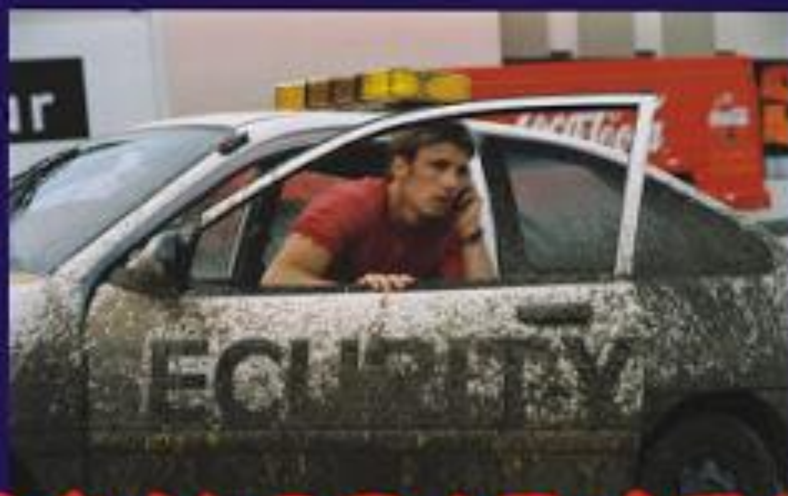
GAYLE LYNDS

Autoarea bestsellerurilor *PROIECTUL HADES, OPȚIUNEA PARIS* şi *CODUL ALTMAN*, împreună cu scriitorul nr. 1 al romanului de acțiune

Robert Ludlum

CONSPIRAȚIA SPIRALĂ

GAYLE LYNDS
ROBERT LUDLUM

CONSPIRAŢIA SPIRALA

V.1.0

ISBN:
973-629-051-4

(THE COIL)

Editura: LIDER
2005

PROLOG

Februarie 1998
Fredericksburg, Virginia

Limuzina Departamentului de Stat gonea prin mijlocul pădurii dezgolite; secretarul de stat Grey Mellencamp acționă butonul care făcea să se ridice geamul ce-l separa de şofer. Mellencamp se uita pe geam la copacii şi tufişurile fără frunze, reci şi întunecate în lumina slabă a amurgului. Trunchiurile dese, la limita cărora se înşirau grămezi de zăpadă murdară şi crengile împreunate se ridicau ca un zid de o parte şi de alta a şoselei, formând un fel de tunel întunecos. Printre copacii cufundați în umbră nu se vedea nici o mişcare, nici un semn de viață.

Mellencamp se lăsă pe spate copleşit de un sentiment de neputință. Tocmai avusese o întâlnire cu Liz Sansborough şi nu reuşise să obțină de la ea informațiile dorite. Era supărat şi dezamăgit, însă, cu cât analiza mai profund cele întâmplate, cu atât realiza că peste toate astea se adăuga şi un sentiment de uşurare, pentru că femeia aceasta fusese trecută pe lista celor de sacrificiu. Cineva avea să fie sacrificat oricum. Probabil că, până la sfârşit, mai mulți. Spera numai ca fiecare din aceştia să fie cu adevărat vinovat astfel încât execuțiile să-şi aibă rostul. Nu-i plăcea deloc chestia asta, cu atât mai mult acum, după ce se convinsese că Liz Sansborough era nevinovată.

Privea în continuare pe geam şi încerca să se relaxeze inhalând aerul mirosind a piele scumpă. Încheiase o mulțime de înțelegeri reuşite pe tot mapamondul, mai întâi pentru firma de avocatură la care lucrase şi apoi în calitate de secretar de stat, aşa că putea să-şi dea seama când avea de-a face cu o situație pe care o putea controla.

Îşi scoase telefonul mobil din buzunarul interior al hainei şi sună la Bruxelles.

— Aici Cronus, răspunse imediat o voce cu accent britanic.

Mellencamp începu să vorbească pe un ton hotărât:

— Tocmai am terminat discuția cu Sansborough, la şedința conspirativă. Femeia pretinde că nu a văzut nici un dosar că nu stătea în caracterul tatălui ei să păstreze aşa ceva. A susținut asta

pe toată durata discuției.

— La naiba! În mod sigur individul avea astfel de dosare, spuse Cronus ridicând vocea. Nu se putea să nu țină evidența celor pentru care lucra şi ce făcea pentru ei. Lista contactelor sale, pentru numele lui Dumnezeu. Cine era de încredere, cine nu. Acțiunile reuşite. Cele eşuate. Adrese. Numere e telefon. Nume false. Nimeni nu poate să supraviețuiască unei astfel de afaceri, mai ales în acest domeniu, fără o bază de date. E clar că femeia minte!

Secretarul de stat îşi stăpâni cu greu o replică dură.

— Sansborough spune că bătrânul avea o memorie fotografică şi că prin urmare nu avea nici un motiv să păstreze astfel de informații. I-a spus că de fiecare dată când termina o acțiune avea grijă să distrugă orice înscris: planuri, hărți, orare şi tot felul de astfel de chestii. Mama lui Sansborough ne-a povestit exact acelaşi lucru şi toată lumea ştie principalul motiv pentru care Carnivorul a reuşit să reziste atâta vreme, a fost tocmai vigilența sa deosebită.

Englezul spuse cu o voce în care se citea clar că nu fusese convins:

— După tot ce s-a întâmplat, aceste dosare trebuie şi existe. Şi fără îndoială că Sansborough ştie unde sunt ascunse. E singura persoană care ne poate duce la ele, acum, după ce mama ei a murit.

— Da, aceste informații există undeva, însă părinții ei nu i-au spus nimic. Dacă nu şi-ar fi surprins tatăl în timpul acelei acțiuni de curățare din Lisabona, fără îndoială că nu ar fi aflat niciodată nimic despre viața secretă a părinților ei, aşa cum nici noi probabil că nu am fi ştiut nimic. Ignoranța a fost cea mai bună metodă prin care au reuşit să o protejeze, aşa că ce motiv puteau să aibă ca să-i povestească despre dosare? În afară de asta, ei au ieşit din branşă din clipa când ea s-a mutat la ei. Femeia nu i-a văzut niciodată plănuind o lovitură. Mi se pare destul de evident că nu are cum să ştie despre acele dosare. Mellencamp făcu o pauză şi-şi îndreptă umerii largi. O să găsim dosarele, însă nu prin intermediul ei.

— Şi-a bătut joc de tine, Themis. E în stare de aşa ceva. Doar e unul dintre cei mai buni oameni de la Langley[1].

Mellencamp simțea că începe să-şi piardă cumpătul.

[1] Langley, Virginia - localitatea în care se află sediul central al CIA (n. tr.).

— Crezi că dacă aş şti că mă minte nu aş utiliza toate metodele pentru a scoate informaţiile de la ea? Doar e pielea mea în joc. Dintre noi doi eu am de departe mult mai mult de pierdut. Nu tu ai fost şantajat cu informaţiile conţinute în dosarele alea. Simţea cum îi bate inima. Mellencamp era supraponderal şi de fiecare dată când se gândea la problemele ecoronariane pe care le avea, îl cuprindea spaima.

Închise ochii încercând să-şi ţină emoţiile sub control. Liz Sansborough era singurul copil al lui Hal Sansborough, Carnivorul, cel ce fusese unul dintre cei mai misterioşi şi mai de temut asasini independenţi din epoca războiului rece. În ciuda concurenţei pentru notorietate din partea unora de teapa lui Carlos Şacalul, Imad Fayez Mugniyeh sau Abatele, Carnivorul reprezentase întotdeauna o legendă pentru cei care erau la curent cu astfel de lucruri, urât de toţi, însă angajat mereu, atât de o parte cât şi de cealaltă. În toată activitatea lui avusese grijă să nu facă nimic care să ducă la dezvăluirea propriei identităţi. Nu exista nici o fotografie a lui şi până aproape de momentul în care se sinucisese, nimeni nu fusese în măsură să-i afle adevăratul nume. Fusese o himeră, un cameleon indestructibil în această lume subterană a spionilor şi criminalilor internaţionali. Un personaj fără chip.

Cronus vorbi din nou şi de data asta vocea sa nu mai era atât de acuzatoare.

— Ai de gând să faci ceea ce-ţi cere cel care te şantajează, Themis?

— Niciodată. Tonul vocii secretarului de stat nu lăsa loc nici unei îndoieli. Va trebui să găsim singuri informaţiile acelea. Mă tot gândesc la comunicatele de presă pe care ţi le-am trimis. Răspunsul trebuie să fie într-unul dintre ele. Scoase hârtiile din servietă.

— Dacă aşa stau lucrurile, eu unul nu reuşesc a-l descopăr.

Mellencamp nu răspunse nimic şi începu să studieze din nou foile de hârtie.

The Times, Marea Britanie.

Astăzi, Sir Robert Childs, MP, a fost găsit mort în cada de baie, cu tăieturi la încheieturile mâinilor, toate indiciile sugerând o posibilă sinucidere. Menajera sa, cea care a descoperit trupul neînsufleţit al cunoscutului parlamentar, a declarat că a găsit un bilet în care acesta îşi exprimă regretul pentru neplăcerile provocate familiei sale datorită legăturilor pe care le avea cu fete de consumaţie…

Bild, Germania (traducere).

Întreaga națiune a trăit un moment de şoc în această dimineață la aflarea veştii că, la miezul nopții trecute, cancelarul Hans Raab şi-a dat demisia. Supus în permanență tirului acuzațiilor conform cărora, de-a lungul celor 16 ani cât fusese la putere, acceptase mai multe donații ilegale în schimbul unor favoruri politice, acesta a...

The Washington Post, Statele Unite.

O nouă surpriză electorală s-a înregistrat astăzi, când al şaselea congresman, în tot atâtea săptămâni şi-a anunțat retragerea din cursa pentru un nou loc în Congres. Jay White, reprezentant al statului Oregon şi-a motivat decizia prin naşterea celui de-al treilea copil al său şi a declarat că este nevoit să revină în sectorul privat pentru a obține un venit mai mare, care să-i permită să-şi întrețină familia.

Renunțarea sa face astfel ca un total de trei republicani şi trei democrați, fiecare dintre aceştia reprezentând cele mai radicale fracțiuni ale partidelor pe care le reprezentau, să iasă din cursa electorală. Nici unul dintre cei menționați nu ar fi întâmpinat vreo opoziție serioasă pentru câştigarea unui nou loc în Congres...

— Să-l luăm de exemplu pe Sir Robert, zise Mellencamp. Şi-a tăiat venele în baie exact ca un senator roman nebun, numai fiindcă s-a aflat că a asudat în aşternuturi cu câteva târfe. E greu să ne închipuim că a fost în stare să se sinucidă pentru un motiv atât de ridicol.

— În anumite cercuri din Londra se ştia de mult că apelează la dame de companie.

— Exact. Înseamnă că s-a temut că altceva va ieşi la iveală. Ceva mult mai important pentru el, ca să-l împingă la sinucidere.

Mellencamp oftă şi continuă:

— Şi acum demisia lui Raab, motivată de câteva neregularități financiare. E de necrezut că a putut să-şi dea demisia la miezul nopții ca un hoț ordinar, din cauza unei ilegalități minore.

— Bine că nu mai poate să forțeze cu alegerea noului director general pentru comerț. Restricțiile referitoare la protejarea mediului ar fi dat piețele internaționale cu cel puțin zece ani în urmă.

Vocea de la celălalt capăt al liniei făcu o pauză şi reluă după câteva clipe de reflecție:

— Poate că asta e. Poate că Raab a fost obligat să demisioneze din cauza vreunei numiri pe care se pregătea s-o facă şi povestea

cu fondurile alea ilegale, e doar o scuză pe care s-o servească publicului.

Mellencamp dădu aprobator din cap.

— Dar ce legătură are asta cu toți congresmenii care au renunțat chiar înainte de alegeri? Trei de la extrema dreaptă, trei de la extrema stângă. Dacă ceea ce bănuim noi este real şi pentru şantaj sunt folosite informațiile din dosarele Carnivorului…

— Atunci trebuie să existe o legătură între membrii Congresului, Robert Childs, cancelarul Raab şi tine. Cred că ar trebui să faci ceea ce-ți cere individul acela. La urma urmei, te-a amenințat cu moartea. Nu e vorba de o cerere prea exagerată. O mică modificare a noului acord dintre Uniunea Europeană şi Statele Unite…

— Ți-am spus că *nu*! izbucni Mellencamp şi apoi se cufundă în tăcere. Îi dezvăluise lui Cronus doar strictul necesar în legătură cu şantajul la care era supus şi nimic mai mult. Nu voia să discute mai mult pe această temă.

Cronus păru că nu băgase de seama ieşirea acestuia; continuă să gândească cu voce tare:

— Ce aveți voi în comun? Sunteți din țări diferite. Diferite domenii de activitate, deşi sunteți cu toții implicați mai mult sau mai puțin în politică, Toți sunteți bărbați. Bărbați albi în putere. Mai ştim că tu l-ai angajat pe Carnivor, sau cel puțin soția ta…

— N-o băga şi pe ea în chestia asta, se răsti Mellencamp. Ruth murise cu cinci ani în urmă şi el continua să-i ducă dorul. Făcuse o greşeală în tinerețe. Încurajată de un prieten, apelase la Carnivor pentru a-l pedepsi pe un membru al Senatului, care îi violase sora mai mică. Atât senatorul cât atotputernicul său tată, care îl sprijinise în toate acțiunile, muriseră împreună într-un accident de navigație pe când se aflau cu iahtul în Mediterana.

— Anchetatorii noştri au descoperit că atât Raab cât şi membrii Congresului l-au cunoscut pe Carnivor, continuă Cronus. Se pare că autorul şantajului nu doreşte bani. Să fie vorba despre un plan bine pus la punct, sau e pur şi simplu un nebun care acționează astfel datorită unui impuls irațional?

— Naiba ştie, zise obosit Mellencamp.

— Toate pistele verificate de oamenii noştri s-au înfundat. Toți spun că e ca şi cum ar căuta o fantomă prin ceață. Cel care a pus mâna pe dosare se pare că ştie perfect ce trebuie să facă pentru ca acestea să nu cadă în mâinile noastre. Ceea ce mă face să te mai întreb încă o dată… eşti sigur că fiica asasinului nu ştie nimic? Mellencamp deveni dintr-o dată atent.

— Aproape sigur.
Vocea de la celălalt capăt al firului se auzi rece, profesionistă:
— E ultima persoană în viață care ne poate duce la Carnivor. Trebuie să fie eliminată înainte de a putea să ne se facă rău.
Exact de asta se temuse Mellencamp mai mult.
— Fiecare moarte lasă o pată de lumină, argumentă el.
Cu cât se acumulează mai multă lumină, cu atât atragem mai mult atenția. Dacă o omorâm vor creşte şi şansele de a fi descoperiți. Ar fi mult mai bine pentru noi – mult mai sigur – s-o ținem sub control.
La celălalt capăt al firului se lăsase o tăcere care nu presupunea uimirea.
Mellencamp profită şi continuă repede, cu o voce care voia să pară total dezinteresată. Nu trebuia să dea impresia că ar cere o favoare. Cronus, bineînțeles, ar fi încercat imediat să negocieze şi acest lucru nu era negociabil:
— Dacă aranjăm totul aşa cum trebuie, până la urmă Sansborough s-ar putea să ne fie utilă. Poate foarte utilă dacă reuşim să dăm de un fir care să ne conducă la cel care are dosarele sau dacă îşi aminteşte ea ceva despre care acum nu-şi dă seama cât e de important. Aşa cum ai spus şi tu, ea este ultima noastră legătură.
— Poate că ai dreptate, admise Cronus. Ai vreun plan?
— Bineînțeles. Mellencamp zâmbi în sinea lui. Gândeşte-te puțin. În clipa de față Sansborough n-are nici o ocupație şi e probabil foarte deprimată. Ambii săi părinți sunt morți şi soțul ei a fost ucis cu mult timp în urmă. Nu are alți frați sau surori şi datorită vieții pe care a dus-o, nu are nici un prieten adevărat, cu excepția verişoarei sale din California.
— Sarah Walker, da. Îmi aduc aminte. Şi?
— Ceea ce-şi doreşte cel mai mult este să lucreze din nou la Langley, pentru că asta e ceea ce ştie ea cel mai bine, se simte ca acasă.
— Directorul adjunct o consideră drept un risc de securitate.
— E normal ca Ariene să creadă aşa ceva şi va continua să-i ofere speranța unor activități de colaborare, cât s-o țină liniştită. Însă Sansborough nu va şti niciodată să câştige încrederea celor de la Langley. A încercat să-şi ia masteratul în psihologie la Universității Georgetown. Am încurajat-o să continue în direcția asta. Ce trebuie să facem noi este să-i creăm oportunități în domeniu. Ceva irezistibil. Însă trebuie să ne mişcăm înainte ca să

fie interesată de altceva sau să ne lase cumva. Dacă totul merge bine, vom reuşi s-o facem să fie în mediul academic – o femeie ca atâtea altele cu un trecut de care vrea să scape. O persoană neînsemnată într-un oraş sau universitate. Mică, lipsită de importanță. Şi acolo, în timp cât stă liniştită şi nu ne încurcă, vom putea s-o supraveghem. Să avem grijă să nu fie un pericol pentru noi sau pentru ea.

*

Grey Mellencamp locuia la o fermă de cai de rasă la aproximativ şaizeci şi cinci de kilometri la est de conspiratoare. Limuzina părăsise drumul de țară şi o luă pe autostradă, unde traficul dens, deşi normal pentru acea oră, îi produse o stare de frustrare. Luna se ridicase. Se revărsa o mantie argintie peste maşinile care treceau, peste casele, magazinele şi clădirile cu birouri ce se întindeau în orice direcție privea, ca un ocean de lumini sclipitoare.

Puse la loc în servietă tăieturile din ziare, bucuros că Cronus fusese de acord cu planul său. Gândurile îi zburau aiurea, obosite şi el încerca să evite amintirile neplăcute din trecut. De îndată însă ce limuzina încetini în dreptul gheretei de la intrarea în fermă şi paznicul îi făcu semn cu mâna, începu să se relaxeze. Deşi nu putuse să localizeze sursa Carnivorului, cel puțin reuşise să salveze viața unei ființe nevinovate.

Limuzina se opri în fața porticului de la intrare, unde felinare vechi de căruță răspândeau o lumină galbenă peste aleea pavată cu cărămidă. Chet sări de la volan şi ocoli maşina ca să-i deschidă portiera din spate. Mellencamp ieşi în aerul rece al serii, cu servieta în brațe, făcu un semn cu capul lui Chet şi începu să urce obosit treptele de la intrare.

— La şase dimineața mâine, sir? se auzi vocea lui Chet.

— Da, bineînțeles. Ne vedem atunci.

Deşi nu-i stătea în obicei, Mellencamp se întoarse să mai adauge câteva cuvinte şoferului său:

— O seară plăcută, Chet.

— Vă mulțumesc, sir. Şi dumneavoastră la fel.

Secretarul de stat intră în interiorul clădirii, învăluit de mirosul puternic al buştenilor de pin care ardeau în cămin. Trecu prin sufragerie, scoțându-şi din mers pardesiul şi intră în cabinetul său. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri din lemn noi de cireş, iar încăperea era protejată de frigul nopții cu ajutorul draperiilor groase care acopereau ferestrele mari ce dădeau spre grădină.

Aruncă pardesiul pe sofa şi se lăsă să cadă greoi în fotoliul de lângă cămin.

Flăcările pâlpâiau vesel, albastre şi portocalii. Era un foc adevărat din buşteni adevăraţi, nu una din imitaţiile acelea caraghioase la care apelau atâţia tineri numai ca să evite curăţatul cenuşii. Mellencamp se aplecă înainte şi-şi frecă mâinile ca să le încălzească mai repede, nervos dintr-o dată din cauza celui în posesia căruia ajunseseră dosarele şi a posibilelor implicaţii pentru bunul nume al defunctei sale soţii şi pentru viitorul său.

Se auzi vocea menajerei din bucătărie:

— V-am auzit când aţi venit, sir. Doriţi ceva de băut?

— Nu-ţi face griji, Gretchen, zise el tare. Îmi prepar singur ceva.

Îşi slăbi nodul de la cravată şi se ridică anevoie din fotoliu, simţind din plin toată greutatea celor mai bine de o sută treizeci şi cinci de kilograme şi a celor şaizeci şi şase de ani pe care îi ducea în spate. Se îndreptă greoi spre bar.

Tocmai îşi turna o porţie de whisky cu gheaţă când, dinspre draperii, veni o boare de aer îngheţat. Mellencam ridică privirea şi înlemni.

O siluetă îmbrăcată în negru îşi făcuse apariţia înainte ca Mellencamp să poată reacţiona. Silueta ajunsă în spatele său, îl apucă de frunte şi-i trase capul pe spate.

— Nu! Mellencamp scăpă paharul şi încercă şi apuce mâinile atacatorului. Era însă prea târziu.

În obraz îi intrase acul scurt al unei seringi, într-un loc unde înţepătura avea să treacă neobservată, în barba care îi crescuse peste zi. Atacatorul îl eliberă. Mellencamp simţi că-l cuprinde un val de ameţeală. Se întoarse cuprins de groază, încercând să se concentreze în timp ce ucigaşul dispărea după draperii. Din cauza durerii avea impresia că îi este sfâşiată inima. Îşi dădu seama cu furie că, până la urmă, tot fusese cineva sacrificat în acea seară. Picioarele nu-l mai ţineau şi se prăbuşi pe spate fără suflare.

PARTEA ÎNTÂI

Capcanele pentru iepuri există din cauza iepurilor. O dată ce ai pus mâna pe iepuri, nu mai ai nevoie de capcană.
CHUANG TSU

1

Mai, 2003 Bruxelles, Belgia

Gino Malko, îmbrăcat într-un costum scump, cu croială sobră, mergea în pas domol pe strada Sainte-Catherine, undeva în inima oraşului vechi, savurând strălucirea rece a soarelui de primăvară nordică şi legănându-şi bastonul special din abanos cu mâner din argint. Din când în când, dădea capul pe spate, închidea ochii şi lăsa soarele să-i încălzească faţa, reuşind în acelaşi timp să-i evite cu dibăcie pe ceilalţi trecători, de parcă ar fi fost echipat cu un radar.

Se opri în cele din urmă în faţa cafenelei *Le Cerf Agile* şi se aşeză la una din mesele de afară, acoperită cu dantelă albă.

Chelnerul veni imediat la el.

— Bună dimineaţa din nou, *monsieur*. Încă o zi frumoasă, nu? întrebă el în engleză. Ca de obicei, *monsieur?*

— Îţi mulţumesc, Ruud, zise Malko zâmbind, jucându-şi rolul.

Malko dădea bacşişuri grase, aşa că bărbatul se întoarse repede cu o tavă cu cafea cu lapte şi biscuiţi belgieni. Malko dădu din cap în semn de apreciere, îşi turnă în ceaşcă din cele două vase de argint, amestecă şi apoi muşcă dintr-un biscuit. Se lăsă pe spate pentru a privi mai bine mulţimea de pietoni formată din localnici, turişti, oameni de afaceri, funcţionari ai Uniunii Europene. Era o oră destul de matinală pentru turişti, însă vremea frumoasă de primăvară reuşea să-i scoată în număr mare pe străzi.

Tocmai începuse cel de-al doilea biscuit, când văzu ţinta. Apucă bastonul cu un gest firesc, se ridică şi începu să înainteze prin fluviul de pietoni. Din cauza mulţimii avea impresia că e nevoit să

ţină bastonul îndreptat în sus, într-o desfăşurare aparent normală a evenimentelor. Se izbi din greşeală de câţiva trecători, inclusiv de tipe. Exprimă de fiecare dată cele mai convingătoare regrete şi în cele din urmă, ca şi cum înghesuiala ar fi fost prea mult, se întoarse la cafenea.

O femeie începu să ţipe. Toţi întoarseră capul în acea direcţie. Lângă ea, se prăbuşise pe trotuar, ţinându-se de gât, un bărbat înalt şi suplu, cu un ten măsliniu, mediteranean.

Oamenii se strânseră în jurul ei. Începură să strige în franceză, flamandă şi engleză:

— Daţi-vă la o parte, să poată respira!

— Chemaţi ambulanţa!

— Ştie cineva să facă respiraţie artificială?

— Sunt doctor, lăsaţi-mă să trec!

Aşezat din nou la masa de la cafenea, Malko luă o înghiţitură de cafea şi muşcă dintr-un biscuit în timp ce privea cum doctorul îşi făcea loc prin mulţime. Cei adunaţi în jurul celui prăbuşit îşi vorbeau la ureche şi se uitau la ce se petrecea pe trotuar. Malko îşi terminase biscuitul şi-şi linse firimiturile de pe degete când un murmur de groază străbătu mulţimea.

Aproape imediat, un bărbat în cămaşă ieşi din mulţime cu telefonul mobil în mână. Era roşu la faţă din cauza emoţiei.

— S-a întâmplat o tragedie pe stradă, în cartierul Sainte Catherine, raportă el în franceză. Atac de cord, aşa a spus doctorul. Ce? Da, e mort. Dacă e important? Ţine-te bine! Vorbesc despre Franco Peri, Comisarul Uniunii Europene pentru problemele concurenţei! Dă-i drumul imediat! Da, ca primă ştire. Scoate orice altceva!

Gino Malko zâmbi, lăsă câţiva euro pe masa acoperită cu dantelă şi se îndepărtă, legănându-şi bastonul. În cinci minute avea să ajungă la hotel. După alte zece, urma să achite nota la recepţie. Iar în următoarele cincisprezece avea să fie văzut într-un taxi în drum spre aeroport.

Iulie 2003
Universitatea statului California Santa Barbara, California

Era trecut de ora nouă dimineaţa şi sala Campbell era plină de studenţi, până în partea din spate a amfiteatrului. Liz

Sansborough îi studia cu atenţie în timp ce îşi ţinea ultima prelegere din semestrul de vară. Pe chipurile din faţa ei, unele indiferente, adormite, altele atente şi pline de interes, găsea ceva dătător de speranţă.

Aceşti tineri îi aduceau aminte de anii pe care îi petrecuse la Cambridge, pe vremea când era de vârsta lor şi căuta ca şi ei ceva de care să se agaţe în viaţă. Probabil va continua această căutare până în clipa în care se va prăbuşi din cauza muncii şi paharelor cu martini, la care apela ocazional, dar care îi erau atât de necesare. Faptul că studenţii reveneau la orele ei, o făcea să spere că nici aceştia nu vor renunţa aşa uşor.

— Marx pretindea că violenţa este moaşa istoriei, le spunea ea. Însă fascismul nu a fost creat de aristocraţie, aşa cum nici comunismul nu a fost creat de ţărănime. Ambele curente au fost rezultatul unor ideologi politici, de la Troţki şi Lenin la Hitler şi Mussolini şi fiecare sistem politic a fost creat prin violenţă. Aceşti ideologi şi adepţii lor au apelat la ucideri în masă printr-o intoxicare ideologică – un substitut pentru religie dacă doriţi – pentru a crea o lume nouă şi un om nou. În ceea ce-i priveşte pe Stalin şi pe Hitler, aceştia au folosit terorismul şi violenţa nu numai împotriva unor armate vrăjmaşe, ci şi împotriva civililor, inclusiv a propriilor cetăţeni, aşa cum procedează şi dictatorii din zilele noastre. Saddam Hussein, Osama bin Laden, talibanii şi reţeaua Al-Qaeda reprezintă cele mai recente exemple.

*

Liz făcu o pauză pentru a trezi interesul studenţilor la ideile enunţate şi apoi zise zâmbind:

— Acum e rândul vostru. Cum pot fi explicate în termeni de psihologie a violenţei?

Se uită la ei cum coboară privirile şi mişcă picioarele. Mâinile la care se aştepta erau deja sus, însă dorea să mai audă şi pe altcineva.

— Haideţi, curajoşilor, încercă ea să-i stimuleze, cine doreşte să încerce? Alte câteva mâini se ridicară. Ei, pare că aveţi ceva interesant de spus. Arătă cu degetul. O sală aşa de mare era imposibil de ţinut minte şi deşi o recunoscuse pe tânăra aceea de douăzeci şi ani, nu era prea sigură în legătură cu numele ei.

Tânăra femeie avea un păr blond deschis care îi acoperea jumătate din faţă. Fata clătină capul ca să-şi elibereze şi gura de părul care probabil că o şi împiedica să vorbească.

— Agresivitatea şi violenţa adulţilor are rădăcini în anumite

experiențe din fragedă copilărie, spuse ea cu candoare, însă asta nu este întotdeauna explicația a.

— Continuă te rog.

— De fapt, această explicație poate fi prea facilă, zise fata, din ce în ce mai stăpână pe sine. „Oamenii sânt uneori atraşi pe calea violenței din cauza ții excepționale. Ei… sunt implicați fără să vrea într-un eveniment violent şi îşi cam pierd controlul. Fata se opri incapabilă să mai adauge şi altceva.

Liz o aprobă cu o mişcare a capului.

— Cu alte cuvinte, identitățile lor rămân suspendate într-un fel de detaşare morală. Folosesc apoi justificări ca să-şi legitimeze acțiunile. De aici scuze ca „comportament de turmă” şi „puterea mulțimii” şi situații în care oameni obişnuiți ajung să comită fapte reprobabile, de o violență care nu o vor putea uita niciodată şi de care nu vorbesc toată viața…

Pentru Liz, restul orei trecu foarte repede. La sfârşit era destul de emoționată. Îşi strânse notițele şi le înghesui în servietă. Nu ar fi trebuit să fie prezentă la prelegere în ziua aceea. Se pregătise să plece la Paris pentru a se bucura de câteva zile de vacanță cu Sarah şi Asher. În ultimul moment ajunsese la concluzia că nu poate să lase această ultimă prelegere a sesiunii de vară pe seama asistentului. Era prea importantă. În ea, Liz rezumase tot ceea ce ar fi trebuit să învețe studenții şi dacă aceştia fuseseră atenți şi revedeau notițele, aveau cu toții şansa nu numai de a obține o notă bună la test, dar şi de a-şi însuşi cea mai mare parte din materie.

Lumina lămpilor din tavan îşi reduse intensitatea, ca un semn al ultimei crize de energie ce afecta California şi amfiteatrul se goli rapid. Aşa cum se întâmpla aproape de fiecare dată, câțiva studenți rămaseră ca s-o însoțească până la birou.

— N-ar trebui însă ca „omul bun” să reziste puterii gloatei? întrebă unul dintre ei.

Eucalipții înalți se legănau în briza oceanului. Aerul era proaspăt, mirosea a soare şi a sare de mare. Liz inspiră, savurând dimineața însorită de vară, mulțumită de viața pe care o ducea.

— Absolut, răspunse ea. Însă cu asta intrăm în domeniul eticii.

— Nu este deloc prea uşor, spuse încet alt student. Să rezişti, vreau să spun.

— Ai dreptate, spuse al treilea. Când valul se prăbuşeşte peste tine, câteodată trebuie să te scufunzi.

— Şi câteodată nu, le reaminti Liz.

Îi plăceau întrebările lor. Se vedea că gândeau, ceea ce, din punctul ei de vedere, era unul din câştigurile majore ale educației.

— Întrebați-vă mereu ce se întâmplă dacă spuneți *nu* atunci când toată lumea insistă că e *da.* Din clipa în care veți începe să vă gândiți serios la modul în care ar trebui să vă purtați, veți pune bazele unui soi de cont bancar ce vă va proteja în momentele în care va trebui să luați decizii importante.

— Sunt nespus de fericit că nu ați fost acaparată în întregime de chestia aia cu televiziunea, spuse tânărul pasionat de surfing. Vreau să spun că e grozav că predați în continuare.

— Nu cred că voi renunța vreodată, îl linişti ea. Acum dacă avem un producător şi o echipă de profesionişti care se ocupă de serial, am la dispoziție mai mult timp pentru voi.

Studenții zâmbiră şi începură s-o bombardeze cu întrebări în legătură cu noile episoade ale documentarului despre războiul rece.

— Va trebui să aveți răbdare, le spuse ea. Am jurat să păstrez secretul.

Ei începură să râdă. Atunci când micul grup ajunse lângă clădirea Facultății de Psihologie, Liz îşi luă rămas-bun de la ei. Unul dintre tinerii ei studenți era deosebit de dulce. Se vedea că o place şi el şi se afla de cele mai multe ori în grupul celor care rămâneau ultimii.

— Frumoasă prelegere, domnişoară Sansborough, zise el în şoaptă înainte de a o şterge împreună cu ceilalți.

Liz intră în clădire şi urcă până la al doilea etaj. Îi plăcea clădirea de beton roz a facultății, simplă, fără pretenții, dar prevăzută cu toate utilitățile. Coridoarele erau pline de studenți şi cadre didactice. Când intră în birou, îl găsi aşteptând-o, pe Kirk Tedesco. Era aşezat în fotoliul ei, ci picioarele ridicate pe masă şi citea ghidul TV. Văzând-o pe Liz, lăsă jos revista şi îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Bună, iubito. Ce mai fac micii tăi sălbatici?

Biroul era plin de cărți şi de foi de hârtie împrăştiate. Liz îi zâmbi la rândul ei.

— Înțeapă ca nişte bolduri, zise ea şi lăsă servieta să cadă lângă geanta în care avea echipamentul sportiv.

— Da. Ca în cele mai frumoase visuri ale tale. Kirk era şi el profesor de psihologie, specializat în tulburări de personalitate. Nu se prea omora cu activitatea didactică şi cursul său era considerat printre cele mai lejere, însă era prietenos şi amuzant. Încetul cu

încetul Liz ajunsese dependentă de compania lui.

— Nu ai dreptate, Kirk, îi spuse ea. Este o grupă grozavă. Îi interesează subiectul. Am făcut bine că am rămas pentru prelegere. Parisul mai poate aştepta o zi.

Kirk luă ghidul TV de pe masă şi-l flutură spre Liz.

— Drăguț articolul despre tine şi noul sezon. Încântată, Liz îi smulse revista din mână. Primele patru episoade ale noii serii erau deja înregistrate, se lucra la următoarele trei şi Liz aduna material pentru următoarele. Îşi aruncă privirea pe articol:

Sansborough revine cu noi episoade despre războiul rece!

Uneori un simplu cuvânt – sau o simplă imagine – poate spune totul. Luna trecută, pereții stațiilor de autobuz din New York erau acoperiți cu afişe pe care era scris cu litere de un roşu aprins „29 iulie", deasupra fiind aplicată o ştampilă neagră „Top Secret". Nici o fotografie. Nici o explicație.

Pentru cunoscători însă, era vorba de un cod care producea fiori de emoție la gândul că aşteptarea noilor episoade din serialul Secrete ale războiului rece având ca autor pe dr. Liz Sansborough, se apropie de sfârşit.

Un reprezentant al rețelei de televiziune Compass ne-a dezvăluit că, printre istoriile captivante ale războiului rece care urmează să fie abordate se numără cea a amestecului ilegal în politica prezidențială al unui personaj important din fruntea CIA. Este de asemenea gata un episod referitor la un scandal pe care FBI l-a ținut sub tăcere şi în care a fost implicat un trădător KGB, maestru în deghizări.

A... a, a.

În numai trei ani, emisiunile domnişoarei Sansborough s-au transformat dintr-un show al unei rețele locale într-o adevărată senzație la nivel național.

În ceea ce priveşte sezonul următor, profesorul de psihologie ne amenință cu dezvăluirea unor detalii pasionante referitoare la unele dintre cele mai misterioase şi periculoase personaje ale războiului rece – asasini internaționali precum faimosul Abu Nidal sau figurile mai puțin cunoscute, dar nu mai puțin celebre, precum Carnivorul sau Abatele...

— Drăguț articol, zise ea şi îi aruncă înapoi revista.

— E mai mult decât atât. Într-o bună zi chipul tău va deveni la fel de faimos ca cel al Juliei Roberts. Oricum eşti mult mai drăguță decât ea.

— Şi tu ai numai fluturi în cap. Liz îi zâmbi recunoscătoare fiindcă Kirk fusese un susținător înfocat al serialului.

Fereastra biroului ei dădea spre partea de nord campusului; în depărtare se înălțau piscurile ascuțite ca nişte dinți de ferăstrău ale munților Santa Ynez. În fața ferestrei nu se afla nici o altă clădire mai înaltă, de unde să poată fi văzută. Îşi scoase tricoul şi-şi dădu jos pantalonii.

— Drăguț sutienul ăsta pentru jogging, zise Kirk. Îmi place cum îți stă în bikini.

Liz nu-i acordă nici o atenție şi-şi puse repede pantalonii scurți folosiți la alergare.

— Nu te plictiseşti niciodată? Apari aici de trei sau patru ori pe săptămână, cu tot felul de motivații caraghioase, doar ca să mă vezi cum mă schimb. Ai prea mult timp liber, Kirk. Hei, nici măcar nu te-ai mai obosit să-mi spui care e motivul pentru care ai apărut din nou aici. Liz îşi prinse părul la spate într-o coadă de cal şi-şi petrecu o bentiță în jurul capului.

— Încă nu m-am plictisit. Şi am un motiv foarte bun.

Kirk coborî picioarele pe podea şi se apropie de ea. Era un bărbat solid, abia trecut de patruzeci de ani, cu umeri largi şi un început de burtă pe care ea îl găsea încântător.

— Pleacă de aici. Liz clătină din cap amuzată şi se ghemui pentru a-şi lega şireturile. E ora la care îmi fac alergarea.

— Am remarcat. Eşti mult mai apetisantă în pantaloni scurți decât în costumația aia ca de închisoare pe care o porți la karate. Cu fața luminoasă şi pistruiată, cu părul roşu, Kirk era un tip plăcut. Sosiseră amândoi la UCSB[2] în 1998, ca titulari ai celor două catedre proaspăt înființate datorită fondurilor oferite de prestigioasa Fundație Aylesworth. Lucrând în acelaşi departament şi fiind amândoi necăsătoriți, se împrieteniseră foarte uşor. Relația lor se dezvoltase apoi încetul cu încetul.

— Spune-mi odată care e motivul pentru care ai venit. Liz sări în picioare şi începu să-şi ridice genunchii la piept ca să-şi încălzească muşchii.

— Petrecerea dată de decan cu ocazia încheierii semestrului, sper că n-ai uitat, nu? Începe la trei. Vrei să vin să te iau sau ne întâlnim acolo?

— Mai bine ne întâlnim acolo, zise ea lovindu-l uşor pe umăr şi sărutându-l scurt pe buze.

Kirk se întinse după ea însă Liz se feri.

— Ai să fii transpirată, o avertiză el cu ochii strălucind.

---

[2] University of California, Santa Barbara (n.tr.).

— Abia aştept.

Liz îşi culese de pe masă ochelarii de soare.

Kirk porni cu pas agale spre biroul său. Liz încuie uşa, băgă cheile în borseta de la brâu, coborî în fugă treptele şi ieşi în bătaia soarelui californian.

Paris, Franța

În timp ce în California era ora zece dimineața, în Franța ceasul arăta şapte seara. Chiar în momentul în care Liz Sansborough îşi începea alergarea în Santa Barbara, la mai bine de unsprezece mii de kilometri depărtare, Sarah Walker şi Asher Flores traversau ținându-se de mână, holul hotelului din Cartierul Latin în care locuiau. Având amândoi cu puțin peste treizeci şi cinci de ani, Sarah şi Asher formau un cuplu foarte atrăgător. El avea părul negru şi ondulat, o față puternică cu o privire pătrunzătoare, care cerceta totul înjur. Ea era înaltă şi suplă, cu părul roşcat tuns scurt. Alunița de deasupra colțului din dreapta al gurii ei zâmbitoare îi conferea un aer misterios, în timp ce degetul mic de la mâna stângă, care era deformat, sugera o viață sportivă nescutită de riscuri.

Sosiseră la Paris în seara precedentă şi se cazaseră în hotelul favorit al verişoarei lui Sarah. Această verişoară, care, conform planului, ar fi trebuit să se alăture celor doi, îşi amânase sosirea cu o zi. Nici Sarah, nici Asher nu erau dintre aceia care să lâncezească în cameră. Se plimbaseră prin oraş vizitând Luvrul şi alte obiective turistice pentru care nu avuseseră niciodată timp până atunci, după care reveniră la hotel ca să se schimbe pentru cină.

Portarul care era de serviciu în seara aceea îi zări prin uşa de sticlă pe care o deschise în fața lor.

— Mademoiselle Sansborough, o salută el pe Sarah făcând o plecăciune. Ce surpriză plăcută! N-am ştiut că sunteți din nou oaspetele nostru.

Sarah îi zâmbi şi ieşi din hotel.

— Îmi pare rău, însă nu sunt Liz Sansborough. Trebuia vină şi ea, dar a fost nevoită să-şi amâne plecarea.

Uimit, portarul rămase pironit locului câteva secunde ca şi cum s-ar fi aşteptat ca femeia să înceapă să râdă de propria ei glumă. Observă însă imediat verigheta de aur de pe degetul ei şi-şi duse

mâna la cozoroc.

— Îmi cer scuze, *madame*. Vă rog să mă iertați.

— Nu vă faceți probleme, spuse cu o voce prietenoasă, Asher. Sunt verişoare şi seamănă atât de bine încât toată lumea le confundă.

Sarah clătină brusc din cap.

— O, fir-ar să fie. Mi-am uitat poşeta în cameră. Ai vreo carte de credit la tine, Asher?

— Am o mulțime, o linişti acesta. Apoi către portar Credeți că o să înceapă să plouă? Ne-a amenințat toată după amiaza.

Asher făcu un pas în afara copertinei pentru a privi cerul. Valuri negre de nori cumulonimbus se înghesuiau amenințătoare, iar aerul se umpluse de mirosul metalic de ozon. Chiar în acea clipă începură să cadă stropi mari de ploaie.

— Cred că am primit răspunsul la întrebarea mea, zise Asher sărind înapoi, sub adăpostul copertinei.

— Dați-mi voie, sir. Portarul intră în hol şi luă de după uşă o umbrelă mare. O deschise şi i-o oferi lui Asher.

Sarah îl luă de braț pe Asher şi porniră ca doi tineri lipsiți de griji, chiar în clipa în care baierele cerului se deschiseră şi valuri grele de ploaie începură să cadă. Şoferii aprinseră farurile şi puseră în funcțiune ştergătoarele de parbriz, în timp ce pietonii alergau spre copertine şi adăposturi. Sarah începu să râdă.

— Cred că asta a fost toată perioada de relaxare sub soarele galic.

— E posibil să fie un fel de răzbunare pentru faptul că am venit aici aşa de târziu?

— Ai vrea tu. Nu suntem noi atât de importanți pentru zei.

— Pentru mine, noi doi suntem cei mai importanți. Ploaia cădea zgomotos pe umbrelă şi Asher o trase pe Sarah lângă el şi o sărută.

Ea îşi încolăci brațele în jurul gâtului lui. Gestul fu imediat salutat de claxoanele maşinilor ce treceau pe stradă. Sarah amânase mereu întoarcerea în acest oraş unde li se întâmplaseră atâtea lucruri neplăcute, însă cei de la CIA îi acordaseră în sfârşit lui Asher o lună întreagă de vacanță şi hotărâseră amândoi că sosise momentul să alunge demonii. Aveau neapărat nevoie să plece undeva împreună, să-şi împrospăteze sentimentele şi ce loc putea fi mai bun pentru o poveste romantică decât Oraşul Luminilor şi al dragostei? Sarah îi răspunse la sărut, cufundându-se în îmbrățişarea lui. Era fericită şi lipsită de griji şi ar fi dorit ca clipa aceea, la adăpostul ocrotitor al umbrelei, să nu se mai

sfârşească niciodată.

Când, în sfârşit, Asher îi dădu drumul, îl privi în ochi şi zise zâmbind:

— Hai să găsim bistroul ăla şi să mâncăm ceva. Mor de foame.

Ceilalţi pietoni fugiseră din faţa furtunii şi se ascunseseră prin magazine. Sarah şi Asher rămăseseră singuri pe trotuar. Se auzi un tunet puternic care făcu parcă să se cutremure pământul. Maşinile continuau să treacă în viteză pe stradă împroşcând trotuarele pustii cu valuri de apă murdară.

— Mai avem puţin, o anunţă Asher în timp ce traversau o stradă.

— Cred că o să rezist. Încă nu sunt udă complet. Săriră amândoi peste un şuvoi care curgea cu viteză şi după ce aterizară pe trotuar în partea cealaltă, măriră pasul.

Cerul devenise negru. Ploaia rece cădea cu o asemenea furie încât stropii ricoşau după contactul cu pavajul. Începură să alerge, ocolind bălţile, din ce în ce mai uzi şi mai îngheţaţi. Asher reuşi în sfârşit să zărească firma bistroului: *Rouget L'isle*. Ultima clădire a cvartalului în dreptul căruia se aflau. Tocmai întinsese mâna în direcţia localului şi se pregătea s-o anunţe pe Sarah că ajunseseră, când o dubiţă de culoare neagră opri brusc în dreptul lor, scrâşnind din frâne. Corpul masiv autovehiculului îi împiedica pe ceilalţi şoferi să vadă ce petrece pe trotuar.

Chiar înainte ca roţile dubiţii să se oprească, în capul lui Asher începu să sune un clopoţel de alarmă. Cercetă rapid cu privirea spaţiul cuprins între dubiţă şi aleea întuneca din cealaltă parte. Dintre clădiri săriră spre ei doi bărbaţi înarmaţi, cu măşti de schi pe faţă. Asher încercă să-i lovească cu umbrela.

Cei doi se feriră şi el o împinse rapid pe Sarah în spate lui. Se aplecă apoi fulgerător pentru a-şi scoase pistolul pe care îl avea în tocul fixat de gleznă, însă chiar în clipa aceea se deschise uşa laterală a dubiţii.

Tocmai ridicase arma şi se pregătea să ţintească când văzu pe Sarah cum se întoarce să vadă ce se întâmplă. Faţa ei, pe care şiroia apa, îngheţă de spaimă când observă atacul coordonat împotriva lor.

Asher deschise gura pentru a-i striga să fugă de acolo dar fu întrerupt de sunetul înfundat al unui foc de armă cu amortizor. Glonţul îl lovi în piept. Avu senzaţia că un uriaş nevăzut îl pocneşte cu o forţă nemaipomenită. Ateriză pe spate cu mâinile şi picioarele întinse. Se lovi cu capul de pavaj. Pistolul îi zbură din

mână. Ochii i se închiseră.

— Nu vă apropiaţi de mine! se auzi ţipătul lui Sarah.

Vocea ei reuşi cu greu să străbată valul de durere ce acoperea încet, încet totul.

— Asher! strigă ea disperată. Ai păţit ceva? Asher! Lăsaţi-mă să mă duc la el!

Se auzeau zgomotele unei lupte.

— *Merde*! înjură unul dintre bărbaţi

— Parcă e o tigroaică, zise şi celălalt în franceză pură. Asher încercă să deschidă ochii, să se ridice în picioare, să lupte. Să o salveze pe Sarah. Pieptul îi ardea însă. Îi venea să urle însă nu reuşi să scoată nici un sunet.

— Urc-o pe Walker în maşină! strigă unul din bărbaţi, repede!

— Asher! strigătul ei disperat îi pătrunse ca un pumnal în inimă.

Într-un acces de disperare, Asher îşi încordă toţi muşchii.

Simţi că reuşeşte să se mişte un pic. Îşi propti palmele în capul ud.

Nu reuşi însă să facă altă mişcare fiindcă nişte braţe puternice îi ţintuiră umerii de pavaj. Auzi un strigăt sfâşietor. Oare el ţipase aşa?

O voce aspră începu să vorbească foarte aproape de urechea lui:

— Dacă vrei să-ţi mai vezi vreodată soţia, ne faci rost de dosarele Carnivorului. Tu şi cei de la CIA aveţi patru zile la dispoziţie. Nici o clipă mai mult. *Dosarele Carnivorului.* Repetă după mine. Bărbatul vorbea în engleză, cu accent american. Asher încercă să-şi mişte buzele. Nu putea decât să scoată aerul din piept.

— Carnivorul, reuşi el în sfârşit să şoptească. Patru zile. Dosarele Carnivorului? *Ce* dosare? *Imposibil!*

Însă mâinile care îi apăsaseră umerii dispăruseră deja. Se auzi cum se închide uşa dubiţii şi maşina porneşte în trombă.

Înnebunit de frică, Asher reuşi să strige:

— Sarah!

Nici un răspuns. Ploaia cădea fără încetare, spălându-i faţa şi umplându-i urechile cu sunetul monoton al stropilor. Încercă să se ridice, dar se prăbuşi imediat înapoi. Se înecă şi începu să tuşească. Simţea că-l cuprinde o răceală ca de gheaţă. În faţa ochilor îi apăru Sarah, revăzu mental fiecare detaliu al chipului ei, îi auzi vocea melodioasă, îi simţi mângâierea buzelor pe obraz.

Îi era dor de ea, simţea că înnebuneşte la gândul că i s-ar putea

întâmpla ceva rău. Era însă din ce în ce mai slăbit. Brusc, totul se cufundă în tăcere.

2

Santa Barbara, California

Liz se opri pe peluza de lângă clădirea Facultății Psihologie şi începu să-şi facă încălzirea. Întinse mai întâi un picior în spate, apoi pe celălalt, după aceea se aplecă făcând cumpăna. Savura răcoarea plăcută a aerului oceanului. Temperatura se menținea de câteva zile în jurul a douăzeci de grade, în timp ce buletinele de ştiri anunțau un val de căldură sufocantă în New York şi Washington. Mutarea pe Coasta de Vest fusese una dintre cele mai înțelepte decizii pe care le luase vreodată.

Viața ei era acum cu totul diferită față de cea din perioada întunecată în care descoperise că părinții ei sunt asasini. Spera să fie mereu la fel de fericită şi ar fi vrut să-i mulțumească lui Grey Mellencamp pentru că avusese atâta dreptate cu ani în urmă. Păcat că acesta murise la puțin timp după ce îi dăduse acele sfaturi bune.

Termină exercițiile de încălzire şi începu să meargă cu pas vioi spre Institutul de Ştiințe Marine. Se simțea plină energie, ca şi cum ar fi fost gata să înceapă un meci. Celălalt sport pe care îl practica era karate-do, una dintre puținele reminiscențe ale vieții pe care o dusese în cadrul serviciilor de informații. Surprinse dintr-o privire maşinile sport cu capota coborâtă, coşurile de gunoi pline de pahare goale din plastic purtând însemnele de la Mesa Coffee şi studentele în costume de baie minuscule, care stăteau de vorbă la soare, pe terasa căminului. În campus se aflau destul de puțini palmieri. Pajiştile erau însă elegant decorate cu sicomori, magnolii, eucalipți.

În clipa în care în fața ochilor îi apăru clădirea joasă a laboratorului de ştiințe marine, începu să alerge uşor şi trecu pe lângă imobil îndreptându-se spre limba de nisip, care se afla într-un capăt al lagunei ce mărginea terenurile universității. Pe faleza stâncoasă care se înălța în fața ei, nu vedea pe nimeni, exact aşa cum se aşteptase. Alergă pe cărarea; urma linia îngustă a falezei. Începuse să transpire şi simțea cum i se încordează muşchii pe sub piele. Briza îi şuiera uşor pe la urechi.

Trăgând adânc în piept aerul curat şi sărat al mării, aruncă o

privire în dreapta unde terenul în pantă ce cobora spre lagună era împiedicat să alunece de un covor format din ierburi sălbatice şi arbuşti. Laguna era atât de bine adăpostită încât pe suprafaţa apei nu se vedea nici cea mai mică încreţitură. Pe partea cealaltă se afla campusul în care, la ora aceea, se mai vedeau foarte puţini studenţi. Erau ultimii întârziaţi care dispărură după câteva secunde în sălile de clasă. Campusul devenise dintr-o dată pustiu, o imagine perfectă dintr-un album de arhitectură.

Liz alergă în ritmul ei obişnuit şi întoarse capul spre oceanul a cărui suprafaţă strălucea cu sclipiri de peruzea. Se vedeau Insulele Channel, situate cam la douăzeci de kilometri de ţărm. Acolo, pe partea dinspre ocean, vegetaţia avea cu totul altă înfăţişare. Nu mai era deloc deasă şi dreaptă ca pe versantul dinspre lagună, ci foarte sărăcăcioasă, răsucită şi noduroasă, din cauza luptei continue cu vântul aspru care bătea dinspre ocean. Liz auzea zbuciumul valurilor care se spărgeau undeva dedesubt – la peste cincisprezece metri – însă nu le putea vedea de pe cărare.

Faleza se întindea pe mai mulţi kilometri de-a lungul campusului. În fiecare an câţiva oameni îşi pierdeau viaţa căzând de pe stânci în timpul beţiilor, al alergărilor sau al plimbărilor pe jos sau cu bicicleta. Fiecare tragedie era amplu relatată în mass-media şi pentru o vreme toată lumea era atentă. Pe măsură ce trecea timpul însă, pericolul începea să fie dat uitării şi vechile deprinderi reveneau, oamenii deveneau din ce în ce mai puţin prevăzători. Până când avea loc un alt accident.

Încercă să-şi alunge un sentiment de nelinişte. Avea încă momente în care simţea că e din nou înconjurată de umbrele trecutului şi că o cuprinde disperarea. Acest lucru nu se întâmpla însă decât foarte rar în locul acela, mărginit într-o parte de laguna liniştită şi în cealaltă de oceanul neobosit. Locul în care cerul limpede, soarele cald şi strigătele voioase ale pescăruşilor îi aduceau aminte în permanenţă de cât frumoasă este viaţa. Îi plăcea să alerge pe cărarea înaltă ce separa cele două întinderi de apă, fiindcă acest fapt îi crea sentimentul de invincibilitate.

Nu şi în acea zi. Era nervoasă, îngrijorată. Nu înţelegea de ce. În faţă, cărarea era pustie, însă în spate se auzea zgomot. Aruncă o privire scurtă înapoi, atentă să nu se abată de cărarea îngustă. Zări un bărbat care alerga, înalt şi musculos, îmbrăcat în trening, cu ochelari de soare şi o şăpcuţă pe cap. Nimic deosebit în înfăţişarea lui. În spatele său se vedea un biciclist, care venea în viteză, aplecat peste ghidon.

Liz îşi ascultă ritmul paşilor, bătăile regulate ale inimii, îşi verifică simțurile, încercând să-şi păstreze calmul.

Biciclistul trecu în viteză prin dreapta ei, ocolind-o prin pâlcurile de iarbă de pe versantul dinspre lagună. Liz încetini puțin ca să evite norul de praf ridicat de roțile bicicletei, care revenise din nou pe cărare şi-şi continua drumul. Nu după multă vreme simți în spate mişcarea aerului, care indica faptul că şi bărbatul care alerga urma să o depăşească în curând. Politicoasă, se trase pe marginea din stânga a cărării, pentru a-i face loc. Bărbatul continua însă să alerge în spatele ei, din ce în ce mai repede, zgomotul paşilor săi auzindu-se tot mai aproape. Liz simți un fior rece pe spinare, urmat de un val de furie. Ce naiba era în mintea acestui individ? Apoi deodată înțelese. Dintr-un ungher al creierului său, dintr-un timp şi dintr-un loc pe care se luptase din greu să le uite, înțelese că pe acest bărbat îl simțise de multă vreme pe urmele ei. Individul nu o depăşea fiindcă voia cu totul altceva.

Țâşni înainte cu toată viteza. Îşi simțea picioarele uşoare, viteza pe care o căpătase era incredibilă. Muşchii parcă dansau pe sub piele. Vegetația trecea în goană pe lângă ea, însă ritmul paşilor bărbatului îi spunea că şi acesta era la fel de rapid. Nu îndrăznea să se uite înapoi. S-ar fi putut împiedica şi ar fi căzut de pe faleză. Încercă să iasă de pe cărare şi începu să fugă printre iarba şi pietrele de pe panta domoală ce cobora spre lagună. Prea târziu însă. Simțea deja în ceafa răsuflarea fierbinte a bărbatului. O cuprinse o spaimă teribilă. Disperată, încercă să accelereze din nou, însă nu mai avea resurse. Nu putea crea alerga mai repede de atât. Trebuia să-l înfrunte pe individ.

Tocmai se pregătea să se întoarcă, când bărbatul îi încercui mijlocul cu brațele, o ridică şi o răsuci spre peretele dinspre ocean al falezei.

Cerul se înclinase deasupra ei. Trase adânc aer în piept şi lovi puternic cu cotul drept. Bărbatul scoase un geamăt de durere. Cotul ei îl izbise în pectorali, însă lovitura nu fusese suficient de puternică. Individul era mai înalt decât ea şi mult mai puternic. Liz se răsuci în brațele lui şi reuşi să-i zărească fața pentru o fracțiune de secundă. Bărbia puternică, obrajii supți, nasul gros şi scurt. Ochelari de soare marca Ray-Ban. Buzele subțiri, unite într-o linie.

Îngrozită, Liz încercă să-l lovească mai întâi cu cotul, apoi cu un pumn aruncat peste umăr, cu intenția de a-i nimeri gâtul. Prea puțin şi prea târziu. Ca un copil plictisit, bărbatul făcu vânt în gol

şi se trase repede înapoi ca să nu cadă şi el.

Liz începu să se prăbuşească în gol. Deschise gura şi un țipăt de început de lume izbucni de undeva din adâncul ei. Nu-i venea să creadă că era în stare să scoată un astfel de sunet nepământean, care se pierdu însă imediat în vacarmul valurilor care se spărgeau jos, sub ea.

Se lovi de marginea falezei. Nu se putu opri şi căzu cu picioarele înainte în înspăimântătorul spațiu gol care se deschidea sub ea. Se răsucea cuprinsă de panică şi reuşi să se prindă cu mâinile de nişte smocuri de iarbă care rezistară pentru o clipă, dar cedară imediat şi ieşiră din stratul subțire de sol cu rădăcini cu tot. Reuşise însă să încetinească alunecarea şi încă nu se afla în cădere liberă.

Aproape paralizată de frică, căuta cu mâinile şi picioarele ceva de care să se apuce, care să-i frâneze prăbuşirea. Nimic din ceea ce apuca, nu era însă, suficient de stabil şi de rezistent.

Nici unul din colțurile de stâncă sau cioturile de care încerca să se agațe nu rezista prea mult şi alunecarea continua. Muchiile ascuțite ale rocilor care formau peretele îi tăiau tricoul şi pantalonii. Tot trupul îi era acoperit de zgârieturi care o usturau.

Era cât pe ce să rateze un copac subțire care se ridica dintr-o crăpătură a peretelui. Reuşi în ultimul moment să se prindă cu mâinile de el. În mod miraculos, trunchiul copacul rezistă. Se legănă uşor încercând să se lipească de perete de stâncă. Sub tălpile ei nu se mai afla nimic. Briza rece a oceanului îi biciuia pielea acoperită de sudoare.

Timpul se oprise în loc. Era obosită, copleşită de dureri şi îşi pierduse aproape orice speranță. Ştia că un singur pas greşit sau o secundă de neatenție, putea însemna moartea.

În timp ce încerca să lupte cu frica, să-şi recapete energia de care avea nevoie pentru a continua lupta, auzi o voce interioară: *poți să ieşi din situația asta.* Repetă cuvintele, apoi înțelese: singurul element asupra căruia putea să acționeze era ea însăşi. Trebuia să se concentreze. Nervii ei suprasolicitați se liniştiră treptat. Reuşi să uite de durerea ascuțită produsă de zgârieturi şi de vânătăi. Privi în sus, însă nu reuşi să vadă marginea falezei. Nu avea cum să se cațere înapoi.

Trunchiul copacului trosni cu un zgomot care făcu să-i înghețe sângele în vine – rădăcinile cedau.

Se forță să-şi păstreze calmul şi se uită în jos. Erau mai bine de nouă metri până jos. Plaja îngustă era pustie, nu avea pe cine să

strige după ajutor. Valurile erau puternice însă, înalt chiar sub locul unde se afla ea, se spărgeau pe nisip, nu pe bolovani.

Căută un punct de sprijin şi în cele din urmă, reuşi să găsească o buză îngustă ce ieşea din perete, aproximativ trei metri mai jos. Concentrându-se, îndoi trunchiul copacului în direcția dorită şi apoi, mişcându-şi încet mâinile, începu să coboare.

Reuşi să atingă cu vârful pantofului ieşitura îngustă. Aproape imediat, rădăcinile copacului cedară, făcând să cadă lent asupra ei o ploaie de nisip şi de bucăți de piatră.

Liz dădu drumul copacului. Căderea trunchiului o făcu să se balanseze, însă îşi regăsi imediat echilibrul şi se lipi strâns de peretele de stâncă. Contactul îi produse o suferință care o copleşi pentru o clipă. O dureau toate rănile. Trase adânc în piept, încercând să blocheze mental durerea. Puțin mai jos văzu o altă ieşitură. Începu să coboare cu atenție, folosindu-se de fiecare colțişor de rocă şi smoc de iarbă. Fiecare centimetru însemna o adevărată luptă. Ajunse în punctul de sprijin, rămase nemişcată câteva clipe ca să-şi revină şi apoi văzu un alt loc unde putea să-şi sprijine ambele picioare. Împărțit în obiective mici, imposibilul putea fi realizat.

După ce coborî pe noua buză a peretelui se uită din nou în jos. Până la plajă mai rămăseseră cam cinci metri. Un val se rostogoli şi se sparse de malul acoperit cu nisip împroşcând peretele falezei cu stropi de apă. Câteva picături îi udară piciorul.

Liz ajunse la concluzia că distanța era suficient de redusă ca să încerce o săritură. Calculă traiectoria, îndoi genunchii, flexă corpul şi sări îndepărtându-se de peretele falezei. După un zbor scurt prin aerul rece al oceanului ateriză în limba de nisip, în poziție ghemuit, făcând un stol de păsări să-şi ia zborul, umplând aerul cu țipete indignate. Liz rămase nemişcată, cu degetele înfipte în nisip, respirând din greu, încercând să-şi revină. Un nou val se sparse de țărm acoperindu-i picioarele cu spumă. Liz îşi şterse cu brațul fața fierbinte şi începu să îşi analizeze situația. Era total lipsit de logică, imposibil să fi fost ținta accidentală a vreunui nebun. Nu, ticălosul acela o urmărise. Voise să o ucidă şi fusese cât pe ce să reuşească. Dar de ce aici? De ce acum?

Se cutremură simțind din nou strânsoarea ca de oțel a brațelor individului în jurul mijlocului ei, lipsa de apărare în fața atacului plănuit cu grijă. Se ridică în picioare, îşi scutură nisipul de pe palme şi o luă spre capătul plajei.

Întrebările şi emoția făceau încetul cu încetul loc unui

sentiment de furie. Începu să alerge. Oare trecutul se răzbuna pe ea?

3

Liz revenise în clădirea Facultăţii de Psihologie şi mergea grăbită pe culoar. Din direcţia opusă venea o studentă care îşi strângea cărţile la piept, părând cu gândurile departe. O văzu însă pe Liz.

Fata făcu ochii mari de surpriză.

— Aţi păţit ceva, domnişoară profesoară Sansborough.

— Am căzut când alergam, îi răspunse Liz zâmbind. Nu-i nici un motiv de îngrijorare.

Liz îşi continuă drumul. Studenţi, cărţi, cadre didactice. Asta era viaţa ei. O lume minunată, provocatoare, la care ţinea foarte mult. Violenţa devenise pentru ea un obiect de studiu, despre care preda la catedră. Nu o mai trăia zi de zi. Perioada aceea se terminase. Devenise o altă persoană acum.

Descuie uşa biroului, gândindu-se la ceea ce trebuia să spună când va suna la poliţie. În timp ce traversa încăperea îndreptându-se spre telefon, avu senzaţia ciudată că ceva nu era în ordine în birou. Se opri în spatele mesei de lucru. De obicei, pe ea se afla un mozaic de cărţi, ziare, casete, fotografii, corespondenţă şi fişe pline cu notiţe, ce îşi schimba continuu structura. Un talmeş-balmeş care provoca durei în de cap celor care intrau acolo, inclusiv lui Kirk. În timp ce cerceta cu atenţie încăperea de jur împrejur, Liz realiză cu surprindere că era încă în stare să reconstituie cu acurateţe elementele din încăpere, aşa cum le lăsaseră la plecare.

Totul părea la locul lui. Probabil că imaginaţia i-o luase razna. Trase o înjurătură, întinse mâna spre telefon, însă şi-o opri brusc.

Lumina roşie clipea cu intermitenţă pe robotul telefonic Apăsă pe butonul de redare. „Mesaj primit la ora 10.30 a. M"; anunţă vocea electronică.

Era Shay Babcock, producătorul ei, cu vocea sa inconfundabilă:

> *„— Salut, Liz. Ce mai faci? Am nişte veşti nasoale pentru tine. Se pare că am rămas fără obiectul muncii pentru o vreme. De la Compass Broadcasting au amânat Secretele războiului rece până la începerea sezonului următor. Sau chiar mai mult. Îmi pare rău, fetiţo."*

— Nu! Liz se prăbuşi în fotoliu.

Mesajul lui Shay, în vocea căruia se citea o urmă de vinovăţie, continuă:

„Am dat o mulțime de telefoane, dar n-am reușit să obțin un răspuns clar de la căcăcioșii ăia. Eu personal nu înțeleg nimic. Însă poți conta pe mine. Nici una dintre emisiunile pe care le produc nu e atât de aproape de sufletul meu. Vreau să spun că o făceam cu pasiune. Serialul despre războiul rece e cu adevărat important. Ignoranții ăia trebuie să știe că avem ceva de spus. Dă-mi un semnal când reușești să scapi de băiețașii ăia care salivează în jurul tău și stăm de vorbă. Te pup."

Se auzi un declic și banda din aparat se opri. Pentru o clipă, Liz rămase nemișcată. Dacă nu ar fi trecut cu puțin timp în urmă prin emoțiile atentatului de pe faleză, probabil că ar fi tremurat de furie.

Derulă bandă și mai ascultă înregistrarea încă o dată. Anularea bruscă a serialului nu avea nici un sens. Compania cheltuise o avere cumpărând toate drepturile de difuzare, inclusiv pentru episoadele ce apăruseră pe cablu și alocase o mulțime de bani pentru publicitate. Totul mergea perfect, interesul publicului crescuse enorm. Dăduse interviuri nu numai pentru articolul din *Ghidul TV,* ci și pentru *People, Entertainment Weekly* și – ceea ce era mai surprinzător – pentru *GQ*. În plus, compania mutase emisiunea duminica, imediat după foarte popularul *60 Minutes.* Deși cele două au fost difuzate pe canale diferite, intervalul orar favorabil prezentase un nou atu. Existau toate condițiile pentru un mare succes în domeniul documentarelor de televiziune. Și ceea ce conta cel mai mult pentru ea, serialul putea fi văzut de milioane de telespectatori.

*

— Doamne, Dumnezeule, Liz!

În cadrul ușii își făcuse apariția Kirk, care se uita țintă la ea, alb la față. Intrase, ca de obicei, fără să bată la ușă.

— Ce ai pățit? Ești rănită? Bineînțeles că ești. Ce întrebare prostească! Uită-te la tine!

Kirk veni cu pași mari lângă ea.

Liz coborî privirea. Avea tricoul sfâșiat în mai în locuri, iar brațele și picioarele erau murdare și pline zgârieturi. Avea o vânătaie pe burtă. Nu se uitase în oglindă să vadă în ce stare îi era fața, dar bănuia că nu era bine deloc.

— N-am nimic, îi spuse ea. Curăț imediat mizeria asta de pe mine. Numai că acum trebuie să sun la poliție. Un alergător trăsnit m-a aruncat de pe faleză.

— Cum adică un alergător te-a aruncat de pe faleză? Alergător?

— Asta aș vrea să aflu și eu.

Liz ridică receptorul.

Kirk se încruntă şi spuse hotărât:

— Poliția poate să mai aştepte. Mai întâi trebuie să mergi la doctor.

— Crede-mă, n-am nimic. Nu mi-am rupt nici un os, zise Liz şi începu să formeze numărul.

Cu o mişcare surprinzător de rapidă, Kirk îi smulse receptorul din mână.

Pistruii nu se mai vedeau, se înroşise la față, din cauza furiei. Sau probabil a fricii.

— Am spus doctor. E posibil să te fi lovit mult mai rău decât crezi. Nu mai fi atât de încăpățânată, Liz. Conduc eu. Când ajungem acolo, sun eu la biroul şerifului.

După ce fu examinată de doctor, care îi curăță rănile şi spuse că în rest nu are nimic, Liz ieşi împreună cu ajutorul de şerif Harry Craine, în parcul din fața cabinetului şi se aşezară amândoi pe o bancă de lemn. Kirk intră într-o librărie din apropiere, ca să ridice o carte pe care o comandase.

Liz îi povesti polițistului modul în care se desfăşurase atacul.

— Ce vârstă avea atacatorul? vru să ştie ajutorul de şerif Craine. Cum arăta? Craine era un bărbat solid, cu o voce răguşită şi ochi obosiți. Nu avea mai mult de patruzeci şi cinci de ani, după aprecierea ei, însă se comporta ca cineva care avusese de-a face la viața lui cu o mulțime de ticăloşi şi în care văzuse multe nenorociri.

— Alb, cu nasul cârn, bărbia puternică şi pomeți proeminenți, începu ea. Pielea întinsă, fără cute. Având însă în vedere şi muşchii puternici, cred că avea cu puțin peste patruzeci de ani. Părul şaten, o nuanță ştearsă, tuns scurt. Cam patru centimetri, nu mai mult. Constituție de atlet – picioare musculoase, piept fără pic de grăsime. Era mai înalt decât tine. Probabil un metru optzeci şi cinci. Purta ochelari de soare Ray-Ban, o şăpcuță de base-ball, pantaloni scurți de culoare albastru deschis şi un tricou cu mâneci scurte, de aceeaşi culoare. Pantofi sport obişnuiți, albi, cu dungi albastru închis. Nike. Nu avea nici o inscripție vizibilă pe haine. Era îmbrăcat în aşa fel, încât să fie imposibil de identificat.

Polițistul ridică ochii de pe carnetul în care nota ce spunea şi o privi cu atenție.

— Nu v-a scăpat mai nimic, spuse el fără nici o intonație.

— Mulțumesc. Am încercat să-mi amintesc cât mai mult ca să vă pot raporta.

— Cei mai mulți nu sunt în stare să-mi dea nici zece la sută din detaliile pe care mi le-ați furnizat dumneavoastră şi aş avea mari îndoieli privind exactitatea descrierii lor. Majoritatea oamenilor au un simț de observație foarte slab.

Liz ridică din umeri.

— Aş fi vrut să vă pot oferi mai multe informații. Totul s-a întâmplat însă atât de repede.

— Îmi dau seama cum a fost.

Aceeaşi voce lipsită de intonație, însă în privirea bărbatului se citea o umbră de suspiciune.

— Nu am înțeles prea bine afirmația dumneavoastră cum că atacatorul era îmbrăcat în aşa fel încât să nu poată fi identificat.

Liz spusese mai multe decât trebuia.

— Pur şi simplu am dedus asta. E unul din lucrurile cu care mă ocup, fac deducții. Sunt profesoară la universitate.

Polițistul dădu din cap.

— Mi-ați mai spus. Ați realizat de asemenea un serial la televiziune. Nu l-am văzut, dar cred că am auzit despre el.

Dar în afară de asta? N-ați predat dintotdeauna aici la universitate. Există ceva în trecutul dumneavoastră care ar fi putut declanşa chestia asta?

— Nu. Singurii oameni periculoşi cu care am de-a face, sunt studenții care vor note mai mari şi şefii de la compania de televiziune, care încearcă să modifice conținutul serialului meu.

Craine dădu din cap şi închise carnețelul.

— Mă bucur că doctorul a spus că nu aveți nici o rană mai serioasă. E uimitor că ați reuşit să supraviețuiți unei asemenea căzături.

Liz ridică din umeri.

— Am trecut pe lângă un copac şi m-am prins de el. Am avut un noroc chior, adăugă ea fără prea mare convingere.

— Uau, făcu polițistul şi îşi privi ceasul. Unde vă veți afla după ce plecați de aici?

— Mă întorc la birou. Numărul de telefon e pe cartea vizită pe care v-am dat-o. Seara sunt invitată la o petrecere la reşedința decanului Quentin, de pe Mission Canyon. V-am lăsat şi numărul de mobil. V-aş fi recunoscătoare dacă m-ați suna de îndată ce aflați ceva. Orice.

El dădu scurt din cap şi se îndreptă spre maşină.

— Ținem legătura.

*

Pe la ora unu, Liz se afla din nou în biroul său, aflat la etajul doi al facultății. Stătea în picioare, cu brațele încrucişate şi privea pe fereastră. Soarele strălucea deasupra clădirilor joase din campus şi a copacilor presărați peste tot, în fertila Goleta Valley. Privi în depărtare, spre dealurile vineții aflate la poalele munților Santa Ynez, ale căror piscuri erau înconjurate de nori. Panorama vastă îi producea un sentiment de melancolie. De obicei, imaginea aceea minunată îi crea o stare de linişte, îi dădea senzația că timpul s-a întors în favoarea ei. Acum însă, în timp ce aştepta ca producătorul să-i răspundă la mesajul pe care i-l lăsase, nu simțea decât nelinişte.

Făcu un pas înapoi şi tocmai se pregătea să se întoarcă la masa de lucru când îşi observă imaginea oglindită în geam.

Avu o ciudată senzație de *deja vu,* văzându-şi fața suprapusă peste peisajul la care ținea atât de mult. Se simțea dată la o parte, devenise din nou străina care nu aparținea niciodată locului în care se afla. Era teribil de furioasă nu numai din cauza atacului, cât mai ales că nu mai putea să-l trateze cu indiferență ca pe vremuri.

Atacul îi zdruncinase de asemenea noua atitudine față de violență, atitudine dezvoltată de-a lungul anilor ca rezultat al studiilor sale. Totul se citea foarte clar în privirea răvăşită oglindită în geam. Îşi analiză trăsăturile feței, pomeții înalți, nasul şi alunița de deasupra colțului din dreapta al gurii. Ochii căprui erau plini de îngrijorare şi furie. Îşi observă părul. Îi plăcuse mereu culoarea aceea, şaten închis, cu nuanțe de roşu. Dimineață, după ce-l pieptăna, îi atârna strălucitor pe umeri, liber ca şi spiritul ei. Acum era ciufulit. Deşi se schimbase şi-şi pusese pe ea cămaşa şi pantalonii pe care îi purtase la cursul de dimineață, uitase a-şi perie şi părul. Bine măcar că avea fața curată; se spălase în cabinetul doctorului. Chiar dacă reflexia din geam nu era prea clară, se puteau distinge bronzul feței, culoarea închisă ochilor, nasul cu vârful în sus, ce fusese cândva comparat de un răutăcios cu o pistă de sărituri la schi. Avea o gură mare şi încercă să zâmbească. Nu reuşi însă.

Telefonul începu să sune. Ridică repede receptorul şi se lasă să cadă în fotoliu.

Era Shay Babcock, care nu-i lăsă timp pentru întrebări şi-i repetă ceea ce-i spusese în mesajul pe care i-l lăsase dimineață, după care adăugă:

— De atunci tot încerc să găsesc o soluție. E o mare tâmpenie,

fata mea. La naiba, mă bazam mult pe serialul ăsta.

— Spune-mi şi mie exact ce s-a întâmplat. La capătul celălalt al firului urmă o pauză. Relația dintre ei nu fusese una prea uşoară. Lui nu-i prea plăcea să fie bătut a cap, iar Liz era o femeie care voia să ştie toate detaliile. El acceptase să lucreze cu ea fiindcă îşi dorise foarte mult să realizeze serialul acela despre războiul rece, iar ea înțelesese că are nevoie de un veteran ca el dacă vrea să obțină o audiență cât mai mare. Până la urmă, parteneriatul lor se dovedise a fi unul foarte productiv, care însă nu fusese pus la o adevărată încercare până în momentul acela.

Într-un târziu el spuse:

— Ca de obicei. Şefii de la TV nu sunt cei mai mari curajoşi din lume. Adevărul e că şi slujbele lor sunt stabile ca ceața de pe râu. În mesajul transmis de Bruce Fontana, directorul pentru programe de divertisment al companiei, mi s-a comunicat că decizia a fost luată noaptea trecută. Bineînțeles, telefonul l-a dat asistentul său şi lucrul ăsta s-a petrecut dimineață. M-am dus imediat să discut cu Bruce. M-a lăsat să aştept la uşă câteva ore bune. Când a văzut că nu plec, m-a primit. A mâncat şi a vorbit la telefon tot timpul cât am fost acolo. Obişnuita tactică de umilire. Când nici măcar nu lasă telefonul jos ca să-ți spună să ieşi dracului de acolo, atunci poți fi sigur că groapa e săpată, sicriul a fost coborât şi tu te afli înăuntru. Dacă am văzut că aşa stau lucrurile, m-am întors la birou şi am dat nişte telefoane, încercând să trec peste individul ăla. Bineînțeles, fără nici un rezultat. Nici nu mă aşteptam.

— Vom face serialul în altă parte. O altă companie.

— Nu avem cum. Suntem legați de Compass. Bineînțeles, ai putea încerca să reziliezi contractul, însă ar însemna să plătim o groază de bani. Eu n-am buzunare aşa de mari. Numai cheltuielile de judecată te omoară. Mă înfioră numai când mă gândesc.

— Cu cine ai reuşit să vorbeşti?

Shay îi înşiră câteva nume şi ea le scrise pe o bucată de hârtie.

— La naiba, Liz. Vocea lui vădea epuizarea, lipsa de speranță. În afară de ăştia, nu mai avem cu cine să vorbim.

— Există întotdeauna cineva deasupra. Preşedintele companiei, de exemplu.

— Am încercat. Shay îi spuse numele acestuia. Eu zic să renunți, fata mea.

— Nu pot.

— Bine. Dacă reuşeşti să-i faci să-şi schimbe decizia, anunță-mă şi pe mine. Între timp, trebuie să am grijă şi de celelalte

proiecte ale mele. Nu vreau s-o dau în bară şi cu alea. Mă înțelegi?

Pe buzele lui Liz apăru un zâmbet amar. Nu avea nici un chef să fie înțelegătoare. Simțise însă frica din vocea lui. Era fără îndoială îngrijorat de soarta pe care ar fi putut-o avea celelalte proiecte ale sale, dacă insista prea mult în legătură cu serialul despre războiul rece. În lumea brutală a televiziunii nu prea era loc pentru cei care făceau scandal.

— Nu te implica prea tare în celelalte proiecte, Shay, zise Liz, încercând să dea o notă optimistă tonului vocii sale. O să am nevoie de tine după ce reuşesc să-i conving.

— Da. Optimistă ca întotdeauna. Succes. *Ciao,* fetițo.

Liz rămase la telefon, încercând să găsească pe cineva în măsură să anuleze decizia aceea stupidă. Avea în agendă mai multe nume şi numere de telefon, pe care le obținuse pe vremea când serialul ei era considerat drept o achiziție nemaipomenită pentru companie şi îi sună pe toți.

— Liz! Ce bine îmi pare că te aud, îi spuse şeful compartimentului dezvoltare. Nu, nu ştiu nimic. Chiar au anulat serialul? De ce?

— Fir-ar să fie, noi suntem mereu ultimii care află ce se petrece, mârâi şi directorul de la departamentul de publicitate.

Nimeni nu avea cum s-o ajute, nimeni nu ştia nimic. Bănuise că n-o să fie prea uşor, însă se aşteptase să găsească o cale de rezolvare. Supărată, deschise calculatorul ca să vadă ce poate afla pe Internet despre Compass Broadcasting. Descoperi că firma era deținută de Interdirections, conglomeratul media condus de faimosul Nicholas Inglethorpe.

Foarte interesant. Se întrebă dacă magnatul bănuia ce idioți lucrează pentru el. Trebuia să-i aducă la cunoştință care era realitatea.

Reuşi să găsească numărul de la sediul central al firmei Interdirections, care se afla în Los Angeles. Formă numărul şi după ce reuşi să treacă de mai mulți indivizi țâfno şi ajunse în sfârşit la secretara lui Inglethorpe. Aici se lovi de acelaşi zid impenetrabil, chiar dacă respingerea fu făcută într-un mod politicos:

— Îmi pare rău, domnişoară Sansborough, însă domnul Inglethorpe se află în prezent în Europa şi nu îl aşteptăm să se întoarcă mai devreme de săptămâna viitoare. Aş fi bucuroasă să vă preiau mesajul.

Liz îi comunică mesajul şi se lăsă pe spate în fotoliu. Se întinse,

îşi roti capul de câteva ori şi încercă să se elibereze de furia care se coagula în ea, care îi absorbea toată atenția. Trebuia să-şi limpezească creierul şi să se gândească la un plan prin care să-l convingă pe Inglethorpe. În timp ce încerca să se concentreze, privirea îi căzu pe dulăpiorul cu sertare. Pe încuietorile a două sertare se vedeau nişte zgârieturi care nu fuseseră acolo înainte.

Se ridică imediat în picioare. Din doi paşi traversă încăperea şi se ghemui lângă dulăpior ca să cerceteze mai bine zgârieturile. Cineva forțase sertarele. Trase de cel de jos. Era descuiat, deşi n-ar fi trebuit să fie. Înăuntru se afla servieta ei. O deschise. Nu lipsea nimic. Trase de al doilea; nici acesta nu era încuiat şi începu să citească etichetele dosarelor care se aflau înăuntru. Cu inima cât un purice, le mai citi încă o dată. Dosarul ce conținea ideile pentru episodul pe care voia să-l dedice asasinilor din epoca războiului rece dispăruse.

Îşi aminti că pusese dosarul acolo chiar înainte de a pleca să alerge şi că încuiase după aceea sertarul. Traversă grăbită biroul şi deschise uşa de la intrare. Şi pe încuietoarea de la uşă se vedeau zgârieturi. Aşadar, aşa se explica senzația neplăcută pe care o avusese când intrase în birou. Subconştientul ei înregistrase probabil zgârieturile.

Acum ştia. Nu numai că cineva încercase s-o omoare, dar, în acelaşi timp, altcineva pătrunsese în biroul ei şi-i furase documente.

Închise uşa şi se duse la telefon. Cu puțin noroc, ar fi putut să-l găsească pe Harry Craine la biroul şerifului. Îi reveniră în minte experiența care se citea în ochii polițistului şi vocea sa răguşită. Poate că reuşise să afle ceva despre autorul atacului. Formă numărul, ceru să vorbească cu Craine şi fu bucuroasă să afle că polițistul se afla acolo.

— Cu ce vă pot ajuta... domnişoara profesor Sansborough, nu? Vocea de la telefon era diferită. Nici urmă de răguşeală sau de experiență. Bărbatul care îi răspunsese era un tânăr, plin de energie şi de entuziasm.

— Sunteți ajutorul de şerif Harry Craine?

După ce bărbatul îi confirmă că el era persoana, Liz continuă:

— Am raportat azi la biroul şerifului comiterea unui atac asupra mea. Credeam că am vorbit cu dumneavoastră. În orice caz, m-am întâlnit cu cineva de la dumneavoastră, care mi-a luat o declarație lângă cabinetul doctorului din Montecito.

— Să ştiți că eu n-am mai trecut prin Montecito de mai bine de

o săptămână. Probabil că ați înțeles greşit numele. Se mai întâmplă. Bănuiesc că nu i-ați cerut o carte de vizită.

— Nu.

Fir-ar să fie. Uitase să-i ceară aşa ceva. O altă greşeală. Îi povesti polițistului de la celălalt capăt al firului despre ce era vorba.

— Cred că sunt implicați cel puțin doi indivizi, concluzionă ea. Bărbatul care m-a împins pe mine de pe faleză şi o a doua persoană care a pătruns în biroul meu în timpul atacului şi mi-a furat nişte documente.

— O să verific în baza de date, zise brusc polițistul. Atunci când e vorba de o tentativă de omor, informațiile sunt introduse imediat în baza de date. Aveți puțină răbdare. Lămurim problema imediat.

— În baza de date scrie şi cine mi-a luat declarația?

— Bineînțeles. Şi cine se ocupă de caz, dacă e vorba de un alt ofițer.

Liz rămase în aşteptare, cu gândul la cele două evenimente. Mai mult ca sigur că între atac şi spargere exista o legătură. Coincidența era prea mare. Însă despre ce legătură să fie vorba?

— Domnişoară Sansborough?

— Da?

Vocea lui Harry Craine se schimbase. Devenise suspicioasă şi nervoasă.

— Am sunat la universitate şi mi-au spus că într-adevăr sunteți profesoară acolo. Apoi am verificat numărul de la care sunați şi este într-adevăr de la biroul dumneavoastră. Deci presupun că sunteți persoana care pretindeți. Când spuneți că a încercat cineva să vă arunce de pe faleză?

— În jur de zece jumătate azi-dimineață. Ar trebui să fie trecută ora în primul raport în legătură cu atacul. Oare ce naiba se petrecea acolo?

— Da, aşa ar trebui. Când ați sunat ca să raportați?

— N-am sunat eu. A sunat un coleg, profesorul Kirk Tedesco. A sunat în timp ce mă examina doctorul. Trebuie să fi fost în jur de unsprezece jumătate, poate douăsprezece fără un sfert. Imediat după aceea şi-a făcut apariția un detectiv de la dumneavoastră.

— Interesant. Mai ales că nu există nici o înregistrare a vreunui apel telefonic. Asta mă face să mă întreb… vreți cumva să faceți vreun experiment psihologic pe noi, domnişoară? Pentru serialul dumneavoastră de la televiziune sau pentru altceva? Despre asta e vorba?

Liz rămase cu gura căscată.

— Nu aveți nici o înregistrare a apelului lui Kirk? Al profesorului Kirk Tedesco?

— Nici un apel. Nici o consemnare a atacului împotriva dumneavoastră. Nimic – astăzi sau în altă zi. Cred că e timpul să mă lămuriți, domnişoară. Ce urmăriți de fapt?

Nu mai putea să respire.

— E scandalos ce vreți să insinuați. Fără îndoială că cineva de acolo ori a pierdut, ori nu a înregistrat raportul profesorului Tedesco. Vreau să fiu perfect înțeleasă: *am fost atacată.* Dacă vă veți da osteneala să-mi verificați pregătirea, sunt sigură că veți înțelege că sunt o persoană care ştie să facă diferența dintre un atac şi un accident şi că nu sunt deloc genul de femeie care să intre în panică aşa uşor! Stați de vorbă şi cu profesorul Tedesco şi cu doctorul meu, Wendell D. Klossner.

— V-a văzut vreunul dintre ei căzând de pe faleză? o întrebă Craine.

— Nu m-a văzut nimeni, cu excepția bărbatului care m-a aruncat.

— Deci tot ce ştiu cei doi e că ați fost rănită.

— Corect. Dar de ce aş minți în legătură cu asta? întrebă Liz ridicând vocea.

— Nu ştiu, domnişoară Sansborough. De ce minte lumea? Modul în care bărbatul încerca să-şi controleze vocea indica clar nervozitatea acestuia. Primim mereu tot felul de telefoane ciudate şi nu numai de la nebuni sau drogați. Chiar şi de la cetățeni aparent normali. Poate că trebuie să facă rost de un alibi pentru o soție bănuitoare. Poate că vor să obțină bani de pe urma unei asigurări. Nu spun că acest lucru ar fi valabil în cazul dumneavoastră, însă chiar dacă profesorul Tedesco şi doctorul Klossner confirmă că ați fost rănită, asta tot nu înseamnă că cineva a încercat să vă ucidă.

Polițistul se opri şi oftă.

— O să fac nişte investigații. E tot ce vă pot promite.

Vocea ei era plină de amărăciune şi răceală.

— După modul în care vedeți dumneavoastră lucrurile, domnule ajutor de şerif, mă îndoiesc că veți descoperi ceva.

La celălalt capăt al firului urmă un moment de tăcere. Craine zise apoi:

— Dumneavoastră pretindeți că noi am primit un telefon în legătură cu un pretins atac asupra dumneavoastră şi spuneți că

cineva a pierdut raportul sau chiar l-a ascuns. Atunci de unde a apărut falsul ajutor de şerif? De unde ştia el despre telefonul pe care-l dăduse profesorul Tedesco, sau despre atac? De unde a ştiut el unde să vă găsească?

Mâna lui Liz se încleştă pe receptor. De unde ştiuse unde s-o găsească? În timp ce în mintea ei se închega un răspuns, simți că i se face frig. Încercă să-şi controleze vocea şi-i mulțumi politicos ajutorului de şerif, după care închise telefonul.

Tremurând, îşi lăsă capul în palme, luptându-se cu sentimentul de frică ce o copleşise. Era posibil ca cineva din biroul şerifului să fie implicat. Sau poate că ucigaşul o urmărise până la cabinetul lui Klossner şi reuşise cumva să devieze apelul lui Kirk. Ambele variante indicau clar că în această afacere erau implicate mai multe persoane. O organizație puternică, cu experiență, o organizație care voia s-o omoare.

4

Bratislava, Slovacia

Era trecut de ora nouă seara şi în aerul fierbinte de vară se simţea mirosul de nămol al Dunării. În depărtare se auzea sirena unei barje şi întunericul care se lăsa deasupra fluviului era spart de lumina puternică a reflectorului montat pe o ambarcaţiune. Îmbrăcat în frac, Blase Kusterle stătea ascuns în umbra unui copac din Piaţa Hviezdoslav, locul unde erau masaţi protestatarii. Ţinta vizată era Ambasada americană, situată chiar peste drum. Kusterle rotea nervos o ţigară între degete. Ar fi vrut să o aprindă şi să o fumeze, însă situaţia începea să se complice.

În spatele ferestrelor luminate ale ambasadei se desfăşura o recepţie în onoarea lui Stanford Weaver, noul şi bogatul preşedinte al Băncii Mondiale. Blase putea să-şi imagineze interiorul fastuos al clădirii, muzica insipidă, clinchetul paharelor cu şampanie şi sporovăiala politicoasă şi lipsită de sens, întreruptă doar de eventualele ieşiri necontrolate ale vreunui invitat ce băuse prea mult.

Afară, în piaţă, era cu totul altceva. Sosiseră mult mai mulţi demonstranţi decât i se spusese lui. Se înghesuiau în jurul perimetrului ambasadei, evitând puşcaşii marini ce păzeau incinta. Blase văzu cu o strângere de inimă cum din spatele ambasadei îşi face apariţia încă o trupă de soldaţi cu armele pregătite.

Mulţimea nu se dădu decât foarte puţin înapoi, în timp ce militarii îşi ocupau poziţiile. Sosi apoi un nou val de protestatari – bărbaţi, femei şi câţiva copii mai măricei – pe jos, pe biciclete sau ieşind din maşini Skoda învechite. Îşi făcură apariţia şi câteva taxiuri, care, imediat după ce-şi descărcară pasagerii, o tuliră ca nişte iepuri speriaţi.

Noi-veniţii îşi salutau prietenii în slovacă şi cehă cu *Ahoj* şi *Cau* şi în germană cu *Guten Abend.* Se auzea chiar şi în americană: *Whats happening man?*

Îmbrăcaţi simplu, marea majoritate a demonstranţilor aveau în spate rucsacuri în care se aflau truse de prim ajutor şi sticle de plastic cu oţet. Sticlele astea nu prevesteau nimic bun. Cei ce

veniseră cu ele se aşteptau la o confruntare violentă. În mod normal, oțetul îmbibat în eşarfele cu care îşi acopereau fața îi ajuta să suporte gazele lacrimogene.

Vuietul vocilor lor devenea din ce în ce mai puternic. Se apropiaseră din nou de gardul ambasadei agitând pancarte pe care scria în slovacă, germană sau engleză:

> GLOBALIZARE SĂRĂCIE SALVAȚI PĂDURILE ŞI RÂURILE PLANETEI CONSOLIDAȚI STATELE NAȚIONALE. NU LE DISTRUGEȚI.

Se aflau acolo socialişti, anarhişti şi naționalişti de modă veche, toți opunându-se globalizării şi efectelor sale. Motivele fiecăruia erau diferite. Socialiştii voiau ca statul să-şi păstreze controlul în toate domeniile. Anarhiştii luptau pentru diminuarea oricărei forme de control. Naționaliştii cereau menținerea granițelor. Numai globalizarea, considerată de fiecare fracțiune drept un asalt asupra convingerilor lor politice, fusese în stare să adune laolaltă oameni atât de diferiți. Se aflau acolo bineînțeles şi ecologişti şi unionişti. Pentru aceştia însă apartenența la un partid era mult mai puțin importantă decât cauza.

Din locul în care stătea ascuns, Blase reuşi să-i identifice pe Tomasz şi pe Mana, soția acestuia. Amândoi trecuți de cincizeci de ani, cei doi sufereau din cauza dispariției programelor sociale de ajutorare a bătrânilor din epoca comunistă. Tomasz ținea deasupra capului un carton pe care scria *oameni, nu profituri.* Nu departe de cei doi se afla Lukas, ce abia împlinise treizeci de ani. Bărbatul îşi pierduse slujba atunci când, urmare a efectelor globalizării, fabrica în care lucra fusese privatizată şi în mai puțin de un an dăduse faliment. De atunci nu mai reuşise să-şi găsească o slujbă permanentă.

Oriunde se uita, Blase vedea aceiaşi artişti, scriitori, profesori, fermieri – oameni pe care îi întâlnise şi în alte reuniuni şi demonstrații antiglobalizare. Cei mai mulți dintre ei credeau sincer într-o lume mai bună şi erau gata să lupte pentru echitate socială şi pentru apărarea mediului.

Erau nişte aspirații normale, cu care era şi el de acord. Ceea ce-l îngrijora însă pe Blase era numărul mare de străini. Erau cel puțin cinci mii şi continuau să sosească. Era şocant de mult pentru Bratislava, un oraş care nu se făcuse remarcat până atunci nici ca destinație turistică, nici ca scenă pentru confruntări majore.

Judecând după cei pe care reuşise să-i identifice şi din

frânturile de discuții ce ajungeau până la el, aceşti străini proveneau în cea mai mare parte din aşa-numitul triunghi de aur al Europei Centrale – Viena, Budapesta şi Praga – şi erau organizați în obişnuitele „grupuri de afinități”, formate din cinci până la cincisprezece persoane. Unii aveau misiuni înaintea începerii protestului propriu-zis, cum ar fi identificarea locurilor unde era cel mai probabil să fie duşi eventualii arestați. Alții trebuiau să acționeze în timpul protestului – să asigure aprovizionarea cu apă şi să facă fotografii ce puteau constitui dovezi ale brutalității forțelor de ordine. Restul aveau sarcini după terminarea protestului – urmau să aibă grijă de copiii, animalele sau plantele celor răniți sau închişi.

Blase înălță brusc capul, ciulind urechile. Patru tineri discutau despre o „acțiune directă” planificată pentru acea seară. Nu ştiau nici ei prea multe, singurul indiciu fiind instructajul privind drepturile cetățeneşti din Slovacia, aşa cum se făcea de fiecare dată când exista probabilitatea ca un astfel de eveniment să degenereze.

Din ce în ce mai neliniştit din cauza acestei informații, Blase o zări pe Viera Jozef. Părul ei negru şi mătăsos cobora ca un nor pe umerii rotunzi. Într-o mână avea o găleată acoperită, iar în cealaltă o geantă sport. Era îmbrăcată cu o rochie uşoară de vară care se termina deasupra genunchilor. Apariția ei în mijlocul mulțimii atrăsese atenția multor bărbați, însă ea îşi urma neabătută drumul, cu privirea fixată pe clădirea austeră a ambasadei. Pe fața ei frumoasă era întipărită o expresie hotărâtă. Era o oponentă înfocată a globalizării. Blase avusese relații intime cu fata şi aştepta cu nerăbdare următoarea lor întâlnire.

În urma Vierei venea fratele ei Johann, un miner cu brațe musculoase care se uita încruntat la bărbații care întorceau capul după ea. Cei doi erau cei mai importanți organizatori ai mişcării antiglobalizare din oraş. Johann se oprise să stea de vorbă cu un bărbat care ținea în mâini o pancartă uriaşă – *energia nucleară ucide*. Blase nu-l mai văzuse niciodată. Cei doi se adânciră în conversație, aplecați unul spre celălalt ca să se audă mai bine.

Tensiunea din aer creştea cu fiecare clipă. Uşa dublă de la clădirea ambasadei rămânea în continuare închisă şi îşi făcuse apariția o dubiță a canalului Markiza Television. Doi cameramani săriră din maşină şi începură imediat să filmeze. Fură urmați de doi reporteri cu carnețelele şi pixurile pregătite, în timp ce alți trei tehnicieni începură să instaleze microfoane, cabluri şi alte

echipamente. Televiziunea privată trimisese o echipă numeroasă, ceea ce însemna că se aşteptau la un reportaj suculent. Însemna de asemenea că urmau să sosească în scurt timp şi alţi reprezentanţi ai mass-media.

Un minut mai târziu, îşi făcură apariţia în viteză mai multe maşini de poliţie ale căror roţi se opriră brusc, cu un scrâşnet. Poliţiştii din ele nu se mişcau deloc cu rapiditatea ce ar fi fost de aşteptat. Regimul comunist fusese înlăturat cu mai bine de paisprezece ani în urmă, însă poliţiştii din ţările fostului bloc sovietic nu se cizelaseră parcă deloc. Cei din Bratislava nu erau o excepţie. Cu bastoanele în mână, zdrahonii priveau încruntaţi, în ochii lor citindu-se mesajul universal al poliţiştilor: „Nu mă enervaţi, băieţi, că vă sparg capul”.

Poliţiştii îşi ocupară metodic poziţiile, încercând să încercuiască şi să controleze mulţimea, în timp ce din maşini erau descărcate cordoane şi scuturi de protecţie şi furtunuri de apă. Zidul compact de uniforme care se formase începu să împingă demonstranţii de lângă ambasadă, înapoi în parc.

Lui Blase nu-i plăcea deloc ce se petrecea. Viera îi spusese că nu fusese planificat nimic special pentru seara aceea, nimic decât o demonstraţie obişnuită împotriva Băncii Mondiale şi a noului său şef. Johann îi confirmase că, în afară de obişnuitele tulburări ce aveau loc cu astfel de ocazii, nu se pregătise nimic. Îi mai spusese că, dacă are altă treabă şi nu poate să participe, nu e nici o problemă.

Blase era convins acum că cei doi ori îl minţiseră, ori nu fuseseră nici ei informaţi. Dacă n-ar fi fost îmbrăcat în fracul acela blestemat care îl identifica drept inamic, ar fi fost acolo lângă ei, unde îi era locul.

Zgomotul produs de mulţimea agitată crescu brusc în intensitate. Nu auzise nici un ordin şi nici nu văzuse nimic care să provoace această schimbare, însă, exact ca norii care se adună înainte de furtună, mulţimea se transformase într-o singură creatură uriaşă care îşi unduia trupul printre maşinile parcate, în direcţia ambasadei. Vuietul crescuse în intensitate ca un tunet. Era înspăimântător. Aerul fierbinte părea că e gata să explodeze.

Blase ajunse la concluzia că era vorba despre acea acţiune directă. Probabil că semnalul fusese transmis din gură în gură.

Aruncă ţigara şi începu să alerge. Cu ajutorul unui megafon o persoană aflată lângă ambasadă le ordonă demonstranţilor să se retragă. Protestatarii răspunseră cu strigăte violente. Claxoanele

maşinilor blocate de marea de demonstranţi pusă în mişcare ţipau înnebunite. Deodată, la fel de brusc cum se puseseră în mişcare, şirurile cele mai apropiate de ambasadă se opriră. Frânarea se transmise ca un val în toată masa de demonstranţi şi în câteva clipe mulţimea încremeni pe loc. Toţi întindeau gâtul să vadă ce se întâmplă.

Blase continua să înainteze făcându-şi loc printre oameni. Ajunse în faţă şi se opri răsuflând din greu. O văzu pe Viera. Aceasta ţâşnise în spaţiul liber dintre agitatori şi ambasadă. Toată lumea încremenise surprinsă: poliţiştii, crezând că au reuşit să stăpânească mulţimea; demonstranţii, uimiţi de îndrăzneala tinere femei.

Blase făcu un pas înainte, neştiind prea bine cum trebuie să acţioneze. Unul dintre puşcaşii marini se răsti la ea în engleză:

— Stai pe loc!

Blase se întoarse pregătit să-i tragă o înjurătură soldatului. Văzu însă faţa bărbatului şi se opri. Acesta se uita spre locul în care se afla Viera şi pălise.

Blase se răsuci brusc. Fata ridicase deasupra capului găleata pe care o avusese în mână şi acum îşi turna peste umeri un lichid de culoarea chihlimbarului. Rochia i se lipise de corp.

— Nie! strigă cineva în slovacă. E benzină!

— Viera! urlă Blase şi se năpusti pe lângă soldat în direcţia ei. Ce vrei să faci? *Opreşte-te!*

— Benzină! Cuvântul se răspândi ca un ecou prin mulţime, oamenilor şocaţi care-l rosteau nevenindu-le să creadă ce se petrece.

— Benzină! *Opriţi-o!*

Blase continua să alerge. Nu reuşea să înţeleagă rostul acestei nebunii. Viera era atât de mică şi de vulnerabilă aşa cum stătea acolo, înconjurată de demonstranţi, de poliţişti şi de puşcaşii marini, o gânganie în comparaţie cu clădirea masivă a ambasadei. Însă expresia de pe faţa ei angelică spunea simplu: „Asta sunt eu şi ceea ce fac e bine”.

— Opriţi-o! strigă disperat Blase în slovacă şi apoi în engleză.

— S-o oprească cineva!

Nu mai era însă timp. Viera se mişca rapid şi precis, de parcă ar fi repetat de nenumărate ori această scenă. În timp ce Blase şi alţi demonstranţi încercau să se apropie de ea, Viera scoase o brichetă din geantă, apăsă pe un buton şi o limbă de foc ieşi din micul dispozitiv. Fata îndreptă bricheta spre ea.

— Viera! țipă el.

— Opriți-o! era vocea disperată a fratelui ei, Johann, care își făcea loc prin mulțime. N-o lăsați să facă așa ceva! Ajutor! Opriți-o!

Fata explodă în flăcări. Pentru o clipă scena păru a fi decupată dintr-o poveste – frumoasa prințesă închisă pentru vecie într-o vază de foc. Apoi fusta se evaporă brusc, o simplă bucată de pânză mistuită de flăcări. Pe jumătate dezbrăcată, Viera întinse mâinile prin limbile de foc în direcția demonstranților. Buzele sale se mişcară ca şi cum ar fi vrut să vorbească. Îşi înălță capul şi pe fața ei se citi o mare uimire.

Din gura deschisă nu-i ieşi însă decât fum şi fata se prăbuşi. Blase era paralizat. Încerca să înțeleagă ce se întâmplase şi era atât de şocat că nu distinse imediat vuietul mulțimii înnebunite.

Din trupul ei ieşea fum. Flăcările continuau s-o învăluie. Mirosul grețos de carne arsă se răspândea peste mulțime.

Într-o clipă începură violențele. Protestatarii se năpustiră înspre polițişti şi puşcaşii marini. Se auziră focuri de armă. Polițiştii puseră în funcțiune furtunurile cu apă şi demonstranții începură să urle speriați. Una dintre maşinile parcate fu răsturnată de protestatari. Apoi o alta. Trei maşini începură să ardă şi flăcările roşii şi galbene se ridicau înspăimântător spre cerul negru al nopții făcând stelele să pălească. Se repetau scenele de coşmar înregistrate cu ocazia întrunirii Băncii Mondiale şi a Fondului Monetar Internațional, desfăşurată în Praga în urmă cu câțiva ani. Pentru Blase era mult mai rău. Prins în vârtejul luptei, încerca să-şi croiască drum spre trupul Vierei.

În timp ce îi împungea pe cei din jur încercând să-şi facă loc, Blase simți cum i se furişează o mână în buzunarul de la spate. Se întoarse repede, însă lângă el nu se afla nimeni care să dea impresia că ar fi făcut gestul acela. Înainte să apuce să se dezmeticească, primi un pumn în tâmplă şi cineva încălțat cu cizme îl călcă pe pantoful drept. Durerea era greu de suportat.

Se aplecă, lovi şi el cu pumnul şi continuă să-şi croiască drum. Imaginea înspăimântătoarei morți a Vierei îi apăruse din nou în fața ochilor, ştergând orice altceva. Trebuia să ajungă la ea. Poate se înşelase. Poate că toate nu fuseseră decât rodul imaginației sale.

Simți în piept o durere ascuțită. Ştia că nu făcea decât să se amăgească singur. Poliția primise întăriri şi ei fu prins în mijlocul unei bătălii lipsite de sens. Fu arestat împreună cu alți demonstranți şi aruncat într-o dubiță a poliției. Dezamăgit, copleşit de sentimentul de vinovăție, nu ripostă deloc şi se lăsă dus

de maşina care dispăru în noapte.

5

Secția centrală de poliție din Bratislava păstra încă mobilierul şi aerul sumbru din era comunistă. Cenuşie şi strident luminată, clădirea se umpluse de mirosul de sudoare şi resentimentele mulțimii de agitatori arestați ce fuseseră aduşi acolo după ora unsprezece. După ce i se luară, în sfârşit, datele personale, Blase fu împins într-o celulă mare, plină cu bărbați furioşi. Mulți dintre ei aveau arsuri şi răni superficiale la care nu avusese încă timp să se uite nimeni. Doctorii chemați de poliție se ocupau mai întâi de cazurile cele mai grave.

Căldura din celulă era îngrozitoare. Nu exista aer condiționat care să mai tempereze fierbințeala nopții de vară sau tensiunea acumulată. Adrenalina confruntării se menținea încă la un nivel ridicat şi aproape toți cei care erau înghesuiți acolo în picioare sau pe băncile incomode discutau despre moartea Vierei Jozef. Unii erau furioşi şi considerau că fata făcuse o prostie, în timp ce alții admirau ceea ce, în viziunea lor, fusese un act de onoare, un sacrificiu personal. Toți însă erau convinşi de faptul că moartea fetei demonstrase că eforturile lor de a opri procesul de globalizare însemnau mult mai mult decât nişte lupte de stradă, aşa cum ar fi vrut guvernele şi media aservită lor să convingă opinia publică. Prin sacrificiul fetei, mişcarea fusese cumva sanctificată, cel puțin pentru o vreme.

Răvăşit de durere şi de un sentiment de vinovăție, fără să ia în seamă privirile furioase pe care le atrăgea fracul său, Blase cercetă mulțimea până când reuşi să-l vadă pe Johann Jozef, fratele Vierei. Johann şedea pe o bancă încovoiat, cu fața îngropată în mâini.

Banca era plină, însă bărbatul în vârstă ce era aşezat lângă Johann, când văzu cum se uită Blase la acesta, se ridică şi lăsă locul gol.

Blase se aşeză imediat.

— Cum ai putut s-o laşi să facă aşa ceva? strigă el furios în slovacă, ridicând tonul după fiecare cuvânt. Blestemat să fii, Johann!

Johann ridică brusc capul. Era un bărbat solid, de aproape un metru optzeci înălțime, ce se apropia de treizeci de ani. Încă nu-şi

revenise din şoc şi întreaga lui ființă radia durere.

— Pentru că habar n-am avut ce plănuia să facă! spuse el însoțind cuvintele cu o strâmbătură de durere. La un moment dat ne-am despărțit. Am strigat la ea să se oprească, însă eram prea departe. O, Doamne!

— Eşti fratele ei, continuă Blase furios. Ar fi trebuit să ştii! Doar ați plănuit demonstrația împreună. Nu se poate să nu-ți fi spus nimic. A fost clar că repetase şi ştia exact ce are de făcut.

Johann reacționă la acuzele lui Blase.

— Cum de nu ai ştiut tu? Mi-a spus că urma să meargă la tine ieri. Cina la Korzo şi apoi în apartamentul tău. Să sărbătorim victoria de a doua zi, aşa mi-a spus. Tu eşti cel căruia ar fi trebuit să-i fi spus!

Blase o văzu din nou pe Viera aşa cum arătase ultima dată când fuseseră împreună, plină de viață şi de optimism, îi simți brațele suple în jurul gâtului, îşi aminti de parfumul natural degajat de pielea ei. Îi auzea clar vocea ce enumera indignată aşa-zisele binefaceri ale globalizării – mai multe slujbe pierdute, mai mulți copii înfometați, mai multe resurse naturale vândute pe nimic de guverne corupte şi transformate în profit de către companii lacome.

Se plăcuseră şi partidele de sex fuseseră explozive. Adevărul era că... la asta se rezumase relația lor – prietenie, atracție fizică, sex. Cinismul relației umbrise părțile cu adevărat bune.

— A anulat întâlnirea, spuse el nervos. N-am văzut-o deloc ieri sau azi înainte de demonstrație.

Fu cuprins de un nou val de vinovăție. Îşi întoarse capul de la Johann. Nu mai avea putere să-l acuze pe acesta. Viera îl evitase întreaga săptămână, probabil – abia acum îşi dădea seama – pentru a-şi ascunde planul. Fusese şi el foarte ocupat şi nu-şi dăduse seama. O eroare fatală.

Johann se holba la hainele cu care era îmbrăcat.

— Eşti îmbrăcat în frac! Ca ei. De asta te dădeai pe lângă Viera! Eşti un spion nenorocit! răcni el şi întinse mâinile spre gâtul lui Blase.

Ca şi cum ar fi primit în față un jet de apă rece, Blase îşi veni imediat în fire. Acuzațiile lui Johann fuseseră auzite de mulți dintre cei prezenți în celulă. Aceştia întoarseră capul spre el cu priviri furioase. Îi prinse pe Johann de mâini.

— Te înşeli, spuse el printre dinți. Aveam un plan. M-am îmbrăcat în frac fiindcă aveam de gând să încerc să pătrund în

ambasadă şi să-l abordez pe ticălosul ăla de Stanford Weaver. Aş fi reuşit dacă protestul nu ar fi degenerat. Dacă Viera n-ar fi…

Blase clipi de câteva ori, apoi îşi drese glasul şi continuă:

— Aş fi aşteptat până ce Weaver ar fi fost înconjurat de alţi mahări şi apoi i-aş fi cerut să semneze petiţia noastră. M-ar fi refuzat, desigur, însă plănuisem să mă ţin de capul lui până ce chema cineva soldaţii din gardă. M-ar fi aruncat afară, însă ar fi ieşit un scandal uriaş. Un subiect nemaipomenit pentru presă. Parcă şi vedeam titlurile: „Şeful celei mai bogate bănci din lume refuză să-i ajute pe cei săraci”.

Pentru o secundă, pe faţa lui Johann apăru un zâmbet.

— Articolele din presă ar fi fost exact ce ne trebuie.

Răspunsul lui Johann sparse tensiunea din celula suprapopulată.

Blase îi eliberă braţele.

— Merita să încerc, zise el resemnat. Faţa i se strâmbă însă imediat de durere. Cum a putut ea să ţină aşa ceva secret faţă de noi amândoi, Johann?

Umerii lui Johann se încovoiară neajutoraţi.

— Viera ştia să păstreze un secret, zise el mohorât şi se lipi cu spatele de zid.

Cei din jur îi priveau cu compasiune. Fratele şi iubitul.

— Nimeni n-ar fi putut-o convinge pe Viera să nu facă ce-şi pusese în gând, concluzionă Blase.

Johann încuviinţă trist cu o mişcare a capului. Coborî privirea în pământ, îşi flexă degetele, apoi se uită de jur împrejur de parcă ar fi sperat ca cineva de acolo să-i poată explica ce nu se putea explica, ce nu se putea îndura.

Blase oftă din greu. Johann se întorsese şi vorbea cu cel aşezat pe bancă de cealaltă parte. Cei din celulă păreau că se obişnuiseră cu postura de deţinuţi, începuseră să se organizeze şi şedeau pe bănci cu rândul. Deşi era copleşit de amărăciune şi ruşine, îşi aduse aminte brusc de mâna care îi strecurase ceva în buzunarul din spate.

Aruncă o privire înjur şi văzu că nimeni nu-i mai acorda nici o atenţie. Băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo o bucată mototolită de hârtie, pe care se putea citi: „Sir Robert a fost ucis. Dacă vrei să afli de către cine, contactează-mă”. Blase trase adânc aer în piept. Pe hârtie nu se vedea nici o semnătură însă mesajul era urmat de indicaţii referitoare la un loc din Catedrala St. Martin. Era aşteptat într-o anumită strană, într-o capelă a

catedralei, la ora cinci dimineața. Textul era în engleză, scris îngrijit cu creionul.

Uşa celulei se deschise cu zgomot. Blase ridică privirea şi ascunse hârtia înapoi în buzunar. Toți deținuții întoarseră capul. În celulă intraseră patru polițişti în uniformă şi nimeni nu mai scotea nici un cuvânt. Doi deținuți care vorbiseră înainte în germană fură înşfăcați de trei dintre polițişti.

Cel de-al patrulea îl observase pe Blase şi înaintă către ei.

— Tu! Da, tu. Pe aici, îi ordonă polițistul în slovacă.

Pentru că Blase nu se mişca destul de repede, polițistul îl apucă de haină şi-l împinse cu putere spre uşă. Mai multe mâini se întinseră ca să-l susțină pe Blase să nu cadă. Uşa celulei se deschise şi polițistul îi mai arse o lovitură în spate, proiectându-l pe coridor. Blase se lovi cu un zgomot surd de peretele opus. O durere ascuțită îi străbătu corpul.

— *Zatocte vl'avo*, ordonă unul dintre polițişti.

Blase şi ceilalți doi prizonieri se întoarseră spre stânga, aşa cum li se ordonase. Grupul începu să înainteze pe coridor. Polițistul care vorbise mai înainte deschise o uşă.

— Aici.

Blase fu împins din nou. În timp ce ateriza în camera a cărei uşă fusese deschisă, îl auzi pe acelaşi polițist cum îi spune unuia dintre cei doi nemți:

— Camera în care vei fi interogat tu e alături.

Uşa fu închisă şi încuiată în urma lui.

La masa din mijlocul încăperii stătea singură Ada Jackson, ofițerul de legătură al Ambasadei britanice pe lângă forțele de poliție slovace.

Era o femeie mignonă, cu părul negru aranjat cu grijă, ce purta ochelari cu ramă subțire. Îmbrăcată într-un taior elegant, arăta impecabil chiar şi la ora aceea foarte matinală. În încăpere se mai aflau două scaune cu spătar şi într-un colț, o cuşcă de sârmă, destinată fără îndoială prizonierilor prea năbădăioşi.

Ceea ce îi atrase însă atenția lui Blase fu cea de-a doua uşă, care, având în vedere peretele pe care se afla, arăta ca o ieşire spre lumea de afară. Trase aer în piept uşurat. Scena cu polițiştii care-l scoseseră din celulă împreună cu cei doi nemți nu fusese decât o înscenare. Acoperirea sa rămânea intactă.

Reuşiseră să-l păcălească şi pe el.

— Cred că te-ai distrat de minune, zise el îndreptându-se spre uşă.

Femeia se ridică şi îl urmă.
— Ai intrat în rahat până la gât.
— Cine spune asta, tu sau cei de la Whitehall[3]?
Femeia de lângă el era în acelaşi timp şi şefa agenţiei MI6 din capitala Slovaciei. Ada Jackson descuie uşa. Aerul greu al nopţii îi izbi în faţă şi cei doi ieşiră din clădirea poliţiei.
— Toţi spunem, Simon. Urcă odată în maşină.
Ada Jackson se afla la volan şi maşina ambasadei trecea printre casele cu aspect medieval şi bisericile în stil baroc ce mărgineau străzile înguste ale oraşului vechi. Se îndreptau spre Dunăre. Luna scălda într-o lumină argintie acoperişurile puternic înclinate şi turnurile vechi de secole ale oraşului. Fostă capitală a regilor maghiari şi oraş favorit al Habsburgilor, Bratislava părea în întregime adormită, inocentă şi pură. Simon Childs invidia această pace.
Conştient că depăşise din nou limita aceea imaginară impusă de superiorii lui, Simon se aşezase repede pe locul liber din faţă, savurând atmosfera creată de instalaţia de aer condiţionat. Stăpânindu-şi la perfecţie emoţiile, începuse să-i descrie Adei modul în care se desfăşurase demonstraţia şi moartea cumplită a Vierei. Îi înşirui protestatarii pe care îi recunoscuse, îi repetă conversaţiile pe care le auzise, făcu o analiză asupră modului în care fusese organizată acţiunea şi nu pomeni nici un cuvânt despre partea sa de vină.
Ada îi puse întrebări în legătura cu fiecare detaliu. Simon îi privea profilul, ochelarii sprijiniţi de nasul scurt şi severitatea neschimbată a feţei. Întregul ei trup, din creştetul acoperit cu păr negru până la pantofii cu tocuri joase, fiecare mişcare creau o impresie de precizie, precizie care se regăsea şi în felul în care gândea. O precizie uneori exagerată şi din această cauză, inflexibilă.
Îi privi mâinile fixate pe volan. Nu purta nici un inel. Simon nu putuse niciodată să-şi dea seama dacă în viaţa acestei femei existase sau nu vreo relaţie romantică. Avea aproape patruzeci de ani, era foarte atrăgătoare, însă emana acel semnal ce ţinea bărbaţii deoparte, caracteristic femeilor a căror inimă aparţinea deja altcuiva. Simon bănuia însă că în cazul Adei nu era vorba de

[3] Denumire generică a guvernului britanic după numele străzii cuprinse între Trafalgar Square şi Houses of Parliament, unde se află cele mai importante instituţii guvernamentale (n.tr.).

un bărbat, ci de „carieră”.

— N-ar fi trebuit să părăseşti ambasada, aşa cum ai făcut tu, îi spuse ea brusc, cu o voce severă. Ai plecat în mijlocul recepției, pentru numele lui Dumnezeu. Ce dracu’ Simon, primiseşi o misiune şi nu ai îndeplinit-o. Ce se întâmplă cu tine?

Făcuse o mare greşeală şi Ada avea întru totul dreptate. Simon era expertul MI6 în grupurile antiglobalizare din Europa Centrală, un agent care reuşise să penetreze cu mult mai mult succes aceste organizații decât americanii, germanii sau francezii. Având în vedere înmulțirea atentatelor teroriste din ultima vreme, nici unul dintre înalții responsabili de la Whitehall nu se opusese atunci când noul şef al Băncii Mondiale solicitase o întrevedere cu misterioasa sursă a englezilor, cu el.

La urma urmei, banca împrumuta guvernele din regiune cu miliarde de dolari şi unul din lucrurile pe care toate mişcările de protest îl susțineau era că aceşti bani ajutau la distrugerea țărilor respective, nu la dezvoltarea lor. Planul fusese ca el, îmbrăcat în frac, să fie introdus în ambasadă şi să aştepte într-una din camerele din spate până în clipa în care Stanford Weaver avea să-şi facă timp să discute cu el.

— Am ieşit afară câteva minute să iau o gură de aer proaspăt, zise el prefăcându-se indignat. Şi nu cred că eram singurul. Petrecerile astea sunt atât de plictisitoare.

— Acele „câteva minute” au fost suficiente ca să intri în bucluc, îi reaminti ea. Nici unul dintre noi nu se omoară după petrecerile astea, însă le acceptăm fără să facem atâtea comentarii. Câți ani ai, treizeci? Întrebarea îl făcu să se uite la ea. Da, treizeci, decise ea. E timpul să încetezi să te mai comporți ca un copil, Simon. Eşti un tip prea atrăgător şi prea sigur de tine. Buza de sus a Adei se ridică în semn de dezgust. Câteodată mă întreb dacă, în afară de activitatea sub acoperire în compania unor nebuni periculoşi şi mai eşti bun şi la altceva.

El deschise gura pentru a-i da o replică tăioasă, însă se stăpâni la timp.

— Nu cred că trebuie să-ți mulțumesc pentru aceste aprecieri.

— Greşeşti. Ar trebui să-mi mulțumeşti. Mă îndoiesc că a mai fost cineva vreodată atât de sincer cu tine. Sau poate că lucrurile astea ți s-au mai spus însă nu ai avut chef să le asculți.

Ada parcă maşina chiar lângă malul râului, cu botul spre apă. Opri motorul şi stinse farurile. Rămaseră în tăcere, singuri în pustietatea aceea unde nu-i putea auzi sau vedea nimeni. În fața

lor se întindea Dunărea, Dunaj în slovacă, un fluviu măreț, cufundat în întuneric, pe a cărui suprafață luna trasa linii mărunte de culoarea mercurului. În stânga lor se afla silueta futuristă a Podului SNP, ce făcea legătura între Oraşul Vechi aflat pe malul sudic şi blocurile de beton din Petrzalka, cartierul cu cea mai ridicată rată a sinuciderilor din Bratislava. Blocurile cu apartamente precum şi toate monstruozitățile acelea pătrățoase apărute la marginea Oraşului Vechi fuseseră ridicate de comunişti, o moştenire turnată în ciment primită de la fosta Uniune Sovietica.

— Nu vreau să par nepoliticos, Ada, încercă Simon, însă nu cred că ar trebui să ne purtăm de parcă ar fi sfârşitul lumii. Sunt gata să stau de vorbă cu Stanford Weaver oricând doreşte acesta. Spune-mi ora şi locul şi voi fi acolo. Doar ştii asta.

Ea întoarse capul spre el.

— E prea târziu. A plecat.

— Deja?

— Americanii l-au scos rapid de acolo. Gândeşte-te şi la situația delicată în care se află omul acesta. Moartea teatrală a Vierei Jozef va fi pe prima pagină a ziarelor de dimineață. E un moment delicat atât pentru americani cât şi pentru Banca Mondială. Ascultă-mă cu atenție, Simon. Modul în care te-ai purtat nu a fost prevăzut în plan. În seara asta ar fi trebuit să porți o discuție cu un nou aliat foarte important pentru Marea Britanie. Nu numai că i-ai dat pur şi simplu cu tifla, dar ai creat încă un motiv de jenă pentru el şi pentru americani. Îmbrăcat în fracul ăla ai ieşit în evidență în mulțimea înfierbântată ca un preot la o orgie.

Cuvintele ei conțineau o mare doză de adevăr însă în lumea dură a celor de la MI6, atât a celor care desfăşurau muncă de teren, cât şi a analiştilor, nu aveai voie să dai dovadă de slăbiciune, să-ți manifeşti temerile, fiindcă riscai să dispari, uneori chiar în sens literal.

— Era absolut nevoie să mă aflu acolo în seara asta, insistă el. Poliția, media şi publicul cunosc întotdeauna din timp când se pregăteşte o demonstrație importantă, fiindcă organizatorii respectă legile şi solicită aprobarea autorităților, în acelaşi timp, nici nu pot păstra secretul din cauza agitației care-i cuprinde înainte de eveniment. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat şi în seara asta.

— Te ascult.

— Nu ştiu cum, peste cinci mii de protestatari au trecut granița în Slovacia. N-am auzit nici o şoaptă despre asta înainte de

demonstrație şi nici autoritățile sau altcineva. Adaugă şi autoincendierea din seara asta, prima, slavă Domnului, însă poți să fii sigură că nu va fi ultima. Viera nu era deloc vreun extremist religios. Nici vreun criminal Al-Qaeda. Era o simplă învățătoare care îşi petrecea timpul liber îngrijind bolnavii din spitale şi organizând mese pentru săraci. Avea toată viața înainte. Chipul ei de înger era perfect pentru paginile ziarelor. Chipul ideal pentru postere cu copii martiri.

— Prelegerea asta a ta duce undeva?

— Duce la concluzia că, da, e posibil să nu fi strâns în seara asta mâna nu ştiu cărui bancher, însă mi-am făcut treaba. Am primit misiunea asta de agent de penetrare pentru că eram îngrijorați că mişcarea antiglobalizare poate furniza soldați pentru grupurile teroriste. Am dreptate?

Ada ridică din umeri.

— Da, ăsta a fost motivul.

— Un motiv foarte important. Fanatismul pe care l-am văzut acolo în seara asta a fost ca un strigăt de ridicare la luptă. Viera a apelat la violență pentru a atrage atenția asupra cererilor grupului ei şi mâine dimineață, ei vor vedea ziarele şi vor şti că sacrificiul ei a folosit la ceva. Mi-e teamă să mă gândesc la ce se poate întâmpla dacă fiecare grup de activişti antiglobalizare înțelege acest lucru şi începe să acționeze în consecință. Nu va trece multă vreme şi-şi vor redirecționa violența spre cei pe care-i consideră răspunzători pentru problemele lor. Ce se va întâmpla dacă toate grupurile astea găsesc o cale de colaborare şi de luptă comună? Dacă se unesc, e posibil să avem o situație mai grea decât cea din anii '60, care a răscolit Europa şi Statele Unite.

Ada clătină furioasă capul.

— Exagerezi. Oamenii ăştia sunt prea slabi, prea bucuroşi să se considere nişte victime. În afară de asta, instituții ca FMI şi Banca Mondială sunt mult mai bine pregătite să învingă sărăcia şi celelalte probleme ale omenirii decât adulții plângăcioşi sau copiii ignoranți care urlau în seara asta în fața ambasadei. Dacă aceşti agitatori nu au reuşit să mă convingă pe mine, fii sigur că nu vor reuşi să convingă nici pe alții. Ce dacă apar pe prima pagină a câtorva ziare? Nu sunt decât un cor de plângăcioşi.

— Corul ăsta, aşa cum îl numeşti tu, poate exploda. Nu trebuie să subestimezi niciodată potențialul unui câine învins. Mai ales dacă acest câine se simte încolțit.

Ada întoarse capul spre el. Lui Simon nu-i plăcu deloc ceea ce

se citea în ochii ei.

— Încerci să te scuzi pentru ceea ce ai făcut, dându-mi aceste informații, zise ea glacială. Nu e decât o perdea de fum pentru eşecul tău. Mi-am trimis oamenii să verifice ce s-a filmat în piață în seara asta. Este imposibil ca tu să nu fi fost filmat sau fotografiat acolo. Va trebui să apelez la contactele mele şi nu-mi place deloc să fac asta pentru ceva care n-ar fi trebuit cu nici un chip să se întâmple.

Ada scoase un fel de icnet obosit.

— Chiar dacă reuşesc să şterg orice imagine cu tine, nu uita că tu te aflai sub protecție numai în interiorul ambasadei. E posibil ca cineva de acolo să te fi văzut furişându-te afară şi devenind apoi unul dintre personajele principale ale revoltei. După tot scandalul din presă, orice martor va începe în mod sigur să-şi pună întrebări în legătură cu tine. Ai dat dovadă de o neglijență de neiertat.

— Nu mi-am făcut decât meseria.

— Tocmai asta e problema. Pentru tine e doar o simplă meserie. Pretinzi că meseria asta înseamnă ceva pentru tine, însă în realitate o tratezi ca pe un joc. Nu ai nici o opinie în legătură cu ceea ce fac oamenii ăştia despre care ne informezi de trei ani încoace. Nu îți pasă dacă ceea ce fac ei e bine sau rău. Nici despre guvernul tău nu ştii dacă face bine sau rău. Unde este adevăratul Simon Childs? Unde se ascunde?

Dumnezeule, femeia asta începea să-l plictisească.

— Tot ceea ce fac, fac pentru Marea Britanie. Cred că e suficient. Mai vrei să discutăm şi despre altceva? Discuția despre loialitate şi despre Marea Britanie îi redeşteptase durerea aceea surdă din piept, pe care o asocia cu moartea tatălui său. Sir Robert Childs fusese un fel de instituție națională, membru al Parlamentului, adept al ideilor de stânga, dar respectat şi de adversarii săi de dreapta. Se sinucisese, la fel ca Viera. Simon făcuse la vremea respectivă investigații foarte amănunțite, însă nu reuşise să găsească nici un indiciu că moartea tatălui său fusese altceva decât o simplă sinucidere.

Încercă să-şi păstreze o față cât mai impasibilă deşi ardea de nerăbdare să se uite la ceas. Nu voia să întârzie la întâlnirea cu necunoscutul care scrisese biletul.

Ada Jackson porni motorul maşinii.

— Vreau un raport complet despre tot ceea ce ai observat, împreună cu concluziile tale. Aştept să-l găsesc până la opt dimineața. Ziariştii vor încerca să afle cât mai multe detalii despre

Viera şi viața ei, cu cât mai multe amănunte intime, cu atât povestea va fi mai picantă. Spune-i prietenului tău Johann că eşti atât de distrus încât ai nevoie de o pauză. El o să împrăştie zvonul şi presa îl va înghiți. Până când termini raportul voi pregăti o casă conspirativă pentru tine. Vreau ca toată afacerea asta să se stingă. Blase Kusterle trebuie să dispară.

6

Santa Barbara, California

Traficul de pe autostrada 101 devenise foarte aglomerat o dată cu căderea serii, spre disperarea lui Liz care încerca să ajungă cât mai repede cu Toyota ei sport la petrecerea organizată de decan. Tensionată şi obosită, Liz căzuse pradă sindromului luptă-său-fugi – acel mecanism atavic localizat în regiunea subcorticală a creierului uman. Era ca motorul unei maşini al cărei şofer ar fi apăsat simultan atât pe pedala de acceleraţie, cât şi pe cea de frână. Lumea ordonată şi tihnită pe care şi-o construise în ultimii cinci ani se făcuse brusc ţăndări şi ea avea senzaţia că se prăbuşeşte.

Îi lăsase un mesaj lui Kirk în care îi povestea acestuia ce se întâmplase şi-l ruga să-şi amintească tot ceea ce se discutase cu cei din biroul şerifului. După aceea făcuse nişte investigaţii în speranţa de a descoperi pe cineva care să-l fi văzut pe străinul ce pătrunsese în biroul ei, pe alergătorul care o împinsese de pe faleză, sau pe falsul poliţist care o interogase. Nu reuşise să afle nimic util. Îşi anulase vacanţa la Paris şi-i trimisese lui Sarah, pe mobil, un mesaj plin de scuze. Trebuia să rămână în Santa Barbara până afla tot adevărul.

Era deja târziu când ajunsese acasă ca să se pregătească pentru petrecere. În sufletul ei se produsese o schimbare bruscă. Fusese atacată. O organizaţie puternică voia s-o lichideze. Normal că avea nevoie de o armă cu care să-i ucidă înainte de a o ucide ei pe ea. Se dusese direct la seiful din perete şi scosese de acolo vechiul ei Walther de 9 mm. Arma era curată şi bine întreţinută; începuse să bage gloanţele în încărcător.

Găsise o oarecare consolare în mişcările precise, fără efort, învăţate în urma antrenamentelor dure făcute cândva. Aceste mişcări îi aduseră însă din nou în memorie tot ceea ce spera să uite: cei trei ani de muncă operativă pe teren pentru Langley, acele perioade lungi de plictiseală presărate din când în când de momente mai periculoase. Sentimentul de neputinţă trăit atunci când soţul ei fusese capturat şi ucis de Jihadul Islamic. Faptul că fusese martoră în Lisabona la ultima misiune sângeroasă a

Carnivorului. Apoi cei trei ani îngrozitori în care fusese nevoită să fugă şi să se ascundă împreună cu părinții ei, în timp ce încerca să aranjeze ca aceştia să se predea.

Privise către pistolul din mâna ei. O parte din ea tânjea după securitatea oferită de armă, indiferent cât de superficială ar fi fost această securitate. Violența putea fi o soluție atât de facilă, atât de îmbietoare. În final însă violența se amplifica într-o spirală ce crea mult mai multe probleme decât rezolva. Violența era ceva care corupea atât la nivel de individ cât şi la nivel de societate.

Clătinase energic din cap. *Nu.* Nu voia să se lase sedusă din nou. Trebuia să existe şi alte căi prin care să riposteze la acele atacuri. Scosese gloanțele din încărcător, pusese arma la loc în seif şi începuse să se îmbrace pentru petrecere. Avea să ajungă acolo foarte târziu, însă nu-i păsa. Trebuia să se elibereze de toate acele gânduri, să se relaxeze şi să încerce să privească totul dintr-o altă perspectivă. Şi trebuia să stea de vorbă cu Kirk despre falsul „Harry Craine".

În lumina slabă a înserării, florile de bougainvillea roşii ca sângele, ce atârnau pe ramurile care se ridicau în jurul porticului de la intrarea în casa decanului Derrick Quentin, formau o pată de culoare pe zidul alb. Cu geanta pe umăr, Liz trecu pe sub crengile încărcate de flori şi intră în casă, unde petrecerea era în toi. Îşi salută colegii şi luă de la bar un pahar cu martini Belvedere. Aproape toată lumea aflase despre atacul de pe faleză şi în timp ce-l căuta pe Kirk, fu nevoită să repete povestea de mai multe ori. Câțiva invitați îi spuseseră că şi Kirk o căuta.

Termină băutura şi după ce duse paharul la bucătărie, ieşi pe peluza din spate. Pe terasă se aflau mai mult de o duzină de cadre didactice de la universitate, sorbind din pahare şi discutând despre Freud, Jung sau Rank. Kirk nu se afla însă printre ei.

Dădu ocol verandei. Băutura o ajutase să se relaxeze. Îşi trecu mâna peste frunzele mari de bougainvillea. Frunzişul bogat al plantei tropicale se înălța până la ultimul etaj al casei, în timp ce admira florile, Liz îşi auzi numele. Curioasă, se uită cu atenție printre frunzele cărnoase.

În mica grădină de pe partea aceea a casei se aflau Kirk şi decanul, adânciți într-o conversație purtată cu vocea scăzută. Un taxi trecu în viteză pe stradă. Liz îşi încordă auzul ca să înțeleagă ce vorbeau cei doi.

— Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i povestesc lui Themis despre ceea ce i s-a întâmplat lui Liz, spuse Kirk. Ce

altceva aş fi putut face? Ştii doar că vrea să-i raportăm imediat orice eveniment neobişnuit.

Liz se încruntă, nevenindu-i să creadă. Cine era Themis? Kirk *raporta* cuiva ce făcea ea?

— Însă faptul că ai minţit-o că îl suni pe şerif a fost o mişcare foarte riscantă, Kirk, spuse decanul. Nu e proastă şi poate oricând să-şi dea seama ce se întâmplă. Ar fi un dezastru.

I se puse un nod în piept. Kirk o minţise?

Kirk râse uşor.

— N-o să-şi dea seama. E îndrăgostită şi are deplină încredere în mine. N-o să-şi imagineze niciodată ce se întâmplă cu adevărat…

Fierbea de furie. Ce ticălos… Ce? Ce spunea?

— În afară de asta, ai văzut ce repede l-a trimis Themis pe poliţistul ăla fals ca să stea de vorbă cu ea. E clar că fundaţia nu vrea ca poliţia să-şi bage nasul. Nu ar fi bine să stricăm tocmai acum aranjamentul pe care-l avem cu fundaţia, nu?

Liz strânse cu putere din pumni, stăpânindu-se cu greu să nu explodeze. De ce raportau Kirk şi decanul despre ce făcea ea? Ce naiba se petrecea aici? Ticălosul ăla de Kirk o trădase şi acelaşi lucru se putea spune şi despre decan. Însă ceea ce o îngrijora cel mai mult era faptul că şeful lor, acest „Themis”, avea în mod evident, enorm de multă putere şi aşa cum se temuse, în spatele acestei afaceri se afla o „fundaţie”.

Descoperi o deschizătură mai mare printre frunzişul plantei. Cei doi bărbaţi stăteau în picioare, aproape unul de celălalt, sub un arbore de piper. Kirk îşi ţinea spatele drept, fără urmă de ameţeala alcoolică în care cădea rapid la majoritatea petrecerilor. În comparaţie cu el, decanul părea mic şi slab, însă privirea sa ascuţită îl făcea să semene cu un şarpe cu clopoţei.

— Dumnezeu ştie cum ar fi reacţionat cei din Aylesworth dacă nu aş fi raportat despre ceea ce s-a întâmplat şi dacă ar fi intervenit poliţia.

— Nu pot să mă liniştesc. Situaţia mă îngrijorează. Până acum, aranjamentul nostru a funcţionat atât de bine. Toată lumea a avut de câştigat, în special Liz. Cu trecutul ei ar fi fost imposibil să obţină catedra acum cinci ani.

Ticăloşii! Toţi erau nişte ticăloşi! Deci în spatele acestei mârşăvii se afla Fundaţia Aylesworth. Da, era adevărat că CV-ul ei nu fusese prea grozav, dar propunerile pe care le făcuse… Liz încetă brusc să caute motivele pentru care primise catedra. În clipa aceea

era una dintre cele mai neînsemnate probleme ale ei.

Îngrijorată şi furioasă în acelaşi timp, se aplecă să audă mai bine. Nu voia să piardă nici un cuvânt.

— Şi noi am câştigat, asta e sigur, râse Kirk satisfăcut. Nu-mi fac deloc iluzii. N-aş fi primit niciodată o slujbă atât de bine plătită la o universitate mare ca asta dacă nu m-ar fi angajat Themis ca s-o supraveghez pe Liz douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână.

— Ai dreptate, zise şi decanul după câteva clipe de gândire. Nici pentru relațiile mele cu consiliul de administrație, apariția celor două catedre sponsorizate nu a fost un lucru prea rău. Cu toate astea, tot n-am înțeles de ce a ținut s-o trimită aici. Nu pot să nu mă gândesc că acest atac subit asupra ei precum şi furtul din birou au o legătură cu aranjamentul nostru.

Decanul îşi țuguie buzele încruntat.

— Mi-e teamă că am fost folosiți în cine ştie ce afacere periculoasă despre care habar n-avem şi care se va întoarce ca un bumerang împotriva noastră.

Liz blestemă în gând. Catedra ei, poziția specială pe care o avea în universitate, întreaga ei activitate fusese aranjate de către acest Themis şi de către Fundația Aylesworth. Nu pentru că cercetările ei privind violența şi activitatea de la catedră ar fi avut vreo importanță, ci pentru că nu ştiu ce ticălos cu un pseudonim în loc de nume voise să ştie în permanență unde se află şi ce face.

Furioasă, se întoarse şi porni spre cele câteva trepte ce duceau în grădină. Îşi pregătea în minte cuvintele pline de dezgust pe care avea să le arunce celor doi. După ce avea să le spună în față cât de demni de dispreț erau, avea să-i oblige să-i spună tot ce ştiau. Totul. Care era adevăratul nume al lui Themis? Îl întâlniseră vreodată? Trebuia să existe cel puțin un număr de telefon la care aceştia sunau pentru a-i da raportul.

Se opri însă brusc. Abia mai respirând, rămase ascunsă printre frunzele de bougainvillea, în timp ce privirea ei încerca să străbată întunericul. Ceva se mişcase pe trotuar – o umbră se deplasase. Urmări umbra cu privirea şi reuşi să distingă silueta unui bărbat ghemuit în spatele unui copac, aflat lângă gărduleţul alb de lemn ce înconjura proprietatea. Se uită din nou spre locul în care se aflau Kirk şi decanul. Cei doi stăteau cu fața spre casă, cu spatele la stradă.

Silueta se mişcă de-a lungul trotuarului, supraveghind casa şi grădina şi folosind gardul pe post de ascunzătoare. Stâlpii gardului

o împiedicau să-i vadă fața. Silueta şi modul în care se mişca i se păreau însă foarte cunoscute... cu o strângere de inimă, reuşi să-l recunoască – era „ajutorul de şerif” care îi luase declarația după-amiază.

Se hotărî brusc. Pateticul duo din grădină putea să mai aştepte. Bărbatul pe jumătate ascuns lângă gard venea direct de la Themis. Cu ajutorul lui putea ajunge la acest Themis şi la motivul pentru care fusese atacată. Se întoarse, fără să facă nici un zgomot şi intră în casă urmând acelaşi drum ca la sosire, ocolind apoi veranda ce se întindea şi de-a lungul celeilalte laturi a clădirii, unde existau cele mai puține şanse de a fi văzută de cei doi. Îşi petrecuse cureaua peste piept astfel încât geanta îi atârna la spate, unde nu o incomoda în caz că ar fi fost nevoită să o ia la fugă.

Ajunsă la colțul casei se opri şi aruncă o privire pe stradă, întunericul se lăsa încetul cu încetul peste peluza din fața reşedinței decanului Quentin şi peste strada mărginită cu arbori bătrâni. Se vedeau mai multe maşini parcate, însă nici urmă de falsul polițist.

Coborî repede treptele şi apoi parcurse în fugă aleea până la portița albă ce dădea în stradă, unde se lăsă pe vine şi cercetă încă o dată trotuarul. Nimic. Îşi ciuli urechile, încercând să distingă şi cel mai mic zgomot. În spate se auzeau râsetele şi vocile celor aflați la petrecere. Deodată auzi undeva în stânga, mai sus pe stradă, cum se deschide şi se închide încet portiera unei maşini. După aceea, cum se ridică sau coboară geamul de la portiera respectivă.

Deschise uşor poarta şi înaintă în direcția locului de unde venise zgomotul. Trecu de un arbore şi pe lângă două dintre maşinile parcate, urmărind cu atenție umbrele desenate pe trotuar de lămpile cu neon. Începuse să bată un vânt uşor, care mişca frunzele, însă nu avea forța necesară pentru a clătina ramurile copacilor. Aerul era impregnat cu mirosul puternic al ierbii proaspăt tunse.

Liz aruncă o privire spre casă, ce aproape că nu se mai vedea din locul acela şi apoi spre strada pustie ce urca şerpuind spre dealurile din apropiere. De undeva de deasupra se auzi țipătul ascuțit al unui coiot.

„Unde dispăruse bărbatul acela?” Continuă să se furişeze în susul străzii. Deodată se opri să asculte. Avea senzația că aude ca prin vis nişte paşi uşori ce se apropiau în fugă de ea. Se răsuci la timp pe călcâie pentru a vedea strălucirea lamei unui cuțit în mâna stângă a unei siluete îmbrăcate în haine de culoare închisă

şi cu o mască de schi pe faţă.

Individul se apropiase fără zgomot, cu intenția de a o ataca pe la spate.

Spaima făcu să-i crească brusc nivelul adrenalinei. Se întoarse şi vru să țâşnească spre stradă, unde lumina era mai bună, însă îşi prinse piciorul într-o rădăcină şi se împiedică gata să cadă, în timp ce geanta i se izbi de spate.

Individul ajunse imediat lângă ea. O prinse cu brațul drept de după gât şi o trase înapoi în umbra copacului. Avea aceeaşi înălțime ca bărbatul ce o aruncase de pe faleză. Abia reuşind să mai respire, nu putu să facă decât ceea ce probabil că se şi aşteptase ucigaşul: îl apucă cu ambele mâini de brațul care o strângea de gât şi răsucindu-se şi dând din picioare, încercă să se elibereze din strânsoare. Singurul ei avantaj era forma fizică deosebită menținută cu ajutorul anilor de antrenamente. Corpul ei era puternic şi flexibil. Îl simțea pe individ cum se chinuie să-şi păstreze echilibrul.

Brațul bărbatului continua *s-o* strângă cu putere de gât. Respira din ce în ce mai greu. Încetă să mai tragă de brațul individului. Încercă să-i aplice două lovituri *ushiro empiuchi* cu coatele. Reuşi să-l atingă cu unul din coate în coaste şi simți cum individul îşi înăbuşă cu greu un geamăt.

Strânsoarea din jurul gâtului ei slăbi pentru un moment, încercă să țipe, însă individul o strânse din nou de gât. Liz se zbătu iar, luptându-se pentru o gură de aer. Din cauza lipsei de oxigen vedea negru în fața ochilor.

O cuprinse o spaimă teribilă când îl văzu cum ridică stiletul. Voia s-o lovească în inimă prin partea stângă. În cazul în care nu nimerea cum trebuie, moartea ei avea să fie lentă şi dureroasă. Dacă însă ucigaşul lovea cu precizie, moartea putea surveni în câteva secunde.

Înjură disperată printre dinți. Îşi dădu seama imediat că exista o mică speranță: atenția bărbatului se concentrase asupra cuțitului şi acesta ignora faptul că avea şi ea o armă – geanta, care îi atârna pe spate.

Calculând cu grijă, străduindu-se să respire, urmări cuțitul cum se îndepărtează de trupul ei, pregătindu-se s-o străpungă. Trebuia să-şi programeze manevra cu exactitate, astfel încât să profite de concentrarea individului asupra armei.

Cuțitul porni brusc către ea. Liz se mişcă iute spre dreapta şi se folosi de toată greutatea trupului ei pentru a se răsuci sub brațul

bărbatului. Pentru o secundă reuşi să se elibereze şi-şi trase geanta în fața cuțitului.

Cuțitul intră cu forță în geantă şi o străpunse până în partea cealaltă. Trupul ei se încordă instinctiv, însă vârful cuțitului nu reuşi decât s-o zgârie. Strânsoarea din brațul ce-i înconjura gâtul slăbi puțin, în timp ce atacatorul înjură şi încercă să smulgă cuțitul din geantă.

Liz îi apucă imediat brațul cu ambele mâini. Însă în loc de a încerca să-l îndepărteze de gâtul ei, aşa cum făcuse înainte, îl împinse puțin în sus şi-şi înfipse dinții prin stofa mânecii până ce ajunse la carne. Gura i se umplu de sânge.

Bărbatul începu să geamă luptându-se să-şi elibereze mai repede cuțitul.

Plină de sudoare, cu plămânii arzând, Liz continua să stea agățată cu dinții în brațul lui, ca un pitbull prins de gâtlejul inamicului. Când, în sfârşit, mâna bărbatului începu să tremure slăbind strânsoarea, Liz îi dădu drumul şi se răsuci rapid, eliberându-se. În aceeaşi clipă ucigaşul reuşi să-şi recupereze cuțitul.

Bărbatul se dădu un pas înapoi, încercând să-şi recapete echilibrul. Era o ocazie pe care nu avea voie s-o rateze. Probabil că singura ei şansă.

Liz se lăsă pe spate şi-i aplică o lovitură puternică cu piciorul în bărbie. Ochii bărbatului se holbară pe sub mască. Lovitura ei îl prinsese descoperit. Capul îi fu azvârlit spre spate şi individul se roti neajutorat pe călcâie, prăbuşindu-se greoi, cu fața în jos, pe gazonul de lângă trotuar. Rămase întins fără să mai mişte.

Răsuflând din greu, Liz se apropie cu grijă de el încercând să vadă unde avea cuțitul. Îşi masa gâtul şi înghițea cu greu. *Unde era cuțitul?*

Deodată înțelese. Rămase încremenită, cu privirea îndreptată spre bărbatul prăbuşit. Şoldul stâng puțin mai sus. Un picior era strâns sub celălalt, iar o mână se afla sub corp. Pieptul bărbatul era însă întins la orizontală pe iarbă.

Liz trase o înjurătură. Aproape imediat auzi zgomot de paşi. Dădu să fugă, apoi îl văzu pe falsul polițist care îşi făcuse apariția printre maşini, cu un pistol în mână. Bărbatul îi făcu un semn cu capul, băgă pistolul în toc şi se aplecă asupra celui care o atacase. Fără să scoată o vorbă, îi întoarse trupul cu fața în sus. Cuțitul era îngropat în pieptul individului ce rămăsese cu mâna încleştată pe plăsele.

Liz îşi mută privirea. Amintirea violenţei şi a crimelor trecutului ei o tulburase. Individul acela, un străin pentru ea, murise din cauza ei. E drept că încercase s-o ucidă, însă probabil că acest lucru nu avea prea multă importanţă. Important era numai faptul că moartea ei sau a acestui individ erau la fel de inutile.

„Harry Craine” ridică privirea spre ea.

— Bună treabă. Ajută-mă să-l urc în maşina ta.

— Cine eşti? întrebă ea. Cine te-a trimis aici?

7

Liz îl privi drept în ochi. În lumina puternică a soarelui de amiază i se păruseră bătrâni şi obosiți. Acum însă, la adăpostul umbrei, erau strălucitori ca două bucăți de jar. Era îmbrăcat cu o jachetă sport şi pantaloni maro din bumbac. Trupul lui era amenințător de masiv față de al ei. Avea o față lungă, destul de lată în dreptul pomeților, frunte înaltă şi părul bogat. Bărbia era îngustă, însă gropița din centru îi dădea un aer uşor senzual, semn că pe vremea când era cu douăzeci de ani mai tânăr şi privea lumea cu alți ochi zdrobise multe inimi.

— Ştii cine sunt şi pentru cine lucrez, spuse el.

— Da, răspunse ea cu o voce obosită. Ştiu.

Probabil că ştiuse – cel puțin într-un colț al subconştientului – din clipa în care fusese aruncată de pe faleză de către bărbatul acela. CIA revenise în viața ei. Ori în persoana alergătorului, ori a lui „Harry Craine”, ori a amândurora.

— Avem o problemă, spuse el. O problemă foarte gravă. Te rog, apucă picioarele ucigaşului. Ajută-mă să-l trag de aici înainte ca să ne vadă cineva.

Liz îşi aduse aminte de modul în care echipa de la CIA a lui Hughes Bremner, reuşise s-o păcălească pe Sarah organizând un fals atentat la viața ei, făcând-o să creadă că cei care o păzeau fuseseră „ucişi” de oamenii trimişi de Carnivor. Înscenarea fusese foarte convingătoare.

— Nu încă, spuse ea.

— Dar nu avem timp…

— Te rog să taci. Nu ai fi aici dacă nu ai avea nevoie de mine. Aşa că taci din gură în timp ce verific eu. Liz îngenunche lângă trupul căzut şi-şi apăsă degetele pe artera carotidă. Nu se simțea nici urmă de puls. Pieptul bărbatului era plin de sânge în locul unde intrase cuțitul. Îşi lipi urechea de el. Nu se auzea nimic.

— Ți-am spus că e mort.

Liz ridică privirea spre ei.

— Cine te-a învățat meserie, omule? întrebă ea şi începu să caute prin buzunarele mortului.

— Voiam să-l verific după ce îl duceam la maşina ta. Dar dacă vrei să te dai mare, fie.

Bărbatul se ghemui lângă ea.

Liz nu zise nimic. Sub braţul bărbatului ucis se vedea un pistol mic într-un toc din piele, probabil arma lui de rezervă. Fără îndoială că folosise cuţitul pentru a face cât mai puţin zgomot. În afară de ţigări, în buzunarele mortului nu se mai găsea nimic.

Liz ridică fruntea cu urechile ciulite. Dinspre casa decanului ajunse până la ei un hohot de râs. Oaspeţii acestuia se aflau pe verandă şi-şi luau rămas-bun de la gazde.

— OK, hai să mergem.

Liz apucă picioarele mortului.

Bărbatul de la CIA ridică de umeri trupul celui ucis şi o luă înainte. Cadavrul era destul de uşor, nu cântărea mai mult de şaptezeci de kilograme.

— Văd că ştii unde mi-am parcat maşina, zise ea surprinsă.

— Am venit aici cu un taxi, se justifică el. Pentru că nu te-am văzut la petrecere, m-am dus lângă maşina ta şi am rămas să te aştept acolo. Te urmăream în oglinda retrovizoare.

— Deci l-ai văzut cum m-a atacat.

Ei încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Îmi pare rău că n-am reuşit să ajung mai repede ca să te ajut.

— Prostii. Ai avut la dispoziţie o groază de timp. Ai vrut să vezi dacă mai sunt în stare să mă descurc singură.

El nu încercă să nege acest lucru. Liz lăsă jos picioarele mortului şi descuie portbagajul. Înăuntru avea nişte pungi de plastic pe care le desfăcu şi aşezară cadavrul pe ele. Liz scoase masca de pe faţa mortului. Nu fu deloc mirată – acelaşi nas scurt, părul şaten tuns scurt, bărbia puternică.

— E individul care m-a aruncat de pe faleză, spuse ea. Îl cunoşti?

— Nu şi nici nu mă aşteptam la aşa ceva. Nu trimit ei indivizi care să poată fi identificaţi aşa uşor.

— Cine sunt „ei”?

— Speram să ne spui tu. Uitându-se de jur împrejur, bărbatul închise repede portbagajul.

Liz însă nu prea avea chef să răspundă la întrebări.

— Care e numele tău adevărat? Ce vor cei de la Langley de la mine?

— Hai să urcăm în maşină. Stăm de vorbă acolo. Oaspeţii începuseră să plece de la petrecere şi se îndreptau spre maşinile lor. Am stat prea mult timp aici.

— Asta nu e problema mea. Ai intrat şi în locuința mea.

Reuşise să-l ia prin surprindere. Bărbatul se încruntă, dar nu zise nimic.

— Ai intrat în maşină şi ai uitat geamul puțin coborât. Din moment ce singura pereche de chei de rezervă se află în bucătărie, e clar că ai fost acolo şi le-ai luat. Numai Dumnezeu ştie pe ce ai mai pus mâna. Vreau să-ți văd legitimația.

— Aveau dreptate când spuneau că eşti bună, mormăi el şi scoase din buzunarul de la piept o legitimație CIA. Numele înscris acolo era Angus Macintosh.

— Mulțumesc, zise ea şi băgă legitimația în geantă.

— Nu poți să faci aşa ceva, zise el ridicând indignat din sprâncene.

Liz nu acordă nici o atenție vorbelor sale şi examină minuțios locul în care cuțitul intrase în geanta sa de piele. Fusese o lamă cu două tăişuri – subțire şi ascuțită. Un stilet, în clipa în care termină de analizat geanta, privirea îi fu atrasă de o bucată boțită de hârtie căzută pe jos.

— Ce e aia? întrebă agentul.

Liz ridicase hârtia de jos şi acum o netezea.

— E adresa decanului Quentin. Adresa era scrisă cu creionul şi într-un colț al hârtiei se afla un semn ciudat, ca un şarpe.

El se aplecase peste umărul ei ca să se uite la hârtie.

— Înseamnă că individul nu s-a obosit să memoreze adresa. Probabil că i-a căzut din vreun buzunar. Sunt surprins că n-ai găsit-o atunci când l-ai percheziționat. Cred că totuşi ți-ai cam ieşit din mână. Hai să mergem.

— Perioada petrecută la CIA nu e una dintre cele mai plăcute din viața mea, agent Macintosh. Nu-mi place să-mi dai târcoale şi în nici un caz n-o să mai lucrez vreodată pentru Langley. Să-ți intre în cap chestia asta şi dispari naibii din viața mea. Liz îndesă hârtia în poşetă.

Bărbatul oftă nemulțumit.

— Poți să-mi spui Mac. Modul în care m-am furişat în preajma ta e posibil să nu fi fost, într-adevăr, prea subtil. OK, n-are rost să mai pierdem timpul. Aşa cum ți-am mai spus, avem o problemă foarte gravă, însă din păcate e o problemă care te priveşte şi pe tine. Verişoara ta Sarah Walker a fost răpită în Paris acum câteva ore şi Asher Flores a fost împuşcat.

— Nu se poate! Liz trase adânc aer în piept. Asher trăieşte? Ați găsit-o pe Sarah?

— Flores trăieşte. În prezent o căutăm pe Walker. Răpirea s-a produs cam în acelaşi timp cu atacul de pe faleză.

Liz se chinuia să-şi controleze emoțiile.

— De ce ar trebui să cred că ceea ce-mi spui e adevărat?

Bărbatul băgă o mână în maşină prin geamul deschis şi scoase de acolo un CD-player.

— Am primit înregistrarea asta de la Paris. Apăsă un buton şi CD-ul începu sa se rotească.

*„Liz, aici e Asher” E*ra într-adevăr vocea lui Asher, însă la CIA aveau metode prin care se putea imita orice voce. „N*işte minți de rahat au răpit-o pe Sarah. Să ştii că nu e glumă, Liz. Vor dosarele Carnivorului. Avem la dispoziție patru zile.* „Asher începu să tuşească. Când vorbi din nou, vocea sa era plină de furie. „*Despre ce dracu' e vorba? Ce dosare? O vor omorî, Liz şi eu nu pot să mă ridic de aici. Sunt blocat în afurisitul ăsta de spital. Dacă dosarele alea sunt la tine sau dacă ştii ceva despre ele...”*

Macintosh apăsă pe butonul STOP.

— E suficient?

Din nou dosarele Carnivorului. Simțea că nu mai poate respira.

— Urcă în maşină. Conduc eu.

Asher Flores era unic prin limbajul său colorat. Liz nu mai auzise pe nimeni în afară de el folosind sintagma „minți de rahat” şi modul de construcție a frazelor era de asemenea al lui. La asta se adăuga şi disperarea pe care o simțise în vocea lui, furia că nu putea face nimic pentru a o salva pe Sarah din pericolul mortal în care se afla. Ca orice alt agent CIA, Asher era un actor destul de bun, însă nu într-atât încât să fi jucat scena pe care tocmai o auzise. Apelul înregistrat suna exact aşa cum s-ar fi aşteptat ea să sune într-o astfel de situație.

Liz deschise portiera. De frică pentru ceea ce i se putea întâmpla lui Sarah, i se pusese un nod în stomac. De-a lungul anilor deveniseră la fel de apropiate ca nişte surori. Datorită unui plan diabolic al celor de la CIA, înfățişarea lui Sarah fusese transformată încât să semene perfect cu Liz, însă ăsta fusese numai începutul legăturii lor. Descoperiseră pe parcurs că gândeau cam în acelaşi mod, că aveau chiar şi gusturi şi interese comune. Liz admira profund inteligența şi sensibilitatea lui Sarah, precum şi încăpățânarea cu care se dedica investigațiilor jurnalistice la care era în stare să lucreze chiar şi luni de zile. Câştigase un premiu Pulitzer pentru o serie de articole în legătură cu centralele nucleare din California.

Avea să facă tot ce stătea în puterea ei ca s-o salveze pe Sarah. Lecția pe care o învățase la CIA fusese însă una amară. Nu putea avea pe deplin încredere în ei, nici măcar în această situație. Mai ales în această situație.

În timp ce Macintosh îşi aşeză trupul mare şi musculos pe locul din dreapta, ea se aşeză la volan. Închiseră portierele fără zgomot şi Liz pomi motorul.

— Presupun că ai pregătit totul ca să plec la Paris.

— Cei de la Langley au pregătit un avion special. Te aşteaptă.

Liz întoarse maşina şi începu să coboare dealul.

— Ai intrat la mine în casă. Mi-ai făcut şi bagajul?

— Trebuie să-ți mărturisesc că l-am făcut. Ți-am luat şi paşaportul. Nu-ți mai rămâne decât să mergi la aeroport. De cadavru se ocupă oamenii mei.

— Spune-mi cum s-a întâmplat.

Macintosh îi descrise modul în care se desfăşurase răpirea.

— Asher spune că totul s-a petrecut în câteva secunde. Acțiunea a fost planificată probabil cu grijă. Rezervarea la bistroul unde urmau să servească cina a fost făcută de la hotel şi cineva a reuşit fără îndoială să obțină informația. Numai aşa se explică faptul că cei doi bărbați au ştiut unde să-i aştepte pe alee. În ceea ce priveşte dubița, probabil că-i urmărea.

Macintosh clătină îngrijorat din cap.

— Marea întrebare.. Întrebarea noastră este unde sunt dosarele Carnivorului.

Liz răspunse mohorâtă:

— Nu cred că există aşa ceva.

— Deci nu ți-ai schimbat punctul de vedere de la interviul pe care l-ai avut cu Grey Mellencamp?

— Nu. Am continuat să caut după aceea, însă nu am găsit nici un indiciu că tatăl meu ar fi păstrat o astfel de evidență.

Intraseră pe Mission Canyon Drive şi Liz se opri brusc.

Înainte de a merge mai departe, trebuia să afle cât de mult era el dispus să spună adevărul.

— Cei de la Langley se află în spatele înscenării puse la cale aici, la Santa Barbara? Posturile scoase la concurs de Fundația Aylesworth au fost plătite de ei cu scopul de a ne atrage aici pe Kirk şi pe mine, ca să mă poată ține sub control? Themis este oare un nume codificat purtat de vreunul dintre ofițerii voştri?

El întoarse capul spre ea. În ochii lui se citea atât surprindere, cât şi o urmă de respect.

— Ai aflat despre Themis?

— Este unul de-ai voştri? repetă ea întrebarea.

El încuviinţă din cap.

— Cum ai aflat?

— Nu are importanţă. De ce mi-aţi înscenat toată povestea asta?

— Cum au ajuns până la noi zvonurile privind dosarele, era normal să ne gândim că pot ajunge şi la alţii. Tu erai ţinta cea mai probabilă. Având în vedere că cineva a trimis un ucigaş care a încercat să te ucidă de două ori în aceeaşi zi, mi se pare normal ca cei de la Langley să-şi fi luat măsuri de prevedere. Cred că ar trebui să le fii recunoscătoare pentru asta.

Liz pufni dispreţuitor.

— CIA a fost şi este în continuare îngrijorată de posibila existenţă a acestor dosare, nu pentru viaţa mea.

— Nu ne putem permite ca dosarele să ajungă în mâinile cui nu trebuie, Liz. Trebuie să înţelegi lucrul ăsta.

— Ce mă împiedică să cred că ucigaşul a fost trimis de cei de la Langley?

— Nu are sens. Dacă dorim să punem mâna pe dosare, tu eşti cea care ne poţi duce la ele. Asta nu s-a schimbat deloc.

Liz fu nevoită să-i dea dreptate în sinea ei. Dacă ucigaşul ar fi fost trimis de cei de la Langley, eşecul primului atac ar fi fost tratat cu mult mai multă atenţie.

— Probabil că erai deja în drum spre mine sau operai prin zonă, de ai ajuns atât de repede la cabinetul doctorului meu.

Macintosh se lăsă pe spate şi încrucişă mâinile la piept. Partea de sus a feţei sale se afla în umbră, ceea ce făcea ca gropiţa din bărbie să pară mai întunecată, mai adânci.

— Lucrez lângă Los Angeles. Tocmai mă îndreptam spre nord, pentru o anchetă în Tnousand Oaks, când am aflat mai întâi despre Flores şi Walker şi apoi despre tine. CIA a aranjat în aşa fel încât să pot lua identitatea lui Harry Craine, ca să împiedicăm poliţia locală să se amestece. Actele de identitate mă aşteptau aici.

— Ai discutat şi cu şeriful?

— Bineînţeles. Dacă sună cineva, i se va spune că raportul lui Kirk a rost găsit şi că departamentul se ocupă de investigaţii.

Liz era deja cu gândurile în altă parte. Suferinţa ei era aproape fizică, se simţea ca şi cum ar fi avut un atac de febră. Era bolnavă de frică pentru Sarah şi Asher.

— Nu pot să cred că Sarah şi Asher au fost şi ei implicaţi în povestea asta.

Apăsă pe pedala de accelerație, grăbită să ajungă la aeroport. Grăbită să ajungă la Paris, unde Sarah şi Asher aveau nevoie de ea.

— La ce te aşteptai? O dată ce ai făcut public faptul că ai în pregătire o emisiune la televiziunea națională despre asasinii din epoca războiului rece şi că printre ei s-a numărat şi Carnivorul, era inevitabil să devii o țintă. Toți cei amenințați de existența dosarelor s-au folosit cel puțin o dată de serviciile unui ucigaş plătit. Viața ta nu mai valorează nici cât un tichet de parcare din clipa în care ei au ajuns la concluzia că deții dovezi în legătura cu aceste afaceri. În acelaşi timp, oricine ar fi vrut să pună mâna pe dosare ar fi încercat de asemenea să ajungă la tine – prin orice mijloc posibil. Inclusiv prin răpirea verişoarei tale.

— De ce nu mi-ai spus toate astea când ne-am întâlnit prima dată? De ce ai încercat să mă păcăleşti?

— Asher nu-şi recăpătase complet cunoştința. Trebuia să fim siguri în legătură cu cele întâmplate şi pentru asta am avut nevoie de ceva timp. Cei de la Langley erau convinşi însă că atacul asupra lor s-ar putea să fie urmat de unul asupra ta, aşa că m-au trimis aici.

Liz trase adânc aer în piept.

— Cei de la Langley au ordonat anularea serialului?

— Am făcut anumite presiuni, recunoscu el. Acum, că nu mai este în atenția publicului, e posibil ca amenințarea la adresa ta să se mai reducă. Nu dorim ca operațiunea de găsire a lui Sarah să fie în vreun fel compromisă.

— Sau operațiunea de găsire a dosarelor.

Macintosh ridică din umeri.

— Bineînțeles.

*

Ajunseseră pe autostrada 101, care ducea spre aeroport şi Liz mări viteza.

— OK, deci sunt implicate două grupuri aici. Primul este constituit din cei care au răpit-o pe Sarah şi care cer dosarele drept răscumpărare. În cel de-al doilea sunt cei care l-au trimis pe individul acela să mă omoare. Aceştia ori se tem că din dosarele respective poate ieşi la iveală ceva care să-i incrimineze, ori dosarele se află deja în posesia lor şi se tem că eu pot ajuta la demascarea lor.

— Da, exact aşa gândim şi noi.

— Care e situația la Paris acum?

— Am făcut tot posibilul să nu răsufle nimic. Ultimul lucru de care avem nevoie este să apară în presă ştirea că unul dintre asasinii din timpul războiului rece a păstrat date în legătură cu crimele sale şi că soția unui agent CIA este ținută ostatică până când reuşim să dăm de acele dosare. Ca să prevenim scurgerile de informații, lucrăm în colaborare cu Surete. În afară de ei nu au mai fost implicate alte agenții din interiorul sau exteriorul Franței. Personalul hotelului a fost anunțat că Asher a fost rănit în timpul unui jaf armat şi că Sarah se află cu el la spital. În acelaşi timp, celor de la spital li s-a spus că Sarah a suferit teribil de pe urma şocului şi că se află sub sedative, în camera ei de hotel.

— Ce-ați aflat de la angajatul care a făcut rezervarea pentru cină?

— L-am interogat, însă n-am reuşit să aflăm nimic.

Continuăm să-l ținem sub observație.

— Şi care e rolul meu?

— Ne vei ajuta să câştigăm ceva timp pentru a o putea salva pe Sarah. Din moment ce răpitorii au reuşit să-i găsească pe Asher şi pe Sarah, cred că sunt suficient de isteți încât să-şi plaseze oameni la pândă într-un mod care să facă practic imposibilă descoperirea lor. Atunci când te vor vedea, vor crede că te afli acolo pentru a participa la schimb, ceea ce înseamnă că noi ne pregătim să le satisfacem cererile. Asta ar trebui să le micşoreze puțin tensiunea. De cele mai multe ori răpitorii îşi ucid victimele cu mult înainte de momentul în care ar trebui să primească răscumpărarea, datorită presiunii imense la care sunt supuşi. Devin nervoşi şi speriați şi încep să-şi imagineze ce-i mai rău.

Din nefericire, Macintosh avea dreptate. Încă un motiv de îngrijorare pentru Liz.

— Şi exact, ce anume vrei să fac eu?

— Mai întâi îl vei vizita pe Asher, însă vei pretinde că eşti Sarah, astfel încât legenda noastră să funcționeze în continuare. Dacă te întreabă cineva, încă nu ți-ai revenit din şoc, dar doreşti să-ți vezi soțul. Sperăm să-şi amintească mai multe după ce te vede. Apoi te duci la hotel. Poate găseşti vreun indiciu care nouă ne-a scăpat. Vrem să te comporți ca şi cum ar fi camera ta.

— Să mă comport ca Sarah?

— Da, ca Sarah. În felul acesta, cei de la hotel nu vor avea nevoie de explicații suplimentare. Bineînțeles că răpitorii vor şti că e vorba despre tine.

— Ce măsuri ați luat ca s-o găsiți?

— Oamenii noştri sunt pe stradă, la pândă şi în acelaşi timp sunt investigate în mod discret anumite contacte pe care ori noi, ori cei de la Surete le-au stabilit în decursul timpului. Aşa cum ştii prea bine, e un joc al aşteptării, însă nu dorim să neglijăm nici o pistă. Adevărul este că ne-ar prinde teribil de bine o mână de ajutor. Cineva care vrea ceva de la noi şi e dispus să facă un târg. Sau o cât de mică informație care să ne conducă la o sursă.

Metodele obişnuite.

— Şi dosarele Carnivorului?

— Sperăm să le găseşti tu.

— Am încercat deja şi nu am reuşit, fir-ar să fie. Dosarele astea nu există!

— Mai încearcă. CIA le caută încă dinainte de discuția ta cu Grey Mellencamp, fără succes deocamdată. E clar însă că există o persoană care e convinsă că aceste dosare sunt reale pentru că în, în caz contrar, nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat azi.

Macintosh se opri ezitând.

— Bineînțeles, e posibil ca acest individ să se înşele.

Sprâncenele ei se uniră de îngrijorare. Liz privea neliniştită la maşinile din fața ei.

— Aşa ceva ar fi fatal pentru Sarah.

8

Bratislava, Slovacia

Peste oraşul cufundat în întunericul profund ce vestea apropierea dimineţii se lăsase o căldură înăbuşitoare. Simon era îngrijorat că nu va putea ajunge la timp. Parcurse pe jos distanţa de la râu până la apartamentul său din Oraşul Vechi, îşi scoase fracul şi puse pe el o pereche de blugi şi o cămaşă largă. Scoase dintr-o cutie ascunsă sub pat pistolul Beretta de 9 mm şi verifică dacă funcţionează. Era nerăbdător să-l întâlnească pe cel care pretindea că are informaţii despre moartea tatălui său. Întâlnirea îi provoca şi o mare doză de îngrijorare. Băgă pistolul la spate, astfel încât să fie acoperit cu cămaşa şi mai luă cu el o lanternă mică dar puternică pe care o vârî într-unul din buzunarele blugilor.

În clipa în care se pregătea să plece privirea i se opri asupra imaginii din oglinda de pe birou. Pentru o fracţiune de secundă i se păru că vede acolo o persoană necunoscută. Cine era el? Blase Kusterle? Simon Childs? De obicei intra foarte adânc în pielea unui personaj şi raporta foarte rar în mod direct superiorilor săi din MI6. Era bine pentru sănătatea sa mentală să fie o singură persoană la un moment dat. În noaptea aceea însă, totul se răsturnase cu josul în sus şi redevenise brusc, fără nici un avertisment, Simon Childs.

Se întoarse la birou şi rămase cu privirea aţintită în oglindă. Ada îi spusese că e atrăgător şi arogant, exact invers de cum se considera ei. Avea cu puţin peste un metru optzeci şi un păr şaten ondulat pe care-l purta mai lung, aşa cum îşi imagina el că se potrivea cu Blase Kusterle, agitatorul. Obrazul său avea nevoie de un bărbierit. Nasul era mare şi turtit. Îşi aduse brusc aminte, cu durere, de motivul pentru care arăta aşa. În ochii de culoare albastru deschis se citea oboseala şi încă ceva ce nu-i făcea deloc plăcere. Nu ştia căreia dintre identităţile sale – lui Blase sau lui Simon – trebuia să-i mulţumească pentru asta.

Clătină nervos capul, dezgustat de lipsa de stăpânire de sine. În timp ce ieşea în viteză din apartament, îşi aduse aminte de raportul pe care ar fi trebuit să-l scrie pentru MI6. Documentul putea să mai aştepte.

Rămăsese mai puțin de o oră până la răsăritul soarelui şi el alerga pe strada Kapitulska, în direcția Catedralei St. Martin. Masiva biserică în stil gotic se ridica trufaşă şi sinistră doar la câțiva metri distanță de autostrada Staromestka, o monstruozitate suspendată, datând din era comunistă, pe care treceau maşini chiar şi la ora aceea. Zona din apropierea catedralei părea pustie, însă el scoase pistolul de la spate pentru orice eventualitate.

Se furişa acum cu pistolul în mână pe lângă zidurile vechi, cercetând cu atenție pereții, curțile şi Piața Rudnay, ce se deschidea în apropiere. Perlă a tezaurului național, Catedrala St. Martin fusese cu jumătate de mileniu în urmă locul de încoronare al regilor unguri şi o mare parte din ea continua să fie folosită de credincioşi. Noaptea, uşa de la intrare era încuiată. La ora aceea nu se afla nimeni acolo şi Simon nu văzu nimic care să-i trezească suspiciunile.

Satisfăcut de rezultatul cercetărilor sale, se apropie de uşa de pe latura de nord a catedralei, aşa cum i se indicase în bilet. Uşa era întredeschisă. O mai deschise cu câțiva centimetri şi fu imediat asaltat de mirosul umed al zidurilor de piatră. Pe polițele înşirate de-a lungul coridorului ce se vedea în față se aflau lumânări aprinse, deşi exista şi instalație de lumină electrică. Rămase câteva clipe cu urechile ciulite. Păşi înăuntru în timp ce inima îi bătea cu putere, gata să-i spargă pieptul. Aerul dinăuntru era mai rece cu cel puțin zece grade decât cel de afară. Trase uşa după el şi o lăsă întredeschisă exact aşa cum o găsise.

Lumânările erau destul de departe una de cealaltă, furnizând numai lumina necesară pentru a-l ghida. Începu să înainteze pe coridor cu arma pregătită. Uriaşă şi destul de complicată pentru cei care o vizitau, catedrala avea trei nave, un prezbiteriu în care locuiau preoții, trei capele în stil gotic ca şi o sală enormă de intrare şi o capelă în stil baroc dedicată Sfântului Ioan Cerşetorul. În timp ce se apropia de capătul coridorului, era din ce în ce mai copleşit de tăcerea adâncă ce părea că emană din zidurile cenuşii de piatră.

Aşa cum scria în bilet, intră în prima capelă. Rămase în picioare în spatele încăperii, forțându-se să respire regulat. O dată cu el şi aerul părea să fi încremenit. Nu se mişca absolut nimic, nici flăcările luminărilor, nici umbrele pe care acestea le desenau pe pereți. Capela părea pustie. Simon se uită pe rând la lumânările puse din loc în loc, la şirurile de bănci, la tapițeriile vechi şi la colțurile cufundate în întuneric. Se întrebă dacă persoana care

scrisese biletul se afla deja acolo. Dacă avea să apară sau nu. Îşi dădu seama că, deşi îi era frică de această întâlnire, dorea cu disperare ca ea să aibă loc.

Privi ceasul. Era exact ora prevăzută pentru întâlnire. Număra trei rânduri de bănci şi se aşeză la capătul dinspre alcov. Îşi vârî revolverul la şoldul drept de unde îl putea scoate imediat şi aşeză lanterna pe locul din stânga sa.

Se întoarse să privească în direcția alcovului. În umbra acestuia se afla o statuie din marmură albă a Fecioarei Maria ce părea că emite o lumină nepământeană. Rămăsese ca hipnotizat şi îi reveniseră în minte vremurile în care, la Londra, copil fiind, frecventa biserica în mod regulat împreună cu părinții săi şi fratele său vitreg. El era cel mai tânăr dintre cei doi băieți, fiul mamei sale de dinaintea căsătoriei, în timp ce fratele său Michael – Mick – era fiul lui Robert Childs. Îşi iubise foarte mult tatăl vitreg.

În clipa în care îşi schimbă poziția ca să poată privi în partea din față a capelei, continuând să se gândească la părinții săi, auzi un sunet atât de slab încât avu senzația că e numai rodul imaginației sale. Dădu să se întoarcă.

— Stai pe loc. Priveşte drept înainte. Ordinul fusese rostit în engleză, însă cu accent italian. Era vocea unui bărbat, joasă şi fermă. Ai răbdare. Cu puțin noroc, terminăm repede şi după aceea fiecare o să poată să-şi vadă de drum.

Simon reuşi să vadă silueta unui bărbat în umbră fără a putea însă să-i distingă fața.

— Cine sunteți? întrebă el şi întoarse încet capul în direcția în care i se spusese.

Întrebarea fu ignorată.

— Îți aduci aminte de Ucigaşul de pe strada Miller? La Londra, când erai copil?

După calculul lui Simon, bărbatul se afla la cel puțin trei metri distanță de el. Prea departe ca să poată fi atins, însă suficient de aproape ca şoaptele sale să fie auzite foarte bine în capela cufundată în tăcere. Simon ar fi vrut să sară de la locul lui, să-l strângă de gât şi să obțină astfel toate informațiile dorite.

Dar întrebă la fel de încet ca cel din spatele lui:

— Mi-ați scris că tatăl meu a fost ucis. Cine a făcut-o?

— Aşteaptă. *Piu tardi.* Ai răbdare. Mai întâi trebuie să înțelegi începutul.

Vocea era a unui om obişnuit să dea ordine, care nu accepta să fie întrerupt sau interogat.

— Ştii povestea Ucigaşului de pe strada Miller? repetă el întrebarea.

Simon căzu pe gânduri.

— Toată lumea bănuia că e vorba despre un londonez, fiindcă obişnuia să lase cadavrele în cele mai ascunse locuri ale oraşului. Unul dintre cei mai îngrozitori criminali din istoria Londrei. Cred că primul cadavru a fost descoperit pe o alee care dădea în strada Miller. Îmi aduc aminte că nu aveam voie să mă joc pe afară fiindcă toate mamele erau foarte speriate.

— *Buono*. Ucigaşul acela era un monstru. Băieții aceia erau conştienți pe toată durata jocurilor sale *disgustoso,* până când mureau din cauza sângerării. După cea de-a unsprezecea mutilare şi crimă, inspectorul-şef era sigur că reuşise să-l identifice – ucigaşul era un aristocrat. Un titlu şi o avere obținute de-a lungul mai multor generații. Apoi dovezile au dispărut. S-au evaporat pur şi simplu. Un funcționar a fost găsit țap ispăşitor şi a fost concediat. În acelaşi timp însă, asistentul inspectorului a primit o moştenire neaşteptată şi s-a retras în sudul Franței. Inspectorul – cel care ar fi dorit să-l acuze pe aristocrat – a fost şi el acuzat pentru participarea la pariuri ilegale. În clipa în care s-a ajuns la concluzia că nu existau suficiente dovezi pentru ca suspectul să fie acuzat, s-a renunțat şi la acuzațiile la adresa inspectorului.

Bărbatul relatase toate acestea cu o voce monotonă, de parcă ar fi recitat un rol învățat îndelung.

— Când însă a murit şi cel de-al doisprezecelea băiat, tatăl tău a intervenit.

— Îmi aduc aminte că era teribil de indignat. Că a solicitat o anchetă guvernamentală privind modul în care poliția se ocupase de cazul respectiv. Însă nu-mi amintesc să fi fost arestat cineva. De fapt, nu-mi mai amintesc nimic altceva. Criminalul acela în serie probabil că a fost oprit.

— E numai pe jumătate adevărat. În realitate, tatăl tău a fost cel care a rezolvat problema. Sir Robert mai fusese martor la astfel de mârşăvii, la investigații care fuseseră îngropate din cauza presiunilor exercitate. Niciodată însă nu fusese un caz atât de grav. El a simțit că trebuie să facă ceva pentru a salva alți copii, aşa că şi-a folosit sursele pentru a angaja în mod secret un asasin. Acesta l-a ucis pe aristocrat, însă a făcut ca totul să pară un accident de motocicletă. Bineînțeles că cei de la Scotland Yard au răsuflat uşurați. Nici familia nu s-a obosit să cerceteze prea mult „accidentul”.

Simon era surprins, nu putea să spună nimic. Constată că dezaproba modul în care acționase tatăl său. Sir Robert fusese toată viața un luptător pentru drepturile omului. Ideea că un astfel de om ar fi putut angaja un asasin i se părea imposibilă, în total dezacord cu caracterul său. Şi totuşi bărbatul din spate avea dreptate cel puțin într-o privință:

Ucigaşul de pe strada Miller fusese un ticălos cu un apetit greu de potolit pentru torturarea băieților mici. Pe vremea aceea, Sir Robert avea doi băieți mici şi o soție înspăimântată.

— Acum cinci ani, continuă vocea, cineva a aflat toate astea şi a încercat să-l şantajeze pe Sir Robert. Vocea făcu o pauză şi apoi continuă metodic: Atunci el şi-a tăiat venele. S-a omorât fiindcă risca să fie arestat şi reputația sa urma să fie distrusă. Cariera sa politică şi viața aşa cum o ştia el erau terminate. Se gândea de asemenea că scandalul avea să-i afecteze şi familia.

Simon simți că trupul îi devenise rigid. Nu spunea nimic, însă se gândea că dacă tatăl său nu şi-ar fi pus capăt zilelor, probabil că mama lui ar mai fi trăit. Ar fi acceptat să-i fie implantat un stimulator cardiac. Aşa, murise la numai şase luni de la sinuciderea soțului ei. Simon îşi încordă pumnii, cuprins din nou de vechea durere. Se chinuise din răsputeri să-i ofere mamei sale un motiv pentru care aceasta să continue lupta, însă durerea ei fusese mai puternică. Sub ochii lui devenise din ce în ce mai slabă, pielea ei se îngălbenise şi îşi pierduse energia până ajunsese ca o fantomă. Era o imagine pe care o purta mereu cu el.

— Ce voia şantajistul?

— Votul tatălui tău într-o afacere legată de libertatea comerțului, o cerere cu care el bineînțeles că nu a fost de acord.

— Votul său nu a fost niciodată de vânzare, recunoscu Simon. Indiferent dacă câştiga sau pierdea, integritatea lui era mai presus de orice.

Simon se opri, dându-şi seama că nu acesta era adevărul. Tatăl său nu fusese chiar aşa de perfect: angajase un asasin şi prin sinuciderea sa, îşi ucisese şi soția. Ca să nu mai vorbim de amantele pe care le avusese de-a lungul anilor.

— Politica era totul pentru tata, zise el nervos. Chiar dacă nu ar fi făcut-o, aşteptarea următoarei ocazii în care şantajistul i-ar fi putut cere să-şi modifice votul ar fi creat o presiune extraordinară asupra lui. Dar cum a reuşit şantajistul să afle despre legătura dintre tatăl meu şi asasin? Ați spus că înțelegerea a fost secretă. Şantajistul era chiar asasinul?

— Imposibil. Asasinul era mort.
— Atunci cine era şantajistul?
— Am impresia că nu ai fost deloc atent la ceea ce ți-am spus.
Pentru prima dată de la începui întâlnirii, Simon avu senzația că distinge o notă de emoție în vocea joasă – o furie abia stăpânită, care nu era însă îndreptată împotriva sa.
— Nimeni nu ştie. De aceea mă aflu aici. Tu trebuie să faci investigații. Să descoperi care este identitatea ticălosului. Să-l opreşti.
Mâna lui Simon se odihnea pe scaunul de lângă el. Începu s-o mişte uşor spre şold, spre locul unde era ascuns pistolul.
— De ce ar trebui să vă cred? Tot ce mi-ați spus poate să fie o minciună. Ce vreți *de fapt* de la mine?
— Exact ce ți-am spus – să-l opreşti pe acest barbar. Nimic altceva. Niciodată nu ai încredere, nu-i aşa Simmy-boy?
Simon înlemni.
— Aşa te striga tatăl tău, nu? Trebuie să-l găseşti pe ticălosul care a provocat moartea părinților tăi. Bărbat sau femeie, nu ştiu. Eu ştiu prea puțin.
Din nou vocea era afectată de emoție.
— Îți aduci aminte de prietenul tatălui tău, Terrill Leaming, bancherul din Zurich? El îți poate spune mai multe. Însă ascultă sfatul meu – nu mai spune nimănui. Nici unul dintre noi nu cunoaşte puterea forțelor pe care le-ai putea provoca.
— Să-mi spună mai multe despre ce? Dumneavoastră de unde ştiți toate astea?
Nu primi nici un răspuns.
Simon se răsuci pe bancă, însă nu reuşi să vadă decât nişte umbre. Sări în picioare şi începu să alerge, aprinzând în acelaşi timp lanterna. Cercetă toate ungherele cu fasciculul luminos, însă capela era goală, la fel de tăcută ca moartea.
Rămase câteva clipe nemişcat, neştiind ce să facă. În cele din urmă, porni cu paşi repezi pe coridorul care ducea spre ieşirea din catedrală. Se tot gândea la misteriosul informator: după voce părea destul de bătrân, şaizeci sau chiar şaptezeci de ani, vorbind foarte bine engleza, însă cu un uşor accent italian. Trecu în revistă toate cunoştințele italiene ale familiei, însă nici una nu se potrivea cu misteriosul mesager.
Nu-l uimise numai faptul că individul ştia modul în care obişnuia să-l alinte tatăl lui – ar fi putut afla asta foarte bine de la vreun servitor sau de la un prieten al familiei. Dar chiar şi

afirmația că Sir Robert îl oprise cu mijloacele sale proprii pe ucigaşul de copii părea destul de credibilă. Dacă tot ceea ce spusese necunoscutul despre Sir Robert, despre *Ucigaşul din strada Miller*, despre asasinul plătit şi despre şantajist nu fusese decât o minciună, atunci era clar că individul cunoştea suficient de multe elemente pentru a o face să sune foarte credibil.

Simon ajunse aproape de uşa pe care intrase şi observă că era întredeschisă, exact aşa cum o lăsase. Mirosul de piatră veche era mai puternic aici, în coridorul îngust. Stinse lanterna şi lumânările. Rămas în beznă, fii cuprins de un sentiment al inevitabilului. Oricum, Ada voia ca el să părăsească pentru o vreme Europa Centrală. Era sigur că ea nu avusese în vedere o excursie la Zurich, însă asta avea el de gând să facă.

Se lipi de perete şi privi prin crăpătura uşii. Soarele răsărise şi scălda într-o lumină aurie spațiul deschis din jurul catedralei.

Voia să se asigure că nu fusese urmărit. Cercetă locul în speranța de a-l găsi pe necunoscut. Individul era grozav de priceput dacă reuşise să strecoare biletul în buzunarul cuiva atât de antrenat ca Simon fără să fie prins. Şi mai era ceva: Simon lucra de aproape trei ani sub un nume fals. Familia sa ştia că e în America de Sud, angajat de o firmă petrolieră britanică. Cum de reuşise oare individul să afle că se găsea în Bratislava şi că avea să participe la demonstrația din acea seară?

Nu-i plăcea nimic din toate astea. Îngrijorat, se strecură afară din catedrală. Va scrie raportul pentru Ada Jackson şi apoi va zbura la Zurich. Deocamdată avea să urmeze sfatul pe care i-l dăduse misteriosul mesager: nu avea să spună nimănui nimic.

9

Apel pentru teleconferință din Bruxelles, Belgia

— Aici Hyperion. Ai noutăți în legătură cu operațiunea, Cronus?
— Aici Atlas.
— Prometeu. Sunt gata.
— Themis. Ce oră imposibilă!
— Ocean. Să începem, Cronus.
— Foarte bine. Deci suntem cu toții prezenți. Vă vorbeşte Cronus. Atlas a cerut să fie pus la curent. Cred că pe el trebuie să-l acuzați pentru ora asta foarte matinală. Răspunsul este că am reuşit să trecem cu succes de această etapă dificilă. Sansborough a fost atacată pentru a doua oară. Mac a fost acolo şi a asistat la atac. Femeia s-a descurcat destul de bine. Deprinderile ei sunt încă adecvate pentru ce avem nevoie. După aceea Mac a luat legătura cu ea. A fost de acord să coopereze…

Undeva, în zbor spre Paris

Avionul era un aparat cu reacție Gulfstream V, aeronava de lux cea mai apreciată de bogătaşii lumii. Cele opt locuri erau de fapt fotolii care se puteau roti şi aranja după dorință, fiecare echipate cu un telefon multicanal şi cu mufe pentru servicii de date prin satelit. La bordul aparatului se afla bineînțeles şi un calculator puternic cu legături Internet fără fir, plasat într-un centru de comunicații. Pilotul şi copilotul erau în cabina lor, aşa că în compartimentul pasagerilor nu se aflau decât Liz şi Mac.

Mac, în spatele unui bar în miniatura, pregătea un cocteil într-un pahar cu picior înalt.

— Votcă Belvedere, aşa cum ai cerut, anunță el mândru şi-şi turnă şi el o bere Red Tail. Îi întinse paharul lui Liz şi se aşeză în fotoliul de lângă ea, ținând în mână paharul cu bere. Oftă de parcă scăpase de o povară.

Liz sorbi din pahar, recunoscătoare pentru băutura de calitate. Avea să fie o călătorie destul de lungă, aproape unsprezece ore până la aterizare, deşi zburau pe ruta cea mai scurtă, pe deasupra Polului Nord. Căpitanul le spusese că existau şanse să ajungă la

Paris în jur de ora 3:00 P.M. Ora locală, puțin mai devreme chiar, în funcție de condițiile meteo.

Mac se uită la ea.

— Ne vei fi de mare ajutor. Ne vei ajuta să câştigăm timp.

Liz fu surprinsă de sinceritatea lui. Exista ceva în ființa lui care îi plăcea. Era probabil vorba de bogata lui experiență, care nu însemna fără îndoială prea mult pentru el, însă era deosebit de valoroasă pentru Liz. Nu trebuia însă să uite că bărbatul acesta lucra pentru CIA, era un veteran al acestei organizații caracterizate prin duplicitate. De fapt, Liz îşi dădu brusc seama, în timp ce sorbea din nou din pahar, că în ceea ce-i spusese el mai înainte exista ceva care scârțâia… ceva care nu se prea potrivea cu cele ştiute de ea. Oricât se chinuia, nu reuşea să-şi dea seama despre ce fusese vorba, sau când anume spusese el cuvintele respective.

În mintea ei îşi făcu însă loc o altă întrebare neliniştitoare.

— Ce te face să crezi că Sarah e încă în viață?

— Dacă ar fi ucis-o, mai mult ca sigur că am fi aflat şi noi. Cadavrele au un talent al lor de a ieşi la suprafață.

Mac o privi în ochi şi apoi îşi mută privirea.

— Ai dreptate. Nu avem de unde să ştim. Însă vom acționa ca şi când ar fi în viață până în clipa în care vom afla că lucrurile stau altfel. Gândeşte-te şi la răpitori… ținând-o în viață, se asigură că nu se fac prea multe valuri în jurul acestei răpiri.

— Nu poți să negi însă că, chiar dacă le dați dosarele, este foarte probabil ca s-o omoare până la urmă.

Mac ridică din umeri şi coborî privirea în paharul cu bere.

— Trebuie să acționăm ca şi cum Sarah ar fi încă în viață şi să sperăm că dosarele Carnivorului există.

— Foarte bine.

Liz se lăsă pe spate, încercând să se relaxeze, însă gândurile sale se întorceau mereu la Sarah şi Asher, la faptul că ajunseseră în situația asta nefericită numai şi numai din cauza ei. Acceptase postul oferit de Fundația Aylesworth fără nici cea mai mică suspiciune. Invitația sosise la mai puțin de o săptămână de la moartea lui Mellencamp. Din acea clipă începuse să ducă o viață falsă şi se prinsese în joc fără să-şi pună vreo întrebare în legătură cu coincidența. Fusese vina ei, fiindcă dorise cu ardoare să se elibereze de trecut şi să înceapă o viață nouă. Fiindcă crezuse că poate spera şi ea la un pic de fericire. Acum Sarah şi Asher plăteau pentru slăbiciunea ei.

Mac dădu la o parte măsuța pliantă, se ridică în picioare şi

întinse mâinile spre compartimentul pentru bagaje.

— Am ceva pentru tine.

Scoase de acolo o cutie metalică prevăzută cu încuietoare electronică. Tastă un cod numeric şi scoase din cutie un pistol Sig Sauer exact ca acela pe care îl purta el, o armă compactă de calibru 9 mm, foarte apreciată de serviciile de informații americane. O armă frumoasă, sau cel puțin aşa ar fi caracterizat-o ea pe vremea când încă mai considera că un pistol poate fi frumos.

Mac îi întinse arma.

— Nu e înregistrată. Aveam de gând să-ți aduc Walther-ul...

Liz ridică mirată din sprâncene. Se uită spre pistol fără să-l atingă, apoi ridică din nou privirea spre Mac.

— Mi-ai spart seiful?

— Dacă nu am reuşit să-ți găsesc pistolul în altă parte... S-ar putea să ai nevoie de o armă. Fiindcă eram deja acolo, m-am gândit mai întâi să-ți aduc pistolul tău. Mi-am dat însă seama imediat că ai fi putut fi identificată cu ajutorul lui, dacă, Doamne fereşte, s-ar întâmpla ceva la Paris. Aşa ceva n-ar fi bine nici pentru Sarah. Aşa că i-am rugat pe cei de la Langley să pregătească o armă neînregistrată care să ne aştepte în avion. Aceasta este.

— Unde este Walther-ul meu?

— L-am lăsat în torpedo.

— Nu am nevoie de o armă, oftă ea.

— Era cât pe ce să fii ucisă de două ori astăzi. Nu fi prostuță.

— Aş fi proastă dacă mi-aş închipui că problemele se pot rezolva cu o armă.

— Dacă arma se află în mâinile cui trebuie, ea poate să salveze vieți.

— Sună ca o scuză destul de tentantă, zise ea cu o voce sobră. Dacă violența este folosită pentru o cauză bună, atunci este bună. Dacă e pentru ceva rău, atunci este rea. Exact aşa gândea şi Mussolini. *„Există o violență care e morală şi una care e imorală”*. Şi ştim cum a transformat până la urmă această filosofie în dictatură şi în parteneriat cu Hitler. Problema este că violența nu este un material ca oțelul sau ca untul. Nu este ceva neutru din punct de vedere etic sau politic. Faptul că cineva crede că merită să lupte pentru o cauză nu implică automat că violența „necesară” pentru cauza respectivă este justă.

Mac se încruntă.

— Dă-mi voie să văd dacă am înțeles bine. Orice fel de violentă

este rea. Punct.

— Văd că ai înțeles.

— Chiar şi atunci când e folosită pentru a împiedica mai multă violență? Revolte, despoți, genocid?

— Uite ce e, singurul motiv pentru care există pe lume această problemă a violenței este pentru că noi am permis aşa ceva. I-am oferit o aură romantică creând mituri despre ucigaşi ca Bonnie şi Clyde. Am instituționalizat-o prin crearea forțelor armate şi de poliție şi a agențiilor de informații. Peste tot poți găsi exemple de glorificare a violenței. Unul dintre cele mai triste exemple este cel al soldaților din Vietnam, care cereau sanitarilor, înainte de... de moarte, o ultimă țigară, deşi nu fumaseră niciodată. În felul acesta ei recreau scene eroice despre care auziseră că se petrecuseră în cel de-al doilea război mondial şi le văzuseră în filmele produse la Hollywood. O încercare de romanțare a propriei lor morți. Groaznic.

— Vă mulțumesc, domnişoară profesoară Sansborough.

— Îmi e indiferent dacă mă crezi ruptă de realitate. Nu am de gând să port armă. Ştiu foarte multe despre violență. Am folosit violența când am lucrat acolo. Acum mă ocup de acest subiect din punct de vedere ştiințific. Aş fi blestemată dacă tocmai eu aş perpetua violența.

Mac ridică din umeri.

— A!

— Mie mi se pare că sună ca un discurs funerar. În sens propriu.

Continuă s-o privească câteva clipe însă, văzând că expresia de pe fața ei rămânea neschimbată, puse la loc revolverul în cutia metalică. Avionul se clătină uşor în clipa în care Mac scoase de acolo un telefon mobil Nokia.

— Cu ăsta n-ai cum să omori pe nimeni, zise el şi-i întinse aparatul.

— Spune-mi ce ştie să facă, spuse Liz luând telefonul din mâna lui.

— E prevăzut cu un dispozitiv de protecție împotriva ascultării. Am şi eu unul exact la fel. Nu o să mă îndepărtez prea mult de tine în Paris şi o să încerc să te ajut în caz că ai nevoie. Sarcina mea va fi mai grea din moment ce nu vrei să porți armă, însă umerii mei sunt suficient de largi. Ar fi o prostie să fim văzuți împreună, aşa că vom folosi aceste telefoane speciale pentru a păstra legătura.

— Nu cred că va fi nevoie să-mi sari în ajutor. Eram un agent

bunicel. Însă ai dreptate, s-ar putea să fie nevoie să luăm legătura. Care e numărul tău?

Mac îi spuse numărul şi ea îl memoră. Nu voia să-l bage în memoria aparatului pentru că exista pericolul ca telefonul să cadă în mâinile altcuiva.

— Încă ceva, spuse el. Asher ne-a povestit că tu şi cu Sarah nu v-aţi mai văzut de câteva luni bune. Ştiai că s-a tuns?

— Nu.

Mac îi întinse câteva fotografii color scoase la imprimantă. În prima, Asher şi Sarah stăteau în apă până la genunchi în faţa unei plaje de aur, îmbrăţişaţi şi zâmbind cu gura până la urechi. În alta, cei doi alergau pe nisip, iar în cea de-a treia Asher o arunca pe Sarah în apă. Din fiecare imagine sărea în ochi bucuria celor doi că se aflau împreună. Lui Liz i se puse un nod în gât.

— Imaginile astea îţi oferă mai multe unghiuri asupra părului ei, continuă Mac. Crezi că poţi să te tunzi şi tu la fel? o întrebă el întinzându-i un foarfece.

— De unde ai fotografiile? întrebă Liz luând foarfecele. Din locuinţa lor?

Cei doi locuiau în Malibu, la o distanţă de aproximativ o sută cincizeci de kilometri la sud de Santa Barbara. Nu suficient de aproape ca s-o poată vizita pe Sarah atât de des cât ar fi vrut.

Mac încuviinţă din cap.

— Unul dintre oamenii mei a intrat acolo. Mi-a trimis fotografiile prin reţea.

— Am bănuit eu.

Pentru Companie nu exista nimic sacru, nici măcar Constituţia. Un fost director explicase odată la un congres că agenţia nu reuşea să onoreze în toate ocaziile Constituţia. Asta era o altă problemă referitoare la cei care preamăreau violenţa şi la instituţiile create de ei – exista tendinţa ca aceştia să distrugă tocmai ceea ce ar fi trebuit să apere.

Liz se îndreptă îngândurată spre toaleta din spatele avionului unde se afla o oglindă.

Santa Barbara, California

Era aproape ora zece seara. Kirk Tedesco era furios şi îngrijorat. Deşi băuse, apăsa cu putere pe pedala de acceleraţie a Mustangului. *Unde era Liz?* Trebuia să se întâlnească cu ea, însă

femeia dispăruse.

După ce terminase de vorbit cu decanul în grădină, o căutase peste tot. Totdeauna fusese o tipă foarte independentă. Nu recunoscuse în fața decanului că relația lor era mai mult una de prietenie decât una bazată pe sex şi că sexul nu era atât de frecvent pe cât ar fi dorit el. Atunci când descoperise că maşina ei nu mai era acolo, o sunase acasă, însă nu-i răspunsese decât robotul. Spera s-o găsească în apartamentul său.

Supărat, dăduse pe gât trei pahare de whisky unul după altul, asta după ce toată seara se chinuise cu cocteiluri slab alcoolizate. Se urcase furios în Mustang, coborâse capota şi plecase în trombă de la casa decanului.

Se afla acum pe autostrada 101 şi se îndrepta spre sud, spre locuința sa situată pe plajă, nu departe de Summerland. Pe autostradă se vedeau destul de puține maşini. Cele mai multe rulau în aceeaşi direcție ca şi el, ceea ce era normal la ora aceea. Erau oameni care reveneau acasă în L.A. Sau se grăbeau să ajungă la unul din hotelurile din oraş pentru a prinde câteva ore de somn înainte de întâlnirile de a doua zi.

Gândurile sale fură întrerupte de constatarea că în spatele său se afla o maşină care îi urmărea de ceva vreme. Se bucură – încă un şofer căruia îi plăcea viteza. Amândoi aveau maşinile trecute pe controlul automat al vitezei, amândoi erau atenți la eventualele patrule de poliție de pe autostradă. Cealaltă maşină părea a fi un automobil de teren fiindcă avea farurile poziționate mai sus. Kirk se uită la vitezometru. Era fixat pe 125 kilometri pe oră, aşa cum îl stabilise el şi se părea că şi celălalt şofer mergea la fel de repede.

Vântul îi şuiera pe la urechi, o briză caldă, nocturnă ce purta cu ea mirosul Pacificului. Luna strălucea deasupra oceanului, trasând o dâră argintie pe apa neagră. Trecerea de la negrul oceanului la dâra luminoasă se făcea treptat, prin nuanțe de gri. Îi plăcea mult lucrul ăsta. După părerea lui, nimic nu trebuia să fie numai alb şi negru. Viața ar fi fost foarte plictisitoare astfel. Porni radioul şi căută KELU, postul său favorit cu muzică de jazz. Dar postul transmitea un buletin de ştiri, aşa că încercă KLTE, un post care dădea numai muzică rock. A, da. Aşa era perfect.

În timp ce bătea cu degetele pe volan în ritmul muzicii, aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare. Rămase perplex nevenindu-i să creadă ce se petrecea. Lumina farurilor maşinii de teren se apropia, inundând vehiculul în care se afla el. Era ceva neliniştitor în legătură cu cel care se afla în spatele lui – nu numai

că acesta mărise brusc viteza, dar farurile maşinii sale erau atât de aproape şi poziționate atât de sus încât deveniseră amenințătoare ca ochii unui animal de pradă.

Apăsă pe pedala de accelerație. Ajunse la 135 de kilometri pe oră şi se uită din nou în oglinda retrovizoare. Maşina de teren se apropiase şi mai mult. Incredibil. Pentru numele lui Dumnezeu, ce fumase individul ăsta?

Încercă să se elibereze de aburii alcoolului. Pe şosea nu mai treceau deloc alte maşini. Urcau acum dealul ce era imediat urmat de valea abruptă ce cobora spre Summerland. Departe în dreapta, oceanul strălucea tăcut în lumina lunii. Trase brusc de volan şi trecu maşina de pe banda din stânga pe cea din dreapta. Nu se obosi să semnalizeze şi nici nu încetini. Ticălosul nu avea decât să treacă pe lângă el cu viteză supersonică.

Maşina de teren nu îl depăşi însă; individul trecu şi el pe banda mai lentă. Inima lui Kirk începu să bată cu putere. Gura i se uscase. Privea aproape paralizat în oglinda retrovizoare la farurile care se apropiau amenințătoare de Mustang-ul său, până când, cu o mişcare bruscă, uriaşa maşină îl izbi în spate.

Kirk fu aruncat în față şi scoase un țipăt. Apăsă cu putere pe pedala de accelerație şi încercă să-şi tragă Mustang-ul spre stânga şoselei. Maşina de teren țâşni însă înainte şi ajunse paralel cu a lui, tăindu-i calea. Se mişcase prea încet.

Clătină capul cu putere, încercând să scape de aburii alcoolului. Maşina de teren se izbi puternic de partea laterală a Mustangului. Kirk scoase un urlet furios şi încercă din toate puterile să păstreze controlul volanului. Fără succes însă.

Fu cuprins de o spaimă nebună. În timp ce maşina rupse bariera de protecție şi părăsi şoseaua, Kirk îşi dădu seama că urmează să moară. Scoase un urlet şi-şi încleştă mâinile pe volan. Mustang-ul coborî în viteză de pe coama dealului, trecu peste calea ferată fără să se oprească şi îşi continuă drumul lovind bolovani, trecând peste tufe şi izbindu-se de trunchiurile stejarilor. Fixat de centura de siguranță, Kirk era izbit înainte şi înapoi de fiecare dintre aceste coliziuni. În timp ce maşina făcu un salt peste un dâmb şi sări cu botul înainte spre abisul întunecat al falezei, Kirk scoase un ultim urlet. Mai simți încă un impact năucitor, apoi nimic.

10

În zbor spre Polul Nord

Liz se uită spre grămăjoara de păr roşcat din chiuvetă. Era destul de mult acolo, ca lâna moale a unui miel. Nu-şi putu stăpâni un zâmbet gândindu-se la această comparaţie nefericita şi începu să-şi pieptene părul în jurul feţei astfel încât să semene cât mai bine cu noua tunsoare a lui Sarah – un aer puţin sălbatic, foarte modern.

Se privi în ochi şi atinse cu un deget aluniţa din colţul gurii. Avea aceasta aluniţă din naştere, în timp ce Sarah o căpătase în mod artificial. Arunci o privire şi spre degetul mic de la mâna stângă, strâmb din cauza unui accident la patinaj petrecut în copilărie. Sărmana Sarah fusese nevoită să îndure şi ea ruperea degetului, pentru a fi exact ca al ei. Îi datorau foarte multe lui Sarah şi ea şi părinţii ei, fiindcă aceasta acceptase să treacă prin chinurile iadului atunci când Liz îşi convinsese părinţii să se predea. Sau cel puţin aşa crezuse ea. Până la urmă numai mama ei îşi respectase angajamentul. Acum, când îşi aducea aminte de toate astea, simţea din nou durerea aceea în coşul pieptului.

Pierduse destul timp cu aranjatul. Părăsi toaleta cu un oftat şi înaintă pe culoarul din mijlocul avionului. Mac stătea cu capul rezemat pe spătar. Ţinea ochii închişi şi faţa i se relaxase. Găsise pe undeva o pătură şi-şi acoperise picioarele cu ea.

Liz era convinsă că bărbatul aţipise, însă acesta spuse fără să deschidă ochii:

— Trebuie să vorbim despre părinţii tai. E posibil să fi uitat vreun amănunt şi tocmai acesta să ne ofere un indiciu preţios în legătură cu dosarele.

— Am spus celor de CIA tot ce ştiam când am fost interogată. Şi nu uita că am fost interogată de două ori. N-a rămas nici cea mai mică piatră neîntoarsă.

Mac îşi încrucişa braţele peste pieptul puternic şi cu toate că ţinea în continuare ochii închişi pe buze îi apăru un zâmbet.

— Fă-mi totuşi această plăcere. Ia-o ca pe o mică răsplată pentru zborul până la Paris cu acest luxos avion privat.

Liz se lăsă să cadă în fotoliu.

— Mai este vreo pătură?

Înainte ca ea să termine întrebarea, Mac îi întinse o pătură. Probabil că fusese pe podea, lângă el.

— Ți-o dau dacă îmi înapoiezi legitimația.

— Mi se pare corect.

Liz băgă mâna în geantă şi scoase de acolo legitimația. Mac o puse rapid în buzunarul interior al sacoului şi Liz îşi acoperi picioarele cu pătura. Era caldă şi-i produse pe dată o senzație de confort. Avea mare nevoie de puțin confort în momentele acelea.

Mac deschise ochii.

— Hai să începem cu începutul. Cum l-ai descrie pe tatăl tău? Era un sociopat? Sau poate un psihopat?

Liz simți că i se ridică părul de pe ceafă. Discuția lua o turnură care nu-i plăcea deloc. Însă Mac avea dreptate. Vorbind despre el, era posibil să-şi amintească ceva folositor.

— Nu, tata nu se potrivea cu nici una dintre aceste definiții. Dacă reuşeai să-l faci să vorbească despre crime, descopereai că le regretă.

Liz întoarse capul spre Mac.

— Lipsa remuşcărilor este un simptom comun atât pentru psihopați, cât şi pentru sociopați. Acestora le este indiferent, sau găsesc întotdeauna justificări pentru actele reprobabile pe care le comit, de la simple furturi până la crimă. Ambele patologii sunt definite de o lipsă de empatie, ceva care se întâlneşte la cei mai mulți dintre oamenii care mint în mod cronic sau la cei care ignoră drepturile şi sentimentele celorlalți.

Mac se încruntă.

— Dacă te-am înțeles corect, vrei să spui că nu există nici o diferență între un sociopat şi un psihopat.

— N-am terminat. Un psihopat are şi elemente de psihoză... de obicei paranoia sau un fel de gândire ruptă de realitate, cum ar fi credința că victimelor sale le place suferința pe care le-o produce, sau că ele merită această suferință.

Mac îşi țuguie buzele, căzut pe gânduri.

— Deci dacă un individ ucide pentru bani şi nu-i pasă, atunci el este sociopat. Dacă alt tip ucide fiindcă e convins că victima vrea să-l ucidă pe el, acesta este psihopat.

— Ai dreptate. Adolf Hitler a fost probabil un psihopat, în timp ce la un om de afaceri care ruinează alți semeni de-ai lui pentru a obține profit, se pot distinge elemente de sociopatologie.

— Tocmai ai dat vina pe capitalism.

— Da? Bine măcar că tu zâmbeşti. Îmi aduc aminte că unul dintre profesorii mei pretindea că dacă toți oamenii ar fi sănătoşi la cap atunci în lume nu ar mai fi războaie, ar exista mâncare, îmbrăcăminte şi locuințe pentru toți şi fiecare am avea la dispoziție o groază de timp liber. Am fi mai productivi şi mai creativi. E plăcut să-ți imaginezi o lume ca asta.

— Eu am auzit că aşa ceva se va petrece în momentul în care femeile vor fi la conducere.

— E posibil. În clipa de față nu mă interesează cine conduce. Mă interesează mai mult rezultatele. Hai să ne întoarcem însă la psihopați şi sociopați, ca să înțeleşi mai bine de ce nu era tata la fel ca ei. Aceşti bolnavi psihic îşi compartimentează viața. Un foarte bun exemplu poate fi văzut în filmul *Analyze This*. Îți aduci aminte că acolo Robert De Niro joacă rolul unui şef mafiot?

— Bineînțeles.

— Există în film o scenă în ere personajul său are o partidă de sex oral cu o prostituată. În timp ce femeia îşi face treaba, el îi spune că îşi iubeşte soția însă nu poate avea sex oral cu ea pentru că ar face-o cu aceleaşi buze cu care îşi sărută copiii. Replica lui De Niro este foarte amuzantă. În acelaşi timp scena este edificatoare: personajul său n-are nici cea mai mică idee despre modul în care soția lui priveşte faptul că el are relații cu o prostituată, nu-l interesează ce gândeşte ea despre sexul oral sau despre orice altceva. Individul este un sociopat. Pentru el, nu are nici o importanță cine este soția lui de fapt. Din punctul lui de vedere, singura ei funcție este aceea de a juca rolul pe care el l-a creat pentru ea.

— Da, e un punct de vedere caracteristic tuturor mafioților. Toți vor să se căsătorească. Chestia asta le ridică statutul în familie. În cadrul organizației, statutul este foarte important.

— Exact. Roluri. Roluri care nu au nimic de-a face cu oamenii care le joacă. Din cauza asta personajul lui De Niro se poate comporta ca un soț iubitor fără ca să iubească deloc, fără să ştie cine e soția lui de fapt. Comportamentul tandru în familie este dictat mai mult de egoism decât de iubire. Sociopații păstrează această aparență de oameni iubitori, însă cum simt ei în realitate... cine ştie?

— Şi tatăl tău nu era aşa?

— Nu sunt sigură. Nervoasă, Liz făcu o pauză. Eu simțeam că ne iubea. Deşi era un ucigaş, am avut mereu senzația că ne iubea. Când mama şi cu mine am vrut să ne predăm, a spus că va face şi

el acelaşi lucru. Că aşa este corect. M-am întrebat atunci dacă nu cumva încerca doar să ne facă nouă pe plac.

Liz clătină din cap.

— Prima lui crimă a fost un act de mânie. Lucra în Las Vegas, avea abia douăzeci de ani şi a scăpat fără să fie prins. Însă mafia a prins de veste. L-au remarcat pentru „talentul său natural”. Atunci când mafia te antrenează ca asasin, primii oameni pe care trebuie să-i ucizi sunt de obicei tot din lumea interlopă, sau lucrează pentru mafie. Avea senzația că ucide oameni răi.

— Se credea un fel de justițiar?

— Îți place să pui etichete, nu? Ei bine şi da şi nu. Ucidea pentru bani, însă linia pe care şi-o impusese era ca țintele sale să fie murdare şi el era cel care stabilea dacă erau suficient de murdare ca să fie lovite. După ce mafia i-a permis să lucreze independent, a putut să-şi urmeze calea fără ca cineva să-l supravegheze sau să-l critice. I-a plăcut întotdeauna să dețină controlul.

— Dar mama ta? A descoperit singură adevărul, sau i l-a mărturisit el până la urmă?

— A descoperit singură. Credea că are o amantă şi a început să facă investigații.

În fața ochilor îi reveni o amintire dureroasă. Mama sa căuta cu febrilitate printre hainele tatălui ei. Melanie avea cam treizeci de ani şi Liz zece. Melanie se întorsese brusc spre ea, speriată. Ea alergase spre Melanie şi aceasta îngenunchease în fața ei, netezindu-i rochița. *Nu te speria, dulceața mea. Nu s-a întâmplat nimic. Tata a lăsat un bilet şi nu reuşesc să-l găsesc. Nu e ceva important. Du-te afară şi ia-ți bicicleta. Mergem în parc. O sa ne distrăm de minune.*

Liz reveni în prezent.

— Bineînțeles că el nu a vrut nici atunci să-i spună adevărul. I-a spus că lucrează pentru MI6, ştiind că ea avea să accepte lucrul acesta. A început să-l ajute cu planificarea şi cu activitatea de rutină necesară pentru organizarea unei lovituri. După o vreme, a început să participe şi ea la crime.

— Şi tu de unde ştii toate astea?

— După mai mulți ani, pe când locuiam din nou cu ei, mama mi-a spus tot.

Mac încuviință din cap.

— Da, înțeleg şi cred că şi tradiția militară a familiei ei şi-a spus cuvântul.

Îi aruncă o privire, însă nu reuşi să citească nimic pe fața lui. Bineînțeles că cei de la Langley îi trimiseseră toate informațiile despre ea, inclusiv o istorie completă a familiei. Melanie fusese nevoită să aibă grijă de cei trei frați mai mici, în timp ce tatăl îşi urma cariera militară şi mama îşi îndeplinea îndatoririle sociale şi caritabile de soție de ofițer. După ce bunicul lui Melanie murise, tatăl ei îşi dăduse demisia din armată, devenise Sir John Childs şi reveniseră cu toții în Londra, la Childs Hall. După moartea tatălui ei, averea îi revenise lui Robert, fratele lui Melanie. După sinuciderea lui Sir Robert, titlul şi proprietățile reveniseră celui mai mare dintre băieții acestuia, vărul ei Michael.

— Da, spuse Liz, ştia să folosească o armă şi crescuse într-o atmosferă în care violența şi moartea erau foarte prezente. Mai târziu, când a descoperit în sfârşit că tata lucra pe cont propriu şi ucisese pentru toate taberele, era prea adânc implicată ca să se mai poată opri. Nu a făcut însă niciodată ceva împotriva țării sale şi acelaşi lucru se poate spune şi despre el. Când am aflat cu ce se ocupau, au avut amândoi puterea să renunțe complet.

Liz închise ochii şi se lăsă pe spate în fotoliu. Îi revenise în minte un apartament întunecos din Madrid, una din casele conspirative pe care le foloseau şi unde se ascunseseră după ultima lui crimă, comisă în Lisabona. Fața mamei era albă de ruşine şi de furie. *Te urăsc, Hal. Ticălosule! Uite ce-ai făcut din noi. Acum ştie şi Liz. Ai reuşit să distrugi şi viața ei!*

Liz trase adânc aer în piept, încercând să reziste asaltului amintirilor. Refuzând să se lase cuprinsă de gândul că Melanie ar fi putut zice nu în orice moment.

— Când am aflat, tata s-a purtat cu mine atât de atent... De altfel, s-a ocupat foarte mult de mine când eram mică.

— Ai sugerat mai înainte că a fost afectat din punct de vedere psihic. Cum adică?

— E destul de complicat. Tatăl lui era avocat şi lucra pentru cele mai mari firme de pe Coasta de Vest. Se pare că era un ticălos nemilos pe care nici măcar partenerii nu-l agreau. Sarah l-a cunoscut. Mama ei mi-a spus că bunicul era rece, distant şi se purta groaznic cu tata. Ajuns la adolescență, tata s-a înhăitat cu o bandă şi a început să aibă probleme serioase. Aşa că bunicul l-a trimis la un unchi din Las Vegas care avea legături cu mafia. Ce alegere înspăimântătoare, dar care în acelaşi timp spune foarte multe despre el. Era convins că un mafiot putea să-l controleze cel mai bine pe fiul lui şi să-i ofere un model în viață.

— Înțeleg.

Liz dădu din cap.

— Aici povestea se complică şi mai mult. La început, tata s-a cumințit. Şi-a găsit o slujbă într-un cazinou, s-a îndrăgostit şi s-a căsătorit. Soția lui a fost însă ucisă şi atunci tata şi-a pierdut mințile. Fusese atât de bine antrenat să domine orice situație, încât a acționat, a aflat cine era ucigaşul şi l-a omorât.

Privirea lui Mac se întunecă.

— Deci asta a fost prima lui lovitură. Bineînțeles că mafioții au aflat. Era prea aproape de ei ca să nu afle. Şi aşa l-au convins să lucreze pentru ei şi a ajuns un ucigaş plătit, în slujba celor puternici, exact ca şi tatăl său.

— Ai dreptate, zise ea studiindu-l cu atenție. Restul îl ştii.

— Da, încuviință Mac. Restul îl ştiu.

În următoarele două ore Mac continuă s-o chestioneze în legătură cu activitatea părinților ei şi ea îi răspunse cu răbdare la toate întrebările. Îl iubise pe Hal Sansborough, tatăl ei, însă îl disprețuise pe Hal Sansborough asasinul, Carnivorul. Inima ei fusese sfâşiată de dragostea şi furia pe care o simțea față de el, de datoria față de țară şi de sentimentul de vinovăție că din cauza ei se întâmplaseră evenimentele ce duseseră la sinuciderea lui.

Era lupta ei interioară pe care nici unul dintre studiile academice asupra minții umane nu avea puterea s-o domolească. Acesta fusese unul dintre principalele motive pentru care îşi concentrase atenția asupra studiului psihologiei violenței. Continuă să-i dea explicații lui Mac, însă nu apărură noi elemente din care să reiasă că însemnările despre asasinate existau cu adevărat sau nu şi dacă existau, unde s-ar fi putut afla.

Santa Barbara, California

La scurt timp după miezul nopții, o maşină de teren Dodge, de culoare neagra intră pe aleea ce ducea spre vila albă, izolată, în care locuiau Derrick şi Dolores Quentin. Era o clădire impunătoare, în stil victorian, construită pe panta dealului ce domina oraşul. Ucigaşului nu îi era frică de martori, cel mai bun exemplu fiind modul în care îl eliminase pe profesorul Kirk Tedesco, însă izolarea casei nu făcea decât să-i uşureze munca.

Era singur. Asistentul lui nu mai dăduse un semn de viață de mai bine de şase ore, aşa că nu avea de unde să ştie dacă Liz

Sansborough fusese eliminată sau nu. Sări din maşină având în mâinile acoperite cu mănuşi o lanternă şi un pistol Browning de 9 mm cu amortizor. Vila era cufundată în întuneric. Ucigaşul primise însă un e-mail conținând planul locuinței pe care îl memorase.

Ajuns la uşa bucătăriei, sparse un ochi de geam cu patul pistolului, vârî mâna înăuntru şi descuie uşa. Intră şi rămase cu urechile ciulite. Sus, la etaj, se auzea mişcare. Singura importanță a acestui detaliu era faptul că ar fi putut să-i facă acțiunea puțin mai interesantă. Asasinul îşi scoase masca pentru a vedea mai bine şi traversă bucătăria, plină de resturile petrecerii care avusese loc în acea seară. Scara ce ducea la etaj se afla în holul din față. Începu să urce treptele.

Decanul ieşise din dormitor şi se freca la ochi. Asasinul aşteptă ca ținta sa să-l observe. Decanul ridică privirea şi rămase cu ochii holbați. Fața i se schimonosi de spaimă şi se apucă de cadrul uşii ca să nu cadă.

Ucigaşul zâmbi şi-i trase un glonț în frunte. Se auzi un zgomot ca la scoaterea unui dop de la o sticlă şi sângele îi țâşni din rană. Neajutorat, decanul se dădu un pas înapoi încercând să se apuce cu mâna de ceva şi se prăbuşi pe podea. Sângele îi curgea în continuare din rană. Din fericire, ochii îi rămăseseră deschişi.

Asasinul îl mai privi câteva clipe, apoi intră în dormitorul soției. Aceasta respira uşor, ritmic. Sperase ca zgomotul împuşcăturii s-o fi trezit. Aşteptă, uitându-se la fața ei. Chirurgie plastică, concluzionă el. Femeia avea aproape şaizeci de ani, însă fusese făcută să arate ca de patruzeci şi cinci. Se pregătise pentru acest moment.

Brusc, ca şi cum i-ar fi simțit prezența, pleoapele i se ridicară. Asasinul observă cu satisfacție spaima de pe fața femeii. Aceasta deschise gura ca să țipe. Îi trase un singur glonț în gură.

Ucigaşul verifică şi celelalte camere. Aşa cum bănuia, în casă nu se mai afla nimeni. Coborî în camera de lucru a decanului, unde se afla seiful. Trase un glonț în încuietoare, deschise uşa şi scoase de acolo bijuteriile şi banii. După ce mai verifica o dată, asigurându-se ca ambele ținte erau moarte, ieşi din clădire, se sui în maşină şi părăsi zona.

Undeva, în aer, în drum spre Paris

Liz îl privi pe Mac cum doarme. Îi reveni în minte acel ceva care

o deranjase mai devreme. Reluă în gând conversația pe care o avusese cu el, încercând să-şi dea seama despre ce era vorba. Când reuşi în sfârşit să găsească răspunsul, fu cuprinsă de un nou val de furie. Totul începuse de la discuția telefonică pe care o avusese cu Shay Babcock, producătorul emisiunilor ei. Atunci când îi motivase amânarea noii serii, acesta îi spusese: *În mesajul transmis de Bruce Fontana, directorul pentru programe de divertisment al companiei, mi s-a comunicat că decizia a fost luată noaptea trecută.*

Noaptea trecută. Şi Shay îi lăsase un mesaj pe robot referitor la lucrul acesta în timp ce ea se afla pe faleză şi alerga. Deci cam în acelaşi timp în care Sarah fusese răpită.

Conform versiunii lui Mac, cei de la Langley făcuseră presiuni asupra rețelei ca să amâne difuzarea serialului, abia *după* ce Sarah fusese răpită. *Am făcut anumite presiuni. Acum, ca nu mai este în atenția publicului, e posibil ca amenințarea la adresa ta să se mai reducă. Nu dorim ca operațiunea de găsire a lui Sarah să fie în vreun fel compromisă.*

Cineva mințea aici şi se îndoia că ar fi putut fi vorba despre Shay. Acesta n-ar fi avut nimic de câştigat. Dar de ce să mintă Mac? Nu cumva cei de la Langley îl mințiseră şi pe el? Se gândi câteva clipe la varianta dezgustătoare ca cei de la CIA să fi ştiut dinainte că Sarah urmează să fie răpită.

Îl privi cu atenție pe Mac. Acesta respira regulat, avea ochii închişi şi fața destinsă. Liz aşteptă cu răbdare. Trecu jumătate de oră şi nu reuşi să vadă nici un semn că Mac s-ar fi prefăcut. Se ridică uşor în picioare şi se duse în partea din spate a avionului, spre centrul de comunicații. Folosi calculatorul de acolo şi intră pe Internet cu ajutorul codului Shay pe care îl folosea şi pentru investigațiile sale. Cu acest cod îşi putea şterge urmele cibernetice.

Începu să caute date despre Nicholas Inglethorpe, baronul media care se afla în fruntea companiei şi care avea puterea de a decide amânarea sau reluarea serialului ei. Născut în Houston, Texas, Inglethorpe se ridicase prin forțe proprii, plecând de la o stație de radio pe care o transformase într-o rețea, pentru ca apoi să ajungă proprietarul unui imperiu internațional ce includea ziare, edituri, magazine cu articole video şi muzicale, un studio cinematografic şi bineînțeles, Compass Broadcasting.

În timp ce citea amănunte referitoare la cariera sa ascendentă, la înfruntările pe care le câştigase şi la eforturile pe care le depunea pentru o eventuală candidatură la postul de guvernator al

statului California, Liz zâmbi amar. Avea de-a face cu un om care nu numai că era însetat de putere, dar ştia să o şi folosească.

Un articol din *Business Week* menţiona activitatea sa caritabilă. Liz rămase cu privirea aţintită pe ecran, uimită. Inglethorpe era preşedintele consiliului de administraţie al Fundaţiei Aylesworth. *Ticălosul.* Acţionă din nou tastatura până când reuşi să găsească lista cu cei care făcuseră parte din fostele consilii. O interesa perioada februarie 1998, când fusese interogată de Grey Mellencamp. Trase o înjurătură printre dinţi. Mellencamp era preşedinte şi după moartea sa, fusese succedat de Inglethorpe – schimbarea făcându-ne doar cu câteva zile înainte ca fundaţia s-o invite să participe la concursul pentru catedra pe care o obţinuse până la urmă. Speriată şi furioasă în acelaşi timp, continuă să caute şi descoperi fără prea multă dificultate mai multe consilii de administraţie şi organizaţii din care făcuseră parte cei doi indivizi, de cele mai multe ori împreună.

Într-un târziu, se întoarse în fotoliul ei, se lăsă pe spate şi-şi încrucişă braţele la piept. Analiza la rece ceea ce aflase: în consiliul de administraţie de la Aylesworth cei doi urmaseră unul după celălalt. Nu era prea greu să-şi imagineze că Inglethorpe cooperase cu CIA în diverse afaceri, necunoscute, fără îndoială, de ceilalţi magnaţi care încercau şi ei să obţină diverse avantaje de pe urma cooperării cu guvernul. Inglethorpe executase ordinele primite de la CIA în ceea ce priveşte repartizarea catedrelor şi acum cooperase din nou cu ei anulându-i emisiunile TV. Probabil că şi el la rândul lui, îi raporta lui „Themis”.

Concluziile acestea nu avură însă darul de a elimina suspiciunile pe care le avea faţă de cei de la Langley. Nu reuşea să vadă nici un motiv pentru minciuna lui Mac. Încercă să-şi păstreze calmul. Ce urmăreau oare cei de la Langley? Era într-adevăr viaţa lui Sarah o prioritate pentru ei… sau aveau o cu tot altă agendă, despre care nu putea încă să-şi dea seama?

11

Zurich, Elveția

Faimoasa Bahnhofstrasse, maiestuoasă şi mărginită de copaci bătrâni, nu reprezenta numai una dintre celebrele artere comerciale ale Europei, dar acolo pulsa inima uneia dintre cele mai profitabile industrii ale țării – activitatea bancară internațională. Foarte puțini dintre cumpărătorii şi turiştii care intrau în magazinele elegante în care se găseau ceasuri de cinci mii de dolari sau ciorapi de cinci sute de dolari, bănuiau că păşeau literalmente pe un bulevard de aur.

Păstrarea secretului bancar reprezenta pentru elvețieni una dintre condițiile obligatorii ale desfăşurării unei afaceri de succes. Din această cauză, nimeni nu pomenea de faptul că sub Bahnhofstrasse se aflau depozite – unele dintre ele având chiar şi cinci etaje subterane – pline cu lingouri. Aici se afla de fapt cea mai mare piață de aur din lume. Băncile din clădirile înşirate pe bulevard, sau ascunse pe străzi laterale, erau atât de puternice încât reuşeau să dicteze nu numai deciziile ce se luau în capitala Elveției, ci şi să le influențeze pe cele din alte metropole.

Terrill Leaming era funcționar de rang superior al Darmond Bank AG, al cărei sediu se afla într-o clădire impunătoare, situată la un cvartal distanță de Paradeplatz. Nici una dintre ferestrele clădirii nu dădea spre stradă. Singurul semn distinctiv era adresa – nu şi numele băncii – înscrisă pe o tăbliță de alama, aflată lângă uşa de abanos. Pe treptele de marmură de la intrare se afla un gardian îmbrăcat în costum de culoare închisă, cu pălărie de fetru pe cap şi cu o umflătură abia perceptibilă sub braț. Era clar, la Darmond comis-voiajorii nu prea aveau şanse de succes.

Simon se prezentă şi gardianul transmise mai departe numele său cu ajutorul unui aparat de emisie-recepție. În tot acest timp, pe fața gardianului nu apăru nici cea mai vagă urmă de zâmbet. Simon rămase în aşteptare pe trepte, la fel de mohorât ca şi bărbatul de lângă el. Se străduia să împiedice revenirea imaginilor teribile ale morții Vierei însă, pe măsură ce aşteptarea se prelungea, eforturile sale deveneau inutile.

După întâlnirea cu necunoscutul din Catedrala St. Martin,

revenise în apartamentul său pentru a-şi face un duş, a-şi schimba hainele şi a pregăti raportul pentru MI6. Împăturise hârtia şi o băgase într-o cutie deformată de Coca-Cola pe care o lăsase la rădăcina unui arţar ce se afla lângă podul vechi. Din acelaşi loc ridicase o pungă boţită de la McDonald's. După ce se convinsese că nu-l vede nimeni, scosese din pungă o foaie de hârtie bine împăturită şi aruncase ambalajul într-un coş de gunoi.

Intrase apoi într-o cafenea aflată în umbra Porţii St. Michael şi se întremase cu o cafea neagră şi tare înainte de a despături hârtia. Fuseseră de fapt două foi de hârtie. Pe prima se afla un mesaj codificat de la Ada, care îi ordona să se ducă într-o casă conspirativă din Florenţa. Mesajul conţinea adresa locuinţei respective şi o scurtă notă: *Viera Jozef a lăsat o declaraţie. Anexez aici o copie. Nu părăsi Florenţa sub nici un motiv până nu iau legătura cu tine.*

Emoţionat, sorbise îndelung din cafea înainte de a citi ultimele cuvinte ale Vierei. Era un apel adresat bogătaşilor cărora le cerea să împartă cu săracii ceea ce câştigau, să dea dovadă de compasiune şi să nu fie preocupaţi numai de obţinerea unui profit. Era parcă un îndemn din Biblie deşi Viera fusese atee. Îi ruga de asemenea pe fratele şi pe tovarăşii ei să încerce s-o înţeleagă, să continue lupta şi s-o ierte. Nu făcea nici cea mai mică menţiune în legătură cu el. Constatase că această omisiune îl luase prin surprindere; şi mai ciudat era faptul că suferea din cauza asta. La ce se aştepta se?

Pentru o clipă, imaginea morţii ei înfricoşătoare îi apăruse din nou în faţa ochilor. Clipise de mai multe ori pentru a-şi alunga lacrimile, rupsese scrisoarea în bucăţele mici şi le lăsă să cadă pe masă. În timp ce le aduna într-o grămăjoară aidoma cenuşii unui foc stins, mai citise încă o dată ordinele primite de la Ada. Drăguţ din partea ei să-l trimită la Florenţa. Era un oraş uimitor, plin de distracţii, departe de acţiune şi unde nu avea deloc de gând să se ducă. Rupsese şi acel mesaj în bucăţele.

Acum era ora trei după-amiaza şi aştepta pe treptele Băncii Darmond. Geanta o lăsase într-un seif din centru, iar pistolul îl avea într-un toc fixat la spate, pe sub haina sport de culoare maro pe care o purta. Legitimaţia sa de la MI6 îi permisese să introducă arma în Elveţia.

Era momentul să o lase în urmă pe Viera şi greşelile pe care le făcuse în legătură cu ea, deşi nu ştia prea bine cum avea să reuşească acest lucru. Gândurile sale fură întrerupte de un *beep*

de tonalitate joasă care veni dinspre aparatul de emisie-recepție al gardianului.

Individul ridică aparatul la ureche.

— *Ja?* Gardianul ascultă ce i se spunea în receptor şi se întoarse spre uşa mare a băncii, din direcția căreia se auzi un sunet metalic, semn că era descuiată electronic, de undeva din interior.

Gardianul împinse uşa şi Simon pătrunse în holul cufundat în tăcere. Se stăpâni cu greu să nu fluiere de admirație. Holul de la intrare se înălța pe spațiul a trei etaje, perimetrul fiind mărginit de coloane romane din marmură albă. Spațiul era suficient de mare pentru două terenuri de crichet şi destul de maiestuos pentru a găzdui o petrecere în cinstea reginei. În spatele unui pupitru de recepție aflat la vreo şase metri distanță de intrare şedea o tânără drăguță. Deasupra ei se vedeau funcționarii băncii deplasându-se de la un birou la altul pe platformele ce dădeau spre hol, mărginite de grilaje din fier forjat vopsit în negru. Simon îşi imagină că un rajah s-ar fi simțit ca acasă în clipa în care ar fi sosit într-un astfel de loc pentru a-şi depozita bijuteriile şi lingourile.

— Simon? În dreapta lui se deschise uşa din metal filigranat a unui lift. Terrill Leaming îşi făcu apariția, mai cărunt, mai încovoiat decât îl ştia, însă strălucitor ca o vidră supradimensionată. O vidră îngrijorată însă.

Cei doi îşi strânseră mâinile.

— Mă bucur să te văd, Terrill.

— Aproape că nu te-am recunoscut, Simon. De când nu ne-am mai văzut?

— De la înmormântarea tatei. Acum cinci ani.

— Da. Da, bineînțeles. Se vedea că, deşi încerca să fie politicos, bancherul era cu gândul în altă parte. Ce pot să fac pentru tine? Nici o invitație de a merge sus în biroul său, unde ar fi putut vorbi în linişte.

Simon îi spuse în şoaptă:

— Trebuie să vorbesc cu tine despre moartea tatălui meu.

Leaming se uită nervos de jur împrejur, de parcă s-ar fi aşteptat să fie atacat de o haită de lupi.

— E posibil să nu fi fost o simplă sinucidere, Terrill. Mi s-a spus că în afacerea asta sunt implicați un asasin şi un şantajist şi că tu deții informațiile de care am nevoie.

Leaming păru gata să se prăbuşească. Simon întinse repede mâna ca să-l susțină.

Leaming îşi drese glasul.

— Sunt… sunt foarte ocupat în după-amiaza asta. Mâine. Da, mâine! Caută-mă mâine.

Simon se aplecă spre bancher.

— Ți-e frică de ceva. Când ți-am pomenit despre sinuciderea tatălui meu spaima ta a crescut şi mai mult. Trebuie să-mi spui tot, Terrill. Nu contează unde. În caz contrar, sunt gata să fac o scenă chiar aici.

Fata de la recepție se încruntase, cu privirea spre locul unde mâna lui Simon sprijinea brațul bancherului. Funcționara vorbea probabil nu numai germana şi franceza, ci şi engleza şi alte limbi străine.

Zâmbind, Simon zise cu voce tare:

— O plimbare, Terrill? E o idee minunată. Să mergem să respirăm puțin aer curat. Mult mai bine decât un birou înghesuit.

Pentru prima oară de la începutul întâlnirii, Terrill îl privi drept în ochi. Simon văzu în ochii bancherului spaima la care se aşteptase, însă în acelaşi timp o ciudată acceptare şi ceva mai mult – speranță.

Bancherul încuviință nervos cu o mişcare a capului.

— Da, da. Stau prea mult închis aici, ai dreptate. Există o ceainărie drăguță în Paradeplatz, care o să-ți placa fără îndoială.

Două minute mai târziu erau afară din clădire şi mergeau cu pas grăbit. Pe lângă ei treceau limuzine strălucitoare, cu geamuri fumurii. Pietonii mergeau agale pe sub copaci, atenți la vitrinele bogat împodobite. Terrill continua sa privească speriat în toate direcțiile, ca o căprioară hăituită ce aştepta să fie atacată de lupi.

— Te urmăreşte cineva? De asta ți-e frică?

Terrill încuviință din cap ca şi cum i-ar fi fost prea frică să vorbească.

Simon profită de reflexia luminii în vitrina unui magazin pentru a inspecta trotuarul şi strada.

— Nu vad pe nimeni suspect.

— Sunt aici. Vocea lui Terrill era lipsită de orice speranță. După o pauză, în timpul căreia se luptă din greu să ia o decizie, începu să vorbească din nou. Am auzit nişte zvonuri cum că ai lucra pentru MI6, Simon. E adevărat?

Simon îl studie cu atenție pe bancherul cuprins de panică. Prima regulă a muncii de informații era să nu spui nimănui din afara organizației că eşti spion, cu excepția soției, uneori nici acesteia. Simon era însă convins că existau ocazii în care regulile

puteau fi încălcate.

— Da, e adevărat. Dar rămâne între noi, ne-am înțeles?

Terrill dădu nervos din cap.

— Bineînțeles.

— În ce încurcătură ai intrat?

Se apropiau de Paradeplatz, de locul prin care tramvaiele vopsite în alb şi albastru intrau în piață. Doicile împingeau domol cărucioare, turiştii făceau fotografii, iar îndrăgostiții îşi legănau pungile cu cumpărături şi se sărutau în lumina blândă a soarelui. Pe o latură a pieței, ceainăria pe care o sugerase Terrill reprezenta o oaza de pace. Aleseră o masă aşezată afară, comandară ceai – un delicat Formosa Oolong pentru Terrill şi un ceai tare Lapsang Souchong pentru Simon – şi aşteptară până ce chelnerul se îndepărtă.

— Tocmai… tocmai am aranjat ca întreaga mea avere să fie pusă sub custodie, îi spuse Terrill. Avea ochii roşii, obosiți. Aveam de gând să mă duc la poliție în după-amiaza asta, însă ai apărut tu. Sunt convins ca cei de la bancă mi-au întins o cursă şi în curând voi fi arestat. Sau mai rău.

— Sau mai rău? repetă Simon plin de compasiune, stăpânindu-şi cu greu nerăbdarea. Nu e de mirare că eşti atât de îngrijorat. Uite cum facem… Te ajut să ajungi în siguranță la poliție dacă îmi dai informațiile de care am nevoie în legătură cu moartea tatălui meu.

Terrill coborî privirea spre fața de masă din dantelă şi încuviință cu o mişcare a capului.

— Îți mulțumesc. Da, îți mulțumesc foarte mult Ce vrei să ştii?

— Este adevărat că s-a sinucis fiindcă a angajat cândva un asasin şi a fost şantajat din această cauză?

— Mi-e teamă că acesta e adevărul. Terrill îşi ridică privirea. Nu era mândru de ceea ce făcuse, te rog să mă înțelegi, însă aşa a simțit el că e necesar să facă. Mi-a spus că va accepta consecințele faptei sale atât în lumea aceasta, cât şi în cea de apoi. Când a sosit momentul… când a început să fie şantajat, asta a făcut. Tatăl tău a fost un bărbat puternic.

Simon simți o durere în piept. Fusese *necesar* să facă ce făcuse? Prostii. Angajarea unui criminal nu reprezentase decât o soluție patetică la o problemă instituțională ce implica favoritism, iresponsabilitate şi necinste şi care incita la crime monstruoase şi apoi acoperea.

— Şi ce legătură este între moartea tatei şi necazurile tale?

Cei doi făcură o pauză în clipa în care le fu adus ceaiul.

De îndată ce chelnerul se depărtă de masa lor, Terrill începu să se foiască în scaun, sorbi o gură de ceai şi cercetă piaţa.

— Ce ştii despre Banca Darmond?

— O avere transmisă din generaţie în generaţie, împreună cu prestigiul şi cu puterea. O bancă scandalos de elitista. Am citit undeva că o dată a încercat să facă un depozit acolo un individ cu un venit puţin mai mic de un milion de franci elveţieni pe an. Se pare că banca ta l-a refuzat, l-a suit înapoi în Rolls-Royce-ul său şi l-a trimis la altă bancă din cealaltă parte a oraşului.

Terrill încercă să zâmbească.

— Povestea e adevărată. Banca Darmond se adresează unei clientele foarte exclusiviste. Timp de treizeci de ani am lucrat împreună cu preşedintele, baronul de Darmond şi am manevrat banii celor mai bogaţi oameni din Europa. Umerii îi căzură brusc şi Terrill continuă în şoaptă: Preocupaţi să-i servim pe aceşti clienţi… baronul, banca şi eu am reuşit cu greu să evităm prăbuşirea în urma unora dintre cele mai ruşinoase scandaluri financiare ale vremurilor noastre, începând de la BECI[4] până la Banca de Tebaldi.

— Aţi fost implicaţi în BECI şi Tebaldi?

— În astea şi în altele la fel de suspecte. Unele dintre cele mai bogate familii italiene au încercat să ocolească controlul averilor şi taxele din tara lor, aşa că, împreună cu baronul, am creat companii false în care aceştia şi-au transferat cea mai mare parte a banilor şi când am fost interogaţi în faţa tribunalelor italiene, am minţit şi am declarat că nu este adevărat. Acum mi-e ruşine, însă atunci mi se părea că ceea ce fac e în avantajul băncii.

— Întotdeauna este mai mult sau mai puţin în avantajul băncii, zise Simon cu un dispreţ abia disimulat.

Sorbi o gură de ceai şi puse apoi ceaşca pe masă.

— De asta ţi-e atât de frică?

— Aş vrea eu să fie numai atât. Numele de Giovanni de Tebaldi îţi spune ceva?

— Bancherul care a fost găsit spânzurat sub Podul Blackfriars în 1982?

Terrill scoase din buzunar o batistă de mătase şi-şi şterse faţa cu ea. Pe un deget îi strălucea un inel cu un diamant de cel puţin două carate.

[4] Bank of Credit and Commerce International (n.tr.).

— Da. Era un ticălos. Un rebel care refuza să coopereze cu comunitatea financiară europeană. Când baronul a hotărât că individul trebuie eliminat, eu am primit sarcina de a duce o servietă cu 50 000 de dolari unui asasin profesionist. Autoritățile fiscale italiene au deschis din nou investigațiile în acest caz şi de data asta procurorul vrea sânge. Baronul e îngrozit la gândul că va ieşi la suprafață ceva despre uciderea lui Tebaldi. Cred că vrea să mă scoată pe mine drept țap ispăşitor.

Privirea hăituită a bancherului se fixă pe ochii lui Simon.

— Şi în afară de asta, cineva mă şantajează în legătură cu uciderea lui Tebaldi, exact aşa cum s-a întâmplat şi cu tatăl tău, acum cinci ani.

Ăsta fusese motivul pentru care Terrill era cât pe ce să se prăbuşească de la bancă, şantajul.

— Ați angajat amândoi acelaşi asasin, spuse Simon.

— Da. I-am povestit tatălui tău că mă aflam într-o situație asemănătoare cu a lui şi el m-a pus în legătură cu omul său – un individ numit Carnivorul. Ce-o fi fost în capul meu când i-am ascultat sfatul?

Carnivorul. Simon reuşi să-şi controleze expresia feței, pe care nu apăru nici un semn al spasmului violent care îi străbătuse trupul. Deci tatăl lui apelase la propriul său cumnat. Se întrebă dacă Sir Robert ştiuse vreodată lucrul acesta.

Ochii lui Terrill scânteiau acum plini de furie.

— Nu mi-am spus încă ultimul cuvânt. O să dau totul de gol şi dacă mă prăbuşesc eu, vor cădea şi ticălosul de baron, banca, toți. Omul trecuse peste considerentele etice şi morale. Singurul lucru care-i mai furniza energia necesară era frica *şi* dorința de răzbunare.

— Am auzit şi eu despre acest Carnivor, începu precaut Simon având în vedere că se părea că Terrill nu ştia nimic despre relațiile dintre familia lui şi asasin. Dacă îmi aduc bine aminte, era un fel de legendă, însă a murit. Înseamnă că nu poate fi el şantajistul.

— Ai dreptate. Însă tatăl tău era convins că asasinul păstrase nişte dosare cu însemnări şi că cel care îl şantaja pe el intrase în posesia lor. N-ar fi avut altfel cum să afle despre ceea ce făcuse Sir Robert.

— Şi ceea ce ai făcut tu. Simon încerca să pună cap la cap ce aflase până atunci de la bancher. Dumnezeule! *Carnivorul păstrase însemnări despre activitatea sa.* Asta însemna nume, locuri, date. Probabil nu numai numele celor care îl angajaseră, ci şi al celor

din preajma țintelor – atât oameni nevinovați, cât şi cei implicați în situații delicate.

— Deci şantajistul e cel care a pus mâna pe dosare? întrebă Simon încercând să-şi păstreze o voce neutră. Tatăl meu bănuia cine poate fi individul?

Terrill clătină din cap.

— Nu, însă bănuia cum de reuşise ticălosul să pună mâna pe ele.

Simon ridică mirat din sprâncene.

— Cum?

— De la soția Carnivorului. Se pare că tatăl tău aflase care era identitatea ei. Femeia a murit într-un accident petrecut cu şase luni înainte ca el să înceapă să fie şantajat.

Mătuşa Melanie.

— Şi tata credea că femeia dăduse dosarele cuiva?

— Nu, era convins că altcineva din familia ei le luase de la ea şi le vânduse. Îl suspecta pe unul dintre frații femeii, însă a refuzat să-mi spună despre cine e vorba, fiindcă nu avea nici o dovadă. Spunea că oricum asta n-ar schimba nimic şi că ar avea de suferit oameni nevinovați. Aşa cum ți-am mai spus, era un om foarte puternic.

— Cum ia şantajistul legătura cu tine?

— Prima dată a fost o voce abia şoptită în telefonul meu mobil. Imposibil de recunoscut, bineînțeles. A doua oară, chiar azi-dimineață, am primit un e-mail protejat pe calculatorul de acasă. Ticălosul mi-a trimis ceea ce par a fi chiar însemnări din dosarele *Carnivorului*, începând cu momentul în care l-am angajat şi terminând cu spânzurarea lui Tebaldi sub pod.

— Ai salvat e-mail-ul?

— Nu eşti în toate mințile? Bineînțeles că nu!

— Şi ce voia şantajistul?

Terrill oftă din greu.

— Să mă duc în Italia şi să mă declar în totalitate responsabil de fărădelegile băncii. Spunea că sentința ar fi mult mai uşoară decât cea pe care aş primi-o dacă aş *fi* denunțat drept cel care a pus la cale uciderea lui Tebaldi. În schimbul declarațiilor mele, voi putea păstra banii pe care i-am câştigat şi nu se va face nici o mențiune referitoare la rolul meu în uciderea lui Tebaldi.

— Dacă ceea ce spui tu e adevărat, şantajistul ar putea fi chiar bancherul.

Din vocea lui Terrill dispăruse aproape orice urmă de energie.

— Da, sau cei doi lucrează cumva împreună. Ți-am spus că baronul de Darmond vrea să mă scoată pe mine țap ispășitor. Bănuiala mea este că cei doi aranjează lucrurile în așa fel încât să pară că eu sunt răspunzător de toate crimele. Terrill se uită la ceas. Vrei să vii cu mine la poliție?

Primul impuls al lui Simon fu să plece și să-l lase pe individul laș din fața lui să-și urmeze singur soarta. În schimb, el îi răspunse:

— Bineînțeles. Probabil că dezvăluirile lui Terrill aveau să mărească presiunea asupra baronului și a șantajistului.

Lăsară banii pentru ceai pe masă și porniră printre turiștii și pietonii aflați la cumpărături. Terrill continua să-i acuze pe baron, pe șantajist, pe Tebaldi. Toți erau vinovați, cu excepția lui.

— Am să spun tot la poliție! zise el furios. Baronul o să regrete faptul că…

Tocmai își făceau loc printr-un grup numeros de turiști ce coborâse din unul dintre tramvaiele alb-albastre când fața lui Terrill se încordă brusc și bărbatul se opri. Întreg corpul începu parcă să-i tremure. Se ridică pe vârfuri și deschise gura ca și cum s-ar fi sufocat… și tuși o dată…

Simon se oprise și el.

— Ce s-a întâmplat, Terrill? Ți-e rău?

Terrill însă nu putea vorbi; cu ochii holbați, își lovi pieptul cu pumnul.

Simon îl prinse ca să nu se prăbușească. Bancherul devenise inert. Simon apăsă imediat două degete pe gâtul acestuia, în locul unde se afla artera carotidă.

Nu se simțea nici un puls. Terrill era mort. Totul se petrecuse în câteva secunde, fără nici un avertisment, fără nici un semn că s-ar simți rău sau că ar fi bolnav. Terrill Leaming tușise o dată, se lovise cu pumnul în piept și murise.

Simon ridică imediat privirea și cercetă mulțimea, trecând repede peste adulții și copiii, turiștii și localnicii aflați la cumpărături sau mergând fiecare la treaba lui, până ce observă spatele unui bărbat îmbrăcat într-un costum clasic, închis la culoare. Era un bărbat solid care mergea fără să se grăbească, îndepărtându-se cu pași fermi și fără să se uite înapoi.

Însă ceea ce-i atrăsese atenția lui Simon fusese un baston negru cu mâner de argint, pe care bărbatul îl ținea ridicat, în mâna dreaptă. Pe măsură ce se îndepărta, bărbatul lăsă bastonul să-i alunece ușor printre degete, până ce vârful metalic atinse pavajul

pieței. Apoi începu să pășească ritmic, în cadență cu loviturile bastonului de caldarâm.

Simon lăsă jos cadavrul și se repezi după bărbatul îmbrăcat în costum. În urma lui se auzi un țipăt ușor, apoi o voce care striga în germană:

— Ce s-a întâmplat?

— E rănit? întrebă altcineva, tot în germană.

Urmară imediat și alte strigăte care umplură piața.

— Opriți-l! strigă cineva în spatele lui Simon.

Confuzia era însă prea mare, se afla acolo prea multă lume, prea multe tramvaie, prea puțin curaj în cele câteva brațe care se întinseră spre el, pentru ca Simon să poată fi oprit.

Bărbatul cu bastonul, care ar fi trebuit să reacționeze la primul strigăt exact așa cum procedase toată lumea, făcu o a doua greșeală. Aruncă o privire înapoi. De îndată ce văzu că e urmărit, o luă la fugă.

În față se înălța turla înaltă și zveltă a Bisericii Fraumünster, profilată pe fondul albastru ai cerului alpin. Simon alerga alături de șuvoiul de mașini ce se îndrepta spre Podul Münster care traversa râul Limmat. Ucigașul sari brusc în mijlocul mașinilor și acompaniat de sunetul furios al claxoanelor, începu să alerge în zigzag, încercând să evite barele de protecție ale autovehiculelor ca un jucător de rugbi de înaltă clasă.

Simon încercă să țâșnească după el, însă chiar atunci doi bicicliști îi tăiară calea. Se dădu înapoi exact în clipa în care individul ajunse pe trotuarul celălalt. Nu se lăsă și porni printre mașini lovind cu putere în capote pentru a atrage atenția șoferilor și a-i face să încetinească. Ajuns pe trotuarul celălalt, începu să alerge împingând în lături pietonii. Fu gata să cadă peste un zid scund de piatră în clipa în care intră pe o alee îngustă cu un aer medieval, ce ducea spre nordul orașului.

Ucigașul avea o condiție fizică excelentă și alerga fără efort, cu pași mari. Simon era și el un foarte bun alergător. Plămânii săi aspirau aerul ca niște foale uriașe și distanța dintre cei doi se micșora văzând cu ochii. Alergau acum printr-un labirint de străzi înguste, mărginite de case din piatră ce păreau vechi de secole. Bărbatul dădu colțul; când Simon ajunse acolo, individul dispăruse.

În locul acela se uneau patru alei. Respirând cu greu, Simon cercetă totul dintr-o privire. În cadrul unei uși deschise se afla întinsă o pisică ce își lingea o lăbuță. Așezat lângă animal, un

bătrân trăgea dintr-o pipă făcută dintr-un cocean de porumb. Simon se repezi spre el scoțând din mers portofelul. Pe figura solemnă a bătrânului nu se putu citi nici o umbră de interes. Omul ridică însă încet un deget arătând spre una dintre alei, ce dispărea după o curbă.

Simon îi aruncă câteva bancnote şi o luă la goană. După ce dădu colțul, reuşi în sfârşit să-l vadă din nou pe asasin, de data asta o silueta în depărtare, alergând pe o stradă mărginită de case cu ferestre mari. Strada era în pantă şi bărbatul micşorase ritmul. Simon îşi dădu seama că individul se îndrepta spre parcul Lindenhof. Nu-i plăcea deloc lucrul acesta.

În clipa în care ajunse aproape de culmea pantei, ucigaşul se uită din nou înapoi. Sprâncenele i se ridicară a surprindere în spatele ochelarilor de soare. Se încrunta apoi şi cu un surplus de vigoare, parcurse ultimii paşi până în vârf şi dispăru.

Simon reuşise în sfârşit să-i vadă fața: lungă, proaspăt rasă, cu pomeți proeminenți. Părul şaten închis. Ochelari de soare de tipul celor purtați în armată.

Încordându-şi muşchii, Simon îşi reluă goana, dar fu la rândul lui nevoit să încetinească din cauza pantei, pe măsură ce se apropia de creastă. Ajuns sus, se opri să privească, răsuflând din greu. Parcul se întindea în fața lui, însă ucigaşul dispăruse. Mărginit de case vechi, parcul Lindenhof oferea o vastă panoramă asupra oraşului, mult gustată de îndrăgostiți şi de amatorii de plimbări. Aici se afla cea mai veche zonă a oraşului, locul unde se înălțase cândva un avanpost al romanilor.

Era zi de lucru, aşa că în parc se afla destul de puțină lume. La mică distanță de o fântână, două femei în vârstă jucau şah pe o tablă uriaşă desenată pe alee. Femeile, în picioare, cu mâinile în şold, priveau în jos şi se aplecau ca să vadă mai bine, concentrate în întregime asupra jocului. Piesele de şah le ajungeau până la genunchi.

Simon tocmai se pregătea să se apropie de ele când sesiză o mişcare. De partea cealaltă a pajiştii din fața lui se afla un pâlc des de tei, plin de umbre. O siluetă întunecată se furişa printre copaci. Undeva se auzea sirena unei maşini de poliție. Simon începu să alerge spre copaci.

O dată ajuns acolo nu putu decât să constate că bărbatul dispăruse. Sirenele poliției se auzeau tot mai aproape de parc. Fără îndoială că fusese văzut de sute de oameni în Paradeplatz. În circumstanțe normale, s-ar fi dus singur la poliție şi-ar fi declinat

identitatea şi ar fi aşteptat ca lucrurile să fie rezolvate de superiorii săi. Nu şi de data asta.

Nici măcar nu ştia cu siguranță dacă Terrill fusese ucis. Dacă aşa stăteau lucrurile, ceea ce-i cauzase moartea nu-i provocase nici o rană sau sângerare vizibilă. Probabil fusese vorba de otravă administrată cu ajutorul unei seringi ascunse în vârful bastonului. Un vechi truc folosit de ucigaşii profesionişti.

Şi apoi, Simon ar fi trebuit să se afle în Florența sau măcar în drum spre oraşul italian.

Respirând cu greu, furios, îşi trecu degetele prin păr şi trase o înjurătură, înaintă nervos de-a lungul culmii dealului, observând cu atenție rețeaua complicată de alei care se încrucişau şi şerpuiau în jos spre oraş. Erau prea multe şi nici nu avea pe cine să întrebe pe care să o aleagă. Făcu o pauză întrebându-se cine ar fi putut să-l trimită pe ucigaş. Calculând cu aproximație locul în care aveau să se oprească maşinile de poliție, Simon se îndepărtă apoi rapid şi se pierdu în oraş.

12

Paris, Franța

Liz mergea grăbită, cu geanta pe umăr şi cu valiza în mână, pe culoarul spitalului, uitându-se la numerele saloanelor. Era o după-amiază de miercuri foarte călduroasă şi Spitalul American era cuprins de toropeală. Pacienții îşi făceau siesta în timp ce asistentele completau tăcute fişele de observație şi pregăteau medicamentația pentru seară. Liz mai fusese aici şi cu alte ocazii ca să-şi viziteze prietenii. Recunoscut pentru personalul său, care vorbea engleza şi care practica medicina la cele mai înalte standarde, în acest spital fuseseră tratați tot felul de pacienți, de la ducele de Windsor, la mama vitregă a lui Osama bin Laden şi de la turişti dezorientați până la studenți săraci, în special cei legați într-un mod oarecare de Statele Unite.

Singurul lucru care atrăgea atenția era bărbatul ce şedea lângă o uşă deschisă, citind *Paris Match.* Începând de la modul exagerat de firesc în care se mişca până la privirile piezişe pe care le arunca în urma celor care treceau pe acolo, totul trăda apartenența sa la CIA.

Când Liz se apropie suficient de mult de el, bărbatul se ridică în picioare, întinse mâna şi zise suficient de tare pentru ca toți cei aflați în preajmă să audă:

— Bună ziua, doamnă Walker. Eu sunt Chuck Draper. Asher a tot vorbit despre dumneavoastră. Mă bucur că vă simțiți mai bine. Bărbatul era trecut de cincizeci de ani, de înălțime mijlocie, avea părul şaten şi ochi albaştri a căror culoare se asorta cu cea a sacoului sport pe care îl purta. Avea aerul unui om căruia îi plăcea ca lucrurile să fie foarte clare şi care probabil era, inevitabil, în conflict cu lumea din această cauză. Îşi cunoştea însă rolul şi o aşteptase acolo pe „Sarah Walker”.

— Vă mulțumesc că ați avut grijă de soțul meu.

Schimbul lor de priviri indica limpede că fiecare era conştient de rolul pe care îl juca. Încă de pe vremea când se afla la Fermă, locul unde majoritatea recruților CIA erau instruiți, Liz jucase numeroase roluri, însă cele mai multe fuseseră ale unor personaje fictive, create pentru a sluji misiunilor pe care le avea de îndeplinit.

Câteodată, aceste roluri erau reale, momente furate din viața unor personaje vii, exact aşa cum procedase şi Mac când intrase în pielea ajutorului de şerif Harry Craine. Acum însă trebuia să joace rolul lui Sarah, cea la care ținea atât de mult şi căreia îi datora enorm.

Liz încercă să-şi domolească avalanşa de gânduri şi păşi în salonul privat. Se transformase în Sarah Walker.

*

Ashes Flores se lupta să-şi recapete cunoştința. Ca prin vis îşi aduse aminte: *Sarah dispăruse*. Înjură obosit şi încercă să se ridice. Dar se prăbuşi imediat înapoi, dezorientat.

— Dodgers[5] au câştigat astăzi, se auzi o voce lângă el.

Era Liz. Deschise ochii şi o sorbi din priviri, puțin dezorientat din cauza asemănării perfecte dintre ea şi Sarah. Până şi vocile erau la fel. Probabil că prezența ei acolo îi făcuse să se trezească. Pentru o clipă, crezuse chiar că Sarah s-a întors. Liz avea însă fața cu câțiva milimetri mai lungă şi fruntea puțin mai largă. Nu existau asemănări perfecte, nici în cazul gemenilor aşa-zişi identici şi nici într-o situație ca aceasta, în care chirurgia fusese chemată în ajutor. El era însă unul dintre puținii care puteau să le deosebească imediat.

— Au pus la cale o altă piesă? murmură el. Deci viața a revenit la normal. Ce porcărie! Viața nu îşi va relua cursul normal până când el nu o va şti pe Sarah în siguranță.

Liz zâmbi. O privi cum îşi lasă valiza pe podea. Avea aceiaşi ochi mari şi întunecați, aceeaşi gură generoasă, aceiaşi pomeți proeminenți şi acum chiar şi acelaşi păr tuns scurt. *O, Doamne, cât de mult ar fi vrut să fie cu adevărat Sarah.*

— Ți-am adus un aparat de radio şi *Herald Tribune*, spuse ea.

El dădu din cap însă nu făcu nici un gest ca să ia ziarul.

Liz aşeză ziarul pe măsuța de lângă pat, puse micuțul aparat de radio Philips lângă ziar şi-l băgă în priză.

— Îți place cadoul? întrebă ea. L-am cumpărat de la aeroport pentru eventualitatea că te saturi de televizor.

Liz miji ochii şi Asher se încruntă, după care încuviință uşor din cap. Înțelesese mesajul – era posibil ca în camera de spital să fi fost plantate dispozitive de ascultare, în ciudă măsurilor de prevedere luate de cei de la CIA. Spitalul se afla la urma urmei în Franța şi francezii erau cunoscuți pentru faptul că plantau

[5] Echipă celebră de basse-ball din Los Angeles (n. tr.).

dispozitive de ascultare şi camere de luat vederi până şi în cabinele business class ale avioanelor Air France, în speranţa de a culege frânturi de informaţii care să-i ajute să supravieţuiască în lumea dură a spionajului politic, militar sau economic.

Asher se prinse în jocul ei.

— Dă drumul la radio, te rog frumos. Găseşte-mi un post ca lumea.

Peste câteva clipe, încăperea se umplu de sunetele stridente ale unei formaţii rock necunoscută. Singura calitate a muzicii era aceea că făcea suficient zgomot pentru a le acoperi vocile.

Expresia de pe faţa ei se îmblânzise din nou, exact ca a lui Sarah. Vorbi destul de tare ca să se distingă pe fondul muzicii:

— Cum te simţi, Asher?

— Nu prea rău. Datorită morfinei. Chiar dacă te doare ca naiba, nu-ţi mai pasă. Au reuşit să dea de vreo pistă?

— Din păcate nu. Fac tot posibilul ca s-o găsească. De mine se ocupă un bărbat pe nume Angus Macintosh. Îl cunoşti?

Asher încuviinţă cu o singură mişcare scurtă a capului şi ea continuă:

— Mac mă ţine la curent cu ceea ce se petrece. Cât de gravă e rana?

— Glonţul a trecut fără să atingă nimic. Mi-a fracturat o coastă, însă a ratat organele vitale.

— Bună glumă. Eu am auzit cu totul altceva, cum că ţi-a atins ficatul şi intestinul. Ai fost supus unei intervenţii chirurgicale, prostuţule. A trebuit să te coasă peste tot. Ascultă sfatul meu: tratează-ţi organele interne cu mai mult respect.

Liz trase un scaun lângă pat şi se aşeză lăsându-şi geanta pe podea. Se aplecă asupra lui, cu coatele sprijinite pe pat. Se afla la mai puţin de treizeci de centimetri de el pentru a diminua cât mai mult şansele ca cineva să-i poată asculta.

— Chuck a verificat peste tot, zise el şi-i aspiră adânc parfumul. *Sarah.*

— Să zicem că eu sunt paranoică. Au sunat şantajiştii?

— Au spus că mă vor căuta în cea de-a patra zi. E un fel de război psihologic, ne lasă să ne perpelim fără să ştim ce au de gând. Ne lasă să murim de îngrijorare din cauza lui Sarah. Starea de incertitudine măreşte presiunea.

Un procedeu clasic care nu era folosit acum nici pentru prima, nici pentru ultima oară, fiindcă dădea rezultate foarte bune.

Liz încuviinţă din cap.

— Să ştii că arăţi destul de bine.

— Asta pentru că chiar mă simt bine. Asistentele deja m-au scos la o plimbare. Ce s-a întâmplat? Ai exact expresia aia furioasă pe care o capătă şi Sarah câteodată.

Liz îl privi cu atenţie în ochi şi el deveni brusc serios. O plăcea şi ştia că şi ea îl place. Între ei existase dintotdeauna încredere şi o prietenie sinceră. Sentimente profunde, despre care nu era nevoie să vorbeşti prea mult.

— Probabil că eşti disperat, spuse ea.

— Ştii că mi-e greu să mă uit la tine? Însă mă bucur că eşti aici.

— Îmi pare rău. Mi-era teamă că aşa o să se întâmple.

— N-avem ce face, zise el şi o privi în ochi. Hai să trecem la treabă. Începe tu.

Liz îi povesti despre modul în care fusese atacată în Santa Barbara, despre dispariţia rezultatelor cercetărilor ei în legătură cu activitatea asasinilor plătiţi, despre modul în care cei de la CIA îi aranjaseră viaţa prin intermediul Fundaţiei Aylesworth şi încheie spunându-i că atacurile asupra ei fuseseră probabil precipitate de publicitatea făcută în jurul serialului ei despre criminali.

Asher o ascultă în tăcere. Erau momente când chiar şi el îi ura pe cei de la Langley. Spera ca afurisitele acelea de dosare să existe cu adevărat şi ceea ce se afla în ele să merite toate chinurile prin care Liz fusese nevoită să treacă.

— Unde îţi ţii arma, Liz? La spate, sub braţ? La picior?

Ea se uită fix la el.

— Ştii doar că nu port armă.

— Trebuie să porţi. Fără ea, eşti ca şi pierdută.

Liz zâmbi uitându-se cu duioşie la faţa lui colţuroasă, la sprincenele negre şi stufoase şi la părul rebel bogat şi ondulat, a cărui culoare contrasta puternic cu albul cearşafurilor. Pielea lui îşi recăpătase culoarea normală, aurie. Privirea ei se îndreptă apoi asupra tuburilor şi firelor legate de el, asupra maşinăriilor care clipeau şi bâzâiau în jurul lor, asupra monitoarelor care dezvăluiau în nuanţe multicolore tot felul de detalii intime despre sănătatea lui Asher.

— Ar trebui să te bărbiereşti, zise ea în cele din urmă.

El îşi mângâie bărbia cu palma.

— Vorbele tale despre creşterea bărbii mele reprezintă o frumoasă încercare de a-mi distrage atenţia. Realitatea este că, în faţa acestor oameni gata să folosească armele pentru a te opri, tu eşti în întregime descoperită.

— Crezi că Gandhi sau Martin Luther King au fost neajutorați?

— Nu, însă ei se aflau în fruntea unor puternice campanii de rezistență pasivă în fața guvernelor și folosirea unui pistol ar fi fost prea puțin ca să însemne ceva. Ei aveau de-a face cu mișcări de masă, pe când tu ești un simplu individ ce trebuie să înfrunte alți indivizi înarmați care urmăresc să te oprească prin orice mijloace posibile. Și nu uita că până la urmă l-au împușcat și pe Gandhi.

— Cineva trebuie odată și odată să spună „ajunge" și să-și asume niște riscuri.

— Pe termen lung, poate că ai dreptate. Acum însă avem de-a face cu o situație gravă și urgentă și fără armă nu te poți descurca. Nu e vorba de nici o „cauză" aici. Nu e momentul să dovedești marele adevăr. Ești aici ca s-o salvezi pe Sarah. Moartă, n-o poți ajuta nici pe ea, nici pe cei de la Langley. Nu faci altceva decât să-ți riști inutil viața și astfel o pui în pericol și pe Sarah. Nu mi-ar plăcea deloc să te pierd și pe tine.

— O să mă gândesc la ce mi-ai spus. Dar destul despre mine. Suferi de pe urma rănilor, ar trebui probabil să te las să dormi, însă vreau să-ți mai spun ceva. E vorba despre Mac. Ori el m-a mințit, ori cei de la Langley nu i-au spus adevărul. De asta trebuie să rămână între noi tot ceea ce vorbim. Dă drumul la radio ori de câte ori stăm de vorbă, bine?

Îi povesti apoi despre neconcordanța dintre momentul în care fusese anulat serialul ei de la televiziune și rolul pe care Mac spusese că îl avuseseră cei de la Langley în această chestiune.

— Dacă cei de la Langley au pus la cale ceva, o să aflăm până la urmă. Nu le place să-și piardă oamenii, așa că părerea mea e că Mac a înțeles greșit. Lucrez de prea multă vreme la CIA ca să nu știu că, în cele mai multe din cazuri, ceea ce fac ei e pentru un scop nobil, în caz contrar mulți dintre noi ar pleca. Spune-mi despre documentele care au dispărut din biroul tău. Aveau legătură cu dosarele tatălui tău?

Liz clătină din cap, plictisită de muzica aceea enervantă.

— Nu, bineînțeles că nu. Acum însă am început să privesc totul cu alți ochi. Îți aduci aminte că Grey Mellencamp a murit din cauza unui stop cardiac? S-a întâmplat la doar câteva ore după ce m-a interogat. La vremea aceea, totul a părut o simplă coincidență… o coincidență cam suspectă, așa că am făcut niște investigații. Am aflat că avea mai demult probleme cu inima și că la autopsie nu s-a găsit nimic suspect. Cine altcineva ar fi putut să știe ceva despre existența dosarelor?

— Mama ta.

— Exact. După ce a murit Mellencamp, am făcut nişte investigații şi în legătură cu moartea ei.

— Când a murit ea exact?

— Cam cu şase luni înainte ca noi doi să ne cunoaştem. O dată cu ea a murit şi unchiul Mark. Mare ghinion pentru el s-o viziteze tocmai atunci pe mama.

— Mi-aduc aminte că parcă a fost o explozie. Din ce cauză?

— O conductă de gaz. Mai fusese o problemă cu gazul şi cu o săptămână înainte. Mama mi-a spus că chemase un instalator să repare defecțiunea. Când m-am dus înapoi să fac investigații, am verificat toate înregistrările firmei care furniza gazul, raportul întocmit de pompieri, precum şi rezultatele autopsiei efectuate asupra mamei şi a unchiului Mark. Nu am reuşit să găsesc nici un indiciu care să infirme că n-ar fi fost vorba de un accident şi ambele cadavre au fost identificate fără urmă de tăgadă. Liz coborî privirea. Sfârşitul tragic al mamei sale o întrista.

Rămaseră tăcuți amândoi, tulburați de amintiri.

— Cei de la Langley au mult mai multe resurse decât tine pentru a o găsi pe Sarah. Aici e vorba însă de părinții tăi şi tu ai un avantaj.

— Deci tu zici că ar trebui să caut aceste dosare. Şi Mac spune că CIA aşteaptă acelaşi lucru de la mine. Telefonul ăsta are legătură cu oraşul?

Pe măsuța de lângă patul lui se afla un telefon simplu, de culoare neagră. Liz îi spuse despre telefonul mobil pe care îl primise de la Mac. Făcură schimb de numere.

— Sună-mă dacă afli ceva, spuse ea. Acelaşi lucru e valabil şi pentru mine. Nu trebuie să avem încredere în nimeni altcineva până nu ştim exact ce se petrece.

Asher zâmbi chinuit şi întoarse capul spre baie.

— De îndată ce voi fi în stare să stau pe picioarele mele suficient de mult ca să merg singur la toaleta, am şters-o de aici, promise el.

— Minunat. În felul ăsta vei reuşi să dai totul peste cap şi va trebui să începem să te căutăm şi pe tine. Fă-mi o favoare. Nu face aşa ceva.

Asher încercă să zâmbească.

— Te doare rău? îl întrebă ea.

— Nu. Sunt doar puțin obosit. Şi furios. Mi-am dat seama că nu sunt chiar aşa de bun cum îmi închipuiam.

— Nimeni nu e.

— Dar ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să ghicesc din clipa în care dubița a oprit.

— Când ai să devii prezicător, să mă anunți. O să fac o emisiune despre tine, zise ea şi-l bătu uşor pe braț.

— Pleacă naibii de aici, Liz. Du-te şi caută dosarele alea. Caut-o pe ea. Adu-mi-o înapoi.

Vocea lui răguşită se frânse brusc.

— Te rog.

Ea îl sărută pe frunte. Era umedă de sudoare.

— Ai grijă de tine şi eu o voi găsi pe Sarah.

Era o promisiune foarte importantă, ce putea avea consecințe nebănuite, însă trebuia să o facă. Asher avea nevoie de cineva care să-i redea încrederea, iar ea dorea din toată inima să se revanşeze. El şi Sarah fuseseră suportul ei şi al mamei sale, cu mulți ani în urmă, în acea perioadă grea.

Ieşi din camera de spital şi îşi luă rămas-bun de la Chuck Draper, agentul CIA care-l păzea pe Asher. Acesta o salută politicos printr-o înclinare a capului. Liz se opri la biroul asistentei de serviciu şi lăsă numărul său de mobil. Rugă, în franceză, să fie informată în legătură cu orice schimbare care apărea în starea soțului ei.

Liz vorbea franceza mult mai bine decât Sarah şi putea să-şi schimbe accentul imediat cu unul britanic, ceea ce la urma urmei era normal, din moment ce copilărise în Anglia.

Vorbea de asemenea spaniola, italiana şi germana, avea un dar pentru interpretarea diverselor roluri, o minte analitică, o fire aventuroasă şi folosise din plin aceste calități pe timpul cât lucrase pentru Companie şi ulterior, în activitatea academică. Acum spera ca aceste vechi talente şi deprinderi să fie suficiente pentru ceea ce avea de făcut.

Trăgându-şi valiza după ea, Liz ieşi din nou în zăpuşeala după-amiezei, făcându-şi deja în minte planul de acțiune. Spitalul American era aşezat în mijlocul cartierului Neuilly, unul dintre cele mai selecte şi mai pline de verdeață ale Parisului, pe bulevardul Victor Hugo, la câteva minute de Arcul de Triumf. Îl văzu pe Mac aşezat pe o bancă, la umbra unui copac, la vreo şase metri distanță şi încetini pasul. Bărbatul mişcă uşor capul indicându-i în modul acesta că se afla acolo pentru a-i acorda ajutor la nevoie.

Din obişnuință, cercetă zona din apropierea spitalului şi strada, observând pe cei care se apropiau sau se îndepărtau de spital – câteva cupluri de oameni în vârstă, părinți tineri cu copiii lor,

bărbați îmbrăcați în echipament sportiv, câteva femei cu sacoşe de cumpărături în mâini. Nimic neobişnuit.

Înaintă până la marginea trotuarului şi se opri. În clipa în care ridică mâna ca să oprească un taxi, auzi un geamăt chiar în spatele ei. Se întoarse la timp ca să vadă cum un omuleț slab, întins cu fața în jos pe trotuar, se răsuceşte fulgerător şi seceră cu o lovitură de picior picioarele lui Mac, care se afla lângă el.

Mac îşi pierdu echilibru şi se prăbuşi la rândul lui, trăgând o înjurătură. Liz țâşni spre cei doi.

Omulețul se răsuci, însă sări în picioare şi dădu să fugă. În acea clipă Liz aruncă spre el valiza pe care o avea în mână. Piciorul individului se împiedică în ea.

Omulețul îşi pierdu echilibrul şi căzu, lovindu-se cu genunchiul stâng de trotuar. Se auzi un zgomot surd şi ochii individului începură să lucească sălbatic de durere şi de spaimă.

În timp ce Mac încerca să se ridice de jos şi Liz se apropia de el, omulețul strânse din dinți şi începu să alerge şchiopătând pe trotuar, împingând în lături pietonii pe care îi întâlnea în cale.

Mac o luă la fugă după el, urmat de Liz, care-şi recuperase valiza. Fugarul aruncă o privire speriată în urmă. Era rănit şi Mac se apropia văzând cu ochii. Nu avea nici o şansă. Ridică mâinile deasupra capului şi se avântă printre maşinile care treceau în viteză. Se auziră scrâşnete de frâne şi claxoane, iar individul reuşi să evite două maşini.

Încruntat, Mac se opri la marginea trotuarului şi-l urmări cu privirea pe nefericitul care-şi continuă cursa lipsită de şanse până pe următoarea bandă, unde un Citroen negru nu mai reuşi să oprească la timp. Scrâşnetul cauciucurilor şi zgomotul surd al impactului răsunară până departe în aerul fierbinte. Maşinile care veneau din spate încercară să încetinească şi să evite bărbatul prăbuşit, însă trupul acestuia fu lovit de alte două vehicule înainte ca traficul să se oprească.

Mac şi Liz rămăseseră pe marginea trotuarului, la mare distanță unul de celălalt, martori tăcuți ai haosului produs de accident. Oamenii ieşiră din maşini şi împreună cu cei de pe ambele trotuare încercau să dea o mână de ajutor. După câteva clipe, un bărbat se desprinse din grămada adunată în jurul celui prăbuşit şi privi, peste maşinile oprite, în direcția lui Mac. Cu o mişcare a capului, îl înştiință că atacatorul era mort.

Se auzeau sirenele poliției şi ale ambulanțelor şi bărbatul se făcu nevăzut în mulțime.

Mac se duse lângă Liz.

— *Ar fi bine să plecăm imediat de aici. Separat.*

— Ce s-a întâmplat? Cine era individul ăla?

Mac nu răspunse, dar deschise pumnul. În palmă avea o brichetă. Îi ridică apărătoarea şi în locul flăcării, din micul dispozitiv apăru o seringă minusculă.

— Avea asta în mână. Tocmai se pregătea să te injecteze cu ceva. Probabil că otravă. O s-o trimit la laborator ca să fie analizată.

Inima lui Liz începu să bată cu putere.

— Dumnezeule! Dar cum ți-ai dat seama?

— Nu eram sigur. Însă te urmărea discret de mai multă vreme. S-a apropiat când te-ai oprit ca să chemi un taxi. Atunci am acționat. Nu eram sigur, însă după ceea ce s-a întâmplat în Santa Barbara, nu mai voiam să risc.

Liz simți că-i curge sudoarea pe şira spinării.

— Îți mulțumesc. Îți mulțumesc mult de tot.

— Cu plăcere. Te-ai descurcat de minune cu valiza. Dacă nu s-ar fi lovit la genunchi, acum ar fi ascuns pe undeva, gata să încerce din nou.

— Aş fi vrut să am posibilitatea să-l interoghez.

— Şi eu. Mac îşi înălță capul şi privi în direcția din care se auzea sirena ambulanței. Maşinile poliției aveau să-şi facă apariția în curând.

— Cred că ar trebui să ne despărțim şi să dispărem de aici, zise el şi se îndepărtă.

În clipa aceea, Liz o văzu din nou pe femeia pe care o observase mai înainte. Când ieşise din spital, femeia se afla nu departe de uşă, cu o sacoşă de la Galeries Lafayette în mână, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Avea un nas aristocratic cu o mică umflătură în centru şi era pudrată uşor. Rujul de pe buze era aproape maro. Arăta ca o reprezentantă a clasei de mijloc, datorită tunsorii simple şi hainelor ieftine. Era ciudat faptul că purta pe deasupra bluzei o jachetă largă în timp ce aproape toți cei din jur erau îmbrăcați cu haine uşoare de vară.

Liz o remarcă fiindcă părea, la fel ca şi celălalt bărbat, a avea o legătură cu Mac. Femeia îi aruncase acesteia o privire, înainte de a înainta printre maşinile oprite. Se mişca rapid, în ciuda înălțimii. Se vedea că e antrenată. Liz o urmări cu privirea până ce dispăru în mulțimea care înconjura în continuare locul accidentului. Fără îndoială că sub jacheta aceea nelalocul ei se ascundea ceva.

Liz opri un taxi, se aşeză pe bancheta din spate şi îi spuse şoferului să pornească.

— Dar unde mergem, doamnă? întrebă acesta în franceză.

— Să ne îndepărtăm de aici deocamdată, zise ea cu o voce neutră.

Ar fi trebuit să meargă la hotelul Walhalla, să caute prin camera în care stătuseră Sarah şi Asher. Dar gândurile ei se întorceau mereu la forța celui care se afla în posesia dosarelor. Mai întâi, acesta trimisese pe cineva s-o ucidă în Santa Barbara. Aceeaşi persoană pregătise un alt atac în Paris.

Numai cei de la Langley ştiau că urma să zboare spre Paris. Numai CIA ştia când avea să sosească şi că se va duce direct la Spitalul American pentru a-l vizita pe Asher. Fu dintr-o dată străbătută de un fior. Cum ar fi fost posibil ca altcineva – chiar şi persoana cu dosarele – să afle unde se afla ea, în afară de cazul în care printre cei de la CIA era o cârtiță, un trădător?

13

Apel telefonic în Bruxelles, Belgia

— Despre ce au discutat Flores şi Sansborough? Ce e aşa de amuzant?

— I-a cumpărat un aparat de radio şi a dat volumul atât de tare că n-am putut auzi nimic. Chiar dacă ea îşi dă seama sau nu, îşi recapătă din nou deprinderile.

— Cred că nu contează prea mult ce au vorbit. Dacă Flores ar fi ştiut ceva, ne-ar fi spus şi nouă de mult. La fel şi ea.

— Exact, Cronus. În orice caz, nu acesta e motivul pentru care te-am sunat. Avem o nouă problemă. Sansborough a fost atacată din nou…

— Ce?

— … după ce a părăsit spitalul. Mac aştepta la intrare cu oamenii lui. Unul dintre ei l-a observat pe individ şi l-a alertat pe Mac. A avut loc o luptă şi Mac l-a doborât. A găsit o seringă în mâna individului, ascunsă într-o brichetă falsă. Mac a trimis-o la laborator. Sper ca până mâine să aflăm despre ce substanță e vorba.

— Şi ucigaşul?

— Mort. A căzut şi s-a lovit la genunchi când Sansborough a aruncat cu valiza după el ca să-l oprească. Ca să scape, a sărit în trafic şi a fost lovit de o maşină. Unul dintre oamenii lui Mac a controlat cadavrul, însă nu a găsit decât nişte bani.

— La naiba! Aş fi vrut să ai o discuție cu ticălosul acela mai întâi. Cui i-ai mai spus despre asta?

— Nimănui. Ordinele le primesc numai de la dumneavoastră.

— Ştii de ce te întreb?

— Bineînțeles. Mai întâi s-a întâmplat la Santa Barbara. Apoi aici. Individul a ştiut unde se afla ea. Cred că ne spionează cineva.

— Cel care ne şantajează este printre noi. La dracu! Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva! Ia măsuri ca echipa lui Mac să fie izolată. Informația asta nu trebuie să transpire cât timp noi doi vom face investigații Nu mai spune nimănui despre acest incident. Să-l lăsăm pe ticălosul care ne şantajează să-şi facă probleme. Să se dea singur de gol.

Paris, Franța

Un taxi galben era parcat pe o alee întunecată din Cartierul

Halelor, cu motorul oprit şi cu indicatorul luminos de pe capotă stins, ceea ce arăta faptul că vehiculul nu era disponibil. Geamurile erau închise, uşile încuiate şi şoferul se lăsase pe spate şi se răcorea cu ajutorul aerului condiționat. Avea şapca trasă peste ochelarii de soare, ca şi cum ar fi tras un pui de somn. La urma urmei, era o după-amiază fierbinte care putea să-l epuizeze pe orice om care muncea.

Însă acest om al muncii nu era nici obosit, nici adormit, închise telefonul mobil şi-l puse pe banchetă, continuându-şi supravegherea. Poziționase maşina, oglinzile retrovizoare şi se aşezase în aşa fel încât să nu existe nici un unghi mort. Avea cu puțin peste şaizeci de ani, era musculos, iar chipul lui exprima o linişte care nu putea fi tulburată prea uşor. Nu avea nici un semn distinctiv, deşi sub şăpcuță nu avea nici un fir de păr.

Numele său era Cesar Duchesne, însă pe la spate i se spunea Le Boiteux, Şchiopul.

Un alt taxi de culoare galbenă se opri pe alee şi parcă la o mică distanță în spatele maşinii lui. Duchesne puse mâna pe vechiul lui tovarăş, pistolul Walther de 9 mm. Era o armă neînregistrată, imposibil de urmărit, la fel ca şi el. Coborî din maşină ascunzând arma sub brațele încrucişate la piept. Păşea şchiopătând vizibil, laba piciorul său drept fiind puțin întoarsă spre interior.

— Vino încoace, Guignot, zise el încet în franceză. Nu mă face să-mi pierd timpul.

Arşița Parisului se încolăcise în jurul lui ca o femeie nedorită.

Cel de-al doilea bărbat, Guignot, îşi făcu apariția pe aleea cufundată în umbră, întorcând nervos capul în toate direcțiile. Bărbatul se apropie în grabă de Duchesne.

— *Bonjour, monsieur.*

— Raportează.

Guignot începu să vorbească cât mai profesionist posibil:

— Am ratat-o la aeroport. A ajuns prea repede în față şi eu nu am avut cum să depăşesc celelalte taxiuri, cu toată poliția de față.

Individul se opri brusc văzând arma ascunsă de brațele lui Duchesne. Se dădu un pas înapoi.

— Aceea e pentru mine? întrebă el cu o voce stinsă în timp ce degetele sale murdare strângeau în neştire marginile din față ale cămăşii de blugi. *Non, non.* Trevale mi-a spus că, deşi dur, sunteți un om de onoare… continuă el aruncând o privire spre maşina cu care venise.

Duchesne ştia că în clipa aceea individul calcula cât de riscant

ar fi fost s-o ia la fugă spre maşină.

— Onoarea poate fi destul de scumpă, zise el privindu-l prin gentilele ochelarilor de soare.

Învățase de-a lungul anilor cât de important era ca noii angajați să înțeleagă foarte bine, încă de la început, cât de serioasă era munca pe care o făceau pentru el.

— Meriți oare încrederea mea, Guignot? întrebă el şi mişcă brusc mâna astfel încât țeava pistolului fu dintr-o dată îndreptată spre inima francezului. Meriți oare încrederea soției şi a copiilor tăi?

Speriat, Guignot se mai dădu un pas înapoi.

— *Oui. Absolument.* Pe mormântul mamei mele!

— Unde e femeia acum?

Guignot îşi şterse cu degete tremurânde sudoarea de pe buza de sus.

— E la hotel. Asta e vestea cea bună. La Spitalul American a avut loc un accident teribil. Ce haos a fost acolo! Însă am reuşit să ajung lângă ea exact în clipa în care a ridicat mâna. La hotel, am ajutat-o să-şi ducă bagajele. I-a spus portarului că e Sarah Walker. Stă la hotelul Walhalla, aproape de strada Buci, exact aşa cum ați zis şi dumneavoastră.

Duchesne îl privi cu atenție pe noul său angajat care îşi muta greutatea de pe un picior pe celălalt, neîndrăznind să ridice privirea din pământ.

— *Bon*, se hotărî el în cele din urmă. Îi voi spune lui Trevale că sunt satisfăcut de tine şi voi continua să apelez la serviciile tale. Duchesne băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo un teanc gros de euro. Asta o să te ajute să-ți mai reduci datoria pe care o ai față de el.

Fața lui Guignot se destinse într-un zâmbet ce-i dezveli dinții maronii. Desfăcu pachetul de bani cu o mişcare de expert şi numără rapid bancnotele.

Duchesne îi spuse unde urma să aibă loc următoarea lor întâlnire.

— Ştii ce ai de făcut?

Guignot pornise deja spre maşină.

— *Oui.* O să vă pregătesc un raport complet.

*

Hotelul Walhalla era un imobil fără pretenții, dar confortabil, din Cartierul Latin, ale cărui ferestre mari de la etaj dădeau spre intersecția a două străzi pavate cu piatră. În apropiere se afla o

piață veche de câteva secole şi aerul era plin de aromele brânzeturilor proaspete de țară şi ale pâinii abia scoase din cuptor. La mesele de pe trotuar ale cafenelelor şedeau clienți care sorbeau din paharele cu *vin ordinaire* şi admirau parada femeilor ce-şi legănau provocator fustele.

La început, Liz nu intenționase să intre în rolul pe care cei de la Langley îl pregătiseră pentru ea. Cu cât se gândea mai mult la ucigaşul de la spital, cu atât i se întărea convingerea că la CIA exista un trădător. Să fie oare femeia pe care o zărise acolo? Sau poate chiar Mac? Era posibil de asemenea ca cineva să-l fi cumpărat pe pilot, acesta să fi divulgat detaliile referitoare la planul de zbor şi ucigaşul s-o fi urmărit apoi de la Aeroportul de Gaulle. Putea să fie foarte bine cineva din conducerea CIA sau chiar unul dintre oamenii lui Mac, fără ca acesta să bănuiască nimic.

Concluzia era că nu mai putea avea încredere în Mac. Chiar dacă nu acesta în persoană era informatorul, era cineva din apropierea lui.

Se hotărî însă să-şi joace în continuare rolul şi să verifice camera de hotel. Era posibil să găsească vreun indiciu şi nu voia ca trădătorul să afle deocamdată ceva despre suspiciunile ei.

La recepție nu găsi nici un mesaj pentru Sarah sau Asher. Liz luă cheia lui Sarah şi se îndreptă spre lift. Camera se afla la etajul trei. Intră precaut în încăpere, însă locul părea neatins, ca şi cum Sarah şi Asher tocmai ar fi ieşit de acolo. Aşeză valiza pe patul mare. Cameră mică, pat mare. Specific franțuzesc.

În timp ce cerceta camera de jur împrejur, se simțea ca un intrus; nu era locul ei acolo, în mijlocul poveştii de dragoste a altcuiva. Pentru câteva secunde gândurile ei se întoarseră la Kirk, la relația dintre ei, la trădarea celui pe care îl considerase prietenul ei. Oare ce detalii intime îi raportase acesta lui Themis? Ce proastă putuse să fie!

Îndepărtă imediat aceste gânduri. Avea de rezolvat probleme de viață şi de moarte.

Începu să cerceteze amănunțit încăperea, de la laptopul de pe masă până la hainele din dulap, aşa cum o rugase Mac, însă nu reuşi să găsească vreun indiciu referitor la răpirea lui Sarah sau rănirea lui Asher. Satisfăcută, deschise propria valiză. Chiar deasupra se afla revolverul Sig Sauer pe care Mac încercase să i-l dea în avion. Lucrul acesta o făcu să zâmbească fiindcă era o dovadă – nu neapărat zdrobitoare – a faptului că nu el era

trădătorul. Altminteri nu ar fi mers atât de departe încât s-o înarmeze cu mâna lui. Probabil că îi băgase arma în valiză în timp ce se tundea. Dar nu avea de gând s-o folosească, în ciuda sfaturilor primite atât de la Mac, cât şi de la Asher.

Analiză încă o dată încăperea de jur împrejur. Privirea ei se opri asupra caloriferului. Se ridică şi ascunse arma în spatele grătarului care acoperea elemenţii. Oraşul fierbea ca un ceainic; nimeni nu avea să dea drumul la căldură.

Trăgând adânc aer în piept, deschise poşeta lui Sarah şi găsi acolo permisul de conducere şi paşaportul acesteia. Alungi cureaua astfel încât să poată ţine poşeta mult mai comod, ca pe o geantă de umăr. Nu mai putea să folosească propria ei geantă, spintecată de cuţitul atacatorului. Examină şi celelalte obiecte din poşeta lui Sarah – stiloul, un creion, trusa de machiaj, un pieptene şi portofelul. Deschise portofelul şi apoi puse totul înapoi în poşetă împreună cu propriul său portofel şi cu rujul pe care-l folosea.

Liz se duse la fereastră având în mână telefonul mobil pe care i-l dăduse Mac şi se lipi de perete. Cu grijă să nu fie văzută de jos, scoase capul şi cercetă zona. Fereastra dădea spre o intersecţie foarte animată. Nu reuşi să-l vadă pe Mac. Cu toate astea, ştia că el se află pe undeva pe acolo, în aşteptare. Era un sentiment foarte ciudat, faptul de a se simţi protejată. Un sentiment pe care nu-l mai avusese de foarte multă vreme. Nu putea totuşi să aibă încredere în el.

Îi cercetă cu atenţie pe cei care treceau pe stradă, pe cei care stăteau la mesele de pe trotuar, pe cele două femei ce aşteptau aşezate pe o bancă în staţia de autobuz, pietonii ce aşteptau să se schimbe culoarea semaforului pentru a traversa... şi privirea i se întoarse brusc spre banca din staţia de autobuz fiindcă acolo se afla femeia pe care o văzuse la spital, cu sacoşa de la Galeries Lafayette la picioare. O femeie solidă, îmbrăcată simplu. Se părea că Mac îşi trimisese acolo unul dintre cei mai buni agenţi.

Liz formă un număr. Venise momentul să-l sune pe Kirk şi să-l facă să-i spună tot ce ştia despre Themis şi motivul pentru care o ţinuse sub supraveghere. Presimţea că afacerea conţinea şi alte detalii pe care Mac nu le ştia. În afară de asta, era posibil ca Kirk să fie în posesia unor indicii care s-o ajute să descopere cine era trădătorul. Ceasul arăta aproape ora cinci, ceea ce însemna că în California era nouă dimineaţa. Kirk nu avea ore miercuri dimineaţa.

Sună acasă la el şi nu-i răspunse decât robotul. Închise şi sună

la universitate. Din nou robotul. Rămase pe gânduri câteva clipe. Trebuia să-l sune pe decan. Formă alt număr.

La capătul celălalt îi răspunse secretara decanului, o voce şocată, aproape isterică:

— Domnul decan… domnul decan e mort, domnişoară Sansborough. Încă nu mi-am revenit. Împuşcat! Un spărgător a intrat în vilă şi l-a ucis atât pe decan cât şi pe doamna Quentin. Ştiți că avea o mulțime de bijuterii. Ticălosul le-a luat pe toate. Dar de ce a trebuit să-i şi omoare?

Liz simți o strângere în piept.

— Au fost ucişi? Dumnezeule, Chelsea! Ştii cum s-a…

Chelsea îi răspunse cu o voce şovăitoare:

— Nu… nu ați aflat ce i s-a întâmplat lui Kirk, nu?

Liz abia mai putea să respire.

— Kirk?

— Am vrut să spun că, fiind atât de apropiați, am crezut că poate…

Liz încercă să-şi păstreze cumpătul.

— Spune-mi.

— A avut un accident de maşină. Ştiți Mustang-ul ăla frumos al lui? L-au găsit într-o prăpastie lângă Summerland. Aşa de mult îi plăcea maşina aia! Până la urmă s-a transformat în propriul lui sicriu. Nu e înfiorător? Cei care au fost la petrecere spun că a băut foarte mult, aşa cum făcea el uneori. Cred că nu prea s-au mirat că până la urmă şi-a rupt gâtul. Dar să se întâmple în aceeaşi seară în care au fost jefuiți şi ucişi decanul şi doamna Quentin! E foarte greu de suportat pentru toți cei de aici. Veniți şi dumneavoastră acasă? Sora lui Kirk a plecat deja din Hawaii. O, cât de groaznic e totul.

Liz închise ochii. Încetase să mai asculte lamentările lui Chelsea. Atât Kirk cât şi decanul fuseseră ucişi. Murise şi Dolores Quentin. Un om nevinovat ce se aflase unde nu trebuia la un moment nepotrivit. Cei doi bărbați lucraseră însă amândoi pentru CIA. Nu se îndoia câtuşi de puțin că fuseseră eliminați în mod deliberat încă trei crime ordonate de cei care trimiseseră asasini.

— Domnişoară Sansborough? Mai sunteți la telefon? Ați pățit ceva?

Liz îşi drese glasul.

— Nu am leşinat şi nici n-am făcut atac de cord, însă sunt şocată. Mi se pare imposibil să se fi petrecut o asemenea nenorocire. Poliția e sigură că a fost vorba despre un accident şi

despre un spărgător care şi-a ieşit din minţi?

— De ce? întrebă Chelsea bănuitoare. Doar nu credeţi…

— Nu ştiu ce să mai cred. Toţi trei să moară în aceeaşi noapte?

Cei doi pretinseseră că-i sunt prieteni, colegi şi în acelaşi timp, o spionaseră şi raportaseră detalii ale vieţii ei. Fuseseră însă la urma urmei două fiinţe ca şi ea, ce respiraseră, se hrăniseră, se bucuraseră şi suferiseră ca orice om.

— E greu de crezut, într-adevăr. Poate…

Liz sesiză imediat pericolul. Chelsea era o fată uşor impresionabilă şi probabil că aceste morţi o tulburaseră mai mult decât orice alt eveniment din viaţa ei de până atunci. Nu era o idee aşa de bună să-i dea vreo idee şerifului şi acesta să înceapă să facă cercetări mai amănunţite.

Cel puţin nu deocamdată.

— Bănuiesc că loviturile sorţii nu pot fi explicate, zise Liz cu blândeţe. Aceste nenorociri pur şi simplu se întâmplă, nu? Vestea m-a tulburat foarte mult şi sunt cam ameţită. Tu cum te simţi?

— Exact aşa mă simt şi eu, zise Chelsea.

— O să încerc să ajung acolo ca să particip la înmormântări. Să mă anunţi când vor avea loc, te rog frumos. Acesta e numărul la care pot fi găsită. Dacă nu răspund, te rog să laşi un mesaj. Îi mai repetă o dată noul număr de telefon mobil. Te rog să transmiţi condoleanţele mele familiei decanului şi surorii lui Kirk.

— O să le transmit, domnişoară Sansborough. Vă mulţumesc.

Liz închise telefonul, se lipi cu spatele de perete şi închise ochii. Simţea că o copleşeşte un val de frică. Întreg trupul i se încălzise brusc. Cineva nu voise ca ea să pună întrebări celor doi bărbaţi. Kirk şi decanul plătiseră preţul suprem pentru ceea ce ştiau, pentru ceea ce ea nu trebuia să afle. Uciderea lor nu putea însă s-o oprească.

Mai hotărâtă ca niciodată, renunţă să se mai gândească la Santa Barbara şi începu să analizeze ce trebuia să facă în continuare. Mama ei fusese, fără îndoială, cea mai apropiată de însemnările Carnivorului. Dacă nu-i spusese nimic lui Liz despre ele era clar că nu spusese nimănui… probabil cu excepţia fratelui ei. Da, lui Mark Childs, cel care murise împreună cu mama ei. Nu-şi putea imagina că Melanie ar fi fost în stare să renunţe la dosare cât timp fusese în viaţă. După ce murise însă…

Probabil că dosarele căzuseră în mâinile altcuiva. Mark trăise în Londra şi după câte ştia Liz, fosta lui soţie încă locuia acolo. Liz sună la informaţii şi ceru numărul de telefon al Patriciei („Tish”)

Warren Childs. Nu exista nici o persoană cu acest nume în baza de date. Surprinsă, Liz rugă operatoarea să mai verifice o dată, însă primi acelaşi răspuns.

Se dezlipi de perete, se duse la laptopul lui Sarah, îl deschise şi începu să caute pe Internet. Nu reuşi să găsească nici un număr de telefon, dar descoperi o adresă în East End. O zonă nu prea strălucită a Londrei. Decăzuse oare Tish Childs chiar atât de rău?

Avea să descopere foarte curând care era adevărul, însă trebuia să se deghizeze ca să poată ieşi din hotel fără ca Mac sau femeia să bage de seamă. Găsi în valiză un costum maro din două piese, cu o croială pătrăţoasă pe care i-l pusese acolo Mac, fără să ştie că ea nu-l îmbrăcase niciodată după ce-l cumpărase, fiindcă nu-i venea bine. Acum era exact ce-i trebuia, căci o făcea să arate mai scundă şi mai grasă. Se îmbrăcă cu el, îşi puse pantofii cu şireturi ai lui Sarah, îşi îndepărtă machiajul de pe faţă şi îşi puse pe nas ochelarii pentru calculator ai verişoarei sale, care aveau nişte lentile mari şi rotunde din sticlă simplă, tratată doar împotriva radiaţiilor. Printre lucrurile lui Asher găsi o beretă pe care şi-o trase peste părul tuns scurt.

Stând în picioare în faţa oglinzii, îşi rotunji umerii şi-şi accentuă curbura şoldurilor. Cu ochelarii aceea mari pe nas, cu bereta pe cap şi cu corpul pătrăţos, arăta ca o un băieţoi timid, care n-ar fi fost în stare să facă rău nimănui. Era oare suficient?

Exista o singură cale prin care putea afla. Îşi puse pe umăr poşeta lui Sarah, băgă înăuntru telefonul mobil şi ieşi din încăpere, pregătindu-se psihic pentru interpretarea unui nou rol.

Din holul de la intrarea hotelului se strecură în restaurant, care la ora aceea era pustiu şi cufundat în tăcere. Era prea târziu pentru prânz şi prea devreme pentru cină. În timp ce sângele îi pulsa cu zgomot în urechi, traversă bucătăria cu pas hotărât şi se opri să arunce o privire prin fereastra rotundă a uşii ce dădea spre aleea din spate.

Ceea ce văzu acolo nu-i făcu nici o plăcere. Un bărbat solid trăgea de tomberoanele cu gunoi fără nici cel mai mic entuziasm. Îl studie cu atenţie. Individul era ori foarte leneş, ori se afla acolo pentru a supraveghea ieşirea din bucătărie. Pentru cine lucra oare… Surete… CIA… pentru cei care o răpiseră pe Sarah… pentru ucigaşi?

Liz nu voia să iasă pe uşa din faţă a hotelului. Femeia de pe bancă ar fi văzut-o imediat.

Sub hotel se afla un garaj şi ar fi putut să iasă pe acolo. Cum

exista cineva care supraveghea ieşirea din bucătărie, fără îndoială că o aştepta cineva şi acolo şi nu câştiga nimic încercând să amâne inevitabilul.

Trebuia să verifice dacă modul în care se deghizase funcționa sau nu.

Se concentră, îşi trase puțin bărbia înapoi, ca să pară mai mică şi deschise uşa. Se strecură afară ca un şoricel timid. Putu să vadă cu coada ochiului că individul se oprise din treabă şi se uita la ea.

I se ridică părul de pe ceafa şi aştepta să se întâmple ceva. Aştepta ca bărbatul să strige, să vină după ea, să tragă cu arma… Deodată auzi un scrâşnet puternic în spatele ei. Întoarse capul. Bărbatul târa un alt tomberon pe pietrele pavajului, ne mai acordându-i nici o atenție. Deghizarea ei funcționase. Se bucură în tăcere, simțind că-i revine încrederea de sine. Începuse bine.

Mergea pe alee îndepărtându-se de intersecție şi trecând pe lângă un zid plin cu afişe. Nu se opri, deşi unul dintre afişe îi atrăsese atenția. Anunța sosirea la Paris a Circului Astrelor – un circ franțuzesc ambulant pe care îl utilizase, împreună cu părinții ei, drept paravan cu mulți ani în urmă. Un val de amintiri se năpusti din nou asupra ei. Reuşi să reziste, zări un taxi şi alergă spre el.

— *Je voudrais de Gaulle, s'il vous plait*, îi spuse ea şoferului.

În timp ce se urca în maşină se uită cu atenție înapoi. Nu se zăreau nici Mac, nici femeia de pe bancă. Cu toate astea, nu reuşea să se liniştească. Se aşeză pe banchetă cu corpul răsucit pe jumătate şi în timp ce maşina se lansă în trafic, continuă să cerceteze strada în căutarea unor eventuali urmăritori.

14

Apel către Bruxelles, Belgia

— La telefon Hyperion.

— La ora asta? S-a întâmplat ceva? Unde eşti?

— În drum spre castel. Trebuie să discut ceva acolo care se pare că va fi avantajos pentru amândoi, Cronus.

— Pari foarte sigur pe tine.

— E şi normal. Cred că s-ar putea să-ți spun cine este şantajistul.

— Uau! Sunt numai ochi şi urechi. Cine e?

— Nu încă, Cronus. Dar dacă evenimentele decurg aşa cum mă aştept, îți voi spune în curând numele. Cu o condiție însă.

— Care e aceea?

— Păstrarea totală a secretului. Nimeni nu trebuie să afle că eu sunt sursa. Eşti de acord?

— E o propunere interesantă. Eşti şi tu şantajat, Hyperion?

— Asta n-are nici o importanță.

— Şantajistul e o persoană pe care o cunoaştem amândoi?

— Nu pot să discut asta acum. Eşti de acord cu condiția mea? … Cronus? Mai eşti acolo?

— Da, bineînțeles că sunt de acord. Abia aştept să mă suni. Ai grijă, Hyperion. Omul care are dosarele este un criminal. Cred însă că nu mai trebuie să-ți spun eu asta, nu?

Londra, Anglia

Cartierul londonez East End, fusese puternic afectat de globalizare. Niciodată nu fusese o zonă prea bogată, dar acum prefacerile economice care loviseră reprezentanții clasei de mijloc de pretutindeni îşi arătau semnele prin clădirile dărăpănate şi magazinele închise. Liz trecuse prin fața a cinci magazine la rând ale căror vitrine erau acoperite cu scânduri.

Lângă uşa unei cârciumi se vedea un grup de bărbați cu paharele de bere în mână, ce trăgeau din țigările fumate până la filtru. Pe stradă treceau puține maşini şi pe trotuar pietoni cu fețe obosite îşi târau picioarele spre casele în care locuiau.

Tot drumul până acolo Liz avusese senzația că este urmărită, deşi nu reuşise să vadă pe nimeni. Într-o toaletă de la Heathrow îşi

modificase înfăţişarea astfel încât să nu mai semene cu femeia care părăsise Parisul. Rămăsese cu aceeaşi pantaloni maro, însă îşi băgase în geantă jacheta, bereta şi ochelarii lui Sarah. Îşi pieptănase altfel părul, îşi înnegrise sprâncenele şi îşi dăduse pe buze cu ruj de culoare roşu închis. Spera ca, în ciuda anilor care trecuseră, Tish s-o recunoască destul de uşor, în ţinuta aceea simplă, cu topul fără mâneci, în care rămăsese. Era însă pregătită ca, la nevoie, să-şi schimbe imediat înfăţişarea.

Cercetă cu coada ochilor strada, căutând clădirea cu apartamente în care locuia Tish Childs. Reuşi s-o recunoască un cvartal mai încolo. Uşa dădea într-o alee laterală. După ce aruncă o ultimă privire de jur împrejur, urcă treptele de la intrare şi bătu la uşă. Dinspre băcănia de alături venea miros de legume şi fructe intrate în putrefacţie.

Tish întredeschise uşa şi faţa i se lumină de surpriză. Era o femeie cu înfăţişare obosită ce se apropia de şaizeci de ani. Purta la gât o eşarfa elegantă de culoare roşie şi avea genele înnegrite cu grijă.

— Hai înăuntru, Liz. Nu sta la uşă. Vrei o cană cu ceai? Ceainicul e pe plită. Nu-mi ia mai mult de o secundă. Cum ai reuşit să mă găseşti, fata mea?

Era îmbrăcată într-un capot uzat şi în picioare avea papuci. Îşi netezi capotul, se întoarse şi se îndepărtă călcând cu grijă, dar cu acelaşi mers mândru pe care îl ţinea minte Liz. Patul era într-un colţ al încăperii, iar în partea opusă, un spaţiu amenajat ca sufragerie. Între cele două se găsea colţul destinat bucătăriei. Lângă ea se afla baia. Nu se vedea nici un telefon. Probabil un accesoriu prea scump pentru Tish.

Liz păşi în încăpere şi închise uşa.

— Am găsit adresa pe Internet. Ce mai faci, mătuşă Tish?

— I-auzi! Pe Internet? O chestie pe care n-am s-o înţeleg niciodată. Te rog să o laşi mai moale cu mătuşa. Mă face să mă simt atât de bătrână. La urma urmei nici nu mai sunt mătuşa ta.

— Bineînţeles că eşti. O mătuşă rămâne mătuşă pentru totdeauna.

— E foarte drăguţ din partea ta să spui aşa ceva, draga mea. Te deranjează dacă te rog să te aşezi acolo? Cel puţin e curat.

Sofaua pe care i-o indicase lui Liz era veche, decolorată, dar bine îngrijită. Liz se aşeză şi o privi pe Tish cum aprinde gazul sub ceainic. Razele soarelui care apunea abia mai pătrundeau prin singura fereastră a încăperii. În cameră se făcuse răcoare şi unica

sursă de căldură era aragazul, unde, pe un ochi, era aşezată o cutie mare, goală de cafea căreia i se îndepărtaseră fundul şi capacul şi care avea mai multe găuri. Nu era o sursă de căldură prea eficientă, însă era ieftină, într-o Anglie în care costul energiei crescuse din nou foarte mult.

În timp ce aşteptau să fiarbă apa, cele două femei schimbară câteva vorbe despre ce mai făcuse fiecare de când se văzuseră ultima oară.

— Mi-e teamă că nu am decât ceai de portocale, spuse Tish, însă e cel care îmi place cel mai mult.

Liz se gândi că era vorba despre singurul ceai pe care şi-l putea permite.

— E unul dintre favoritele mele, minți ea. Vrei să te ajut?

— Stai liniştită, draga mea. Mă descurc.

Tish acoperi ceainicul cu o învelitoare croşetată. Aşeză ceainicul, o cană cu lapte şi două ceşti pentru cafea pe o tavă pe care o duse pe o măsuță de lemn. Avea un mers țeapăn, de parcă ar fi măsurat fiecare pas. Păstrându-şi trupul drept, se aşeză pe un scaun cu spătar curbat şi abia după aceea se aplecă pentru a aranja tava pe măsuță. Pe spătarul scaunului atârna o pernă electrică.

După un timp, Liz sparse tăcerea:

— Iartă-mă că mă bag unde nu-mi fierbe oala... dar în urma divorțului n-ai rămas cu nici o pensie alimentară sau alt aranjament financiar din partea lui Mark?

Tish izbucni în hohote de râs. Se lăsase pe spătarul scaunului şi se ştergea la ochi.

— Ce glumă bună. Mark n-a pus niciodată vreun ban deoparte, draga mea. De ce crezi că nu am avut copii? Pentru că aveam deja unul de crescut. Pe el!

Tish întinse mâna şi apăsă butonul pernei electrice.

— O pernă caldă pentru spatele meu bătrân. Vrei să torni tu ceaiul, draga mea?

— Cu plăcere.

Învelitoarea pentru ceai fusese elegantă cândva, croşetată de mână, cu mici pliseuri, însă se deteriorase din cauza uzurii. Liz turnă lapte în ceşti şi apoi ceai printr-o strecurătoare. Ceaiul era foarte subțire, dar ceştile erau din porțelan adevărat, decorat delicat cu trandafiri galbeni, un model clasic pe care Liz nu-i mai văzuse de ani de zile.

Îşi luă ceaşca în mână şi zise:

— Mama nu mi-a spus niciodată aşa ceva despre unchiul Mark. Adică vreau să spun că era un tip încântător. Un bărbat frumos. Nu mi-am dat seama că...

Râsul se transformase într-un zâmbet atoateştiutor. Tish îşi cuprinse cana de ceai cu ambele mâini de parcă ar fi vrut să se încălzească.

— Bineînțeles că aşa era. O secătură simpatică. Se chinuia mult pentru a-şi menține imaginea. Singurul lucru pe care-l făcea foarte bine. Iar eu eram o fetiță prostuță şi a reuşit să mă păcălească. O, trebuie să recunosc că cea mai mare parte a timpului am avut bani şi că eu am fost o cheltuitoare la fel de nesăbuită ca şi el. Când mă gândesc la vremurile acelea, cred că numai Dumnezeu ştie de unde veneau banii şi unde se duceau. El nu voia să-mi spună şi după câțiva ani, nici eu nu l-am mai întrebat. Aşa că mi-am luat din nou o slujbă ca să ştiu că pot conta pe câțiva şilingi siguri pentru mâncare şi un acoperiş deasupra capului.

Tish ridică din umeri în felul acela pe care Liz îl văzuse şi la Mark.

— Din păcate nu mai pot să lucrez, continuă ea coborându-şi vocea. Artrită la coloana vertebrală. Ghinion nenorocit.

— Îmi pare rău. Nu ştiam că ai probleme de sănătate. Familia ar trebui să te ajute.

Se uită cu atenție la Tish. Ce mai viață avusese şi femeia aceasta! Trebuia să-l sune pe vărul ei, pe Sir Michael – Mick – ultimul moştenitor al familiei Childs, să-l roage s-o ajute pe Tish.

— Şi nu şi-a dat nimeni seama ce fel de om e Mark? Vreau să spun că sunt convinsă că unchiul Robert n-ar fi lăsat lucrurile aşa. Şi ştiu sigur că nici mama.

— Robbie ştia. La urma urmei, Mark era fratele lui mai mic. Robbie a încercat să-i facă rost de slujbe, însă Mark nu avea nevoie de aşa ceva. Nu-l interesau decât banii, pur şi simplu. Bani lichizi pentru marea ocazie. Aşa că Robbie l-a ajutat cât a putut ani de zile, până s-a săturat şi nu-l acuz pentru asta. I-a spus lui Mark că a venit vremea să se maturizeze şi cu asta banii pe care i-am numit întotdeauna „banii de iertare” ai lui Robbie s-au terminat. Cred că nimeni altcineva n-a ştiut care era realitatea, nici măcar Melanie. La urma urmei, Robbie a fost un politician versat care ştia să-şi țină gura, iar Mark nu avea nici un interes să spună nimănui, încheie Tish pe un ton amar.

— La ce te referi când spui „banii de iertare” ai lui Sir Robert? întrebă Liz.

Tish sorbi o gură de ceai şi rămase câteva clipe tăcută.

— Să ştii, Liz, că l-am iubit pe Mark. Însă pe măsură ce treceau anii, el a devenit din ce în ce mai ursuz din cauză că titlul şi averea îi reveniseră lui Robbie. Aşa au fost dintotdeauna lucrurile şi aşa vor fi mereu. Melanie şi Blake au înțeles. Şi-au croit propriile lor vieți aşa cum fiicele şi fiii mai mici fac de o mie de ani în țara asta. Tot de o mie de ani însă există şi unii care nu reuşesc să se împace cu ideea şi Mark se număra printre ei, N-a reuşit să se elibereze niciodată de convingerea că naşterea sa îl plasase printre nobili, printre cei care nu aveau nevoie să muncească niciodată. Că nu trebuia să se chinuie ca un sclav, cum spunea el. Aşa că se apucase de băut, de droguri, juca la curse şi se comporta ca şi cum ar fi avut în permanență optsprezece ani şi s-ar fi pregătit să moştenească lumea.

Tish strânse din buze.

— Pe de altă parte, cred că lui Robbie îi era ruşine că el moştenise totul în timp ce ceilalți frați primiseră atât de puțin. Din cauza asta îl sponsoriza pe Mark şi din păcate, în felul ăsta nu l-a ajutat deloc. Până la urmă am fost nevoită să mă despart de el.

— O poveste foarte tristă, Tish.

— Da, încuviință ea cu o mişcare a capului, este tristă.

Tish căzu pe gânduri pentru câteva clipe, aducându-şi probabil aminte şi de momente mai bune. Apoi se lumină la față.

— Gata, destul cu amintirile triste. Viața merge înainte, nu? Mai vrei ceai, dragă?

— Îți mulțumesc. Aproape că uitasem cât de bun este ceaiul englezesc.

Liz umplu ceaşca lui Tish şi apoi o umplu şi pe a ei. Aşeză învelitoarea peste ceainic şi întinse mâna după lapte.

— Ştiu că divorțaseşi de Mark înainte ca el să moară, însă ai mai reuşit să vorbeşti cu el când a plecat s-o vadă pe mama în America? L-ai întrebat de ce se duce acolo?

Tish păru surprinsă de întrebare. Se încruntă în timp ce amesteca ceaiul cu lingurița.

— E ciudat. Că m-ai întrebat asta, vreau să spun.

— De ce, Tish?

— Ei bine, mi-a mai pus cineva exact aceeaşi întrebare, îmi aduc foarte bine aminte pentru că era vorba despre un tip extrem de dichisit ce părea foarte jenat că se amestecă în viața mea şi la drept vorbind, chiar avea de ce să fie. Poți să-ți închipui aşa ceva? Un străin care să-şi bage nasul în problemele familiei? Vreau să

spun că oi fi fost eu divorțată de Mark însă nu discutam problemele familiei Childs cu străinii. Ce idee!

— Nu era de la poliție?

— De la poliție? Nu, nici gând. S-ar fi comportat altfel, deşi mi-a arătat legitimații şi mi-a demonstrat că are cele mai bune intenții.

— Deci nu i-ai spus nimic persoanei respective?

— Bineînțeles că nu! Tish îi aruncă un zâmbet şiret. Ei bine, nu a fost chiar aşa. I-am spus foarte hotărâtă că desigur discutasem cu Mark despre motivele vizitei sale. Că era singura lui soră şi că venise momentul s-o viziteze, deşi biletele de avion costau o avere. Mi-a mai pus câteva întrebări, bineînțeles, dar ăsta a fost răspunsul meu şi am rămas fermă pe poziție.

— Când s-a întâmplat asta, Tish? Exact. E important.

Tish rămase câteva secunde pe gânduri.

— Cred că acum cinci ani, dacă nu mă înşel. Da, la cinci sau şase luni după moartea lui Mark şi a mamei tale şi aproape imediat după cea a sărmanului Robbie. Un an îngrozitor pentru familie.

Aproape exact în acelaşi timp în care cei de la Langley o chemaseră pentru cel de-al doilea interogatoriu, de data aceea referitor la dosarele tatălui ei.

— Ai vorbit deci cu unchiul Mark în legătură cu excursia lui în America?

— Adevărul este că am vorbit. Mă suna mereu după ce bea câte ceva şi devenea sentimental. Însă în ziua aceea şi-a făcut apariția aici. Era treaz, bărbierit şi dichisit, frumuşel ca mirele de pe tort. Vorbea despre o nouă şansă care se deschidea în fața lui. Spunea că în curând avea să scape de datorii şi că puteam fi din nou împreună.

Lui Tish i se umeziseră ochii.

— M-a implorat să mă întorc la el. Spunea că mama ta urma să-l ajute şi că totul avea să fie ca înainte.

Liz puse ceaşca pe măsuță şi se aplecă spre Tish.

— Mama urma să-l ajute? Cum?

— L-am întrebat şi eu. Îmi amintesc şi acum cum îi străluceau ochii. Era atât de agitat şi de plin de speranțe. Mi-a spus că nu putea să-mi spună deocamdată despre ce era vorba, dar zicea că a făcut un târg cu Melanie, o afacere de pe urma căreia urma să se îmbogăţească. Ceva în legătură cu „Great Waters". Spunea că e o afacere grozavă.

— Şi nu ți-a mai spus nimic altceva despre afacerea aceea? Care

era rolul mamei mele?

Tish rămase cu privirea aţintită în fundul ceştii.

— Nu, însă puţinul pe care-l avea mi l-a lăsat mie. După ce el şi Melanie au murit, m-am uitat printre hârtiile lui şi am găsit un dosar în legătură cu afacerea aia. Erau numai nişte însemnări care pentru mine nu aveau nici un sens. Am fost mereu convinsă că Great Waters era probabil o staţiune foarte profitabilă. Însă chiar dacă Melanie i-ar fi dat bani, tot nu cred că ar fi fost suficienţi ca să cumpere cu ei o întreagă staţiune.

„Deci exista un dosar”. Liz se forţă să-şi controleze emoţia.

— Ce ai făcut cu hârtiile alea?

— A, le-am lăsat împreună cu celelalte lucruri ale lui. Nu poţi să alungi chiar aşa uşor un câine bătrân, nu-i aşa? Totul se află într-un depozit în Fulham. Lawrence Storage. Vrei să le vezi? Drăguţ din partea ta, draga mea. Poate găseşti ceva ce ai vrea să păstrezi. Mici amintiri. Îmi pare rău că Mark a fost uitat. Îţi dau imediat adresa şi cheia.

*

Două ore mai târziu, noaptea pusese stăpânire pe East End. Neoanele de pe stradă desenau cercuri de lumină pe pavajul murdar, în timp ce lorzi ai drogurilor ieşeau la plimbare în limuzine Jaguar şi Bentley strălucitoare. Pe la colţuri se vedeau băieţi şi fete în haine strâmte care aşteptau să-şi primească porţia zilnică de fericire. Nimeni nu acorda vreo atenţie siluetei îmbrăcate într-un trening de culoare neagră care deschise portiţa aleii ce ducea spre apartamentele de deasupra prăvăliei cu zarzavaturi.

După ce intră pe alee, bărbatul îşi trase o mască de schi peste faţă şi urcă treptele fără zgomot şi fără să se grăbească. Bătu la uşa lui Tish Childs. În clipa în care auzi că pe dinăuntru este tras zăvorul, bărbatul împinse puternic uşa cu umărul.

— Unde e?

O îmbrânci pe Tish în încăpere şi încuie uşa în urma lui. Culoarea neagră pe care şi-o aplicase în jurul ochilor o făcea să semene cu un raton încolţit.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti.

Vocea ei era joasă şi ciudat de calmă, nu speriată, aşa cum se aşteptase vizitatorul nocturn. Se vedea că de-a lungul anilor femeia mai fusese interogată şi de către alţi profesionişti şi aştepta să vadă cât de serios era acesta. Bărbatul scoase de la şold revolverul Walther furat şi-l ridică în sus. Gestul acesta îi atrase femeii atenţia. Ochii ei îşi mai pierdură din strălucire, dar îşi păstră

privirea dură.

— Liz Sansborough, spuse el. Unde s-a dus?

Pe fața femeii apăru o expresie de răzvrătire.

— Liz n-a fost aici, zise ea triumfătoare.

Bărbatul râse uşor. Femeia rezista. Îşi dăduse seama că aşa avea să se întâmple de cum intrase în încăpere. Îi plăcea asta. Începu s-o lovească până când, gemând şi plină de sânge, îi spuse. Nu durase prea mult. Nu dura niciodată prea mult când avea de-a face cu femei. Nici cu bărbații obişnuiți nu dura mult şi majoritatea bărbaților erau obişnuiți.

După ce termină, bărbatul înşurubă un amortizor la țeava pistolului şi o ucise cu două focuri de armă – unul în stomac şi celălalt în inimă. După aceea răscoli încăperea, presără puțină cocaină lângă cadavru şi părăsi în grabă camera. Ajuns pe alee, aruncă pistolul într-un coş de gunoi.

Oamenii săi îi trimiseseră arma de la Santa Barbara, din torpedoul maşinii lui Sansborough. Cadavrul şi arma lui Sansborough aveau să fie găsite în scurt timp de poliție, anunțată de un telefon anonim.

*

Aşezat la sud de Brampton Road, în Fulham, depozitul Lawrence Lockup Storage era un complex mare cu spații de depozitare ce se puteau închiria cu luna sau pe un an întreg. Arterele importante din apropiere erau foarte intens circulate fiindcă era ora la care londonezii se întorceau acasă în suburbii, însă strada aceea cu depozite şi unități de producție era cufundată în tăcere şi beznă. Între stâlpii de neon aflați la mare distanță unul de celălalt, erau mari porțiuni impenetrabile de întuneric. La volanul maşinii pe care o închiriase, Simon Childs înainta încet pe stradă, asigurându-se că în clădirea cu birouri nu ardea nici o lumină. Era un imobil de sine stătător, în spatele lui aflându-se, aliniate în rânduri paralele, spațiile de depozitare.

Simon parcă maşina şi ieşi din ea. În depărtare se vedeau reflectoarele ce luminau un stadion pe care jucau fotbal nişte tineri ale căror strigăte ajungeau până la el. Noaptea mirosea a praf şi a asfalt care se răcea.

După ce sosise la Londra, Simon luase legătura cu avocatul familiei Childs şi descoperise că acesta se ocupase de moştenirea pe care unchiul Mark i-o lăsase lui Tish Childs. Nu era prea mult, câteva lire şi câteva obiecte personale pe care ea le păstra într-un depozit închiriat. Se părea că din când în când trecea pe acolo.

Avocatul dezaprobase cu hotărâre această idee. De ce să-şi irosească şi bruma de bani pe care o mai avea pe nişte lucruri fără valoare? Simon însă o admira pentru gestul ei.

Depozitul era închis şi poarta încuiată. Era şi normal la ora aceea. Simon studie gardul din plasă de sârmă care înconjura depozitul. Avea cam doi metri şi jumătate înălțime şi era prevăzut din loc în loc cu camere de luat vederi, ceea ce însemna că undeva, înăuntru, se afla o încăpere plină cu monitoare. Spera să aibă puțin noroc şi individul care trebuia să le supravegheze să fie suficient de plictisit ca să mai acorde vreo atenție imaginilor neschimbate de pe ecrane.

Cu o mişcare rapidă, Simon făcu o săritură, se apucă de marginea de sus a gardului şi ateriză de partea cealaltă. Alunecă imediat spre clădirea cu birouri şi se lipi de perete, unde se afla în afara razei de acoperire a camerelor de luat vederi. Curtea de beton rămase cufundată în tăcere şi nu se aprinse nici un reflector. După zece minute de aşteptare, Simon ocoli în tăcere clădirea prin spate, trecând pe lângă o furgonetă ce avea înscris pe ea numele firmei.

Tish Childs închiriase camera G-3. „G" se dovedi a fi cea de-a şasea linie de clădiri, plecând de la „A", iar „3" reprezenta cel de-al treilea depozit. Pe uşă scria foarte clar G-3, însă lacătul era spart şi atârna de suport. Nu se vedea nici o lumină înăuntru.

Simon scoase pistolul, deschise uşor uşa şi se năpusti înăuntru.

Înainte de a apuca să-şi recapete echilibrul, căpătă răspunsul la întrebarea dacă nu cumva fusese degeaba atât de precaut: primi o lovitură puternică în cap şi pistolul îi căzu din mână.

15

Simon se prăbuşi peste cutiile de carton. Două dintre acestea, foarte grele, căzură peste el. Pe lângă faptul că-i țiuia capul acolo unde încasase lovitura, cutiile îi provocară o nouă durere ascuțită în umăr şi piept. Le dădu repede la o parte şi fu orbit de lumina puternică a unei lanterne.

— Cine eşti? Ce cauți aici?

Era o voce de femeie, vag cunoscută.

— Sunt nepotul lui Mark Childs, răspunse el indignat. Simon Childs. Tu cine dracu' eşti?

Simon? Ce naiba căuta el acolo? Liz rămase cu privirea ațintită asupra bărbatului din fața ei. Nu-l recunoscuse atât de uşor. Ultima dată când se întâlniseră, el nu era decât un adolescent. În lumina crudă a lanternei putea să vadă că băiatul slăbănog pe care-l ştia ea se transformase într-un bărbat – la fel de suplu însă şi cu acelaşi păr şaten. Fața i se împlinise şi devenise mai colțuroasă, cu fălci puternice şi cu o bărbie pronunțată care nu trecea neobservată. Aspectul cel mai interesant era dat de nasul său – deformat probabil în urma vreunei bătăi, semn că băiatul de odinioară nu se schimbase probabil atât de mult. Era îmbrăcat cu o jachetă sport de culoare maro sub care se vedea o cămaşă descheiată la gât. Pantalonii albaştri erau strânşi cu o curea peste mijlocul fără pic de grăsime.

Liz stinse lanterna şi aprinse becul cu neon din tavan.

— Ridică-te, Simon, zise ea brusc!

— Liz?

Simon se ridică în picioare cu ochii holbați la Liz, care stătea cu pumnii în şolduri. Într-o mână avea revolverul Beretta, în cealaltă lanterna. Pe vremuri fusese îndrăgostit de ea. Îi privi lung pomeții înalți, umerii lați, sânii mari şi picioarele lungi. Deşi parcă nu mai era atât de frumoasă ca fata pe care şi-o amintea el, femeia din fața lui era mult mai atrăgătoare. Sau era vorba pur şi simplu de efectele persistente ale acelor fantezii produse de excesul de testosteron? Imaginația bogată a unui băiat aflat în călduri?

— Dumnezeule, au trecut ani de zile, murmură el.

Liz ştia foarte puține despre bărbatul în care se transformase acel Simon pe care-l cunoştea ea. Ştia însă că era agent MI6 şi Mac

insistase asupra faptului că cei de la Langley îi informaseră numai pe francezi, nu şi pe britanici. Deci ce căuta Simon acolo? Ştia că ea lucrase la CIA. Trebuia să fie foarte precaută cu el, cel puţin până afla mai multe despre interesele MI6 în legătură cu Mark.

— Eşti pe aproape, însă nu ai nimerit-o, minţi ea. Nu sunt verişoara ta. Sunt Sarah Walker.

Simon o privi şi mai pătrunzător.

— Eşti Sarah?

— Crezi că dacă era Liz aici scăpai numai cu o lovitură în cap?

— Auzisem eu că arătaţi exact la fel. O mai privi câteva clipe, apoi îşi scutură hainele de praf. Capul continua să-i zvâcnească.

— Cred că ai dreptate. Cu antrenamentul căpătat la CIA, fără îndoială că mi-ar fi proptit ţeava pistolului în artera carotidă până ar fi obţinut răspunsurile dorite.

Ce o adusese însă acolo pe Sarah? o întrebă cât mai firesc posibil:

— Eşti căsătorită tot cu… cum îl cheamă pe bărbatul tău? A, da, Asher Flores. Agentul CIA.

— Să nu-ţi vină vreo idee, Simon. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce cauţi aici? În copilărie, el era iute de picior, iute de gură şi gata oricând să intre în bucluc.

Simon ridică din sprâncene. Nu numai că arăta exact ca Liz, dar se comporta la fel ca aceasta.

— Cred că acelaşi lucru te-am întrebat şi eu, nu?

Simon îşi roti privirea peste cutiile pline cu fotografii şi alte amintiri. Capacul unei cutii pline cu dosare era ridicat.

— Cauţi ceva anume? întrebă el arătând cu capul spre dosare.

— Nu, răspunse ea ironic. Sunt Zâna Măseluţă şi am venit aici după molari şi canini. Nu vrei să jucăm cinstit, Simon? E clar că ne aflăm amândoi aici din cauza lui Mark Childs. Eu am întrebat prima, aşa că dacă dai tu un exemplu şi răspunzi sincer, sunt gata să fac la fel.

Simon o privi cu atenţie pe Sarah. După eşecul suferit de CIA în 1996, el întreprinsese o investigaţie discretă fiindcă auzise că în afacere fusese implicată şi Liz. O informaţie căpătată în schimbul unor servicii, un contact, un sertar lăsat intenţionat descuiat, un cod de calculator divulgat… încetul cu încetul reuşise să pună cap la cap destule piese ca să-şi dea seama ce se întâmplase atunci când Liz şi Sarah încercaseră să-l convingă pe Carnivor – tatăl lui Liz – să se predea. Unchiul Hal, care se părea că fusese un asasin.

Ceea ce conta acum era faptul că Sarah fusese una dintre

ultimele persoane care discutaseră cu Carnivorul înainte de moartea acestuia. Era foarte posibil ca ea să ştie ceva despre dosare.

— Cum aş putea refuza? spuse el. Probabil că ne putem ajuta unul pe celălalt. Hai să începem cu arma mea, zise Simon şi întinse mâna.

Liz îl privi în ochi, ezitând. Aveau aceeaşi culoare albastru intens pe care şi-o amintea ea, însă privirea lui era foarte serioasă. Îi întinse pistolul cu patul înainte.

— Mulțumesc, zise el şi puse arma în toc. Ca să nu te obosesc cu prea multe detalii – caut o legătură între Mark şi unchiul nostru comun, Carnivorul.

Ea nu lăsă să i se citească surpriza pe față.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să fie MI6 interesat de Carnivor? Doar acesta a murit de mult.

— Ce fac eu aici nu are nici o legătură cu MI6.

— Eşti în timpul liber sau ai dezertat?

— Nu contează. E o problemă care mă priveşte numai pe mine şi aş prefera să rămână aşa.

Era exact acelaşi Simon pe care-l ştia ea: mereu în bucluc. Părea însă la fel de dornic ca şi ea ca nimeni altcineva să nu afle amănunte despre afacerea în care era implicat. Liz puse la loc capacul peste cutia cu dosare pe care tocmai le cercetase şi se aşeză pe ea.

— Sunt numai ochi şi urechi, spuse ea. Să auzim ce s-a întâmplat.

— Ieri mă aflam în misiune în Bratislava – nu, nu o să-ți spun despre ce era vorba. Simon se aşeză pe altă cutie de carton. Cineva mi-a strecurat, un bilet în buzunar. Mi se spunea să mă duc într-o catedrală unde urma să iau legătura cu un bărbat. Am urmat indicațiile şi m-am întâlnit cu un necunoscut căruia n-am reuşit să-i văd fața. Individul mi-a spus că tatăl meu a fost convins să se sinucidă de către un şantajist.

— Şi e adevărat?

Simon se gândi ia cele aflate de la Terrill.

— Având în vedere ce am aflat până acum, se pare că da.

— Săracul Sir Robert! Lui Liz îl plăcuse întotdeauna de acesta. Fusese unul dintre acele caractere britanice puternice, pentru care cuvântul dat era sfânt. În acelaşi timp, siguranța de sine de care dădea dovadă în orice ocazie, crea impresia că în adâncul sufletului se considera aidoma unuia din acei pirați din vechime,

pe care Coroana britanică se bazase atât de mult. Poveştile care circulau în legătură cu aventurile lui nu se confirmaseră niciodată, aşa că ea hotărâse, cu mult timp în urmă, că nu era vorba decât despre nişte zvonuri lipsite de temei.

Simon îi povesti că tatăl său îl angajase pe Carnivor pentru a-l elimina pe ucigaşul de copii care teroriza Londra.

— Câteva zeci de ani mai târziu cineva a încercat să-l şantajeze pe tata în legătură cu această afacere. Simon îi povesti apoi despre călătoria pe care o făcuse la Zurich, unde Terrill Leaming îi mărturisise că şi el îl angajase pe Carnivor şi că era la rândul lui şantajat.

Liz rămase pe gânduri, fără să spună nimic. Deci acesta era motivul pentru care dosarele erau atât de prețioase – puteau fi folosite la şantaj. Îşi aduse aminte că Terrill Leaming era unul dintre prietenii din studenție ai unchiului Robert şi auzise şi de Claude de Darmond. În consiliul de administrație al Fundației Aylesworth se aflase şi un de Darmond – Alexandre de Darmond. Cei doi erau frați. Făceau amândoi parte dintr-o familie de bancheri, o dinastie la fel ca Rothschild.

— Conform celor spuse de Terrill, tata era convins că şantajistul se baza pe dosarele Carnivorului. Terrill avea aceeaşi părere, mai ales după ce primise un e-mail amenințător care cuprindea şi date referitoare la misiunea pe care Carnivorul o îndeplinise pentru bancă.

— Ce voia şantajistul de la ei?

— De la tata, un vot într-un acord cu privire la comerț. Şi ca Terrill să-şi asume greşelile făcute de baron.

— Este foarte interesant faptul că nu a cerut bani. Prima cerere a şantajistului a fost cu tentă politică, în timp ce a doua a avut drept scop găsirea țapului ispăşitor pentru o crimă.

— Asta e şi părerea mea. Se pare că are la dispoziție suficiente resurse financiare, cu siguranță cât să-şi permită să angajeze ucigaşi plătiți. În orice caz, obiectivul meu e simplu. Vreau să pun mâna pe ticălosul care l-a forțat pe tata să se sinucidă. Una dintre căile cele mai directe pentru a ajunge la acest individ o constituie dosarele.

— Dar de ce-ți pierzi timpul aici? Du-te să stai de vorbă cu baronul de Darmond.

— Nu am cum. Baronul e pe drum, a plecat din Zurich şi se îndreaptă spre proprietatea sa aflată la nord de Paris. Nu avea nici un rost să pierd timpul până ajunge el acolo. Aşa că am urmărit o

altă pistă pe care mi-a indicat-o Terrill.

Simon îi spuse că aflase de la Terrill că Sir Robert bănuia că dosarele fuseseră furate de unul dintre frații lui Melanie.

— Având în vedere că unchiul Blake a murit în accidentul acela de elicopter în Bosnia, singurul care rămâne e unchiul Mark.

— Deci ai venit aici ca să afli dacă dosarele au fost în posesia lui Mark şi dacă acest lucru e adevărat, ce s-a întâmplat cu ele după moartea lui?

— Exact.

De fiecare dată când o privea, simțea că i se accelerează pulsul. Ochii aceia închişi la culoare, fața aceea tulburătoare. Avea chiar şi vocea melodioasă a lui Liz.

— E rândul tău acum.

Putea oare să aibă încredere în el? Mac insistase foarte mult asupra faptului că nimeni altcineva nu trebuia deocamdată să afle despre dosarele Carnivorului sau despre răpirea lui Sarah. Dosarele erau necesare pentru salvarea lui Sarah. Fu din nou paralizată de frică pentru soarta verişoarei ei, însă îşi reveni imediat. Oricum, Simon ştia deja despre dosarele Carnivorului, aşa că singurul secret care trebuia păstrat era răpirea.

— Mă aflu aici pentru acelaşi motiv – dosarele Carnivorului, spuse ea. Eu nu te-am întrebat ce făceai în Bratislava, aşa că nici tu nu poți să-mi ceri să-ți spun pentru ce am nevoie de ele.

El ezită câteva secunde, apoi zise:

— Mi se pare destul de corect.

Liz îi relată despre vizita pe care o făcuse La Tish Childs.

— Conform celor spuse de Tish, ultima „mare afacere” a lui Mark a implicat-o pe Melanie şi o anumită stațiune numită Great Waters. Mi-a spus că Mark a păstrat documente în legătură cu afacerea respectivă. Asta căutam aici. Am verificat deja astea, zise ea lovind cu mâna cutia pe care era aşezată şi arătând spre alte cinci.

— Ce-ai zice dacă am căuta împreună?

— Credeam că nu mă mai întrebi.

În încăpere se mai aflau cel puțin douăzeci de cutii care trebuia cercetate. Simon se ridică şi luă capacul de pe cutia pe care fusese aşezat. Era plină cu dosare prăfuite. Trecu cu degetul peste etichete, atent la orice referință, la vreo stațiune sau la vreo localitate denumită Great Waters. Liz deschise altă cutie şi începu şi ea să cerceteze dosarele, din care deschise câteva. Terminară amândoi aproape în acelaşi timp şi trecură la alte două cutii.

— În ciuda faptului că era atât de ghinionist, medită Liz cu voce tare, Mark îşi păstra documentele cu foarte multă grijă. E ciudat că multe dintre dosare, unele dintre ele alcătuite încă din anii ’70, nu conțin nici un document. E ca şi cum ar fi lipit etichetele plin de speranță şi apoi, deşi afacerile respective nu se realizaseră, nu se îndurase să distrugă dosarele. Se potriveşte perfect cu imaginea de visător incurabil pe care o avea Tish despre el.

— Şi eu am remarcat acelaşi lucru. Chestia asta mă face însă să sper că a păstrat şi ceva folositor pentru noi.

Simon continuă să caute şi deodată îşi aminti:

— Apropo de dosare… ştiai că FBI a botezat programul său de interceptare a convorbirilor criminalilor cu numele „Carnivor”?

— Am citit şi eu despre asta. Probabil că e vorba de o simplă coincidență.

— Mă tot întreb dacă nu cumva e vorba despre un omagiu adus unchiului Hal.

Liz zâmbi.

— Orice e posibil. De ce nu-i suni pe prietenii tăi de la birou ca să-i întrebi?

— Ai dreptate. Aşa o să fac.

— Sunt sigură.

Se uitară unul la celălalt şi zâmbiră, după care îşi continuară căutările. Trecu mai bine de o oră. Mica magazie devenea din ce în ce mai neîncăpătoare. Din cauza poziției incomode, pe Liz începu s-o doară spatele.

O bună parte din cea de-a doua oră se dusese deja, când, pe neaşteptate, Simon strigă ştergând cu mâna praful de pe un dosar:

— Great Waters! Aici e!

Oboseala lui Liz dispăru ca prin farmec şi în mai puțin de o secundă cei doi se aplecau nerăbdători asupra documentelor din dosar. Se aflau acolo mai multe foi liniate de caiet, hârtii scrise la maşină, chiar şi un şervețel – pe fiecare fiind înscrise ora şi data, uneori chiar şi locul de desfăşurare a ceea ce fuseseră probabil mai multe întâlniri.

Parcurseră în grabă notele, însă nu reuşiră să găsească nimic despre afacerea propriu-zisă.

— Bine măcar că sunt aranjate în ordine cronologică, remarcă ea descurajată.

Simon ridică ultima bucată de hârtie:

Întâlnire Great Waters joia viitoare cu bunurile.

Plata 1 milion de lire sterline.

Liz luă hârtia din mâna lui. Nu avea înscrisă pe ea nici o dată şi nici o semnătură.

— La ce „bunuri” se referă? O fi vorba despre dosarele Carnivorului? E posibil ca acestea să valoreze cel puțin un milion de lire pentru cineva interesat.

Simon rămăsese pe gânduri, cu privirea în gol.

— Întâlnire „Great Waters”, zise el şi clătină din cap. O fi oare vorba despre întâlnire la Great Waters?

— Ajungem din nou la afurisitul ăsta de nume! Great Waters! Unde se află locul ăsta? Eu n-am auzit niciodată despre el. Tu?

Simon clătină capul în semn că nu ştia. Rămaseră amândoi cu ochii ațintiți pe bucata de hârtie.

Liz se încruntă şi începu să gândească cu voce tare:

— Poate că intenționa să spună că se întâlneşte cu Great Waters. Poate că e vorba despre o persoană sau poate un nume codificat.

— Asta e! Simon se ridică brusc în picioare, scoase telefonul mobil şi formă un număr.

— Pe cine suni?

El duse un deget la buze şi apoi începu să vorbească în microfon:

— Salut, Barry, ce mai faci, bătrâne…

Nu apucă să spună mai multe, că auzi o voce izbucnind indignată:

— Ce e cu tine, Simon? Şefa ta a spus că dacă pune mâna pe tine îți taie fuduliile şi le face mâncare pentru peşti!

— Vrei să-mi explici şi mie ce se petrece? întrebă Simon surprins.

— De ce nu eşti în Florența, acolo unde trebuia să te duci? În nici un caz nu trebuia să suni aici la sediu. Unde naiba eşti?

Casa conspirativă a Adei. Fir-ar să fie! Uitase de ea.

— Cred că e vorba de o neînțelegere. Sunt în misiune şi am nevoie de nişte informații.

— Greşit. Părerea mea e că trebuie s-o suni pe Ada şi să-ți ceri scuze.

— Îmi pare rău, Barry. N-am avut nici cea mai mică intenție să-mi agravez situația. În seara asta plec la Florența, minți el. Înainte de plecare, mai am de rezolvat însă o mică problemă. Există oare în banca ta de date sau în cea de la Scotland Yard vreun gangster pe nume Great Waters?

Fără să mai spună vreun cuvânt, Barry Blackstein trecu

telefonul pe aşteptare.

Liz se ridică şi ea în picioare privindu-l ciudat.

— M-a lăsat să aştept, se justifică Simon.

La naiba, ceva din făptura ei îl făcea să se simtă din nou ca un puştan de nouă ani.

— Ce e? De ce te uiţi aşa la mine?

— Ai dat din nou de bucluc, spuse ea. Era mai degrabă o constatare decât o întrebare.

— Se cunoaşte că eşti ziaristă, zise el. După cum îţi bagi nasul peste tot.

— Şi după acurateţea deducţiilor mele. Ar fi trebuit să fii la Florenţa. Chiar pleci acolo în noaptea asta? Se pare că nu te-ai schimbat prea mult, Simon.

— Florenţa nu e decât o mică vacanţă de care nu am nevoie. Mi se pare mult mai important să descopăr dacă sinuciderea tatălui meu a fost provocată sau nu.

Liz fu nevoită să-i dea dreptate.

— Aşa este. Iartă-mă.

Simon ridică o mână şi spuse:

— Îţi accept scuzele. Aşteaptă.

Barry revenise la telefon.

— Great Waters era porecla unui gangster londonez pe nume Gregory Waterson. Am găsit asta în baza de date de la Scotland Yard. Waterson a fost ucis în iunie 1997.

Simon o privi ţintă pe Liz, apoi spuse rar ca să înţeleagă şi ea:

— Deci Great Waters a fost un gangster. Într-adevăr, pare un nume predestinat. Ucis? În iunie 1997?

Liz înlemni. Era anul şi luna în care muriseră mama ei şi unchiul Mark.

Barry continuă:

— Era patronul unui club de pariuri, dar era implicat şi în prostituţie, în extorcări şi în alte afaceri necurate. Un gangster neînsemnat, însă ambiţios. Afacerile lui au fost preluate de Donny Meşter. Se spune că în spatele uciderii lui s-ar afla acest Meşter, care şi-a dublat astfel teritoriul. Întrebarea care mă frământă pe mine este de ce un agent de penetrare ca tine este interesat de toate chestiile astea?

— Ei, aici ai atins un punct sensibil, zise Simon cu sinceritate. Tocmai asta încerc eu să nu mai afle nimeni.

— Ce legătură ar putea să fie între răfuielile dintre bandele de aici şi activitatea ta de acolo? O, nu, Simon. Să nu-mi spui că eşti

în Londra! Ada o să-şi iasă din minţi. Ar fi trebuit să te dai la fund. Va trebui să raportez asta.

Simon oftă.

— Stai puţin, Barry. Oi fi eu ciudat câteodată, dar nu sunt chiar atât de prost. Bineînţeles că sunt la mare distanţă de Anglia. Insulele Britanice sunt în siguranţă. În curând va trebui să-ţi faci griji pentru ceea ce o să păţească Italia. Până atunci însă contactul meu trebuie să afle ce s-a întâmplat între Donny Meşter şi Great Waters. O să-mi spună şi el mie ce am nevoie pentru a-mi duce misiunea la bun sfârşit. N-are cumva Meşter ăsta vreun rival cu care să-l pun în legătură pe amicul meu?

De cealaltă parte se auzi un oftat plin de exasperare.

— Bine. Contactul tău ar trebui să stea de vorbă cu Jimmy Unak. Individul era prieten bun cu Great Waters. Când teritoriul acestuia a fost preluat de Donny Meşter, Jimmy, prudent, s-a oferit să-i fie loial lui Meşter. Acum pe străzi circulă zvonul că Meşter crede că Jimmy pune la cale un complot. Se aude de asemenea că Meşter plănuieşte să-l ucidă pe Jimmy înainte ca acesta să acţioneze.

Barry îi dădu adresa clubului aflat în proprietatea gangsterului, plus alte câteva detalii şi încheie convorbirea cu un ultim îndemn:

— Mişcă-ţi fundul mai repede la Florenţa!

De îndată ce Simon apăsă pe butonul OFF al telefonului, Liz spuse:

— Explozia gazului şi incendiul în urma căruia au fost ucişi Melanie şi Mark au avut loc în iunie 1997.

— M-am gândit şi eu la asta. Urâtă treabă. Îi spuse lui Liz ce aflase de la Barry. Părerea mea este că merită să-i facem o vizită lui Jimmy Unak.

— Sunt de acord cu tine. Hai să mergem. Liz porni spre uşă. Te rog să închizi lumina, zise ea şi lipi urechea de uşă.

Simon stinse lumina şi veni lângă ea. Părul lui Liz mirosea foarte frumos. Ea se strecură afară din încăpere. El ieşi după ea şi închise cu grijă uşa. Liz se îndreptă cu paşi repezi spre clădirea unde se aflau birourile. Simon venea imediat în spatele ei admirându-i formele. Liz se lipi de peretele din stânga al structurii.

În timp ce cercetau zona în căutarea vreunui gardian, privirile li se întâlniră din nou.

— Cum ai intrat aici? şopti el.

— Am sărit peste gardul din faţă. Tu?

— La fel.

Începură să alerge ocolind clădirea cu birouri şi se îndreptară spre poartă. Simon era îngrijorat de faptul că în spațiul acela deschis prezența lor putea fi înregistrată cu eventualele camere de luat vederi montate pe clădire. Imediat cum ajunseră la poartă, Simon acționă zăvorul electric, lucru imposibil de făcut din exterior.

În timp ce poarta înaltă începea să se mişte încet spre interior, Liz aruncă o privire înapoi în direcția clădirii cu birouri şi văzu o siluetă care se mişca în spatele draperiilor de la o fereastră.

— Mai repede! şopti ea nervoasă.

Simon încercă să tragă de poartă, însă aceasta rezistă şi-şi continuă mişcarea lentă. Un reflector montat pe acoperişul clădirii se aprinse brusc, scăldând în lumină curtea. Simon trase o înjurătură.

Liz se strecură prin crăpătura porții, însă veni imediat înapoi şi începu să împingă în sens invers.

— Avem un vizitator, spuse ea cu vocea întretăiată. E îmbrăcat în întregime în negru. Tocmai cobora dintr-o maşină de teren care n-avea aprinsă nici o lumină în interior. Mi s-a părut că ține în mână un pistol cu amortizor.

— Te-a văzut?

— Bineînțeles că nu. Am reținut şi numărul de înmatriculare. Sunt convinsă că nu m-a urmărit până aici. Mi s-a părut că am fost urmărită o vreme de o femeie în Paris, însă am reuşit să scap de ea acolo. Probabil că individul te-a urmărit pe tine.

— Nu cred că avea cum. Hai s-o ştergem de aici.

În timp ce se îndepărtau de poartă, un gardian ieşi din clădire şi strigă către ei:

— Plecați de aici! Am chemat poliția! Individul purta cămaşă şi pantaloni de culoare gri deschis, iar pe umeri şi pe şapcă avea înscris numele firmei care era proprietara depozitului. Nu era înarmat şi burta îi sălta caraghios la fiecare pas. Expresia fioroasă de pe fața lui nu ar fi reuşit să sperie nici măcar un copil.

— Acoperă-mă, şopti Simon. Am de gând să rechiziționez uniforma aceea.

Scoase arma şi alergă direct spre gardian. Acesta scoase un guițat speriat şi se răsuci pe călcâie. Simon ajunse lângă el şi împungându-l cu țeava pistolului în spate, îl împinse înapoi în clădire.

Liz trecu în fugă pe lângă ei şi după ce depăşi mai multe birouri cufundate în întuneric, intră într-o încăpere de la capătul

coridorului, unde se vedea lumină. Era camera de control, un perete întreg fiind acoperit cu monitoare. Liz se aşeză grăbită pe fotoliul din fața consolei şi începu să cerceteze panoul de comandă. Încerca să identifice butoanele corespunzătoare camerelor de luat vederi ce supravegheau intrarea în depozit. După ce reuşi să le găsească, apăsă imediat pe ERASE.

Când ieşi din cameră, Simon tocmai îl lega la ochi pe gardian care acum rămăsese în maieu şi era legat de un scaun.

Simon îşi pusese pe cap şapca gardianului şi îşi trăsese cămaşa acestuia peste a lui. Apucând cheile gardianului într-o mână şi jacheta sport în cealaltă, Simon se îndreptă spre o uşă laterală.

— Pe aici! Fără să se mai uite înapoi, să vadă dacă ea îl urmează, deschise uşa. Dacă reținuse corect... da, acolo se afla camioneta.

Înțelegând imediat ce avea el de gând, Liz începu să alerge. Trebuia să se mişte repede, înainte ca intrusul să sară peste gard.

— Mă ocup eu de poartă, zise ea şi ieşi în întuneric.

Simon sări la volanul camionetei, porni motorul şi puse vehiculul în mişcare, îndreptându-se spre ieşire.

Liz lovi puternic în dispozitivul electric de deschidere a porții şi apoi se lipi de stâlpul din dreapta. Nu reuşi să distingă nici un zgomot de partea cealaltă a gardului; huruitul motorului acoperea orice altceva. De îndată ce Simon ajunse la poartă şi încetini, Liz se aruncă în maşină, ghemuindu-se pe podea.

— Frumos jucat, zise el, fără să privească în jos. Poarta e larg deschisă acum, aşa că pornim. Simon ieşi din curtea depozitului fără să se grăbească, având un aspect foarte oficial îmbrăcat în cămaşa paznicului şi cu cascheta acestuia pe cap.

— În ce parte e maşina de teren?

— În dreapta, zise ea de jos.

Simon o luă spre stânga.

— Îl vezi? întrebă ea.

Simon se uită în oglinda retrovizoare şi pe fața lui apăru un zâmbet până la urechi, care-l făcea să arate din nou uimitor de tânăr şi lipsit de griji. Începu să râdă uşor.

— Ce e aşa de amuzant?

— Individul tocmai s-a strecurat prin deschizătura porții, furişându-se ca să nu-l vadă nimeni. Poartă o mască de schi trasă peste față. Cred că e mândru de deşteptăciunea lui şi de iscusința cu care a evitat escaladarea gardului. Dăm un ocol ca să ajungem la maşina mea. Tipul e destul de ocupat ca să ne mai creeze

probleme.

Liz se ridică pe banchetă.

— Deocamdată.

16

Deşi era trecut de miezul nopţii, străzile cartierului londonez Soho pulsau zgomotos, într-o atmosferă de carnaval. Muzica şi fumul de ţigară se revărsau pe uşile deschise ale barurilor şi cluburilor pline cu tineri. Grupuri de fete gălăgioase, aşezate în jurul meselor din stradă ale cafenelelor, flirtau cu băieţii care treceau pe lângă ele. Vitrinele şi reclamele luminoase străluceau în noaptea de vară, iar trotuarele erau pline de trecători.

În interiorul maşinii, la radioul dat în surdină, se transmiteau ştiri despre reuniunea G-8 ce urma să se desfăşoare la Glasgow săptămâna următoare. În timp ce Simon încetini încercând să găsească un loc de parcare, cei de la ştiri schimbară registrul informaţiilor.

Liz mări repede volumul în clipa în care auzi cuvintele „Tish Childs”.

> *„... a fost găsită moartă prin împuşcare în apartamentul său din East End anunţă crainicul. Lângă cadavru se aflau urme de cocaină. Femeia a fost bătută cu violenţă şi apoi împuşcată.”*

— O, Dumnezeule! Tish! Liz se apleacă spre difuzor ca să audă mai bine.

> *„... iar un pistol Walther cu amortizor a fost descoperit într-un coş de gunoi plasat pe aleea de lângă clădirea în care locuia. Revolverul este în prezent verificat pentru a se stabili dacă este arma crimei. Un martor a relatat că doamna Childs a fost vizitată în această seară de o femeie înaltă cu părul roşcat tuns scurt. Un altul a descris un bărbat cu înfăţişare suspectă, îmbrăcat într-un trening negru şi purtând pe cap o şapcă al cărei cozoroc îi ascundea aproape în întregime faţa...”*

— Fir-ar să fie! explodă Simon printre dinţi. După tot ce-a suferit din cauza lui Mark, trebuia să mai şi sfârşească în modul ăsta groaznic.

Liz nu reuşea să-şi potolească bătăile puternice ale inimii.

— Oribil!

Cei care aveau dosarele o uciseseră pe Tish. Exact aşa cum încercaseră s-o ucidă şi pe ea de două ori în Santa Barbara şi o dată lângă spitalul din Paris. Cercetă nervoasă strada aglomerată şi pentru o clipă avu senzaţia că din spatele fiecărui parbriz o pândeşte câte un asasin.

Sărmana Tish. Viața fusese foarte nedreaptă cu ea.

— Crezi că toate astea se întâmplă din cauza dosarelor Carnivorului? întrebă Simon.

— Ce altceva poate să fie?

Liz continua să urmărească traficul, de parcă răspunsul la toate întrebările ce o chinuiau s-ar fi aflat acolo.

— Primul martor m-a descris pe mine, însă cel de-al doilea l-a descris pe bărbatul care a venit după noi la depozit, înseamnă că individul nu ne-a urmărit pe nici unul dintre noi până acolo. A bătut-o pe Tish până a aflat de la ea unde aveam de gând să mă duc. Ce monstru!

— Deci individul a ajuns la Tish căutându-te pe tine. Dar de unde ştia că ai să te duci la ea?

— Asta aş vrea şi eu să ştiu. Liz avea gura uscată. Deşi avusese tot timpul senzația că e urmărită, nu reuşise să vadă pe nimeni. Probabil că îi slăbiseră simțurile mult mai mult decât îşi închipuise ea.

— Spune-mi şi mie despre ce e vorba, o rugă el. Poate am cum să te ajut.

Liz îi aruncă o privire dură.

— Îmi spui şi tu ce făceai în Bratislava?

— Nu pot.

— Nici eu nu pot să-ți spun mai multe.

Se priviră în ochi câteva clipe. Apoi, Simon coborî privirea şi spuse:

— Acum te urmăreşte şi poliția. Fără îndoială că descrierea pe care o au ei e mult mai detaliată decât cea de la radio.

Liz nu zicea nimic, cu gândul la Sarah. Încerca să-şi imagineze starea în care se afla verişoara ei, străduindu-se să nu se lase copleşită de gândul că i se întâmplase ceva rău. Nu voia să se mai gândească la cei care fuseseră ucişi. Nu folosea nimănui dacă se lăsa copleşită de durere. Erau cu toții nişte victime, inclusiv ea. Liz nu avea însă de gând să se lase doborâtă atât de uşor.

Simon reuşi să găsească un loc de parcare pe o stradă îngustă, opri motorul, luă geanta neagră de pe bancheta din spate şi începu să caute prin vasta colecție de legitimații şi acte de identitate pe care o avea acolo.

— Ai printre astea şi vreun act autentic? îl întrebă ea.

— Sper din tot sufletul că nu.

— Tu ai făcut rost de ele sau le ai de la MI6?

— Câte puțin din amândouă.

— Ai ceva şi pentru o femeie? Liz văzuse un nume – Maria Belloy. Foloseşti asta pentru tine?

El o privi cu atenție.

— Uneori. Dacă vrei să ştii, folosesc trei acte de identitate ale unor femei.

Simon scoase telefonul şi formă un număr.

— Aş vrea să vorbesc cu Michele Warneck. Da. O caută Simon Childs.

Rămase câteva clipe în aşteptare, bătând darabana cu degetele în volan.

— Michele? Da, îți mulțumesc asemenea. Ca de obicei. Da, corect. Mulțumesc, mai zise el şi închise telefonul.

— Ce-a fost asta?

— O simplă precauție. Doar nu vrei să-mi afli toate secretele, nu? Hai să vedem dacă putem afla ceva util de la Jimmy Unak.

*

Cartierul general al lui Jimmy Unak se afla într-un club de noapte numit Velvet Menagerie. Firma luminoasă era mică şi realizată cu gust. Portarul avea constituția unui luptător de categoria grea şi era îmbrăcat cu o jachetă scumpă din mătase neagră. În nas avea două inele de aur, iar părul negru îi era prins la spate într-o codiță împletită. Din modul în care îşi mişca umerii, Liz trase concluzia că individul avea un pistol într-un toc aflat sub braț.

Simon îi flutură prin fața ochilor o legitimație falsă şi portarul mârâi amenințător, ceea ce însemna că aveau permisiunea să intre. Înăuntru, instalația de lumini crea jocuri de culoare amețitoare pe suprafața enormului ring de dans unde perechile se legănau în ritmurile asurzitoare produse de membrii trupei Split Lip. Pe banner-ul care atârna de tavan scria că formația era cea mai tare dintre cele ce evoluau pe scenele cluburilor din metropolă. În ciuda faptului că era trecut cu mult de miezul nopții, atmosfera din sală nu era încărcată numai cu miros de sudoare şi de alcool, ci şi cu entuziasm.

— E rândul meu, spuse Liz.

Înainte ca Simon să aibă timp să riposteze, Liz începu să-şi croiască drum până la bar. Ajunsă acolo, făcu un semn cu degetul ridicat. Cu priviri pline de speranță, barmanul ajunse în dreptul ei în acelaşi timp cu Simon. Bărbatul din spatele tejghelei îi aruncă o scurtă privire acestuia însă îşi concentră imediat atenția asupra femeii din fața lui. Liz îi acordă cel mai cuceritor zâmbet de care

era în stare şi-l întrebă, încercând să acopere vacarmul din sală, unde putea să-l găsească pe domnul Unak. Barmanul îi indică o uşă în fața căreia stătea în picioare un bărbat discret îmbrăcat în sacou.

În clipa în care barmanul îi părăsi ca să se ocupe de un client adevărat, Liz remarcă umflătura care se distingea la spatele bărbatului prin haina albă a uniformei. Întoarse capul şi văzu că şi Simon observase arma. Dădură ocol ringului de dans, îndreptându-se spre gardianul dichisit ce păzea uşa. Fără îndoială că şi acesta era înarmat.

Liz îi spuse la ureche lui Simon:

— Dacă vrei să intri în biroul lui Unak, în mod sigur vei fi percheziționat. Simon nu renunțase la revolverul Beretta pe care-l avea sub haină.

— Nu cred.

— N-o să-mi mai fii de nici un folos dacă ajungi la spital sau te împuşcă ăştia.

— Ai încredere în mine. Treaba e rezolvată.

— Mă îngrijorezi, Simon. Indivizii ăştia nu ştiu de glumă.

Simon oftă.

— Eşti exact ca şefa mea. Ai încredere în mine, ştiu ce fac.

— Pot să mă descurc şi singură.

— Nu, Sarah, nu poți. Dacă ai noroc, poți să ieşi de aici nevătămată, însă de aflat n-ai să afli nimic. Te rog să nu zici nimic. Aici suntem pe teritoriul meu. Liz ar înțelege foarte bine chestia asta.

Liz se încruntă. Se hotărî să-l lase pe el să conducă ostilitățile, pregătită totuşi să intervină, dacă era nevoie.

O dată ajunşi la uşă, Simon flutură legitimația în fața santinelei.

— Sunt inspectorul Scott Anderson. Vreau să vorbesc cu Jimmy Unak.

Bărbatul îl prinse de încheietura mâinii aflate în mişcare şi studie cu mare atenție legitimația. După câteva secunde ridică mirat dintr-o sprinceană.

— Manchester? Cam departe de casă, nu-i aşa, domnule inspector?

— Ce minune, ştii să citeşti! Fă bine şi lasă-mă să trec.

Simon îşi smulse mâna din strânsoarea bărbatului şi-i aruncă o privire ucigătoare.

Gangsterul îl fixă cu ochii săi ca de rechin, îşi coborî puțin

bărbia şi vorbi într-un microfon prins de gulerul sacoului. Cei doi putură să vadă că individul avea o cască în ureche.

După câteva clipe, în ochii bărbatului se văzu o scurtă scânteiere. Deschise uşa, duse două degete la frunte şi le zise cu o voce joasă, ironică:

— A doua uşă la stânga, domnule inspector.

Liz simți că i se ridică nivelul adrenalinei simțind disprețul din vocea bărbatului. Trebuia să recunoască faptul că stăpânirea de sine a lui Simon era impresionantă. Uşa se închise în urma lor cu un sunet surd, ca o uşă de seif şi zgomotul şi muzica dispărură brusc, de parcă ar fi fost retezate cu un cuțit. O izolare fonică perfectă. Liz avea toate motivele să creadă că uşa şi coridorul erau suficient de bine blindate ca să reziste oricărui glonț. Erau aşteptați de un alt gardian, foarte musculos față de celălalt. Individul îi conduse de-a lungul coridorului puternic luminat.

Bătu o singură dată într-o uşă şi apoi o deschise.

Jimmy Unak era aşezat în spatele unei mese lungi ce s-ar fi potrivit în biroul preşedintelui oricărei mari firme. Pe pereții placați cu lambriuri din lemn de nuc atârnau mici picturi impresioniste ce puteau fi originale. Unak era un munte de om, însă fracul său elegant era croit atât de bine încât îți dădea impresia că e doar puțin supraponderal. Închise cu ajutorul telecomenzii televizorul unde BBC-ul transmitea o dezbatere politică, se cufundă în enormul fotoliu din spatele biroului şi le făcu semn spre cele două fotolii îmbrăcate în piele fină din fața lui.

Gardianul musculos se postă lângă uşă. În spatele lui Unak se afla un alt bărbat, aşezat pe un scaun simplu, sprijinit cu spătarul de perete şi cu picioarele din față ridicate.

Unak îi privi încruntat.

— Manchester, dacă am înțeles bine? Ce ar putea vrea de la mine poliția din Manchester, domnule inspector… care era numele?

Liz reuşi să distingă totuşi o umbră de îngrijorare pe fața lui Unak. Probabil datorată celor aflate şi de ei de la MI6 – faptul că rivalul acestuia, Donny Meşter, pusese un preț pe capul lui.

— Anderson, răspunse Simon calm, dar rar, ca şi când ar fi vorbit unui copil. Inspectorul Scott Anderson.

Unak făcu o mişcare uşoară cu capul. Individul care rămăsese la uşă părăsi încăperea. Se ducea fără îndoială să verifice la sediul Scotland Yardului dacă se ştia ceva despre sosirea în capitală a unui inspector din Manchester. Liz înțelese în sfârşit motivul

pentru care Simon o sunase pe Michele Warneck. Aceasta avea să-l acopere la Scotland Yard.

— N-am fost niciodată prea bun la memoratul numelor.

Unak începu să râdă. Un râs rece, strident.

— Deci ce te aduce aici, domnule inspector? N-am mai fost de ani de zile prin nord.

— Trebuie să discutăm despre nişte evenimente care au ieşit la iveală de curând, zise Simon lăsându-se pe spate în fotoliu, punând picior peste picior, însă neslăbindu-l nici o clipă din ochi pe Unak.

— Cred că ar fi mai bine dacă am vorbi fără martori. Mă îndoiesc că ar fi în interesul tău să se afle ce vom discuta. În tot acest timp, Simon nu-i aruncase nici o privire gărzii de corp sprijinite de perete.

Nici Jimmy Unak nu întoarse capul. Zâmbi uşor în direcția lui Liz.

— Cine să fie doamna care te însoțeşte, domnule inspector?

— Detectiv Phyllis Roan, răspunse ea cu o voce rece.

Unak o privi îndelung, apreciativ.

— Cred c-ar trebui să circul mai des prin Lancashire, iubire.

Liz îşi arcui dezgustată buzele, jucându-şi la perfecție rolul de detectiv din nordul cu principii severe care îi disprețuia pe depravații din sud.

Unak luă de pe masă un cuțit pentru scrisori şi începu să-şi curețe unghiile.

— Nu am secrete față de bătrânul Packy, domnule inspector. Făcu un gest în direcția individului din spatele său, care răspundea probabil la acest nume. Deci care ar fi „evenimentele” alea despre care crezi că aş vrea să stăm de vorbă, domnule inspector?

— Fostul tău prieten, decedatul Gregory Waterson şi rivalul tău, Donny Meşter.

Unak se încruntă din nou.

— Nu-mi prea place să vorbesc despre trecut. Morții din groapă nu se mai dezgroapă, eşti de acord? N-are nici un rost să pierdem timpul cu asta.

— Din păcate, Jimmy, pe noi ne interesează trecutul şi exact despre asta o să vorbim.

Ochii lui Unak scăpărară brusc şi individul îşi îndreptă trupul ridicându-se ca *Titanicul* peste valuri.

— În afară de cazul în care ați adus cu voi un mandat de

arestare, puțin îmi pasă ce vreți, Anderson, clar?

— Pentru tine sunt *inspectorul* Anderson, reacționă imediat Simon pe un ton disprețuitor.

Nu schițase nici o mişcare.

— Şi să ştii că te interesează foarte mult ceea ce vrem noi. Avem descrierea unui individ care a fost trimis să te ucidă.

Expresia de pe fața gangsterului nu se schimbă deloc, de şi pentru o clipă, furia din ochii lui fu înlocuită de frică.

— Cine e individul ăsta?

— Mai întâi vom discuta despre ceea ce vrem să aflăm de la tine. Să zicem că e vorba despre un schimb.

— Un schimb? Ce schimb?

— Un târg, Jimmy, cum se spune în America. *Quid pro quo.* Ştii ce înseamnă asta, nu? Un om aşa de important ca tine…

Liz se încordă. Până atunci Simon se descurcase foarte bine, însă ceea ce făcea acum o îngrijora. Una dintre cele mai frecvente cauze ale comportamentului violent era sentimentul că cel din fața ta te consideră inferior, demn de dispreț, un nimeni.

Simon îl provoca pe Unak în mod intenționat. Linia de demarcație între un gangster care se ferea să aibă necazuri cu atotputernicul Scotland Yard şi un individ instabil, măcinat probabil de un complex de inferioritate, ce putea reacționa foarte uşor irațional, împotriva propriilor sale interese era foarte subțire. Pericolul care plutea în aer era aproape palpabil.

Unak se înroşi brusc la față.

— Ştiu ce înseamnă, curcanule şi mă doare-n fund de târgul tău.

Packy, garda de corp, lăsă ca picioarele din față ale scaunului să se proptească cu zgomot pe podea şi duse fulgerător mâna spre tocul armei ascuns sub haină. Liz se pregăti, gata să reacționeze sau să se arunce la podea. Numai Simon rămăsese imperturbabil, exact aşa cum era de aşteptat din partea unui inspector de la Scotland Yard.

— Un târg, repetă el. Bănuiesc că vrei să ştii cine e cel trimis să te execute.

Unak clipi de câteva ori. Făcu un semn cu mâna sa mare în direcția lui Packy şi tensiunea se sparse.

— Spune-mi cum îl cheamă pe ticălos. Îl omor cu mâna mea! Gangsterul făcuse alegerea – viața lui era mai importantă.

Simon clătină cu blândețe din cap, de parcă ar fi vrut să certe un copil. Liz se străduia să respire normal şi să-şi păstreze aceeaşi

expresie împietrită pe față. Anglia era o țară foarte diferită de Statele Unite. Aici balanța poliție-criminali era mult înclinată în favoarea autorităților. Simon jucase magistral comedia polițist bun-polițist rău, înfuriindu-l mai întâi pe gangster până în punctul în care acesta fusese gata să facă ceva necugetat, pentru ca apoi, imediat, să-i ofere un schimb ce nu era numai un târg pur şi simplu, ci şi ceva în favoarea individului.

— Mai ții minte târgul nostru? E vorba despre câteva întrebări referitoare la Mark Childs.

Când auzi numele, Jimmy Unak aproape că zâmbi. Pocni din degete către tăcutul său gardian.

— Lasă-ne cinci minute, Packy.

Fără să scoată un cuvânt, Packy ieşi din încăpere, închizând încet uşa după el.

Gangsterul se aşeză mai bine în fotoliu, vizibil uşurat.

— Ce vreți să ştiți despre Childs?

— Ni s-a spus că Donny Meşter l-a ucis pe Gregory Waterson, începu Simon. Interesant e faptul că toată lumea e convinsă că motivul a fost preluarea teritoriului lui Waterson. Noi avem însă motive să credem că e vorba de ceva mai mult şi că a fost implicat Mark Childs.

Jimmy Unak încuviință cu o singură mişcare a capului său mare.

— S-ar putea să aveți dreptate. Dați-mi numele ticălosului ăluia care vrea să mă lichideze şi vă spun tot ce ştiu despre fraierul de Mark Childs.

— Nu am numele individului, însă îți pot spune cum arată, unde a fost văzut ultima dată, numărul de înmatriculare şi alte detalii despre maşina de teren, fără îndoială furată, pe care o conduce.

Liz înțelese ce voia Simon să facă în clipa în care acesta începu să-l descrie pe asasinul care o ucisese pe Tish şi o urmărise pe ea până la depozitul din Fulham. Jimmy Unak scria pe o bucată de hârtie tot ceea ce îi spunea Simon. După ce termină, se lăsă pe spate şi îi învălui pe cei doi cu o privire aproape paternă.

— Adevărul este că Greg a ordonat ca Childs să fie ucis fiindcă acesta avea un disc Zip despre care se spunea că valorează cel puțin un milion de lire. Dădea astfel o lovitură ce valora mult mai mult decât nenorocita lui de afacere.

Pulsul lui Liz se acceleră brusc. Dosarele Carnivorului erau înregistrate pe un Zip! Confirmarea o aveau în biletul lui Mark

găsit în depozit. *Plata un milion de lire sterline.*

— Asta se întâmpla în Statele Unite? întrebă Simon.

— Bineînțeles.

— Tot Waterson a ucis-o şi pe Melanie Sansborough, sora lui Childs? întrebă Liz.

Unak întoarse capul spre ea şi o privi drept în ochi. Apoi ridică din umeri.

— A fost nevoit. Femeia descoperise ce voia să facă.

Liz îşi stăpâni cu greu furia. Mama ei. Ticălosul îi ucisese mama!

— Spune-ne cum a aranjat crima, Jimmy. Tonul vocii lui Simon sugera faptul că poliția ştia deja cum se petrecuseră lucrurile şi că ar fi fost grozav de bine ca versiunea lui Unak să se potrivească cu a lor.

— A aruncat în aer o conductă de gaz şi a făcut ca totul să pară un accident.

— Şi a reuşit să pună mâna pe Zip?

— Cel puțin aşa se lăuda. După aia însă, ticălosul ăla de Meşter l-a ucis şi a luat el banii pe Zip, încheie Unak şi trase o înjurătură.

Liz se chinuia să-şi controleze emoțiile. Discul fusese în posesia mamei sale şi nu se ştie cum, Mark aflase de existenta lui. Îi reveniră în minte cuvintele lui Tish: *Mark mi-a spus că sora lui ne va ajuta şi că totul va fi bine*. Încă una dintre minciunile fanteziste ale lui Mark. Liz îşi putea imagina cearta violentă ce avusese loc între cei doi. Melanie nu voise, fără îndoială, să-i dea discul şi din disperare, Mark făcuse tot posibilul pentru a o convinge – inclusiv prin aducerea în casa ei a noului său prieten, Great Waters, ca să-l ajute s-o convingă.

Şi acest Great Waters o ucisese. Melanie, cu trăsăturile ei delicate şi zâmbetul acela larg, Melanie care se străduia să lase în urmă trecutul blestemat… Melanie îşi pierduse viața nu în timpul unei misiuni periculoase, ca asasin internațional, ci acasă, în noua locuință din Virginia, unde o vizita iubitul ei frate.

Liz respira uşor şi încerca să nu-şi exteriorizeze zbuciumul interior.

— Ştii ce era pe discul ăla? întrebă Simon. Sau cine l-a cumpărat?

— Nu ştiu cine a dat banii, însă Greg spunea că nu erau decât nişte fişiere cu nume, date şi chestii din astea. A fost nevoit să angajeze un hacker ca să-l poată citi. Avea şi un cod care făcea copierea imposibilă. Din punctul de vedere al lui Greg însă, discul

nu valora nimic. Gangsterul se aplecă spre un interfon aflat pe birou şi zise tare:

— Packy, poți să vii înapoi acum. Ridică apoi privirea spre ei. Ar fi bine să plecați. Eu trebuie să caut un individ cu o maşină neagră de teren, iar voi nu mai aveți alte întrebări.

Simon se ridică în picioare.

— A fost o vizită foarte plăcută, însă îți sugerez să nu te mai întorci la noi, bine? Nu cred că ai fi la fel de prosper în nord ca aici.

Cu acest ultim avertisment, ca Unak să stea departe de Manchester, cei doi părăsiră încăperea exact în clipa în care garda de corp revenea în cameră. Gânditor, Simon trecu pe lângă individ ca şi când acesta ar fi fost invizibil, inexistent. În timp ce traversau haosul zgomotos de pe ringul de dans, Liz simți că sunt urmăriți de mai multe perechi de ochi.

După ce ieşiră din club, Simon îşi vârî adânc mâinile în buzunarele pantalonilor şi porniră grăbiți pe trotuar.

— Acum ştim, zise el mohorât.

Liz încuviință din cap.

— Dosarele există şi mama lui Liz a fost ucisă pentru ele.

Mergeau amândoi umăr la umăr în tăcere, înconjurați de agitația nocturnă a metropolei.

17

Apel telefonic din Bruxelles, Belgia

— A găsit Sansborough dosarele?

— Încă nu, Cronus.

— Au atacat-o din nou?

— Oarecum.

— Povesteşte-mi totul.

— Mai întâi s-a dus să întâlnească o femeie pe nume Tish Childs.

— Mi-aduc aminte de ea – fosta soţie a lui Mark Childs. Am încercat şi noi să obţinem informaţii de la ea acum cinci ani, atunci când a explodat afacerea asta cu dosarele. Era bâtă, nu ştia nimic. A reuşit Sansborough să obţină mai multe de la ea?

— Da. Sansborough a primit nişte informaţii care au condus-o spre un depozit în Fulham. Acolo şi-a făcut apariţia şi Simon Childs. Este vărul ei, după cum probabil că ştii.

— Da, dar face parte şi din MI6! Nu vreau ca ticăloşii de la MI6 să pună mâna pe dosare!

— Individul pretinde că e vorba de o problemă privată. Acţionează în interes personal, fiindcă cel care şantajează a provocat sinuciderea tatălui său. De la depozit, cei doi au plecat spre un bar de noapte din Soho. Acolo au aflat că cel care a luat dosarele aflate în posesia lui Melanie Childs şi a fratelui acesteia, după care i-a ucis pe amândoi, a fost un gangster local. Individul şi-a schimbat apoi planul şi a vândut dosarele pentru un milion de lire unui tip al cărui nume nu-l ştim. Având în vedere că preţul a fost atât de mare şi că nu au fost nici un fel de probleme în legătură cu plata, cred că putem presupune că cel care le-a cumpărat este o persoană bogată, care doreşte să le folosească în scopuri personale.

— Prima rundă a şantajului a început la scurt timp după aceea. De ce nu am fost şi noi în stare să descoperim toate astea atunci? Doar l-am trimis pe predecesorul tău s-o interogheze pe Tish Childs.

— A povestit şi acum că a vizitat-o cineva şi a întrebat-o despre Mark. Însă i-a spus lui Sansborough că nu a dezvăluit niciodată nimănui secretele familiei, indiferent ce i s-a întâmplat. Şi i s-au întâmplat destule bietei femei ca s-o credem.

— Bietei femei?

— A murit, a fost ucisă. Se pare că în mai puţin de două ore de la conferinţa telefonică prin care ai anunţat pe toată lumea în legătură cu ceea ce face Sansborough.

— Cel care şantajează a trimis un ucigaş după Sansborough la adresa din East End?

— Da, Cronus. Adresa pe care Sansborough a indicat-o şoferului de taxi şi pe care ți-am comunicat-o eu. Ucigaşul a bătut-o pe fosta soție a lui Mark Childs pentru a afla încotro se îndreaptă Sansborough şi apoi a omorât-o.

— Cursa a funcționat Doamne Dumnezeule! Este vorba de unul de-ai noştri!

Londra, Anglia

Mai erau câteva ore până la răsărit şi maşina la volanul căreia se afla Simon se îndepărta în viteză de clubul de noapte Velvet Menagerie. Cercetau amândoi zona să vadă dacă nu cumva îi urmăreşte vreo maşină a poliției. Au cotit spre sud-est, în direcția gării Waterloo. Urma să se întoarcă amândoi la Paris, unde Simon voia să facă cercetări în legătură cu baronul Claude de Darmond.

— Şi tu? întrebă el. Ce ai de gând să faci acolo?

— Mă duc la hotel şi fac planuri.

Nu era chiar aşa. Telefonul ei mobil nu sunase şi nu avea nici un mesaj de la Mac, ceea ce însemna că situația lui Sarah şi a lui Asher nu se modificase şi că nu primise încă rezultatul de la laborator în legătură cu conținutul seringii.

— Aş vrea să ştiu şi eu ce reuşeşti să afli de la baron, spuse ea.

— Bineînțeles, dacă are legătură cu dosarele Carnivorului. Cu condiția să îmi spui şi tu dacă afli ceva nou.

— S-a făcut.

După ce făcură schimb de numere de telefon, Liz sună ca să rezerve locuri la Eurostar. Primele locuri disponibile erau pentru trenul de 7:40 dimineața, care ajungea în Gara de Nord la 11:47.

După ce termină convorbirea, puse telefonul jos.

— Crezi că oamenii lui Unak o să-l găsească pe ucigaşul lui Tish?

— Aici, pe terenul lui? Poți să fii sigură.

Liz se gândea la „târgul” pe care Simon îl făcuse cu gangsterul acela şi avea un sentiment ciudat. Ucigaşul o chinuise şi o omorâse pe Tish Childs după care se deplasase la depozit, fără îndoială pentru a o omorî şi pe ea. Însă acum individul era ca şi mort, ceea ce însemna că scăpase de unul din cei care îi amenințau viața. Simon aranjase lucrurile într-un mod foarte iscusit, însă asta nu însemna că nu riscase teribil de mult.

Se uita cu coada ochiului la Simon care, deşi atent la drum, încerca să depisteze eventualii urmăritori. Bărbia sa se profila

puternică şi buzele strânse erau un semn de nervozitate. În priviri i se citea furia şi în clipele acelea nu mai părea deloc tânăr şi lipsit de experienţă. Prestaţia sa în clubul de noapte fusese remarcabilă. Cu toate acestea, pentru Liz era greu să-şi reprime senzaţia că Simon fusese prea impetuos, că modul său de acţiune reprezenta un pericol nu numai pentru el, ci şi pentru ea şi Sarah. Se întrebă însă cât de mult din imaginea aceasta se datora amintirilor referitoare la sălbatica lui copilărie.

— Am ajuns. În vocea sa se simţea o mare uşurare.

Liz ridică privirea spre indicatorul luminos al gării Waterloo, care strălucea ca o fantasmă pe cerul înstelat şi Simon, după un ocol, duse maşina în garajul de sub terminalul internaţional. Clădirea subterană era aidoma unui sarcofag – o cutie sumbră din beton ce acoperea liniile de metrou şi în acelaşi timp reprezenta suportul pe care se sprijineau şinele de tren de deasupra capetelor lor.

Simon găsi un loc liber într-un colţ îndepărtat al garajului şi opri motorul. Îşi priviră amândoi ceasurile. Aveau ceva mai mult de patru ore până la plecarea trenului spre Paris.

— Nimeni nu ştie de maşina asta, nu? întrebă ea.

— Nimeni, răspunse el. I se citea oboseala în cearcănele de sub ochi. Ar trebui să fim în siguranţă o bucată de vreme. Vrei să dormi tu prima sau să stai de veghe?

— Dormi tu. Eu sunt prea nervoasă ca să adorm acum. Liz se uită de jur împrejur la maşinile cufundate în tăcere, încercând să desluşească şi ceea ce se afla în zonele aflate în umbră.

Simon încuviinţă din cap, coborî fotoliul, îşi potrivi umerii şi începu să sforăie în câteva secunde. Ea continuă să cerceteze garajul, atentă la o maşină al cărei motor fusese pornit şi gândindu-se la ce ar fi putut să facă în cazul în care şi-ar fi făcut apariţia poliţia sau ucigaşii aflaţi pe urmele sale.

*

În tagma sa era cunoscut drept Călugărul şi lucra întotdeauna singur. Avea o reputaţie foarte solidă în cercurile în care se învârtea. Se afla lângă depozit, în cabina maşinii de teren furate şi raporta pe mobil necunoscutului cu vocea aceea plină de sine, care apelase prin intermediari la serviciile sale.

Reuşea să-şi păstreze controlul deşi era furios. Eşuase şi asta din cauza celui care îl angajase.

— Pistolul a ajuns la Heathrow prea târziu ca s-o mai prind în apartament. Femeia aceea, Childs, nu a vrut să coopereze deloc.

Am pierdut iarăşi o mulţime de timp.

— Ai urmat planul de rezervă? vocea era aspră şi abia şoptită, individul folosea fără îndoială un mecanism de alterare vocală, care nu reuşea însă să ascundă tonul de superioritate.

— Bineînţeles. Am ucis-o pe Tish Childs şi am plantat cocaina şi arma.

— Înseamnă că va interveni poliţia. O să aflu eu unde s-a ascuns. Dacă e încă în Londra, o să te caut ca să termini treaba. Vei primi plata la oficiul poştal.

Cel care-l angajase închise telefonul.

Nu am nevoie de favorurile tale. Dezgustat, Călugărul porni maşina şi o băgă în viteză, cu gândul la o halbă de bere şi un sandviş cu şuncă. Nu parcursese însă mai mult de lungimea unui cvartal, când zări în faţă un camion proptit de-a curmezişul străzii pustii. Reduse viteza. Greu de zărit pentru un om obişnuit, însă foarte vizibili pentru Călugăr, în umbra camionului se ascundeau doi bărbaţi. O stradă laterală se deschidea convenabil în dreapta. Chiar prea convenabil. O ambuscadă.

Călugărul fu cuprins de o senzaţie asemănătoare cu plăcerea. Era mai mult decât se aşteptase de la această misiune. Frână brusc, băgă în marşarier, apăsă pedala de acceleraţie şi trase de volan mult spre dreapta. Vehiculul se supuse comenzilor sale şi urcă pe trotuar. Călugărul apucă cu o mână Mauser-ul şi se întinse să deschidă portiera, cuprins de febra confruntării.

Un glonţ tras dintr-o armă cu amortizor pătrunse prin geamul portierei din stânga. Pentru o fracţiune de secundă, Călugărul auzi un zgomot asemănător unui şfichiuit de bici. Apoi nimic. Glonţul îi trecu prin cap, îi ieşi prin ureche şi sparse geamul de pe partea sa. Călugărul se prăbuşi din maşină, mort înainte ca ţeasta sa să se izbească de trotuar.

Bărbatul ocoli maşina de teren. Pe spate îi atârna o coadă din păr negru împletit şi în nas avea două inele de aur. Cu trupul său uriaş de luptător şi cu haina sport de mătase neagră, individul ar fi părut ciudat de nepotrivit pentru locul acela chiar şi pentru cineva care nu ar fi asistat la crimă. Singurii care îl văzuseră fuseseră însă oamenii lui şi ţinta sa era moartă. Băgă pistolul în toc. În câteva minute avea să fie înapoi la uşa clubului Velvet Menagerie.

*

Liz avu un somn chinuit. Când se trezi, braţele îi erau ca de plumb şi se simţea total dezorientată. Nu deschise imediat ochii.

Mai aşteptă câteva clipe până ce deveni pe deplin conştientă de tăcerea garajului subteran, de mirosul vag de benzină şi de faptul că se afla pe un fotoliu de maşină.

În cele din urmă îşi dezlipi puţin pleoapele. Simon se uita fix la ea. Liz rămase nemişcată, ca şi cum ar fi continuat să doarmă. Intensitatea privirii făcea ca ochii lui albaştri să pară mai întunecaţi decât în realitate. Ţinea braţele încrucişate la piept. În mâna dreaptă se vedea revolverul Beretta, iar stânga era ascunsă în curbura cotului. Mişcă rapid capul pentru a trece în revistă garajul.

Începând cu fluiditatea mişcărilor şi terminând cu frumuseţea masculină a feţei, întreaga lui făptură degaja un aer nonşalant, o sete contagioasă de viaţă şi de aventură. Era un bărbat pe care femeile îl urmăreau cu privirea. Nu atât din cauza frumuseţii lui speciale, ci mai ales datorită aerului său de animal de pradă, sigur pe sine. Era tipul acela de bărbat care se simţea foarte în largul său în compania femeilor.

La început, Liz fusese doar curioasă şi puţin amuzată de faptul că el o studia în timpul ce ea dormea. Acum însă, după ce el îşi concentră din nou atenţia asupra ei, intensitatea privirii lui îi provocă o stare de nelinişte.

Deschise ochii, clipind de câteva ori, de parcă s-ar fi trezit în clipa aceea.

— S-a întâmplat ceva?

El îşi mută rapid privirea.

— Nimic. O patrulă a trecut de două ori, însă nu s-au obosit să vină până în colţul nostru. Cum te simţi?

— Mai bine. Cred că ar fi bine să mergem să ne luăm biletele, zise ea gândindu-se la ce putea să-i aştepte afară.

— Mai avem timp. Te aşteaptă cineva la Paris?

Expresia de pe faţa lui îi mărturisea îngrijorarea.

Eşti Sarah, îşi spuse ea. *Trebuie să gândeşti ca Sarah.* Fu din nou surprinsă de natura duplicitară a acestui tip de viaţă pe care sperase să-l uite o dată pentru totdeauna, de uşurinţa cu care adevărul putea fi înlocuit de minciună.

— Asher plănuise să mă aştepte, începu ea să explice cu un zâmbet plin de dor, ca şi cum s-ar fi gândit la el, însă a primit o misiune. Nu e nici o problemă. Îmi place oraşul şi îmi găsesc eu ceva de făcut.

— Crezi că te mai aşteaptă vreo surpriză?

— Te referi la individul care a ucis-o pe Tish Childs? Sunt

convinsă că nu.

Simon nu păru deloc convins.

— Ai vreo armă la tine?

— Nu şi nici nu intenţionez să port.

Simon desfăcu palma stângă. Avea acolo un pistol mic cu ţeavă scurtă, o armă neobişnuită, calibru 22.

— Ar trebui. Presupunând că individul a fost angajat de cineva, mai mult ca sigur că persoana respectivă va mai angaja şi alţii. Poţi să iei arma mea de rezervă.

— E drăguţ din partea ta, Simon. Vorbesc serios. Însă nu. Nu voi purta armă. Am renunţat la ele cu câţiva ani în urmă. Acesta e ultimul meu cuvânt.

— Nici dacă ai şti că o armă poate salva viaţa ta sau pe a altcuiva?

— Există şi alte metode prin care se pot rezolva problemele, nu numai violenţa. Ştiu asta foarte bine, zise Liz şi schimbă subiectul. Ce ai de gând să faci după ce te duci la castelul baronului?

Simon se gândi câteva clipe.

— Depinde de ceea ce aflu acolo, zise el şi-şi băgă pistolul pe care voise să-l ofere lui Liz într-un toc fixat de gleznă.

— Asta dacă reuşeşti să afli ceva.

Spionajul era în acelaşi timp artă şi muncă asiduă, însă ceva din vocea lui îi spunea că se fereşte de ea.

— Simon, de ce ai fost trimis la Florenţa?

Gura lui se strânse brusc, defensiv.

— Ţi-am mai zis că şederea în Italia e un fel de vacanţă, răspunse el zâmbind cu şiretenie. O vacanţă impusă.

Liz îi întoarse zâmbetul încercând să ascundă ceea ce tocmai descoperise Simon: juca un rol la perfecţie. Comportamentul său copilăros, impulsiv, chiar arogant uneori nu era decât o mască sub care Simon îi făcea pe cei din jurul lui să creadă că nu e cine ştie ce de capul lui. În realitate însă era un tip mult mai generos şi dedicat decât lăsa să se vadă.

— Atunci îţi sugerez să renunţi la Paris şi să te duci în Italia, îi spuse ea. Dacă cei de la MI6 nu ştiu nimic despre dosarele Carnivorului şi tu îi amesteci în chestia asta, lucrurile pot deveni foarte complicate nu numai pentru tine, ci şi pentru mine. E posibil ca din cauza asta şantajistul şi dosarele să ne scape printre degete.

— Ştiu eu cum să mă descurc cu şefii mei, zise el repede, îngrijorat mai degrabă pentru capacitatea ei de a face faţă

încurcăturii în care se părea că intrase.

— Uite, exact asta nu-mi dă pace. Orgoliul ăsta nemăsurat al tău. Mă face să cred că nu îți dai cu adevărat seama cu ce ai de-a face. Se poate avea încredere în tine? Nu cumva ai de gând să faci cine ştie ce trăsnaie numai ca să îndrepți nu ştiu ce greşeală din copilărie?

Simon îi aruncă o privire furioasă.

— Stai puțin. Dintre noi doi, tu eşti amatoarea, nu eu. Dacă nu vrei să lucrezi cu mine, bine. Oricum nu cred că mă poți ajuta în vreun fel. Dacă însă crezi că merită, mi-ar plăcea să ținem legătura.

Liz rămase pe gânduri. Îi plăcuse modul original în care o ajutase să fugă din depozit, precum şi abilitatea cu care îl manipulase pe Jimmy Unak. Găsise de asemenea o metodă deşteaptă prin care să scape de ucigaşul mascat. Nu-i dăduse nici un motiv să se îndoiască de el. La urma urmei, dacă îşi schimba planul, nu avea decât să nu-i spună nimic din ce ştia.

— Sunt de acord să lucrăm împreună, zise ea. Cred că ar fi bine să avem un loc pentru mesaje. Nu departe de Arcul de Triumf, pe strada Bassano este un restaurant numit *Chez Paul*. Vizavi se află o parcare şi o cabină telefonică.

— Ştiu zona, însă nu-mi aduc aminte de nici o cabină telefonică.

— O s-o găseşti. Este un loc nemaipomenit de bun pentru mesaje. O tânără femeie, o poetă, obişnuia să lase acolo bilețele de dragoste adresate unui bărbat mai în vârstă pe care îi vedea în fiecare zi servind micul dejun la *Chez Paul*. Era prea săracă şi timidă ca să îndrăznească să vorbească direct cu el, aşa că punea aceste mesaje anonime între perete şi aparatul telefonic, convinsă că el nu le va citi niciodată. În acelaşi timp, bărbatul o remarcase şi o plăcuse. Într-o bună zi, se hotărî s-o aştepte la ieşirea din cabina telefonică. Văzu însă că ea lasă acolo o bucată de hârtie. Asta l-a speriat. Fata putea fi o spioană. În loc să vorbească cu ea, bărbatul a plecat. S-a întors însă mai târziu ca să vadă ce era cu biletul acela. A găsit o duzină.

— Individul era agent secret?

Liz clătină din cap.

— Nu, era editor. Când a pus biletele cap la cap şi-a dat seama că făceau parte dintr-un lung poem scris în singurătate şi adresat unui iubit inaccesibil. Un poem numit „într-o inimă greşită” şi…

— „Suntem singuri într-un pahar, o bulă, o lacrimă”, cită el. Mi-

am amintit acum de această poveste. S-au îndrăgostit, ea a terminat poemul şi el i l-a publicat.

— Da, asta este povestea. De atunci localnicii îşi lasă acolo mesaje. Se spune că aduce noroc. Doar ştii… francezii şi dragostea neîmpărtăşită.

— Îmi place ideea asta. O să fie destui oameni pe acolo care să ne asigure acoperirea.

Simon îşi lăsă pistolul Beretta în poală, ridică mâinile deasupra capului şi se întinse.

— Să ştii că ai dormit ceva timp pe umărul meu.

— Nu ți-a plăcut să fii pe post de pernă?

— Ba pot să spun că a fost destul de plăcut, zâmbi el.

Nu putea deloc să ignore faptul că ea semăna atât de bine cu Liz. Era foarte ciudat să descopere că toate acele sentimente şi emoții pe care i le trezeau amintirile încă vii erau vinovate. În ciuda faptului că suferise destul de mult de-a lungul anilor, hormonii continuau să joace un rol foarte important. Dar era ceva mai mult de atât. Liz fusese pentru el ca o icoană imposibil de atins; mai în vârstă decât el, fusese expresia cunoaşterii date de o sexualitate activă. O ființă la care visa cu toți porii şi totuşi intangibilă.

Îşi aducea aminte de ticălosul cu care se măritase. Garrett nu-ştiu-cum, de la CIA. În familie se vorbea că ea intrase în Agenție doar ca să poată petrece mai mult timp cu el. Garrett primise însă o misiune în Orientul Mijlociu şi acolo fusese prins şi ucis de terorişti. În afară de faptul că trăieşte în California şi că predă la o universitate, nu mai ştia nimic despre ea.

Simon îşi drese glasul.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

— Nu cred că e un moment foarte potrivit pentru confesiuni, încercă ea să-l oprească. Avea o presimțire în legătură cu ceea ce se pregătea el să spună.

Simon trase o înjurătură în gând. *Ce naiba era în mintea lui?* Se simțea vinovat. Femeia de lângă el nu era Liz. Era Sarah Walker şi nu ştia prea multe lucruri despre ea decât ceea ce citise în dosar.

— Poate că ai dreptate, începu el, însă trebuie să ştii că, dacă m-am purtat puțin cam ciudat, e din cauză că prezența ta îmi aduce aminte atât de bine de Liz. Îmi cer scuze.

— Nu ai de ce să-ți ceri scuze.

— Nu, sincer, te rog să mă ierți. Vezi tu… adevărul este că… ei bine, cred că pot să-ți spun de-a dreptul. În adolescență făcusem o pasiune teribilă pentru Liz. Bineînțeles că zâmbeşti şi zici că era o

prostie, având în vedere diferența de vârstă şi toate celelalte, însă să ştii că o divinizam. Da, ăsta e adevărul. Obişnuiam să-i urmăresc orice mişcare când venea acasă, în vacanță, de la Cambridge. Ca să se mărite până la urmă cu ticălosul ăla! Garrett nu-ştiu-cum, nu?

— Garrick. Garrick Richmond. Crezi că era un ticălos?

— Tu nu eşti de aceeaşi părere?

— Nu l-am întâlnit niciodată. Însă cred că e mai sănătos să presupunem că până la urmă Liz a înțeles că nu era un soț potrivit pentru ea.

— Eşti plină de tact, la fel ca şi ea.

— Asta crezi tu, că Liz e plină de tact? Dumnezeule, cât poți să te înşeli! Era foarte ciudat să vorbească despre ea însăşi la persoana a treia. Dar nu mi-ai spus chiar tu acum câteva ore că dacă ar fi fost Liz în locul meu ți-ar fi înfipt fără îndoială în carotidă țeava unui pistol? De când e asta considerată drept o dovadă de „tact”? Bine, ți-ai eliberat conştiința, numai că lui Liz trebuie să-i povesteşti toate astea, nu mie.

Liz se uită neliniştită de jur împrejur în garaj şi apoi îşi privi ceasul de la mână.

— E timpul să mergem. Deschise geanta. Scoase de acolo ochelarii lui Sarah, bereta lui Asher şi jacheta maro.

Simon o privea cu uimire în timp ce se echipa.

— Asta este deghizarea ta?

— E suficientă.

El nu era chiar aşa de sigur, însă a încerca s-o oprească era ca şi cum ar fi vrut să se opună naturii dezlănțuite.

— O să aflăm în curând dacă e suficientă sau nu.

— Eu plec prima, spuse ea. E bine să nu ajungem la casă de bilete împreună.

— Sunt cu totul de acord. Şi nici în tren nu e bine să stăm alături.

— E o idee bună.

Liz ieşi din maşină. Peştera din beton era luminată cu becuri aşezate în partea de sus a pereților. Îşi potrivi jacheta aceea urâtă şi o porni spre lift, aspectul ei schimbându-se parcă după fiecare pas. Simțea că o apasă ca o povară moartea mamei ei. Deşi mama ei reuşise să-şi lase în urmă viața clandestină, până la urmă fusese ucisă din cauza acesteia. Poate că nimeni nu putea să scape de urmări.

Simon venea după ea, privind-o cu uimire. Sarah dădea

impresia că se scufundă în sine însă şi devenind din ce în ce mai mică, mai fragilă, aproape copleşită, dar încă încercând să reziste în fața răutății celor din jur. Ar fi vrut s-o laude, să-i spună cât de mult o admiră, dar Liz merse şi mai departe, înaintând cu paşi mici, ca ai unui şoricel timid. Până ajunseră la intrarea în terminalul internațional, Simon aproape că nu o mai recunoscu pe Sarah Walker. Era un lucru foarte bun şi asta nu numai din cauza poliției. Dacă trimiseseră un ucigaş după ea, aveau să trimită cu siguranță şi alții.

Sala gării era un spațiu vast ce răsuna de voci, zgomot de pa şi valize trase pe role şi anunțuri în difuzoare. Liz uită cu totul de Simon şi teoriile lui pentru că, în timp ce avansa spre casa de bilete, îşi făcură apariția doi polițişti în uniformă. Pulsul i se acceleră. Ar fi vrut să se întoarcă, însă o asemenea mişcare ar fi atras şi mai mult atenția.

Se strădui să-şi păstreze cumpătul şi să respire normal în timp ce cei doi bărbați cercetau sala. Aproape în aceiaşi timp, privirile amândurora se opriră asupra ei. Liz se încovoie şi mai mult şi continuă să înainteze cu mersul acela ciudat aruncând priviri mioape prin ochelarii lui Sarah în timp ce-i urmărea pe cei doi polițişti cu coada ochiului.

În extremitatea stângă a şirului de ghişee, Simon prezentă actele sale de la MI6 şi dispăru apoi în interior pentru a obține permisul de a călători cu arma în Franța. Procedura putea dura câteva secunde sau mult mai mult dacă funcționarii doreau să facă totul ca la carte.

În timp ce Liz se opri în fața unui alt ghişeu, cei doi polițişti se despărțiră şi îşi continuară patrularea.

— Pentru Gara de Nord, vă rog. Liz dădu numele pentru care făcuse rezervarea – Sarah Walker.

— Paşaportul dumneavoastră, doamnă. Cu părul cărunt şi cu un aspect foarte oficial în uniforma sa îngrijită, funcționarul de la ghişeu o privea pe deasupra ochelarilor fără ramă. Fruntea şi obrajii săi erau brăzdate de vârstă.

— Da, domnule, zise ea uşor, cu acelaşi aer de persoană timidă. Deschise paşaportul lui Sarah.

În timp ce bărbatul se aplecă asupra documentului, ea văzu un alt funcționar în uniformă intrând în spațiul unde se aflau ghişeele. Acesta merse prin spatele funcționarilor de la ghişee lăsând câte un afiş pe fiecare pupitru. Liz se strădui să vadă ce scria pe hârtia aflată lângă cotul funcționarului din fața ei. Inima

parcă i se oprise în loc. Se putea vedea foarte clar că era ceva oficial – de la Scotland Yard.

I se uscase gura şi reuşi să distingă cuvintele *Patricia Warren Childs* şi *crimă* şi *East End.* Desenul semăna cu ea, presupusa criminală, însă nu era perfect şi diferenţa era accentuată din cauza ochelarilor, beretei şi a aerului său timid. Dacă însă funcţionarul de la ghişeu se apuca să compare acest desen cu fotografia din paşaport, coincidenţa avea să iasă, fără îndoială, la iveală. Dacă funcţionarul chema poliţiştii şi aceştia îi controlau geanta, aveau să găsească două paşapoarte pe nume diferite, dar cu aceeaşi fotografie pe amândouă. Era un motiv suficient pentru a o aresta, iar detenţia micşora drastic şansele de a găsi dosarele Carnivorului şi de a o salva pe Sarah. Se blestemă în gând pentru nesăbuinţa de a nu ascunde propriul ei paşaport.

Funcţionarul încetă să mai răsfoiască filele paşaportului şi începu să studieze fotografia.

Trebuia să facă ceva foarte repede, înainte ca individul să apuce să compare fotografia cu desenul. Remarcă brusc părul cărunt al acestuia şi faţa puternic ridată. Avea în spate cel puţin şaizeci de ani dificili. Îi veni o idee... Era omeneşte să te intereseze de sănătatea celui din faţa ta, în special dacă acesta este în vârstă.

În timp ce funcţionarul ridică privirea de pe fotografie ca s-o privească şi apoi o coborî din nou, Liz băgă mâna în geantă.

— Acesta este permisul meu de conducere eliberat în California, spuse ea cu o voce spăsită, deschizând portofelul lui Sarah şi arătându-i funcţionarului documentul, pentru a-i confirma că ea e cea din paşaport. Fotografia aceasta şi cea din paşaport au fost făcute înainte să mi se decoloreze pielea.

Se aplecă spre ghişeu, atinse cu un deget ochelarii imenşi şi spuse în şoaptă:

— Vedeţi că şi eu port ochelari. Sper că dumneavoastră nu suferiţi de ceva serios.

Fără să-şi dea seama, bărbatul îşi împinse în sus pe nas ochelarii cu ramă subţire.

— Nu semănaţi cu nici una dintre cele două fotografii, comentă el.

— Aş fi vrut ca diferenţa să nu fie atât de mare, zise ea aruncând în jur o privire tulbure. Aveam de gând să vă rog să-mi spuneţi în ce direcţie sunt trenurile. Nu sunt încă oarbă, nu am nevoie de baston, dar mi-e foarte greu să disting indicatoarele aflate la distanţă. M-aţi ajuta foarte mult dacă m-aţi îndruma

dumneavoastră.

Încercă să-şi ascundă nervozitatea şi-l privi drept în ochi. Expresia severă de pe fața bărbatului se îmblânzise parcă un pic. Era momentul să pluseze, chiar dacă exista riscul ca acesta să reacționeze neaşteptat şi să cheme ajutoare.

— Va trebui să renunț la permisul de conducere când ajung acasă, se confesă ea. Nu mai pot conduce bine din cauza vederii. Pierderea vederii m-a făcut să nu mai am încredere în mine, cel puțin aşa mi-a spus doctorul meu. Eram drăguță, nu-i aşa?

Liz zâmbi curajos.

Toată împotrivirea bărbatului se topi.

— Da, foarte drăguță.

Slavă Domnului că mai exista o urmă de bunătate în sufletul oamenilor.

— Dacă ați terminat şi nu e nici o problemă, sunteți atât de drăguț să-mi dați câteva indicații?

Reuşise. Bărbatul începu să-i arate, prin gesturi şi vorbe, pe unde s-o ia. Liz îşi recuperă paşaportul şi permisul de conducere şi-i mulțumi funcționarului. Simon şedea pe o bancă aflată în apropiere şi se prefăcea că citeşte *Times.* Ridică bărbia şi dădu uşor din cap, cu o privire îngrijorată. Ea se îndreptă grăbită spre trenuri. El se ridică în picioare, strânse ziarul sub braț şi porni după ea.

18

Paris, Franța

În timpul călătoriei de la Londra la Paris, Liz și Simon se așezaseră în așa fel încât să se vadă unul pe celălalt și să se poată odihni pe rând. După ce ajunseseră la Paris, el închiriase o mașină în timp ce ea oprise un taxi.

De îndată ce se așeză pe bancheta din spate, Liz îl sună pe Mac, însă nu primi nici un răspuns. Îi lăsă un mesaj prin care îl ruga s-o sune și începu să se gândească la Asher, sperând ca el să se simtă mai bine și să aibă vești îmbucurătoare în legătură cu Sarah. Abia aștepta să-i povestească acestuia ce i se întâmplase în Londra, despre uciderea lui Tish, despre Simon și MI6, despre faptul că Melanie și Mark fuseseră uciși și dosarele vândute. Bineînțeles că nu îi va spune nimic din toate astea lui Mac. Putea avea surpriza ca informațiile pe care i le-ar fi dat să ajungă direct la criminalii ce o urmăreau pe ea.

Ajunse la spital la începutul după-amiezei. Surorile medicale se pregăteau să administreze medicația de la mijlocul zilei, iar asistenții împingeau scaunele cu rotile în care ședeau pacienții ce urmau tratamente de refacere fizică. Se grăbi să ajungă la camera în care se afla Asher și deodată se încruntă. Scaunul din fața ușii dispăruse. Nu se vedea nici o santinelă – nici de la CIA, nici din altă parte. Ușa era deschisă și ea băgă imediat capul înăuntru.

Bărbatul care dormea acolo era aproape chel, avea înjur de șaptezeci de ani și valuri de grăsime sub bărbie. În mod sigur nu era Asher.

Alergă spre camera asistentelor.

— Unde a fost mutat Asher Flores?

— A, da, doamna Flores. Era aceeași asistentă ca și în ziua precedentă. Nu ați fost informată?

— Informată în legătură cu ce? Ce s-a întâmplat cu Asher?

Asistenta făcu ochii mari.

— A părăsit spitalul. Nu știați?

— A trebuit să plec din oraș.

De ce să-l fi mutat cei de la Langley pe Asher dintr-un loc unde se afla în siguranță și unde era tratat în cele mai bune condiții?

Poate că era un semn bun. Poate că cei de la Langley o găsiseră pe Sarah, ea era acum împreună cu Asher şi zburau amândoi spre casă, sub supraveghere medicală.

Dacă aşa ar fi stat lucrurile, Mac ar fi trebuit însă s-o informeze şi pe ea.

— Unde l-au dus?

— Nu ni s-a spus, doamnă. La urma urmei, nu era treaba noastră. De îndată ce *monsieur* a ieşit de poarta spitalului, a fost preluat de doctorul american.

— Era cu el un doctor american? Cine?

— Cel pe care l-a adus gardianul. Vă rog să mă scuzaţi. Trebuia să vă fi spus asta mai întâi. Sunt convinsă că *monsieur* va fi îngrijit excelent.

Liz ieşi din spital încercând să analizeze rapid situaţia. Chiar dacă Sarah ar fi fost liberă, ea tot trebuia să continue cercetările pentru a găsi dosarele şi pe cel care-i şantaja; dar fără să mai fie sub presiune. Cea mai bună cale de a afla ce însemnau toate astea era să-l sune pe Mac. Dar telefonul lui Mac suna încontinuu. Se înţeleseseră să ţină legătura. Unde era?

În cele din urmă opri un taxi şi urcă în maşină.

— Hotelul Walhalla. Pe cel mai scurt drum posibil, *s'il vous plait.* Se uită cu atenţie în oglinda retrovizoare şi surprinse o parte din faţa şoferului. M-ai luat cumva astăzi de la Gara de Nord?

Individul purta ochelari de soare şi avea o şapcă pe cap. Pe faţa sa îngustă se citi surpriza.

— *Oui, mademoiselle.* Am avut noroc că aţi părăsit spitalul tocmai acum. Aveam mare nevoie de un client.

Pe traseul de la gară la spital condusese cu flerul şi iscusinţa specifice celor mai buni şoferi parizieni.

— Foarte bine, se hotărî ea. Trebuie să ajung cât mai repede la hotel.

— Traficul la ora asta e infernal, cred că ştiţi.

— Douăzeci de euro dacă reuşeşti să ajungi în mai puţin de o jumătate de oră.

— Ah, ce inspirat am fost că am oprit!

Şoferul apăsă pedala de acceleraţie şi depăşi un Renault Twingo din faţă trecând la câţiva centimetri de bara de protecţie a acestuia. Liz se lăsă pe spate în timp ce şoferul făcea slalom printre celelalte vehicule, ajutându-se din plin de claxon pentru a-şi face loc. Bulevardele şi străzile Parisului erau dominate de taxiuri. Oriunde se uita, vedea indicatoarele rectangulare

ridicându-se deasupra celorlalte maşini.

Încercă din nou să ia legătura cu Mac. Nici un răspuns. Privi prin geam fără să vadă ce era afară şi avu senzaţia că timpul se opreşte în loc. Într-un târziu, taxiul puse o frână violentă şi se opri în faţa hotelului. Îi dădu şoferului banii promişi şi porni cu paşi grăbiţi spre recepţie. Nu o aştepta nici un mesaj.

Se urcă în lift, înjură în gând din cauza încetinelii cu care se mişca şi o dată ajunsă la etajul ei, ţâşni spre cameră. Descuie uşa şi intră fără zgomot, analizând totul dintr-o privire. Nu era nimic mişcat de la locui lui. Atât camera, cât şi baia erau goale.

Liz încuie uşa, se lipi de peretele de lângă fereastră şi aruncă o privire în jos. Era tot acolo. Femeia aceea solidă din echipa lui Mac, cu părul tuns scurt şi cu ruj închis la culoare pe buze. Era aşezată pe banca din staţia de autobuz, însă de data asta purta ochelari de soare şi se uita direct spre fereastra de la camera în care se afla Liz. În toată înfăţişarea ei era ceva diferit faţă de modul în care arătase în ziua precedentă, ceva care o nelinişti pe Liz. Ceva se întâmplase. Dar ce?

Nu se vedea nici urmă de Mac. Liz oftă şi se întoarse spre interiorul camerei. Abia atunci observă bucăţelele de plastic din jurul laptopului lui Sarah. Îl deschise şi înlemni, mută de uimire. Interiorul era complet distrus; monitorul spart şi tastatura făcută bucăţele. Cine…?

Mai cercetă încă o dată încăperea, însă nu reuşi să vadă nimic neobişnuit. Valiza era acolo unde o lăsase, patul era făcut. Cu toate astea, cineva intrase acolo şi distrusese laptopul. Un act de vandalism? Nu. Era un avertisment. Nu se afla în siguranţă acolo.

Trebuia să-i spună despre asta lui Mac, însă el nu răspundea la telefon. Clătină din cap, cu un nod de îngrijorare în piept. În orice caz, trebuia să-şi schimbe înfăţişarea. Mai verifică o dată încuietoarea uşii, apoi îşi scoase hainele şi intră în baie să facă un duş.

În timp ce apa caldă curgea peste ea, evenimentele ultimelor două zile reveniră în forţă în mintea ei. Toate se întâmplau oare din cauza dosarelor lăsate de tatăl ei? După răpirea lui Sarah şi evenimentele din Londra, era din ce în ce mai convinsă că acesta era adevărul. Chipul lui Sarah îi apăru în faţa ochilor şi pentru o clipă fii din nou copleşită de frică pentru soarta acesteia.

Începu să se şteargă, încercând să-şi imagineze unde ar putea fi Mac. Nu era deloc dornică să aibă din nou de-a face cu cei de la CIA, nici măcar cu femeia de jos, din staţia de autobuz, însă până

la urmă avea să fie nevoită să apeleze la ei pentru a-l localiza pe Mac. Îşi puse nişte pantaloni negri şi un top croşetat de culoare gri pe care le luase din sertarele în care îşi pusese Sarah hainele – hainele închise la culoare erau întotdeauna de preferat, fiind mai greu de observat. Atât ea, cât şi Sarah preferau culorile închise.

Deschise debaraua pentru a căuta acolo o pereche de pantofi. Avu un moment de ezitare, ochii şi mintea ei refuzând să creadă… apoi deveni conştientă.

Scoase un țipăt. Îşi acoperi însă imediat gura cu palma. Fierea i se ridică în gât. Mai văzuse oameni ucişi însă de data asta era mai rău. Atât de neaşteptat. Atât de şocant. Se forță să privească din nou.

Trupul mare al lui Mac era aşezat pe podeaua debaralei, cu spatele sprijinit de perete, ca şi cum s-ar fi odihnit. Hainele erau netezite părul îngrijit pieptănat, iar picioarele încrucişate. În gât însă se vedea atârnând o seringă hipodermică, înfiptă atât de adânc încât acul dispăruse în întregime. În ochii larg deschişi nu mai pâlpâia nici o scânteie de viață.

Liz nu revenise în totalitate în pielea personajului care fusese cândva. Nu era încă pregătită pentru brutalitatea acelei vieți. Nu putea rămâne insensibilă, rece, în fața morții. Crima nu era pentru ea o simplă latură a muncii, o sarcină. Şocul în fața morții nu putea fi înlăturat, indiferent cât de multă experiență sau pregătire ar fi avut, însă antrenamentul ajuta la controlul reacțiilor. La Fermă învățase că nu există persoană care să nu fie vulnerabilă la şoc. Numai țipătul scurt pe care îl scosese o trădase.

Îngenunche lângă Mac, închise ochii şi puse urechea pe pieptul lui. Nimic. Nu-i venea să creadă. Nu i se putuse întâmpla aşa ceva lui Mac. Rămase pe vine şi încercă să-şi potolească bătăile inimii astfel încât să poată să-i privească din nou fața rece ca de marmură şi să-şi aducă aminte câtă viață şi experiență exprimase. Mac fusese un profesionist.

Un bărbat care putea să-şi poarte singur de grijă. Atât de bun încât fusese desemnat s-o protejeze pe ea.

Nu, nu avea dreptate. Un alt lucru pe care îl învățai la Fermă era acela că nici un agent nu era suficient de bun ca să nu fie în pericol în fiecare minut. În fiecare secundă.

Cu ochii arzând, se ridică în picioare şi se aşeză apoi pe pat. În ciuda suspiciunilor ei, a ideilor lui, îi plăcuse de Mac. Un val de durere o străbătu. Sări brusc în picioare şi alergă la fereastră. Trebuia s-o atenționeze pe femeia aceea. Chiar în clipa în care se

aplecă pentru a privi spre femeie, sună telefonul mobil. Poate era Simon. Apucă geanta cu o mână, scoase afară telefonul şi se întoarse la fereastră.

— Vino jos, la mine. Era vocea unei femei vorbind în engleză cu accent franțuzesc.

Liz rămase blocată.

— Ce?

— Vino la mine şi noi o vom elibera pe Sarah Walker. Ia liftul şi ieşi pe uşa din față a hotelului. Ne întâlnim acolo. O să apară o dubiță – aceeaşi dubiță neagră care a ridicat-o pe Sarah. Doar vrei s-o vezi liberă, nu?

Lui Liz i se puse un nod în gât. Încercă să răspundă cu o voce dură:

— Prostii. N-am nici un motiv să te cred că Sarah e la tine, sau dacă e, că ai să-i dai drumul.

Se uită cu atenție în intersecție, spre femeia care reprezenta pentru ea singura legătură cu Mac. Femeia avea telefonul la ureche, se ridicase în picioare şi se uita spre fereastra în spatele căreia se afla Liz. Sentimentul acela pe care-l avusese mai devreme, cum că se întâmplase ceva, era încă prezent, însă acum avea o motivație precisă.

Se auzi din nou vocea şi Liz putu să vadă că femeia de jos era cea care rostea acele cuvinte:

— Tish Childs. Angus Macintosh. S-ar putea să urmeze Sarah Walker. Ce crezi că se întâmplă dacă stăm puțin de vorbă? Vino jos. Doar vrei s-o vezi, nu?

Liz nu zise nimic, încercând să-şi revină. Deci, privirea pe care femeia aceea i-o aruncase lui Mac în fața spitalului nu îl atenționase asupra prezenței ei acolo, în calitate de ajutor al lui. Liz se aşteptase ca Mac să aibă mai multe ajutoare şi interpretase greşit acea privire.

— Tu l-ai omorât! o acuză Liz.

— Nu era deloc preocupat de binele tău sau al verişoarei tale.

Alte minciuni!

— Faptul că el e mort nu înseamnă că ea e în viață – sau că se află în mâinile tale. Cine eşti? Ce urmăreşti cu adevărat?

Vocea femeii încerca s-o liniştească:

— Să salvez viața verişoarei tale. Îți acord o oră de gândire. Dar numai o oră. Ştiu că ții la ea…

Liz apăsă butonul OFF şi se trase într-o parte a ferestrei ca să poată privi mai bine. Femeia închidea şi ea mobilul, neagră la față

de furie. Nu exista nici o dovadă că Sarah era în mâinile ei sau ale oamenilor ei. În orice caz, din ceea ce aflase până atunci, grupul care voia să pună mâna pe dosare era acelaşi care o răpise şi pe Sarah. Femeia nu făcea parte din acel grup. Femeia lucra pentru cel care şantaja.

Furioasă, Liz ţâşni de lângă fereastră, îşi puse pantofii, scoase pistolul Sig Sauer din locul unde îl ascunsese, între perete şi calorifer, verifică dacă arma e încărcată şi porni grăbită spre uşă. Acolo se opri brusc.

Ce era în mintea ei? Se uită la arma pe care o ţinea în mână. Apoi înţelese. Exact asta voia femeia. S-o provoace. Un atac dictat de furie era exact ca şi cum s-ar fi predat de bunăvoie în mâinile ei.

Femeia îi acordase o oră. Doar atât.

Prima sa grijă trebuia să fie Sarah şi dosarele Carnivorului. Făcea acum parte dintr-o echipă CIA care încerca s-o salveze pe Sarah, să găsească dosarele şi să-l oprească pe cel care şantaja. Mac fusese legătura ei cu acea echipă şi Mac era acum mort. Trebuia să restabilească acea legătură. Calea cea mai rapidă era să ocolească şeful agenţiei locale şi să sune direct la Langley.

Puse arma pe birou şi folosi telefonul protejat pe care îi primise de la Mac. Formă un număr pe care îl memorase cu ani în urmă şi pe care nu se aşteptase să fie nevoită să-l utilizeze vreodată. Era o linie specială pentru cei care, asemenea ei, ieşeau din sistem.

— Aici e Red Jade, spuse ea vocii care răspunse. După ce Liz comunică şi codul său numeric, la capătul celălalt al liniei se lăsă tăcerea.

Cu telefonul lipit de ureche, Liz se duse la uşa garderobei, se mai uită încă o dată la sărmanul Mac şi apoi o închise. Se aşeză pe scaunul de la birou şi privi în jos spre degetul strâmb. Îşi aducea aminte foarte vag de durerea teribilă pe care o simţise în momentul în care căzuse şi şi-l rupsese, urmată apoi de suferinţa din perioada vindecării. Aparent fără nici un motiv îi veni în minte imaginea lui Simon şi zâmbi fără să vrea. Îl revedea ca prin ceaţă: un băieţel adorabil a cărui copilărie părea a fi la un secol distanţă. Copilăria ei era încă şi mai îndepărtată.

În sfârşit, se auzi un zgomot pe linie şi vechea ei „poartă” din cadrul Companiei, omul cu care nu mai vorbise de ani de zile, o întrebă:

— Red Jade?

— Da.

— Numele tău adevărat?

— Liz Sansborough, Frank. Pentru numele lui Dumnezeu, te rog nu-mi face şi tu zile fripte! După instructajul final, fusese repartizată în grija lui Frank Edmunds. „Porțile" reprezentau punctele de contact cu cei pensionați, semipensionați sau cu ceilalți agenți care, sub o formă sau alta, nu mai erau activi.

— La naiba, Sansborough. Au trecut atâția ani de când ai plecat, la ce te aşteptai?

— Nu vreau să mă întorc, Frank. Am însă veşti proaste. Mac – Angus Macintosh – a fost ucis.

— Angus şi mai cum? Liz repetă numele.

— E vorba de unul de-ai noştri?

— Bineînțeles că e unul de-ai voştri, la naiba! Doar nu crezi că sunam aşa, degeaba?

— Bine, bine. Nu e unul din colegii mei, aşa că trebuie să verific.

O lăsă să aştepte. Tăcerea era cumplită şi lui Liz îi veni din nou să urle. La Frank. La toți cei de la Langley. La lumea întreagă.

Când Frank reveni la aparat, avea o voce precaută.

— Eşti sigură? Macintosh, Angus?

— Bineînțeles că sunt sigură. De ce? Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că ultima dată când am avut pe listele noastre pe cineva cu numele ăsta era prin 1963. Omul ar trebui să aibă cam nouăzeci de ani acum. Despre el e vorba?

Liz rămase mută.

— Vrei să mă verifici, nu? Spune-mi... operațiunea lui Mac e clasificată top-secret, nu? Pentru că dacă e, sunt şi eu implicată şi dacă există cineva care trebuie să ştie despre ea, eu sunt aceea.

— Nu e nici o operațiune. Nu există nici un Angus Macintosh care să fi lucrat pentru noi în ultimii patruzeci de ani. Nu e nici un nume folosit pentru acoperire, cel puțin conform bazei noastre de date. Ce se întâmplă acolo, Sansborough?

Ce se întâmplă acolo? Se găsea într-o cameră de hotel din Paris în a cărei garderobă se afla cadavrul lui Mac, iar o criminală neidentificată o aştepta jos în stradă în timp ce ea se gândea la ce ar fi putut spune, într-un telefon care nu era al ei, unui bărbat cu care nu mai vorbise de ani de zile şi pe care nu-l întâlnise niciodată în persoană.

— Sansborough? întrebă el. Ce faci acolo? Lucrezi pe cont propriu?

— Nu, zise ea încet, nu lucrez pe cont propriu.

De cealaltă parte se lăsă tăcerea.

— Bine, Liz, cred că ai nevoie de ajutor. Cred că treci printr-un episod de flashback. Se mai întâmplă. Vreau să vii la noi şi să…

— Te rog să verifici două lucruri, Frank, îl întrerupse ea. Mai întâi, am fost interogată a doua oară în februarie 1998 într-o casă conspirativă din Virginia. Grey Mellencamp în persoană m-a interogat. Dacă ai acces la aceste înregistrări, aş dori o copie sau măcar să vorbesc cu cineva care cunoaşte conţinutul interviului. În al doilea rând, aş vrea să ştiu cine de la Langley a aranjat să obţin postul oferit de Fundaţia Aylesworth.

— La a doua întrebare pot să-ţi răspund chiar eu. Am lucrat şi eu la pregătirea instructajului tău, cel puţin la primul şi pot să-ţi spun că nu am auzit de fundaţia aia până ai primit postul. Când ţi-am dat drumul, ţi-am dat drumul pentru totdeauna.

Liz simţi că înţepeneşte, ca şi cum ar fi împins-o cineva într-o apă îngheţată.

— Mă consideraţi total compromisă pentru a mai activa şi total inutilă?

— Să zicem că te consideram complet convertită la viaţa civilă. Habar n-ai pentru cât de mulţi foşti agenţi acest lucru este imposibil. Bineînţeles că din când în când te verificam, aşa că am aflat de obţinerea postului acela în California. Dacă ar fi fost ceva ciudat cu angajarea ta acolo, mai mult ca sigur că aş fi aflat. Nu, te comportai foarte bine. Eram foarte mulţumiţi în privinţa ta, Sansborough.

„A te comporta bine” era un mod codificat de a spune că nu făceai nimic care să creeze probleme celor de la Langley. Liz era însă convinsă că adevărul era altul. Fundaţia acţionase în legătură cu cei de la Langley, chiar dacă Frank nu ştia acest lucru. Oamenii fundaţiei se pricepeau al naibii de bine să-şi ascundă urmele.

— Îţi mulţumesc pentru informaţie, Frank. Vrei acum să verifici ce te-am rugat în legătură cu interviul cu Mellencamp?

El o lăsă din nou să aştepte. Când reveni la telefon, în vocea lui nu se citea numai precauţie, ci şi suspiciune.

— Liz, nu există nici o înregistrare a unui al doilea interogatoriu, în mod sigur nu cu Grey Mellencamp. La naiba, doar la vremea aceea devenise secretar de stat şi nu cred că mai participa la aşa ceva.

— Nici o înregistrare? Ce naiba tot spunea individul ăla? M-au dus într-o casă conspirativă din Virginia. O proprietate mare, înconjurată de păduri…

Frank o întrerupse:

— Nu s-a întâmplat aşa ceva. Dosarul tău a fost închis după ce ai venit aici şi ai fost interogată. Dacă am mai fi avut şi o a doua întâlnire cu tine, ar fi trebuit să existe şi un document, chiar dacă ar fi fost strict secret.

Liz nu-şi putu stăpâni un fior. Îl întrebă apoi:

— Cine e Themis?

— Themis? Ce tot vorbeşti acolo? N-am auzit niciodată de numele ăsta. Vocea lui Frank era plină de neîncredere. Cred că ai halucinații. Mai bine trimit pe cineva să te ajute. Unde eşti?

— Unde se află Asher Flores? Sarah Walker?

— Aşteaptă o secundă. Iată: Flores e în permisie la Paris împreună cu soția sa. Sunt în vacanță, pentru numele lui Dumnezeu. Ascultă, Liz, stai acolo unde eşti. Nu sună deloc bine. Vom încerca să te localizăm şi să te ajutăm. Acum…

Frank nu ştia nimic despre răpirea lui Sarah sau despre faptul că Asher fusese împuşcat. Chiar nu ştia.

Nu ştia nici măcar că ea se afla în Paris…

Nu ştia nimic despre Mellencamp…

Nu ştia nimic despre Mac sau Themis… despre faptul că Asher fusese într-un spital, păzit de un om de la CIA, luat de acolo şi dus Dumnezeu ştie unde…

Înseamnă că nu ştia nimic… că cei de la Langley nu ştiau nimic.

Copleşită, Liz întrerupse legătura. Compania nu avea nimic de-a face cu afacerea asta. Încă de la întâlnirea ei cu Grey Mellencamp, desfăşurată cu ani în urmă, CIA nu fusese implicată în vreun fel. Nu fusese manipulată de cei de la CIA. Nici CIA, nici cei de la Surete n-o căutau pe Sarah. CIA nu era preocupată de soarta lui Asher sau a sa.

Şi Asher fusese păcălit. Oare răpirea lui Sarah fusese ceva real? Da, trebuie să fi fost. Rănile lui Asher erau adevărate. Pericolul era real. Nu, era chiar şi mai rău.

Nu mai ştia în cine putea să aibă încredere, unde să se ducă. Era scăldată într-o sudoare rece. Era în continuare controlată şi manipulată, însă de o persoană sau de un grup necunoscut, cu o putere înspăimântătoare.

PARTEA A DOUA

Banii nu au miros.
PROVERB ROMAN.

19

Conferință telefonică inițiată din Paris, Franța.

— Cum adică n-ai mai aflat nimic, Cronus?
— Stai uşor, Themis. Am vrut pur şi simplu să spun că nu sunt noutăți foarte importante. E toată lumea prezentă?
— Aici Atlas. Aşteptam şi eu un raport.
— De ce durează atâta? Aici Prometeu.
— Aici Ocean. Avem dosarele?
— Domnilor, vă rog. E şi Hyperion pe fir?
— Da, bineînțeles.
— Foarte bine. Sansborough s-a întors la Paris. A descoperit că Flores nu mai e în spital şi lucrul ăsta a dat-o peste cap. Când am vorbit ultima dată cu Duchesne, ea era într-un taxi în drum spre hotel. De îndată ce Duchesne are ceva pentru noi, vă anunț. Cel mai important lucru e că presiunea asupra ei şi a şantajistului a crescut. Vă rog să aveți în vedere acest lucru. Şi de asemenea, că n-am dat greş niciodată în vreo operațiune. Luând în considerare dorința noastră comună de a intra în posesia dosarelor şi faptul că suntem gata să facem tot ceea ce este necesar pentru asta, sunt pe deplin încredințat că şi această operațiune va reprezenta un succes. E doar o chestiune de timp.

*

Furioasă şi hotărâtă, Sarah Walker se întinse pe spate pe patul pliant, cu gleznele încrucişate. Ridică mâinile înțepenite în poziția chinuită în care fuseseră legate şi încercă să le întindă. Cu o zvâcnire dureroasă, circulația i se restabilea şi reuşi să-şi întindă degetele. Oftă şi lăsă să-i cadă mâinile de-o parte şi de alta a trupului.

Camera era neaerisită, plină de praf şi de pânze de păianjen, ca şi cum ar fi rămas încuiată mai mulți ani de zile. Sarah rămăsese cu ochii pironiți în tavan. O crăpătură în tencuială îl traversa urmând o traiectorie asemănătoare cursului Senei. În locul unde tavanul se unea cu peretele cel mai îndepărtat de ea, crăpătura se desfăcea în mai multe brațe, unde se vedeau ieşind şi intrând gândaci de bucătărie. Sarah se uita la ei cu o stranie curiozitate, admirându-le corpurile lucioase şi întrebându-se care erau bolile ai căror purtători erau. Era o reacție foarte ciudată din partea ei. Încă un motiv în plus pentru care trebuia să iasă de acolo.

Sări în picioare şi păşi pe podeaua acoperită cu linoleum, scuturându-şi mâinile ca să-şi revină mai repede şi să-şi reia activitatea. Se afla „acolo” de două zile. Ştia asta fiindcă îi lăsaseră ceasul. Nu avea însă nici cea mai mică idee unde se afla acest „acolo”. Nu numai că cele două ferestre erau acoperite cu placaj, dar cei care o răpiseră purtau în permanență ciorapi de nailon traşi pe cap şi nu vorbiseră niciodată în prezența ei. Din clipa în care îl împuşcaseră pe Asher, o aruncaseră pe ea în dubiță şi îi trăseseră o glugă peste ochi, răpitorii fuseseră o amenințare tăcută, nu-i putea vedea, nu ştia cine sunt şi asta o dezorienta. Pentru a ajunge în acea cameră folosiseră un lift. Cu ochii acoperiți, nu-şi putuse da seama la ce etaj se află.

Ajunse la perete, se răsuci şi-şi continuă plimbarea. Se temea pentru Asher. Era posibil ca el să fi murit. Îi venea să urle. Îi reveni în minte ultima imagine – întins pe trotuar ca o păpuşă stricată în timp ce ploaia curgea în valuri. Şi tot sângele ăla!

Simțea o dorință dureroasă de a-l revedea pe Asher. De a-l ține în brațe. De a şti că trăieşte. Asta era cel mai important motiv pentru care trebuia să iasă de acolo. Trebuia să-l găsească pe Asher.

Printr-un act de voință, Sarah reuşi să-l îndepărteze din gândurile sale. Trebuia să aibă mintea limpede. La Fermă, învățase regulile de bază ale supraviețuirii în caz de răpire:

> *Chiar din clipa în care ai fost răpit, caută o cale de scăpare.*
>
> *Ia şi ascunde orice obiect care îți iese în cale. Evadările încununate de succes se datorează de cele mai multe celor mai neînsemnate obiecte.*
>
> *Nu-ți arăta niciodată slăbiciunea.*
>
> *Nu uita, întotdeauna există o speranță.*
>
> *Ocupă-ți în permanență mintea cu ceva astfel încât să nu fii paralizat de frică, izolare şi disperare.*

Prima sarcină pe care o avea de îndeplinit era să caute

microfoane sau camere de luat vederi. După ce se convinse că nu există aşa ceva, inspectă singura piesă de mobilier existentă în încăpere – patul pliant, care, având în vedere urma lăsată în praful de pe linoleum, fusese adus acolo de curând. Nu găsi nimic util. Acelaşi lucru şi în cazul chiuvetei şi closetului.

Flexându-şi degetele, trecu pe lângă o grămadă de cauciucuri de bicicletă, un tomberon de gunoi gol, o ladă de haine vechi, mai multe cutii goale pe care scria CHINA, o colecție de pachete de țigări şi de chibrituri şi o grămadă mare de cutii pentru răsaduri şi de ghivece. Le putea vedea pe fiecare şi cu ochii închişi fiindcă le cercetase în amănunțime. După dezordinea în care toate acestea erau aşezate şi după dârele de praf se vedea clar că răpitorii verificaseră totul înainte de a se hotărî s-o încuie acolo. Indivizii nu däduseră însă peste ceva foarte valoros.

Întoarsă în patul pliant, Sarah îşi băgă mâinile în mânecile unei cămăşi de lucru bărbăteşti, ca să şi le protejeze. Se aplecă apoi şi luă cu atenție de jos, de pe podea, comoara pe care o găsise: un foarfece pentru spini. Era mic şi subțire. ÎI găsise, împreună cu câteva pachete cu îngrăşăminte pentru trandafiri, între două cutii pentru răsaduri lipite una de alta.

Se uită la fereastră. O foaie de placaj era bătută în cuie în cadrul ferestrei împiedicând pătrunderea luminii şi orice încercare de evadare. Săpase deja în jurul a trei cuie din partea dreaptă, începând de sus, acolo unde existau cele mai puține şanse ca gardienii ei să observe ceva. Stătuse în picioare pe patul pliant ca să poată lucra. Lucra acum la colțul de jos, în jurul cuiului aflat la înălțimea umerilor.

Stătea cu urechile ciulite. Ori de câte ori auzea vreun zgomot, alerga la uşă şi-şi aştepta răpitorii. De regulă, aceştia intrau în încăpere, inspectau sumar camera prin ochiurile măştilor lor şi lăsau acolo o tavă cu mâncare, sau luau una goală. Până atunci, nici unul nu se obosise să înainteze suficient de mult ca să remarce găurile făcute de ea în placaj. La urma urmei, nu aveau de ce să se teamă de o ziaristă oarecare.

După ce se convinse că nu se auzea nimic, Sarah luă foarfecele într-o mână, cu cealaltă îşi prinse încheietura pentru a crea un punct de sprijin şi strâmbându-se de durere, începu să sape în foaia de placaj. Aşchii de lemn săreau pe jos. La câteva minute, se apleca şi strângea resturile lângă perete.

Chantilly, Franța

Château de Darmond se înălța pe coama unui deal înverzit, în imediata apropiere a pitorescului sat Chantilly, la aproximativ patruzeci de kilometri nord de Paris. Simon se îndrepta spre semețul castel la volanul unui Peugeot închiriat. Complexul de clădiri era înconjurat de un zid înalt de piatră deasupra căruia se ridicau turnuri şi arcade şi pe culmea căruia se vedea un fir subțire de sârmă, aproape invizibil, probabil străbătut de curent electric sau echipat cu senzori de mişcare.

Ajunsese aproape de poarta principală când, deodată, porțile din lemn sculptat se dădură în lături şi îşi făcu apariția un Rolls-Royce cu şofer – o maşină impresionantă, model Silver Cloud. Pe bancheta din spate şedea baroana. Arăta exact ca în fotografia pe care o găsise pe Internet – cu părul cărunt şi o față fără expresie. Paznicul de la poartă îşi scoase şapca. Baroana înclină din cap. *Noblesse oblige.*

Simon îşi continuă drumul în jurul proprietății şi nu după multă vreme, trecu prin dreptul unei gherete şi al altei porți, destinată accesului furnizorilor şi personalului de serviciu, conform indicatorului. Printre gratii, Simon putu să vadă gardieni care patrulau perimetrul. Locul era bine protejat, greu de abordat la lumina zilei. Trebuia să găsească o altă cale prin care să pătrundă înăuntru.

Acceleră şi continuă drumul spre şoseaua care ducea spre Chantilly, până ce văzu Rolls-ul baroanei parcat în dreptul unui şir de magazine pitoreşti. Îşi atârnă de gât un aparat de fotografiat şi înaintă pe trotuar, privind în fiecare vitrină şi fotografiind florile din fața fiecărui magazin. Reuşi în sfârşit s-o descopere pe baroană în *patisserie*, intră în prăvălie cu pas agale şi începu să admire munții de bezele în culori pastelate.

— Vă rog să le aduceți la castel cât se poate de repede, îi spuse baroana în franceză femeii din spatele tejghelei.

— Bineînțeles, *madame.* Vânzătoarea avea obraji strălucitori, de culoare roz. Cu plăcere.

Revenit la maşină, Simon verifică telefonul mobil. Nici un mesaj. Îl închise şi apoi scoase câteva obiecte din geanta sport, privind încordat de jur împrejur. Încuie apoi geanta în portbagaj. Încercând să-şi păstreze un pas normal, deşi sângele îi zvâcnea în urechi, ajunse în dreptul aleii unde trăgeau furgonetele patiseriei.

Văzând că pe alee nu era nimeni, o luă la fugă şi reuşi să se ascundă în spatele unui tomberon cu gunoi, exact în clipa în care, pe uşa din spate a patiseriei, îşi făcu apariţia o fată care ducea în braţe mai multe cutii. Era micuţă, drăguţă, avea probabil în jur de optsprezece ani. Puse cutiile pe rafturile din spatele furgonetei şi le fixă cu corzi elastice.

După ce fata închise uşile şi reveni în bucătărie, Simon ieşi din ascunzătoare, deschise o uşă şi sări în spatele furgonetei. Închise fără zgomot uşa şi se ghemui lângă cutiile cu produse de patiserie, cu muşchii încordaţi. Cu puţin noroc, furgoneta aceea avea să-l ducă în interiorul domeniului. La modul în care să iasă de acolo se va gândi mai târziu, la momentul potrivit. Creativitatea reprezenta cheia supravieţuirii oricărui agent.

Într-un târziu, paşii fetei se auziră din nou. Pentru că închisese deja uşile din spate, Simon era convins că aceasta va trece la volan şi va pleca imediat. Dar fata se îndreptă din nou spre partea din spate a furgonetei. Dacă deschidea uşile, dădea nas în nas cu Simon. Paşii fetei erau uşori, însă se auzeau foarte clar pe asfalt. Se opri în faţa uşilor din spate.

Înjurând în gând, Simon reuşi să se strecoare pe bancheta din faţă, lovindu-se cu umărul de tabloul de bord al maşinii, exact în clipa în care fata deschise uşile din spate. Alte cutii din carton. Prinse cu corzi elastice. Uşile se închiseră din nou, Simon oftă uşurat şi trecu din nou în spate.

Nici nu se aşezase bine că fata urcă la volan, porni motorul şi maşina o luă spre castel. Fata fuma Gauloises şi accelera înaintea fiecărei curbe, ceea ce făcea ca maşina să se clatine în mod periculos. În timp ce fumul înecăcios se strângea în partea din spate a maşinii, fata acceleră şi mai mult şi trecu în viteză peste o serie de denivelări ale şoselei, ceea ce-l făcu pe Simon să fie îngrijorat nu numai în legătură eminenta sa sufocare, dar şi cu integritatea danturii sale. Se ţinea cu amândouă mâinile de un mâner al uşii şi se sprijinea cu picioarele în peretele furgonetei. Înţelesese de ce legase fata cutiile cu corzi elastice.

În cele din urmă, fata opri brusc la Château de Darmond, în faţa intrării de serviciu, schimbă câteva cuvinte cu gardianul şi apoi îşi continuă drumul cu viteză redusă în interiorul proprietăţii. Cu puţin înainte de a parca, se auzi cum roţile rulează pe o suprafaţă acoperită cu pietriş. De îndată ce fata sări din furgonetă, Simon se furişă din nou în faţă.

— Monique! Ce bine îmi pare că te văd! Era vocea unui bărbat

care o întâmpina admirativ pe tânăra şoferiță. Vorbea în franceză.

În clipa în care fata răspunse, Simon se ridică puțin, se uită în oglinda retrovizoare şi văzu că bărbatul purta bonetă de bucătar. Cei doi puteau să înceapă să descarce furgoneta în orice moment, aşa că trebuia să dispară rapid. Se târî pe banchetă până la portiera opusă locului unde vorbeau cei doi, o deschise fără zgomot, se dădu jos din maşină şi închise uşor portiera. Rămase ghemuit lângă maşină, urmărindu-le picioarele. Cei doi erau cu fața spre el. După câteva clipe însă, se întoarseră din nou cu fața spre bucătărie şi Simon putu s-o ia la goană şi să se ascundă în spatele tufelor care se întindeau de-a lungul peretelui.

Analiză rapid situația: furgoneta era parcată lângă uşa bucătăriei. Printr-o fereastră deschisă venea miros de carne prăjită. Înăuntru se vedea o femeie care purta o bonetă de bucătar. Zona de lângă bucătărie a curții se continua cu o parcare acoperită cu pietriş, ferită vederii atât din fața, cât şi din spatele castelului datorită curburii pe care o făcea corpul de clădire al bucătăriei şi unui zid de înălțimea unui stat de om. Judecând după numărul maşinilor vechi din parcare, care era cu mult mai mare decât al celor noi, era cu siguranță vorba despre o zonă destinată personalului de serviciu.

Simon cercetă încă o dată perimetrul, apoi, mergând aplecat în spatele tufişurilor, înaintă de-a lungul peretelui spre partea din față a castelului. În clipa în care pe o cărare ce şerpuia printre copaci îşi făcură brusc apariția doi grădinari cu foarfece în mâini, Simon sări şi se ascunse în spatele unui contrafort. Pentru o clipă avu senzația că zăreşte şi o altă persoană printre copaci. Probabil că era vorba de o santinelă.

Cei doi grădinari dispărură în sfârşit şi el porni, aproape lipit de zidul castelului, până ce ajunse în dreptul unui alt contrafort, de după care putu să cerceteze din nou împrejurimile. Ceea ce văzu întrecu toate aşteptările, făcând ca tot fumul pe care îl primise în plămâni şi durerea din umăr să nu mai aibă nici o însemnătate. La mai puțin de şase metri distanță de locul în care se afla, într-o curte interioară izolată, doi bărbați îmbrăcați în costum serveau dejunul la o masă acoperită cu o pânză albă de în şi adăpostită sub o umbrelă cu dungi.

Simon recunoscu figura lungă şi plină de riduri a baronului Claude de Darmond, care şedea la masă cu fața spre el. Excelent. Faptul că baronul era ocupat reprezenta o şansă pe care nu avea voie s-o rateze. Pe undeva, în interiorul castelului, baronul avea

probabil un birou şi Simon dorea să-l cerceteze. Mai aşteptă câteva minute sperând să se întoarcă cu fața spre el şi celălalt bărbat. Poate reuşea să-l recunoască şi pe acesta. Cei doi continuau însă să discute, total absorbiți de conversația lor aprinsă.

Simon renunță să mai aştepte şi se retrase. Deschise cu grijă o uşă laterală şi pătrunse într-o sală ai cărei pereți erau decorați cu tapițerii vechi, portrete şi miniaturi. Aerul părea că încremenise în acea încăpere. Începuse să transpire şi nivelul adrenalinei îi creştea pe măsură ce se apropia de bucătărie. Trecu de un spălător şi o încăpere destinată pregătirii conservelor, reuşind să localizeze destul de repede camera pentru personalul de serviciu de sex masculin, unde găsi ceea ce căuta: o uniformă de îngrijitor ce părea să i se potrivească destul de bine pentru a trece neobservat. Înşfăcă o tavă de argint dintr-o stivă care se afla lângă uşă, o aşeză pe vârfurile degetelor mâinii drepte, îşi şterse sudoarea de pe frunte cu stânga şi porni în recunoaştere.

Trecu prin mai multe holuri pline cu obiecte de artă care străluceau cu acea profunzime dată de secole de repetată lustruire. Piei de leu, coarne de cerb şi picturi în care era glorificată vânătoarea împodobeau sufrageria. În timp ce el îşi continua cercetarea, deschizând toate uşile şi căutând în spațiul oferit de fiecare arcadă, se auzi zgomotul stins al unor paşi ce se apropiau. Simon se ascunse repede într-o debara ce mirosea a clor şi ceară de parchet.

După ce zgomotul paşilor se stinse, Simon îşi continuă cercetarea şi la etaj.

Acolo reuşi să găsească şi biroul baronului, o încăpere enormă ale cărei ferestre dădeau spre curtea din fața castelului. La capătul celălalt al biroului, lângă uşile de sticlă care dădeau în balcon, se vedeau un pupitru şi un bufet stil Ludovic al XIV-lea. În stânga se afla un cămin uriaş în jurul căruia erau aranjate mai multe fotolii mari. Indiciul că era vorba de sanctuarul personal al bancherului era dat de un perete dedicat în întregime fotografiilor în care acesta apărea alături de diverse personalități ale ultimelor decenii – de la Henry Kissinger la Maria Calas, de la Arnold Schwarzenegger la fostul prim-ministru John Major, de la preşedinții George Bush şi George W. Bush la figuri de magnați din fruntea trusturilor multinaționale.

În culegerea de informații „minuscul” este de cele mai multe ori echivalent cu „foarte bun”. Simon avea cu el o cameră foto digitală de mărimea unei monede de un şiling. Aparatul putea lua mai

multe imagini simultan. Cu ajutorul camerei, fotografie rapid imaginile de pe perete. Se îndreptă apoi rapid spre pupitrul Ludovic al XIV-lea, pe care erau aşezate, unul peste altul, mai multe dosare.

Nu avea timp să le citească. Deschise primul dosar şi începu să fotografieze documentele unul după altul. Ajunsese la ultimul dosar când auzi voci pe coridor. Fotografie rapid ultimele trei foi, îşi băgă „şilingul” în buzunar cu mâna stângă, aranjă dosarele la loc cu dreapta în timp ce picioarele începuseră deja să se mişte în direcţia uşilor de sticlă.

Când clanţa uşii se mişcă, el era deja pe balcon, închisese uşa de sticlă şi se lipise de perete. Ciulise urechile încercând să audă ce se petrecea înăuntru.

— Chestia asta a mers prea departe! Era vocea bancherului-baron care se lamenta în franceză.

— Eu zic că reacţia ta e exagerată, Hyperion. Cea de a doua voce era calmă, aproape lipsită de interes.

Simon nu reuşi s-o recunoască. Franceza era bună, însă se cunoştea că nu e vorbită de un nativ. Şi ce era cu apelativul acesta „Hyperion”? Un nume conspirativ? Baronul nu era atât de bătrân încât să fi făcut parte din Rezistenţă. Să fi fost el un fost agent din Deuxieme Bureau? Sau poate din SDECE[6]?

— A te folosi de zonele neclare ale legii pentru a face bani e un lucru, se lamenta baronul, ridicând din ce în ce mai mult vocea. Să ucizi e cu totul altceva. Întâi femeia aceea în Londra şi acum bărbatul acesta în Paris – mult prea aproape! Cu ticălosul acela de Tenill Leaming a fost altă poveste, într-adevăr.

Acum însă văd ce tâmpit am fost să te las să mă bagi în toată tărăşenia asta. Câţi mai e nevoie să moară? *Nebunia asta trebuie să înceteze*. Îţi vei primi banii numai atunci când vei aduce dosarele Carnivorului. Astea sunt condiţiile mele. Dosarele, toate dosarele, sau nu mai primeşti nici un sprijin din partea băncii mele şi sunt gata să te înfrunt la Dreftbury. Dacă e nevoie, le voi spune celor din Spirală că tu eşti cel care…

Simon simţea că-l cuprinde furia pe măsură ce asculta. Cel de-al doilea bărbat era cel pe care îl căuta el. Acesta era şantajistul, monstrul care-l forţase pe Sir Robert să se sinucidă.

---

[6] SDECE – sau DGSE – Direction generale de la securite exterieure – serviciul de spionaj francez (n.tr.).

Baronul ridică şi mai mult vocea în care, de data aceasta se desluşea spaima.

— *Mon Dieu! Ce…?*

Furios, nerăbdător, Simon întoarse capul spre panourile de sticlă ale uşii. Trebuia să vadă fața ticălosului. *Cine era individul?*

Deodată se auzi un foc tras dintr-o armă cu amortizor.

Nivelul adrenalinei crescu brusc în sângele lui Simon. Scoase repede pistolul Beretta şi se năpusti prin uşa de sticlă exact în clipa în care se închidea uşa care dădea spre coridor. În spatele său se auzi un zgomot. Se răsuci la timp ca să vadă cum baronul se prăbuşeşte rigid pe podea. Spătarul înalt al fotoliului era plin de sânge şi fragmente de creier. Simon traversă în fugă încăperea şi ieşi repede pe uşă în urmărirea ucigaşului.

20

Paris, Franța

Sarah lovi din nou foaia de placaj cu foarfecele. Reuşi să desfacă încă trei din cuiele care fixau placa de fereastră. Aceasta se slăbise şi tremura la fiecare lovitură. Cine ar fi crezut că un lucru atât de neînsemnat ca mişcarea unei plăci de lemn ar fi putut să-i ofere atâtea satisfacții? Sarah zâmbi, însă chiar în clipa aceea auzi un zgomot pe coridor. Simți o strânsoare în piept şi se opri cu mâna ridicată deasupra umărului.

Se auzea un zgomot ca de role frecate pe podea. Nu-l mai auzise până atunci. Aruncă imediat foarfecele pe cutia pentru răsaduri în care îl găsise, puse celelalte cutii deasupra, azvârli cămaşa în cufăr şi trase repede patul sub fereastră, ca să acopere aşchiile de lemn căzute pe podea.

Alergă apoi spre uşă ştergându-şi hainele şi fața cu mâini tremurânde. Uşa se deschise brusc şi în încăpere îşi făcu apariția un bărbat purtând pe față obişnuita mască şi înarmat cu un pistol Uzi pe care-l îndreptă imediat spre ea. Individul se trase într-o parte şi din spatele lui, apărură alți doi bărbați ce împingeau o targă pe rotile însoțită de un suport mobil pentru perfuzii. Pulsul lui Sarah se acceleră brusc. Privea uimită, neştiind ce să creadă... cu inima plină de speranță.

Încercând să-şi controleze emoțiile, făcu un pas înainte şi chiar în clipa aceea, unul dintre bărbați scoase gluga care acoperise fața celui întins pe targă. Inima i se umplu de bucurie. Asher! Ținea ochii închişi şi nu schița nici o mişcare, însă era Asher al ei. Trăia! Sprâncenele şi părul său negru contrastau puternic cu albul feței de pernă. Cele câteva fire de păr alb care îi apăruseră la tâmple îi dădeau o înfățişare foarte vulnerabilă.

— Ce i-ați făcut? strigă ea. De ce nu e la spital? De ce...?

Bărbații mascați ieşiseră din încăpere. Unul dintre ei aruncase o pungă de hârtie pe targă. Uşa fu închisă. Se auzi cheia rotindu-se în broască de partea cealaltă.

— Asher, dragul meu. Îl sărută pe frunte. Asher?

Soțul ei nu răspunse. O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Sarah. O şterse imediat, furioasă. Era viu, asta era tot ce conta.

Verifică perfuzorul şi se linişti – era numai o soluție salină, ce avea să-i asigure hidratarea. În punga de hârtie se găseau două flacoane cu pastile, cu etichete scrise în franceză. Un flacon conținea antibiotice, celălalt calmante. În pungă se mai aflau feşe şi alte materiale de prim ajutor necesare pentru îngrijirea rănii – erau produse utilizate în spitale, nu din cele oferite spre vânzare în farmacii. Sarah ridică păturile, dădu la o parte halatul de spital cu care era îmbrăcat şi verifică bandajul gros care îi înfăşură pieptul. Era curat, fără urme de sânge sau scurgeri. La marginea bandajului, culoarea pielii nu indica prezența vreunei infecții.

Mulțumită, trase targa până în dreptul patului ei şi se aşeză. Îl mângâie pe obraz şi el se mişcă uşor.

— Asher, dragul meu, mă auzi? începu să-i dea buclele rebele la o parte de pe frunte. Genele lui tremurau de parcă ar fi încercat, fără să reuşească, să deschidă ochii. Ea îi sărută urechea şi îi şopti…

— Sunt Sarah. Eşti cu mine acum. E groaznic că te-au răpit şi pe tine, însă sunt atât de bucuroasă să ştiu că eşti în viață.

— Bună, iubita mea. Vocea lui era foarte slabă, ca într-un vis.

Sarah se trase înapoi.

— Asher! Ai fost conştient tot timpul?

— Nu, doar de puțină vreme. O privi drept în ochi. A trebuit să aştept suficient de mult ca să mă asigur că nu se mai întorc. Ticăloşii ăştia m-au drogat. Aşa au reuşit să mă scoată de acolo.

Lui Sarah i se puse un nod în gât.

— Asher…

— Vino aici, zise el cu o voce răguşită. Nu-mi vine să cred că eşti chiar tu. Mi-a fost foarte dor de tine. Am fost aşa de speriat când te-au luat de lângă mine.

Ea se aplecă ca să-l sărute pe obraz, însă el întoarse capul şi-i prinse buzele cu ale sale. Sărutul prin care ea intenționase să-i redea încrederea se transformase într-o explozie de dorință şi foame de viață. Gura lui era fermă şi irezistibilă. Simți că se încălzeşte toată. El o cuprinse cu un braț şi o trase mai aproape. Ea se topi, lipindu-se de el.

Când îi dădu drumul, îi trebuiră câteva secunde ca să-şi revină din amețeală.

Chipul lui bronzat radia de dragoste.

— Reuşeşti mereu să mă surprinzi, zâmbi ea.

Durerea surdă ce i se instalase în piept în ultimele două zile dispăruse.

— Spune-mi cum te simți. Cu o rană în piept nu e de glumit.

— Glonțul a ieşit pe partea cealaltă fără să atingă nimic. Ei, mi-a rupt o coastă. Însă ei au curățat bine locul şi m-au cusut la loc. Am văzut copcile. Au făcut o treabă foarte bună. Aruncă o privire prin încăpere. Doctorii au spus că în câteva zile pot să părăsesc spitalul, însă nu cred că se refereau la o astfel de ieşire. Dar hai să vorbim despre un subiect cu adevărat important – despre tine. Asher încreți fruntea şi o studie cu atenție. Te simți bine?

— În afară de faptul că simt că înnebunesc aici, n-am nimic. Nu mă privi aşa, Asher. Nu te mint. Acesta e adevărul, mai ales acum că ştiu că şi tu eşti pe cale de însănătoşire.

— Totul va fi bine de acum, spuse el. Suntem împreună.

— N-au nici o şansă, ticăloşii ăştia.

— Nu ai reuşit să afli cine sunt? întrebă el.

— Singurul lucru pe care-l ştiu cu siguranță e că au fost foarte grijulii ca nu cumva să-i pot identifica, ceea ce mă face să cred că intenționează să mă elibereze vie de aici. Cu toate astea nu mă bazez prea mult pe bunăvoința lor. Tu ai aflat ceva?

— Pot să-i recunosc pe cei trei indivizi care au făcut de pază cu rândul în fața camerei… şi cam atât. Să-ți dau nişte veşti proaste. Îi descrise înscenarea care reuşise să o păcălească atât pe Liz, cât şi pe el.

— CIA pe dracu'! Am fost manipulați ca nişte marionete. Indivizii de la spital cunoşteau atât de bine procedura, jargonul, metodele… că nici o clipă nu mi-am pus problema că s-ar putea să nu fie de la CIA. Şi bineînțeles, nu am dat nici un telefon ca să-i verific.

— Ce-ai aflat despre dosare? Chiar a păstrat unchiul Hal unele însemnări?

— După tot ce s-a întâmplat, cred că da. Liz mi-a spus că au existat două atentate la viața ei în Santa Barbara, comandate probabil de cel care are dosarele. Problema e că am vorbit cu ea o singură dată, aşa că nu ştiu dacă a mai aflat ceva. Ceea ce mă îngrijorează e faptul că ea probabil crede în continuare că lucrează cu CIA.

— Dumnezeule!

Se uitau unul la celălalt, conştienți că atât viitorul lor, cât şi cel al lui Liz erau foarte nesigure.

— Trebuie să ieşim de aici.

— M-am ocupat deja de asta, zise ea.

— Da? Spune-mi şi mie.

Chantilly, Franța

Simon ieşi din biroul baronului şi se opri. Rămase cu urechile ciulite. Undeva, după colț, auzi cum se închide o uşă şi ecoul umplu culoarele goale.

Unde dispăruse ticălosul ăla? Cuprins de furie începu să alerge pe coridor, dădu colțul şi începu să verifice camerele de acolo, deschizând şi închizând fiecare uşă. Apucase să cerceteze numai patru camere când auzi nişte voci calme. Un bărbat şi o femeie urcau la etaj. Doi servitori probabil, ce-şi vedeau de treburile lor şi care, fără îndoială, nu avuseseră, cum să audă focurile trase din arma cu amortizor.

Mai avea de verificat trei camere. Mări ritmul, negăsind în spatele următoarelor două uşi decât încăperi neocupate. Şi ultima era tot goală, un fel de birou pentru personalul cu funcții de secretariat. Aruncând însă o privire spre uşile de sticlă ce dădeau spre terasă, reuşi să surprindă silueta unui bărbat ce alerga spre castel venind dinspre pâlcul de copaci unde Simon avusese mai devreme impresia că vede ceva mişcându-se.

Simon țâşni spre uşa de sticlă şi se uită în jos. Îl recunoscu imediat: îmbrăcat tot în costum, era acelaşi asasin care îl ucisese pe Terrill Leaming. De data asta, bastonul dispăruse. Individul ținea însă în mână ceva metalic care străluci în lumina soarelui. Un cuțit?

Simon ar fi vrut să-l urmărească în continuare, să vadă de ce alerga spre o aripă a castelului, însă vocile celor care urcau scările se apropiau. Ieşi repede din cameră, mai dădu încă o dată colțul şi în față îi apăru o altă scară. Trebuia să plece de acolo înainte de a fi remarcat.

De îndată ce ajunse la parter, auzi paşii cuiva care se apropia. Inima începu să-i bată cu putere. Îşi netezi părul, îşi aranjă uniforma şi continuă să înainteze cu privirea în pământ. În raza sa vizuală intrară mai întâi pantofii celeilalte persoane – pantofi bărbăteşti, ieftini, foarte bine lustruiți. Era un servitor. Simon ridică privirea, îl salută cu o mişcare a capului şi îşi continuă drumul în timp ce la etaj izbucniră strigăte. Baronul avea nevoie de ajutor. Apoi țipetele deveniră mai stridente, cuprinse de panică. *Le baron* fusese împuşcat.

În câteva clipe coridorul se umplu de servitori alarmați care, în timp ce înaintau spre scara pe care Simon o evitase, întrebau ce se

întâmplase. Simon încercă să-şi facă loc printre ei însă, timp de un minut, întreaga lățime a coridorului fu blocată de oameni care se deplasau în direcția opusă. Aceştia îl trăgeau înapoi, spre scară. Până la urmă renunță la luptă. Se dădu într-o parte până ajunse la perete şi rămase lipit de lambriurile de lemn în timp ce ceilalți se grăbeau să ajungă sus. Pe fețele lor se citea frica… frica de schimbare, frica pentru existența lor.

În câteva secunde, şuvoiul se îndepărtase. Din nou cu privirea în pământ, începu să alerge cu intenția de a ajunge în parcarea pentru servitori. În mintea lui luă naştere rapid un plan. Se opri lângă camera destinată personalului de serviciu de sex masculin şi trase cu urechea. După calculul lui, tot personalul valid ar fi trebuit să se afle la etaj, să afle ce se întâmplase cu baronul. În mod normal, încăperea ar fi trebuit să fie goală. Deschise uşa şi văzu că avusese dreptate, începu să caute prin dulapuri, verificând buzunarele pantalonilor, până când găsi nişte chei de maşină legate împreună cu o telecomandă.

Îşi recuperă hainele din dulapul în care le lăsase, le înfăşură într-o boccea şi alergă spre coridorul pe care intrase în castel. Răsuflând din greu, cercetă cu privirea curtea. Nu se vedea nici un paznic. Spre norocul lui, probabil că şi aceştia intraseră în castel să vadă ce se întâmplase. Moartea baronului devenise folositoare pentru el.

Îşi netezi uniforma şi mergând preocupat de parcă ar fi primit o misiune de o importanță deosebită, se îndreptă spre terenul acoperit cu pietriş de lângă bucătărie, unde erau parcate maşinile angajaților. Acolo se afla salvarea sa. Ajuns în apropierea maşinilor, apăsă pe butonul telecomenzii.

Luminile unui Renault bej pâlpâiră scurt. Bucuros, se uită repede de jur împrejur. Satisfăcut de faptul că nu se vedea nimeni prin zonă, Simon alergă la maşină, se sui repede în ea şi porni motorul. Se deplasă spre intrarea de serviciu pregătindu-se psihic pentru următoarea scenă pe care trebuia s-o joace. Era unul dintre acele momente în care intrarea în pielea personajului era hotărâtoare: trebuia să joace rolul unui servitor ce avea două probleme urgente de rezolvat. Se concentră şi pe fața lui apăru expresia unui om cuprins de panică. Bărbia i se ridică puțin, ochii i se holbară. Îşi desfăcu gulerul cămăşii, coborî geamul portierei şi încetini când ajunse în dreptul gheretei de la poartă.

Gardianul ieşi imediat din gheretă, încruntat.

— Ce-i cu tine în maşina lui *monsieur* Pietro? întrebă el în

franceză.

Simon ridică spre el o privire pierdută şi răspunse în aceeaşi limbă:

— S-a întâmplat o tragedie. E îngrozitor. Cineva l-a împuşcat pe baron! Şi soția mea şi-a găsit să nască tocmai acum. Ce să fac! Dumnezeule, am fost pur şi simplu paralizat. Şi atunci, *monsieur* Pietro, plin de bunăvoință, mi-a aruncat cheile de la maşină şi mi-a spus să plec! Nu ştiai de baron?

Fața celui de la poartă deveni cenuşie.

— *Merde alors, non!* Telefonul din gheretă începu să sune şi el alergă să răspundă.

— Mort? E mort? *Împuşcat?* Eşti sigur? Gardianul îşi lovi deznădăjduit şapca cu o mână.

Simon ieşi din maşină, acționă claxonul şi gesticulă nerăbdător în direcția porții. Portarul tocmai primise confirmarea că jumătate din povestea lui era adevărată; cu puțină şansă, acest lucru putea să confere credibilitatea necesară şi jumătății care era minciună.

Gardianul îi aruncă o privire uimită, de parcă ar fi uitat cu desăvârşire de Simon. Aprobă cu o mişcare a capului, apăsă un buton de pe consola de comandă şi îşi reluă conversația.

Poarta grea începu să se deschidă încet spre interior.

Simon apăsă pe pedala de accelerație şi țâşni pe drumul ce ducea spre şosea. Jandarmi locali erau deja în drum spre castel. Trebuia neapărat să se îndepărteze suficient de mult înainte ca *monsieur* Pietro să descopere că nu mai are maşină, sau înainte ca portarul să se gândească mai profund la străinul care pretindea că e un tată emoționat.

Simon se străduia însă să nu depăşească viteza legală; ultimul lucru de care avea nevoie era să atragă atenția asupra lui. În timp ce maşina îşi continua drumul cu viteză constantă, se gândi la cât de aproape fusese de a afla identitatea monstrului ce provocase moartea tatălui său. Fu cuprins brusc de o mânie surdă. Simți o durere în piept şi mâinile i se încleştară pe volan. Ticălosul acela… şantajistul… din cauza lui îşi pierduse tatăl.

Copacii treceau în goană pe lângă el, ca nişte umbre, iar şoseaua se întindea în față ca un uriaş şarpe cenuşiu. Se chinui să-şi controleze furia. Încerca să se convingă că, dacă reuşise să ajungă atât de aproape o dată, era în stare şi avea să facă acest lucru din nou.

Minutele treceau şi începu să se calmeze. Deveni din ce în ce mai rațional. Îşi dădea seama că reuşise să afle o mulțime de

elemente noi. Nu ştia deocamdată care era semnificaţia lor, însă era un agent cu experienţă care, cu răbdare şi în posesia unui număr suficient de informaţii, avea să reuşească până la urmă să rezolve puzzle-ul identităţii şantajistului.

Trase adânc aer în piept. Ascultă câteva secunde bătăile regulate ale inimii. Apoi îşi spuse că trebuia să ducă cât mai repede filmul la developat. Şantajistul şi baronul erau fără îndoială implicaţi într-o afacere şi probabil că dosarul de pe masă fusese în atenţia baronului în ultimele sale clipe de viaţa. Era posibil ca în dosar să se găsească informaţii despre această afacere. Simon cunoştea, în Paris, o femeie la care putea apela pentru a developa filmul şi care nu punea întrebări.

Fiind încordat ca un arc de oţel, aproape că nici nu observă Citroenul de culoare neagră, cu geamuri fumurii, care-l depăşi în viteză îndreptându-se spre Chantilly. Clipi de câteva ori pentru a se întoarce în prezent. O maşină de poliţie cu sirenele în funcţiune trecu în viteză în direcţia opusă, spre castel.

De îndată ce maşina dispăru din oglinda retrovizoare, Simon apăsă cu putere pedala de acceleraţie şi trecând ca vântul pe lângă pâlcuri de pădure şi ferme, nu mai încetini decât în apropierea primelor case ale satului. Totul părea normal acolo. Turiştii şi localnicii îşi făceau liniştiţi cumpărăturile. Maşinile treceau pe stradă fără să se grăbească.

Parcă maşina în spatele Peugeot-ului închiriat, coborî de la volan şi dădu roată autovehiculului, verificând încuietorile şi cauciucurile şi uitându-se în acelaşi timp în jur cu coada ochiului pentru a vedea dacă nu-l urmăreşte cineva. Nu remarcă nimic suspect. Îşi pipăi pantalonii ca să vadă dacă aparatul de fotografiat se afla încă acolo. Liniştit, lăsă cheile Renault-ului pe podeaua maşinii şi se îndreptă spre celălalt automobil.

Chiar în clipa în care deschise portiera, un biciclist se izbi cu putere în ea. Ghidonul intrase în portieră şi totul se petrecu în fracţiuni de secundă: bicicleta îşi continuă drumul descriind un arc de cerc în jurul portierei maşinii. Biciclistul fu aruncat din şa şi ajunse cu umărul sub aripa din faţă a maşinii. Rămase acolo nemişcat, cu mâna ridicată spre podeaua maşinii, de parcă s-ar fi aşteptat ca aceasta să se prăbuşească peste el.

Simon închise portiera şi se repezi la el.

— Ai păţit ceva?

Biciclistul se târî de sub maşină, clătinându-şi capul ameţit.

— *Imbecille*! Era un tânăr al cărui păr blond ieşea de sub casca

de protecție. Îi aruncă o privire indignată lui Simon şi continuă în franceză: Este numai vina ta! Ar trebui să te mai uiți şi în jurul tău câteodată. Nu eşti singura persoană pe stradă! Cămaşa tânărului se rupsese în câteva locuri în urma contactului cu pavajul dur. În locurile unde se zgâriase îi apăruseră picături de sânge.

— Îmi pare rău, zise Simon încercând să-l ajute să se ridice, dar mergeai pe trotuar.

Tânărul se smuci din mâna lui Simon, se ridică cu greu în picioare şi se îndreptă clătinându-se spre bicicleta prăbuşită.

Cu fiecare pas îşi regăsea echilibrul şi devenea din ce în ce mai furios.

Ridică bicicleta de jos.

— Uite cum s-a dus toată vopseaua!

Simon studie zgârieturile, dar erau minore. Bicicleta era un model simplu cu cinci viteze, însă individul ori era îndrăgostit de ea, ori încerca să smulgă vreo recompensă de la el. Trecătorii începeau să se adune şi Simon nu-şi putea permite să mai zăbovească acolo. Trebuia să se îndepărteze suficient de mult de maşina furată înainte ca cineva să înceapă să pună întrebări. În afară de asta, voia să ajungă cât mai repede la Paris ca să developeze filmul.

Scoase portofelul şi zise pe un ton conciliant:

— Uite ce e. Ştiu că pentru tine bicicleta asta înseamnă foarte mult. Dă-mi voie să-ți ofer o sumă care să-ți asigure reparația şi eventual să-ți permită o vopsea nouă.

— Stați puțin... furia din vocea tânărului începu să slăbească pe măsură ce Simon număra bancnotele.

Ajuns la o sută cincizeci de euro, Simon se opri. Îl privi cu atenție pe tânăr, care era concentrat asupra bancnotelor. Ochii acestuia priveau lacom, ceea ce, în majoritatea cazurilor, reprezenta un punct de plecare excelent pentru orice înțelegere.

Simon rămase cu banii în mână.

— N-ar trebui să-ți ofer bani, zise el cu blândețe. Ar fi o insultă. Se prefăcu că bagă banii înapoi în portofel.

— *Non, non.* Probabil că a fost în parte şi vina mea. N-ar fi trebuit să merg pe trotuar... Biciclistul înşfacă banii.

— E foarte generos din partea ta, zise Simon zâmbind.

Biciclistul îşi îndesă banii în buzunar şi dispăru. În timp ce cei câțiva gură-cască se îndepărtară murmurând şi clătinând din cap, Simon se sui în Peugeot şi porni motorul. În scurt timp se afla pe autostradă, gonind spre Paris, unde îl aşteptau răspunsurile pe

care le dorea atât de mult.

*

Biciclistul, al cărui nume era Etienne, se îndepărtă pedalând, apoi coti pe aleea unde îl aştepta bărbatul în costum, aflat în picioare lângă Citroenul negru. Motorul maşinii mergea în ralanti făcând aerul de pe aleea îngustă greu de respirat.

Etienne se dădu jos de pe bicicletă.

— Ați văzut? întrebă el mândru. Era convins că e un actor foarte bun. Mai jucase în două teatre mici de lângă Paris, într-o bună zi avea să fie mai cunoscut decât Jean-Paul Belmondo sau Gerard Depardieu sau chiar decât Tom Cruise. Rolul pe care îl interpretase în ziua aceea era însă cel mai bănos care îi fusese oferit până atunci. Tânărul se îndeletnicea şi cu furtişaguri mărunte, însă aceste aspecte aveau să fie uitate în curând.

— Am văzut, confirmă Gino Malko preocupat de identitatea celui aflat la volanul Peugeot-ului.

Malko se ciocnise de individ prima oară în Zurich, când acesta discuta cu Terrill Leaming. Îl zărise apoi din nou chiar azi, pe un balcon din castelul baronului. După aceea îl văzuse cum la Renault-ul din parcarea angajaților. Erau prea multe coincidențe pentru Gino Malko, însă acesta nu avusese timp să se ocupe acolo de individ. Trebuise să-l elimine pe chelner şi apoi avusese sarcina de a-şi scoate rapid patronul de acolo, acțiune pentru care fusese nevoie de o mită enormă. Aşa că nu putuse să acționeze decât după ce părăsiseră proprietatea şi se aflau pe urmele Renault-ului. Îl sunase pe mobil pe biciclist şi-l angajase prin telefon. După aceea îl depăşise pe necunoscut astfel încât să ajungă în sat înaintea lui.

Malko ieşi în capătul aleii şi privi atent spre traficul intens de pe stradă şi puținii pietoni ce treceau.

— De ce ați vrut să-i pun un magnet sub maşină? întrebă tânărul curios. Nu o să explodeze, nu?

Malko nu răspunse. Bucuros că nimeni nu-l urmărise pe tânăr, se răsuci pe călcâie, se îndreptă direct spre el şi îi aplică fulgerător cu latul palmei o lovitură sub bărbie.

Gâtul băiatului trosni şi tânărul se prăbuşi peste bicicletă, înainte ca bicicleta să atingă pământul, în mâna lui Malko apăru un stilet. Era acelaşi cuțit pe care-l folosise cu mai puțin de o oră în urmă pentru a-l ucide pe chelner, singura persoană care-l servea pe baron la masă şi singura persoană care fusese martoră la întâlnirea dintre baron şi patronul său.

Malko mişcă vârful stiletului pe cămaşa tânărului lipsit de cunoştinţă până găsi punctul dorit, chiar sub cutia toracică. Apoi, cu o forţă căpătată după mult exerciţiu, împinse lama în sus, spre inima băiatului. Sângele nu ţâşni din rană decât în clipa în care Malko scoase stiletul. Mâna ucigaşului era însă departe. Nici un strop de sânge nu căzu pe mâneca hainei.

Malko şterse lama cuţitului de cămaşa băiatului, îl băgă înapoi sub mânecă şi trase cadavrul şi bicicleta de pe alee. Scoase din buzunarul tânărului banii pe care necunoscutul îi plătise pentru bicicletă. Cei prezenţi aveau să-şi amintească tranzacţia şi crima avea să fie pusă pe seama furtului.

Mai aruncă o ultimă privire de jur împrejur. Satisfăcut, se sui în Citroen. Maşina începu să alunece uşor spre celălalt capăt al aleii. Geamurile fumurii erau ca nişte ecrane impenetrabile în lumina soarelui. Nimeni nu putea să-l zărească pe şeful său. Nimeni nu putea să-l zărească pe el.

21

Paris, Franța

Liz stătea în picioare în centrul camerei de hotel, strângând în mână telefonul mobil pe care i-l dăduse Mac. Simțea că se înăbuşă de furie, însă acum vedea totul cu o claritate înspăimântătoare. Se uită la ceas. Trebuia să se mişte repede. Din ora pe care i-o dăduse la dispoziție femeia rămăseseră numai patruzeci de minute. Recapitulă rapid tot ce aflase până atunci.

Întreaga sa viață, din ziua când plecase de la cel de-al doilea „interviu”, păruse atât de credibilă încât i se păruse firesc ca numai cei de la CIA să fie capabili să o creeze. Privirea i se opri asupra uşii de la garderobă, care îi aduse aminte cât de uşor fusese păcălită de teatrul jucat de Mac… cu acea unică excepție referitoare la momentul în care se luase decizia să se amâne producerea serialului.

Adevărul era că producătorul nu avea nici un motiv s-o mintă. Compania de televiziune luase probabil hotărârea cu o seară înainte, exact aşa cum îi spusese Shay. Ca să dea însă mai multă credibilitate poveştii lui, Mac mințise şi pusese totul pe seama celor de la Langley. *Nu dorim să existe ceva care să compromită căutarea lui Sarah*. Şefii lui se temeau că ea ar fi putut găsi dosarele fără ştirea lor. Greşeala lui Mac fusese doar o mică fisură în perdeaua lor de fum. O fisură gravă era însă cârtița sau trădătorul din grupul lor, care transmitea informații şantajistului.

Perdea de fum. Privi către telefonul aflat în mâna ei. Perdeaua de fum, povestea, fațada, depindeau de iscusința cu care aceştia erau în stare să-i controleze viața. Se bazaseră oare numai pe Mac pentru a-i da de urmă acolo, la hotel? Mai mult ca sigur că nu. Deschise capacul telefonului, desfăcu locaşul bateriei şi rămase cu gura căscată.

Avusese o bănuială, însă tot era şocată: două dispozitive micuțe, de dimensiunea unor nasturi de cămaşă. Unul dintre ele era un dispozitiv de localizare GPS, iar celălalt un microfon.

Continua să se holbeze la ele. Prezența acestor dispozitive acolo o copleşise. Răpitorii îi urmăriseră fiecare mişcare şi ascultaseră

toate conversațiile pe care ea le purtase – cu Mac, cu funcționarii de la hotel, cu Tish, cu Simon şi Jimmy Unak, cu funcționarul de la agenția de bilete a gării Waterloo şi cu şoferii de taxi, cu...

Ştiau tot ce vorbise ea. Tot. Tot ceea ce îi spuseseră cei care vorbiseră cu ea. Fiecare vorbă fusese ascultată sau înregistrată de cineva. Cel mai mic strănut, mişcarea unui scaun, sforăitul uşor al lui Simon, tragerea apei la toaletă... nu mai putea să respire, se simțea ca şi cum ar fi fost violată.

Dar de ce era atât de surprinsă? După ce o studiaseră ani de zile, fusese probabil foarte clar pentru ei că va porni în căutarea dosarelor pentru a salva viața lui Sarah. Aşa că, pentru a nu lăsa nimic la întâmplare, indivizii nu numai că puseseră la cale răpirea, dar îi şi instalaseră cele două dispozitive în telefon. Aşa se explica şi uciderea lui Tish: auziseră când îi spusese adresa şoferului de taxi. Cel care monitoriza dispozitivul de ascultare transmisese informația direct către trădător sau către grupul în care se afla acel trădător.

Rămase pe gânduri. După episodul cu Tish, traseul informațiilor fusese cumva întrerupt. În caz contrar, ar fi fost foarte simplu pentru ucigaş s-o urmărească direct la depozit. Şi dacă nu reuşea să o ucidă acolo, ar fi putut repeta încercarea la clubul lui Jimmy Unak.

Începu să patruleze prin încăpere încercând să înțeleagă ce semnificație ar fi putut să aibă încetarea urmăririi. Într-un târziu ajunse la o concluzie – răpitorii îşi dăduseră probabil seama că au un trădător printre ei. Ori acel trădător fusese ucis sau dat la o parte, ori încetaseră să-i mai pună la îndemână informații despre ea.

Prima ei grijă era să-şi dea seama dacă răpitorii, cu ceea ce aflaseră, puteau să facă rău celor cu care ea intrase în contact...

Sărmanei Tish Childs nu mai aveau ce să-i facă, iar de Jimmy Unak nu prea îi păsa. Rămânea însă Simon. Cel care îi ascultase convorbirile aflase că Simon se pregătea să-l viziteze pe baronul de Darmond în acea zi şi că bancherul avea legătură cu dosarele Carnivorului. Chestia asta se putea dovedi foarte neplăcută pentru Simon.

Alergă în baie, dădu drumul la duş şi lăsă telefonul mobil pe marginea chiuvetei. Se întoarse apoi în cameră şi folosi telefonul hotelului pentru a-l suna pe Simon.

— Răspunde, Simon. Răspunde! Degeaba, nici un răspuns. Imediat cum se auzi semnalul de înregistrare a mesajului, Liz

începu să vorbească repede: Simon, sunt Sarah. Ai grijă ce faci. E posibil ca cei care l-au angajat pe ucigaşul acela care a acționat în Londra să fi aflat că ai de gând să-i faci o vizită baronului. Nu e nevoie să-ți mai atrag atenția asupra faptului că indivizii sunt foarte periculoşi. Îmi pare rău că nu ştiu mai multe. Voi lua din nou legătura cu tine când voi putea.

Apoi, se duse în baie şi puse mâna pe telefonul mobil. Furioasă, se pregătea să-l izbească de perete, când... se opri. Pe buze îi apăru un zâmbet rece, subțire. Traversă camera până în dreptul ferestrei şi privi în jos. Femeia se afla tot acolo, pe banca din stația de autobuz, cu sacoşa în poală, aşteptând ca Liz să-şi facă apariția sau ca să treacă ora pe care i-o acordase.

Femeia aceea reprezenta cheia; lucra pentru şantajist.

În timp ce un plan lua naştere în mintea ei, Liz deschise uşa dulapului. Privi spre cadavrul lui Mac şi-şi luă furioasă rămas-bun de la el. Scoase de pe un umeraş o jachetă neagră cu fermoare. După ce cadavrul lui Mac va fi descoperit, nu va mai putea să se întoarcă în această cameră.

Îşi găsi poşeta, scoase de acolo toți banii şi cărțile de credit şi căută de asemenea bereta lui Asher şi ochelarii lui Sarah. Unde pusese oare geanta lui Sarah? Era pe masa de scris, lângă revolver. În timp ce băga totul în geanta lui Sarah, privirea ei se opri asupra armei, un revolver de 9 mm foarte bine întreținut. Îi simțea parcă greutatea rece în mână. Avea senzația că, din locul în care se afla, pistolul o chema ca un iubit de mult uitat.

Deşi degetele o frigeau, rezistă dorinței de a-l atinge, închise ochii şi-n minte îi veni un studiu referitor la soldații aflați pe câmpul de luptă. Proporția soldaților din trupele americane care trăseseră cu arma în cel de-al doilea război mondial fusese de numai cincisprezece la sută. Cei mai mulți erau prea speriați pentru a apăsa pe trăgaci, deoarece oamenii posedă un soi de dispozitiv automat de siguranță care îi împiedică să ucidă indivizi din aceeaşi specie.

Pentru armată, împotrivirea soldaților de a ucide oameni devenise o adevărată problemă. Aşa că psihologii militari – oameni cu aceeaşi pregătire ca şi ea – creaseră un program de antrenament bazat pe conceptul de condiționare comportamentală, în scopul de a produce luptători care să fie în stare să tragă şi să ucidă fără să se gândească prea mult la consecințe. Până la războiul din Vietnam, procentul se mărise de aproape patru ori, ajungând la un uimitor nouăzeci la sută.

Îşi aduse aminte de întâmplarea aceea din Viena. Era în 1991, la apusul soarelui, într-o zonă în care se găseau mai multe magazine mici luminate de lampadare stradale de modă veche. Deşi aflat în prag de pensionare şi gata să se sperie din orice, ceasornicarul cu care urma să se întâlnească era considerat ca fiind una dintre sursele cele mai valoroase pentru CIA. Atelierul lui Andreas Bittermann era cunoscut datorită faptului că acolo se puteau repara ceasurile de proastă calitate provenind din Uniunea Sovietică. Funcţionarii comunişti aflaţi la post în Viena ştiau că odată şi odată urmau să se întoarcă acasă, unde cariera unui *apparatchik* ambiţios putea fi pusă în pericol de prea multă occidentalizare, aşa că, deşi îşi cumpărau cu toţii ceasuri străine, continuau să-şi păstreze şi să aibă grijă de ceasurile aduse de acasă.

Deşi clienţii lui nu ştiau acest lucru, Andreas vorbea foarte bine limba rusă, aşa că trăgea cu urechea la discuţiile soţiilor, prietenelor sau copiilor ruşi ce veneau în magazin şi transmitea omului său de legătură, informaţii referitoare la promovări şi destituiri, plecări şi veniri, ambiţii şi slăbiciuni ale autorităţilor sovietice. Liz se întâlnise cu ceasornicarul de două ori şi fusese fermecată de franceza cu accent german pe care o vorbea acesta şi de costiţa de berbec cu care o servise.

În 1991, după prăbuşirea Zidului Berlinului, statele aflate sub influenţa sovieticilor îşi recăpătau independenţa unul după celălalt. Sovieticii nu erau însă prea grăbiţi să renunţe. Se agăţau cu disperare de ultimele rămăşiţe ale puterii şi-şi demonstrau autoritatea prin eliminarea aşa-ziselor „probleme”. Andreas era foarte speriat; semnalase faptul că activităţile sale anticomuniste ajunseseră în atenţia Biroului Politic.

În timp ce se apropia de magazin, Liz băgase mâna în buzunarul încăpător al hainei de ploaie unde era ascuns Walther-ul, pe care îl avea cu ea pentru orice eventualitate. Nu-i montase amortizorul fiindcă ţeava armei ar fi fost prea lungă ca să-i încapă în buzunar. Purta un batic pe cap şi pantofi cu tocuri joase, arăta ca orice altă *Hausfrau* ce se grăbea cu ultimele cumpărături înainte de cină.

Ajunsă în faţa uşii de sticlă a ceasornicăriei, deja cu mâna pe clanţa, Liz îşi dăduse seama că Andreas fusese ucis. I se pusese un nod în gât, pieptul începuse să-i tremure – fusese cuprinsă de o senzaţie ciudată, jumătate frică, jumătate exaltare. Ceasornicarul era prăbuşit pe tejghea ca o pasăre doborâtă în zbor. Ceafa sa era zdrobită şi plină de sânge în zona pe unde ieşise glonţul.

Deodată, constatase că asasinul se afla încă în magazin, cu spatele la uşă şi ascunzându-şi pistolul cu amortizor sub pulpana hainei de ploaie soioase ce părea a fi semnul distinctiv al ucigaşilor comunişti din acea epocă.

Brusc, asasinul îi zărise imaginea reflectată în oglinda de pe peretele opus. Privirile li se încrucişaseră. Cu un gest firesc, Liz scosese imediat pistolul din buzunar.

Asasinul trăsese arma de sub haină şi se răsucise fulgerător pe călcâie. Primul său glonț transformase în țăndări uşa de sticlă şi trecuse şuierând pe deasupra umărului ei. Liz abia avusese timp să se ferească. Haina ei de ploaie fusese tăiată în câteva locuri de cioburile de sticlă, însă fața îi scăpase neatinsă.

Ridicase privirea. Degetul individului apăsa trăgaciul pentru a doua oară. Țeava era îndreptată spre ea şi asasinul părea convins că totul nu era decât o formalitate fiindcă ea nu făcuse altceva decât să se ferească.

Exact în acea fracțiune de secundă Liz trăsese. Glonțul îl lovise pe asasin drept în piept. Zgomotul făcut de arma sa fără amortizor răsunase înspăimântător în zona aceea liniştită a oraşului. Prea marea încrederea în sine îl costase pe asasin: cel de-al doilea glonț al său zburase aiurea. Pe stradă, pietonii începuseră să țipe şi să caute un adăpost. Asasinul se clătinase şi făcuse câțiva paşi înapoi, se lovise de oglinda mare agățată de perete şi alunecase apoi de-a lungul zidului, cu o expresie de uimire pe față.

Liz băgase pistolul înapoi în buzunar şi se îndepărtase în grabă, într-o stare de confuzie. Ar fi putut să fugă imediat cum îl văzuse pe Andreas mort. În felul acesta, asasinul nu ar fi zărit-o şi ea ar fi putut pur şi simplu să raporteze incidentul şi să aştepte instrucțiunile şefului de la agenția locală. Însă nu fugise. Făcuse acest lucru pentru că se simțea răspunzătoare pentru Andreas, un om curajos şi simpatic?

Andreas era mort şi la fel era şi asasinul lui. Pentru cei preocupați să țină scorul, rezultatul ar fi putut fi considerat rezonabil. Pentru ea, problema nu se punea deloc aşa. Necazul era că îi plăcuse competiția, fusese încântată de faptul că asasinul o subestimase, fusese uimită să constate că în clipele acelea tremurase de emoție. Ştia că îi place să câştige, însă ceea ce se întâmplase era ceva cu totul diferit. Avusese sentimentul ciudat că în interiorul ei luase naştere ceva neobişnuit.

După aceea, datorită naturii misiunilor şi a brutalității vremurilor în care trăise, fusese nevoită să ucidă din nou. Abia mai

târziu, după ce aflase cu ce se ocupau părinții ei, începuse să-şi pună întrebări în legătură cu faptul că se asemănau.

Se chinuise destul de mult să găsească o motivație pentru uciderea acelor oameni. Din păcate, patriotismul nu reprezenta o explicație suficientă căci, cum se întâmplase în cazul ceasornicarului, ar fi putut foarte bine să se limiteze la a raporta superiorilor ei despre moartea acestuia. Nici varianta că ucidea din „plăcere” nu stătea în picioare, fiindcă nu simțise nici o plăcere. Fusese mai degrabă un impuls orb prin care încercase să corecteze ceva rău.

Ulterior, o cuprinsese greața. Nu reuşise să înțeleagă de ce făcuse acel lucru, nu se recunoscuse, însă probabil că ajunsese şi ea ca acei soldați din Vietnam – pregătiți psihologic să apese pe trăgaci fără să se gândească prea mult dacă fac bine sau rău, fără să se gândească la persoana ce urma să primească glonțul.

Poate că era ceva moştenit de la părinții ei. Poate că fusese din cauza societății în care trăia. Poate că era din cauza antrenamentului făcut la Langley. Rămăsese cu un profund sentiment de vinovăție.

Acum violența se răspândea peste tot. Criminalitatea juvenilă era în creştere atât în Marea Britanie, cât şi pe continent, în Franța, Germania, Rusia, ba chiar şi în liniştita Suedie, unde vârsta medie a criminalilor de sex masculin scăzuse de la douăzeci la cincisprezece ani. În Statele Unite, crimele din şcoli deveniseră un lucru comun. Războaiele de gherilă făceau victime pe tot globul, în timp ce teroriştii erau considerați patrioți de unii şi ucigaşi de alții, în funcție de orientările politice. Avuseseră loc evenimentele din 11 septembrie, războiul din Afganistan, apoi cel din Irak. Mintea ei analitică era plină cu statistici, observații şi teorii în legătură cu această escaladare a violenței.

Trase adânc aer în piept şi se uită din nou la revolverul ce parcă îi făcea cu ochiul de pe marginea de sus a scrinului.

Dacă omenirea nu respecta nişte principii morale de bază, în lume avea să se instaureze haosul. O lume fără norme etice nu era o lume în care să merite să trăieşti. Pacea era o noțiune ce se dezvolta în mintea oamenilor. Nimic nu putea fi obținut fără înălțarea morală a fiecărui individ şi o minte violentă nu era un loc în care să încolțească semințele păcii.

Convingerile acestea reprezentau un fel de religie pentru Liz. Apuca arma cu o mişcare hotărâtă şi o puse la loc în ascunzătoare, apoi aruncă telefonul mobil în geantă şi ieşi repede din încăpere.

Trebuia să găsească o metodă prin care să se strecoare afară din hotel neobservată, pentru a se putea apoi întoarce ca s-o supravegheze pe femeia care o aştepta. Se uită la ceas. Mai avea numai douăzeci de minute şi nu se deghizase.

Intră în cabina liftului şi apăsă pe butonul pentru subsol. Când uşile cabinei se deschiseră din nou, se trezi într-o parcare subterană întunecoasă, în care se simțea un vag miros marin. Chiar în fața ei, lângă liftul de serviciu, era parcat un camion din care un bărbat scotea peşte proaspăt pe care îl punea într-o ladă frigorifică mare. Nu după mult timp, bărbatul închise uşa camionului şi împinse lada frigorifică în cabina liftului de serviciu, probabil cu intenția să urce spre bucătăria hotelului.

Liz îşi aduse aminte ceea ce-i spusese odată tatăl ei: *Foloseşte ce ai la îndemână. Proştii aruncă ce au în mână. Geniile profită de orice*. Uşa liftului de serviciu se închise şi ea rămase cu privirea ațintită asupra camionului. Îi venise o idee. Oare bărbatul încuiase maşina? La urma urmei, era un garaj păzit şi nu va zăbovi prea mult în hol. Liz se uită repede de jur împrejur. Nu se vedea nimeni. Înaintă cu paşi repezi spre maşină şi o dată ajunsă acolo, deschise uşa laterală.

În interior se vedeau mai multe lăzi de lemn pline cu peşte, puse una peste cealaltă. Cu un zâmbet amar pe buze, înghesui telefonul celular într-una din acele lăzi. La atingerea pielii umede şi rece a peştilor, încercă o senzație neplăcută. *Acum n-aveau decât s-o urmărească*. Se şterse cu o cârpă pe care o găsise atârnată într-un cui şi închise uşa. În clipa în care şoferul camionului reveni în garaj, ea stătea sprijinită de capotă, frecându-şi glezna.

— O, pardon! zise ea şi se îndepărtă de maşină sărind într-un picior.

Bărbatul era scund şi rotofei, avea o față bronzată şi era îmbrăcat într-un halat alb pătat de sânge.

— Ați pățit ceva, *mademoiselle?* Sunteți rănită? întrebă el îngrijorat.

— N-am nimic. Ei, ar fi ceva. Prietenul meu, înțelegeți… Ne-am certat… şi… şi…

Liz ridică neajutorată din umeri şi făcu un gest cu mâna spre ieşirea din garaj.

— M-a lăsat aici. Am alergat după el şi mi-am sucit glezna. Sunt sigură că îmi va trece în câteva minute. Mă odihneam puțin sprijinită de camionul dumneavoastră. Nu trebuie să vă faceți griji.

Şoferul dădu din cap înțelegător.

— A, da. Dragostea. Nimeni nu ştie când se schimbă direcția vântului. Chiar şi acum, la vârsta mea... Ei, dar nu cred că trebuie să vă plictisesc cu poveştile mele. Îmi pare că nu pot face nimic să vă ajut, încheie şoferul ridicând din umeri. Dragostea!

— Ați putea totuşi să faceți ceva pentru mine, dacă nu e deranjul prea mare. Unchiul meu are un magazin de pantofi în apropiere. Vă deranjează dacă vă rog să mă duceți cu maşina până acolo? Ştiu că un om ca dumneavoastră are timpul foarte limitat, dar îndrăznesc să vă rog lucrul ăsta în speranța că nu e un efort prea mare. Liz se clătină din nou pe un picior, încercă să-şi recapete echilibrul şi ridică o privire rugătoare spre şofer.

— Spuneți că e aproape? Bineînțeles, e un fleac. Vă duc cu cea mai mare plăcere.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră! Nici nu-mi vine să cred. Vă mulțumesc foarte mult.

Urcară în cabină, şoferul porni motorul şi dădu drumul la CD-player. În timp ce Edith Piaf cânta o melodie tristă, despre amor, maşina ieşi în stradă. Acolo, pericolul de a fi descoperită era cel mai mare. Nu trebuia să fie văzută că părăseşte hotelul.

Oftă, scoase un geamăt şi se aplecă să-şi maseze din nou glezna.

— Vă doare, *mademoiselle*? o întrebă îngrijorat şoferul.

— Un spasm. Liz continuă să-şi maseze piciorul, rămânând aplecată.

Şoferul trase de volan spre dreapta, iar ea numără până la zece. Când se ridică în sfârşit, se aflau la o distanță suficient de mare de hotel. Îi dădu şoferului câteva indicații şi nu după multă vreme, acesta o lăsă în fața unui magazin de încălțăminte pe care ea îl ştia de când fusese ultima dată în Paris.

Liz intră şchiopătând în magazin. După ce camionul dispăru în trafic, ieşi repede afară şi se duse la un telefon public pentru a anunța prezența unui cadavru în camera 405 a hotelului din care ieşise. Se opri apoi să cumpere câteva articole cu care să se deghizeze şi porni grăbită spre hotel, cu gândul la femeia de pe bancă. Era calea cea mai directă spre Sarah şi spre dosarele acelea afurisite ale Carnivorului.

22

Polițiştii intrau şi ieşeau în permanență din hotelul Walhalla şi reuşiseră să monteze o baricadă înainte ca reprezentanții presei să năvălească cu camere de luat vederi, microfoane şi carnete de notițe. Lumea se strânsese curioasă fără să ia în seamă arşița zilei. Cu ochelari de soare la ochi, purtând o pălărie neagră din pai care se asorta cu pantalonii şi jacheta închise la culoare, Liz stătea ascunsă la intrarea unei clădiri, lângă un alt poster care făcea reclamă pentru Circul Astrelor. Se părea că posterele acestea îi purtau noroc. De acolo, putea să observe nu numai hotelul şi strada, dar şi pe criminala cu care vorbise la telefon.

Liz remarcă nu fără satisfacție cum masca neutră de pe fața femeii dispare treptat. Începând cu buzele strânse şi terminând cu gesturile nervoase care însoțeau apelurile telefonice pe care aceasta le dădea unul după altul, totul era o manifestare a furiei. Prin ochelarii de soare, femeia fixa în permanență agitația de la intrarea în hotel. Într-un târziu, păru că cedează. Formă din nou un număr de telefon şi purtă o convorbire puțin mai lungă, la capătul căreia păru mai calmă, ca şi cum ar fi fost luată o decizie ce era pe placul ei.

Se întâmplă apoi ceea ce aşteptase şi Liz: femeia se ridică de pe bancă şi se îndepărtă de locul acela având în continuare în mână sacoşa cu cumpărături. Liz făcu un ocol şi se luă după ea, în timp ce un bărbat care se agita lângă baricada montată de polițişti se aşeză pe locul femeii, continuând să supravegheze intrarea în hotel. În timp ce Liz se chinuia s-o urmărească pe străzile înguste, femeia făcea tot posibilul pentru a i se pierde urma. Intra în magazine şi ieşea pe uşi laterale. Mărea viteza şi apoi încetinea. Era foarte pricepută.

Liz mergea şi ea când mai încet, când mai repede. Îşi scoase pălăria din pai şi-şi puse bereta lui Asher. După aceea, îşi scoase jacheta şi bereta. Îşi puse apoi din nou pălăria din pai. Instinctiv, deprinderile din trecut reveneau.

Dansul acesta era însă invizibil pentru trecători şi nimeni nu părea că observase jocul celor două femei, cu excepția unui şofer de taxi care o urma pe Liz cu indicatorul pus pe liber. Ea îl văzu şi îl studie cu atenție fiindcă avusese deja surpriza să meargă de

două ori cu acelaşi şofer. Pe acesta însă nu reuşi să-l recunoască. Îi făcu însă un semn cu mâna că nu are nevoie de maşină şi-l urmări până îl văzu cum ia un cuplu mai în vârstă. Tocmai în momentul acela, femeia coti pe altă stradă şi Liz se luă după ea, uitând complet de şoferul de taxi.

*

Cesar Duchesne se îndrepta, târându-şi piciorul, spre casa conspirativă aflată în apropierea Turnului Eiffel. Purta pe cap şepcuța turtită de şofer de taxi şi avea căştile în urechi.

De centură îi atârna un CD-player. Umbrele lungi ale sfârşitului de zi se întindeau umede pe trotuar. Ochii bărbatului se mişcau în permanență, cercetând traficul, pietonii, aleile şi maşinile parcate. Nu se aştepta să fie recunoscut şi cu atât mai mult, oprit de cineva în zona aceea, însă nu putea să nu-şi ia măsuri de precauție. În îndelungata sa activitate clandestină învățase să nu aibă încredere nici în oameni, nici în noroc.

Reuşi să găsească porțiunea din înregistrarea de pe CD pe care dorea s-o asculte din nou. În calitate de şef al securității Spiralei, pe lângă faptul că răspundea de conducerea operațiunii, Duchesne era singura persoană care monitoriza semnalul dispozitivului de ascultare montat în telefonul mobil al lui Liz Sansborough. Încercă din nou să identifice vocea femeii. Individa vorbea engleza cu accent franțuzesc.

— Vino jos, la mine.

— Ce? Asta era în mod sigur vocea lui Liz.

— Vino la mine şi noi o vom elibera pe Sarah Walker. Ia liftul şi ieşi pe uşa din față a hotelului. Ne întâlnim acolo. O să apară o dubită – aceeaşi dubiță neagră care a ridicat-o pe Sarah. Doar vrei s-o vezi liberă, nu?

Duchesne trase o înjurătură. Nu reuşea cu nici un chip să recunoască această voce şi nici oamenii lui n-aveau nici cea mai mică idee despre identitatea femeii. Ascultă mai departe:

— Tish Childs. Angus Macintosh. S-ar putea să urmeze Sarah Walker. Ce crezi că se întâmplă dacă stăm puțin de vorbă? Vino jos. Doar vrei s-o vezi, nu?

— Tu l-ai omorât!

Duchesne închise aparatul. Nu îi plăcea deloc ce se întâmplă. Pentru o clipă avu senzația că trecutul pe care voia să-l uite se năpusteşte din nou cu furie asupra lui. Simțea parcă din nou mirosul metalic al sângelui, amestecat cu miresme de parfumuri scumpe.

Modul în care Duchesne trăise mai bine de patruzeci de ani îi

crease un fel de al şaselea simț în legătură cu prezicerea viitorului. Deşi la prima vedere, se părea că situația scăpase de sub control, Duchesne era convins că operațiunea era necesară. Cum altfel să forțeze mâna bestiei ce deținea dosarele? Riscurile erau însă mari şi creşteau cu fiecare clipă. Era îngrijorat şi acest lucru era destul de neobişnuit pentru el. Până la moartea soției, fusese convins că uitase cum e să fii îngrijorat.

Începu să urce trăgându-şi piciorul drept pe scara vechii clădiri cu apartamente. Se opri pe platforma dintre parter şi etajul întâi, ascultând cu atenție zgomotele făcute de copiii de deasupra. Unul dintre aceştia, un băiețel de aproape şase ani era fascinat de piciorul lui beteag. Copilul, pe nume Jean-Luc, voia să se împrietenească cu el. Duchesne însă nu avea nevoie de nici un prieten, cu atât mai puțin de un copil vulnerabil. Se oprise pentru a fi sigur că Jean-Luc nu îl aştepta ascuns în spatele uşii.

După ce se convinse că în spatele celor două uşi de pe palier nu se auzea altceva decât sunetul televizoarelor, îşi continuă drumul până la etajul următor. Se opri o clipă în fața uşii pentru a verifica filamentul pe care îl fixase deasupra ei. Era încă acolo, invizibil, detectabil doar prin pipăit. Nu intrase nimeni. Descuie uşa, păşi înăuntru şi aşteptă până când ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul din încăpere. Inspiră adânc, dar nu simți nici un miros străin. Satisfăcut, se întoarse şi încuie uşa.

Scoase apoi din frigider o cutie de suc de roşii. Începu să bea şi cu cealaltă mână, formă numărul lui Cronus pe telefonul său special. Abia după ce Cronus răspunse, Duchesne se aşeză obosit într-un fotoliu.

Apel telefonic spre Bruxelles, Belgia

— Am informații noi, Cronus. Oamenii mei au făcut investigații în legătură cu Atlas, Ocean, Prometeu şi Themis. Toți se aflau în Paris azi după-amiază, când a fost ucis baronul de Darmond.

— În Paris? Dar crima a avut loc în Chantilly. Deci nici unul dintre ei…

— Nu e chiar atât de simplu. E adevărat că nu am găsit nici un martor care să-i fi văzut părăsind Parisul, însă asta nu înseamnă că unul sau mai mulți dintre ei n-ar fi fost în stare să facă acest lucru. Oricare dintre ei ar fi putut pleca foarte uşor cu maşina, cu autobuzul sau cu metroul. Nu uitați că în raportul poliției se precizează că

întâlnirea dintre baron şi ucigaş s-a desfăşurat în cel mai mare secret, nimeni din personalul de la castel neavând ştiinţă de ea.

— Vrei să spui că oricare membru al Spiralei ar fi putut să-l omoare pe baron?

— Da. Inclusiv dumneavoastră, care vă aflaţi tot la Paris. Sau eu.

Paris, Franţa

Femeia pe urmele căreia se afla Liz intră în staţia de metrou St. Michel, unde se urcă într-unul din trenurile ce se îndreptau spre nordul oraşului. Coborî la staţia Reaumur-Sebastopol, ieşi la suprafaţă şi comandă ceva de mâncare la o cafenea cu mese pe trotuar. Nu părea deloc grăbită sau îngrijorată, dar privea neîncetat în toate direcţiile şi studia feţele trecătorilor şi celor din jur.

Liz încercă şi ea să mănânce ceva, apoi, după ce femeia se ridică de la masă, o urmări din nou până la staţia de metrou. Necunoscuta luă de această dată un tren ce mergea spre est. Ieşi din nou la suprafaţă la staţia Gambetta, aflată în arondismentul XX, o zonă muncitorească, plină de emigranţi. Afară începea să se lase înserarea. Ca măsuri de precauţie, Liz lăsase ca între ea şi femeia urmărită să se afle cel puţin o duzină de trecători. Noaptea se lăsa cu repeziciune şi o adiere slabă mişca frunzele plopilor. Se auzeau frânturi de conversaţii purtate în limbi africane. Ajunseseră la periferia cartierului Belleville şi Liz nu se putu abţine să nu se întrebe ce căuta oare acolo femeia cu sacoşa.

*

Sarah aplică o ultimă lovitură cu foarfecele. O dureau palmele şi umerii. Nu se mai simţise însă atât de bine în ultimele două zile. Cuprinse într-o privire foaia de placaj. Reuşise să sape în jurul cuielor care fixau placajul peste fereastră în trei părţi – stânga, dreapta şi în partea de jos. De îndată ce-şi dezmorţea mâinile, avea să încerce să ridice placajul ca să vadă unde dădea fereastra. Spera să găsească o scară de incendiu, un acoperiş aflat la o distanţă convenabilă sau măcar un copac pe care să poată coborî.

Auzi un zgomot şi se întoarse.

— Asher nu…

Asher se ridicase în şezut pe targa cu rotile.

— Ţi-am spus că sunt bun. Începusem deja să merg prin camera de la spital înainte ca ticăloşilor ăstora să le vină ideea să

mă răpească. Mişcările mele sunt însă cam lente. Pline de demnitate, ai zice. Mi-ai spus mereu că ți-ar plăcea să am un aer mai demn.

— N-am zis eu aşa ceva. Uite cum tremuri.

— Asta fiindcă te am în fața ochilor. Ştii că nu pot să-ți rezist niciodată.

— Asher, îl mustră ea.

El îi răspunse printr-un zâmbet.

— O, fie, oftă ea. Poți să mă ajuți dacă vrei.

Aşa cum o atenționase, Asher începu să înainteze încet spre ea, încovoiat din cauza copcilor şi trăgând după el suportul cu perfuzia. Se opri lângă ea, respirând uşor, cu o expresie plină de speranță în priviri.

— Ce mult aş vrea să fie un ascensor acolo!

— Pune-ți pofta în cui. Eu mă simt de parcă am lansa la apă *Queen Elizabeth.*

— Mai bine asta, decât *Titanicul.* Deşi sunt sigur că şampania era excelentă.

Se priviră cu optimism şi începură să tragă amândoi de marginea de jos a foii de placaj. Reuşiră s-o ridice câțiva centimetri, atât cât permiteau cuiele rămase în partea de sus.

— Asta a fost, spuse Sarah şi se aplecă până ajunse cu spatele sub marginea de jos a plăcii. De aici mă descurc singură. Tu stai de şase şi-mi spui ce se vede pe fereastră.

După modul în care Asher îşi strânsese buzele, se cunoştea că rana îl durea din nou foarte tare. Încuviință din cap, trase spre el suportul cu perfuzia, dădu drumul foii de placaj şi se întinse pe patul ei pliant.

— De aici am să văd foarte bine. E ca un fotoliu în primul rând la teatru.

— Mă bucur să aud asta.

Sarah se propti cu picioarele depărtate pe podea şi începu să ridice foaia de placaj utilizând forța întregului corp. Placa se înălță alți câțiva centimetri. Cuiele de sus scrâşneau în semn de protest. Marginea de jos a plăcii îi tăia spinarea. De sus cădeau aşchii şi praf.

— Ce se vede? întrebă ea.

— Stele. E noapte. Se văd stele.

Sarah nu fu deloc încântată de tonul vocii lui. Cuiele erau slăbite, aşa că putu să ridice şi mai sus placajul până când reuşi să se bage pe sub placă. Se uită repede în jos şi i se opri respirația.

Se aflau la şase etaje deasupra unei străzi. Avea senzația că trotuarul se afla pe fundul unui hău întunecat. Nu se vedea nici un ascensor, nici o scară de incendiu, nici un acoperiş prin apropiere, nici un copac, nici măcar o frânghie. În spatele placajului nu-i aştepta decât un salt mortal de la înălțimea a şase etaje.

23

Simon mergea cu paşi lungi şi nervoşi. Verifică din nou cabina telefonică, însă acolo nu se afla nici un mesaj de la Sarah. Prea multe morți, prea multe evenimente inexplicabile şi acum trebuia să-şi mai facă griji şi pentru ea. Deşi greu de crezut, cea mai mare parte din activitatea unui spion se rezuma la această aşteptare încordată, nemiloasă. Aşteptarea unei surse la capătul unui pod cufundat în întuneric sau în cine ştie ce colț de stradă uitat de Dumnezeu. Aşteptarea într-o cameră goală a unui curier care nu mai vine cu instrucțiuni, sau cu acte noi de identitate şi cu o rută de ieşire în siguranță dintr-un oraş ostil.

De îndată ce revenise la Paris, Simon se dusese la magazinul foto al unei cunoştințe – Jacqueline Pahnke, o fostă membră a serviciilor franceze de informații – şi lăsase acolo aparatul de fotografiat. În timp ce se întorcea la maşină, verificase telefonul şi găsise un singur mesaj din partea lui Sarah, un mesaj care îl tulburase foarte mult: *E posibil ca cei care l-au angajat pe ucigaşul acela care a acționat în Londra să fi aflat că ai de gând să-i faci o vizită baronului. Nu e nevoie să-ți mai atrag atenția asupra faptului că indivizii sunt foarte periculoşi…* El nu observase însă la castel vreun indiciu că cineva de acolo fusese prevenit despre sosirea lui sau vreun semn că uciderea baronului avusese vreo legătură cu prezența lui acolo.

Se întâmplase apoi ceva care pusese capac la toate. O sunase pe Sarah pe mobil şi la capătul celălalt răspunsese un bărbat.

— Da?

Omul vorbea cu accent american.

— Cine sunteți? întrebase Simon ridicând mirat din sprâncene.

— Un prieten. Cine e acolo?

— Spuneți-i lui Sarah că o caută Simon.

— Aşteptați puțin. În telefon se auziseră nişte paraziți supărători, apoi din nou vocea bărbatului: E ocupată. A zis că vă sună ea. Lăsați-mi numărul.

Simon înjurase şi apoi întrerupsese legătura. Sarah îi ştia numărul, ceea ce însemna că telefonul căzuse în mâna unui străin. Sărise în maşină şi plecase în viteză spre hotelul ei. Când ajunsese acolo, descoperise o armată de jandarmi ce înconjurase

locul cu cordoane. Fusese nevoit să folosească legitimaţia sa de la MI6 pentru a reuşi să-l convingă pe un poliţist să-i spună că era vorba despre un turist ucis într-o cameră în care fusese cazat un cuplu american – Asher Flores şi Sarah Walker.

Dar Sarah îi spusese că Asher nu se află în Paris. *Ce naiba se petrecea?*

Pornise în viteză spre nordul oraşului, încercând să-şi facă loc prin traficul infernal. Claxoanele sunau, şoferii ţipau, însă el nu le acordase nici o atenţie. Reuşise să găsească la intersecţia dintre strada Bassano şi Champs-Elysees cabina telefonică despre care îi povestise Sarah. Aşa cum îi spusese şi ea, cabina era plină de bileţele cu mesaje. Din păcate, nici unul nu era de la ea.

Poate că Sarah era prizonieră undeva. Poate… Simon clătină supărat din cap. Ce porcărie! Telefonul ei ajunsese în mâinile unui străin. În camera ei de hotel fusese găsit un turist mort. Şi nu în ultimul rând, Asher se afla în Paris, sau fusese acolo de curând.

Era clar că se întâmplase ceva rău.

Cumpără un exemplar din *International Herald Tribune* şi se aşeză la o masă din faţa localului *Chez Paul*, de unde putea să supravegheze cabina telefonică. Comandă ceva de mâncare pentru cină şi se chinui să mănânce urmărindu-i în acelaşi timp cu privirea pe toţi care se apropiau de cabină. După ce termină de mâncat, deschise ziarul. Ştirile erau dominate de întrunirea G-8 ce urma să înceapă luni. Îngrozitor de plictisitor.

Începu să parcurgă fiecare pagină, citind fără să reţină nimic, până când, condensată într-un articol de numai două paragrafe, îi sări în ochi o relatare a morţii Vierei Jozef.

Fu cuprins imediat de un val de durere. Articolul nu era însoţit de nici o fotografie şi nu reprezenta decât o reluare a ştirii ce apăruse în presa din ziua precedentă, la care se adăugau câteva detalii furnizate de poliţia slovacă şi un citat lacrimogen din declaraţia fratelui fetei. Citind articolul, simţi un nod în piept. Viaţa era imposibil de înţeles şi îşi urma cursul cu o viteză ameţitoare.

Îi veni brusc în faţa ochilor o imagine din copilărie. Mama lui îl ţinea drăgăstoasă de mână şi lângă ei, Sir Robert, îmbrăcat în costumul cu vestă, îi proteja cu umbrela de ploaia ce curgea şuvoaie. Îşi aducea aminte cât de ocrotit se simţise în momentele acelea. Probabil că un asemenea sentiment de siguranţă era posibil numai în copilărie.

Continuă să parcurgă articolele din ziar. Tresări când în faţa

ochilor îi apăru fotografia lui Sarah, însoțită de un scurt articol referitor la uciderea lui Tish Childs. Persoana din fotografie era însă prezentată ca fiind Elizabeth Sansborough şi în articol se relata faptul că pe o alee în apropiere fusese găsit un pistol înregistrat pe numele aceleiaşi Elizabeth Sansborough din Santa Barbara, California.

Simon se încruntă. Fotografia lui Liz. Arma lui Liz. Nu putea crede în nici un caz că Liz ar fi putut avea vreo legătură cu moartea lui Tish, aşa că răspunsul nu putea fi decât unul singur: pistolul fusese plantat acolo de adevăratul ucigaş. Dacă însă Sarah spusese adevărul atunci când îi povestise că a pornit pe cont propriu pe urmele dosarelor Carnivorului, din motive numai de ea ştiute, ce rost ar fi avut ca ucigaşul să încerce să dea vina pe Liz?

Simon se lăsă pe spate, copleşit de gânduri. Nu-i plăcea deloc concluzia la care ajunsese: dacă polițiştii englezi sau francezi porniseră pe urmele ei, nu conta prea mult numele pe care îl căutau. Femeia din fotografie arăta exact ca Sarah. Aceasta fusese prezentă în Londra atunci când fusese comisă crima şi având în vedere resursele impresionante ale şantajistului, dacă era arestată, Sarah avea şanse să devină o țintă sigură.

Simon simți o strângere în piept. Avea gura uscată. Lui Sarah i se întinsese cu măiestrie o cursă pentru a fi eliminată.

În clipa în care începu sa sune telefonul, Simon răsuflă uşurat. Apăsă imediat pe buton.

— Sarah?

Nu era însă decât Jacqueline Pahnke, care îl anunță că developase fotografiile.

— Văd că ai început să mă înşeli, îl acuză ea râzând. Cine este această „Sarah”? Dacă pun mâna pe ea, o arunc în Sena.

Simon intră imediat în joc:

— Cum poți să mă bănuieşti de aşa ceva, Jackie? Sarah e doar un nume codificat al unui contabil între două vârste, fără nici un fir de păr pe cap. Au ieşit bine fotografiile?

— *Mais oui.* Însă sunt atât de insipide, *cherie.* La ce-ți trebuie aşa ceva?

— Nu-ți bate drăgălaşul tău căpşor cu asemenea întrebări, zise Simon aşteptând explozia. Ştia că pe vremuri Jacqueline ar fi fost în stare să reteze urechea unui om pentru mult mai puțin.

Dar, în receptor se auzi un chicotit uşor.

— Nu eşti decât un clovn, Simon.

— M-ai prins, *je suis desole.* Simon zâmbi şi starea de bună

dispoziție se transmise prin telefon. Vin imediat acolo, adăugă el şi închise telefonul. Expresia feței i se schimbă brusc.

Mai inspectă o dată cabina telefonică şi părăsi în grabă locul. Peugeot-ul era parcat trei străzi mai departe. Se apropie cu pas vioi de maşină, uitându-se din când în când înapoi, să vadă dacă nu este urmărit. Neobservând nimic suspect, verifică uşile şi anvelopele maşinii. Apoi, se urcă la volan, porni motorul şi intră în trafic. N-ar fi vrut să plece de acolo, însă era posibil ca fotografiile să-l ajute să descopere cine îl ucisese pe baron şi mai departe, cine era ucigaşul care intrase în posesia dosarelor Carnivorului. Tot cu ajutorul pozelor spera să poată s-o ajute şi pe Sarah, dacă ea era cu adevărat în pericol. Cu un dram de noroc, era posibil să afle identitatea şantajistului în mai puțin de o oră.

În timp ce conducea pe străzile Parisului, strălucitoare în lumina lămpilor de neon, îi reveni în minte numele Hyperion. Era numele cu care ucigaşul i se adresase baronului. Era un nume pe care nu trebuia să-l uite. Un nume care putea să-i furnizeze un indiciu în legătură cu identitatea şantajistului.

*

Aflat în Citroenul său de culoare neagră, Gino Malko urmărea maşina lui Simon de la o distanță de mai bine de patru sute de metri, de la care ştia că e imposibil să fie depistat. Biciclistul din Chantilly plantase sub Peugeot-ul lui Simon nu un magnet, ci un dispozitiv de poziționare GPS, la acesta adăugându-se încă un dispozitiv asemănător, de rezervă, montat sub aripa din față de Malko în persoană.

Din când în când, Malko arunca câte o privire spre ecranul laptopului Gobook MAX pe care putea vedea nu numai poziția curentă a maşinii pe care o urmărea, ci şi ruta pe care aceasta o urmase de la Chantilly. Cu o precizie de jumătate de metru, folosind semnalul emis de sateliții GPS care erau plasați la intervale regulate în jurul Pământului, harta electronică indica de asemenea numele străzilor precum şi durata fiecărei staționări a maşinii urmărite.

Gino Malko aprecia toate astea. Era un adept al utilizării tehnologiei şi se bucura de toate avantajele pe care ştiința le oferea unui om cu profesia sa. În timp ce conducea, înțelese că acesta fusese dintotdeauna felul său de a fi – mereu cu un pas înainte, foarte diferit de modul în care fusese crescut în orăşelul Jacksonville, în ale cărui şantiere navale, bunicul său, de origine rusă, trudea de dimineață până seara. Asta când avea norocul să

aibă o slujbă. Bunicul său fusese cel care scurtase numele familiei din Malkovich în Malko.

Lui Gino îi plăcuse foarte mult de bătrân, al cărui optimism era disproporționat de mare față de banii pe care îi avea în buzunar şi față de răbdarea familiei. În fiecare an, în luna ianuarie, bunicul său cumpăra un nou Cadillac, cu bani împrumutați de la rechinii locali, care, în mod inevitabil, îi luau înapoi maşina până în martie. După ce indivizii se săturaseră de farmecul şi promisiunile solemne ale bătrânului, îl uciseseră. Gino aflase atunci că prea mult optimism, ucide.

Înainte de acest nefericit eveniment însă, mama lui reuşise să spargă o sticlă de bere în capul bețivului care îi era soț – tatăl lui Gino – îşi luase băiatul şi cele două fiice şi se mutase la Miami, unde lucrase pe post de „hostess” într-unul din cluburile din Little Havana. De la mama sa, Gino învățase că munca grea şi umilitoare nu era suficientă pentru a întreține o familie. Până să împlinească doisprezece ani, băiatul se afla deja pe stradă, unde avea de-a face cu vânzătorii de droguri, cu prostituatele şi cu imigranții. Ura mizeria şi foamea, însă ori de câte ori reuşea să ajungă în Miami Beach, locul în care bogații nu făceau nimic altceva decât să se distreze în timp ce restul lumii îi servea, toate problemele lui se evaporau. Pulsul i se accelera de emoție, deoarece acolo bogăția era etalată în cel mai fascinant spectacol.

Pentru că nu era un tip optimist, Malko nu putea fi prea curajos. Cu toate astea, jinduia după lumea celor extrem de bogați. De fapt, se simțea protejat în preajma lor. Ştia că nu va avea niciodată calitățile acelor bogătaşi. Aşa că începuse să lucreze pentru un gangster care poseda atât de mulți bani încât cumpăra nu numai femei frumoase şi case, ci şi avocați şi politicieni. Când fusese însă trimis pentru prima dată „să stea de vorbă”, se aprinsese prea tare şi-şi pocnise „interlocutorul”. Fusese o greşeală, dar avusese drept rezultat o promovare. Din acea clipă, devenise în mod oficial gorila gangsterului.

Când acesta fusese închis, Malko se mutase mai întâi în Memphis, apoi în Atlanta şi în final la Chicago. În urma peregrinărilor sale îşi îmbunătățise manierele, învățase să se îmbrace şi deprinsese şi puțină franceză – ştia deja spaniola şi rusa. În Chicago începuse să lucreze pe cont propriu, găsindu-şi foarte repede locul într-o lume subterană, în care vorba transmisă din gură-n gură era singura reclamă.

Devenise în scurt timp foarte căutat. Primea misiuni în toată

America, de la o coastă la alta şi ajunsese să câştige mai mulți bani decât şi-ar fi imaginat vreodată în Jacksonville. Uneori se gândea la bunicul său şi la modul în care acesta fusese ucis de cămătari. Îi părea rău de bătrân, însă reuşise să înțeleagă de ce trebuise acesta să moară.

Malko se opri la semafor şi aruncă o privire spre harta electronică. Urmărirea Peugeotului era ca o joacă de copii. Cu şoferul maşinii era însă o cu totul altă problemă. De fiecare dată când individul oprea maşina, Malko cobora şi el. Însă până să ajungă la el, necunoscutul dispărea. Omul era bine antrenat şi Malko simțise acest lucru când individul îl urmărise până în Lindenhof.

Trebuia să afle cine era acest bărbat. Reuşise să-i facă o fotografie digitală lângă hotelul Walhalla şi o trimisese prin e-mail spre bazele de date private şi guvernamentale la care avea acces nelimitat datorită slujbei sale. Nu reuşise să afle nimic. Luase amprente de pe portiera Peugeotului însă nici aşa nu găsise nimic. Ceruse şi primise prin e-mail o copie a actului de închiriere a maşinii, dar plata fusese făcută cu bani peşin şi permisul de conducere se dovedise a fi fals.

De obicei, lui Malko îi plăceau provocările. Nu şi acum. Nu numai că nu ştia care este identitatea prăzii sale ci, mai rău, habar nu avea ce urmărea aceasta.

Magazinul lui Jacqueline Pahnke se afla în faimosul cartier Marais, în apropiere de Place de Vosges, o zonă plină de copaci, înconjurată de clădiri înalte din piatră şi cărămidă, unele dintre ele datând din secolul al XVII-lea. Aerul nopții era fierbinte şi încărcat de umezeală. Tocmai în clipa în care Simon trecea prin fața unei frizerii, unul dintre lucrătorii de acolo ieşea din prăvălie ducând în mână un lighean cu apă şi o cârpă. Îmbrăcat cu tradiționalul şorț alb, frizerul înclină spre el din cap în semn de salut şi începu să spele vitrina, pregătind frizeria pentru a doua zi.

Simon răspunse la salut şi grăbi pasul spre magazinul lui Jacqueline, aflat două uşi mai departe. Prin uşa de sticlă se putea vedea interiorul scăldat în lumină al magazinului, ce conținea toate cele necesare unui studio foto: aparate de fotografiat, blițuri, rame şi suporturi cu trepieduri. În momentul în care Simon deschise uşa vechiului magazin, un clopoțel fixat deasupra intrării îi anunță prezența.

Jackie îşi făcu apariția din spate, alergând de parcă ar fi avut de-a face cu cel mai important client din lume. Plină de vitalitate,

vechea lui prietenă avea aproape cincizeci de ani. Părul ei deschis la culoare era tuns scurt şi îi încadra fața ovală. Îşi ridicase ochelarii de citit în creştetul capului.

— Cred că am ceva pentru tine, spuse ea în engleză în timp ce Simon îi strângea mâna.

— *Qu 'est-ce que s'est?*

— Hai să vorbim mai bine în engleză. Cu ocazia asta îmi îmbunătățesc cunoştințele. Într-o zi o să fiu în stare să vorbesc la perfecție limba ta barbară. Vino după mine. Îi făcu un semn cu capul şi apoi o luă înainte, conducându-l prin magazinul destul de înghesuit, a cărui neorânduială demonstra faptul că patroana era o artistă. În afară de serviciile de developare, prietena lui vindea şi obişnuitele consumabile foto, însă sufletul ei se afla în propriile fotografii. Acest lucru era demonstrat de numeroasele peisaje în alb şi negru şi de portretele atârnate până sus pe pereți. Magazinul reprezenta un spațiu privat în care îşi expunea lucrările.

În spatele uşii din fundul magazinului se afla atelierul. Simplu, cu mese de lucru, rafturi pline cu pachete de hârtie şi substanțe. Într-un colț erau întinse nişte sârme de care atârnau la uscat filme şi fotografii. În aer se simțea un puternic miros de chimicale.

— Astea sunt.

Jackie împinse un teanc de fotografii spre mijlocul unei mese de lucru. Majoritatea erau format 20x25, în timp ce trei erau 40x50.

— Ia loc, te rog, îl invită ea. Numai cifre. Astea sunt singurele cu adevărat interesante.

Jackie luă în mână fotografiile format mare, care înfățişau fiecare câte o parte din peretele din biroul lui de Darmond. Baronul apărea în toate fotografiile.

— Le-am mărit ca să se poată vedea bine fețele. Cine e bărbatul ăsta? Are o părere foarte bună despre ei, nu? E posibil să-l cunosc?

— L-ai văzut probabil în ziare sau la televizor. Claude de Darmond.

Ea încercă să-şi amintească.

— A, da. Ai dreptate. Acum îmi dau seama. Faimosul bancher. Ăla care joacă polo şi participă la toate cursele de cai importante. Baronul de Darmond, *oui?* Pe vremuri, Jackie lucrase pentru serviciile de informații franceze. Drumurile lor se intersectaseră în timp ce ea participa la ultima misiune, iar Simon la prima. Femeia ridică fruntea.

— Deci eşti pe urmele marelui baron? Deodată se încruntă. O,

nu, nu se poate. A murit astăzi. Împuşcat! Am văzut la televizor!

— Da, am auzit şi eu. Simon se aşeză la masă, nerăbdător să treacă la treabă. Am fotografiat peretele ăsta aşa, din distracție. Mă îndoiesc că e ceva folositor în grămada asta de poze cu mahări. Probabil că nici aici, zise el lovind cu palma restul de fotografii, sperând însă în sinea lui să nu fie aşa.

— Nu cred o iotă din ce spui, Simon. N-ai făcut tu degeaba efortul ăsta. Nu o să te întreb când ai făcut fotografiile astea.

— Sunt cam ciudat, ai uitat? zâmbi el. Nu am întotdeauna un motiv pentru ceea ce fac. Poți s-o întrebi pe şefa mea.

— Eu cred că iar ai fost băiat rău. Iar trebuie să faci rapoarte şi dări de seamă.

— Merci, Jackie.

Clopoțelul de la intrarea în magazin se auzi sunând din nou.

— Un client, zise ea întorcându-se în direcția de unde venise sunetul. Te abandonez aici în mizeria ta. *Ciao.*

După ce uşa se închise în urma ei, Simon puse deoparte fotografiile cu imagini de pe perete şi trecu rapid în revistă celelalte pozitive. Erau imagini ale unor contracte, rapoarte de plăți, contracte de asigurare, chitanțe, liste de profituri şi pierderi, evidențe de împrumuturi şi investiții, tot felul de documente care ar fi făcut fără îndoială mare plăcere unui contabil.

Simon continuă să cerceteze fotografiile, având în minte cuvintele baronului – nu-l va mai împrumuta cu bani pe ucigaş pentru „afacerea” acestuia, decât atunci când va intra în posesia dosarelor Carnivorului. De îndată ce reuşi să-şi formeze o imagine de ansamblu, Simon luă un carnețel de pe masă şi începu să scrie.

24

Noaptea lua în stăpânire cerul şi Liz, mereu pe urmele femeii, ajunse într-o zonă cu o arhitectură haotică, unde aveai impresia că fiecare centimetru pătrat fusese acoperit cu clădiri înghesuite una în alta ca nişte victime în aşteptarea execuției. Zidurile erau acoperite cu grafitti şi postere ce se înălțau până la patru metri de la sol – înălțimea maximă la care putuse să ajungă cineva suit pe o scară sau pe umerii unui camarad. Se vedeau foarte puțini trecători.

Liz observă că femeia încetineşte în dreptul unei clădiri din cărămidă asupra căreia timpul îşi lăsase amprenta într-un mod foarte vizibil. Uşile din sticlă de la intrare erau acoperite cu scânduri. Deasupra intrării se vedea o firmă neîngrijită: *EISNER-MOULTON.* Clădirea părea părăsită. Liz îşi aduse aminte că citise undeva că firma respectivă avea probleme financiare, în ciuda faptului că era una dintre cele mai mari companii multinaționale din lume, Eisner-Moulton închidea şi vindea o mare parte din proprietățile sale.

Exact în clipa în care femeia rămase nemişcată sub firma de la intrare, un camion fără număr de înmatriculare opri în dreptul ei. Era un Volvo model mai vechi, aidoma altor sute de mii – poate milioane – care cutreierau autostrăzile Europei. Uşile din spate se dădură în lături şi opt bărbați săriră din maşină. Îmbrăcați toți în blugi şi cămăşi în carouri, aceştia nu ieşeau cu nimic în evidență, în afara carabinelor puternice pe care le țineau în mână. Se strânseră cu toții în jurul femeii care le dădea instrucțiuni.

Unul dintre ei avea în mână o rangă. Cu ajutorul ei desfăcu scândurile care acopereau intrarea, sparse geamul de sticlă, pătrunse înăuntru şi descuie uşa. Intrară cu toții în clădire, mai puțin şoferul camionului. Acțiunea lor nu reuşi să atragă atenția nici unuia dintre rarii trecători, care, pe jos sau în maşină, se încumetau să se aventureze prin zonă la ora aceea. Crima şi acțiunile violente reprezentau un mod de viață în acea porțiune rău famată a arondismentului Belleville.

Undeva în clădire se auziră înfundat câteva focuri de armă, apoi la scurt timp după aceea, uşa metalică a garajului fu ridicată şi şoferul băgă camionul înăuntru. În timp ce uşa cobora la locul ei,

Liz îşi aduse aminte un proverb: „Duşmanul duşmanului meu îmi este prieten”. Poate că nu era ceva ce se adeverea de fiecare dată, însă fără îndoială că merita să arunce o privire înăuntru. Cu simţurile încordate la maximum, Liz se uită în ambele sensuri ale străzii, îşi prinse la spate geanta de umăr, traversă artera puţin circulată şi se îndreptă spre uşa spartă a clădirii.

*

Sarah îi prezentă lui Asher situaţia.

— Vestea bună e că fereastra de la etajul de dedesubt e spartă. Aşa că dacă reuşim să încropim o frânghie, coborâm pe ea şi intrăm pe acolo. Gardienii noştri nu se aşteaptă la aşa ceva. Poate reuşim s-o ştergem în felul ăsta. Se uită la el cu atenţie. Crezi că eşti în stare de asta? Te-ai refăcut suficient? Dacă nu, rămânem amândoi aici şi...

— Durerea e doar o senzaţie, o întrerupse Asher. Nu are rost să vorbim despre aşa ceva, având în vedere alternativele. Nu e nici o frânghie pe aici? o întrebă el uitându-se în jur.

— Nici una. Am căutat peste tot.

— Fir-ar să fie! Nu-i nimic, va trebui să găsim altceva. Să improvizăm. Întoarse capul spre grămezile de vechituri. Nu e nici un cearşaf sau o rolă din pânză? Vreun furtun? Văd o mulţime de articole de grădinărit. Nu e nici o prelată de plastic? Sau vreun lanţ lung, ca cel de ancorare?

Sarah clătină din cap şi Asher făcu o pauză, cu privirea ţintă spre grămada de anvelope de bicicletă. Sarah îi urmări privirea – anvelopele erau subţiri, foarte flexibile, din cele care se foloseau la competiţii cicliste.

— Un lanţ din anvelope! spuse Sarah. Putem să le înnodăm una de cealaltă. Începuse să înainteze spre grămadă, când, deodată, se opri brusc. Ascultă!

— La dracu! se strâmbă el.

— Vine cineva. Întinde-te! Repede!

Sarah puse foaia de placaj la locul ei, deasupra ferestrei şi împinse targa spre Asher. Acesta abia reuşi să se întindă pe ea când uşa de la intrare fu trântită de perete şi-şi făcură apariţia trei bărbaţi înarmaţi, cu ciorapi pe faţă. Doi dintre ei năvăliră în încăpere, în timp de al treilea rămase pe coridor, cu pistolul mitralieră Uzi în mână, atent la cel mai mic zgomot. Sarah nu-i mai văzuse niciodată atât de speriaţi. Până atunci lăsaseră mereu impresia că ţin situaţia sub control.

Unul dintre ei o înşfăcă de braţ şi-i puse arma la tâmplă. Cel de-

al doilea împinse targa pe care se afla Asher spre uşă. Tensiunea din cameră devenise palpabilă. Sarah îl călcă pe picior pe bărbatul de lângă ea, îşi smulse mâna din strânsoare şi se repezi spre Asher. Se aplecă asupra lui şi-l luă de mână. Faţa crispată a lui Asher arăta că acesta abia reuşea să stăpânească valul de furie care-l cuprinsese.

— Stai liniştit îi şopti ea. Poate că au venit să ne salveze.

El o privi în ochi şi încuviinţă cu o mişcare a buzelor.

Nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru o luptă, având în vedere stare lui şi lipsa lor de mijloace. Mascaţii îi împinseră grăbiţi de-a lungul coridorului. De-o parte şi de alta erau aliniate uşi închise. Vopseaua de pe pereţi se cojea. Drept în faţa lor se vedea un lift pentru marfa, ale cărui uşi se deschideau pe verticală, ca fălcile unui rechin. Bărbaţii înarmaţi îi împinseră înăuntru şi apăsară butonul pentru coborâre.

*

Scăldat în sudoare, Cesar Duchesne continua să ridice şi să coboare ritmic cu mâna dreaptă gantera de treisprezece kilograme cu care îşi antrena muşchii pectorali. Era aşezat pe un scaun fără spătar şi privea în depărtare, pe deasupra acoperişurilor Parisului, spre Turnul Eiffel. Acesta strălucea argintiu în întunericul nopţii, ca un fantomatic pom de Crăciun.

Aerul condiţionat făcea să se mişte perdelele şi-i provoca o senzaţie de răcoare. Duchesne cântarea în gând valoarea informaţiilor pe care le obţinuse până în momentul acela şi evalua ceea ce era absolut necesar să afle. Încă nu-i raportase lui Cronus că Mac fusese eliminat şi că Sansborough se ascundea. Oricum, nici până atunci nu-i raportase chiar totul. Era clar că operaţiunea devenise mult mai complicată decât se aşteptaseră. Înainte de a vorbi din nou cu Cronus, avea nevoie şi de nişte veşti bune care să le contrabalanseze pe cele rele. Nu avea deloc intenţia să-şi piardă slujba.

Cu toate astea, când telefonul începu să sune, nu se grăbi să răspundă. Mai ridică o dată greutatea, o lăsă în jos şi abia apoi se îndreptă şchiopătând spre măsuţa unde era telefonul.

— *Oui?*

Era Trevale, care ţipă în franceză, cu vocea sa nazală, uşor de recunoscut:

— Am pierdut-o pe Sansborough!

Cesar Duchesne era un om care ridicase lipsa emoţiilor la rang de artă, însă asta era prea mult chiar şi pentru el. Trase o

înjurătură şi-şi trecu palma peste țeasta rasă. După ce Sansborough se întorsese de la Londra, Duchesne ordonase să fie preluată de la Gara de Nord de o echipă de urmărire formată din trei persoane. Membrii echipei aveau acoperiri diverse, ce păreau foarte naturale în atmosfera oraşului – un şofer de taxi, un curier pe motocicletă şi o studentă care mergea pe jos. Bineînțeles că mai aveau la dispoziție şi dispozitivul de urmărire GPS ascuns în mobilul lui Sansborough. Atunci când dispozitivul ieşise din garajul subteran al hotelului, ei se luaseră după semnalul lui şi-l urmăriseră până îşi dăduseră seama că ea nu se afla în camionul cu peşte. Se întorseseră imediat la hotel, însă reuşiseră s-o descopere din nou pe Sansborough abia atunci când aceasta fusese nevoită să-şi trădeze prezența pentru a urmări o femeie de vârstă mijlocie.

— Unde a pierdut-o Guignot? întrebă Duchesne.

— În Belleville.

Nici că se putea vreun loc mai bun.

— Ce s-a întâmplat?

— Renee a stat în apropierea ei în metrou, apoi, la stația Gambetta, unde s-a dat jos, a preluat-o Guignot. Trevale lăsă să-i scape un oftat. Apoi a făcut pană de cauciuc.

— Pană de cauciuc? Cum e posibil aşa ceva?

— Nu poate fi controlat chiar totul. A trecut peste un cui şi cauciucul s-a dezumflat.

— Ce-i cu femeia pe care o urmărea? Cine e?

— Credem... E posibil să fi fost şi ea acolo... în fața hotelului, ieri. Aşezată pe o bancă, continuă repede Trevale, într-un acces de vinovăție. Ştii doar ce aglomerată e intersecția aia.

— Era postată în fața hotelului? Şi voi nu ați observat-o!

Era din ce în ce mai rău. Putea să fie vorba de femeia pe care o suspecta Sansborough de uciderea lui Mac.

— Şi Guignot ți-a spus că Sansborough o urmărea în continuare pe femeia aceea?

— Exact şi tocmai atunci i s-a spart cauciucul.

Duchesne intră imediat în acțiune.

— Trimite-i pe toți în Belleville, dar spune-i lui Guignot să stea retras. E posibil să-l recunoască. Trebuie să vedem ce găseşte ea acolo.

Duchesne mai dădu şi alte ordine, indicând o adresă, în timp ce-şi puse haina şi şapca şi întrerupse apoi legătura. Pe când ieşea repede pe uşă, formă un număr şi strigă precipitat:

— S-ar putea să aveți parte de o vizită periculoasă!
— Ai sunat prea târziu! Sunt deja aici!

*

Liz se furişă pe uşa din față a depozitului, păşi peste bucățile de sticlă spartă şi odată ajunsă înăuntru, se lipi de peretele din dreapta intrării. În aer plutea un miros persistent de mucegai şi benzină. Sala vastă de la parter era luminată doar de două becuri cu neon, atârnate de tavan, ceea ce făcea ca cea mai mare parte a încăperii să fie cufundată în umbră. Făcu câțiva paşi şi se ghemui apoi la marginea a ceea ce fusese cândva un hol de intrare. Pereții care separau acest spațiu de restul sălii fuseseră însă dărâmați. Mai departe se vedea o zonă vastă de depozitare şi în fund un lift.

Nu se vedea nimeni şi împuşcăturile încetaseră. Undeva, la etaj, se auzea zgomotul unor paşi care alergau pe podeaua de ciment. Înaintă cu precauție, ținându-se de pereți. Deodată văzu dubița neagră – parcată de cealaltă parte a camionului, nu departe de lift. Vehiculul folosit de răpitori fusese o dubiță neagră şi acest depozit părăsit părea locul ideal în care să ții un prizonier. În sala vastă de la parter nu se vedea însă nici un spațiu în care să ascunzi pe cineva. Dacă Sarah se afla acolo, fără îndoială că era pe undeva la etaj.

În spatele lui Liz, pe un perete lateral, se vedea o uşă deschisă. Se duse rapid într-acolo. Exact aşa cum sperase, uşa dădea spre o casă a scărilor, slab luminată de un bec aflat la un etaj superior. Închise uşa în urma ei şi începu să alerge spre scări fără să vadă prea bine pe unde merge. Deodată se împiedică.

Intrase cu piciorul în ceva greu, ghemuit pe podea. Se aplecă să vadă mai bine, aşteptând ca ochii să se deprindă cu întunericul. Se trase însă repede înapoi. Era piciorul unui om. Trase adânc aer în piept. Piciorul aparținea unui cadavru. Lângă mâna mortului se vedea un pistol-mitralieră Uzi. Bărbatul avea un ciorap de nailon tras pe față şi cămaşa albă era plină de sânge. Se observa o rană provocată de gloanțe şi pe piciorul stâng. Însă, spre deosebire de rana din piept, spre care gloanțele veniseră din față, cea din picior fusese provocată din lateral. Ori bărbatul se răsucise ca s-o ia la fugă, ori fusese doborât de cel puțin trei trăgători.

Liz îi apăsă artera carotidă. Nu se simțea pulsul. Îi trase ciorapul de pe față şi rămase surprinsă. Era bărbatul care se prezentase sub numele Chuck Draper, santinela de la intrarea în camera de spital a lui Asher. Liz trase o înjurătură în gând. Dacă Draper era aici, poate exista vreo şansă să-i găsească pe Sarah şi

pe Asher. Trebuia să se grăbească.

Începuse să alerge pe scări când împuşcăturile se auziră din nou. Gloanțele ricoşau şi spre baza scărilor, făcând să sară bucăți de cărămidă din pereți. Bătălia reîncepuse şi Liz înțelese cum murise Chuck Draper – în urma schimburilor de focuri din casa scărilor.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Liz se răsuci, coborî repede treptele şi ieşi din zona aceea.

Ajunsă aproape de spațiul de încărcare, se ghemui pentru a-i privi mai bine pe cei doi bărbați ce-şi făcuseră apariția pe rampă, aproape de lift. Aveau amândoi în mână pistoale-mitralieră M-16. Cei doi fură urmați de o femeie şi de un al treilea bărbat, înarmați cu pistoale-mitralieră franceze FAMAS de 5,56 mm. În timp ce cei patru se îndreptau spre lift, doi mascați se furişară în partea din spate a spațiului deschis şi dispărură în umbră.

*

În timp ce bătălia se întețea, cabina liftului în care se aflau Sarah şi Asher continua să coboare. La fiecare etaj, cei trei gardieni se uitau îngrijorați prin ochiurile grilajului, cu pistoalele-mitralieră gata de tragere.

Din când în când, se vedea străfulgerarea gloanțelor. Umbre treceau cu iuțeală. Tensiunea din cabină devenise insuportabilă.

— O fi poliția? întrebă Sarah.

Nici unul din cei trei nu răspunse. Brusc, cabina ce opri. Oprirea neaşteptată îi trânti pe podea. Bărbatul care era cel mai aproape de panoul de comandă se ridică repede şi lovi butonul *start*, în timp ce Asher se chinuia să-şi tragă un picior înapoi pe targă. Ceilalți doi bărbați o ridicară pe Sarah în picioare. Cabina rămase pe loc aşa că cel de lângă butoane apăsă pe *up*. Din nou nici o mişcare. Bărbatul ținea degetul mare apăsat pe buton. Nimic. Erau prinşi între al doilea şi al treilea etaj. Cei trei bărbați mascați se mişcau prin cabină şi se uitau prin grilaj în căutarea inamicilor sau, probabil, a unei căi de ieşire.

— Ori liftul s-a stricat, ori ne-au prins, le spuse Sarah.

— Cățărați-vă afară din sicriul ăsta, îi îndemnă Asher. Salvați-vă!

— Cred că ar trebui să le spunem nenorociților ăştia, zise bărbatul de lângă butoane.

— Taci din gură, la dracu'! îi spuse cel din mijloc.

Primul nu îl luă în seamă. Îşi întoarse fața mascată spre Sarah.

— Nu ne aşteptam deloc la aşa ceva. Indivizii care ne-au angajat

ne-au ordonat să vă ținem izolați, dar să avem grijă de voi. Habar n-avem cine dracu' sunt cei de-afară, însă nu cred că e vorba de poliție. Ar trebui să stați în preajma noastră. Suntem singura voastră speranță. Mai mult ca sigur că pe voi vă vor.

Sarah analiză rapid ceea ce auzise. *Izolați, dar în siguranță? Ce fel de răpire...?* Cuşca liftului scârțâi înfiorător şi mai coborî un pic. Dacă atacatorii nu erau polițişti, atunci cine erau? De ce voiau să pună mâna pe Asher şi pe ea?

— Stați cu noi, mai şopti bărbatul. Aveți şansa să trăiți mai mult.

*

Ghemuită aproape de podea, curioasă şi îngrijorată în acelaşi timp, Liz încremeni în clipa în care cuşca liftului îşi făcu apariția. Prima imagine care i se întipări pe retină fu a celor trei bărbați cu ciorapi pe față care se lăsară repede în jos şi începură să tragă din automatele lor Uzi prin ochiurile grilajului.

Aproape în aceeaşi clipă, cei patru care îi pândeau jos începură şi ei să tragă.

Întreaga sală vuia şi Liz simți că i se pune un nod în stomac de frică. În partea din spate a cabinei se afla ceva care semăna cu o targă, răsturnată pe o parte astfel încât să formeze un perete de metal. În fața ei se vedea o învălmăşeală de cearşafuri şi pături în timp ce din spate dădea să se ridice o claie de păr negru zburlit. Asher. Bucuroasă, Liz sorbi din ochi expresia vulturească a feței lui, modul furios în care se încrunta. Asher dispăru însă imediat ca şi cum l-ar fi tras cineva înapoi. Sarah? Sarah era şi ea acolo?

Exact în aceeaşi clipă, unul dintre bărbații din cabina liftului se prăbuşi pe o parte, urlând şi ținându-se de coapsa rănită. Chiar înainte de a atinge podeaua cabinei, un alt glonț îi străpunse țeasta făcând-o să explodeze. În acelaşi timp, un alt tovarăş de-al său se prăbuşi mort, cu gâtul străpuns de un glonț. Cel de-al treilea bărbat avea foarte puține şanse, din moment ce raportul de forțe devenise patru la unu. Cu toate acestea, el se întinse în spatele cadavrului unuia dintre tovarăşii săi şi începu să tragă de acolo.

Disperată, Liz se ridică în picioare şi începu să alerge spre camion, cu intenția de a pune mâna pe el. Trebuia să existe vreo cale prin care să-l dezarmeze pe şofer. Avea de gând să se năpustească cu maşina spre atacatori. Deşi toată atenția ei se concentrase asupra maşinii, Liz auzi paşii care coborau pe scările din spatele ei. Aruncă o privire înapoi şi văzu doi bărbați, dintre

care unul trase spre ea. Nu mai apucă să vadă glonțul. Acesta îi sfâşie brațul. Durerea o străfulgera până la creier şi forța loviturii o făcu să se răsucească în aer. Se prăbuşi în timp ce trăgătorii treceau în fugă pe lângă ea.

— Liz! Liz! Am văzut-o, Asher! Liz! strigă Sarah.

Liz încercă să se ridice. Să ajungă la Sarah. Văzu cum este împinsă în camion targa pe care se afla Asher. Era legat şi urla. Doi bărbați o trăgeau pe Sarah de brațe. Ea țipa şi îi înjura, încercând în acelaşi timp să-i lovească cu picioarele.

Înnebunită de furie, Liz se târî până la locul unde era întins Chuck Draper, cu pistolul-mitralieră Uzi lângă el. În timp ce pipăia cadavrul acestuia şi podeaua din jurul lui, auzi cum porneşte motorul camionului. Nu reuşi să găsească arma. Probabil că fusese ridicată de cei care trăseseră în ea.

Clătinându-se de durere, cu sângele zvâcnindu-i cu putere în brațul rănit, Liz reuşi să se ridice în picioare şi se întoarse cu paşi nesiguri în zona de încărcare.

Atacatorii trăseseră în becurile cu neon şi acum era aproape imposibil să mai vadă ceva. Cauciucurile scrâşniră şi camionul țâşni prin uşa deschisă, cu farurile răspândind o lumină orbitoare. Liz țipă, îşi forță picioarele să se mişte mai repede, în direcția luminii roşii a stopurilor maşinii. Când ajunse pe trotuar se împiedică. Plăcuța cu numărul maşinii era acoperită cu noroi, astfel încât nu reuşi să citească numărul.

Încercă să accelereze din nou… să-i ajungă din urmă… dorindu-şi să creadă că încă îi mai putea salva. Furia o orbise, i se instalase în coşul pieptului, se combinase cu o spaimă atât de copleşitoare pentru soarta lor, încât reuşise să facă să dispară durerea fizică. Dacă ar fi avut o armă la ea, exista posibilitatea ca, împreună cu bărbații aceia din lift, săi supună pe cei patru atacatori unui foc încrucişat. După aceea ar fi trebuit, fără îndoială, să găsească o cale de a scăpa şi de cei din lift, dar asta nu ar fi fost o problemă. În adâncul sufletului era convinsă că ar fi putut să-i salveze pe Sarah şi pe Asher.

Cei doi erau singurii rămaşi dintre toți cei la care ținuse vreodată şi acum dispăruseră. Ce mai conta ce gândea despre ea? Teoriile nu mai aveau nici o valoare atunci când viețile celor dragi erau în pericol.

Fusese plină de aroganță şi se lăsase condusă de nişte idealuri utopice. Când totul păruse a fi pierdut – când îşi dăduse seama că nu are altă cale prin care să-i oprească – se transformase însă din

nou într-un animal de pradă şi pipăise trupul unui mort, în căutare de arme.

Copleşită de tristețe, cu ochii roşii şi fără lacrimi, Liz se întoarse şi o luă repede înapoi spre depozit. Mai erau şi alte cadavre acolo. Probabil alte arme.

25

Abandonat, plin de urmele violente ale morții, depozitul firmei Eisner-Moulton emana o răceală nepământeană ce o învălui pe Liz imediat ce pătrunse pe uşa deschisă. În spatele ei trotuarul rămânea pustiu. Foarte puțini erau aceia care considerau zborul gloanțelor drept un sport care merita să fie privit de aproape. Se opri o clipă pentru a căuta lanterna pe care o avea în geantă. Fasciculul puternic al acesteia dezvălui trei corpuri în lift şi un al patrulea pe rampa de încărcare. Le verifică rapid pe fiecare, însă nu reuşi să găsească nici o armă. Pistolul-mitralieră Uzi de lângă trupul lui Chuck Draper, aflat în casa scărilor, dispăruse.

Ținându-se de brațul rănit, Liz se întoarse în zona de încărcare a depozitului. Cauciucurile dubiții erau sparte din cauza schimbului de focuri, însă în cabină reuşi să găsească o trusă medicală. Înghiți mai multe tablete de aspirină. Începu să tremure puternic şi să clănțăne din dinți. Era o reacție întârziată la şocul provocat de rană. Într-un târziu, cu o ultimă tresărire, criza trecu şi ea reuşi să-şi dea jos jacheta şi bluza tricotată.

Îşi cercetă rana. Glonțul trecuse prin muşchii brațului stâng, făcând să curgă mult sânge fără ca rana să fie însă prea gravă. O curăță, aplică un bandaj pe deasupra şi băgă cutia cu aspirină în buzunar. Fu cuprinsă din nou de amețeală şi rămase un timp nemişcată. Cu ajutorul foarfecelui din trusa medicală tăie mânecile bluzei şi după aceea o puse pe ea. Pe bancheta din față a dubiței se afla o jachetă bărbătească uşoară, de culoare albastră. Bun. Jacheta ei avea în mânecă o gaură de glonț cu marginile arse. Nu avea nevoie deloc de astfel de semne particulare. Îşi puse pe ea jacheta bărbatului.

După ce termină, mai aruncă o privire în depozitul cufundat în întuneric şi spre trupurile prăbuşite ca nişte păpuşi stricate. *De cele mai multe ori, duşmanilor tăi le e la fel de frică de tine pe cât ți-e frică şi ție de ei, însă cea mai mare parte a timpului ei sunt convinşi în sinea lor că sunt mai buni şi mai deştepți decât tine. Asta e o slăbiciune din partea lor,* îi spusese cândva tatăl ei. El ajunsese să cunoască foarte bine natura umană şi s-o folosească în avantajul său. Dar de ce să țină acele dosare? Se puteau spune multe lucruri despre el, nu însă şi faptul că ar fi fost prost. Să fi

fost vorba de aroganță? O dorință bolnăvicioasă de a retrăi misiunile criminale pe care le înfăptuise? Nu remarcase niciodată aşa ceva la el.

Era mai degrabă vorba de simțul său pentru ordine, de respectare a procedurilor; fusese un om foarte meticulos, care îşi planifica totul până la cel mai mic detaliu. Poate că era vorba despre hotărârea lui de a înfrunta istoria, de a se pregăti pentru o eventuală judecată, de o încercare de a demonstra că aceia pe care îi executase se făcuseră cel puțin vinovați de crime morale. Sau asta era doar ceea ce ea, fiica lui, dorea să creadă despre el? La urma urmei, motivația lui conta acum mai puțin. Rezultatul era acelaşi: tatăl ei produsese multă suferință şi moarte cât timp fusese în viață, iar acum, de dincolo de mormânt, declanşase un nou măcel.

Liz fu străbătută de un fior gândindu-se la toate acestea. Până la urmă *les gendarmes* aveau să afle despre lupta care se desfăşurase în noaptea aceea. Era ceva inevitabil şi ea nu-şi putea permite să rămână acolo să-i aştepte. Cu trupul scăldat în sudoare, începu să cerceteze cu febrilitate interiorul dubiței, în căutare de arme, de telefoane mobile sau alte urme care să ducă la identificarea şantajistului. Nu găsi decât un pachet cu mâncare, țigări, bomboane MM, însă nici un document, nici un indiciu referitor la proprietarii dubiței sau la cei care o închiriaseră.

Aspirina îşi făcea efectul. Se simțea în continuare foarte rău, dar durerea devenise puțin mai suportabilă.

Coborî din dubiță şi cercetă cadavrele. Bărbații ucişi aveau fiecare acte de identitate, însă toate erau foarte noi, ceea ce însemna că erau fără îndoială false. Nici urmă de vreo armă sau de bani lichizi. Nici un telefon mobil. Urcă rampa, sperând să aibă mai mult noroc la etaj.

În timp ce înainta spre primul nivel, simți o mişcare lângă peretele din cealaltă parte a depozitului, acolo unde dispăruseră mai devreme siluetele luptătorilor. Închise imediat lanterna, însă o lampă aflată în stradă lumina destul de bine spațiul acela din depozit astfel încât reuşi să vadă o siluetă care ieşi şchiopătând pe o uşă laterală. Îşi aduse aminte că trecuse pe lângă o alee atunci când venise la depozit. Probabil că uşa aceea dădea în aleea respectivă. Silueta avea pe cap un fel de şapcă. Nu reuşi să distingă nici o armă. Uşa se închise fără zgomot.

Liz fu străbătută de un fior şi-şi continuă drumul aprinzând din nou lanterna şi explorând fiecare etaj. Sus de tot, mai găsi încă

două trupuri pe coridor. Nici o armă sau telefon mobil. Deci Sarah şi Asher fuseseră păziţi de şase bărbaţi, care fuseseră atacaţi de nouă indivizi.

Îşi îndreptă spinarea ascultând cu atenţie. În depărtare se auzea o sirenă, aşa că alergă înapoi spre parter, sprijinindu-şi braţul rănit. Avusese noroc, poliţia întârziase mai mult decât se aşteptase. Era însă vorba despre o zonă rău famată a Parisului şi ori veştile ajungeau mai greu de aici ia jandarmi, ori aceştia nu arătau prea mult entuziasm ca să reacţioneze.

În zona de încărcare sesiză din nou o mişcare. Stinse lanterna. O siluetă se strecura în interior prin uşa garajului. Poliţia? Se întorsese vreunul dintre ucigaşi? Poate că era bărbatul care şchiopăta.

Inima începu să-i bată repede şi se ghemui încercând să se facă mică de tot, în timp ce silueta – un bărbat în jur de douăzeci de ani – înaintă câţiva paşi de-a lungul peretelui şi apoi se opri. Individul avea nevoie de o perioadă de acomodare cu întunericul din depozit. Acest lucru nu era însă valabil şi pentru Liz. Putu să vadă că bărbatul era alb. Avea o cicatrice care pornea de la ureche şi ajungea până la gât.

Liz se forţa să-şi păstreze calmul. Sirena poliţiei se apropia şi mintea ei încă nu era atât de limpede pe cât ar fi vrut.

Intrusul rămăsese nemişcat ascultând cu atenţie. Între degetele lui lucea lama unui cuţit şi bărbatul fluieră uşor. Alţi trei indivizi se furişară înăuntru şi se împrăştiară în interiorul depozitului, ca şi cum ar fi făcut de mai multe ori acest lucru. Veniseră să prade cadavrele, să caute arme şi alte lucruri folositoare. Nu o căutau pe ea, însă acest lucru nu avea să-i oprească s-o ucidă.

Profitând de zgomotul paşilor lor, Liz se furişă spre uşa care dădea în alee. Tocmai ajunsese la mijlocul distanţei când piciorul ei lovi un obiect care se rostogoli cu zgomot. Liz încremeni. Sângele îi zvâcnea nebuneşte în tâmple.

Tinerii erau aplecaţi asupra cadavrelor. Săriră imediat în picioare şi priviră în toate părţile încercând să străpungă întunericul.

I se ridicase părul de pe ceafa. Începu să alerge.

Ca o haită de lupi, tinerii se repeziră după ea. Împiedicându-se de alte resturi, Liz ajunse la uşă. Era întredeschisă, ceea ce explica de ce nu o auzise închizându-se.

Ieşi repede afară şi se uită în stânga şi-n dreapta printre lăzile de gunoi. Pe caldarâm, la vreo trei metri în faţă, spre cea mai

apropiată stradă care tăia aleea, se vedea o jachetă de culoare verde închis. Probabil o scăpase cineva. Poate găsea o armă sau un telefon mobil în buzunarele jachetei.

Liz o luă la fugă ca şi cum dulăii iadului ar fi fost pe urmele sale, încetini un pic cât să apuce jacheta de jos şi ţâşni mai departe, în timp ce în urma sa se auzeau înjurături guturale în franceză. Strângea jacheta la piept. Prin stofa se simţea o mică umflătură rectangulară. Un telefon mobil! Şi încă ceva – o bucată de hârtie mototolită. O băgă rapid înapoi în buzunar.

Aerul nopţii era foarte umed şi Liz, leoarcă de sudoare, se strecură printre un taxi parcat şi un Audi vechi, traversă strada şi continuă să alerge prin faţa unor baruri cu uşile deschise şi a unor grupuri de bărbaţi care stăteau pe trotuar cu sticle de băutură în mână. Se deschise brusc uşa unui club şi strada se umplu de muzică heavy-metal. Fără să slăbească deloc ritmul, Liz continua să alerge din calea şacalilor din depozit şi a sirenelor maşinilor de poliţie care se apropiau. Cerul era negru şi foarte departe, de neatins.

*

Liz Sansborough ajunsese departe în clipa în care Cesar Duchesne, la rândul lui, începu să alerge şchiopătând pe alee. Poliţia îşi făcuse deja apariţia şi Duchesne fusese cât pe ce să fie descoperit. Nu mai avusese timp să scoată amortizorul de pe ţeava pistolului Walter, nu mai avusese cum s-o urmărească pe Sansborough. Intră repede în taxiul său şi plecă de acolo. Acum nu mai avea ce face. Trebuia să-i raporteze lui Cronus.

Bruxelles, Belgia

Cronus ieşi din Old Hack, un bar apreciat de vânătorii de ştiri de limbă engleză şi o luă pe Bulevard Charlemagne puternic luminat. Se întorcea la birou în ciuda orei târzii. Ţinea bărbia înainte şi-şi lovea uşor una de cealaltă mâinile pe care le ţinea la spate, cu gândul din nou la moartea lui Hyperion. Clătină nemulţumit capul mare. Prea multe se întâmplaseră în ultimele zile. Multe şi greu de înţeles. Absurde.

Trecea, fără să privească nici în stânga nici în dreapta, prin faţa barurilor, magazinelor şi cafenelelor în care se strângeau în timpul pauzelor funcţionarii publici, politicienii, diplomaţii şi lobbiştii care lucrau la Comisia Europeană, Consiliul Europei, NATO, precum şi

pentru celelalte agenții naționale şi internaționale care îşi aveau sediul acolo, în districtul Leopold. Aceasta era lumea lui şi el i se potrivea perfect, îmbrăcat într-unul din costisitoarele costume Savile Row. Gândurile i se întoarseră la evenimentele din acea după-amiază, când auzise la radio veştile despre uciderea lui Hyperion. În prima clipă rămăsese şocat. Însă aproape imediat îşi dăduse seama că reacția sa fusese ridicolă. Naivă, de fapt.

Hyperion fusese şantajat. Acum Hyperion era mort. Şantajistul lovise din nou. *Ergo, ipso facto.*

Păşea hotărât şi făcu eforturi să-şi alunge crima din minte. Nu se putea face nimic până când şantajistul nu era găsit. Fusese clar de la început că dosarele Carnivorului conferiseră cuiva mult mai multă putere decât era în stare să folosească şi mai ales cu înțelepciune.

Cronus îşi continua drumul trăgând cu urechea la amestecul de limbi care cu greu putea fi descris cu ajutorul cuvântului „cosmopolit”. Îi plăcea Bruxelles-ul, se simțea puternic aici. Datorită poziției sale centrale şi a organizațiilor internaționale pe care le găzduia, bătrânul oraş se considera drept capitală a Uniunii Europene. Pentru Cronus însă, acestea nu erau decât vise. Bruxelles-ul nu era deocamdată nici Londra, nici Washington, D.C., nu era nici măcar Moscova, nu era locul în care să fie adunate toate organismele unei mari națiuni. Vor mai trece ani buni până când i se va permite să acumuleze atâta putere.

El era de acord cu asta. Ca să reziste, unificarea Europei trebuia să se desfăşoare cu precauție, să evolueze pas cu pas.

Mult mai important era faptul că Marea Britanie putea să profite la maximum de poziția sa înainte de finalizarea uniunii. Însă nu se putea lăuda cu punctul său de vedere în fața prea multor persoane. La urma urmei, în calitate de comisar al Uniunii Europene, jurase să aşeze interesele uniunii înaintea intereselor oricărei națiuni membre. În marea majoritate a cazurilor chiar aşa proceda. Erau însă şi ocazii în care influența subtil anumite decizii. Era omeneşte să încerce să facă ceva mai mult pentru țara sa.

Parcă puțin mai liniştit, în timp ce toate acestea îi treceau prin minte, Cronus coti pe largul Boulevard de la Loi unde se ridicau cele mai multe dintre clădirile moderne ce adăposteau organismele Uniunii Europene şi intră în sediul Comisiei.

— Bună seara, Sir Anthony. Era Jacobus, gardianul de serviciu, care, din spatele pupitrului său, înclină respectuos capul. Era un

bărbat cu o memorie foarte bună şi cu o faţă micuţă, ca de dihor.

Un foarte apreciat înalt funcţionar, o adevărată legendă vie, Cronus era Sir Anthony Brookshire – cel mai important delegat britanic la Comisia Europeană. Fost ministru de Finanţe, moştenise averea şi titlul, însă îşi câştigase renumele şi influenţa datorită zecilor de ani în care servise cu loialitate Coroana britanică.

— E cam cald, nu, Jacobus, spuse Sir Anthony salutându-l cu o mişcare a capului. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Clădirea cufundată în tăcere era rece ca gheaţa din cauza foarte eficientei instalaţii de aer condiţionat Se părea că puţini dintre funcţionari lucrau până seara târziu. Birocraţilor le plăcea să ajungă acasă devreme. Sir Anthony luă liftul până la etajul unde se afla biroul său, cu gândul la conversaţia pe care tocmai o avusese la Old Hack, unde, în timpul cinei, acordase unei ziariste de la *Sunday Times* un interviu privat. Întrebarea care îi plăcuse cel mai mult fusese: *Credeţi că este justificat ca Uniunea Europeană să spere să aibă cea mai competitivă economie pe plan mondial până la sfârşitul deceniului?*

Întrebarea îl făcuse să zâmbească.

— În anii optzeci nimeni nu putea înfrunta Japonia. În anii nouăzeci standardele economice au fost stabilite de Statele Unite. Acest deceniu va fi al Europei, o asigurase el. Fusese un prilej foarte bun de a uita pentru o vreme de Hyperion.

Clătinând din cap, intră în birou şi se duse direct la fereastra care dădea spre răsărit, spre Grand-Place, cea mai bine păstrată zonă de oraş medieval din Europa. Priveliştea era marcată de luminile oraşului şi de zonele întunecate, exact ca unele din picturile lui Rembrandt. Turnul regal de la Hotel de Ville domina peisajul.

Se aşeză în fotoliu şi-şi puse ochelarii de citit. Avea şaizeci şi doi de ani şi era căsătorit cu aceeaşi femeie de aproape patru decenii. Aveau împreună doi copii, acum la casele lor. Era un om cu convingeri puternice, care se ghida în viaţă după cele mai înalte standarde morale, sau cel puţin aşa încercase de curând să-şi spună c-ar fi adevărat.

Începu să sorteze corespondenţa. Fusese la Paris până la mijlocul amiezii, aşa că teancul era destul de gros. Când sună telefonul, se uită mai întâi la aparatul aflat pe un colţ al mesei de lucru, însă nu acela suna. Scoase telefonul mobil dintr-un buzunar interior al hainei şi răspunse:

— Cronus.
— Aici Duchesne, anunță vocea cu accent american. Avem o problemă. Ca de fiecare dată, Duchesne vorbea foarte hotărât.
— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Sir Anthony.
— Mac a fost ucis, spuse Duchesne fără menajamente.
Sir Anthony se lăsă pe spate.
— Când? *Cum?*
— A fost găsit în garderoba din camera de hotel a lui Sansborough de la Paris, cu o seringă înfiptă în gât.
— Nu se poate! Iarăşi *Rauwolfia serpentina?*
— Se pare că da.
Raportul care venise dimineață de la laborator confirmase că aceasta era substanța din seringa pe care Mac o recuperase din mâna bărbatului aflat în fața Spitalului American. În comparație cu tranchilizantele obişnuite, *Rauwolfia serpentina* putea fi injectată, inhalată sau împroşcată pe piele. Un drog produs de americani în cel mai mare secret, care afecta sistemul nervos central, provocând moartea în câteva secunde şi care era aproape imposibil de detectat. Sir Anthony bănuia că aceeaşi substanță provocase şi moartea lui Grey Mellencamp.
— Poliția a primit un telefon anonim, continuă Duchesne. Situația de acum este însă total diferită de cea în care Flores a fost rănit şi pe care am avut-o sub control de la început. Ne-a scăpat din mâini, doar dacă nu doriți să interveniți.
— Nu trebuie să existe nici o legătură dintre mine şi afacerea asta. Doar ştii foarte bine!
— Bănuiam că veți spune asta. Adevărata identitate a lui Mac nu are cum să iasă la iveală. Are o acoperire foarte solidă – paşaport, cărți de credit şi un carnet de conducere eliberat în New Jersey. Am pregătit şi o soție care să solicite cadavrul şi să spună poliției că avea datorii din cauza jocurilor de noroc. Dacă reuşim să-i convingem pe polițişti că la mijloc e o afacere a lumii interlope, nu vor încerca să mai caute alte motive ale asasinării sale, cu atât mai puțin să stabilească vreo legătură între el şi Spirală. Şi bineînțeles, noi vom da bani familiei sale.
Sir Anthony era în continuare furios.
— Cine a făcut-o?
— Bănuim că e vorba despre o femeie care supraveghea hotelul.
— O urmărea pe Sansborough? Ar fi trebuit să fie eliminată!
— Aveți dreptate. I-am beştelit rău de tot. Nu îmi pot permite însă să dau afară pe nimeni în momentul de față. Avem nevoie de

tot personalul.

Sir Anthony rămase tăcut, fierbând de furie. Cum era posibil ca ceva care trebuia să meargă atât de bine, să evolueze atât de neplăcut? Nu se întâlnise niciodată personal cu acest Mac, deşi individul fusese un angajat loial atâția ani de zile. Dar şi decanul Quentin şi profesorul Tedesco din Santa Barbara fuseseră la fel de loiali. Acum erau morți şi asta pentru că Sansborough aflase că ei i se subordonau lui Themis. Dacă cineva şi-ar fi pus mintea, Themis ar fi putut fi descoperit prin intermediul lor. Şi asta ar fi pus în pericol Spirala.

Deşi necesare, lichidările îl tulburaseră pe Sir Anthony. Nu acceptase rolul lui Cronus pentru a autoriza atâtea crime. Era însă vorba despre o situație extraordinară. De-a lungul istoriei, regi şi preşedinți fuseseră puşi în aceeaşi situație şi trebuiseră să accepte şi aspectele neplăcute. Nu putea să nu facă la fel.

Duchesne însă mai avea şi altele de raportat:

— Am mai multe veşti proaste. Sansborough a aruncat telefonul mobil. L-am găsit într-o ladă cu peşte, în piață. Dispozitivele erau încă în aparat, dar se vedea că fuseseră mişcate puțin. Bănuim că le-a găsit şi a vrut în felul acesta să ne trimită un mesaj – să ne spună că ştie ce facem. Sau cel puțin ştie că suntem după dosarele Carnivorului.

— Sper din toată inima că nu o să-mi spui acum că ați pierdut-o! Sir Anthony nu era interesat de motivațiile lui Duchesne.

— Bineînțeles că n-am pierdut-o. Se află în Belleville. Înainte ca şeful său să urle din nou, Duchesne adăugă repede:

— Femeia pe care o urmărea Sansborough i-a atacat pe oamenii noştri de la depozit şi i-a luat de acolo pe Sarah Walker şi pe Asher Flores. Sansborough a fost rănită uşor. Am găsit martori care mi-au povestit suficient de mult ca să ştiu sigur că asta s-a întâmplat acolo. Pentru obiectivele noastre, nu e chiar un dezastru. La urma urmei, Sansborough a supraviețuit şi a reuşit să iasă de acolo teafără. Aparent fără nici o urmă de emoție în glas, Duchesne îi relată detaliile operațiunii. Din fericire, stratagema sa funcționase: Sansborough descoperise uşa aceea din spate deschisă, reuşise să scape şi dăduse peste jachetă. Nu se aşteptase însă să fie atacat de cei patru tineri infractori când ieşise din ascunzătoarea sa de pe alee. Fusese nevoit să-i ucidă. Duchesne îşi înăbuşi un oftat. Prea des cei sărmani erau gata să-şi sacrifice viața pentru nimic.

Sir Anthony îşi scoase ochelarii şi-şi masă rădăcina nasului. Era roşu la față şi simțea apropierea unei crize de indigestie.

— Eşti acolo acum? se răsti el.

— În Belleville, da. Poliția a intrat în depozit şi acum instalează cordoane în zonă. Eu sunt în maşină, în căutarea lui Sansborough. Oamenii mei sunt şi ei în acțiune.

Duchesne regreta faptul că nu avusese la îndemână un dispozitiv de ascultare pe care să-l planteze în telefonul mobil. Era vorba de fapt despre propriul său telefon şi propria sa jachetă. Fusese nevoit să improvizeze în ultimul moment.

— O s-o găsim.

— Ar fi al naibii de bine s-o găsiți! Dacă reuşeşte să găsească dosarele şi nu e ținută sub controlul nostru, e posibil să le păstreze pentru ea sau să le ascundă şi noi să nu aflăm niciodată lucrul acesta. Cum ai de gând să previi să se întâmple aşa ceva, Duchesne?

La celălalt capăt al firului se putea ghici un zâmbet triumfător pe fața lui Duchesne:

— Simon Childs e răspunsul. După cum probabil vă aduceți aminte, cei doi au lucrat împreună în Londra şi au făcut schimb de numere de telefon ca să mențină legătura în Paris. Ea se află acum într-o zonă rău famată a oraşului, e rănită şi are nevoie de ajutor, iar el nu numai că e foarte bine pregătit, dar este şi vărul ei. Va fi nevoită să-l caute. Nu are pe nimeni altcineva. El a închiriat un Peugeot la Gara de Nord. Cu ajutorul acestei maşini, o vom găsi şi pe ea. Am şi altă idee.

— Spune-mi.

— Atunci când Sansborough l-a găsit mort pe Mac, ea şi-a sunat „poarta” şi i-a cerut ajutorul. Putem să profităm de chestia asta.

Sir Anthony asculta propunerile lui Duchesne şi dădea aprobator din cap, gata să-l ierte încă o dată. Duchesne avea calitatea de a fi în acelaşi timp exasperant şi strălucitor. Iar în afacerea asta, exista şi un motiv ascuns, ceva personal, care îl însuflețea pe individ. Sir Anthony bănuia că Duchesne în persoană avusese un conflict cu Carnivorul. Poate că numele lui Duchesne apărea în dosare sau numele cuiva apropiat acestuia. Sir Anthony încercase de mai multe ori să afle ceva în sensul acesta, însă Duchesne negase totul:

— Bună idee, Duchesne. Ai dreptate, bineînțeles. Din moment ce şi-a sunat „poarta”, e inevitabil să repete figura. Putem de asemenea să ne folosim şi de MI6.

— O s-o găsim, promise din nou şeful securității. O să avem

grijă de ea. Şi ea ne va duce la dosare. Dosarele trebuie să fie găsite. Planul nostru este foarte bun. Foarte solid.

— E planul tău, Duchesne. Şi ai dreptate, nu avem motive să ne abatem de la el.

26

Paris, Franța

Simon își arcui coloana vertebrală pentru a se dezmorți după orele petrecute în studioul foto de lângă Place des Vosges, aplecat asupra fotografiilor documentelor baronului de Darmond, pe care le studiase îndelung, încercând să stabilească o legătură între mulțimea de cereri de împrumut și ucigașul baronului. Își roti de câteva ori capul și se întinse. În clipa în care renunțase să se concentreze asupra documentelor, îi apăruse în fața ochilor imaginea lui Sarah și simțise că-l cuprinde îngrijorarea. Își făcuse curaj însă și-și spuse că nu putuse face mai mult. Nu trebuia să lase sentimentele să-i afecteze judecata.

Mai multe corporații internaționale solicitaseră diverse tipuri de credite și de împrumuturi de la Darmond Bank AG. Era vorba despre adevărate imperii, care făceau afaceri pe tot globul:

Temple Eire Group
Eisner-Moulton
Kondra Poland
Gilmartin Enterprises
Interdirections Britain
Fabrimaire Systems
Trochus Pharmaceuticals

Simon bănuia că ucigașul baronului trebuia să fie într-o poziție care să-i permită să negocieze în numele uneia dintre aceste corporații. Temple Eire era o firmă de software. Eisner-Moulton producea autoturisme și camioane. Kondra Poland era un concern de transporturi internaționale. Gilmartin era implicat în construcții și apărare. Interdirections era un conglomerat media. Fabrimaire era specializat în produse alimentare. Și Trochus Pharmaceuticals producea și comercializa medicamente.

Simon făcuse liste cu numele celor care semnaseră documentele de creditare, precum și ale oricăror alți membri ai consiliilor de conducere pe care le putuse găsi. Existau acolo și trei scrisori personale prin care se solicitau de asemenea împrumuturi și adăugase la liste și numele respective. Aceasta era o altă fațetă a muncii de spionaj, de care publicul nu avea niciodată habar –

analiza detaliată şi obositoare a datelor. Studierea paginilor, catalogarea numelor, cântărirea faptelor.

Telefonul mobil începu să sune. Se uită mirat la aparat. Nu-şi putea permite prea mult entuziasm. Sarah? În sfârşit? Încercând să nu-şi facă prea multe speranțe, răspunse.

— Da?

— Unde te-ai ascuns până acum?

Era ea. Aceeaşi voce melodioasă, însă răsuflând din greu, ca şi cum ar fi alergat Simon făcu o pauza, lăsând să treacă valul de imensă uşurare produs de vocea ei. Trecuseră aproape zece ore de când se despărțiseră în Gara de Nord. Deschise gura ca să-şi strige frustrarea însă renunță imediat.

— Foarte amuzant, mârâi el. La naiba, Sarah! M-ai speriat rău de tot. Slavă Domnului că ai sunat. Ai pățit ceva?

Suferindă şi obosită, Liz găsi puterea să zâmbească.

— Şi eu mă bucur să te aud din nou. Era surprinsă să constate cât de bine îi părea că-l aude. Uitându-se în permanență în toate direcțiile, stătea lipită de peretele unei clădiri cu apartamente situată pe o alee, la cinci străzi distanță de depozitul firmei Eisner-Moulton. În stradă, maşinile produceau un zgomot monoton. În depărtare, se auzeau acorduri de rock şi heavy-metal.

— Trebuie să-mi explici o mulțime de lucruri, spuse Simon. Cine era individul pe care poliția l-a găsit mort în camera de hotel? Cine era bărbatul care a răspuns la telefonul tău? Ce era cu avertismentul acela pe care mi l-ai lăsat? Cred că e un moment foarte bun pentru a-mi spune şi mie ce dracu' se petrece!

— S-ar putea să ai dreptate. Bărbatul ucis lucra cu mine. Numele lui era Mac. L-am găsit mort, ceea ce mi-a dat de înțeles că s-au apropiat foarte mult. Pentru că nu înțelegeam cum reuşiseră să mă urmărească, am verificat telefonul mobil. Am găsit în el un microfon şi un dispozitiv de determinare a poziției.

— Te-au urmărit şi te-au ascultat?

Simon trase o înjurătură.

— Da. Destul de nasol, nu? Bineînțeles că am aruncat aparatul şi după aceea s-au întâmplat mult prea multe ca să mai am timp să te sun. Îmi cer scuze pentru îngrijorarea pe care ți-am produs-o.

El ignoră scuzele ei.

— Tipul care a murit era de la CIA?

— Şi da şi nu.

— Şi da şi nu? Ce înseamnă asta? Simon nu voia s-o mai lase să-i ascundă ce se petrecea.

— O să-ți explic mai târziu. E complicat.

— Nu am nici o îndoială. Sunt însă răbdător ca Iov. Aştept, pentru că tu o să-mi explici. Crezi că şantajistul a plantat dispozitivele acelea?

— Nu, a fost altcineva.

— Cine?

— Ți-am spus, e complicat. Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu zău! Cine era americanul care a răspuns la telefonul tău?

— Probabil că era unul dintre indivizii care a plantat microfonul. Mă aşteptam să urmărească aparatul după ce l-am aruncat. Şi bănuiesc că au făcut-o.

— Indivizii aceia sunt sau nu de la CIA?

— Scuză-mă, dar asta e situația, spuse ea. Sper din toată inima că ai vreo veste bună despre dosarele Carnivorului sau despre şantajist. Mi-ar prinde foarte bine nişte veşti bune.

— Drept să-ți spun, am avut o experiență înălțătoare la Chantilly. Foarte productivă. Tocmai încercam să descopăr ce semnificație are. Putem sta de vorbă şi despre asta. Unde eşti?

— Mă ascund pe o alee din Belleville. E prea îngustă ca să intri cu maşina. Cât de mult m-ar costa să te conving să vii să mă iei?

— Din moment ce ți-ai cerut deja scuze, nu te costă nimic. Spune-mi unde eşti.

Liz începu să vorbească şi Simon notă indicațiile ei. Nu prea îi plăcea unde se afla – era un loc periculos.

— Eşti înarmată?

— Am telefonul mobil.

— Grozav. Aşteaptă acolo. Eu sunt în Marais. Bănuiesc că durează cel puțin jumătate de oră, în funcție de trafic. Să nu pleci de acolo fără mine.

— Nici dacă m-ai plăti.

Zâmbind pentru prima dată după atâtea ore, Simon întrerupse legătura şi strânse fotografiile şi însemnările pe care le făcuse. Zări un teanc de mape pentru fotografii, alese una de dimensiuni mai mici şi băgă notițele înăuntru, împături apoi fotografiile de format mare, le puse peste cele de 20x25 şi puse totul în mapă. În timp ce scria un bilet de mulțumire pentru Jackie, se auzi clopoțelul de la uşa de la intrare. Peste o duzină de clienți intraseră şi ieşiseră din magazin în timp ce el analizase fotografiile, însă nici unul în ultima oră.

Jackie ridicase vocea, astfel ca el s-o poată auzi.

— Îmi pare foarte rău, *monsieur.* Tocmai am închis.

Simon înainta fără zgomot pe coridor.

Se auzi vocea unui bărbat care zise într-o franceză stricată:

— Domnul conduce un Peugeot Cred că are cam un metru optzeci sau optzeci şi cinci. Păr şaten, ondulat, destul de lung. Ochi albaştri şi un nas care parcă a fost zdrobit de un pumn.

— O, Doamne, ce misterios. Îi ştiţi numele? Ar fi mai uşor de găsit.

— N-am nici un nume. I-am lovit din greşeală maşina după ce a coborât din ea. Până să parchez, dispăruse. N-am vrut să-i las un bilet fiindcă speram să ajungem la o învoială. Mă înţelegeţi, nu?

— Bineînţeles. Vocea ei era foarte amabilă, răspunsul perfect al cuiva care se pregătea să nege totul. Aş vrea foarte mult să vă ajut, însă nu l-am văzut. Sunteţi sigur că a venit în direcţia asta?

Simon înaintă pe coridor până când reuşi să vadă ce se petrecea în magazin. Simţi o strângere în piept. În magazin se afla cel care-l ucisese pe Terrill, bărbatul care, mai târziu, se furişase printre copacii de lângă castelul baronului de Darmond. Îmbrăcat în aceiaşi costum ca mai devreme, bărbatul era solid, cu o faţă alungită, ochi cenuşii şi păr de lungime potrivită. În ciuda ţinutei sale îngrijite, individul degaja un aer sinistru, ca şi cum forţa sa s-ar fi bazat pe suferinţa celorlalţi.

În timp ce Jackie îşi puse şarmul în acţiune şi devenise evident că avea să scape de individ – o reminiscenţă a anilor pe care îi petrecuse în serviciile de informaţii franceze – Simon se întoarse în atelier, îi lăsă pe masă banii care să acopere costul fotografiilor şi al mapei, după care deschise uşa din spate. Se strecură afară în noapte, cu gândul la Belleville, nerăbdător să se întâlnească cu Sarah.

*

Gino Malko era un om precaut, meticulos nu numai în ce priveşte aspectul său, ci şi modul de acţiune. Cu ajutorul sofisticatelor dispozitive de urmărire pe care le plantase pe Peugeot, ştia că bărbatul se mai oprise şi mai devreme aici, în cartierul Marais, ceea ce era un lucru destul de interesant. Malko avea un mare avantaj: folosind harta sa computerizată, desenase două cercuri cu raza de cinci sute de metri, cu centrul în cele două locuri unde parcase maşina. Din punct de vedere statistic, era foarte probabil ca punctul de destinaţie al bărbatului să se găsească undeva în zona în care cele două cercuri se suprapuneau.

Era târziu şi majoritatea magazinelor din zonă erau închise. Cu

toate acestea, bătuse din uşă în uşă şi spusese mai multe minciuni ca să-şi acopere întrebările. După ce părăsi studioul foto, reuşi să găsească un frizer care tocmai închidea prăvălia, două uşi mai departe. Îi arătă fotografia şi frizerul îl recunoscu pe bărbat. Malko fu străbătut de un fior de emoție. Succesul acesta nu se datora norocului. Nu credea deloc în şansă – fie ea bună sau rea. Credea numai în absoluta atenție la detalii şi în acea insistență care îl plasase întotdeauna înaintea competitorilor săi.

— *Certainement*, zise frizerul netezindu-şi şorțul alb.

L-am văzut acum câteva ore – două, cel mult trei. A intrat în magazinul doamnei Pahnke. O ştiți pe doamna Pahnke? A, da, înțeleg c-o ştiți. O femeie încântătoare, e o plăcere să am prăvălia lângă a ei. Cred însă că a plecat de mult. Cine stă într-un magazin foto mai multe ore în afară de proprietar şi de vânzători? Vin şi pleacă, vin şi pleacă – aceştia sunt clienții care țin în viață micile afaceri.

Meticulozitatea înnăscută a lui Malko îl făcu să mai zăbovească în frizerie. Femeia aceasta – *madame Pahnke* – îl mințise foarte credibil. Era clar că îl proteja pe bărbatul acela, dar de ce?

— Este o arteră foarte bună pentru magazine şi servicii.

— Sunteți de mult aici?

— *Oui.* Din 1959 când tatăl meu a deschis prăvălia şi Franța era condusă de marele de Gaulle. Ce vremuri glorioase!

Malko dădu aprobator din cap.

— Şi *madame* Pahnke? Şi ea e aici de mult?

— *Non, non.* Doar de cinci ani, o nou-venită.

— A reuşit să se integreze bine? Vreau să spun, la prima vedere se pare că da. Însă e ceva... Malko se opri, sperând ca frizerul să muşte momeala. Foarte puțini erau cei care să nu reacționeze la o astfel de provocare.

Frizerul se aplecă spre el cu un aer conspirativ.

— Uneori acolo vin şi pleacă tot felul de oameni ciudați, chiar şi-n timpul nopții. Destul de bizar, nu?

— Şi doamna e foarte discretă, vorbeşte foarte puțin despre ea şi afacerea ei, nu?

— O, da. Pot să spun asta cu mâna pe inimă. *Foarte* discretă.

Malko îi mulțumi frizerului. Afară, întunericul era străpuns de conurile de lumină ale becurilor cu neon suspendate în vârful stâlpilor înalți. Cauciucurile maşinilor fâşâiau pe pietrele pavajului. Frizerul avea dreptate – *madame* Pahnke şi vizitele pe care i le făcuse bărbatul erau ciudate. Întâlnirile pe care femeia le

avea noaptea îl făcură pe Malko să se gândească la droguri sau la lucruri furate. Sau la agenți de informații. Lumea subterană sau a celor aflați sub acoperire. Bărbatul din Peugeot se potrivea cu oricare din cele două.

Geamurile din față ale magazinului foto erau întunecate acum, acoperite cu jaluzele. Pe uşă era atârnată o plăcuță pe care scria *închis*. Se uită în toate părțile, apoi îşi duse mâinile cupă la ochi şi încercă să vadă în spatele jaluzelelor care acopereau uşa. Nu se vedea nici o mişcare în interior. Nici măcar o umbră. Malko făcu câțiva pa şi lăsând să treacă nişte pietoni. Scoase apoi din buzunar un şperaclu.

Se întoarse la uşă şi rămase lipit de ea ca să nu se vadă ce făcea acolo. Încuietorile franceze erau cu două trepte şi se descuiau mult mai greu decât cele din alte țări, însă el reuşi destul de repede să potrivească pinii şi deschise uşa. Păşi cu atenție înăuntru, fără să facă nici un zgomot cu pantofii săi cu talpă de crep. Cea mai bună acoperire pentru acțiunea sa o reprezenta însă costumul sobru cu care era îmbrăcat. Cine ar fi crezut că un bărbat în costum s-ar fi pretat la o spargere?

După ce închise uşa, aprinse lanterna mică, dar puternică, pe care o avea pe inelul de chei şi trecu la treabă începând să cerceteze sertarele din spatele tejghelei. Nu găsi nimic interesant, cu excepția unui mic pistol calibrul 22. Nici asta nu era cine ştie ce. Majoritatea micilor comercianți țineau arme la îndemână pentru cazul că sunt jefuiți. Puse pistolul la loc în sertar. Cu ajutorul luminii lanternei avansă apoi pe un coridor îngust, unde se opri de mai multe ori ca să deschidă uşa de la o debara, de la o cameră de baie, o cameră de developare şi de la o cameră de relevare a fotografiilor. Nici în aceste încăperi nu găsi nimic care să prezinte vreo importanță.

Ajuns în camera din spate, îndreptă fasciculul lanternei asupra unei mese de lucru goale, asupra unor rafturi pline cu chimicale şi cutii cu hârtie foto. De câteva frânghii erau atârnate fotografii puse la uscat. Examină totul cu atenție şi se opri în sfârşit la coşul de gunoi. Era plin. Răsturnă conținutul pe masă. La început, tot ceea ce găsi fu un amestec de fotografii rupte, şervețele uzate, un pix cu pasta terminată şi mai multe plicuri cu reclame. Continuând însă cercetarea spre fundul grămezii, adică spre ceea ce fusese deasupra în coş, se opri brusc, cuprins de uimire.

Avea în mână trei fotografii nereuşite – una era prea întunecată, celelalte două fuseseră prea puțin expuse. Imaginea se putea însă

distinge. Pe una dintre cele două subexpuse se vedeau nişte fotografii înrămate fixate pe un perete. Cea mai importantă era o fotografie din colțul din dreapta sus a peretelui; în ea se vedea patronul său împreună cu baronul de Darmond. Din ce în ce mai intrigat, cercetă şi celelalte două fotografii care nu semănau cu nici una din cele văzute până atunci – erau reproduceri ale unor declarații financiare. Recunoscu numele companiei. Din fericire, nu era compania patronului său. Era însă a unui client. A unui client foarte valoros.

Revenind la prima fotografie, începu să studieze şi celelalte imagini înrămate de pe perete. Trase o înjurătură. Baronul apărea în fiecare din ele.

Rămase pe gânduri. Erau cele din castelul baronului? Ce altceva mai fotografiase bărbatul din Peugeot? Ce altceva mai văzuse?

Cu mişcări eficiente, băgă cele trei fotografii în buzunarul interior al hainei, puse resturile înapoi în coşul de gunoi şi coşul în locul în care îl găsise. Se mai uită încă o dată împrejur să se asigure că nu lăsase nici o urmă. Traversă apoi magazinul şi ieşi afară în noapte. Trebuia să dea urgent un telefon.

27

Din aer, luminile nocturne ale Parisului străluceau dintr-o parte în alta a orizontului. Sir Anthony Brookshire admira panorama de la fereastra avionului său privat care descria o curbă în timp ce cobora spre aeroportul Charles de Gaulle. Priveliştea îl duse cu gândul înapoi în anii 1950, pe când era adolescent şi-şi însoţea mama şi mătuşa la Paris pentru cumpărături, cultură şi „viaţă”, după cum spuneau ele cu entuziasm. Obişnuiau să plece din gara Victoria, să ia apoi feribotul care făcea legătura între Newhaven şi Dieppe şi să se cazeze la Ritz sau Bristol.

De cele mai multe ori luau cina la Crillon unde, la barul elegant, diplomaţii cumpărau şi vindeau ţări din lumea a treia, după care îşi continuau seara până târziu în noapte în diverse reşedinţe private sau bistrouri, în care afacerile de stat erau mult mai importante decât cele de suflet. Înota la Piscine Deligny, învăţa să aprecieze berea Kronenbourg în localuri din Saint-Germain unde se cânta jazz, de la tineri mai în vârstă ca el, care încercau să profite de banii săi şi se întorcea singur pe jos, când soarele se pregătea să răsară, spre Place de Clichy, locul unde Parisul nu dormea niciodată; deja măturătorii curăţau străzile şi clienţii începeau să intre în cafenele pentru cafeaua de dimineaţă.

Până să împlinească douăzeci de ani, totul se schimbase; părinţii săi divorţaseră. Mătuşa murise din cauza alcoolului – ficatul îi cedase până la urmă. În curând urma să absolve facultatea la Cambrige şi avea ceea ce se chema „viitor”. Nu mai avea timp pentru înot la miezul nopţii şi pentru chemarea romantică a muzicii de jazz care venea de pe cealaltă parte a Canalului. Sir Anthony nu era deloc ceea ce se putea numi un nostalgic, însă în acea seară avea aceeaşi senzaţie de demult că toată lumea e împotriva sa. Nu se mai gândise la Paris cu atâta nostalgie de foarte multă vreme.

Avionul cu reacţie aterizase şi acum rula pe pistă. Sir Anthony se lăsă pe spate în fotoliu. Afacerea cu dosarele Carnivorului era dificilă. Trebuia însă s-o rezolve, indiferent cât de neplăcută ar fi fost.

— Să vă pregătesc o băutură, sir? Beebee, omul său de încredere, îşi făcuse apariţia lângă el. Adevăratul nume al lui

Beebee era Horace Bedell, însă cel mai mare dintre băieții lui Sir Anthony, Thomas, nu reuşise să pronunțe decât Beebee când era mic.

— Ar fi bun un coniac. Cordon Bleu. Două pahare, te rog.

— Bineînțeles, sir. Se auziră paşii îndepărtându-se. Beebee se întoarse imediat. Atinse uşor cu paharul dosul palmei lui Sir Anthony.

— Sunteți servit, sir.

Sir Anthony apucă paharul de picior. Sorbi din licoarea arzătoare savurând modul în care aceasta îi încălzea gâtul. Beebee aşeză celălalt pahar pe o măsuță ataşată de fotoliul dispus de cealaltă parte a culoarului şi se întoarse la bar, unde reluă lustruitul paharelor deja foarte bine lustruite.

Zgomotul motoarelor Rolls-Royce încetase şi uşa avionului se deschise. Sir Anthony putu să audă paşii vioi ai oaspetelui său, care urca pe scara metalică. Îşi adună gândurile, îndepărtând din minte tot ceea ce ar fi putut influența deciziile pe care urma să le ia în curând.

Se ridică în picioare, îşi netezi haina cu o mână şi-şi strânse nodul de la cravată.

În avion intrase Themis şi Sir Anthony făcu câțiva paşi spre el. Cei doi îşi strânseră mâinile.

— Mă bucur să te văd, zise Sir Anthony. Cum a mers treaba în Paris?

— Acceptabil. Cum a fost drumul de la Bruxelles?

Themis – Nicolas Inglethorpe – era un bărbat înalt, cu brațe lungi, cu părul blond, uşor încărunțit, pieptănat spre spate, cu o bărbie puternică şi cu un nas acvilin. Îmbrăcat într-un costum Armani, magnatul media radia şarm şi inteligență. Sir Anthony îl cunoştea de mai bine de douăzeci de ani, de pe vremea când acesta era un tânăr neîngrijit, purtând blugi şi tenişi, care cumpăra stații de radio din sudul Statelor Unite şi năzuia să-şi creeze un imperiu. Inglethorpe era acum cel mai important personaj de la Interdirections, purta numai costume de marcă, era tuns şi i se făcea manichiura numai de către „artişti” în biroul său aflat sus, deasupra bulevardului Wilshire din Los Angeles.

Trecerea anilor nu făcuse însă decât ca uitătura pătrunzătoare a ochilor săi şi expresia hămesită a feței să se accentueze şi mai mult. Obsedat de succes, cu o avere de câteva miliarde, deşi adoptase stilul de viață al înaltei societăți, el rămăsese în adâncul inimii un pirat şi ca orice pirat, nu era niciodată sută la sută de

încredere. Era tocmai motivul pentru care Sir Anthony avea nevoie de el în acele momente.

— Zborul a decurs fără evenimente, zise Sir Anthony, însă drumul până la aeroport a fost un coşmar.

— Aşa e mereu.

— Ce mai fac Mindy şi copiii?

— Slavă Domnului, am scăpat de ei. Au plecat câteva săptămâni la reşedinţa noastră din Majorca.

— E foarte plăcut acolo în această perioadă a anului. Sir Anthony se îndreptă spre fotoliile din cabină. Îţi mulţumesc că ai acceptat să ne întâlnim. Asistenta ta a plecat înainte?

— Mă aşteaptă în Belgravia. Inglethorpe îşi păstrase reşedinţa din cartierul acela ultraelegant al Londrei. Asistenta era una din amantele sale.

— Foarte bine. Sir Anthony se aşeză şi-şi invită oaspetele să ia loc. Inglethorpe se aşeză în fotoliul din faţa lui şi-şi slăbi nodul de la cravată. Sir Anthony îl urmărea cu o privire dezaprobatoare. Aşa erau toţi americanii. Încercau să justifice lipsa de formalitate cu tot felul de motive, plecând de la confort şi terminând cu acela că ar fi vorba de o formă de exprimare a egalităţii, când de fapt nu era vorba decât despre lipsă de maniere şi indolenţă.

În timp ce zgomotul motoarelor creştea în intensitate, Inglethorpe îşi scoase de tot cravata, ridică paharul şi mirosi conţinutul, apoi făcu un gest apreciativ.

— Ai anticipat ca întotdeauna. Cordon Bleu. Ridică paharul ca pentru un toast. Apreciez grija ta, Cro…

Cronus îi făcu un semn cu capul. Apoi se întoarse către bar.

— Îţi mulţumesc, Beebee.

Îl urmări pe servitor cum părăseşte barul, trece pe culoar şi se duce în cabina pilotului, unde avea să rămână până când urma să fie chemat din nou. Se răsuci apoi în fotoliu şi-şi surprinse imaginea reflectată în geamul de pe partea cealaltă a culoarului – părul argintiu perfect pieptănat, obrajii netezi şi privirea aceea plină de înţelepciune şi hotărâre pe care o cultivase ca pe un fel de trăsătură personală. Contrastul dintre el şi Themis era evident – erau amândoi doi titani, însă separaţi de o diferenţă de douăzeci de ani, unul reprezentând calm Lumea Veche, iar celălalt, cu agresivitate, Lumea Nouă.

— După atâţia ani, mai mult ca sigur că ştie despre Spirală, zise Inglethorpe cu o voce liniştită.

— E posibil, însă mă aştept de la el să fie foarte discret în

privința asta, chiar şi față de mine. Niciodată nu e bine să te bați pe burtă cu un angajat în privința unui secret şi în acelaşi timp să-i spui că nu trebuie să ştie nimic în legătură cu problema respectivă. În felul acesta, îi înrăieşti chiar şi pe cei mai loiali.

— Oricum, numele astea conspirative nu sunt decât o pacoste.

— Sunt necesare.

— O, pentru numele lui Dumnezeu. Telefoanele noastre sunt protejate. Nimeni nu le poate asculta. Suntem deja în era electronicii.

— Codul a reprezentat o parte importantă a protocoalelor de securitate pentru mai bine de cincizeci de ani, zise Sir Anthony iritat. Este foarte important să păstrăm secretul asupra Spiralei, acum mai mult ca niciodată. E posibil să fie un cod depăşit, însă ne-a fost de mare ajutor. Care e expresia aia ciudată pe care o aveți voi americanii?

— Dacă nu s-a stricat, n-are nici un rost s-o repari.

— Da, zise Sir Anthony plin de dezgust.

Inglethorpe ridică din umeri şi înălță paharul.

— Pentru Spirală.

— Pentru Spirală, fu de acord Sir Anthony. Cred că putem renunța la numele codificate aici, nu, Nick?

— Nu ştiu ce să zic, Tony. Îmi cam place să folosesc numele astea. Nicholas Inglethorpe începu să râdă de propria sa glumă.

Pe fața lui Sir Anthony apăru un zâmbet.

Băură amândoi şi se priviră în ochi în timp ce avionul rula îndreptându-se spre pista de decolare.

Inglethorpe aşeză paharul pe măsuță.

— Bănuiesc că ai avut un motiv pentru care m-ai invitat să zbor cu tine. Să-l auzim.

— Ai auzit de Hyperion?

— De Darmond? Da, bineînțeles. Ce tragedie! Tocmai apelasem de curând la banca lui pentru a obține un împrumut mare pentru Interdirections. Inglethorpe îndepărtă o scamă imaginară de pe pantaloni. Ar fi fost o investiție foarte bună pentru Hyperion.

Vocea sa era plină de nonşalanță, însă Sir Anthony reuşi să detecteze o urmă de îngrijorare privind sursa de finanțare în noile condiții. Îşi stăpâni o remarcă sarcastică referitoare la Interdirections. Era vorba despre un conglomerat media marcat de personalitatea celui care îl asamblase, pentru că, ceea ce făcuse Inglethorpe era mai mult o asamblare decât o construcție. Construcția unei firme necesita ani de răbdare – crearea de

produse şi efortul de a convinge din ce în ce mai mulți oameni să cumpere. Preluările şi achizițiile de firme mai mici erau însă simplă mecanică – nu trebuia decât să ştii cum să învârți banii şi unde să îngropi cadavrele. Cadavre existau din belşug, însă finanțarea unei dezvoltări atât de spectaculoase necesita un aflux neîncetat de capital… sau contabili corupți. În condițiile în care opinia publică devenise foarte sensibilă față de fraudele marilor corporații, era mai înțelept să angajezi contabili cu o reputație ireproşabilă şi să obții banii prin împrumuturi la bănci. Auzise că Inglethorpe se pregătea din nou pentru o preluare spectaculoasă, de data aceasta în Germania.

— Omul nostru, Duchesne, spune că poliția franceză nu a dat publicității toate informațiile pe care le deține în legătură cu investigația.

În ochii albaştri ai lui Inglethorpe se putu vedea o scurtă străfulgerare.

— E normal, având în vedere că nu e vorba de o investigație oarecare. Ştie Duchesne ce nu spune poliția?

— Se pare că baronul a avut un vizitator neînregistrat, pe care l-a primit personal la o intrare secundară, cu care a servit prânzul pe terasa sa privată şi cu care s-a dus apoi în birou. Conform declarațiilor servitorilor, baronul era foarte secretos în privința clienților importanți.

— Fără îndoială, unul dintre motivele pentru care baronul este – sau mai bine zis era – în conflict cu autoritățile. L-a văzut cineva pe acest „vizitator"?

— Un servitor – chelnerul care i-a servit la masă. Şi acesta a fost ucis. A fost găsit înjunghiat.

Inglethorpe se uită în pahar.

— Nimic surprinzător, după părerea mea. Ar fi putut să-l identifice pe ucigaş. Ridică privirea. Poliția are vreo dovadă?

— O mică ciudățenie. Un servitor a furat o maşină cam în acelaşi timp. Problema e că toți servitorii au fost găsiți la fața locului. Cu toate astea, gardianul din ghereta de la intrare se jură că a văzut un bărbat îmbrăcat în uniformă de servitor plecând cu maşina furată. Maşina a fost găsită ulterior în Chantilly.

Inglethorpe sorbi din coniac.

— Maşina nu putuse să aterizeze singură acolo. Şi tu ce părere ai despre toate astea? Cel care a furat maşina e criminalul?

Sir Anthony tocmai se pregătea să răspundă când fură anunțați prin interfon că avionul se pregătea să decoleze. Sorbi din băutură

în timp ce motoarele urlau făcând avionul să țâşnească pe pistă. Roțile se ridicară uşor şi aeronava începu să urce, îndreptându-se spre nord. Sir Anthony privi din nou în jos, spre marea de lumini, însă de data aceasta în loc de romantism văzu un oraş plin de oameni care munceau din greu şi care se îndreptau epuizați spre locurile lor de odihnă, un loc în care nenorocirile erau nu numai posibile, ci chiar se întâmplau cu adevărat. Un loc în care un membru al unei legendare dinastii de bancheri putea fi ucis chiar în interiorul proprietății sale foarte bine protejate, fără ca poliția să aibă prea multe indicii.

— Mai ştii şi altceva despre uciderea baronului?

Sir Anthony remarcă încă o dată interesul din vocea lui Inglethorpe. Nu trebuia însă să se bazeze prea mult pe această observație. La urma urmei, moartea baronului reprezenta evaporarea şanselor pe care acesta le-ar fi avut să obțină un împrumut în condițiile favorabile determinate de calitatea sa de membru al Spiralei.

— Asta e singura informație pe care o am, spuse Sir Anthony, în afară bineînțeles de faptul că baroana este distrusă.

— Era de aşteptat.

— Va fi o înmormântare fastuoasă. Un cortegiu lung cât Champs-Elysees, sau cel puțin aşa speră ea. Speranță destul de întemeiată având în vedere celebritatea baronului şi a celor două familii.

— Va trebui să alegem un înlocuitor, spuse Inglethorpe precaut. El era unul dintre juniori – intrase în organizație abia cu cinci ani în urmă, fiind cea mai recentă achiziție a Spiralei – şi nu participase încă niciodată la alegerea unui nou membru. Ai în vedere pe cineva? Pe cineva din Europa, bineînțeles, ca să se păstreze echilibrul cu Statele Unite.

— Am câteva idei. Şi sunt sigur că şi tu ai.

— Fratele baronului ar fi o soluție, zise Inglethorpe imediat. Fără îndoială că el va prelua acum conducerea băncii.

— Fără îndoială, zise şi Sir Anthony fără să adauge însă că era pe deplin conştient în legătură cu speranțele lui Inglethorpe ca, o dată cu numirea noului Hyperion, cererea sa de împrumut să fie acceptată în condiții avantajoase. Îi puse însă întrebarea care îl rodea de la începutul discuției:

— Ai vreo idee cine ar fi avut interes să-l omoare pe baron?

Sprâncenele blonde ale lui Inglethorpe se ridicară a mirare şi acesta îşi feri privirea.

— Aşa cum ți-am spus, era în conflict cu autoritățile. E posibil ca crima să fi fost pusă la cale de unul dintre clienții săi. A fost o mişcare inteligentă să-l ucidă aici în Franța, departe de Zurich. Inglethorpe îşi îndreptă ochii deschişi la culoare spre Sir Anthony ca să-l studieze mai bine. Spune-mi şi despre celelalte. Ce se mai aude cu dosarele Carnivorului? Am descoperit ceva?

— Încă nimic în legătură cu dosarele. Însă Mac a fost ucis şi Liz Sansborough a descoperit că telefonul său mobil era ascultat. Se ascunde acum, însă din moment ce s-a întâlnit în Londra cu vărul ei, Simon Childs, e foarte probabil să încerce să-l contacteze din nou. Sir Anthony făcu o pauză. Cunoştea foarte bine familia Childs. Simon Childs lucrează pentru MI6.

Inglethorpe trase un şir de înjurături.

— Childs a aflat că tatăl său era şantajat, continuă Sir Anthony şi a pornit acum şi el într-o cruciadă personală să afle cine are dosarele. Acest lucru ar putea fi în avantajul nostru, dacă reuşim să-l oprim să facă scandal şi dacă ne ținem pe urmele lui.

— Şi dacă el nu face asta pentru MI6? zise nervos Inglethorpe.

— Se pare că nu. Rămân însă cei de la CIA. Sansborough a contactat vechea ei „poartă” pentru că a fost convinsă că lucrează cu CIA.

Inglethorpe explodă.

— Cum ai putut să laşi situația să-ți scape într-atât de sub control! Sansborough a dispărut, MI6 şi Langley pot să-şi bage nasul în orice clipă şi noi încă nu ştim unde sunt afurisitele alea de dosare sau cine le are! Eşti liderul Spiralei, la naiba! Tu porți toată răspunderea!

Sir Anthony îşi reprimă o replică acidă.

— Nu sunt lider în sensul pe care îl sugerezi tu, Nick şi tu ştii al naibii de bine lucrul ăsta. Sunt pur şi simplu primul dintre egali. Nu uita că eu am dreptul la un singur vot. Am hotărât cu toții să urmăm acest plan. După imensa publicitate care s-a făcut serialului ei de televiziune şi după ce am aflat că plănuia un episod despre asasini, ce altceva puteam face? Era imposibil ca şantajistul să lase ca milioane de telespectatori să afle despre existența dosarelor. Tu ai fost de acord, altfel nu ai fi anulat emisiunea. După cum s-a dovedit mai târziu, ai avut dreptate. Sansborough era cât pe ce să fie ucisă în Santa Barbara.

— A fost o decizie luată într-o situație disperată, spuse încăpățânat Inglethorpe.

— Situația este disperată. Trebuie să găsim dosarele acelea!

— Ceilalți membri ai Spiralei au aflat ce s-a întâmplat?

— Urmează să le aduc eu la cunoştință. Bineînțeles că în noile condiții va trebui să ne întrunim în seara asta.

Inglethorpe îl țintui cu privirea sa dură pe Cronus.

— Vrei ceva de la mine. Despre ce e vorba?

Era momentul să-l facă pe americanul acesta neobrăzat să aştepte nițel. Sir Anthony îşi termină coniacul, savurând bogăția buchetului, apoi se lăsă mângâiat de ritmul monoton al motoarelor avionului cu reacție. Nu exista nici un substitut pentru bani şi calitatea care se putea obține în schimbul lor. Aşeză paharul pe măsuță şi privirea sa rece, implacabilă se fixă pe fața tânărului Inglethorpe. Acesta îl privea şi el țintă, însă pe chipul lui se citea nervozitatea. *Foarte bine.*

— Poarta lui Sansborough e convinsă că e posibil ca ea să fie într-o stare de depresie. Sunt îngrijorat că ar putea să trimită agenți în căutarea ei. Sau că ar putea deveni curioasă să afle dacă Asher Flores a fost ucis sau nu. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca cei de la CIA să-şi bage nasul. Sunt prea multe lucruri neplăcute pe care ar putea să le descopere. Eşti de acord?

— Ar putea să dea peste cap tot planul nostru, sau cel puțin ce a mai rămas din ei, zise bănuitor Inglethorpe.

— Exact. Pe de altă parte, îi avem şi pe cei de la MI6. E posibil ca acțiunile lui Simon Childs să le fi trezit interesul.

Nu dorim să ne pomenim nici cu ei pe cap. Sunt sigur că ai înțeles unde vreau să ajung.

— Nu prea.

Sir Anthony era însă de altă părere.

— De MI6 pot să mă ocup eu. În mod logic tu eşti cel care poate să se ocupe de Langley. Nu, Nick, ascultă-mă. I-ai făcut timp de atâția ani tot felul de favoruri directorului pentru operațiuni. Când au avut nevoie de acoperirea unui jurnalist, i-ai ajutat fără prea multe întrebări. Cu ajutorul tău au putut să-şi trimită oamenii în Irak, Iran, Afganistan, Pakistan, Bosnia... Trebuie să-i oprim să facă cercetări în legătură cu Sansborough. Să oprim aceste cercetări înainte de a fi declanşate. Comunitatea culegătorilor de informații poate fi manipulată, însă acest lucru trebuie realizat rapid, înainte ca maşinăria să se pună în mişcare. Asta înseamnă acum. Avem nevoie ca cei de la CIA să se dea la o parte, să refuze să coopereze cu ea dacă-i mai sună. Ea trebuie să acționeze în continuare în mod independent, fără nici o interferență. Poți să te ocupi tu de asta?

La început, Themis clătină negativ din cap. Ridică privirea şi Cronus văzu nesiguranță în ochii lui. Foarte ciudat. Cronus se încruntă şi Themis îşi feri privirea. Imediat însă se uită din nou la el şi Sir Anthony înțelese că găsise o soluție.

Pe fața lui Themis apăruse chiar şi un zâmbet.

— Asta e tot ce vrei să-mi ceri? Dumnezeule, Cronus, asta-i o joacă de copii pentru un texan ca mine. Ştiu exact persoana potrivită pentru aşa ceva. Identitatea sa va trebui şi rămână secretul meu, bineînțeles. Va fi ceva doar între el şi mine, însă poți să consideri treaba ca şi rezolvată.

Aeroportul Gatwick, Anglia

La douăzeci de minute după ce luxosul avion cu reacție atinsese pista de la Gatwick, Nick Inglethorpe se afla într-o cabină din toaleta bărbaților şi vorbea la telefonul mobil.

— Eşti sigur că nu se va înregistra nici o reacție nedorită?

— Nu când am eu grijă de tot, Nick Doar ştii asta.

— Am să ştiu că tu eşti acela. Şi nu e nevoie să-i spun şi lui Cronus despre asta, nu?

— Dacă aşa vrei să joci... A menționat bătrânul vreun progres în ceea ce priveşte dosarele Carnivorului?

— Nu. Continuă să bâjbâie.

Inglethorpe îşi dăduse seama de ceva timp că de la ultima sa achiziție care făcuse să se ridice multe sprincene în anumite cercuri, începuse să piardă încrederea celor din Spirală, în special a lui Cronus. Din această cauză, ideea de a-l face pe Cronus să creadă că magnatul media Nicholas Inglethorpe avea încă destulă influență ca să-i manipuleze pe cei de la CIA i se părea foarte bună.

— Îți mulțumesc pentru serviciul acesta. Îți rămân dator.

— Da, Nick, îmi eşti dator. Legătura se întrerupse.

28

Sediul MI6
Londra, Anglia

Shelby Potter avea senzația că sediul central al MI6 din Vauxhall Cross, în sudul Londrei, pe malul Tamisei, aduce mai mult cu un tort decât cu un loc destinat muncii dure de spionaj extern. Nu numai că nu era deloc de acord cu unghiurile şi volutele clădirii, dar găsea că galbenul pereților şi sticla verde erau de-a dreptul de prost gust.

Singurul lucru bun era poziția clădirii – izolată, la capătul ce dădea pe malul dinspre sud al podului Vauxhall. Potter avea amintiri de neuitat legate de blocul anonim care slujise timp de decenii drept sediu central, locul unde îşi sacrificase o mare parte din viață şi unde avusese atâtea realizări. Din motive de securitate, clădirea aceea era cunoscută de opinia publică ca aparținând Ministerului Apărării. Şi asta datorită faptului că guvernul nu recunoştea oficial existența serviciului MI6. Toate se schimbaseră după 2001, după moartea şefului MI6, Sir David Spedding. Evenimentul apăruse în toate ziarele de scandal. De parcă ar fi fost vorba despre vreo vedetă la modă.

Încruntat, mormăind în barbă, Potter parcă maşina şi intră în clădire. Se zvonea că în curând regina avea să-l înnobileze şi să-i acorde Royal Victorian Order, în grad de comandor. Un titlu de noblețe pentru un spion bătrân care îşi petrecuse viața plătindu-i pe proştii dispuşi să-şi trădeze țara şi ucigându-i pe patrioții care încercau să-i oprească pe primii. Un titlu de noblețe care venea după atâția ani în care fusese mereu dat la o parte din cauza gurii sale nestăpânite, nepriceperii sale de a lucra în echipă şi a lui Janice.

Se gândise la început să refuze. Ştia însă că titlul ar fi bucurat-o foarte mult pe Janice. Soția unui soldat avea o viață foarte uşoară în comparație cu cea a unui afurisit de spion. După ce va primi ordinul, o va invita la cină la Connaught, unde vor ciocni pentru cei treizeci de ani de când erau împreună fără să fie căsătoriți şi îşi vor aduce aminte de vremurile mai bune, când nu era nevoie ca

Foreign Office[7] să dea anunț la ziar că are nevoie de spioni de parcă ar fi fost vorba de ucenici de brutar.

Una dintre puținele tradiții bune care se păstrase era aceea a orelor târzii pe care analiştii şi planificatorii le dedicau apărării Marii Britanii. Trecea cu mâinile la spate prin dreptul birourilor în care se lucra, salutând cu o mişcare sobră a capului pe cei care mergeau grăbiți pe coridoare, cu dosare cu coperte colorate în mână, fiecare culoare indicând un anumit nivel de securitate. Erau nişte tineri foarte buni, chiar dacă se uitau la el de parcă ar fi fost cine ştie ce statuie din Hyde Park şi nu foarte activul şi agresivul director al operațiilor, omul care răspundea de toate misiunile sub acoperire organizate de MI6.

Ajuns în biroul său, aprinse lumina, se aşeză la masa de lucru şi se lăsă pe spate în fotoliu, aşteptând. Ceasul arăta ora 10:44. Un minut mai târziu, exact aşa cum fusese stabilit, telefonul începu să sune.

Ridică imediat receptorul.

— Tony?

— Salut, bătrâne. Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp pentru o mică discuție. Vocea lui Sir Anthony Brookshire avea aceeaşi pompă măsurată şi rezonantă pe care Potter o asocia nopților lungi petrecute în fața halbelor de bere, purtând discuții pe teme politice, de pe vremea când erau amândoi studenți la Cambridge.

— Ce doreşti, Tony?

Brookshire râse uşor.

— Cinic ca întotdeauna. Am înțeles că trebuie să ne pregătim pentru felicitări. O înnobilare. Foarte meritată.

— E foarte posibil să refuz.

— Eu n-aş face asta dacă aş fi în locul tău, bătrâne, zise Sir Anthony. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru Janice. Ai putea chiar să te căsătoreşti cu ea după atâtea decenii, ce zici? Lady Potter. Sună bine, nu crezi? La fel de bine sună şi Sir Shelby.

Potter trase o înjurătură, înțelegând brusc că Tony avusese un rol foarte important în toată afacerea.

— Mii de trăsnete, Tony, deci a fost ideea ta. Tu eşti cel care a tras sforile.

— Trebuia să ți se întâmple de multă vreme, Shelby. Toți cei ca mine care cunoaştem pulsul, suntem de acord cu lucrul acesta. E foarte neplăcut că natura clandestină a muncii tale a dus la

---

[7] Ministerul de Externe britanic (n. tr.).

această întârziere. Ar fi trebuit să se întâmple cu zece ani în urmă.

— Natura clandestină a muncii mele pe dracu', mormăi Potter. Stilul meu de viață şi felul meu nestăpânit de a fi, astea sunt motivele pentru care *C* şi Maiestatea sa nu s-au grăbit să mă onoreze. *C* era codul folosit pentru a-l desemna pe şeful MI6 – directorul general. Potter se simți cuprins de un sentiment ciudat de respect.

— La naiba, Tony, ai reuşit să mă impresionezi. Cum dracu' ai făcut?

În vocea lui Brookshire se remarcă o uşoară undă de iritare.

— Am reamintit pur şi simplu câteva dintre multele tale contribuții de-a lungul anilor.

Potter zâmbi în sinea sa. Traducerea era: Tony îl făcuse pe *C* să înțeleagă că Potter ştia prea multe lucruri sensibile ca să fie din nou trecut cu vederea. Tony Brookshire ridicase politica la grad de artă. Nimeni nu putea rămâne în serviciul reginei atâta vreme şi ajunge în sferele înalte în care pătrunsese el fără un asemenea talent. Lumea politică britanică era în realitate o junglă periculoasă, însă aparenta curtoazie afişată în majoritatea situațiilor făcea ca restul planetei să-i considere pe britanici drept nişte indivizi prea convenționali.

— Bine, Tony, mormăi Potter, ai reuşit să mă convingi. Spune-mi acum despre ce e vorba.

— Simon Childs. Agent de penetrare. Băiatul cel mic al fostului membru al Parlamentului.

— Un tânăr strălucit. Un pic cam nonconformist, ceea ce eu consider a fi o calitate în anumite circumstanțe. Din când în când creează probleme. Şeful său face crize din cauza lui. Are însă un real potențial. Dar probabil că ştii toate astea, nu? E vreun prieten de familie?

Brookshire nu luă în seamă insinuarea.

— Childs şi-a părăsit misiunea şi acum e împreună cu un fost agent CIA, Elizabeth Sansborough.

Potter se încruntă.

— Cum de nu ştiu nimic despre asta? îşi planifică mental să stea imediat de vorbă cu şeful direct al lui Childs.

— Băiatul ştie să-şi ascundă urmele foarte bine. Noi am dat din întâmplare peste el într-o altă afacere. În cel mai bun caz, se pare că nu a dat dovadă de prea multă judecată. În cel mai rău…

Potter căzuse pe gânduri.

— Sansborough? A, da. Fata Carnivorului. Am înțeles că a fost

scoasă din activitate de ani de zile.

— E clar că a revenit, se pare din proprie inițiativă.

— A început să lucreze pe cont propriu, ca şi tatăl ei?

— S-ar putea, oftă Brookshire. După cum probabil îți aduci aminte, Childs e vărul ei. Am vrea să-l laşi în pace să facă ce are de gând şi să-l declari drept izolat. Sperăm să treacă cu bine prin afacerea asta. Dacă se întâmplă ceva, nu dorim ca guvernul să fie implicat în vreun fel.

Potter nu zise nimic. Ceea ce îi atrăsese atenția era pluralul… *am vrea… sperăm… nu dorim.* Se referea oare Brookshire la guvern sau vorbea despre Nautilus, clubul acela secret de strategi la scară mondială din care ştia că face parte şi Sir Anthony? Nautilus se aflase în spatele multora dintre evenimentele globale dramatice petrecute de la cel de-al doilea război mondial încoace. Potter ştia bineînțeles despre aceste lucruri, deşi el personal nu ar fi putut face parte niciodată din acest club. Nu avea nici puterea, nici „mentalitatea de echipă” necesare.

Îl întrebă fără menajamente pe Brookshire:

— De unde ştiu eu că toate acestea sunt adevărate?

— Pentru că nu ți-am cerut niciodată ceva neserios. Pentru că ne cunoaştem de prea multă vreme, am trecut amândoi prin prea multe ca să nu fim oneşti unul cu celălalt, mai ales acum, când suntem amândoi la apogeul carierei. Este pentru binele țării, Shelby, prietene. Nu ți-am cerut niciodată să faci ceva pentru mine personal şi n-o s-o fac nici acum. Liz Sansborough s-a aruncat în gol de pe Big Ben şi se pare că-l trage şi pe băiatul nostru cu ea. Nu vrem să-l ucidem pe Childs, însă trebuie să ne asigurăm că nu ne poate face nici un rău. Dacă ulterior va fi nevoie de sancțiuni mai dure, asta e situația. Deocamdată nu trebuie să primească ajutor de la voi. Orice intervenție ar putea nu numai să-i pună în pericol viața, dar, mult mai important, ar putea primejdui MI6.

— Chiar ăsta-i adevărul? întrebă Potter deşi ştia că acest lucru nu avea deloc importanță. Cineva, de pe o poziție mult mai înaltă decât a lui, avea nevoie ca Simon Childs să fie dat la o parte pentru o vreme. La urma urmei asta era tot ce conta.

— Poți să verifici şi singur.

— O, poți fi încredințat că am să verific, Tony, spuse Potter. Sunt sigur însă că ceea ce mi-ai spus se va dovedi adevărat şi voi avea grijă de ceea ce m-ai rugat.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, bătrâne.

— Şi ştii ce, Tony? Cred că până la urmă am să accept titlul, în

ciuda mormăielilor de mai înainte. Poate mă căsătoresc şi cu Janice, dacă mai este de acord la vârsta asta. Să intrăm şi noi în rândul lumii, ce zici?

— Îmi pare bine să aud asta, Shelby. Îmi pare foarte bine. Trebuie să ieşim în oraş după ceremonie. Toți patru. Ținem legătura, zise Brookshire şi închise telefonul.

Rămas singur în biroul său, Potter fu cât pe ce să izbucnească în râs. Tony nu pierdea deloc timpul. Pe de altă parte, ştia că Tony nu vorbise aiurea când pomenise de cina aceea în patru şi că se va bucura sincer atunci când fostul lui coleg va fi înnobilat. Ştia de asemenea că Tony va încerca s-o convingă pe Janice să accepte să se căsătorească cu el. Cei ca Tony voiau ca toată lumea să joace acelaşi joc şi să-l joace în acelaşi fel. Aşa cum dictau ei.

Potter oftă adânc. Indiferent care era adevăratul motiv, Simon Childs va fi izolat. Era posibil ca băiatul să supraviețuiască. Poate că avea să iasă din afacerea asta mai întărit şi cu mai multă experiență. Numai Dumnezeu ştia de câte ori trecuse şi el prin aşa ceva pe vremuri. Potter formă un număr de telefon şi se aplecă spre receptor.

Sediul central al CIA
Langley, Virginia

Deşi pentru necunoscători denumirea ar fi putut duce cu gândul la ceva plictisitor, Direcția Administrativă reprezenta de fapt sistemul nervos al CIA. Nimic nu se întâmpla fără ea. De la comenzile pentru creioane până la plata salariilor, de la căutarea microfoanelor până la derularea propriilor acțiuni sub acoperire, direcția era vizibilă la fiecare nivel al Companiei – dacă ştiai unde să te uiți.

Direcția derula operațiuni de spălare de bani folosind firme şi conturi bancare fantomă pentru a putea finanța misiunile secrete ale Direcției Operațiuni. Tot în sarcina direcției cădea administrarea testelor cu detectorul de minciuni la care erau supuşi angajații, pentru a depista cârtițele sau pe cei care aveau potențial să devină aşa ceva. Unitatea sa specializată furniza profilul psihologic al liderilor mondiali de tipul lui Vladimir Putin sau al unor terorişti cum ar fi Osama bin Laden. Oamenii săi se ocupau până şi de analizarea diferitelor mostre provenind de la asemenea personalități – de la unghii până la fecale – reuşind

astfel să obţină indicii asupra unor eventuale probleme de sănătate ce ar fi putut să le afecteze deciziile sau în legătură cu speranţa de viaţă a liderilor respectivi.

În calitate de şef de direcţie, Walter Jaffa îşi trata sarcinile cu cea mai mare seriozitate. Făcea parte din echipa de conducere a CIA şi de fiecare dată când trecea printre spaţiile cu pereţi albi, fără ferestre, în care lucrau grupurile speciale aflate în subordinea sa avea un sentiment de mândrie. Era un om care îşi iubea religia, care îşi iubea soţia şi copiii. Era un om care iubea succesul, îi plăcea munca pe care o făcea şi iubea Agenţia.

Intră în birou şi se aşeză în fotoliul confortabil din spatele mesei de lucru încărcate cu hârtii. Era aproape de ora cinci după-amiază, un moment al zilei în care, de obicei, îi treceau prin cap astfel de gânduri. Într-o epocă agitată atât de stresantă, era destul de neobişnuit să reuşeşti să închei zilele de lucru cu un asemenea sentiment de împlinire spirituală. Crescut în preeriile bătute de vânt din Dakota de Sud, cu un tată beţiv şi o mamă istovită de muncă, Jaffa reuşise să urmeze cursurile Universităţii South Dakota muncind în vacanţele de vară în restaurantele din Vermillon şi Sioux City sau pe combinele ce culegeau grâu. În zilele acelea, tot ce conta era supravieţuirea fizică, adică puterea de a merge mai departe. Acum, în centrul vieţii sale erau plasate problemele spirituale. Prietenii săi erau cu toţii membri de seamă ai comunităţii romano-catolice.

Un telefon începu să sune. Unul dintre telefoane. Nu însă acela care suna de obicei. Jaffa se uită o clipă la aparat – era linia directă, folosită numai de persoane foarte importante, de la şefi de direcţii în sus. Îşi îndreptă spatele, ridică receptorul şi se strădui să imprime vocii sale un ton cât mai ferm.

— Jaffa, spuse el.

— Îţi place munca pe care o faci, Walter?

Jaffa nu recunoscu vocea – slabă, distantă, ca şi cum ar fi fost prelucrată electronic. Şeful Direcţiei Administrative nu primea astfel de telefoane dubioase. Întinse mâna sub tăblia mesei unde se afla butonul cu care putea alerta securitatea să activeze aparatura de depistare a apelului.

— Berlin, 1989, continuă vocea deghizată. Berlinul de Vest pe vremea aceea, ca să fiu mai exact. Exista acolo o fată…

Degetul lui Jaffa se opri înainte de a apăsa pe buton. Scoase mâna de sub masă şi o puse încet pe birou. Fruntea i se acoperise dintr-o dată cu sudoare.

— Numele ei era Elsa Klugmann, continuă vocea. Avea şaisprezece ani. Purta în pântece copilul tău. Tatăl ei era mare în BND – un individ foarte dur, de care se ferea toată lumea.

Tatăl ei. În faţa ochilor lui Walter apăru chipul ca de buldog al acestuia şi îşi aduse aminte de duritatea lui rece. În zilele acelea, BND – Bundesnachrichtendienst sau Agenţia Federală de Informaţii – reuşise în sfârşit să se refacă după un scandal politic. Trecuseră ani de zile de la căderea guvernului cancelarului Willy Brandt în urma descoperirii că în sânul său activa o cârtiţă Stasi. BND se întărise, devenise la fel de nemilos ca şi Stasi, fără să devieze însă până la ascultarea pe scară largă a convorbirilor, la spălarea creierelor şi la şantajele la care îşi supunea Stasi propriii cetăţeni din Germania de Est.

Fusese îndrăgostit de Elsa şi păcătuise făcând sex cu ea înainte de căsătorie. În clipa în care aflase ce-i „făcuse” Walter Jaffa fiicei sale, *Herr* Klugmann îi ordonase fetei să avorteze, deşi Jaffa îl implorase să-l lase să se căsătorească cu ea.

Herr Klugmann era ateu. Tatăl lui fusese nu numai ateu, dar şi ofiţer SS. N-ar fi îngăduit în ruptul capului ca fiica sa Elsa să se căsătorească cu un *verdammter Schweinhund.* Nu voia decât ca Walter Jaffa să dispară din viaţa lor. Pentru totdeauna. Aşa că arestase un spion Stasi şi făcuse în aşa fel încât asupra acestuia să se găsească hârtii din care reieşea că Jaffa este agent al comuniştilor. Îi promisese agentului Stasi că îi dă drumul dacă îl ajută să-l distrugă pe Jaffa.

Elsa îi trimisese lui Jaffa un mesaj prin care îl avertizase asupra pericolului care îl păştea şi prin care îl implorase s-o salveze. Cei de la CIA nu aflaseră încă nimic despre ceea ce se petrecea. Dacă ar fi aflat, cariera lui Jaffa ar fi fost terminată şi nu ar fi putut face nimic pentru a salva copilul.

Jaffa se rugase mai multe ore, se flagelase chiar, până când Dumnezeu îi dăduse o idee: primise o moştenire – aproape o sută de mii de dolari. Cu ajutorul unei legături pe care o avea cu legendarul spion Red Jack O’Keefe, îl contactase pe cel mai bun asasin plătit al momentului – Carnivorul. În clipa în care acesta te accepta drept client, aveai garanţia că treaba va fi perfect executată, fără să lase nici o urmă.

Cinci zile mai târziu, *Herr* Klugmann şi colaboratorul său Stasi piereau într-un tragic accident de maşină în drum spre judecătoria federală. Fusese un accident foarte ciudat, datorat, potrivit poliţiei germane, unei defecţiuni mecanice apărută când maşina se afla în

pantă. Familia Klugmann fusese distrusă, deşi *Frau* Klugmann îşi revenise destul de bine ca să se recăsătorească la mai puțin de trei luni după aceea. Walter şi Elsa se căsătoriseră la rândul lor şi el obținuse un transfer în Statele Unite.

— Nu cred că cei de la Langley vor trata cu prea multă uşurință întâmplarea, încheie vocea de la telefon, ca să nu mai vorbim despre reacția procurorului general sau a serviciilor de informații germane. Indiferent dacă eşti închis sau rămâi liber, viața ta n-o să mai valoreze doi bani. BND are o memorie foarte lungă – şi un braț la fel de lung – când e vorba de asasinarea unuia de-al lor.

Nimeni nu reuşea să aibă succes în CIA şi cu atât mai mult să ajungă în vârf fără un control de fier asupra propriilor emoții. Aşa că în vocea lui Jaffa nu se ghici deloc frica de care fusese cuprins.

— Cine e la telefon? întrebă ei. Nu ştiu de unde v-au venit în minte aceste fantezii, însă vă garantez…

— Amenințările astea nu sunt decât o pierdere de timp. Am o soluție pentru tine. Aveți un agent care s-a retras pe nume Elizabeth Sansborough. Cred că recunoşti numele.

Jaffa avea senzația că se află pe marginea unei prăpăstii fără fund. Omul de la celălalt capăt ştia, fiindcă Liz Sansborough era singurul copil al Carnivorului. Viața şi cariera lui erau terminate. Toată munca lui, soția, copiii, totul era pierdut. În sinea lui se aşteptase parcă să se întâmple aşa ceva, în ciuda celebrei discreții a Carnivorului. Fusese sigur că într-o bună zi cineva avea să afle că angajase un asasin pentru a-l ucide pe bunicul propriilor săi copii.

— Am dreptate, Walter, că de curând femeia a intrat din nou în atenția voastră?

Jaffa îşi aduse aminte de un raport ce i să păruse lipsit de importanță, care informa că era posibil ca femeia să fi intrat din nou în acțiune pe cont propriu. Era însă o chestiune care-i privea pe cei de la operațiuni, nu pe cei de la administrativ. Întrebarea îi persista însă în urechi şi în sufletul său începu să-şi facă loc o speranță. Ticălosul de la telefon voia să facă un târg.

— Da, spuse Jaffa precaut.

— Tatăl ei a lăsat dosare cu însemnări. În detaliu. Eşti şi tu acolo, Walter. Cu toate amănuntele.

— Nu!

— Dacă faci exact ceea ce-ți spun, dosarul tău va fi distrus.

29

Paris, Franța

Simon parcase maşina la doar două străzi distanță, mult mai aproape decât ar fi fost normal, însă se grăbea şi era îngrijorat din cauza lui Sarah. Chiar din clipa în care ieşi din cabină, siluete fără formă începură să-i ceară bani cu voci răguşite de drogați. Se deschise uşa unui bar lăsând să iasă în stradă râsete şi fum gros de țigară. Aerul cald şi umed mirosea puternic a praf şi a asfalt fierbinte.

Nu dorea să aibă probleme care să-l întârzie, însă în aerul apăsător al nopții plutea o amenințare tăcută. Apucă un buchet de flori veştede dintr-un coş de gunoi, îşi puse ochelarii de soare şi începu să înainteze cu un zâmbet pierdut pe buze, ca şi cum n-ar fi fost în toate mințile. Ducea florile cu ambele mâini întinse în față. Spera ca înfățişarea sa să pară suficient de anormală sau de periculoasă în ochii localnicilor astfel încât aceştia să ajungă la concluzia că nu merită să-şi bată capul cu el.

Un grup de tineri tatuați şi cu inele în urechi şi în nas veneau spre el cu nişte fețe supărate, de parcă trotuarul ar fi fost în întregime în stăpânirea lor. Lui Simon i se făcu pielea ca de găină şi-i cercetă rapid cu privirea să vadă dacă nu au cumva arme. Tinerii trecură însă pe lângă el ca şi cum ar fi fost invizibil.

Două străzi mai departe, Simon coti pe o alee aidoma unui canion tăiat între două clădiri înalte cu apartamente. Lumina lunii trasa o bandă în mijlocul aleii, pe toată lungimea acesteia, lăsând marginile cufundate în întuneric.

Simon aruncă florile într-un tomberon şi începu să înainteze pe alee cu nervii întinşi la maximum. În clipa în care Sarah îşi făcu apariția din umbră cu zâmbetul acela de un milion de wați pe buze, inima lui începu să bată foarte repede. Era suficientă lumină pentru ca părul ei tuns scurt să strălucească în jurul feței aidoma unui halo. Venea cu paşi repezi spre el, mergând paralel cu banda de lumină şi Simon îşi imagină că-i zăreşte chiar şi alunița aceea atât de sexy din colțul gurii.

Deodată, Sarah începu să fugă.

Simon descoperi cu surprindere că-şi desfăcuse brațele, fără să-

şi dea seama. Grăbi pasul, nerăbdător. Dorea s-o tragă spre el, să-i soarbă parfumul, s-o strângă în brațe... Brusc, ea începu să-i zâmbească. Ochii i se îngustaseră şi mâna ei dreaptă, întinsă pe lângă corp îi semnaliza: *Continuă să înaintezi. Continuă să faci ce făceai.*

Privirea ei se fixase pe ceva aflat în spatele umărului lui Simon. El dădu să se întoarcă, însă Sarah mişcă repede stânga-dreapta degetul arătător ai mâinii întinse pe lângă corp – *nu.* Simon simți un fior de gheață pe şira spinării. I se ridică părul pe ceafa. Îşi încordă auzul, însă nu reuşi să distingă nimic neobişnuit.

Continuă să înainteze spre ea cu brațele larg deschise.

— Draga mea!

Sarah trecu însă pe lângă el fără să se oprească.

Simon auzi cum geanta ei de umăr cade cu zgomot pe pavaj. Se răsuci la timp s-o vadă cum ridică fulgerător piciorul şi loveşte brațul unui bărbat care se aflase la mai puțin de doi metri în spatele lui. Un obiect strălucitor – un cuțit – căzu pe jos cu un zgomot metalic şi alunecă pe pietrele luminate de lună ale pavajului.

Dădu să-i sară în ajutor, însă Sarah, după ce pară un pumn, îi aplică bărbatului două lovituri paralizante, de o parte şi de alta a gâtului, cu muchia palmelor. Simon rămase uimit de precizia şi viteza loviturilor. Era adevărat că Sarah beneficiase de avantajul surprizei, însă asta nu explica nivelul profesionist al execuției. Nu făcuse nici o pauză, nici o mişcare inutilă. Cea mai mică ezitare sau greşeală ar fi putut fi fatală pentru ea şi probabil că şi pentru el.

Bărbatul se prăbuşi pe spate şi fața sa intră în zona luminată de lună. Dumnezeule! Era din nou ticălosul din magazinul foto al lui Jackie Pahnke. Simon țâşni spre el.

Răsuflând din greu, Liz se uita la bărbatul prăbuşit la pământ.

— Cine e ăsta?

Simon puse talpa pe lama cuțitului şi trase de plăsele până când îl rupse. Aruncă apoi cele două bucăți pe o grămadă de gunoi.

— L-am mai văzu într-un atelier foto chiar înainte de a veni aici. Simon băgă de seamă că o mânecă a bluzei lui Sarah era umedă şi închisă la culoare. Sânge? Fața ei trăda acum oboseală şi tensiune, ascunse mai devreme de zâmbetul acela larg. Îşi jucase rolul în mod remarcabil.

— Eşti rănită, zise el îngrijorat, făcând un gest spre brațul ei.

— N-am nimic, zise Liz încercând să nu se gândească la rana care zvâcnea. *Dacă nu e ceva care să-ți amenințe viața, nu îi acorda importanță.* Cu adevărat important era numai faptul că Simon era acolo. Îl măsură cu privirea din cap până-n picioare. Îi erau din ce în ce mai drag trupul acela suplu şi fața plăcută cu nasul zdrobit şi ochi inteligenți.

El clătină neîncrezător din cap, mai cercetă o dată aleea şi se ghemui ca să verifice buzunarele bărbatului. Avea să discute mai târziu cu ea despre brațul rănit.

Liz se lăsă pe vine lângă el.

— Deci ai fost urmărit.

— Aşa se pare, recunoscu Simon. N-am reuşit să-mi dau seama.

— E bun individul.

Simon nu găsi nici un act de identitate sau vreun indiciu cât de mic referitor la numele atacatorului sau la motivul pentru care îl urmărise. Găsi însă un revolver Glock pe care individul îl avea ascuns într-un toc fixat de umăr. Arma folosea cartuşe Parabellum de 9 mm şi avea încărcătorul plin. Simon puse pistolul pe pavaj şi începu să cerceteze pantofii bărbatului. Aveau talpă din crep, ceea ce explica faptul că se putuse apropia fără zgomot. Simon ridică privirea spre Liz şi văzu că ea se uita țintă la pistol.

Arma era un Glock 19, un pistol cu încărcare automată, foarte fiabil, compact şi destul de uşor având în vedere că aproximativ patruzeci la sută din corp era făcut din plastic. O armă preferată de poliția şi forțele armate din mai multe țări, inclusiv Statele Unite.

Cu privirea lipită de armă, Liz traversa un moment de îndoială, se afla în clipele de dinaintea unei hotărâri importante. Redusă la esență, situația era simplă: orice act de violență era greşit. Era convinsă că viitorul, în cazul în care reuşea să supraviețuiască acelor încercări, avea să fie unul fără violență, indiferent cât de îndepărtat ar fi fost. Viitorul era însă foarte puternic legat de prezent. Ceea ce ea... ceea ce cei din jurul ei făceau în clipele imediat următoare... avea să contribuie hotărâtor la acel viitor fără violență.

Se simți din nou răscolită de suferința provocată de sentimentul de vinovăție pentru răpirea lui Sarah. Pentru moartea lui Tish Childs. A lui Mac. A decanului şi a soției acestuia. A lui Kirk.

— Ce s-a întâmplat? se încruntă el, neştiind ce să creadă.

— Dă-mi arma.

Simon ridică dintr-o sprânceană.

— Te-ai răzgândit.
— Se pare că da.
Vocea ei părea lipsită de orice emoție. Luă arma pe care i-o întindea Simon, o cântări câteva clipe în palmă, apoi o trecu de câteva ori dintr-o mână în cealaltă, ca să se obişnuiască cu atingerea ei.
— Cred c-o să mă descurc cu ea.
În timp ce Simon continua s-o privească cu atenție, Sarah se ridică în picioare, mâna în care ținea pistolul urmărind fără greutate mişcările corpului. Sarah luase automat poziția de tragere şi supraveghea zona fără ca el să i-o fi cerut. Observația asta se adăugă imediat în mintea lui la demonstrația de karate făcută nu cu mult timp în urmă. Pentru o jurnalistă, chiar şi una special pregătită în tabăra aceea ultrasecretă a CIA, cunoscută sub numele Ferma, Sarah era extraordinar de înzestrată.
Bărbatul trântit pe pavaj începu să geamă.
— Cred că-şi revine, zise ea.
— E timpul să purtăm o mică discuție cu prietenul nostru.
Atacatorul gemu din nou.
— Cine eşti? îl întrebă încet Simon. Pentru cine lucrezi?
Fața bărbatului întins pe pavaj părea lipsită de orice emoție.
Simon tocmai se aplecase cu intenția de a-l zgâlțâi puțin, când Sarah îl lovi cu putere cu palma peste spate, luându-l total prin surprindere. Se prăbuşi cât era de lung peste atacator.
Liz se aruncase şi ea la pământ şi-i şopti:
— Rămâi culcat!
Simon întoarse capul să se uite la ea. O văzu că priveşte fix spre capătul aleii pe care venise el. Mâna în care ținea pistolul era îndreptată în aceeaşi direcție cu privirea. Spre o femeie solidă care se strecura pe lângă zidul cufundat în umbră şi care scosese din sacoşa pe care o avea în mână un pistol mitralieră Uzi.
Fără să scoată o vorbă, Simon se rostogoli încet de pe bărbatul care îşi pierduse din nou cunoştința şi îndreptă şi el pistolul spre femeie. În spatele femeii, la capătul aleii se vedeau şi se auzeau maşinile care continuau să treacă pe stradă.
— Nu mi se pare prea periculoasă, şopti el.
— E ucigaş profesionist, îi răspunse Liz tot în şoaptă. Se preface că e grasă şi masivă, dar de fapt e numai muşchi.
Duce după ea sacoşa aceea şi se mişcă exact ca o gospodină obişnuită, dar asta numai ca să inducă în eroare.
Femeia nu se ostenise să-şi schimbe înfățişarea – acelaşi păr

tuns scurt, aceleaşi haine largi pe ea. Înainta cu atenție, căutând parcă ceva… sau pe cineva.

— De unde ştii toate astea? întrebă Simon.

— Am observat-o cum mă urmărea şi sunt aproape sigură că ea l-a ucis pe Mac. Lucrează pentru cei care au dosarele. Liz nu-i spuse că aceeaşi femeie condusese şi echipa care îi răpiseră pe Sarah şi pe Asher pentru a doua oară.

Bărbatul culcat pe pavaj fu zdruncinat de un spasm. Îşi recăpăta cunoştința.

— Deci… dacă prin cine ştie ce întâmplare individa lucrează cu prietenul nostru întins aici… începu Simon.

— Ei ştiu că tu cauți dosarele. Nu uita că telefonul meu a fost ascultat. Cel care deține dosarele a luat hotărârea să te ucidă şi pe tine.

— Exact asta voiam să aud.

Bărbatul începu să mişte ochii. Simon apăsă imediat țeava revolverului în tâmpla lui. Fără să deschidă ochii, bărbatul ridică imediat mâna ca să apuce arma.

Simon apăsă trăgaciul pe jumătate.

— Ai auzit zgomotul ăsta, prietene? întrebă el în şoaptă. Asta va fi ultima ta amintire înainte să-ți explodeze țeasta.

Bărbatul deschise ochii. Îl văzu pe Simon. Văzu arma. Expresia de pe fața lui rămase neschimbată. Coborî mâna.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu țipa aşa. Vorbeşte în şoaptă, îi ordonă Simon. Cine te-a trimis?

Liz se ridicase de jos şi stătea acum ghemuită cu arma îndreptată spre femeia care continua să înainteze spre ei. Era aproape lipită de peretele clădirii acum, în zona în care umbra era foarte densă. Singurul motiv pentru care reuşeau s-o vadă în continuare era faptul că femeia era în picioare şi se mişca, reflectând exact atâta lumină cât să poată fi văzută de cineva care ştia unde să se uite. Zgomotul traficului nocturn şi muzica ce se auzeau în depărtare erau destul de puternice ca să acopere şoaptele lor. Se părea că femeia nu-i auzise şi nici nu reuşise să-i vadă încă.

— Este exact aşa cum a zis ea, spuse bărbatul, coborând vocea în clipa în care Simon îi apăsă şi mai tare țeava pistolului pe tâmplă. Ştim că lucrați împreună.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cine eşti? Cine te plăteşte?

Fără să-şi schimbe expresia feței, fără ca nici cea mai mică

tresărire a vreunui muşchi să-i avertizeze, bărbatul deschise gura şi strigă cu putere:

— Beatrice!

Aproape instantaneu, individul se rostogoli depărtându-se de arma îndreptată spre tâmpla lui. Îl lovi apoi imediat cu piciorul pe Simon, îl prinse de gleznă şi-l trânti la pământ. Bărbatul nu era numai bine clădit, ci şi foarte puternic şi de data asta avantajul surprizei era de partea lui.

Simon se prăbuşi pe spate şi individul se repezi imediat şi smulse cuțitul pe care acesta îl avea ascuns la gleznă, sub manşeta pantalonilor. Acum era din nou înarmat. În acelaşi timp Beatrice strigă şi ea:

— Malko!

Femeia începu să tragă şi să alerge spre locul din care venise strigătul lui. Gloanțele trase de ea explodară în pietrele de pavaj, destul de aproape de ei, aruncând în aer aşchii tăioase ca nişte lame.

Toate astea se întâmplaseră în câteva secunde. Simon încercă şi el să-l lovească pe atacator cu piciorul şi în timp ce căuta un unghi bun de tragere, scoase un strigăt:

— Sarah!

Liz avea senzația că e paralizată, aşa cum stătea ghemuită cu mâinile în care ținea revolverul sprijinite pe genunchiul ridicat. Auzi însă în interiorul ei o voce care îi spuse calm: *Ai luat o decizie. Nu ai timp acum pentru mustrări de conştiință.* Apăsă pe trăgaci.

Simți reculul armei de-a lungul brațului şi avu senzația că rupe ceva din interiorul ei. O bucată din ființa ei pe care o prețuise foarte mult dispăruse, însă glonțul plecat din arma ei o lovise mortal pe Beatrice. Aceasta mai făcu doi paşi şi apoi se prăbuşi ca şi cum i-ar fi fost retezată şira spinării.

Exact în aceeaşi clipă atacatorul îi trase un pumn în stomac lui Simon şi apoi unul în bărbie. Simon se prăbuşi iar Liz întoarse pistolul, gata să tragă din nou. Bărbatul însă o lovi cu piciorul în mână, făcând-o să scape arma şi apoi o luă la fugă.

Liz trase o înjurătură, apucă pistolul de jos şi începu să alerge după el, însă Malko ajunsese deja lângă zidul cufundat în cea mai întunecată umbră. Înainte ca Liz să se poată apropia de el, individul dispăru în întuneric, ca o fantomă înghițită de noapte. Liz se răsuci pe călcâie, alergă spre femeie şi ajunsă lângă ea, o întoarse cu fața în sus. Necunoscuta avea pieptul plin de sânge. Nu se simțea nici urmă de puls. Pentru o clipă, Liz rămase cu

privirea aţintită asupra feţei femeii întrebându-se cine era oare cu adevărat această Beatrice şi dacă avea şi ea un soţ, copii, o viaţă a ei.

Se cutremură şi alungă imediat aceste gânduri. Avea timp mai târziu ca să jelească. Acum trebuia să termine ce începuse, trebuia să-l oprească pe şantajist şi să-i găsească pe Sarah şi Asher. Liz începu să caute prin lucrurile femeii. Nu găsi nimic util. Ridică pistolul Uzi, alergă înapoi, culese de pe jos revolverul Sig Sauer şi cuţitul şi se aplecă asupra lui Simon.

— Simon?

Acesta avea ochii închişi. Piciorul lui drept era îndoit sub cel stâng într-o poziţie nefirească, iar capul rămăsese răsucit într-o parte. Pietrele de pavaj luceau din cauza sângelui.

30

Speriată, Liz îşi apăsă urechea pe pieptul lui Simon. După ce reuşi să distingă bătăile puternice ale inimii lui, îşi îndreptă spinarea şi-şi şterse ochii. Slavă Domnului! Aruncă o privire de jur împrejur. Nici un indiciu asupra direcției în care dispăruse cel care-i atacase, Malko.

Simon gemu uşor. Liz se uită la el. Părul său ondulat era răvăşit, fața murdară şi umflată, iar jacheta sport şi pantalonii boțite. Nu putu să-şi reprime un zâmbet.

— Uită-te la tine, murmură ea. Acelaşi băiat rău al familiei.

Îi îndreptă piciorul şi îi netezi cu blândețe părul. Apoi începu să-l zgâlțâie destul de brutal de umăr.

— Simon, trezeşte-te! Trezeşte-te, la naiba! Trebuie s-o ştergem de aici.

El deschise ochii şi gemu din nou.

— Fir-ar să fie. Am dat-o în bară rău de tot.

— Nu aveai ce face. Am fost amândoi luați prin surprindere. Nici eu nu am putut să-l opresc. Poți să mergi? În timp ce el se ridica nesigur pe picioare, ea privi în lungul aleii, întrebându-se din nou cum de reuşise Malko să-l găsească pe Simon acolo.

— Sper că da. Dar nu mă simt în stare să conduc. Puse în toc pistolul Sig Sauer şi cuțitul şi începu să meargă şchiopătând, îndreptându-se spre celălalt capăt al aleii. Mai bine s-o luăm în direcția asta, pentru eventualitatea că ne mai vizitează cineva, îi explică el.

Ea veni lângă el.

— Se pare că creierul îți funcționează bine, însă mersul tău împleticit indică o stare de beție.

— Aş vrea eu să fie aşa. Nu vrei să faci totuşi şi ceva util? Trage un glonț în afurisitul ăla de bec cu neon.

— Când ajungem mai aproape. Nu mai țintesc aşa de bine. A trecut prea multă vreme.

— Mie mi s-a părut că ai țintit al naibii de bine. Ai doborât-o pe Beatrice dintr-o singură lovitură.

— Crede-mă că fost o chestiune de noroc.

Clădirile cu apartamente se înălțau în stânga şi-n dreapta lor, lipite una de cealaltă, fără nici un spațiu liber pe unde să pătrundă

vreo gură de aer. Cu simțurile încordate la maximum, Liz înainta cu revolverul Glock în mână, pistolul mitralieră Uzi fiind înghesuit în geantă. Patul ieşea afară, însă, oricum, aşa arma era mai greu de observat.

La capătul unde aleea dădea în stradă, se opriră să cerceteze zona. Era o stradă pe care locuințele se amestecau cu magazinele şi localurile din interiorul cărora muzica răzbătea cu furie la fiecare deschidere a uşilor. Pe borduri erau înghesuite maşini ruginite. În stradă, traficul se desfăşura normal. Pe trotuar treceau din când în când pietoni, unii mergând grăbiți, alții hoinărind iară nici o țintă.

Simon tăcea, nerefăcut în întregime. În clipa în care nu se mai văzu nici un pieton, Liz sparse neonul şi apoi porniră amândoi de-a lungul străzii. Era numai o chestiune de timp până când el avea să înceapă s-o bombardeze cu întrebări. Dar mai întâi avea ea una importantă pentru el.

— M-am tot gândit la individul ăla cu stiletul, spuse ea cu o voce joasă, cercetând zona de jur împrejur. Parcă Beatrice l-a strigat Malko, dacă nu mă înşel. Dacă Malko ar fi avut o echipă de urmărire, aceştia ar fi trebuit să-şi facă apariția atunci când am sărit la el. Însă acolo n-a fost decât ea. Şi din moment ce a strigat-o, bănuiesc că o aştepta.

Se uită la Simon şi observă că acesta o privea de ceva vreme.

El îşi îndreptă repede privirea în altă direcție.

— Ai vreo explicație?

— Să-ți spun drept, am, continuă ea. Poate că motivul pentru care nu l-ai văzut că te urmărea a fost acela că el se afla în afara razei tale vizuale. Şi poate că nu avea nevoie de o echipă completă pentru că te putea urmări singur… pentru că el sau altcineva plantase un dispozitiv de urmărire în maşina ta, la fel cum răpitorii au făcut cu telefonul meu mobil.

Simon clătină din cap..

— Imposibil. Nu s-a apropiat nimeni de maşină. Nimeni… Deodată îşi aduse aminte. Fir-ar să fie! Biciclistul.

Îi povesti lui Liz despre „accidentul” din Chantilly.

— Puştiul a reuşit să mă păcălească, însă sunt sigur că tipul acela – Malko – e cel care a pus totul la cale. Cred că m-a urmărit de la castel până în sat.

— Indivizii ăştia sunt rapizi, experimentați şi dispun de mult mai multe ajutoare decât noi.

Liz avea senzația că el o priveşte țintă. Întoarse repede capul, îl

surprinse într-adevăr asupra faptului şi avu un sentiment ciudat că ştie ce e în mintea lui.

— Ce e? întrebă ea.

El ezită puţin, apoi începu să vorbească încet:

— Păreai a naibii de familiarizată cu arma aceea din mâna ta. Ai doborât-o pe Beatrice cu un singur foc, chiar dacă ea alerga. La karate ştii mult mai multe decât nişte noţiuni introductive. Eşti bună şi la tactică şi la execuţie. Eşti în stare să joci un rol foarte credibil – nici n-ai clipit când l-am interogat pe Jimmy Unak. Şi acum te-ai gândit imediat la un dispozitiv de urmărire ca să explici cum m-a găsit ucigaşul. Ca să nu mai menţionez faptul că eşti rănită şi te faci că nu bagi de seamă.

Liz îşi înăbuşi cu greu un oftat.

— Bănuiesc că ai de gând să ajungi undeva după toate ocolişurile astea.

— Ca şi cum n-ai şti, zise el zâmbind uşor. Hai să ne gândim. Dacă aş vrea să trimit pe cineva să caute dosarele Carnivorului, acest cineva ar fi fără îndoială fiica lui, nu nepoata care abia l-a cunoscut. E clar că Liz ar fi un vânător mult mai bine informat, mult mai experimentat decât Sarah. În acelaşi timp, cum de eşti atât de bună în domeniile în care a fost antrenată Liz? E adevărat, ai fost şi tu supusă unei pregătiri, însă nu suficient ca să explice performanţele tale.

Simon îi urmărea faţa, încercând să descopere vreo reacţie. Ochii ei întunecaţi erau însă de nepătruns.

Într-un târziu, Liz murmură:

— Foarte bine. Spune odată ce vrei, Simon.

— Tu eşti Liz.

Ea lăsă să-i scape un oftat adânc.

— Ai fost întotdeauna un mic şobolan, zise ea zâmbind. Când văzu expresia de pe faţa lui, începu să râdă uşor. Oricum, aveam de gând să-ţi spun.

Simon simţi că-i luaseră foc obrajii.

— Fir-ar să fie, chiar eşti Liz. Ai fi putut să-mi fi spus şi mie mai devreme. Foarte urât din partea ta. Simon se încruntă. Şi eu care ţi-am povestit despre slăbiciunea mea din tinereţe pentru tine. Despre toate trucurile alea. Ar fi trebuit să ai mai multă încredere în mine!

— Nu puteam să mă încred în nimeni. Însă acum ai început să mă impresionezi.

— Îţi mulţumesc.

Sunetul bitonal al sirenelor poliţiei pariziene se auzea în depărtare. Cei doi se priviră şi grăbiră pasul. Cineva informase probabil poliţia despre schimbul de focuri de pe alee.

Liz îl studia în timp ce dădură colţul şi intrară într-un bulevard larg şi aglomerat.

— Fii sincer, Simon. Şi MI6 vrea să pună mâna pe dosare?!

— Crezi că te-am minţit?

— Ştiu cum lucrează agenţiile. Serviciul şi misiunea e pe primul plan. Întotdeauna pe primul.

Simon o trase în umbra unui copac şi o ameninţă cu degetul.

— Trebuie să lămurim asta. Aş putea să-ţi dau încă o remarcă inteligentă sau am putea cădea la înţelegere acum şi aici să lucrăm pe baze egale. Eu te respect... tu mă respecţi! Acţionăm ca doi egali. Nu mai contează vârsta mea, ceea ce gândeam eu despre tine sau faptul că tu ai stat pe tuşă timpi de cinci ani. Şi fără alte minciuni.

— Ei bine, cred că aş putea să respect înţelegerea. Însă opt ani e totuşi o diferenţă destul de mare. Nu uita că eu îţi schimbam scutecele. Crezi că un puşti ca tine poate să se ţină de cuvânt?

El îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

— Nu te-ai schimbat deloc. De multă vreme n-am mai întâlnit pe cineva care să mă irite şi să mă facă să râd în acelaşi timp.

— Înţeleg ce vrei să spui. Hai să ne mişcăm de aici. Vreau să-ţi povestesc despre Sarah şi Asher.

Da, era adevărat că el făcea şi greşeli, aşa cum fusese aceea de a fi atent la Beatrice şi la ea în loc să se concentreze asupra lui Malko şi că era imprudent, uneori fără motiv şi mult prea interesat de farmecul său personal. Pe de altă parte, dovedise un curaj deosebit când fusese nevoie, era al naibii de deştept şi un partener de încredere.

Cu o voce rece, detaşată, îi povesti pe scurt despre modul în care fusese atacată în Santa Barbara, despre răpirea lui Sarah şi zborul ei la Paris cu Mac. Nu-i spuse nimic deocamdată despre înscenarea din Santa Barbara şi insistă mai mult asupra a ceea ce se petrecuse în Londra, având în vedere că el ştia deja foarte multe.

— Iisuse, zise el uimit. Deci de aceea cauţi tu dosarele Carnivorului. Ai nevoie de ele ca s-o poţi răscumpăra pe Sarah. Ce ticăloşi afurisiţi, în stare să-l împuşte pe Asher numai ca să facă înscenarea credibilă!

— Da. Ea auzi toată amărăciunea pe care o avea în voce, însă

nu încercă deloc s-o ascundă. Înțeleg acum de ce l-au ridicat apoi din spital – ca să mărească miza şi să mă atragă spre ei. Numai că nu le-a mers, fiindcă mi-am dat seama ce se petrece când am găsit cadavrul lui Mac şi dispozitivele plantate în telefonul mobil. Atunci m-am hotărât s-o urmăresc pe Beatrice.

Îi povesti apoi despre asaltul din depozitul firmei Eisner-Moulton.

— Am reuşit să-i văd pe Sarah şi Asher pentru câteva secunde. O, Simon, a fost oribil. Ar fi putut fi ucişi atât de uşor şi numai Dumnezeu ştie care e starea lor în prezent.

El trase adânc aer în piept şi clătină din cap. Liz avea întipărită pe față o expresie pe care nu o putuse descifra la început. Apoi înțelese: nu era furioasă numai pe răpitori, ci şi pe sine însăşi şi se simțea teribil de vinovată.

— Îi găsim noi pe Sarah şi pe Asher, spuse el hotărât, deşi nu prea ştia cum avea să se întâmple asta. Ai mai povestit cuiva despre asta?

— Cui să spun? zise ea cercetând strada. Nici ție nu ți-am dat încă toate detaliile. Cât mai mergem? Trebuie să plecăm de aici. O ardea rana şi se simțea sleită de puteri. Cu toate astea, ea supraviețuise, însă nu ştia dacă putea afirma acelaşi lucru şi despre Sarah şi Asher.

El o urmări înduioşat cum duce la piept mâna rănită.

— Exact asta vreau şi eu.

Era clar că Liz nu era deloc o plângăcioasă. De fapt, se comporta admirabil.

— Maşina e chiar acolo.

Peugeot-ul aştepta în lumina unui neon de pe stradă, înghesuit între alte maşini parcate. Intrară sub o arcadă ca să observe mai bine zona.

De jos, de la picioarele lor se ridica un miros pătrunzător de urină. Cercetară cu atenție ambele trotuare în căutarea vreunei persoane nelalocul ei, a cuiva care să fie prea interesat de maşină sau care îşi pierdea vremea pe acolo de unul singur, ocupându-şi timpul cu obişnuitele țigări, aprinse una după alta ca să acopere lipsa de activitate.

Simon se surprinse privind-o pe Liz. Acum că ştia cine era, sentimentele pe care le avusese cândva față de ea păreau la distanță de secole. Cu toate acestea, era ceva în modul în care stăteau amândoi în întuneric umăr lângă umăr, cercetând împreună împrejurimile, ceva deosebit de familiar, ca şi cum ar fi

făcut acele lucruri de multe ori. Descoperi că era un sentiment care îi făcea plăcere... apoi brusc alungă acele gânduri.

— M-am tot gândit de ce s-a complicat şantajistul să-i răpească pe Sarah şi pe Asher, zise Liz. Singurul motiv pe care l-am găsit este acela că a vrut pur şi simplu să-şi etaleze puterea. Nu a făcut nici o încercare de a-i ucide.

— Poate că nu este deloc vorba despre ei sau despre tine. Poate că are un alt motiv pe care deocamdată nu-l înțelegem. Simon apăsă pe marginea ceasului pe care îl avea la mână. Se văzu o mică sclipire. Deşi slabă, era suficientă ca să lumineze cadranul.

— De cât timp stăm aici? întrebă Liz.

— De cincisprezece minute. Dacă teoria ta în legătură cu dispozitivul de urmărire e corectă, se explică de ce nu stă nimeni la pândă. Malko e convins că mă poate găsi când vrea.

Un echipaj de poliție trecu pe lângă ei. Rămaseră amândoi încordați până ce maşina dispăru în josul străzii.

Simon reținu numărul maşinii.

— S-ar putea ca aceeaşi teorie să ne fie de folos. Acoperă-mă. Simon ieşi din umbră, traversă strada făcând slalom printre maşinile care treceau şi se opri lângă Peugeot înconjură maşina cercetând-o cu atenție. Totul părea normal.

Îi făcu un semn lui Liz, se urcă în maşină şi porni motorul. Ea alergă şi se strecură pe locul de lângă el. Simon porni în trombă. Şapte cvartale mai departe se aflau în alt cartier. În timp ce parca maşina, pe lângă ei trecu un alt echipaj de poliție, cu un alt număr de înmatriculare, care trase pe dreapta, la patru maşini în fața lor.

Urmăriră amândoi încordați maşina care tocmai se oprise. Cei doi jandarmi se aflau însă într-o cu totul altă misiune. După ce coborâră din maşină, cei doi se îndreptară direct spre un bistro puternic luminat, aflat în colțul străzii şi dispărură înăuntru. Localul era destul de retras, un loc grozav pentru o bere liniştită, unde puteau fi siguri că nu-i vede nimeni ca să le facă raport.

— Cred c-o să rămână acolo un timp, zise Liz răsuflând uşurată şi coborând geamul.

Fără să scoată un cuvânt, Simon se dădu jos din maşină, scoase o lanternă din geanta pe care o avea în portbagaj şi se aplecă apoi sub aripa din față dreapta. Nu dură mult până reuşi să găsească dispozitivul de urmărire GPS pe care i-l plantase biciclistul. Scoase capul de sub maşină şi-i arătă emițătorul lui Liz.

— Ai avut dreptate, zise el cu o mină supărată.

— Hai s-o ştergem de aici.
— Nu chiar aşa de repede.
— Simon, făcu ea îngrijorată.
El se îndepărtase însă de maşină cu paşi repezi. Încetini apoi, lăsând să treacă un cuplu care se ținea de mână. Mai făcu câțiva pa şi apoi se opri şi se aplecă pentru a-şi aranja, chipurile, manşeta de la pantaloni. Se uită înjur, văzu că nu îl priveşte nimeni şi fixă dispozitivul de urmărire de şasiul maşinii de poliție.
Cu un zâmbet larg pe buze, porni înapoi şi se sui la volan.
Liz râdea amuzată.
— Aş fi vrut să-mi vină şi mie ideea asta!
— Îți mulțumesc, zise el. Porni apoi motorul şi întoarse maşina, îndreptându-se înapoi spre Paris.
După ce râse pe săturate, Liz se întoarse cu fața spre el, îşi lipi obrazul de spătarul fotoliului şi începu să-l studieze. În spatele fațadei de nepăsare, de nesăbuință tinerească, se ascundea un agent foarte iscusit, plin de imaginație.
— Mai povesteşte-mi despre atacul din Santa Barbara şi răpirea lui Sarah. Încă nu mi-e clar. Par a fi două operațiuni simultane. Ambele grupuri au intrat în acțiune în acelaşi timp, aparent fără să comunice unul cu celălalt.
— Exact. Însă de comunicat, au comunicat. Scânteia care a declanşat totul se pare că a fost publicitatea intensă făcută serialului meu despre asasini, mai ales că o mare parte din media a relatat că unul dintre episoade va fi consacrat Carnivorului. Normal că nici şantajistului, nici răpitorilor nu le-ar fi convenit să dezvălui publicului posibila existență a unor dosare păstrate de Carnivor. În acelaşi timp, cei care căutau dosarele s-au gândit probabil că ele sunt în posesia mea sau că le-am ascuns pe undeva.
— Bănuiesc că de aceea a fost pusă la cale răpirea lui Sarah.
Simon o privi încruntat, apoi îşi întoarse repede fața spre trafic.
— Depozitul acela în care răpitorii îi țineau pe Sarah şi pe Asher trebuie să fi fost un loc foarte secret. Deci cum a reuşit şantajistul să dea de el? De unde a ştiut să-şi trimită oamenii exact acolo?
— Ai atins o problemă foarte importantă pentru ambele grupuri. Cei care vor să intre în posesia dosarelor – răpitorii – au un trădător printre ei.
— Te ascult cu toată atenția, zise Simon ridicând din sprâncene.
— E singura explicație pentru modul în care şantajistul a putut să fie cu un pas înaintea mea tot timpul. Pentru faptul că a putut

să trimită asasini să mă ucidă în Santa Barbara ca să oprească din faşă planul răpirii din Paris. Pentru faptul că asasinul din Londra a fost nevoit s-o bată pe Tish pentru a afla unde aveam de gând să mă duc.

— Deci asta e. Cineva din interior furnizează informații şantajistului, însă aceste informații sunt incomplete. Aşa se explică de ce nu am fost aşteptați la Gara de Nord şi de ce motivul pentru care Malko se afla la castelul baronului nu era ca să mă ucidă pe mine. Acesta ar fi acționat fără nici o reținere. Nu, el se afla acolo pentru a-şi proteja patronul, şantajistul. Deci indivizii care doresc să pună mâna pe dosare nu dau toate informațiile pentru că urmăresc să afle cine este trădătorul şi în acelaşi timp, de a ne lăsa pe noi să acționăm.

Liz se uita fix la el, gânditoare.

— Dar dacă nu am luat în calcul toate posibilitățile? Dacă ne înşelăm? Dacă nu există nici un trădător printre răpitori?

— Ce vrei să spui?

Liz îşi îndreptă spinarea.

— E posibil ca însuşi şantajistul în persoană să fie cârtița... trădătorul... şi în acelaşi timp, unul dintre răpitori. E posibil ca răpitorii să caute trădătorul chiar în rândurile lor!

Fața lui Simon era încordată.

— Chestia asta ar putea fi amuzantă dacă n-ar fi vorba despre viețile lui Sarah şi a lui Asher. Dacă acest şantajist nu ar fi persoana care l-a făcut pe tatăl meu să se sinucidă. Singurul lucru bun este că acum, cu puțin noroc, toți aceştia ne-au pierdut urma la amândoi.

Imensa putere a celor două grupuri o speria şi în acelaşi timp, îi producea lui Liz un sentiment de furie neputincioasă, încă mai auzea în urechi vocea lui Sarah, care o strigase în depozit. Închise ochii, de parcă ar fi vrut să retrăiască scena dureroasă când îi pierduse pe Sarah şi pe Asher, dar îi deschise repede. Nu îşi făcea nici un bine dacă permitea trecutului s-o copleşească. Trebuia să se concentreze asupra viitorului. Doar acolo se aflau soluțiile.

— Dar tu ce-ai făcut? îl întrebă ea pe Simon. Ai aflat ceva de la baron?

Simon o privi surprins.

— N-ai auzit?

— Ce să aud? Adu-ți aminte că nu am stat chiar degeaba. Nu prea am avut timp să citesc ziarele sau să mă uit la televizor.

— De Darmond e mort. A fost ucis astăzi în propriul său castel.

Eu eram afară, pe balcon... ba nu, o să-ți povestesc despre asta mai târziu. Ascultă însă ceva foarte interesant: baronul l-a amenințat pe ucigaş că nu îl ajută în nu ştiu ce afacere până ce acesta nu-i dă dosarele Carnivorului.

Liz ciuli brusc urechile.

— Deci dosarele sunt în mâinile celui care l-a ucis pe baron?

— Bănuiesc că putem presupune acest lucru, având în vedere tot ceea ce s-a întâmplat. Sper ca numele individului să apară undeva în documentele pe care le-am fotografiat. Problema e că nu am reuşit încă să descopăr acel nume.

— Bravo, vere! Deştept băiat. Vreau să văd şi eu documentele alea. Poate că reuşesc să aflu răspunsul.

Simon îi aruncă o privire scurtă. Îşi strânsese foarte tare buzele.

— Nu suntem veri adevărați, doar ştii asta. Cel puțin nu veri de sânge.

Liz se simți străbătută din nou de aceeaşi căldură.

— Ai dreptate, însă ne cunoaştem de atâta vreme încât am putea fi veri buni. Unde sunt fotografiile?

— În plicul de pe bancheta din spate.

Liz se întinse după plic. Simon îi urmări fără să vrea, cu coada ochiului, talia zveltă. Când se răsuci înapoi pe locul ei, brațul lui Liz se frecă de umărul lui Simon. Puse plicul în poală şi-l deschise. Trecu rapid în revistă teancul de fotografii şi se opri asupra celor trei de mari dimensiuni, care înfățişau diferite porțiuni din peretele din biroul baronului.

— Sfinte Dumnezeule, zise ea uimită, aici e o adevărați colecție de celebrități, politicieni, militari, directori de firme. Avem nevoie de lumină şi de un loc unde să le studiem. Undeva unde să nu ne deranjeze nimeni.

— E închis peste tot la ora asta. Am putea merge la un hotel, însă ar trebui să arăți un paşaport. Asta ar fi făcut să fie găsiți uşor de cineva cu relații corespunzătoare. Toate hotelurile, motelurile, casele de oaspeți din Paris erau obligate prin lege să raporteze numele celor pe care îi găzduiau.

Liz se încruntă.

— Având în vedere cât de precauți sunt indivizii ăştia şi forțele de care dispun, mai mult ca sigur că au pus sub supraveghere pe toți prietenii şi cei cu care am lucrat în Paris.

— Ai dreptate. Şi mai e o problemă. Eu am studiat deja fotografiile astea şi am făcut nişte liste după ele. Am încercat să le corelez, însă nu am ajuns la nici un rezultat. Informațiile sunt

lipsite de sens fără ajutorul cuiva care să ştie să le interpreteze sau care are pur şi simplu mai multe informații despre lumea asta a somităților. Tu, de exemplu, eşti expertă în aşa ceva?

Liz clătină din cap.

— Ai dreptate. Ne-ar prinde bine o mână de ajutor. Însă datorită situației lui Sarah şi a lui Asher, nu avem prea mult timp la dispoziție. Ce propunere ai?

— Cred că o să sun la MI6. După ce Barry o să facă puțin scandal, sunt sigur c-o să ne trimită într-o locuință conspirativă.

Liz rămase pe gânduri. Puterea şi resursele MI6 erau exact ce le trebuia, mai ales acum că simțiseră pe pielea lor cu ce organizație brutală aveau de-a face.

— Îmi place propunerea, îi spuse ea. Adevărul e că e bine să ne putem baza pe ei.

— Ştiu ce vrei să spui. Simon trase de volan, ieşi din trafic şi opri maşina pe o alee. Scoase telefonul şi sună la Londra.

31

Ora era foarte târzie, cu mult peste programul normal de lucru chiar şi pentru cei din sediul din Londra al MI6. Simon ştia că dacă nu-l găseşte pe Barry la birou, reținut de vreun proiect important, era foarte probabil ca acesta să fie acasă. În cel de-al doilea caz, apelul său avea să fie transferat în suburbia unde locuia Barry. Era greu de imaginat, însă foarte puțini oameni duceau o viață privată atât de anostă ca a celor din sediul central.

Se dovedi că avusese dreptate când bănuise că Barry e acasă. Apelul său fu transferat şi după câteva secunde, îi răspunse o voce împleticită, de bețiv. Când auzi cu cine are de-a face, Barry începu să latre:

— Nu te cunosc. Să nu mai suni aici!

Simon se încruntă.

— Ce vrei să spui? Ce dracu' se petrece acolo?

— La naiba, Simon! Ai fost *îndepărtat fără recurs.* Habar n-am în ce rahat te-ai mai băgat. Nu-mi spune! Nu-mi explica! Stai departe de mine, de Ada Jackson şi pentru numele lui Dumnezeu, stai departe de MI6. Sper din toată inima să fii cu adevărat Simon Childs, pentru că ăsta e ultimul avertisment pe care îl primeşti! Legătura se întrerupse brusc.

Simon rămase nemişcat, incapabil să mai zică ceva. Lăsă apoi telefonul jos, o privi pe Liz şi-i repetă ce-i spusese Barry.

— Lucrez cu el de ani de zile, încheie el cu o voce încordată. Nu e vorba de nici o glumă.

— Ai spus că părea băut. Poate a luat-o razna din cauza băuturii.

Ochii albaştri ai lui Simon se întunecaseră de furie.

— Există o cale prin care pot să verific acest lucru.

Formă din nou numărul lui Barry de la sediul MI6. Nu-i răspunse decât un robot: „Numărul de la care sunați nu este acceptat de această agenție. Avertisment: nu încercați să sunați din nou!"

Simon simțea o durere sfâşietoare în piept. Respira din ce în ce mai greu. Apăsă pe tasta *off* şi repetă în gând cele două mesaje, nevenindu-i să creadă că MI6 putea fi manipulat în aşa hal. Ca orice altă organizație de mari dimensiuni şi MI6 suferea din cauza

obişnuitelor politici interne, din cauza geloziilor ocazionale sau din dorința unor şefi de a-şi ascunde incompetența. Din acest punct de vedere, putea fi o organizație a naibii de enervantă. Pe de altă parte însă, era o organizație vitală pentru securitatea Marii Britanii şi una dintre puținele oaze de stabilitate din viața lui. Nu îndrăznea să se gândească la ce se putea întâmpla dacă până şi o organizație ca MI6 putea fi penetrată. Nu îndrăznea să se gândească la efectul pe care această descoperire incredibilă îl putea avea asupra siguranței sale şi a lui Liz.

Ea îl privea din ce în ce mai alarmată.

— Ce s-a întâmplat?

— Şantajistul a reuşit să penetreze MI6. E singura explicație. Dumnezeule! Cum a fost posibil? Dumnezeule!

Strânse volanul atât de tare încât i se albiră degetele.

— M-au lăsat să vorbesc o singură dată cu Barry, ca să mă poată avertiza. N-o să mai pot lua legătura cu el din nou dacă folosesc telefonul ăsta şi numele meu adevărat. Şi dacă încerc să-i păcălesc sau dacă nu respect regulile, sunt terminat.

— O condamnare la moarte! De ce? Doar n-ai făcut nimic care să justifice această sancțiune fără recurs.

— Cine este acest şantajist? Cine poate să aibă atâta putere?

Liz se cuprinse cu brațele, străbătută de un fior rece. Trebuia să-i povestească şi lui despre înscenarea de care avusese ea parte.

— Oamenii care m-au manipulat pe mine timp de cinci ani şi i-au răpit pe Sarah şi pe Asher au această putere.

— Te-au manipulat? se încruntă el.

— M-au păcălit. M-au controlat. M-au folosit. O înscenare foarte bine construită, impecabil orchestrată, al cărei erou principal am fost eu. Îi povesti furioasă istoria celor cinci ani în care fusese o simplă marionetă şi încheie cu moartea lui Mac, falsul ei mânuitor de la CIA şi cu telefonul pe care îl dăduse „porții” ei de la Langley.

— Dumnezeule, oftă Simon. Vrei să spui că nu cei de la CIA ți-au orchestrat toată povestea asta?

— Este exact ce vreau să spun. Aceşti indivizi au destulă influență ca să convingă o bine cunoscută fundație să-mi acorde un post academic pentru care se găseau probabil câteva zeci de specialişti mult mai calificați decât mine. Au forțat întreruperea bruscă a serialului de la televiziune. Şi au avut resursele şi cunoştințele necesare pentru a mima procedurile şi modul de acțiune al celor de la Langley atât de perfect încât au reuşit să mă păcălească nu numai pe mine, dar şi pe Asher.

Cele povestite de ea îl lăsară mut de uimire pe Simon. Nu era de mirare că ezitase atât de mult până să-i dezvăluie adevărul. Având în vedere apartenența sa la MI6, ar fi fost foarte posibil ca şi el să joace un rol în coşmarul pe care îl trăia ea.

— Sarah, Asher, tu, eu... încearcă să ne prindă pe toți ca într-o plasă de păianjen.

Stăteau amândoi nemişcați în maşina cufundată în întuneric, al cărui motor mergea în ralanti. Liz încerca cu disperare să scape de senzația aceea permanentă că este vânată şi că în secundele următoare cineva înarmat cu un Uzi avea să sară de undeva şi să ciuruie Peugeot-ul cu gloanțe. Se uită la el cum stătea cu mâinile încleştate pe volan. Simon privea cu o expresie gravă drept în față, spre tomberoanele cu gunoi şi zidul din cărămidă.

Întoarse capul spre ea şi cei doi schimbară o privire plină de înțelegere. Pentru câteva secunde, cabina maşinii se transformă într-un cocon care îi apăra de zgomotele oraşului! Şi de amenințarea continuă a urmăritorilor.

— Ce părere ai dacă am apela la CIA? întrebă el.

Liz se gândise şi ea la varianta aceasta. La urma urmei, nu cei de la Langley o supuseseră la cel de-al doilea interogatoriu. Nu ei creaseră povestea aceea obscenă în Santa Barbara. În cel mai rău caz, CIA se făcea vinovată de un dezinteres activ. În cel mai bun, putea fi acuzată de neglijență. Experții de la Langley erau însă printre cei mai buni din lume. Ar fi putut beneficia de toată puterea lor de analiză în ceea ce privea fotografiile şi documentele găsite de Simon.

— Foarte bine, zise ea brusc. Langley să fie. Au câteva case conspirative în Paris.

— Eşti sigură că vrei să facem asta? Mi-ai spus că atunci când ai vorbit cu „poarta" ta, acesta a reacționat ca şi cum nu ai fi fost în toate mințile.

— Asta înainte de a-i spune că CIA are un motiv pentru a se arăta interesată – Asher. Unul de-al lor care a dispărut. Tu porneşte maşina. Eu îi sun. Nu trebuie să stăm prea mult în acelaşi loc.

Simon băgă în marşarier, ieşi cu spatele de pe alee şi apoi intră cu maşina în trafic, înaintând cu viteza impusă de coloanele de maşini. Liz căută în geantă până reuşi să găsească telefonul mobil pe care îl descoperise în jacheta pierdută. Jacheta se afla şi ea în geantă împreună cu o bucată boțită de hârtie. Un bilet uitat de cineva în buzunarul jachetei. Avea să-i povestească şi lui Simon

despre biletul acela, însă mai târziu.

Formă numărul. Frank Edmunds era în birou.

— Tot eu sunt, Frank, spuse ea cu o voce resemnată.

— Da? Măi să fie! Te-ai hotărât în sfârşit să mă laşi să te ajut?

Sediul CIA
Langley, Virginia

Frank Edmunds nu era în apele lui. De îndată ce termină de vorbit cu Sansborough, întrerupse legătura şi rămase nemişcat în fotoliu. Directorul Jaffa îi ordonase să aibă pregătită o casă conspirativă în caz că ea suna din nou şi acest lucru se întâmplase. Era clar că Jaffa ştia mult mai multe decât el şi putuse să anticipeze modul în care va acționa. Sansborough i se păruse însă perfect normală de data asta şi foarte convingătoare.

Pe fereastră se vedeau, pierzându-se în depărtare, dealurile verzi, împădurite ale Virginiei. Teancurile de dosare din birou erau dovada unei activități care nu înceta niciodată. Pe ecranul monitorului erau deschise trei ferestre, fiecare dintre acestea corespunzând câte unui agent care urma să primească o nouă misiune.

Nu îi plăcuse niciodată de Sansborough. Cum să ai încredere în cineva care fusese crescut într-o familie de asasini, care mai şi acționaseră pentru tabăra cealaltă? Jaffa era însă un profesionist. Îşi trata cu respect toți colegii, chiar şi pe ea. În lumea spionajului, nu puteai şti niciodată de cine ar fi putut avea nevoie CIA la un moment dat.

Cugeta la ceea ce îl prevenise directorul că ar putea ea să-i spună şi la faptul că ea nu-i spusese totuşi nimic referitor la cel mai delicat aspect – minciuna ridicolă cum că ar exista nişte dosare ale Carnivorului. Din clipa în care directorul îl avertizase, meditase continuu la chestia asta. Dacă ar fi fost adevărat, ar fi fost într-adevăr o bombă. Însă bineînțeles că nu era decât încă una din fanteziile ei.

Cu toate astea… Asher Flores era o problemă total diferită. Dacă acesta chiar fusese răpit…

Îl sună pe Walter Jaffa.

— Da, Frank, răspunse imediat secretara acestuia. Aştepta să-l suni.

Se auziră două clicuri şi apoi începu să vorbească cu şeful

Direcției Administrative. Îi relată lui Walter Jaffa tot ce îi spusese Sansborough.

— Acei doi profesori din Santa Barbara despre care ți-a povestit ea au fost uciși din ordinul *ei,* îi reaminti directorul. Şi nu uita de femeia din Londra pe care a eliminat-o ea însăşi. În ceea ce priveşte răpirea lui Flores, nu e altceva decât o altă creație de a ei. Flores execută o misiune sub acoperire, atât de secretă că nu-ți pot spune nimic despre ea. Sansborough a aflat fără îndoială despre asta, nu înțelegi? La naiba, a reuşit să ne penetreze! Trebuie să fie oprită, Frank. Imediat.

— Eu… Frank Edmunds răsuflă prelung. Părea atât de convingătoare.

— Ai crezut-o? întrebă exasperat directorul. Asta demonstrează cât de bună e. Are fără îndoială nevoie de un loc unde să se ascundă, aşa că era normal să vină cu o poveste! Cu care să-ți câştige simpatia. Ştie că tu eşti autorizat să-i oferi adăpost într-una din locuințele conspirative fără să mai soliciți aprobare pentru asta. Şi-a făcut probabil calculul că până apuci tu să verifici tot ce ți-a spus ea, va reuşi să scape de cei care o urmăresc şi apoi îşi va vedea de treabă, curată ca lacrima.

Frank trase o înjurătură în gând. Se lăsase păcălit de această femeie. Ce se întâmpla cu el? Nu mai era în stare să distingă anumite semnale? spuse cu o voce fermă:

— La următorul ei apel vom descoperi de unde sună. O să facem în aşa fel încât să pară un accident, exact aşa cum ați ordonat.

Paris, Franța

Gino Malko reduse viteza Citroenului şi privi spre cei doi jandarmi care ieşeau din bistroul din colțul străzii şi se îndreptau zâmbind spre maşina în care patrulau. Trase o înjurătură şi apăsă pe pedala de accelerație. Văzu în oglinda retrovizoare cum cei doi se urcă în maşină, ignorând complet dispozitivul GPS plantat pe vehiculul lor. Fără îndoială că era opera ticălosului acela de Simon Childs.

Cine altcineva ar fi putut face chestia asta? Malko se uită la ecranul GPS. Simon Childs avea impresia că este foarte deştept, însă Gino Malko ştia cum să vâneze atât vulpi, cât şi oameni. Un bun urmăritor nu acționa niciodată fără să-şi ia măsuri de precauție. Tocmai de aceea Malko plantase un al doilea dispozitiv

pe interiorul aripii Peugeotului, într-un loc unde nu putea fi depistat prea uşor. Nu fusese deloc greu, acţionase atunci când Simon Childs lăsase maşina parcată pentru mai mult timp la câteva cvartale distanţă de Champs Elysees. Simon Childs era bun, însă nu suficient, pentru că ar fi trebuit să examineze maşina mai bine.

După scurtul moment de optimism pe care şi-l permisese, Malko analiză din nou harta electronică. Semnalul staţionar corespundea maşinii de poliţie. Avea prin urmare să urmărească semnalul care se deplasa. Acela era Peugeot-ul. Simon Childs nu mai avea cum să scape.

*

La zece minute după ce îşi luase rămas-bun de la Frank Edmunds, Liz îl sună din nou. El o aştepta şi îi dădu adresa casei conspirative, care se afla în cel de-al şaselea arondisment.

— E o ascunzătoare bună, o asigură el. O să te sun acolo să văd dacă ai ajuns cu bine. Unde sunteţi acum, ca să le spun cam când să te aştepte?

Treceau printr-o intersecţie din Montmartre şi ea îi citi numele străzilor.

— Să ai grijă, continuă Frank cu o voce îngrijorată. Sper că eşti înarmată.

— Bineînţeles că sunt.

— Foarte bine. Şi tipul de la MI6 e înarmat?

— Doar ştii că e.

— OK, zi-mi ce maşină aveţi şi ce număr de înmatriculare, ca să vă poată vedea rapid oamenii noştri în caz că vă urmăreşte cineva.

— Ştiu şi singură cum să scap de o coadă, Frank şi maşina e un Peugeot, zise ea încruntându-se. Îl întrebă pe Simon care este numărul de înmatriculare şi îl repetă apoi în receptor. De ce ai nevoie de toate astea?

— Casa conspirativă are curte. Porţile sunt imense – din lemn masiv. Vor trebui să le deschidă ca să puteţi intra înăuntru, deci cu cât vă recunosc mai repede, cu atât mai bine. Să te aştept cu ceva special acolo?

— Cu nimic, mulţumesc.

Edmunds începu să râdă.

— Aşa spune mereu şi soţia mea – „nimic”. Apoi începe să-şi aducă aminte când sunt în pat. „Frank, vrei să te duci să verifici uşile?”, „Frank, vrei să te duci să dai drumul câinelui să intre în casă?” Frank, vrei să faci asta, Frank, vrei să faci aia. Şi dacă refuz

să mă mai scol din pat, îmi aduce aminte de situațiile în care nu am ascultat-o şi de „teribilele consecințe". Ai zice că are un dosar în care şi-a notat toate greşelile mele. Poate are de gând să mă şantajeze cu asta. Dar după douăzeci de ani de căsnicie, bănuiesc că nu e ceva chiar aşa de ieşit din comun!..

Liz simți că i se opreşte respirația. Opri imediat legătura.

— Ştie de dosarele Carnivorului. Frica făcuse să i se usuce gâtul. Nu pot să cred. *Ştie.* Mă ținea la telefon cu toate întrebările alea stupide. Şi cei de la Langley sunt manipulați. Acum sunt şi ei pe urmele noastre. Şi ce-i mai rău, i-am dat toate detaliile ca să ne poată găsi!

Există situații în care trădarea este de înțeles, când ea izvorăşte din sentimente omeneşti cum ar fi gelozia sau dorința. Câteodată trădarea este generată de slăbiciuni ca lăcomia sau invidia. Trădarea instituționalizată era însă cu totul altceva – ceva atât de cumplit încât depăşea puterea de înțelegere şi cu atât mai periculos, cu cât instituția respectivă era mai mare decât individul. O instituție care ar fi trebuit în mod normal să fie mai mare, mai bună şi mai înțeleaptă decât entitățile care o alcătuiau.

Undeva, în adâncul sufletului, resentimentele lui Liz față de Langley mocneau de ani de zile. Acum ele explodaseră într-un val uriaş de mânie. Tremura, străbătută de forța acestuia. Revedea clar în fața ochilor momentul în care păşise pentru prima dată dincolo de uşile de la Langley. Rămăsese țintuită acolo, în holul de la intrare şi privise uimită pereții, tavanul înalt, stelele incrustate în pereți, risipa de lumină şi de spațiu care părea că promite că nimic nu e imposibil pentru binele umanității. Fusese cuprinsă de venerație şi de speranță.

Simon continua să conducă maşina cu maxilarele încleştate.

— Eşti sigură că ştie?

— Nu i-am spus nimic lui Frank despre dosarele Carnivorului. Altcineva i-a spus. E o cursă. El – cei de la Langley – ne-au întins o cursă la casa conspirativă. Şi ticălosul are acum şi numărul telefonului mobil. Liz scutură telefonul. În câteva minute vor începe să ne caute.

— Fir-ar să fie! Trebuie să scăpăm de maşina asta. Ce anume ți-a spus, mai exact?

Ea îi repetă conversația.

— Indiciul final a fost când mi-a spus că nevastă-sa are un dosar despre el pe care-l foloseşte împotriva lui. Subconştientul este aidoma unui recipient ascuns plin cu ceea ce nu îndrăznim să

spunem cu voce tare. Plin cu temeri freudiene. În plus, toată vorbăria aia inutilă. Nu avea nici un sens în afară de acela de a mă ține pe linie pentru a descoperi de unde sun. În mintea lui s-a produs o asociație cu dosarele care pot fi folosite pentru şantaj şi i-a scăpat chestia asta. Acum cei de la Langley sunt pe urmele noastre.

Simon fluieră uşor.

— Avem şi o altă problemă – jandarmii din Paris. *Herald Tribune* a publicat azi fotografia ta în legătură cu uciderea lui Tish.

— O, nu! Dacă ei au făcut asta, probabil că a apărut şi în ziarele franțuzeşti. Ai şi alte veşti proaste?

— După părerea mea cred că e suficient.

Era mai mult decât suficient. Toate telefoanele mobile erau înregistrate în bazele de date ale companiilor care asigurau serviciile. Aceste companii aveau dreptul să folosească sateliții şi mijloacele de poziționare mobile de la sol pentru a determina cu exactitate latitudinea şi longitudinea punctului de unde era generat un apel, precum şi ale punctului unde era recepționat apelul, astfel încât să poată taxa servicii cum ar fi cele de roaming. Cei de la Langley aveau atât posibilitatea de a accesa acele baze de date cât şi de a calcula cu mijloace proprii poziția unui utilizator de telefon mobil, plecând de la poziția acestuia față de stația de bază a unui anumit serviciu de telefonie mobilă. Chiar dacă ar fi închis telefonul, era posibil ca acesta să emită în continuare un semnal de identificare şi nu avea cum să verifice acest lucru fără un echipament corespunzător.

Într-un fel sau altul, era posibil ca cei de la Langley să fi descoperit deja unde se aflau. În timp ce inima bătea să-i spargă pieptul, coborî geamul portierei şi aruncă pe stradă afurisitul de telefon. Văzu cu o satisfacție amară în oglinda laterală cum acesta este zdrobit de roțile maşinii care venea după ei.

Sediul central al CIA
Langley, Virginia

Fred Edmunds rămăsese blocat. Se holba la telefonul pe care-l ținea în mână. Cățeaua îi închisese telefonul în nas. Formă repede un număr.

— Ai reuşit să depistezi unde e?

— Da, domnule. Tehnicianul îi spuse numele străzii şi locul de

unde se sunase.

Închise şi sună la Paris.

— Sansborough a luat-o razna. E înarmată şi e în continuare împreună cu ticălosul acela de la MI6. Ia echipa din locuința conspirativă şi plecați după ei. Ştiți ce aveți de făcut.

Le dădu numărul de înmatriculare şi poziția de unde sunase Liz.

— Şi aveți grijă să nu afle poliția din Paris. Nu cred c-ar fi prea încântați să descopere că acționăm pe teritoriul lor.

Trase adânc aer în piept, încercând să-şi potolească bătăile inimii. Apoi sună pentru o convorbire mai dificilă, aceea cu şeful Direcției Administrative.

— Domnule Jaffa, am nişte veşti care bănuiesc că nu vă vor încânta prea tare…

32

Paris, Franța

Simon conducea Peugeot-ul pe străduțele întortocheate din Montmarte şi se apropia de Pigalle, cartierul rău famat al Parisului, frecventat pe vremuri de Toulouse-Lautrec, Gauguin, Van Gogh precum şi de numeroşi artişti britanici din epoca victoriană. Cele mai multe dintre marile cabarete dispăruseră, însă noaptea, în vechiul cartier, viața se desfăşura în acelaşi ritm nebunesc în barurile şi localurile cu program erotic.

Liz şi Simon se uitau tot timpul în spate să vadă dacă nu-i urmăreşte cineva şi căutau un loc unde să lase maşina. Nu voiau s-o abandoneze în stradă, fiindcă acolo Malko sau cei de la CIA şi MI6 ar fi găsit-o imediat. Se mergea bară la bară. Limuzine, furgonete şi – ca peste tot pe bulevardele Parisului – taxiuri. Blestemul şi în acelaşi timp sângele vital al transportului în marele oraş.

— Ar fi bine să găsim mai repede ceva, murmură Liz.

Simon întoarse capul şi-i privi ochii strălucitori, larg deschişi mereu în alertă. Nişte ochi cărora nu le putea scăpa nimic. În acelaşi timp fața ei păstra aceeaşi expresie calmă.

Liz îi arătă cu mâna trei taxiuri care mergeau unul după celălalt, ca într-o caravană.

Mă gândeam la toate taxiurile astea. Aproape că nici nu le observi, nu? În orice oraş mare. La fel ca poştaşii sau ca gunoierii, trec neobservate, sunt pur şi simplu acolo.

Îi povesti lui Simon despre şoferul care o dusese de două ori în aceeaşi zi.

— Din punct de vedere statistic, într-un oraş plin de ele, este o coincidență extrem de bizară. De fiecare dată când văd unul, nu mă pot opri să nu mă întreb. Oricare dintre ele poate să mă urmărească – să ne urmărească.

Simon apăsă brusc pe pedala de frână şi trase o înjurătură. Liz se propti cu mâinile în bord. Centura de siguranță îi intră în piept. Un Fiat se băgase brusc în fața lor, cât pe ce să le lovească aripa.

— Le-ai văzut fețele? o întrebă Simon, cu mâinile încleştate pe volan.

— Nu. Liz îşi întindea gâtul încercând să vadă cine era în maşina din faţă.

Fiatul încetini, forţându-l şi pe Simon să reducă viteza. Pe banda din stânga maşinile continuau să treacă în viteză. Se apropiau de o intersecţie.

— Cred că o să o iau pe acolo. Vocea lui Simon era încordată.

— Supraveghez eu Fiatul.

Maşinile mici, cu alură sportivă ca Fiatul din faţa lor, erau foarte rar folosite pentru urmăriri sau pentru supraveghere. Erau prea bătătoare la ochi. De obicei erau preferate maşini obişnuite, cu motoare modificate. Existau însă şi excepţii aşa că, în timp ce Simon dădea colţul, Liz rămase cu privirea aţintită asupra Fiatului. Maşina trase însă pe dreapta şi din ea sări un tânăr îmbrăcat în frac. Dădu ocol Fiatului, deschise portiera de pe partea cealaltă şi ajută să coboare o tânără în mini, care era toată numai un zâmbet.

Liz se răsuci în scaun, cu un surâs pe faţă.

— Nu avem de ce să fim îngrijoraţi. Au cu totul alte lucruri în cap.

— Dacă tot veni vorba despre îngrijorare… începu Simon şi făcu un gest spre braţul lui Liz.

— O zgârietură. Un glonţ care mi-a crestat braţul, asta e tot.

— Bine că mi-ai spus şi mie până la urmă.

— Nu mi s-a părut prea important faţă de tot ceea ce s-a întâmplat de atunci. Oricum, am bandajat rana.

— E totuşi o rană şi…

Liz se răsuci pe scaun.

— Tocmai ai trecut pe lângă o parcare. Am putea lăsa maşina acolo dacă reuşim să intrăm.

— Merită să încercăm.

În Parisul atât de aglomerat, majoritatea garajelor private nu aveau de cele mai multe ori nici un loc liber. Trebuia să aştepţi luni de zile, uneori ani, ca să se elibereze vreunul. Având în vedere că cererea era atât de mare, majoritatea nu aveau nici un indicator la intrare, iar reclama în acest domeniu era ca şi inexistentă. Liz nu observase intrarea îngustă decât când aproape trecuseră de ea.

— Te deranjează dacă pun pistolul Uzi în geanta ta sport? îl întrebă ea. Aici n-o să se vadă.

— Bagă înăuntru şi plicul cu fotografii, te rog.

Simon ocoli cvartalul şi se apropie din nou de intrarea întunecată a garajului. Mai mulţi petrecăreţi traversară strada

printre maşini. Claxoanele începură să sune imediat în semn de protest şi Simon profită de pauza din trafic pentru a trage maşina în fața intrării în garaj.

Un paznic se apropie în fugă de ei, cu o privire încruntată, clătinând din cap şi făcându-le semn cu mâna să plece de acolo.

— *Non, non.*

Bărbatul era neras, însă purta o uniformă proaspăt călcată. Mişcările sale trădau o bună condiție fizică, iar pe față avea o expresie hotărâtă, oficială.

— Vrei să mă ocup eu? şopti Liz.

— Lasă, mă descurc.

Simon coborî geamul.

— *Bonsoir, monsieur*. O mare stăpânire de sine, o doză de familiaritate şi folosirea limbii franceze reprezentau cheia succesului în rolul pe care îl jucau.

Paznicul era indignat.

— Aici este o parcare privată, zise el în franceză, agitându-şi mâinile ca şi cum ar fi vrut să împingă Peugeot-ul înapoi în stradă. Vă rog să...

Simon îi zâmbi amabil.

— Folosesc locul prietenului meu, începu el să explice în franceză. A plecat la Nisa pentru câteva zile. Nu v-a spus?

Paznicul se încruntă şi mai tare.

— Nu-mi aduc aminte să fi pomenit cineva de dumneavoastră, *monsieur.*

Simon îl privi supărat.

— Ticălosul de Jean-Michel! Pun pariu că a uitat. Nu e vina dumneavoastră. Ăsta-i Jean-Michel, ce să-i faci! Un neserios, nu eşti de acord, dragă? întrebă el întorcând capul spre Liz.

Liz zâmbi uşor.

— Aş spune mai degrabă că e foarte leneş, *mon cheri.* Jean-Michel nu e un tip pe care să te bazezi, în afară de cazul când e vorba de vreo femeie. În astfel de situații, e un adevărat satir. Liz privi nerăbdătoare ceasul. Putem parca acum? Nu aş vrea s-o dezamăgim pe Marie.

— Ai dreptate. Simon ridică privirea spre paznic. V-am plictisit suficient. Cred că aveți o mare responsabilitate aici. Jean-Michel ne-a dat numărul locului de parcare. Ne descurcăm şi singuri.

Paznicul privi cu coada ochiului spre ghereta din sticlă unde îl aştepta un termos cu cafea şi un croissant. Era un om cu priorități foarte bine stabilite.

— *Merci beaucoup*, încheie binevoitor Simon şi intră cu maşina în garaj.

— Ce face? întrebă Liz imediat. Vine după noi? S-a dus să telefoneze ca să raporteze pătrunderea noastră? Nu voia să-i mărească suspiciunea paznicului întorcând capul în direcția lui.

Simon aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— A rămas acolo şi se uită încruntat la noi. Simon pilota maşina cu viteză redusă pe rampa îngustă, trecând pe lângă şiruri de maşini parcate atât de aproape una de cealaltă, încât nici o uşă nu putea fi deschisă în întregime.

— Ce mai face acum? întrebă ea din nou.

Simon răsuflă uşurat.

— Se duce înapoi la cafeaua şi croissantul său. Peugeot-ul continua să urce şi să înainteze pe culoar. Se uitau în toate părțile după un loc liber. Abia când ajunseră sus de tot, Liz reuşi să găsească unul. Simon intră în spațiul liber şi opri motorul. Tăcerea se lăsă brusc în garaj. Tavanul jos şi maşinile cufundate în întuneric şi înghesuite una în alta îl făceau să semene cu o criptă, însă pentru o clipă locul acela devenise un adăpost la fel de bun ca oricare altul, aşa căi amândoi putură să răsufle uşurați.

— Ar trebui să continuăm să facem schimb de informații, spuse Liz aruncând o privire peste umăr. Dacă unul dintre noi pățeşte ceva...

— Bine, ai dreptate. Hai să mai rămânem aici câteva minute. Continuă tu cu povestea.

— Bună încercare. Dar e rândul tău. Povesteşte-mi despre uciderea baronului. Spuneai că erai ascuns pe balcon?

Mâinile lui Simon se încleştară pe volan. Îşi curățase sângele de pe degete, însă locul unde se frecase pielea era încă vizibil, rănile fiind aproape negre în lumina slabă din incinta garajului. Se răsuci ca să o poată privi mai bine, se sprijini cu spatele de portieră, însă corpul său era în continuare încordat. Stătea acolo ca un arc, gata să sară dacă ar fi fost nevoie să răspundă la un atac.

— Baronul era indignat, furios, începu el fără nici un preambul. Se răstea la celălalt bărbat aflat în încăpere. Spunea cam aşa: *„Să te foloseşti de zonele gri ale legii pentru a te îmbogăți e una. Să ucizi e cu totul altceva.”* Apoi a înşirat numele celor despre care pretindea că au fost ucişi din ordinul celuilalt – Terrill Leaming în Zurich, o femeie în Londra şi un bărbat în Paris. Lista neagră a şantajistului, fără îndoială.

— Da. Sărmana Tish! Pentru o clipă, în fața ochilor lui Liz apăru

din nou fața blândă a acesteia, perna electrică care îi încălzea oasele bătrâne.

— Apoi a zis cam aşa: *„Am fost un prost că m-am lăsat convins să iau parte la aşa ceva. Câți mai trebuie să moară până să ajungem la Dreftbury? Îți dau banii, însă numai dacă îmi aduci dosarele Carnivorului. Dacă nu, nu vezi nimic de la banca mea.”* A amenințat apoi că spune totul Spiralei, cine o mai fi şi ăsta sau asta şi apoi am auzit focul de armă. A fost tras dintr-o armă cu amortizor, ceea ce înseamnă că ucigaşul venise pregătit. Aici nu e vorba numai despre dosarele Carnivorului – e la mijloc şi o mare sumă de bani. Nimeni nu reuşeşte să obțină o întrevedere privată cu un magnat financiar de calibrul lui de Darmond, dacă nu e vorba de o sumă mare… sau de un şantaj. Deşi se pare că între cei doi exista deja o relație bancher-client.

— Până în momentul în care au apărut divergențele între ei. Divergențe care s-au dovedit fatale pentru baron.

Simon încuviință cu o mişcare a capului.

— Ucigaşul a mai spus ceva ce indică natura personală a relațiilor dintre ei. S-a adresat baronului apelându-l cu numele Hyperion. Baronul are bineînțeles foarte multe nume, aşa cum au toți aristocrații francezi şi britanici, însă „Hyperion” nu se numără printre acestea. Am verificat.

Liz ridică brusc capul.

— Hyperion? În Santa Barbara, Kirk şi decanul raportau despre mine cuiva numit Themis.

Simon se uita la ea fără să înțeleagă.

— Şi ce legătură are?

— Hyperion şi Themis sunt doi dintre Titani.

— Titani?

— Ce s-a întâmplat cu educația britanică clasică? Grecii antici credeau că Cerul şi Pământul au fost părinții, iar Titanii copiii lor. Copiii Titanilor au fost zeii.

Inima începu deodată să-i bată cu putere şi scoase repede bucata boțită de hârtie pe care o avea în geantă.

— Voiam mai demult să-ți arăt ceva… când am dat de jacheta aceea pe alee, am găsit nu numai un telefon mobili dar şi biletul ăsta.

Simon aprinse lanterna şi ea netezi bucata de hârtie. Citiră amândoi:

„Sună-l pe Cronus la ora 4 P.M.”

— Cronus e numele altui Titan, spuse Liz. Avem trei până

acum. Prea multe ca să fie o simplă coincidență.

— Câți Titani sunt în total?

— Depinde unde citeşti despre ei. Şase sunt considerați în general a fi cei mai importanți, iar Cronus era conducătorul lor. Până când a fost detronat de fiul său, Zeus.

— Simpla pronunțare a numelui acesta, „Titani", îmi provoacă o stare de nelinişte. Un nume care înseamnă putere. O putere imensă. Ceva ce baronul de Darmond avea fără-ndoială.

— Cel care m-a manipulat pe mine – Themis – avea categoric foarte multă putere. Dar de ce să folosească numele astea? O fi vreun fel de organizație? Un club de elită?

— Membri ai unei frății? A unei asociații secrete? În orice caz, chestia asta vine în ajutorul nostru fiindcă ne ajută să facem legătura nu numai între baron şi Themis, dar şi între cineva care era acolo, în depozit, cu Sarah şi Asher. Cineva care era în aceeaşi echipă cu răpitorii.

— Ai dreptate. Ce crezi că a vrut să spună baronul când a zis „înainte de a ajunge la Dreftbury"? Există în Scoția o stațiune cu numele ăsta, celebră pentru terenurile sale de golf. Pe vremea când eram la şcoală, țin minte că am fost o dată cu mama ca să-şi viziteze o prietenă ce locuia prin apropiere şi am stat acolo la hotel. Se pare că baronul şi şantajistul plănuiseră să se întâlnească la Dreftbury. Dar când? E posibil ca Titanii să facă parte dintr-un club select de jucători de golf şi poate reuşim astfel să aflăm când urmează să ajungă şantajistul acolo.

— Fir-ar să fie! făcu brusc Simon. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Baronul s-a referit la întrunirea Nautilus!

— Nautilus?

— Da, se ține la Dreftbury anul ăsta. Nautilus organizează în fiecare an o întâlnire la care participă cei mai importanți pioni ai politicii şi economiei mondiale – un fel de Davos la scară mai mare. Totul înconjurat însă de mult mai mult mister. Având în vedere averea şi influența baronului, era logic ca acesta să facă parte din Nautilus. După toată publicitatea care s-a făcut în presă întâlnirii G-8, ar fi fost normal să fac imediat legătura. Vezi tu, Nautilus îşi programează întotdeauna întâlnirea anuală de vineri până duminică, în timp ce reuniunea G-8 începe luni şi aranjamentul acesta e foarte convenabil şi pentru G-8, pentru că mulți din Nautilus participă la ambele întruniri.

— Întrunirea G-8 se ține în Glasgow!

Simon încuviință din cap.

— Puțin mai sus de Drefbury. Asta înseamnă că reuniunea Nautilus trebuie să înceapă mâine după-amiază.

G-8 era o întâlnire informală a conducătorilor celor mai bogate state din lume – Marea Britanie, Canada, Franța, Germania, Italia, Japonia şi Statele Unite plus Rusia. Participau de asemenea funcționari superiori de la Fondul Monetar Internațional, ONU, Banca Mondială şi Organizația Mondială a Comerțului.

Liz apucă grăbită geanta şi dădu să deschidă portiera.

— Trebuie să ajungem acolo! Trebuie să... deodată înlemni cu urechile ciulite.

Simon se răsuci pe scaun.

— Am auzit şi eu.

Scoaseră armele.

Liz văzu lumina unei lanterne.

— E paznicul.

Lumina lanternei cerceta maşinile aflate mai jos de ei şi se opri până la urmă pe Peugeot, inundând maşina în care se aflau cei doi.

— *Sacre bleu*! se auzi o voce puternică. Ce faceți aici?

— E mai bun decât mă aşteptam. A ținut minte maşina. Simon deschise portiera şi se strecură afară din maşină, ținând pistolul la spate. Stătea aplecat din cauza tavanului jos, în lumina lanternei.

— Vă pot ajuta cu ceva, *monsieur*? întrebă el cu căldură.

Încruntat, paznicul rămase pe loc, însă lăsă lumina să coboare spre picioarele lui Simon. Acesta putu să vadă că în cealaltă mână, bărbatul avea un baston de polițist.

— V-am tot aşteptat să ieşiți, mârâi paznicul. Ştiți că Pigalle nu are o reputație prea bună. M-am gândit că ați pățit ceva *non?*

— Am stat puțin de vorbă cu soția. Nu vă faceți probleme pentru noi.

— *Non, non.* Dacă unul dintre proprietari raportează lipsa vreunui obiect din maşină? Nu păreți a fi hoți, însă de unde pot să ştiu? Vă rog să nu mai rămâneți aici, indiferent dacă vă lăsați maşina sau nu. Le făcu un semn spre casa scărilor din centrul clădirii. Nu contează. Trebuie să plecați. Dacă nu, chem jandarmii.

Liz ieşi şi ea din maşină, având în mână geanta ei şi pe cea a lui Simon. Îi zâmbi dulce acestuia peste capota maşinii!

— E în ordine, Homer. Oricum îmi era foame. Am întârziat deja la aniversarea lui Marie. S-a făcut foarte târziu.

Simon îi făcu cu ochiul şi se întoarse spre paznic.

— Ea e şeful.

Se îndepărtară de maşină şi Liz îi întinse geanta. De îndată ce începură să coboare treptele, paznicul se îndreptă spre rampa pe unde urcaseră cu maşina.

Simon băgă pistolul în geantă, însă nu trase fermoarul. Îi zâmbi uşor lui Liz.

— Nu mi-am închipuit niciodată că aş putea purta numele Homer.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Şi tu mi-ai spus „şefa”, aşa că suntem la egalitate.

Chicotind uşor, Liz cobora scările înaintea lui, însă sub aparenta sa bună dispoziție se ascundea o dorință disperată de a găsi un loc sigur unde să lucreze şi un expert care să-i ajute să înțeleagă documentele pe care le fotografiase Simon. Avea sentimentul că erau foarte aproape de clipa în care vor afla cine se ascundea în spatele tuturor acelor crime şi vor descoperi unde se aflau dosarele, precum şi Sarah şi Asher, presupunând că aceştia mai erau în viață. Îşi stăpâni cu greu un fior şi începu să coboare mai repede.

Ajunseseră pe la jumătatea scării, când Liz se opri brusc. Zâmbetul de pe fața ei se evaporă imediat. Jos, undeva sub ei, se auzeau nişte paşi uşori.

— Mai multe persoane de data asta, zise Simon în şoaptă. Care încearcă să nu facă zgomot.

— S-ar putea să nu fie nimic.

— Dar s-ar putea să fie totuşi ceva.

Având încă vii în minte imaginile masacrului din depozitul firmei Eisner-Moulton, Liz începu să alerge în jos pe scări spre etajul trei al clădirii. Simon o urma îndeaproape. O dată ajunşi acolo, se ascunseră şi rămaseră în aşteptare.

33

Prometeu, un bărbat în vârstă de şaizeci de ani, într-o formă fizică excelentă, îşi făcea alergarea de seară pe cheiul Senei. Nu acorda nici o atenție sudorii care îi şiroia pe față. De statură mijlocie, bine făcut, făcuse sport toată viața – tenis, golf şi jogging. Fața sa bronzată era brăzdată de riduri, semn al expunerii îndelungate la soare.

În public era cunoscut pentru averea sa, pentru actele sale caritabile şi pentru relațiile pe care le avea. În realitate însă Prometeu ducea o viață solitară, plină de amărăciune. Irascibilitatea sa era foarte bine cunoscută de personalul său de serviciu. Căsătorit şi divorțat de cinci ori, trăia singur în apartamentele pe care le deținea în New York, Paris, Londra şi Roma. Era recunoscut în Lumea Nouă ca pionier al unui tip de fonduri de investiții care, cu ani în urmă, când fusese lansat, reprezentase o mare noutate.

Îmbrăcat într-un tricou alb şi pantaloni scurți de aceeaşi culoare, alerga acum prin dreptul faimoaselor standuri de carte de pe cheiul Senei. Tălpile pantofilor Nike loveau ritmic pavajul de piatră cubică al cheiului. Nefiind un om înclinat spre introspecții profunde, nu stătuse să analizeze prea mult ce se ascundea în spatele impulsului de a alerga în acea seară. Nu punea acest impuls pe seama evenimentelor din ziua aceea, în care aflase că fusese dat în judecată de statul New York pe motiv că favorizase Darmond Brokerage în schimbul unei oferte de acțiuni foarte promițătoare.

Era furios şi destul de îngrijorat. Potrivit noilor acuzații, el direcționase anumite activități financiare ale Inquox „firma sa de investiții – spre diviziunea de brokeraj a Băncii Darmond în schimbul unor oferte valoroase de acțiuni ale unor firme nou apărute pe piață.

Procurorul general al statului New York cerea o amendă de douăzeci şi opt de milioane de dolari, sumă care se presupunea că ar reprezenta profitul obținut de pe urma vânzării acțiunilor. Şi asta nu era tot. Ticălosul dorea alte cinci sute de milioane – ce pretenție absurdă! – pentru ceea ce pretindea a fi profituri obținute de pe urma vânzării acțiunilor Inquox. Aflase despre aceste

acuzații de la avocatul său, care îi citise la telefon ce apăruse în presă, pentru că nu primise încă documentele oficiale: *„Acțiunile au fost achiziționate în mod ilegal datorită faptului că s-a procedat la o publicitate agresivă din partea analiştilor de brokeraj de la Darmond”.*

Se întâlnise cu procurorul general la câteva petreceri organizate la Metropolitan Museum of Art, petreceri la care participa ori de câte ori se afla în New York. Făcea parte din comitetul de conducere al muzeului, care se baza foarte mult pe el şi pe relațiile sale. Îşi aducea amintea că procurorul general era un tip mărunt şi slab, de o ambiție fără limite.

De fiecare dată când tălpile sale loveau pavajul, muşchii se revoltau şi simțea că îi creşte furia. Era prea mult într-un moment când trebuia să se concentreze asupra noii afaceri pe care o punea la cale în țările din fostul Bloc Estic. Era o afacere crucială, ce ar fi putut să asigure un cap de pod pentru Inquox într-o parte a lumii în care speculațiile financiare nu se supuneau deocamdată unor regulamente foarte stricte.

Supărat şi obosit, Prometeu începu să încetinească. Făcu un semn spre Raoul şi spre Roger, două dintre gărzile sale de corp, care alergaseră în urma lui. Erau amândoi roşii la față şi respirau din greu.

Raoul îi întinse o sticlă de Evian.

— Să aduc maşina, domnule Hornish?

— Merg pe jos. Prometeu – Richmond Hornish – bău şi apoi îi aruncă sticla înapoi lui Raoul, fără să se mai obosească să-i pună dopul. Apa curse pe cămaşa acestuia şi pe bluza unei femei care tocmai trecea pe acolo împreună cu un băiețel. Expresia de pe fața lui Raoul nu se schimbă deloc, în timp ce femeia scoase un strigăt de surpriză şi-şi trase băiatul lângă ea.

Cuprins de o satisfacție de moment, Hornish se întoarse şi se îndreptă spre hotelul său privat. Nu dădu nici o atenție scuzelor pe care Raoul le adresa femeii şi întinse o mână. Roger îi dădu imediat un prosop de pluş. În timp ce îşi ştergea fața şi gâtul, Hornish auzi sunetul telefonului său mobil, ce era agățat la centura lui Roger. Îi smulse grăbit gardianului telefonul şi le făcu un semn scurt şi poruncitor cu mâna. Cei doi se îndepărtară până la o distanță de unde nu puteau auzi ce vorbea el.

Trase adânc aer în piept.

— Aici Prometeu.

— Unde te afli acum, Prometeu?

— Sunt încă la Paris. De ce?

— Trebuie să ne întâlnim, toți membrii Spiralei. La locuința mea din Londra, peste două ore.

— O să fiu acolo. Ce naiba se întâmplă cu dosarele Carnivorului? Aşteptam ca, atunci când suni, să mă anunți că au fost găsite.

— Credeam că ai alte lucruri la care să te gândeşti acum. Am auzit că ai necazuri la New York.

— A, asta! Citațiile sunt pur şi simplu un lucru care se poate întâmplă oricui face afaceri. Mă aşteptam să mă ții la curent cu situația dosarelor, Cronus. Încerci cumva să desfăşori operațiunea asta fără noi?

— Acuzațiile împotriva ta sunt departe de a fi ceva minor, aşa cum bine ştim amândoi şi mai sunt şi cele din California. Bănuiesc că va trebui să te împrumuți.

— Posibil, însă la Hyperion nu mai pot apela pentru aşa ceva, nu?

Privat şi exclusivist, Clubul Travellers era situat într-o clădire elegantă din inima oraşului, foarte aproape de Champs-Elysees. Atlas îşi amintea vag că edificiul aparținuse cândva unei aventuriere din secolul al XIX-lea – o marchiză al cărei nume nu reuşise niciodată să-l rețină. Bărbatul se afla în aşa-numitul Grand Salon, aşezat la o masă lipită de perete şi ținea în palme o ceaşcă plină cu ceai Assam. Ferestrele se aflau tocmai în partea cealaltă a încăperii, aşa că şansele de ascultare a conversației prin mijloace electronice de către cineva aflat în exterior erau foarte reduse. De asemenea, distanța dintre mesele din salon era suficient de mare pentru a permite discreția necesară unor discuții private.

Înalt, slab, mistuit parcă în permanență de un foc lăuntric, Atlas stătea aplecat asupra cănii cu ceai, ascunzându-şi cu greu nerăbdarea cu care-l aştepta pe Carlo Santarosa, comisarul pentru concurență al Uniunii Europene. Întâlnirea cu Santarosa era de o importanță crucială, fiindcă acesta era în măsură să aprobe proiectata fuziune ce ar fi însemnat un surplus de patruzeci de miliarde de dolari pentru Gilmartin Enterprises şi implicit, recâştigarea de către companie a poziției dominante în domeniul construcțiilor.

Îşi mai verifică încă o dată ceasul. Ticălosul întârzia.

Îmbrăcat în costul acela de gata, cu pantofii săi butucănoşi şi cravata ieftină, inginerul nu se potrivea deloc cu lambriurile din lemn închis la culoare şi liniştea aristocratică ce domina salonul. Avea degetul mijlociu de la mâna dreaptă pătat cu cerneală, iar pe masă, lângă cot, îşi aşezase telefonul mobil şi calculatorul de

buzunar. Deşi era posesorul unei averi de aproape un miliard de dolari, Atlas nu dădea prea mare importanță luxului. Aprecia Clubul Travellers nu pentru că era şic, ci pentru discreția sa. Pentru că era un loc unde se putea purta o discuție particulară. Şi mai ales, fiindcă era un loc care producea o puternică impresie asupra celor cu care făcea afaceri.

Atlas era cu puțin trecut de cincizeci de ani şi suferea deja de hipertensiune. Sub înfățişarea sa nepretențioasă şi în aparență relaxată se ascundea o inteligență deosebită şi o ambiție fără margini. Străbunicul construise Barajul Hoover[8], iar bunicul primise distincția Atlas, pentru numărul mare de nave militare pe care filiala specializată în construcții navale a firmei reuşise să le producă în condițiile dificile din timpul celui de-al doilea război mondial.

Tatăl său reuşise să-şi depăşească înaintaşii prin construcția conductei de petrol ce traversa Alaska şi prin contribuția avută la stingerea puțurilor de petrol din Kuweit, incendiate în timpul războiului din Golf. Atunci când tatăl său îl alesese pe el dintre cei trei băieți să ducă mai departe imperiul familiei, Gilmartin Enterprises era gigantul absolut al contractelor de construcții. De atunci însă, firma pierduse în permanență teren în fața noilor companii cu politici agresive de servicii şi care îşi întăreau poziția prin preluări şi fuziuni.

Atlas nu era finanțist. Era un inginer care ducea mai departe tradiția lungului şir de ingineri din familie. La fel ca aceştia şi el conducea Gilmartin Enterprises cu o mână de fier. Dar spre deosebire de înaintaşii săi, el nu reuşise încă să-şi marcheze perioada petrecută la conducerea firmei printr-o realizare remarcabilă. Nu ar fi recunoscut însă în fata nimănui cât de tare era afectat de acest lucru. Situația se va schimba foarte curând.

Telefonul începu să sune. Ora convenită pentru întâlnire trecuse de mult, aşa că Atlas fu sigur că nu putea fi vorba decât despre ceva rău.

Într-adevăr, era asistentul lui Santarosa care sunase să prezinte scuze.

— Domnului comisar îi pare teribil de rău, *senhor* Gilmartin.

— Spuneți-i că sunt foarte dezamăgit, zise rar Atlas – Gregory Gilmartin – trăgând o linie pe fața de masă folosind degetul

---

[8] Hoover Dam – baraj pe fluviul Colorado, la granița dintre statele Arizona şi Nevada, terminat în 1936. Are o înălțime 221 m.

arătător al mâinii libere ca pe un scalpel.

— Şi *senhor* Santarosa este foarte dezamăgit că nu a reuşit să ajungă la întâlnire, spuse politicos asistentul care vorbea engleza cu accent. La fel ca şi Santarosa, acesta era portughez. Oameni mărunți dintr-o țară mică, lipsită de importanță.

Gilmartin îşi înăspri tonul.

— Sper ca domnul comisar să-şi facă timp pentru o discuție mâine. Vă rog să-i spuneți asta.

— Nu pot… începu asistentul, după un moment de tăcere.

Celălalt telefon al lui Gilmartin începu să vibreze în buzunarul interior al hainei.

— Spuneți-i! se răsti el şi întrerupse legătura cu portughezul.

Aruncă o privire de jur împrejur, scoase telefonul din buzunar şi se întoarse cu fața la perete ca să vorbească.

> — *Aici Atlas.*
>
> — *Eşti tot la Paris, Atlas?*
>
> — *Bineînțeles. Ce noutăți ai?*
>
> — *Trebuie să ne vedem. Peste două ore, în locuința mea din Londra.*
>
> — *În seara asta? De ce să ne întâlnim atât de târziu, Cronus?*
>
> — *E problema cu dosarele. S-ar putea să fie nevoie să ne reevaluăm poziția.*
>
> — *Nu mă miră. Atunci când fundația e slabă, proiectul se prăbuşeşte.*
>
> — *Ce vrei să spui cu asta?*
>
> — *Eu n-am fost niciodată convins că dosarele astea există cu adevărat. Este foarte posibil să urmărim o himeră.*

*

Ultimul an nu fusese deloc bun pentru Ocean. La mică distanță de biserica barocă Saint-Louis-en-l'Âle se afla una dintre reşedințele sale favorite, o casă magnifică ridicată de un duce pe vremea lui Ludovic al XIV-lea şi aflată acum în proprietatea firmei.

Cu bustul gol, îmbrăcat doar în pantalonii de în, Ocean şedea nervos pe unul din scaunele stil Empire din dormitor şi încerca să nu se mai gândească la necazuri. Cecily cânta în baie şi se pregătea pentru el. Era un bărbat viguros, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani. Avea un păr negru şi des, un nas prusac care l-ar fi umplut de invidie până şi pe Bismarck şi un trup solid pe care îl ferise întotdeauna de îngrăşare. Ştia să se impună cu eleganță, indiferent dacă participa la o petrecere sofisticată sau la şedința unui consiliu de administrație.

Îşi luase pastila albastră în urmă cu o oră. De obicei, era un

interval mai mult decât suficient pentru a-şi face efectul, însă în ziua aceea nu era atât de sigur. Căldura serii pătrundea prin ferestrele înalte, făcând parcă să vibreze panourile de sticlă. Deasupra patului, un ventilator îşi rotea leneş palele orizontale şi pentru câteva secunde, avu senzația că a evadat într-un colț exotic din Extremul Orient... undeva în aglomeratul Beijing sau în Shanghaiul plin de culoare, locuri în care Eisner-Moulton inaugura noi fabrici de automobile şi camioane şi unde el s-ar fi putut dedica în întregime tulburătoarelor aspecte ale dezvoltării.

Cu douăzeci de ani în urmă, Ocean era industriaşul minune al Europei. Reuşise să transforme aproape peste noapte firma vest-germană Eisner Motorwerks, care renunțase la modelele sale prăfuite şi începuse să producă automobile suple, echipate cu motoare puternice, ce parcă te invitau să le conduci. După aceea, imperiul său se dezvoltase rapid, reuşind să evite perioadele de recesiune şi adaptându-se din mers schimbărilor în materie de gust ale clienților, până când Eisner ajunsese un producător de automobile, camioane şi avioane de nivel continental. În anii 1990, cumpărase Clarke Motor Company, producătorul american de automobile de lux şi apoi, fuzionase cu firma Moulton din Franța, specializată în camioane. Eisner-Moulton ajunsese astfel să producă întreaga gamă de vehicule în uzine răspândite peste tot în lume.

În ultima vreme însă conglomeratul se afla în impas şi acest lucru se datora în cea mai mare parte faptului că el fusese convins că boom-ul economic mondial avea să dureze. Cine putea bănui o asemenea răsturnare dramatică a situației? Şi mai ales, cine ar fi putut prezice că recesiunea va dura aşa de mult?

În ianuarie fusese nevoit să acopere pierderile divizii de produse electronice a firmei, cu profituri realizate de celelalte sectoare. Mutarea asta îl costase peste un miliard de euro. În martie, descoperise că unitățile producătoare de automobile ale Eisner-SUA aveau pierderi de două ori în mari decât prevăzuseră economiştii săi. Primise apoi o a treia lovitură: în mai fusese nevoit să oprească finanțarea firmei Koekker Air, producătorul olandez de avioane, aflat proporție de cincizeci şi unu la sută în posesia concernul Eisner-Moulton. Drept rezultat, Koekker fusese declarat falimentar şi Eisner-Moulton nevoit să treacă la capitolul pierderi şocanta sumă de peste patru miliarde de euro! Acum, tocmai aflase că o altă filială, Thickliner America urma să anunțe pierderi de aproape un miliard de euro. Un total de peste opt miliarde şi

anul era abia la jumătate.

Ocean sări de pe scaun şi începu să patruleze prin dormitor, furios din cauza lui Claude de Darmond. Spera să obțină de la acesta un împrumut discret, care să-l ajute să traverseze perioada dificilă şi să se extindă în noi zone, în special în Europa de Est. Avea nevoie de banii ăştia ca de aer. Citibank avea probleme cu Departamentul Justiției, Bank of America trebuia să facă față unor acuzații de spălare de bani, Deutsche Bank era măcinată de probleme interne. Unde putea el să găsească acum o bancă suficient de mare, suficient de discretă şi suficient de sănătoasă la care să apeleze?

— Christian! gânguri uşor Cecily.

Fata ieşise din baie. Era blondă şi îşi înfăşurase trupul într-un material diafan.

Menchen uită de toate necazurile şi inima începu să-i bată cu putere. Cecily făcu o piruetă şi ajunse sub baldachinul aurit al patului. Fata reprezenta pentru el mult mai mult decât o simplă distracție. Îl fascina, aşa cum numai o fată tânără, inconştientă încă pe deplin de efectul farmecelor sale, putea s-o facă.

Țesătura transparentă se răsuci pe corpul fetei şi el trase adânc aer în piept. Pe fesa ei stângă se vedea tatuajul – coada unui şarpe. Din locul unde şedea, Ocean putea simți mirosi de mosc şi violete emanat de trupul fetei. Vedea cu ochii minții cele cinci locuri intime unde Cecily aplicase costisitorul parfum.

Întreg corpul îi fu străbătut de o explozie de căldură, însă Ocean nu făcu nici o mişcare. Îi plăcea să prelungească agonia.

Fata ridică țesătura subțire şi făcu o piruetă în fața lui, permițându-i să urmărească coada de un verde-albăstrui, care pornea de pe fundul ei roz, îi înconjura şoldul spre pântece, unde se lățea şi se transforma într-un dragon roşu, desenat chiar deasupra pubisului ei blond.

Ocean rămase cu ochii holbați, respirând greu. Cârlionții erau foarte deschişi la culoare. Aproape uitase cât de inocenți. Ca ai unei fetițe.

Făcu trei paşi o prinse de încheietura mâinii şi o trase spre el.

Fata chicoti, prefăcându-se că încearcă să scape.

— *Non, non*, Christian. O, mă sperii! Fata era delicioasă, ca o prăjitură franțuzească.

— *Bon*, mormăi ei. Să-ți fie frică.

Cecily râse din nou. El o muşcă de gât. Ea gemu şi Ocean îi trase capul pe spate şi-i acoperi gura cu a lui.

*

Două ore mai târziu, Cecily sorbea dintr-un pahar cu şampanie şi alerga în pielea goală de colo-colo prin încăpere, căutându-şi hainele şi vorbind de una singură. Culcat în patul larg, Ocean o privea cu duioşie. Ținea foarte mult la fata asta. Dacă în clipa aceea ea i-ar fi cerut o diademă cu diamante, probabil că i-ar fi promis-o. Ştia însă că fata era mulțumită – chiar recunoscătoare – cu mia de euro pe care avea să i-o strecoare în poşetă la plecare. Faptul că ținea sincer la el îl impresiona cel mai mult.

Se simțea din nou ca pe vremuri. Două orgasme năucitoare, pentru care l-ar fi invidiat orice alt bărbat. Rezultat al unei magii foarte prozaice – pilula albastră. N-ar fi avut nevoie de ea pentru un singur orgasm, însă pentru două îşi făcuse cu prisosință efectul.

Telefonul mobil începu să sune. Se rostogoli spre marginea patului, însă Cecily ajunse prima cu mâna la buzunarul sacoului.

— Stai! strigă el.

Fata înlemni speriată de-a binelea, privindu-l cu ochii holbați.

— Christian?

El veni repede lângă ea, gol puşcă, aşa cum se ridicase din pat.

— Să nu mai pui niciodată mâna pe ăsta. *Niciodată.*

Îi smulse telefonul din mână, apăsă pe butonul *on* şi spuse încet:

— Aşteaptă.

Scoase apoi portofelul din haină şi îi zise fetei:

— Strânge-ți restul hainelor. Te sun eu.

Cecily îşi culese de jos hainele şi el o împinse spre uşa dormitorului, băgându-i bancnotele în mână. Fata ridică fața spre el. Ocean o sărută şi simți din nou căldura aceea care era atât de importantă pentru el. Rămase în cadrul uşii privind-o cum îşi pune pantofii, îşi aranjează fusta şi-şi scutură pletele blonde.

Fata se îndreptă spre scară şi-i făcu un semn vesel cu mâna. Afecțiunea pe care i-o arăta tânăra era falsă. Ştiuse tot timpul lucrul acesta şi acum, când era gata să revină în lumea lui, nici nu-i mai păsa. Închise uşa şi ridică telefonul la ureche.

— Aici Ocean. Tu eşti, Cronus?

— Da. Trebuie să ne întâlnim în seara asta. Peste două ore, în locuința mea din Londra.

— Spune-mi ce s-a mai întâmplat cu dosarele Carnivorului.

— Nu prea am multe noutăți. Discutăm când ne întâlnim.

— Ar fi şi cazul să discutam. Tărăşenia asta ne-a făcut să pierdem o groază de timp. Ar trebui să rezolvăm problema asta cumva, indiferent prin ce mijloace. Nu eşti de acord?

— Cred că ai dreptate. La urma urmei, toți vrem să punem mâna pe dosare, nu-i aşa, Ocean?

34

Exasperat, Cesar Duchesne se întoarse grăbit, şchiopătând la taxiul său, cu un pahar plin cu cafea tare în mână. Aparatul de emisie-recepție montat în maşină scotea fără încetare pocnituri în timp ce el transmitea ordine şi primea rapoarte de la spionii săi care se învârteau cu maşinile prin Pigalle, ducând clienți atraşi de viața de noapte sălbatică, de droguri, de sexul aflat la discreție, de reclamele de neon care vindeau iluzii. Pigalle era din ce în ce mai mult considerat a fi o zonă şic de către tineri. Proştii!

— Guignot pe strada Duperre lângă Fromentin. Aştept un client. Peugeot-ul îşi continuă drumul pe Douai.

— Trevale, ordonă Duchesne. Tu eşti cel mai aproape.

— Am înțeles.

Începând de la sud de Boulevard de Clichy până sus, la Sacre-Coeur, trimisese şofer după şofer să urmărească diverse maşini Peugeot care se dovediseră a nu fi cea pe care o căuta. Primise un raport foarte credibil, confirmat de mai mulți, cum că maşina sport părăsise Belleville – cu Childs la volan şi Sansborough pe locul din dreapta, coborâse apoi, după câteva ocoluri, în Pigalle şi dispăruse nu departe de Clichy. De atunci, nici o veste.

Duchesne urcă în maşină, porni motorul şi intră în trafic. Pentru o clipă, prin fața ochilor îi apărură alte taxiuri, alte oraşe, parfumul excitant al soției lui, emoția dragostei. Berlin. Zurich. Roma. Londra. New York. Las Vegas. Los Angeles. Atâtea oraşe. Le putea vedea pe toate trecându-i prin fața ochilor, însă peste toate acele imagini se suprapunea chipul soției sale. Un chip care îi aduce aminte de un trecut şi de o fericire care dispăruseră, care se şterseseră complet o dată cu moartea ei, cauzată de dosarele Carnivorului.

Langley, Virginia

Frank Edmunds îşi trecu îngrijorat mâna prin păr. Oamenii săi o pierduseră pe Sansborough. Străzile întortocheate şi mulțimea de trecători din Pigalle îi luaseră prin surprindere pe cei din echipa pe care o trimisese. Până să ajungă la intersecția unde fusese

localizat ultimul apel de la ea, maşina dispăruse şi nu mai era nici o urmă de Sansborough sau de Childs pe străzi sau în magazine. Avea zece oameni acolo, unii pe jos, alții în maşină. Aştepta acum neajutorat şi posomorât. În curând trebuia să-i raporteze din nou lui Jaffa şi nu simțea nici o tragere de inimă.

Paris, Franța

Paşii de pe trepte trecură prin dreptul lor şi îşi urmară drumul spre etaj. Simon şi Liz îşi scoaseră o clipă capul din ascunzătoare şi văzură doi bărbați înarmați cu pistoale-mitralieră, conduşi de un al treilea care se ghida după ecranul unui calculator portabil.

— Malko! şopti Liz furioasă. A reuşit din nou să descopere Peugeot-ul.

Simon trase o înjurătură.

— A plantat un dispozitiv de urmărire de rezervă pe maşină!

Începură să coboare din nou fără zgomot şi Simon scoase pistolul Uzi din sac. Auziseră strigătele furioase ale celor de deasupra care descoperiseră maşina goală.

Răsuflând din greu după coborârea rapidă, ajunseră în sfârşit jos, într-o sală luminată de un singur bec atârnat de tavan. Nu îi aştepta nici o ambuscadă acolo, însă nu se vedea nici o cale de ieşire, cu excepția unei uşi de incendiu.

Simon crăpă puțin uşa. Rămase ca trăsnit şi trase repede uşa la loc.

— Malko a venit cu o echipă completă. Sunt acolo patru bărbați înarmați până-n dinți. Am putea încerca să forțăm ieşirea, însă nu cred că avem prea multe şanse.

Liz era de aceeaşi părere.

— De data asta pot să ne oprească. Se duse să se uite după un colț care părea că nu duce nicăieri. Mai e o uşă aici, aproape că nici nu se vede.

Simon o urmă imediat şi ea încercă clanța.

— E încuiată, fir-ar să fie!

Deasupra lor, vocile dezbăteau cu aprindere. Apoi se auziră paşii coborând pe scări.

Simon avea un mănunchi de şperacluri în mână.

— E rândul meu.

Liz se dădu la o parte. Simon începu să încerce şperaclurile în timp ce ea sări şi sparse becul cu tocul pistolului. Fură amândoi

învăluiți în întuneric, apoi Simon aprinse lanterna. Liz veni lângă el, îi luă lanterna din mână şi o îndreptă spre broasca uşii. Simon era încordat, complet absorbit de ceea ce făcea. Desfacerea unei încuietori trebuia tratată cu maximă atenție.

Deasupra lor, zgomotul paşilor indica faptul că urmăritorii mai coborâseră încă un etaj şi acum cercetau zona. Un scurt moment de respiro pentru ei. Cu un zgomot metalic înăbuşit, Simon reuşi în sfârşit să deschidă uşa.

— La timp, respiră Liz uşurată.

Se repeziră amândoi în întuneric, însă nu reuşiră să încuie uşa în urma lor. Broasca era ruginită de partea cealaltă. Simon îşi aruncă geanta în fața uşii. Era important orice lucru care ar fi putut să-i întârzie cât de puțin pe urmăritorii lor. Liz roti fasciculul de lumină al lanternei prin încăperea care se dovedi a fi un fel de magazie, plină cu piese vechi de motor, mături şi lopeți aşezate în grămezi. Locul era plin de mizerie şi ceea ce era cel mai rău, nu se vedea nici o altă ieşire. Liz continua însă să studieze cu atenție pereții. Se vedea clar că încăperea era mult mai veche decât restul garajului. Lambriurile de lemn erau negre datorită trecerii timpului, iar pe podeaua din cărămidă se vedea un strat gros de praf. Era un fel de pivniță sau…

Simon trase o înjurătură şi se repezi spre uşa pe unde intraseră.

— E o fundătură.

Liz îl prinse de mânecă.

— Du-te, ia-ți geanta şi întoarce-te aici!

Undeva în spatele uşii se auzea cum urmăritorii lor vorbeau în aparate de emisie-recepție. Liz putea desluşi vocile şi zgomotul aparatelor. Uşa de la ieşirea de incendiu fu trântită de perete şi zgomotul paşilor deveni din ce în ce mai slab, îndreptându-se spre interiorul garajului.

Liz trase adânc aer în piept.

— Nu avem mult timp la dispoziție.

— Ceea ce fac eu acum e o dovadă a nesăbuitei încrederi pe care o am în tine. O să vină înapoi. Simon luă sacul de jos şi se întoarse lângă Liz.

— Nu au cum să ne găsească dacă noi n-o să mai fim aici. Îndreptă fasciculul lanternei spre peretele din stânga şi ocoli rapid o stivă de anvelope pentru a ajunge mai aproape. Cred că am descoperit ceva. Cercetă podeaua şi ridică de jos un obiect metalic ruginit care semăna cu un pistol-mitralieră de mari dimensiuni, deformat.

El se apropie.

— Ce e asta?

Liz îi întinse obiectul.

— Poate îmi spui tu.

— Pune lumina pe el. Simon începu să examineze obiectul. Dumnezeule! E un străvechi pistol-mitralieră Sten.

— Exact ce speram şi eu. Liz îşi reluă căutarea. Ieftine, cu cadență mare de tragere, pistoalele-mitralieră Sten fuseseră armele pe care britanicii le furnizaseră din abundență Rezistenței franceze în timpul celui de-al doilea război mondial.

Plin de admirație, Simon răsucea pe toate părțile relicva ruginită.

— Una dintre cele mai inspirate realizări ale noastre. Acesta are însă țeava îndoită, aşa că bănuiesc că a aruncat-o cineva, probabil. Se uită la Liz. Crezi că aici era un punct de trecere.

Liz ridică de jos o foaie de hârtie galbenă, îndoită la margini.

— Exact. Uite, încă o dovadă – un afiş scris în franceză şi în germană în care se oferă recompensă pentru un luptător din Rezistență.

— Dacă ceea ce spui tu e corect, înseamnă că trebuie să existe şi o altă cale de ieşire.

Liz cerceta cu atenție de jur împrejur. În timpul războiului, membrii Rezistenței îşi creaseră locuri secrete prin tot Parisul, chiar şi prin catacombe şi prin conductele de canalizare, unde se întâlneau şi planificau acțiunile. Oriunde era posibil, o încăpere era pregătită astfel încât să arate ca o fundătură, pentru a-i face pe nazişti să renunțe la căutări înainte de a ajunge la adevărata ascunzătoare.

Simon studia tavanul.

— Crezi că nişte balamale ascunse ne-ar fi de ajutor?

Ea se răsuci spre el.

— Unde?

Simon privea fix spre un loc în tavan.

— Vezi cât de ornat e tavanul? Prea ornat pentru un asemenea depozit.

Liz îndreptă fasciculul lanternei spre locul indicat de el. Tavanul era placat cu panouri din lemn cu diagonala de aproximativ şaptezeci şi cinci de centimetri. La fel ca şi pereții şi pistolul-mitralieră Sten, tavanul se înnegrise o dată cu trecerea timpului.

Simon luă lanterna din mâna lui Liz.

— Urmăreşte cu atenție linia de îmbinare a panourilor. Vezi

cum este întreruptă acolo câțiva centimetri şi apoi revine la normal? Două balamale. Aproape invizibile datorită modului în care au fost îmbinate plăcile. Îmi aduce aminte de camera pentru muzică din Oaten Place. Oaten Place se afla în Kent şi era reşedința bunicii lor.

— Dormitorul secret? Ai dreptate. În cronica familiei se spunea că, în urmă cu patru generații, Squire Oaten se îndrăgostise de profesoara de muzică a copiilor săi. În timp ce soția şi copiii săi îşi petreceau vara în Portofino, el poruncise să fie construit acel cuib secret al dragostei.

Liz şi Simon începură să înghesuie cauciucuri într-o stivă sub cele două balamale. După ce se adunară destule, ea le ținu să nu cadă, iar el se urcă pe ele. Apasă panoul de lemn în zona balamalelor până ce mai degrabă simți decât auzi un clic. Împinse panoul şi acesta se deschise. O lumină galben-roşiatică pătrunsese prin crăpătură. Simon înălță precaut capul.

— Ce vezi? întrebă ea în şoaptă.

— Nu prea multe. Ține bine cauciucurile. Vreau să sar.

În timp ce ea se străduia să păstreze echilibrul grămezii de cauciucuri, el se prinse de ambele părți ale deschiderii şi sări. Agil şi musculos ca o pisică, Simon ajunse sus imediat.

— Ce e acolo, Simon? întrebă ea de îndată ce picioarele acestuia dispărură în deschizătură.

Fața lui apăru imediat în lumină, murdară şi surâzătoare.

— E bine. O să-ți placă la nebunie.

— Abia aştept. Îi întinse lucrurile prin deschizătură.

El îndreptă lanterna în jos ca să-i facă lumină şi ea începu să rostogolească anvelopele înapoi de unde le luaseră. Se auzeau din nou paşi şi voci în casa scărilor. Din ce în ce în tare.

— Vin şi eu. Balansându-şi mâinile, îşi făcu vânt şi sări spre deschizătură. În acelaşi timp îşi înălță mâinile cât de mult putu.

Simon o prinse de încheieturi şi scoase un geamăt din cauza efortului.

Ea îl prinse la rândul ei. Durerea din brațul rănit o lovi ca o explozie. Reuşi s-o blocheze mental. *Nu acum.* Avea aceeaşi senzație de greață şi de teamă de cădere în gol ca atunci când atârnase în afara malului acela din Santa Barbara. Simon trăgea acum încet în sus. Fața lui era încordată, venele gâtului umflate şi ochii închişi. Nu văzuse în viața ei o privelişte mai atrăgătoare. Cu un ultim efort, Simon reuşi să o tragă pe ultimii centimetri şi ea încălecă în sfârşit peste margine deschizăturii.

Liz se prăbuşi ca o plăcintă.
— Îți mulțumesc, aveam nevoie… încercă ea să glumească.
Respirând din greu, Simon îi făcu semn cu degetele la buze, aşeză panoul la locul lui şi rămase ghemuit lângă ea. Lumina stridentă a unor lămpi cu neon străbătea prin fereastră şi trasa dungi de-a curmezişul feței lui.
Liz se ridică pe vine şi rămase lângă el. Ascultau amândoi fără să facă nici un zgomot.
Se auzeau din nou voci, de data aceasta chiar sub ei. Liz ținea revolverul Glock pregătit şi se uita țintă la Simon. Văzu în ochii lui aceeaşi teamă rece pe care o simțea şi ea de fiecare dată când aştepta. Vocile încetară brusc. Nu reuşi să audă cum se închide uşa, însă puse asta pe seama faptului că aceasta era destul de departe de locul în care se aflau ei.
El răsuflă uşurat şi-şi şterse fruntea cu mâneca. Pe frunte îi rămase o urmă neagră.
— Nu a fost prea rău.
— Ar fi putut fi şi mai rău. Adrenalina îi pulsa prin artere ca o lavă.
Se priviră în ochi într-un moment de completă sinceritate.
— Rahat! explodă ea într-un sfârşit.
El dădu drumul la tot aerul pe care-l ținuse în piept.
— A dracului situație!
— Rahat! Rahat! Rahat!
— Cum Dumnezeu am putut să cred vreodată că aş putea face aşa ceva ca să-mi câştig existența?
Traseră adânc aer în piept de câteva ori, privindu-se în continuare în ochi, ferecați parcă în adevărul acela tulburător.
— Au fost nişte zile foarte grele, concluzionă ea într-un sfârşit.
— Mie-mi spui! Şi tot nu ştim unde sunt dosarele.
— Sau Sarah şi Asher.
— Ce situație a dracului de afurisită.
Liz se lăsă pe spate şi-şi încrucişă picioarele. Se simțea parcă mai bine după ce se descărcase.
— Foloseşti cam des cuvântul „dracu”.
El se lungi lângă ea, îşi întinse picioarele, îşi încrucişă gleznele şi rămase sprijinit în coate.
— Numai în situații tensionate ca acestea. Şi tu înjuri destul de mult. Poate că nu îți dai seama.
— Cred că e din cauza întâmplărilor prin care am trecut. Trebuie neapărat să mănânc ceva, să dorm şi să nu mă mai

gândesc niciodată la moarte, distrugere şi lăcomie.

— Ei bine… începu el şi-i aruncă un zâmbet diabolic, s-ar putea să fi nimerit în cel mai potrivit loc. Simon făcu un gest larg cu mâna.

Ea îi urmări mişcarea. Oglinzile din tavan, de deasupra patului, reflectau imensitatea acestuia şi cuvertura de catifea mov care îl acoperea. Mai multe perne ce aveau forma unor organe genitale erau aranjate lângă tăblia patului, decorată cu o pictură ce reprezenta un armăsar foarte bine dotat. Pe pereți erau imagini cu nuduri de bărbați şi femei în poziții provocatoare. Printr-o uşă întredeschisă se vedeau un bideu şi o toaletă, în timp ce în spatele alteia se afla o mică bucătărie, totul nefiind luminat decât de strălucirea stridentă a neonului care pătrundea de afară printr-o singură fereastră mare.

Liz izbucni în râs.

— Cine şi-ar fi închipuit!

— Îmi imaginez deliciul celor din Rezistență când ajungeau aici.

— Nu mă simt capabilă de astfel de exerciții mentale.

Trapa pe unde intraseră ei se afla chiar lângă un dulap mare cu sertare. Liz se ridică în picioare.

Simon înțelese ce voia să facă.

— Stai să te ajut şi eu.

Ea îşi proptise şoldul în dulap.

— Nu e nevoie. Femeile mută singure mobila de mii de ani.

El puse însă umărul şi începură să împingă amândoi. După ce două dintre picioarele dulapului ajunseră deasupra trapei, se opriră şi Simon verifică încuietoarea de la uşa studioului, după care se duse la fereastră şi se lipi de perete, ca să nu fie văzut de jos. Obrazul său era închis la culoare din cauza bărbii care îi crescuse. Părul îi era plin de praf. Jacheta sport cu care era îmbrăcat se boțise de tot. Brusc, Liz simți nevoia să-l întrebe cum de reuşise să-şi spargă nasul. Dar renunță, îngenunche lângă geanta sport pe care o cărase cu el şi scoase de acolo cele trei fotografii de format mare care reprezentau imaginile de pe peretele din biroul baronului.

— Am de gând să mă dedic pentru un timp lucrului. Liz duse fotografiile mai aproape de fereastră, unde lumina era suficientă şi se aşeză pe podea.

35

În timp ce Simon supraveghea de sus atmosfera ca de carnaval din Pigalle, patru bărbați se strânseseră sub fereastra camerei unde se aflau ei şi-şi netezeau hainele de parcă ar fi vrut să se convingă că armele se aflau la locul lor. Încă doi ieşiră din garaj, înarmați cu pistoale-mitralieră pe care le țineau lipite de picior ca să nu fie prea vizibile. O limuzină Citroen apăruse în uşa garajului. Maşina semăna foarte bine cu una care îl depăşise pe când se îndepărta de castelul baronului.

Îi descria lui Liz ceea ce vedea jos. Aceasta, cu picioarele încrucişate în poziția lotus, studia cele trei fotografii mari. Arăta exact ca o studentă, foarte concentrată, cu capul plecat.

— Ai găsit ceva? o întrebă el.

— E uimitor cu ce oameni avea de-a face baronul. Petreceri, concursuri de iahting, ocazii oficiale, evenimente politice, încoronări. Tot felul de personalități, de la Maria Callas şi Aristotel Onassis la George şi Laura Bush. Este vorba despre aproape cincizeci de ani de istorie cuprinsă în aceste fotografii. Având în vedere calitatea celor lângă care apare în toate aceste fotografii, părerea mea e că le-a selecționat foarte atent. Ar fi putut probabil atârna pe pereți de zece ori mai multe.

Liz ridică fruntea cu o expresie sumbră pe față.

— Şi dacă Themis şi Cronus sunt şi ei asemenea personalități importante…

— Exact. Fotografiile lor, precum şi ale şantajistului ar trebui să se afle şi ele acolo. Dar care sunt acelea?

— Bună întrebare. Liz îşi reluă cercetarea, mormăind în barbă.

— A apărut şi Malko lângă oamenii lui, îi raportă Simon. Le dă instrucțiuni. Ce n-aş da să pot citi pe buze! Cred că recunosc Citroenul acela. S-a urcat în maşină şi pleacă.

Liz nu era deloc atentă la ce spunea el.

— Atât tatăl tău cât şi Grey Mellencamp au fost oameni politici proeminenți. Dacă este adevărat că tatăl tău a fost şantajat pentru votul său şi Grey Mellencamp probabil pentru ceva asemănător, având în vedere că era secretar de stat pe vremea aceea, atunci rezultă că individul care are dosarele nu vrea numai bani. Această concluzie este confirmată de faptul că l-a şantajat şi pe Terrill

Leaming forțându-l să ia asupra lui greşelile baronului.

— Da, ai dreptate, individul urmăreşte altceva, „înțelegerea” aia despre care vorbea cu baronul.

Liz ridică privirea şi studie câteva clipe profilul lui Simon, bărbia sa bine conturată, gura hotărâtă, apoi reveni la gândul care o preocupa.

— Te întrebai la un moment dat dacă nu cumva ceva legat de publicitatea făcută noilor mele documentare televizate a dus la erupția acestei situații. Dacă ai avut dreptate? Nu cumva şantajistul este un tip foarte selectiv, care acționează numai atunci când este necesară o anumită acțiune, pentru a duce la bun sfârşit una din afacerile sale?

— Aşa cum a fost în cazul baronului? Încercarea aceea a eşuat evident în mod lamentabil şi la fel a dat greş şi cu Grey Mellencamp şi cu tatăl meu. Trei morți. Ceea ce nu ştim, este numărul situațiilor în care a avut succes.

— Exact. Şi dacă am avut dreptate şi şantajistul este unul dintre Titani, el nu se va opri aşa de uşor. Va încerca să ducă la bun sfârşit ceea ce şi-a propus.

El dădu aprobator din cap.

— Sunt cu totul de acord, însă hai să nu mergem chiar aşa de departe cu presupunerile. Principala noastră problemă este să scăpăm de aici. Eşti murdară de parcă te-ai fi târât prin noroi.

Pentru că ea se zbârlise la auzul acestor vorbe, el adăugă repede:

— Şi eu arăt probabil de parcă aş fi la capătul a trei săptămâni de beție. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este să atragem atenția asupra noastră. Hai să ne spălăm, să mâncăm ce găsim pe aici şi s-o ştergem. Simon se îndreptă spre baie şi închise uşa în urma lui.

— S-o ştergem, dar cum? El nu mai auzi însă întrebarea.

În timp ce în baie se auzea cum curge apa în cadă, Liz se repezi la fereastră. O furgonetă ce purta însemnele unei florării trăsese cu spatele pe alee, blocând-o şi opt bărbați săriră din maşină pe uşa laterală. I se puse un nod în stomac. Sosiseră întăriri. Patru bărbați o luară câte doi spre marginile cvartalului, doi intrară în garaj, iar ultimii doi traversară strada. Liz continua să supravegheze zona, pe deplin conştientă că prada pe care o pândea această trupă de vânători înarmați, care păreau foarte bine antrenați, disciplinați şi extrem de hotărâți, era ea şi Simon.

În acelaşi timp, viața febrilă a străzii îşi urma cursul,

absorbindu-i pe ucigaşi în mulţime. În colţul din faţă, un mim cu faţa vopsită în alb juca rolul unui soldat de plumb, în timp ce un altul, cu un nas roşu imens, jongla cu agilitate cu patru penisuri uriaşe din cauciuc. Fiecare era de altă culoare. În jurul lui se adunaseră câţiva trecători care râdeau.

Atenţia ei era însă atrasă de faţa albă a mimului. O ducea cu gândul la momentul în care negocia revenirea Carnivorului… în Avignon… deghizată într-o femeie de la ţară, care îi îndemna pe cei din jur să-i cumpere produsele. Atunci când îşi făcuse apariţia un circ ambulant, se alăturase mulţimii înghesuite în jurul clovnilor care făceau tumbe şi se opreau pentru strângeri de mâini exagerate. Emoţionată, îşi trăsese bicicleta mai aproape şi începuse să bată din palme. Lăsată liberă, bicicleta lovise un clovn mic şi gras, cu faţa albă, îmbrăcat ca un marinar. Amintirile o făcură să zâmbească. Aproape imediat însă zâmbetul i se transformă într-o grimasă dureroasă.

Nu avea timp pentru astfel de amintiri.

Într-un dulap găsi o pereche de pantaloni uşori, un pic cam mari pentru ea, o cămaşă şi o jachetă care îi venea destul de bine. Totul de culoare neagră – foarte potrivit pentru o ieşire noaptea. Se îmbrăcă repede, întrebându-se cine ar fi putut să fie gazda lor. Continuă să caute prin cameră până găsi răspunsul. Clătină din cap zâmbind obosită şi se aşeză înapoi pe podea unde se aflau cele trei fotografii. Încercui cu un marker de culoare galbenă, pe care îl scoase din geantă, cele trei imagini de pe perete în care baronul apărea alături de Grey Mellencamp. Prima fusese făcută în ultimii zece ani, cea de-a doua arăta ca şi cum ar fi trecut mai bine de douăzeci de ani de la evenimentul respectiv, în timp ce ultima părea şi mai veche. Atenţia lui Liz se îndreptă spre cea de-a treia.

— Am o întrebare pentru tine, zise ea în clipa în care Simon îşi făcu apariţia din baie cu faţa şi mâinile curate şi cu jacheta atârnată pe braţ.

— S-o auzim. Aruncă jacheta pe pat, îşi suflecă mânecile cămăşii şi intră în bucătărie. Continuă, te aud şi de aici.

— Îţi aduci aminte de vremurile când veneam la Childs Hall?

Ori de câte ori părinţii ei erau plecaţi cu „afaceri”, ea rămânea în fastuoasa reşedinţă Childs Hall din Belgravia, împreună cu Simon, bunicii lor, părinţii lui şi fratele lui vitreg, Michael… Mick. Simon era foarte mic atunci când mama sa se măritase cu Sir Robert. Bunicii lor şi părinţii lui Simon muriseră, aşa că acolo locuiau acum numai Mick şi familia lui.

— Cum aş putea uita aşa ceva? răspunse Simon. Monstruozitatea aia de masă din sufragerie e încă acolo. Cred că e lipită de podea. Niciodată n-o să poată fi scoasă pe uşă.

— Mai ştii buştenii de eucalipt pe care bunicul îi importa din nordul Africii?

— În fiecare an, în septembrie, continuă să sosească câțiva metri cubi, punctual ca o datorie neplăcută. Mick respectă foarte mult tradiția. Îți aduci aminte de camerele cu jucării de la etaj?

— Parcă ar fi fost ieri.

— Păpuşile tale sunt încă acolo. Bărbie şi toate celelalte. Sunt toate în dulap, ca şi cum te-ar aştepta să te întorci acolo şi să ne chinui pe Mick şi pe mine. Nici n-ai ajunge bine şi băieții ar face coadă la uşa ta să se uite pe gaura cheii, ca pe vremuri.

— Doar nu făceați aşa ceva!

— Ba da, ştii prea bine.

Simon ieşi din bucătărie cu o bucată lungă de baghetă unsă cu brânză galbenă şi un pahar de vin roşu, pe care i le întinse lui Liz.

— Mi-au ieşit şi nişte bani din chestia asta. „Gata, băiete, ai văzut destul!” şi întrebarea mea preferată: „Ați văzut-o dezbrăcată?”.

Simon zâmbi.

— Mi-am sacrificat tinerețea pentru tine.

— De asta tot treceați voi prin fața camerei mele? Sperați să mă vedeți dezbrăcată? Liz muşcă din pâinea cu brânză.

— Devenisem un antreprenor. Aveam responsabilități.

— Îți începuseşi evoluția în cariera de peşte... sau de spion. Liz zâmbi fără să vrea. Au fost timpuri frumoase.

Rămaseră câteva clipe tăcuți amândoi şi privirile lor se întâlniră. Apoi Simon zise încet, în timp ce se întorcea în bucătărie:

— Cum de ți-a venit să te gândeşti la asta tocmai acum?

— Îți spun imediat. Liz privea gânditoare fotografia. Dacă ceea ce spui tu e corect şi şantajistul lucrează la o afacere care nu e numai foarte importantă, dar şi foarte urgentă, atunci probabil că banca baronului era numai o piesă a jocului. Este posibil ca afacerea respectivă să implice şi altă companie sau organizație sau chiar mai multe. Să nu fie vorba numai despre o simplă finanțare, ci şi despre respectarea regulamentelor guvernamentale, alinierea poziției unor firme subsidiare sau alte lucruri de genul ăsta.

— Vrei să spui că s-ar putea să fi fost şi alte evenimente anterioare legate de „afacerea” respectivă.

— Da, mai multe încercări de şantaj care au dat greş. Ar putea

fi vorba despre o persoană aflată într-o poziție care să-i permită să influențeze un vot, să aprobe o direcție de acțiune sau luarea unei decizii care să aibă un efect imediat asupra afacerii. Acest personaj ori a murit, ori şi-a dat demisia pe neaşteptate din funcția pe care o deținea, ori s-a sinucis, ori a votat într-o anumită ocazie într-un mod care părea că sfidează orice logică. Liz sorbi o gură de vin – un *vin ordinaire* foarte bun – şi muşcă din nou din pâine.

— Unde vrei să ajungi? Simon reapăruse în dormitor cu propria sa bucată de pâine cu brânză şi cu un pahar de vin în mână şi îşi reluă postul de observație de la fereastră.

Ea se scutură de firimituri, bău ultima înghițitură de vin şi veni lângă el, având în mână cea mai veche dintre cele trei fotografii.

— Recunoşti pe vreunul dintre bărbații ăştia? întrebă ea arătând cu degetul spre fotografia pe care o încercuise cu markerul de culoare galbenă.

Simon o privi cu atenție.

— Când a fost făcută? întrebă el muşcând din bucata de pâine.

— Vezi, eşti prea tânăr să-ți dai seama. Cred că pe la începutul anilor '60, cam când m-am născut eu. Admit că la început nici eu nu i-am recunoscut pe cei trei.

Simon se concentră asupra fotografiei.

— Păi, ăsta-i baronul cu Grey Mellencamp şi… la naiba!

Ăsta-i unchiul Henry. Simon îşi umplu gura cu pâine şi brânză.

— Exact asta am zis şi eu.

Lordul Henry Percy fusese mentorul lui Sir Robert. Fără a fi cu adevărat unchiul lui Simon sau al ei, acesta era o figură familiară care obişnuia să petreacă Crăciunul în reşedința din Londra a familiei Childs şi care invitase de multe ori întreaga familie la proprietatea sa din Northumberland, unde patinau şi făceau plimbări cu barca vara. Datorită grădinii zoologice private şi a zecilor de hectare unde puteau hoinări, călări sau aranja picnicuri, fiecare vizită la „unchiul" Henry reprezenta un eveniment deosebit pentru un copil.

— Nu ar trebui să ne mire, spuse Simon. Henry se învârtea în cele mai înalte cercuri.

— Poate chiar mai înalte decât bănuim noi. Mai trăieşte?

— Da, dar are fără îndoială peste nouăzeci de ani.

— Proprietatea lui se află la mai puțin de trei sute de kilometri de Dreftbury, aşa că nu este prea departe de drumul nostru. Dacă îmi aduc bine aminte, obişnuia să citească trei ziare pe zi şi niciodată nu dăduse peste vreo revistă politică pe care să n-o

citească cu plăcere.

Simon dădu afirmativ din cap.

— Era mereu la curent cu pulsul politicii. Cunoştea de asemenea pe toată lumea.

— S-ar putea să ne ajute să înțelegem ce vrea şantajistul de fapt.

— Ai dreptate. Dar s-ar putea să nu fie acasă. Sau, chiar dacă e, să nu-şi mai aducă aminte.

— Sună acolo. Dacă răspunde Clive, înseamnă că e şi Henry acasă. Mai ții minte numărul?

— Bineînțeles. E întipărit pe scoarța cerebrală. Simon puse mâna pe telefonul mobil. Nu o să spun nimic ca să nu-i sperii. În continuare totul e o chestiune de noroc.

În timp ce el forma numărul, Liz studia strada căutând o cale de scăpare.

Brusc, Simon întrerupse legătura şi se strâmbă.

— Săracul Clive. L-am trezit din somn. Părea furios ca un taur.

— Bun. Clive nu s-a schimbat. Cu puțin noroc, nici Henry. Rămâne însă problema de a ieşi de aici întregi. Ce părere ai dacă am încerca prin garaj?

— Doar dacă nu vrei să te iei la trântă cu trei uriaşi înarmați până-n dinți. Din când în când fumul de la țigări iese afară, aşa că ştiu că sunt încă acolo. Suntem încercuiți. Asta bineînțeles dacă nu ai cumva chef de o confruntare cu pistoalele.

— O s-o las pe altă dată. E mai bine să plecăm în linişte, astfel încât să ajungem la Henry fără să atragem necazurile astea după noi.

— E destul de dificil având în vedere că suntem înconjurați. Simon înlemni, cu ochii holbați şi corpul încordat.

Liz privi în jos. Doi bărbați ieşeau din garaj, trăgând după ei un trup inert. Cineva acoperise cu o jachetă fața şi pieptul bărbatului, însă putu să vadă pantalonii călcați ai uniformei paznicului. Cei doi se îndreptară spre o maşină Toyota şi jacheta alunecă dezvăluind rana plină de sânge pe care bărbatul o avea în abdomen.

— Mort, remarcă Simon cu o voce răguşită.

Unul dintre cei doi bărbați luă repede de jos jacheta şi acoperi din nou cadavrul cu ea. Aşezară corpul pe scaunul din față al maşinii şi se suiră de o parte şi de cealaltă a cadavrului, sprijinindu-l între ei. După aceea închiseră portierele.

— Acesta este răspunsul! Simon formă un număr pe telefonul

mobil. De asta nu trebuie niciodată să renunți la supravegherea scenei. Situația se poate modifica.

Liz se uita mirată în stradă.

— Ce răspuns? Ce situație?

Simon duse un deget la buze. Cu o voce panicată, începu să strige în microfonul telefonului:

— *Mon Dieu*! Teroriştii! Au început să tragă!

În Pigalle, poliția obişnuia să mai treacă cu vederea anumite activități dubioase, nu însă şi o crimă, mai ales atunci când aceasta era prezentată de un cetățean drept act de terorism. În timp ce Simon, alarmat, le descria polițiştilor Toyota în care fusese urcat cadavrul şi furgoneta de la florărie, Liz fugi la dulap şi scoase de acolo o pereche de pantaloni negri, o cămaşă şi o jachetă. Cu puțin noroc, aveau să scape în câteva minute.

De îndată ce Simon închise telefonul, ea îi întinse hainele.

— Bună treabă! Ar fi bine să te schimbi cât mai repede. Liz băgă teancul de fotografii înapoi în geanta sport şi înghesui acolo şi pistolul-mitralieră Uzi, astfel încât acesta nu se mai vedea. Nu ar fi fost deloc bine să dea poliția peste el.

Pe fața lui Simon se vedea roşeața triumfului, însă clătină din cap.

— Nu cred că gazda noastră ar putea avea ceva care să mi se potrivească.

— O să ai o mare surpriză. Liz traversă camera până la dulap, trase un sertar lateral şi scoase de acolo două poze.

— Le-am găsit când căutam ceva de îmbrăcat.

Simon înclină fotografiile astfel încât să poată vedea mai bine în lumina care venea din stradă. Într-una se vedea un bărbat în costum şi cu cravată, în cealaltă o femeie într-o rochie lungă. Bărbatul era frumos; femeia foarte atrăgătoare.

— Haide odată, Sherlock, zise Liz. Spune-mi ce vezi.

— Eşti sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură. Am şi găsit haine care dovedesc acest lucru – haine de bărbat şi haine de femeie. Toate de aceeaşi mărime. Nu-i aşa că te simți ca un fraier?

El studie cu atenție fotografiile – acelaşi nas drept şi îngust, aceeaşi pomeți plați şi bărbie cu gropiță.

— Ar putea fi frate şi soră, încercă el.

— El este o ea, strigă Liz exasperată. Sau ea este un el.

Simon îşi scoase pantofii ruşinat.

Liz întoarse capul. Nu-şi putea alunga din minte imaginea

picioarelor, a pieptului său lat pe care le zărise în oglindă. În depărtare se auzea sunetul strident al sirenelor. El continua să se îmbrace în timp ce amândoi stăteau cu urechile ciulite. Nu era încă clar dacă maşinile poliţiei se îndreptau spre ei sau nu.

Liz privi din nou spre mimul din colţul străzii şi îi reveniră în minte amintirile legate de Circul Astrelor. Părinţii ei obişnuiau să folosească câteodată acest circ ambulant drept acoperire, aşa cum procedaseră şi în ziua aceea la Avignon. Pe afişele de lângă hotel citise că în săptămâna aceea *circul* era instalat în apropierea aeroportului Le Bourget, la periferia cartierului Seine-St. Denis. Era o distanţă rezonabilă – asta în cazul în care reuşeau să scape din Pigalle. Aveau cel puţin o şansă.

În timp ce Simon înhăţă geanta şi se îndreptă spre uşă, ea îi povesti despre circ şi despre posibilitatea ca Gary Faust, patronul, să-i ajute să ajungă în Northumberland. Gary fusese îndrăgostit de mama ei.

— Îmi place ideea, zise el deşi pe faţă i se citea o mare încordare.

Liz îşi atârnă geanta de umăr şi luă telefonul de la el.

— Sun la informaţii ca să aflu numărul. Hai să mergem jos!

Începură amândoi să alerge în timp ce ea sună la informaţii.

36

Londra, Anglia

Sub acoperirea nopții, trei limuzine de un negru strălucitor își făcură apariția, la intervale de câte cincisprezece minute, în fața unei clădiri mari, în stil georgian, în apropiere de Berkeley Square. Fiecare mașină lăsă câte un pasager în fața casei și își continuă apoi drumul, în timp ce cei care sosiseră fură întâmpinați de Beebee, servitorul lui Cronus, care îi conduse pe rând în salonul pentru fumat. Ferestrele salonului erau larg deschise spre grădina de trandafiri și o briză blândă mișca draperiile de brocart.

Impregnați cu aroma bogată a rafinatelor țigări de foi cubaneze, pereții salonului erau acoperiți cu panouri din lemn de mahon, specifice secolului al XVIII-lea și care făceau parte din decorația originală a vechii clădiri. De îndată ce ultimul bărbat intră în salon, Beebee se făcu nevăzut, după ce închise fără zgomot ușa în urma lui. Cronus – Sir Anthony Brookshire, în largul lui fiindcă se afla acasă, stătea în picioare la bar și turna whisky în pahare, înconjurat de bătrânele și confortabilele fotolii din piele și de trofeele adunate de înaintașii săi. Era locul unde reușise să-și găsească atâta pace interioară, câtă își putea permite în situația dramatică generată de cel care deținea dosarele Carnivorului și care amenința securitatea Spiralei.

Puțin mai devreme, după ce sosise împreună cu Themis, îl lăsase pe însoțitorul său mai tânăr, care deja își scosese haina și cravata, să-și aprindă o țigară de foi și el urcase la etaj unde își pusese cardiganul și pantofii ușori de piele în care se simțea atât de bine. În seara aceea, erau toți îmbrăcați fără pretenții. Erau singuri acolo și intimitatea relaxată era foarte importantă. Făcea parte din lunga tradiție a Spiralei. În timp ce se schimbase, o privise pe soția sa, Agnes, pe jumătate adormită, cum stătea ghemuită în pat cu una dintre cărțile ei de grădinărit. Se simți cuprins de nostalgie la vederea feței ei adormite, pe care vârsta trasase linii ce se adânciseră sub ochii lui, o dată cu trecerea fiecărui an.

Nostalgie și tristețe. Îmbătrânea. Ce lăsa în urmă? Avea oare să rămână în memoria urmașilor drept cel care nu fusese în stare să

protejeze Spirala şi lumea pe care o ştia el de distrugerea generată de dosarele Carnivorului?

În timpul cât lipsise din salon, acolo îşi făcuseră apariţia Prometeu şi Ocean, amândoi acum în picioare la bar. Atlas se alăturase lui Themis şi se aşezaseră pe locurile lor obişnuite de la dreapta şemineului. Toţi discutau despre recenta criză energetică.

— Preţul petrolului este excesiv de mare. Mai mult de treizeci şi patru de dolari barilul, mârâi Atlas – Gregory Gilmartin – în engleză, limba pe care căzuseră cu toţii de acord s-o folosească pe timpul întâlnirilor. Din cauza asta preţul energiei electrice a sărit până la cer, benzinăriile se închid una după alta şi consumatorii fac scandal. Ticăloşii ăştia din OPEC, îşi umplu iar buzunarele cu bani, după toate problemele pe care le creează în Orientul Mijlociu.

Înalt şi slab, Gilmartin stătea aplecat peste paharul cu băutură, cu o expresie deznădăjduită. Tatăl său, un inovator atât în domeniul politicii, cât şi al ingineriei, transformase Gilmartin Engineering într-un conglomerat energetic de nivel mondial prin plasarea oamenilor săi în cele mai înalte funcţii guvernamentale. Un vicepreşedinte al firmei devenise secretar de stat în Statele Unite. Un altul, al filialei din Londra, demisionase pentru a se instala în funcţia de trezorier al Partidului Conservator. Penetrări similare avuseseră loc şi în alte capitale importante ale lumii. În urmă cu opt ani, când tatăl său murise şi el preluase conducerea firmei, Greg fusese votat pentru a-i lua locul în Spirală.

Sir Anthony îşi luă paharul cu coniac şi se aşeză pe locul său, aproape de mijlocul semicercului. Prometeu şi Ocean erau aşezaţi în stânga sa. Nimeni nu făcu nici o referire la cel de-al şaselea fotoliu – cel al lui Hyperion – care stătea neocupat tot la stânga lui. Tradiţia cerea ca, în semn de respect, fotoliul să rămână gol în timpul primei adunări care urma după moartea vreunuia dintre membri. La următoarea întâlnire avea să fie aşezat lângă perete, urmând să fie repus la locul lui numai atunci când se alegea un nou Hyperion. Sir Anthony spera ca acesta să fie Alexandre de Darmond, aşa cum sugerase şi Themis. Nici unul dintre ei nu dorea ca ilustrul nume de Darmond, precum şi vastul imperiu financiar asociat acestuia să se piardă.

Sir Anthony se lăsă pe spate, cu faţa la micul foc ce fusese aprins pentru a mări senzaţia de confort creată de această încăpere, o senzaţie foarte dificil de obţinut însă în seara aceea. Putea vedea tensiunea întipărită pe feţele lor şi aceasta nu se datora numai problemelor ivite în căutarea dosarelor. Luă o ţigară

Cohiba din cutia aşezată pe măsuţa de lângă el, o roti de câteva ori între degete, îi reteză capătul şi o aprinse.

În toate deceniile care trecuseră de la înfiinţarea Spiralei, nu se întâmplase niciodată ca vreunul dintre membri să fie îndepărtat din grup sau să renunţe la locul său. Erau cu toţii mândri că selecţia membrilor se făcea întotdeauna cu prea multă grijă ca acest lucru să se întâmple. Păstrarea secretului în jurul Spiralei era fundamentală, la fel de vitală ca şi oxigenul şi nimic nu putea fi lăsat să pericliteze acest principiu. Gândul acesta ocupa cel mai important loc în mintea lui Sir Anthony în seara aceea, pentru că unul dintre bărbaţii care se aflau în încăpere fusese o eroare şi trebuia eliminat.

Ei continuau să vorbească în timp ce el trecu cu privirea peste feţele lor pe care le cunoştea atât de bine. Care era acela?

Greg Gilmartin îşi continua tirada:

— Iată ce se întâmplă în California. Căderi de reţea care afectează zone mari. Spitale care operează alimentate de generatoarele proprii. Ca să nu mai pomenesc de haosul pe care toate astea l-au produs în economie. Gilmartin gesticula cu ţigara ca şi cum ar fi avut o spadă în mână. O mulţime de cetăţeni cu venituri reduse au fost nevoiţi să aleagă între a-şi cumpăra de mâncare şi a-şi plăti facturile la încălzire. Să moară de foame său să moară de frig? Nimeni nu ar trebui să fie pus în situaţia de a face o astfel de alegere. Tu ce părere ai, Richmond?

Richmond Hornish, Prometeu – era cel care trăgea frâiele la Inquox şi la alte câteva firme de investiţii care, luate împreună, efectuau tranzacţii ce depăşeau o medie de cinci sute de milioane de dolari pe zi. Una dintre cele mai strălucite minţi în speculă financiară din toate timpurile, el tocmai fusese dat în judecată de către procurorul general al statului New York. Sir Anthony găsea amuzantă naivitatea procurorului general. Alegerile urmau să aibă loc anul următor. Cine credea acest tâmpit că avea să-i mai finanţeze campania dacă se punea rău cu un personaj atât de irascibil şi influent ca Hornish?

Hornish îşi întoarse faţa arsă de soare spre Gilmartin. Corpul său compact, de alergător, era încordat ca întotdeauna.

— Preţul acţiunilor din domeniul petrolului a căzut în toaletă. Cuvintele sale erau accentuate de intonaţia specific new yorkeză. Mă aştept ca preţul petrolului să rămână ridicat până la începutul lunii ianuarie. Făcu o pauză înainte de a le da veştile proaste: Chiar dacă preţul petrolului se stabilizează, trebuie să ne aşteptăm

ca economia mondială să stagneze din nou după aceea.

Deşi anunţată cu o voce neutră, predicţia era gravă. Îi făcu pe ceilalţi patru bărbaţi să se uite îngrijoraţi unul la celălalt. Aveau să transmită imediat informaţia către specialiştii lor financiari, astfel încât aceştia să înceapă să se retragă, să ia măsuri de protecţie şi să profite de evoluţiile pieţei.

Părul blond încărunţit al lui Themis arăta aproape auriu în lumina blândă a lămpii, însă pe faţă avea o expresie de iritare.

— Atlas are dreptate. Trebuie să fim foarte atenţi cu energia şi utilităţile. Preţul petrolului a fost întotdeauna extrem de volatil. Combustibilii fosili n-o să dureze o veşnicie. Avem nevoie de o gândire pe termen lung în ceea ce priveşte surse de energie stabile, sigure şi nepoluante... nu numai pentru automobile, camioane şi vapoare. Energia electrică este sângele industriei. Themis – Nicholas Inglethorpe – era cel mai tânăr şi cel mai impetuos membru al Spiralei.

Ocean – Christian Menchen – îşi drese glasul şi rămase cu privirea în jos, ca şi cum şi-ar fi examinat ţigara de foi.

— Epuizarea rezervelor de combustibili fosili a fost foarte mult exagerată, la fel ca şi efectul dăunător pe care utilizarea acestora l-ar avea asupra sănătăţii şi a mediului. Eu unul sper ca motorul cu combustie internă şi centralele energetice pe bază de combustibili fosili să supravieţuiască şi strănepoţilor mei.

Cu părul său bogat şi negru, pomeţii ieşiţi în evidenţă, nasul prusac şi aspectul său mândru, Menchen arăta de parcă ar fi fost o relicvă a secolului trecut. Toţi ştiau că firma sa, Eisner-Moulton, îşi reducea activitatea şi că el personal se afla într-o perioadă nu tocmai fastă. Chiar şi cei mai buni dădeau greş câteodată. Enormul imperiu pe roţi pe care Christian Menchen îl crease era foarte solid. În afară de asta, avea o minte ascuţită ca un calculator. Fără îndoială, va depăşi în mod elegant greutăţile prin care trecea şi era un membru apreciat al cercului lor.

Gilmartin puse picior peste picior şi se lăsă pe spate, cu o expresie sumbră pe faţă.

— Tu produci maşini sport şi autobuze pentru şcoală, Christian. Nu ştii absolut nimic despre energie, cu excepţia a ceea ce citeşti în primele fraze ale unor poveşti plictisitoare, ascunse pe ultima pagină a revistelor tale cu camioane. Nu-ţi pasă decât de faptul că va trebui să renunţi la motoarele cu benzină.

Menchen ripostă imediat:

— Te gândeşti numai la interesele tale, Greg. Nu pentru asta a

fost înfiinţată Spirala. Dacă ceva nu este bun pe termen lung pentru întreaga omenire, atunci nu e bun deloc nici pentru tine sau pentru poporul tău.

— Domnilor, cred că ajunge. Sir Anthony rostise aceşti cuvinte atât de tăios încât toţi cei prezenţi se întoarseră spre el surprinşi.

Spirala fusese fondată pe o viziune împărtăşită de către toţi membrii – anume că şase bărbaţi aflaţi în fruntea elitei celor mai puternici oameni de pe planetă au o responsabilitate unică. Aceea ca, de la înălţimea poziţiei lor, acolo unde mecanismele bogăţiei şi influenţei le erau foarte la îndemână să fie în măsură să ghideze omenirea spre pace şi prosperitate. Spre un capitalism cu faţă umană. Spre o industrie responsabilă. Spre o imagine cuprinzătoare asupra istoriei şi a viitorului, nu doar spre îngustimea interesului personal. Politicienii veneau şi plecau, umbre grăbite pe faţa civilizaţiei, însă cei mai buni în afaceri şi în finanţe rămâneau pe poziţie.

Cei şase bărbaţi aleşi corect conform acestor principii puteau determina schimbări profunde de care să beneficieze omenirea aşa cum o vedeau ei, protejându-se în acelaşi timp pe ei şi averile lor. Această filosofie îi deosebea de Nautilus, organizaţia din care făceau cu toţii parte şi în cadrul căreia se cunoscuseră cei care fondaseră, la sfârşitul anilor '50, grupul lor clandestin. Membrii fondatori ai Spiralei simţiseră nevoia să facă mai mult decât Nautilus, care, de cele mai multe ori, nu urmărea decât crearea de capital fără să ia în seamă cu adevărat nevoile reale ale omenirii.

Dezbaterile în interiorul Spiralei erau permise, chiar încurajate. Conflictele personale, nu. Şi Brookshire solicitase această întâlnire cu un scop anume.

Începu să vorbească cu o voce gravă:

— Cred, domnilor, că a venit momentul să discutăm despre uciderea stimatului nostru coleg, baronul Claude de Darmond şi despre căutarea dosarelor Carnivorului.

Recapitulă evenimentele petrecute până în momentul acela – crimele, dispariţia lui Liz Sansborough şi a lui Simon Childs, răpirea de către forţe necunoscute a lui Sarah Walker şi a lui Asher Flores, precum şi cercetările, deocamdată fără nici un rezultat, pentru găsirea înregistrărilor făcute de asasin.

— Duchesne era cât pe ce să pună mâna pe Sansborough în depozitul din Belleville, continuă el. Oamenii din reţeaua lui sunt acum pe teren şi caută. Simon Childs o ajută. Ne bazăm în continuare pe presupunerea că ea este cea care ne poate conduce

cel mai bine la dosarele tatălui ei.

Toți cei din încăpere clătinară din cap, într-o atmosferă plină de dezamăgire şi probabil, de vinovăție.

— Crezi că moartea lui Hyperion are legătură cu dosarele? întrebă Gilmartin.

— Nu există nici o dovadă concretă în acest sens, spuse rar Brookshire, însă asta a fost prima întrebare pe care mi-am pus-o şi eu când am aflat şi mi se pare că merită să fie luată în considerare. Având în vedere că fusese vorba de moartea unui membru al Spiralei, Brookshire nu spusese nimănui altcuiva, decât lui Duchesne, că baronul îl sunase să-i spună că e posibil să fi aflat numele şantajistului.

Christian Menchen se încruntă.

— Nu mi-a plăcut niciodată povestea asta. Am avut rețineri încă de când am aranjat-o pe Sansborough în Santa Barbara. Într-un fel, noi i-am furat viața.

— Sau i-am salvat-o, se opuse Themis. I-am oferit un post bun şi posibilitatea unei cariere cu totul noi pe care se pare că a acceptat-o cu plăcere. Cel care deține dosarele, mai mult ca sigur că ar fi ucis-o, dacă nu ar fi fost îngropată în acea universitate.

— Dar n-a fost viața *ei*. Alegerea *ei*.

— Cu toții beneficiem de un număr limitat de opțiuni în viață.

— Gândeşte-te la toate crimele care au avut loc de atunci, adăugă Menchen sumbru. Asta se întâmplă când cineva se crede Dumnezeu. Este o pantă foarte alunecoasă… pavată cu bune intenții, cum se spune.

— Nu puteam face altceva, ripostă Hornish. Dosarele sunt periculoase. Le-am văzut puterea. Trebuie păstrate cu responsabilitate. De aceea trebuie să avem noi dosarele acelea.

— Asta sună de-a dreptul machiavelic, interveni Gilmartin. Probabil că nimeni nu ar trebui să dețină aceste dosare. Poate că ar trebui distruse pur şi simplu.

— În orice caz, pentru a le distruge sau pentru a le păstra sau pentru a le îngropa în cine ştie ce peşteră întunecată trebuie mai întâi să le găsim, spuse iritat Brookshire. O să hotărâm ce facem cu ele după ce le avem. Iar în ceea ce-o priveşte pe Sansborough, e prea târziu ca să-i mai schimbăm trecutul. Sarcina noastră acum este să preluăm din nou controlul situației.

— Şi cum propui să facem acest lucru? întrebă Gilmartin. Habar n-avem unde se află nici unul din ei, pentru numele lui Dumnezeu. Cât de bun este acest nou om al tău, Tony? Acest

Cesar Duchesne?

— A fost propus de Peter d'Crispi drept înlocuitor al său, după retragerea din activitate. Lista de realizări profesionalei ale lui Duchesne este impresionantă. Atunci când Peter a fost rănit în accidentul acela din Pirinei, aveam nevoie ca cineva să-i ia locul imediat. Duchesne a fost alegerea sa.

Gilmartin clătină din cap.

— Pentru că am avut încredere în d'Crispi nu înseamnă automat că Duchesne este de acelaşi nivel.

În timp ce dezbaterea continua, Sir Anthony îşi aprinse a doua ţigară. Fumul începu să se ridice în spirală, însă, după un timp, gustul aromat deveni amar în gura lui. Puse ţigara pe marginea scrumierei şi rămase în aşteptare, nerăbdător. Când, în sfârşit, cei prezenţi ajunseră din nou la punctul de unde plecaseră – părere de rău pentru turnura pe care o luaseră evenimentele şi imposibilitatea de a vedea şi altă metodă prin care să le controleze – interveni din nou în discuţie:

— Deci suntem cu toţii de acord că trebuie să continuăm căutarea dosarelor călăuzindu-ne după aceleaşi linii directoare?

Îi privi pe rând pe fiecare. Care dintre ei avea oare să-şi exprime reţinerea şi să condamne eforturile făcute de Sansborough?

— La naiba, doar am decis deja! explodă Inglethorpe. De ce să mai pierdem timpul cu alte discuţii? Singura întrebare care se pune, este ce facem după ce punem mâna pe ele.

— Dosarele astea sunt prea periculoase pentru a fi în posesia cuiva, repetă Hornish.

— Ai dreptate, recunoscu Sir Anthony după care aruncă bomba. Cred însă, domnilor, că trebuie să facem faţă unui pericol mult mai mare decât dosarele sau cel care ne şantajează. Un pericol generat chiar în interiorul Spiralei.

În salon se lăsă o tăcere absolută, însă Sir Anthony era convins că în sinea lor fiecare dintre ei se gândise la aşa ceva. La faptul că, din moment ce Sansborough şi Simon Childs erau complet în afara controlului lor, iar Walker şi Flores se aflau probabil în mâinile şantajistului, viitorul Spiralei era în pericol, cu tot ceea ce asta însemna pentru ei şi pentru planurile lor referitoare la viitorul omenirii. Pentru toţi, cu excepţia unuia singur, căruia nu-i mai păsa.

Spirala nu fusese creată pentru a produce distrugere. Departe de aceasta. De fapt, unul dintre primii membri ai grupului – însuşi tatăl lui Sir Anthony – fusese profund implicat în reconstrucţia

centrului Moscovei de către Nikita Hruşciov. Atunci când izbucnise criza rachetelor cubaneze în 1962, tatăl său reuşise să-l convingă pe Hruşciov să trimită scrisoarea care oferise Washingtonului un compromis şi dusese la retragerea sovieticilor şi evitarea războiului nuclear.

În acelaşi an, un membru american al Spiralei îşi adusese o altă contribuţie importantă, prin înfiinţarea Corpului Păcii. La sfârşitul anilor '70, cei trei membri europeni reuşiseră o lovitură importantă în favoarea democraţiei în Spania fascistă, mituindu-i şi convingându-i pe membrii corpului legislativ din Madrid să legalizeze partidele politice.

Spirala se găsea într-adevăr pe o pantă alunecoasă, însă Brookshire nu era în stare să-şi închipuie viitorul în afara ei. Spirala trebuia să supravieţuiască – neştiută, imposibil de detectat şi cu puterea nediminuată. Dosarele trebuia găsite, însă nu cu preţul Spiralei înseşi. El, Cronus, ştia ce trebuie făcut. Era de datoria conducătorului să ia aceste decizii imposibile.

Vocea sa era calmă şi urmărea fiecare faţă pentru a observa eventualele reacţii.

— Securitatea Spiralei trebuie aşezată înaintea dosarelor Carnivorului. Vom găsi dosarele şi-l vom opri pe şantajist, însă nu acum şi nu prin intermediul lui Sansborough şi al lui Childs. Ei au aflat că au fost manipulaţi pentru că, în caz contrar, nu ar fi acţionat aşa cum au făcut-o. Dacă cei doi supravieţuiesc, se vor lupta cu noi pentru accesul la dosare sau chiar mai rău. Fiecare dintre ei are legături importante şi ar putea să ne creeze probleme foarte mari, chiar să dezvăluie existenţa Spiralei şi s-o distrugă. Nu văd altă soluţie, Sansborough şi Childs trebuie să fie eliminaţi. După asta şantajistul nu va mai avea nevoie de Walker şi Flores.

Se lăsase o tăcere profundă. În spatele ei, Cronus simţi mare uşurare. Fuseseră cu toţii îngrijoraţi. Toţi, mai puţin unul.

După un timp, Richmond Hornish trase aer în piept.

— Walker şi Flores sunt probabil morţi deja.

E sigur oare de lucrul acesta? se întrebă în gând Cronus.

— Uneori este necesar să facem sacrificii, zise gânditor Inglethorpe. Răul mai mic acceptat pentru a elimina răul mai mare.

Să fie oare vorba de primul „da" al lui Themis? Să fie el atât de nerăbdător să oprească vânătoarea dosarelor?

— Fiecare dintre ei este periculos pentru noi într-un fel sau altul, interveni Gilmartin.

Menchen era singurul care nu zicea nimic şi care se limita să arunce priviri neliniştite lui Sir Anthony, după care îşi muta repede privirea. *Era oare neutru fiindcă el era şantajistul?*

— Atunci suntem de acord? întrebă Cronus. Dacă da, îi voi ordona lui Duchesne să-i elimine pe Sansborough şi pe Childs imediat cum îi găseşte.

Hornish aprobă cu o mişcare scurtă a capului.

— Este timpul să ne limităm pierderile şi să mergem mai departe.

— Prometeu a zis da, spuse Cronus.

Se uită în ochii lui Gilmartin.

— Atlas?

— Lucrurile au luat o întorsătură proastă. Sunt nevoit să votez da.

— Themis?

— Da, fir-ar să fie, mormăi Inglethorpe.

— Ocean?

Christian Menchen privi în jos spre palmele sate goale. Le întoarse ca şi cum ar fi vrut să le studieze dosul. Într-un sfârşit, îşi înnodă degetele.

— Da.

Brookshire se uită în stânga şi în dreapta la fețele cu priviri sumbre. Trase o sorbitură adâncă din coniac.

— Atunci, aşa să fie.

PARTEA A TREIA

De ce să jefuieşti o bancă, dacă poţi să fii proprietarul uneia?
PROVERB AMERICAN.

37

Undeva în Franţa

Un zgomot de apă care curge o trezi pe Sarah Walker dintr-un somn adânc. Adormise fără să-şi dea seama. Ar fi vrut să stea trează şi să-l supravegheze pe Asher… întinse mâna ca să-l atingă. Targa era goală, dar aşternuturile păstrau căldura trupului lui. Păturile erau aranjate la un capăt.

— Asher? întrebă ea cu o voce speriată.

— Da. Asher era la toaleta portabilă.

Sarah îşi trase pătura de pe ea, se dădu repede jos de pe patul îngust pe care dormise şi se deplasă prin întuneric, ţinând capul aplecat din cauza tavanului jos al camionului şi sprijinindu-se de un perete ca să nu cadă în clipa în care vehiculul se înclină la o curbă. Roţile scrâşniră strident apoi îşi reluară fâşâitul monoton.

— Fac pipi, şopti el iritat. Sst..

— Sfinte Dumnezeule, Asher, la ce te duce gândul!

— Vrei să mă ajuţi? În vocea lui se ghicea un zâmbet.

Sarah reuşi să distingă silueta lui în întuneric şi suportul mobil care susţinea recipientul cu soluţie salină. Una din mâinile sale era sprijinită de peretele camionului.

— Eşti incorigibil. Sarah zâmbi fără să vrea.

— Oricum, am terminat.

Asher se întoarse şi o lăsă să-l ajute să se aşeze pe targă. Se ţinea uimitor de bine pe picioare, deşi stătea încă încovoiat din cauza inciziei.

— Chiar eşti atât de tare, sau numai te prefaci? îl întrebă.

— Mă prefac. Sunt bun la asta, nu?

— Da, fir-ar să fie. N-ar fi trebuit să te ridici. Ți s-ar putea deschide rana. Ai atâtea copci de parcă ai fi fost croşetat.

— Dacă aş fi rupt vreo copcă, acum mi-ar curge sânge pe picioare. Nu curge. Aşa că n-am rupt nici una. Vrei să-mi verifici picioarele?

— Te cred pe cuvânt.

Asher se aşeză pe targă. În lumina slabă care pătrundea prin scândurile care îi separau de cabina şoferului, Sarah reuşi să vadă că umerii i se prăbuşiseră.

— Vrei să te ajut să te întinzi? îl întrebă ea, îndurerată din cauza suferinței lui. Nu, să nu spui aşa ceva. Nu am de gând să mă sui pe targă alături de tine.

— Mă cunoşti mult prea bine.

Asher se lăsă în jos sprijinindu-se pe umărul drept. Gemu când se prăbuşi pe targă şi se întoarse cu fața în sus.

— Camionul a făcut vreo oprire?

— Nu ştiu. Am adormit şi eu. Sarah îl înveli, se aşeză pe patul ei şi-şi acoperi picioarele cu pătura.

— Să ştii că chiar mă simt mai bine, zise el, urmărindu-i mişcările.

— Ai luat un calmant. De asta te simți mai bine. Culcă-te din nou.

— Am reuşit să fac pipi singur.

— Meriți să fii felicitat. Mai bine încearcă să dormi, dragul meu.

Sarah mai degrabă simți decât văzu, că el întinde mâna spre ea. O prinse, îi sărută palma şi apoi o aşeză înapoi pe pieptul lui. El nu se opuse.

— O să încerc şi eu să adorm din nou, îi spuse ea.

Sarah se lăsă pe spate şi închise ochii. În mintea ei se învălmăşeau evenimentele ultimelor zile. Imaginea feței îngrozite a lui Liz în depozit... teroarea de a fi răpită a doua oară... bărbații care fuseseră ucişi lângă ea. Toate i se păreau atât de lipsite de sens şi din cauza tensiunii simțea o durere ascuțită în piept. Nu avea nici o idee asupra locului în care ajunseseră. Un lucru ştia sigur şi anume că bărbații aceştia nu purtau nici o mască, ceea ce însemna că nu le era teamă că Asher şi ea ar fi putut supraviețui ca să-i recunoască.

Fu străbătută de un fior şi retrăi parcă toate momentele acelea teribile... sângele, mirosul de moarte, zgomotul împuşcăturilor care păreau că zgâlțâie fundațiile depozitului. Ucigaşii îi forțaseră să se urce în camionetă, cu targa lui Asher în mijloc, cu roțile blocate,

prinsă între două bănci. Răpitorii erau conduşi de o femeie pe nume Beatrice. Ea şi ceilalţi bărbaţi se aşezaseră pe bănci şi o trimiseseră pe Sarah în partea cealaltă, cât mai departe de uşile din spate.

Singurul avantaj fusese că uşa care dădea spre cabina şoferului rămăsese deschisă şi ea putuse privi prin parbriz defilarea rapidă a copacilor, a stâlpilor de iluminat şi a indicatoarelor cu nume de străzi. Judecând după soare, se îndreptau spre nord-est. Erau duşi oare în locul unde urmau să fie ucişi?

Ori de câte ori ea sau Asher încercaseră să vorbească, cei din maşină îndreptaseră imediat armele spre ei. Într-un târziu, şoferul intrase într-un fel de şantier. Acolo îi aştepta un camion mare. În timp ce camioneta încetinise, uşile din spate ale camionului fuseseră deschise şi din el fusese coborâtă o rampă. Camioneta intrase înăuntru. În clipa în care unul dintre bărbaţi aşezase o toaletă portabilă între bănci, Sarah şi Asher schimbaseră o privire plină de uşurare. Se părea că aveau să mai fie ţinuţi în viaţă cel puţin pentru o vreme.

Şoferul închisese şi încuiase uşa care dădea spre partea din faţă a camionetei. După ce fuseseră închise şi uşile din spate, Sarah se ridicase repede de pe bancă şi le încercase pe toate. Legat de targă, Asher trăsese o înjurătură. Se aflau într-o închisoare mobilă – încuiaţi în interiorul camionetei, lipsiţi complet de lumină în remorca uriaşului camion. Spaţiul mic în care fuseseră blocaţi le producea o senzaţie de claustrofobie şi de întunecime absolută, cu excepţia dungii subţiri de lumină care înconjura uşa care dădea spre cabina şoferului.

Îl eliberase imediat pe Asher. Se ţinuseră de mâini în momentele în care puternicul motor al camionului se trezise la viaţă. Auziseră cum maşina intrase în viteză şi porni rotindu-se pe loc. Dacă simţul ei de orientare funcţionase corect, camionul părăsise şantierul pe aceeaşi poartă pe unde intraseră şi cotise la dreapta, revenind pe autostradă, îndreptându-se din nou spre nord-est.

Acum însă Sarah nu mai avea nici cea mai mică idee despre locul în care se aflau. Mergeau oare spre vest, spre coastă? Spre est, spre Belgia sau Luxemburg? Cotiseră spre sud şi ea nu-şi dăduse seama? Asculta fâşâitul monoton al roţilor şi încerca să nu se lase doborâtă de frustrare şi de frică.

Asher îşi drese glasul.

— Mai ai geanta aceea cu medicamente şi seringi?

Maşina se înclină din nou. Se aflau iarăşi într-o curbă.

Sarah deschise ochii.

— Trebuie să te odihneşti. Să te faci bine. Vorbim mâine dimineaţă.

— Ceea ce ne trebuie cu adevărat este să găsim o cale prin care să scăpăm naibii de aici. Şi e mai bine s-o facem acum, noaptea. Avem mai multe şanse de reuşită..

— Eşti nebun.

— De fapt, te-am minţit. Ştiu că ai o impresie foarte bună despre mine şi crezi că spun mereu adevărul, aşa că îmi pare foarte rău că trebuie să te dezamăgesc. Adevărul este că mă simt mult mai bine. Mai puternic. De fapt, mult mai puternic.

Sarah nu spuse nimic. După câtva timp văzu mişcare pe targă. Asher se ridicase în şezut şi făcea ceva la încheietura mâinii.

— Ce faci acolo?

— Pot să folosesc acul de la perfuzie.

Sarah sări imediat şi-l apucă de mână.

— Nu! Asher, dragul meu, nu-l scoate de acolo!

— Prea târziu. Hei! Ai grijă! Nu vreau să te rănesc din greşeală. Am găsit robinetul micuţ care opreşte curgerea soluţiei saline. Curat şi îngrijit, ăsta-i motoul meu.

Sarah ridică exasperată braţele în sus.

— Şi când te gândeşti că dorinţa mea cea mai fierbinte era să te am mereu în preajmă. Cred că eu sunt mai nebună decât tine! Reuşi să se calmeze. Bine. Văd că te simţi destul de bine şi eu nu te mai pot controla, aşa că bănuiesc că eşti în stare să lucrezi ceva. Spune-mi ce ai de gând să faci.

Londra, Anglia

Sir Anthony Brookshire se aşeză înapoi în fotoliul său şi rămase privind gânditor la ultimele zvâcniri ale focului din şemineu. Pe masă se vedeau paharele de cristal abandonate de musafirii săi şi în aer mai plutea încă fumul ţigărilor de foi. Întâlnirea membrilor Spiralei se încheiase cu rezultate nesatisfăcătoare. Toţi membrii fără nici o excepţie erau mânaţi de cele mai bune intenţii, fiind în acelaşi timp conştienţi de necesitatea unei abordări pragmatice. O combinaţie vitală. Fără ea, nu s-ar fi putut realiza mare lucru. Oaspeţii săi plecaseră de mai bine de o jumătate de oră spre reşedinţele lor din Londra. A doua zi urma să se desfăşoare întâlnirea de la Dreftbury.

Nu reuşise să afle care dintre ei era în posesia dosarelor. Faptul că unul dintre ei trădase îl măcina, îi sfâşia inima ca un acid. Descoperi dintr-o dată, cu melancolie, cât de tăcută era casa.

În momentul în care mobilul său special începu să sune, se trezi din reverie şi se grăbi să răspundă:

— Da?

— Am primit mesajul dumneavoastră să vă sun imediat. Era Duchesne, cu aceeaşi voce preocupată, indiferent dacă suna la miezul nopții sau la prânz. Aşa cum bănuiam, Sansborough şi Childs sunt împreună, însă au dispărut în Pigalle.

— Şi dosarele?

— Nici un semn până acum.

Sir Anthony îşi stăpâni un geamăt.

— De unde ştii că Sansborough şi Childs se află în Pigalle? întrebă el neîncrezător.

— Unul dintre oamenii mei i-a urmărit din Belleville. Nu vă fie teamă. Străzile sunt supravegheate. O să dăm de ei curând. Situația este în întregime sub controlul nostru.

— *Străzile sunt supravegheate*? repetă Sir Anthony. Cum poate să fie posibil aşa ceva? Doar nu eşti jandarmeria, armata franceză. Erau momente în care regreta că nu-i cu Peter D'Crispi. D'Crispi nu era probabil la fel de deştept ca Duchesne, însă fără îndoială că era mult mai puțin secretos decât acesta.

— Există metode, răspunse Duchesne. Doar pentru asta m-ați angajat. Am dat eu greş vreodată?

— Lucrezi cu mine numai de o lună.

— Dacă doriți să-mi retrag oamenii, sunt gata s-o fac. Poate că aveți dumneavoastră o idee mai bună cum să-i găsim pe Sansborough şi pe Childs.

Sir Anthony fu cuprins de un val de furie. Acest Duchesne îşi permisese să-l amenințe şi cuvintele sale sugerau în mod implicit că ei doi erau egali. Sir Anthony se mândrea cu faptul că-şi trata întotdeauna angajații cu respect. Pretindea acelaşi respect şi din partea lor.

Pumnul său se încleştă pe telefonul mobil. Controlându-şi la perfecție vocea, spuse pe un ton neutru:

— Eşti nemulțumit de slujba pe care o ai, Duchesne?

Cesar Duchesne îşi dădu imediat seama că mersese prea departe. Sir Anthony era un om care cerea nu numai supunere ci şi apreciere. În timp ce continua să conducă maşina şi cerceta trotuarele în căutarea lui Liz Sansborough, Duchesne îşi dădu

seama că lăsase ca judecata să-i fie afectată de nerăbdarea de a-l demasca pe şantajist.

Spuse imediat pe un ton conciliant:

— Bineînțeles că nu, Cronus. Slujba este foarte bună. Salariul generos. Motivul pentru care nu vă pot da amănunte, este că cei care mă ajută au nevoie de discreție. Dacă îi protejez, mă ajută şi ei să obțin rezultatele pe care le merită investițiile dumneavoastră. Vă rog să mă scuzați pentru lipsa mea de tact.

Sir Anthony încuviință în sinea lui. Slăbi strânsoarea cu care ținea telefonul.

— Sunt sigur că aşa ceva nu se va mai întâmpla. Trebuie să te anunț despre două schimbări care au apărut în misiunea ta.

Datorită rolului pe care îl juca în Spirală, Sir Anthony era persoana care difuza informațiile în interiorul organizației. Rolul său era de a-şi ghida colegii în multitudinea de decizii care le stătea în față... ce piețe de capital să sprijine, ce companii petroliere să-şi dispute rezervele internaționale... ce țară din lumea a treia să fie reconstruită... ce dictator să fie păstrat în funcție.

Era nevoie de oameni cu mintea foarte clară pentru afaceri ca să existe certitudinea că deciziile care se puteau lua erau cele mai bune şi dacă acest grup era mai puțin altruist decât cele anterioare lui, asta se datora faptului că lumea se schimbase foarte mult şi nu se schimbase în bine. În timpul războiului rece, lucrurile erau mult mai simple. Duşmanul era comunismul, totul era foarte clar, binele contra răului. Acum existau mai mulți duşmani şi toți doreau să distrugă civilizația occidentală. Spirala nu putea să rezolve fiecare problemă cu care se confrunta. Nici deciziile pe care le lua nu erau întotdeauna cele mai bune – sprijinul pe care îl acordase noului preşedinte american, era o dovadă în acest sens. Cu toate acestea, de mai bine de cincizeci de ani, Spirala făcuse tot posibilul pentru ca lumea să devină mai bună.

Sir Anthony se simți străbătut de un val de nostalgie, dar îşi reveni imediat. Asemenea momente de rătăcire nu făceau bine nimănui.

— După cum ştii, în seara asta m-am întâlnit cu Themis, Prometeu, Ocean şi Atlas. N-am reuşit să descopăr care dintre ei este în posesia dosarelor, aşa că am nevoie de tine la Dreftbury. Singura explicație pentru uciderea lui Hyperion este că şantajistul a pus probabil în mişcare un plan. În momentul în care descoperim în ce constă acest plan, vom cunoaşte şi identitatea şantajistului.

— Bineînțeles. Voi fi acolo. Dacă îmi permiteți să vă sugerez ceva…

— Despre ce este vorba?

— Este vorba despre anumite măsuri pe care le-am putea lua…

Pe măsură ce asculta propunerile lui Duchesne, Sir Anthony începu să zâmbească. Da, Duchesne era un individ foarte util. Era un ticălos al naibii de isteț şi de iscusit! Exact ceea ce le trebuia acum.

Apoi, Sir Anthony schimbă subiectul:

— După cum ți-am mai spus, misiunea ta mai suferă în o modificare. Cu regret în glas, îi povesti lui Duchesne despre decizia pe care o luaseră membrii Spiralei. După ce oamenii tăi îi vor găsi pe Sansborough şi pe Childs, aceştia vor fi eliminați. Nu trebuie să dați greş. Dacă, printr-un miracol au reuşit să pună mâna pe dosare, ordinul de eliminare rămâne în vigoare şi conform celor convenite anterior, dosarele trebuie să ajungă imediat la mine. În orice caz, trebuie să faci în aşa fel încât să nu existe suspiciunea că între uciderea lor şi noi este o legătură.

La celălalt capăt al liniei se lăsase tăcerea. Sir Anthony îşi dădu seama că reuşise să-l ia prin surprindere pe şeful securității. Îşi permise un zâmbet. Dacă acesta devenea atât de predictibil, şansele sale de supraviețuire nu erau prea mari.

— Este vreo problemă? întrebă Sir Anthony.

— Bineînțeles că nu, răspunse Duchesne cu o voce care se voia plictisită. Mă gândeam la Sarah Walker şi la Ashel Flores. Doriți să-i lichidez şi pe ei?

— Da, bineînțeles. Dacă reuşiți să-i găsiți.

— Dacă nu mai aveți şi altceva să-mi spuneți sunt gata să trec la treabă.

38

Paris, Franța

În timp ce cobora în fugă scările, Liz își îndesă peste urechi bereta lui Asher și-și puse ochelarii lui Sarah. Simon o urma la mică distanță și-și trăgea pe el din mers jacheta subțire din piele pe care o găsise ea în dulap. Își puse și el ochelarii de soare și-și aranjă părul pe frunte. Dacă pe Liz hainele atârnau, pe Simon veneau aproape perfect.

Ea ajunse la parter și începu să alerge. El o urma. O dată ajunși lângă ușa de la intrare, ascunseră pistoalele și se cercetară unul pe celălalt din cap până în picioare.

— Ești bună, zise el admirativ. Nu-mi vine să cred că poți să joci atât de bine rolul unui șoricel. Liz avea aceeași înfățișare timidă, micșorată parcă, pe care o văzuse în gara Waterloo.

— Încă o dovadă a faptului că nu mă cunoști deloc. În adâncul sufletului meu m-am retras de-adevărat.

— Ți-a mai crescut nasul cu un metru, Pinocchio. Eu cum arăt?

— Ca un ciudat, zise ea aprobator. Și un pic ca un gangster. Mă cam săturasem de imaginea aia de om înțelept despre care se pare că ești convins că te reprezintă cel mai bine.

— Îți mulțumesc, zise el zâmbind. Surâsul îi dispăru însă imediat în clipa în care crăpă ușa și aruncă o privire afară.

— Ei bine? întrebă ea.

În loc de răspuns, el deschise și mai mult ușa și făcu un pas în afară. Liz era lipită de el. După zgomotul strident al sirenelor, era clar că o întreagă echipă antiteroristă se apropia în viteză. De pe stradă dispăruseră toți cei care ar fi avut ceva de ascuns și mai mult de zece dintre oamenii lui Malko se aruncară în furgoneta de la florărie. Mașina porni în trombă, scrâșnind din roți.

— Dumnezeule, spuse ea. S-ar putea chiar să meargă chestia asta.

— Te cam trec fiorii, nu?

Încrezători, urmăriră cum ultimii doi ucigași se aruncară pe bancheta din spate a Toyotei. Șoferul porni motorul și mașina țâșni spre partea opusă a cvartalului. Cadavrul care se afla pe bancheta din față se prăbuși cu fața în parbriz, însă fu imediat

tras înapoi de îndată ce maşina intră în trafic.

Pe trotuare rămăseseră doar câţiva turişti uimiţi. Sirenele se auzeau din ce în ce mai tare şi vechile clădiri din Pigalle cu reclamele lor luminoase stridente căpătaseră un aer dezolant.

Liz şi Simon se uitară unul la celălalt şi apoi porniră în grabă, încercând să se îndepărteze cât mai repede de locul acela.

El se uita în toate direcţiile în timp ce ea forma un număr pe mobil. Situaţia putea lua oricând o întorsătură deloc plăcută pentru ei. Brusc, se auziră scrâşnind cauciucurile unei maşini care frânase. Simon se întoarse la timp ca să vadă cum se deschide portiera Toyotei şi trupul paznicului este arunce pe caldarâm. Cu un alt scârţâit al cauciucurilor, Toyota ţâşni prin intersecţie, izbindu-se de câteva maşini şi făcând să sară scântei din caroseriile lovite. Maşinile poliţiştilor se luară după ea, cu semnalele luminoase în funcţiune, furgoneta plină cu oamenii lui Malko reuşise să scape în direcţia opusă.

Simon trase adânc aer în piept, savurând clipele de libertate. Totul decursese conform planului. O privi pe Liz. Avu o senzaţie ciudată auzind-o cum vorbea încet la telefon cu cineva căruia îi spusese „vechi prieten”. Se întrebă dacă planul ei de a ajunge în Anglia avea sorţi de reuşită. Nu avea însă altă variantă pe care să i-o propună şi ea părea foarte hotărâtă. Simon avea o ciudată dorinţă de a avea încredere în ea.

— Ne ajută Faust? o întrebă el după ce Liz închise telefonul.

— Da, avem noroc. Sunt probleme?

— Deocamdată nu.

În timp ce el îi povestea cum o şterseseră furgoneta şi automobilul Toyota, localnicii începură să-şi facă din nou apariţia, ca nişte fantome. În acea zonă din Boulevard de Clichy, între Place Pigalle şi Place Blanche se aflau foarte multe localuri cu spectacole erotice şi sex shop-uri.

Simon şi Liz înaintau grăbiţi cercetând în acelaşi timp cu atenţie strada. Din baruri se revărsa o lumină albastră, care făcea ca hainele albe ale trecătorilor să capete o luminiscenţă ireală. Treceau pe lângă prostituate care purtau mănuşi fluorescente şi făceau gesturi foarte sugestive cu mâinile. Unele dintre ele aveau prinse de jartieră cuţite ale căror lame scânteiau. Se vedea o coadă în faţa unui cinematograf unde rula un film porno violent. În aer plutea o mireasmă puternică de băutură, de scandal şi de dorinţă.

Liz observă cu uşurare că nu atrăgea atenţia nici unuia dintre cei aflaţi în stradă. Cu silueta sa încovoiată, cu bereta trasă peste

urechi, era total neinteresantă în scena dominată de culori țipătoare prin care treceau. Cu toate acestea, Liz avea senzația neplăcută că este urmărită. Orice ar fi făcut, sentimentul acesta nu-i dădea pace. Simon păşea lângă ea de parcă întreaga stradă, întregul oraş, întreaga lume ar fi fost ale lui. Femeile întorceau capul după el, în timp ce bărbații îşi fereau privirea.

Cumpărară bilete în stația de autobuz din Place de Clichy şi se urcară în partea din spate a primei maşini care îşi făcu apariția. Simon puse geanta sport pe podea între ei şi se lăsă pe spate, în timp ce autobuzul se puse în mişcare. Îşi trecu degetele prin păr, îndepărtând şuvițele care îi atârnau pe frunte, îşi scoase ochelarii şi-i băgă în buzunar, bucuros să scape de înfățişarea aceea de cocoş.

Fără să-şi dea seama începu s-o studieze pe Liz în timp ce ea se uita pe geam, dincolo de care defila peisajul nocturn al oraşului. Profilul ei trăda tensiune, buzele îi erau strânse. Privea în gol ca şi cum gândurile i-ar fi fost undeva departe, într-un loc cunoscut numai de ea.

În clipa în care autobuzul intră în trafic, Simon o întrebă încet:

— Faptul că nu ai putut să-i salvezi pe Sarah şi pe Asher acolo, la depozit, te-a făcut să te răzgândeşti şi să-mi ceri pistolul lui Malko?

Liz întoarse capul spre el şi îi zâmbi uşor în semn de aprobare. Era într-un loc îndepărtat şi el o chemase, iar ea revenise de acolo pentru el.

— Da şi nu. O parte din mine ar fi vrut o armă din clipa în care am fost atacată în Santa Barbara. Primul meu instinct îmi spunea să ucid pe oricine ar fi încercat să mă ucidă. Însă ce altceva poți să obții răzbunându-te, decât alți oameni răniți sau uciși? Răzbunarea nu şterge durerea. Oamenii care au fost răniți sau uciși nu sunt vindecați sau readuşi la viață. Nimic nu se schimbă în bine. Tu, în orice caz, nu te simți mai bine. Nu ai făcut altceva decât să acționezi exact ca ei, ca ticăloşii pe care-i dispreţuieşti. Eu nu consider asta drept un mod onorabil sau înțelept de rezolvare a situației. În mod sigur nici etic sau moral.

— Nu sunt sigur că ar fi prea mulți de acord cu tine.

— Vrei să spui că tu nu eşti de acord.

— Poate că ai dreptate, recunoscu el.

— Violența a devenit un fel de remediu universal. Sunt foarte îngrijorată de modul în care ne transformăm. De direcția în care se îndreaptă civilizația noastră.

— Şi cu toate astea ai vrut să intri în posesia armei.

Ea se lăsă pe spate, încercând să lupte cu emoţiile care o stăpâneau. Încercând să fie sinceră cu ea însă şi cu el.

— Există foarte puţini oameni cu pregătirea mea. Aş fi ipocrită să rog pe altcineva să-i salveze pe Sarah şi pe Asher pe motiv că standardele mele morale foarte ridicate nu mă lasă să-mi murdăresc mâinile. Liz ridică ochii spre el. Trebui s-o fac singură, fiindcă sunt în stare de aşa ceva.

— Ai ezitat când a fost vorba să tragi în Beatrice. Nu erai sigură că poţi să tragi în ea, nu?

— Nu.

Trăsăturile aspre ale feţei lui se îmblânziseră.

— Nu uita că nu eşti singură.

— Ştiu. Liz văzuse în privirea lui ceva care o încălzea, o făcea să se simtă ocrotită. Un sentiment pe care nu-l mai trăise de foarte multă vreme.

În ochii lui Simon apăruse o strălucire amuzată.

— Deci suntem parteneri acum. Camarazi. Tovarăşi şi la bine şi la greu.

— Da, mai ceva ca Bonnie şi Clyde.

Zâmbind, întoarseră capul şi începură să privească fiecare în altă parte. Nu mult după aceea, schimbară autobuzul şi îşi continuară drumul spre nord-est. Liz urmărea cu atenţiei traficul care slăbise în intensitate la ora aceea, redus la neobositele şi impersonalele taxiuri. *Se ţinuse cineva după ei? Fuseseră descoperiţi*? Îşi spuse că nu era posibil, dar continuă să urmărească atent activitatea de pe şosea.

Moartea devenea din ce în ce mai mult o prezenţă permanentă în viaţa ei. Se întrebă din nou, aşa cum o făcuse de mii de ori până atunci, cum de ajunsese mama ei să ucidă. Deşi ştia răspunsul, acesta nu reuşise să o satisfacă niciodată pe deplin – Melanie ucisese pentru ţara ei, din patriotism.

Pentru motive pe care le considerase mai presus decât scrupulele sau convingerile ei. Din clipa în care Melanie descoperise în final că fusese minţită ani de zile de Carnivor, că nu lucraseră decât foarte rar pentru serviciile de informaţii britanice sau americane, nu mai pusese mâna niciodată pe o armă.

Liz încercă să se elibereze din ghearele sentimentului de vinovăţie care o apăsa. Făcea la rândul ei exact ce făcuse şi mama sa – pornise pe un drum primejdios pentru ceea ce ea considera a fi o cauză dreaptă, la capătul căruia se găsea salvarea lui Sarah şi

a lui Asher şi dosarele Carnivorului. Devenise aidoma mamei sale, sau probabil că fusese aşa tot timpul... ceea ce îi şi permisese să lucreze pentru Langley.

Trebuia să înceteze să se mai gândească la toate astea. Se uită din nou la Simon. Privirea sa încordată supraveghea fără încetare străzile. Îi plăcea de el aşa cum stătea lăsat pe spate, cu umerii săi largi aparent relaxați... încordarea era trădată numai de îngrijorarea din ochii săi.

— Voiam să te întreb despre Nautilus, şopti ea. Înainte de a fi întrerupți de paznicul garajului, te pregăteai să-mi spui despre ce e vorba.

Simon se uită de jur împrejur şi începu să vorbească încet:

— Ai dreptate. Este foarte important să ştii despre ce e vorba, mai ales acum. Imaginează-ți o colecție de magnați şi regi, preşedinți şi generali. Imaginează-ți o alianță privată între Europa şi America, mai presus de orice guvern obişnuit.

— Mai presus de guverne?

— Începi să înțelegi. Preşedinții organizației fac parte din cea mai înaltă elită a lumii – un fost prim-ministru britanic, un fost cancelar al Republicii Federale Germania, un fost secretar general al NATO şi un fost vicepreşedinte al Comisiei Europene. Asta pe de-o parte. Pe de alta, membrii organizației sunt de acelaşi nivel – bancheri, magnați, preşedinți, funcționari internaționali, comandanți NATO.

— Ai nevoie de mască de oxigen ca să poți respira la aceste înălțimi. Dacă şantajistul nostru face parte din Nautilus, va trebui să ne cățărăm pe un munte al naibii de înalt.

— Da şi trebuie să ne aşteptăm la aşa ceva. Măsurile de securitate sunt formidabile, mult mai bune decât cele care şi le pot permite cele mai multe națiuni din lume treia.

Autobuzul opri la semafor şi ea îi întrebă încet:

— Cam despre câți membri este vorba?

— Există un comitet executiv permanent format din aproximativ treizeci de persoane – jumătate europeni, jumătate americani – precum şi nouăzeci de invitați. Numărul acestora variază în funcție de cine este la putere şi de realizările fiecăruia în ultimele douăsprezece luni. De obicei sunt invitate şi personalități politice care, deşi aflate la începutul carierei, promit să ajungă departe. Sunt invitați cât mai devreme posibil pentru a fi educați.

— Educați? Nu-mi place deloc cum sună.

— Normal că nu-ți place.

Simon făcu o pauză. Dintr-o dată deveni foarte clar. Ada greşise în privința lui. De fapt, el însuşi se înşelase în privința sa. Era imposibil să petreacă sub acoperire trei ani lungi fără ca cele descoperite să-l pună pe gânduri.

— Am auzit că şi Tony Blair şi Bill Clinton au fost invitați cu câțiva ani înainte de a fi aleşi. Se pare că George W. Bush nu a fost invitat.

— Ca să li se spele creierele? El ridică din umeri, aşa e.

Liz continuă:

— Oricum ar fi, oamenii aceştia sunt nişte personalități politice şi economice. Ar trebui ca toată lumea să afle despre ce vorbesc ei.

— Ei pretind că nu pot fi sinceri dacă opinia publică e cu ochii pe ei.

Liz pufni contrariată.

— Atunci când anumiți oameni nu vor ca tu să auzi ce vorbesc ei, acest lucru ar trebui să te pună în gardă. Lucrul acesta se întâmplă de obicei din cauză că indivizii respectivi sunt mai mult decât „sinceri". Ei discută acolo planuri despre care oameni ca tine şi ca mine nu trebuie să audă. Liz făcu o pauză, gândindu-se la Sarah. Nu înțeleg cum de media nu a reuşit să afle de întâlnirile lor.

Simon îşi roti privirea prin intersecție, în timp ce la semafor se aprinse lumina verde şi autobuzul se puse în mişcare.

— Când am vorbit despre magnați, m-am referit şi la magnații din media. Şi aceştia sunt la fel ca toți ceilalți – trebuie să promită că nu se află ce se spune acolo, că nu se află cine a participat, că nu se află nici măcar că ei au fost invitați să participe. Asta se traduce prin faptul că ei ordonă managerilor că nu există nici un subiect de presă în legătură cu aceste întâlniri. Reporterii şi ziariştii independenți trebuie să mănânce şi ei o pâine, aşa că dacă editorii le spun că nu merită să scrii despre subiectul ăsta, ei fac ce li se spune. Singurele publicații americane care încearcă să relateze în mod serios despre aceste întâlniri sunt de obicei cele de extremă dreapta sau de extremă stânga. În presa europeană sunt câteva excepții cum ar fi *The Irish Times* şi *Punch*. Acestea prezintă articole şi fotografii despre cei care intră şi cei care pleacă din organizație. Sunt sigur că ai auzit despre teoria aia sofisticată a managementului care spune cam aşa: Rahatul curge întotdeauna în jos. Aceasta este o ilustrare perfectă a teoriei. Totul începe de la vârf şi cei de la bază nu prea îndrăznesc să se pună de-a curmezişul deciziilor luate de Nautilus.

— Vrei să spui că au fost şi unii care s-au opus? Asta sună destul de încurajator.

— S-au opus, însă nu totdeauna cu succes. Margaret Thatcher a încercat la Bruxelles în 1998. Ea a declarat atunci că planul pentru crearea unei Europe centralizate este un coşmar şi a jurat că Marea Britanie nu va renunța niciodată la suveranitatea şi moneda ei. Un superstat european reprezintă însă o mare prioritate pentru Nautilus şi ea ştia foarte bine lucrul acesta, având în vedere că participa cu regularitate la întruniri. Aşa că Nautilus a lucrat pe la spate, făcând în aşa fel încât ea să fie atacată, suporterii ei intimidați şi fondurile de care dispunea să fie mult subțiate. Doi ani mai târziu, în 1990, a fost obligată să-şi dea demisia.

— Asta e politica. Nu e nimic neobişnuit.

— Ea nu era un om politic obişnuit, zise Simon clătinând din cap. Era membru al Parlamentului, avea la dispoziție toate resursele aferente poziției sale şi cu toate acestea nici ea nu a putut să li se opună. Ştiu că ai să mă întrebi de ce, însă voi merge mai departe şi-ți voi spune. Lumea se schimbă. Se petrece un fenomen de globalizare după nişte direcții economice stabilite de Nautilus. Rezultatul este că politicienii – inclusiv prim-miniştri şi preşedinți – au în prezent mai puțină putere atât în Nautilus, cât şi în propriile lor țări. De fapt, două treimi din structura actuală a organizației e formată din bancheri, finanțişti şi oameni de afaceri, nu din politicieni sau funcționari de stat. Indiferent dacă tu eşti sau nu de acord cu politica lui Thatcher, modul în care Nautilus a ignorat opinia publică britanică şi a decis soarta acestei femei este îngrozitor. Scopul globalizării n-ar trebui să fie îmbogățirea câtorva potentați, însă în realitate chiar asta se întâmplă.

Autobuzul intră în stație şi Liz remarcă:

— E înspăimântător ceea ce spui tu. Bănuiesc însă că tocmai asta e reacția pe care ai vrut s-o am. Dacă te înşeli în privința celor din Nautilus?

El se uită lung la ea, aducându-şi aminte că Ada îl acuzase că nu are nici un fel de opinii personale. Pe vremea aceea, nu voia să aibă astfel de opinii, nu voia să aibă probleme, cu siguranță nimic care să clatine afurisita de barcă. Nu dorea decât să-şi facă treaba fără probleme. Acum însă barca se răsturna şi nu putea să mai pretindă că nu-i păsa.

— Am auzit tot felul de păreri în legătură cu Nautilus, de la aceea că n-ar fi decât o nevinovată rețea a oamenilor de afaceri,

sau un club aristocratic de idei, până la aceea că e vorba despre o conspirație menită să distrugă lumea. Ştim amândoi că tot ceea ce este ascuns are în spate în mod obligatoriu o forță. Aşa cum zicea J. Edgar Hoover al vostru, există ceva molipsitor în spatele unui secret. Nautilus se străduie prea mult să păstreze secretul şi puterea. Dacă publicul este total ignorant în ceea ce priveşte faptele bune ale acestei organizații, îți dai seama cât de puțin cunoaşte despre cele rele.

Liz fu străbătută de un fior.

— Cum de ştii atât de multe?

Simon se uită cum se deschid uşile autobuzului şi călătorii încep să coboare. Ori erau parteneri adevărați, ori nu erau deloc. Coborî vocea:

— Am lucrat sub acoperire pentru a penetra principala forță de opoziție față de Nautilus – mişcarea antiglobalizare. Societatea noastră se transformă în prezent de la statul-națiune la statul-corporație şi această transformare este încurajată, unii spun că e pusă la cale, de Nautilus. Ceea ce face ca organizația să devină o țintă de importanță majoră pentru mişcarea antiglobalizare, mai ales că întâlnirile lor sunt ultrasecrete, se desfăşoară în condiții de securitate maximă, la ele nu se participă decât pe bază de invitație, nu sunt făcute niciodată publice şi nu este permis accesul media.

Simon îi aruncă o privire stingherită.

— Înțelegi că n-ar fi trebuit să-ți spun. În orice caz, te rog să nu pomeneşti nimănui ceva.

— Simon, dacă tu crezi că, după ce toată povestea asta va lua sfârşit, presupunând bineînțeles că vei supraviețui, vei mai căpăta vreo slujbă la MI6, înseamnă că nu ştii pe ce lume trăieşti, îi spuse ea fără menajamente.

El rămase tăcut, evident lovit într-un loc sensibil de avertismentul ei. Liz îi atinse brațul şi se ridică în picioare. El se uită repede de jur împrejur şi văzu că rămăseseră ultimii în autobuz. Se ridică şi el, apoi se îndreptară amândoi spre uşă.

39

La volanul Citroenului său, la mică distanță în spatele furgonetei de la florărie, Gino Malko fierbea de furie. Se lupta cu un sentiment foarte puțin familiar lui – acela de umilință. Deschise furios telefonul mobil, apăsă pe butonul *radial* şi apoi, după ce i se răspunse, raportă din mers, fără să tragă maşina pe dreapta, tot ceea ce se întâmplase.

— Poliția a pus mâna pe patru dintre oamenii noştri, însă nici unul dintre ei nu ştie suficient de mult pentru a reprezenta o problemă imediată, îşi încheie el raportul. L-am sunat pe avocat. O să-i scoată pe cauțiune şi o să-i scoată din Franța după aceea.

Sansborough şi Childs îl păcăliseră al naibii de uşor. Nu era supărat numai pentru că-i scoseseră din funcțiune patru oameni, ci mai ales pentru faptul că vestea avea să se răspândească la fel de repede ca şi o molimă. *Malko a făcut o greşeală. Malko a fost dus de nas.* Bârfele îşi găsesc întotdeauna o cale de răspândire.

Childs şi Sansborough aveau să plătească foarte greu pentru asta. Era o promisiune.

— Deci pot să consider că această mică neplăcere a fost rezolvată? Pot să stau liniştit că cei patru nu vor vorbi?

— Ar fi o greşeală fatală pentru ei, îl asigură Malko pe şeful său. Lucrează cu toții de prea multă vreme în domeniu ca să nu ştie lucrul ăsta.

— Şi Sansborough şi Childs?

— Sunt izolați şi se ascund. Cu cei de la CIA şi poliția franceză pe urmele lor, vor fi nevoiți să-şi facă apariția până la urmă. Când acest lucru se va întâmpla, eu voi fi prezent.

— S-ar putea să nu mai fie nevoie.

Modul lipsit de orice emoție în care şeful său îi anunță cele mai neaşteptate schimbări de situație, îl lăsa de fiecare dată pe Malko fără cuvinte. Bărbatul acesta ştia să facă afaceri cu inima la fel de rece ca a unui rechin. Malko îl admira.

— S-a produs vreo schimbare? întrebă el.

— Una foarte mare. Patronul său îi descrise modul în care cei din Spirală deciseseră să termine cu Sansborough şi Childs. Cesar Duchesne şi oamenii lui se vor ocupa de asta.

— Sunteți sigur că e bine să renunț la urmărire? obiectă Malko. E chiar atât de bun individul ăsta? Nu-l cunoştea pe noul responsabil cu securitatea Spiralei. Nu-l cunoscuse însă nici pe predecesorul acestuia. Riscul de a se descoperi că el e o verigă de legătură spre dosarele Carnivorului ar fi fost prea mare.

— Se pare că Duchesne e destul de iscusit. În afară de asta, am nevoie de tine în Scoția. Cronus bănuieşte ceva. Altă explicație nu există pentru faptul că a stopat fluxul de informații şi nu ne-a spus decât foarte puțin la întâlnirea din seara asta. Singurul lucru bun este că ne-a tratat pe toți la fel, ceea ce înseamnă că încă nu ştie care dintre noi are dosarele. Pentru mine, momentul cel mai riscant va fi la Dreftbury, când voi încerca să duc la bun sfârşit afacerea. Dacă Duchesne le pierde urma lui Sansborough şi lui Childs... dacă aceştia reuşesc să supraviețuiască suficient de mult, e posibil să-şi dea seama cumva că voi fi şi eu acolo. Uite ce vreau să faci...

În timp ce patronul său îşi urma firul explicațiilor, Malko începu să zâmbească. După ce legătura se întrerupse, se lăsă pe spate, continuând să conducă maşina, în timp ce creierul său analiza toate detaliile ordinelor primite. Se simțea din ce în ce mai bine. Se gândea la întorsătura pe care o luaseră lucrurile şi savura puterea motorului Citroenului ținută în frâu de mâinile sale. Îi plăcea forța tăcută a maşinii negre, care îl ducea cu gândul la o panteră mare, flămândă, furişându-se după pradă la fel ca şi pisicile sălbatice pe care le văzuse în tinerețe, în mlaştinile din Florida.

Alungă imediat imaginea din fața ochilor. În Jacksonville, Malko învățase să-şi controleze imaginația. Învățase că trebuie să se bazeze pe fapte, nu pe ipoteze, pe ceea ce exista, nu pe ceea ce ar fi putut fi. Din cauza unor iluzii pierise nu numai familia sa, dar chiar şi mulți dintre colegii săi. După suficient de multe crime, asasinii de profesie încep să vadă pericolul în orice ungher şi să se teamă de răzbunarea victimelor lor. În final cad în patima beției sau a drogurilor – sau a combinației dintre acestea – şi ajung să-şi descarce armele în atâtea umbre încât ori pun autoritățile mâna pe ei, ori cad sub gloanțele unui alt asasin. Nici unul dintre cei pe care Malko îi cunoştea în branşă nu reuşise să supraviețuiască suficient de mult ca să se pensioneze. Chiar şi propriul său mentor murise la patruzeci şi şase de ani într-un accident de vânătoare lângă Fort Lauderdale. Malko bănuia că fusese vorba de sinucidere.

Undeva în Franța

În timp ce camionul îşi continua goana prin noapte, Asher întrebă cu o voce preocupată:

— Ai învățat să desfaci o încuietoare în perioada de pregătire de la Fermă?

— Am învățat, însă nu sunt sigură că mai ştiu cum se procedează. Sarah începu să pipăie cu mâna prin jur şi reuşi să găsească sub targă punga de hârtie cu produse medicale.

— Bănuiam. Bine că sunt eu un adevărat maestru. Când ne-au închis aici, am reuşit să arunc o privire la încuietoare. Bănuiesc că nu ai nici o obiecție dacă te rog să-mi dai punga cu feşe.

— De ce? Îți curge sânge în locul unde aveai acul? Sarah reuşise să găsească în pungă compresele cu alcool. Vreau să fiu sigură că nu te infectezi. Îți dau punga dacă îmi promiți să nu mă înjunghii cu ceva de acolo.

— Mi se pare o cerere rezonabilă.

— Cred şi eu. Sarah puse punga în poala lui Asher, îi prinse mâna stângă şi începu să-i şteargă locul rănit cu o compresă cu alcool.

— Cred că e suficient, îi spuse el, încercând să scape mai repede de ea. Îți mulțumesc.

Sarah nu spuse nimic. Scoase din pungă un pansament autoadeziv. După ce ea termină, începu să caute prin pungă. Sarah se întoarse spre suportul mobil. Punga cu soluție salină era aproape goală, ceea ce era un semn bun. Nu aveau apă de băut, însă datorită perfuziei el îşi putea căpăta necesarul de lichide. Da, suportul mobil avea mai multe părți îmbinate prin şuruburi. Reuşi să găsească o piesă care credea că avea să fie bună pentru Asher.

Desfăcu piulița care fixa piesa respectivă.

— Cum te descurci? îl întrebă ea pe Asher.

— Pot să folosesc acul pe post de şperaclu. Nu se curbează la capăt aşa cum aş vrea eu, însă am mai folosit ace şi înainte. Problema e că am nevoie de ceva pe post de cheie fixă. N-am reuşit să găsesc în pungă nimic care să poată fi adaptată pentru aşa ceva.

— Ce părere ai de asta? îi întinse piesa de metal pe care tocmai o desfăcuse. Era ca o mică şurubelniță, cu capul plat.

— Asta e Sarah a mea. Plină de resurse. Îți mulțumesc!

Asher coborî de pe targă, prinzându-şi la spate aripile halatului.

— Ce rece e podeaua. Asher îşi privi picioarele goale.

Liz ştia însă care era adevărul: încă nu se putea ține pe picioare din cauza durerii. Ar fi vrut să-i spună să renunțe, să se întindă din nou pe targă, însă ştia că el n-ar fi ascultat-o.

— Sigur că e rece, îl aprobă ea. E şi periculoasă. Dumnezeu ştie ce o mai fi pe jos. Cuie, cioburi de sticlă, aşchii. Ți-aş spune să ai grijă pe unde calci dacă n-ar fi atât de întuneric.

— Ce optimistă poți să fii, gemu el. O să verific oricum uşa din față. Vreau să ştiu de unde vine lumina aceea.

Sceptică, Liz apucă pătura şi îl urmă. Nu auziseră nici un sunet din compartimentul şoferului din clipa în care fuseseră închişi înăuntru. Liz încercase să se uite prin crăpături, însă acestea erau prea mici ca să vadă ceva. Împături pătura şi o puse pe podea, în fața încuietorii. În timp ce camionul se aplecă la o altă curbă, Asher se prinse cu mâinile de uşă şi se ghemui lângă ea.

Din fericire, deschiderea unei încuietori cu şperaclul nu solicita vederea. Era nevoie numai de un auz bine dezvoltat şi suficientă practică pentru a reuşi să simți momentul în care piesele îşi schimbă poziția.

Liz se întoarse în locul unde se afla suportul mobil şi începu să-l dezmembreze. Treaba aceasta îi luă ceva timp. Reuşi până la urmă să separe tija verticală de picior şi de toate celelalte accesorii. Cu tija într-o mână, se întoarse la Asher, oprindu-se ori de câte ori camionul se legăna.

— Cum merge treaba? întrebă ea.

— Şşşt.

Ea aşteptă răbdătoare, sperând pe jumătate ca el să nu reuşească. Dacă nu reuşea să deschidă uşa, poate îl convingea să se culce la loc pe targă. Chiar dacă ar fi reuşit, tot nu aveau nici o armă şi el nu ar fi fost în stare să riposteze la vreun atac.

— Asta e. Vocea lui Asher era aproape admirativă. Nu mi-am pierdut priceperea, zise el şi se ridică în picioare cu pătura în mână.

— Acum se deschide?

— Da. Asher văzu tija pe care Liz o avea în mână. Ce e asta?

— Singura noastră armă. Jalnic, nu-i aşa? De ce nu mai aşteptăm înainte de a face nebunia asta? Până ce voi reuşi să fur o armă, sau până când vei fi tu în stare alergi? Poate până atunci vom reuşi să facem rost şi de nişte haine şi de o pereche de pantofi pentru tine.

— Hei, pot să mă ridic singur în picioare şi m-am dus singur la

toaletă. Nu uita importanța acestor realizări.

Asher puse mâna pe clanța uşii şi se opri. Părea că gândeşte. Apoi zise cu o voce sobră:

— Nu-ți fie teamă, Sarah. Sunt aproape convins că suntem singuri. Vreau numai să avansăm puțin. Poate găsim ceva folositor, sau aflăm ceva care ne va ajuta mai târziu. De vom reuşi să scăpăm din chestia asta, va trebui să mă laşi mine să conduc ostilitățile. Ştiu că eşti îngrijorată, însă având în vedere alternativele, cred că trebuie să ne asumăm nişte riscuri. Dacă nu scăpăm repede de aici, nu se ştie cum evoluează starea sănătății mele. De acord?

Având în vedere circumstanțele, Sarah nu putea decât să fie de acord cu ce spusese el.

— OK.

El îi zâmbi recunoscător. Sarah se lipi de peretele de lângă uşă şi simți cum Asher se încordează ca un arc, gata de acțiune. Îi făcu un semn cu capul. Asher deschise uşa câțiva centimetri. Sarah trase adânc aer în piept, ridică tija metalică şi aruncă o privire prin crăpătură.

— E goală, spuse ea răsuflând uşurată. Intră în cabina şoferului şi rămase locului plină de uimire. Uau.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Asher încercând să vadă peste umărul ei.

— Monitoare de supraveghere. Cineva le-a uitat aprinse. De la ele venea lumina aceea. Mai sunt şi alte echipamente de supraveghere.

Deasupra oglinzii retrovizoare se afla un rând de monitoare mici care, deşi aprinse, nu afişau decât imaginea întunecată a interiorului remorcii în care se afla camioneta.

Se aflau acolo şi aparate de măsură, potențiometre şi indicatoare luminoase.

— Marfa de calitate, zise el bucuros.

— Crezi că putem suna sau lua legătura prin radio cu exteriorul?

— Dă-mi voie să mă uit. Cineva uitase un tricou cu fermoar pe scaunul şoferului. Asher îşi puse tricoul pe el, trase fermoarul şi se aşeză, acoperindu-şi mijlocul şi picioarele cu pătura. Începu să studieze şirul de monitoare.

Sarah găsi o lanternă în torpedo, coborî din cabina camionetei şi începu să cerceteze interiorul remorcii. În afară de camionetă, nu se mai afla nimic altceva. Nici arme, nici provizii. Verifică partea

din față. Existau nişte guri de ventilație, însă era imposibil de ajuns în cabina şoferului. Îşi lipi urechea pe peretele remorcii, însă singurele sunete care se auzeau erau zgomotul motorului şi fâşâitul roților.

Uşile din spate erau prevăzute cu o încuietoare zdravănă, îşi propti umărul în ele şi putu să simtă că de partea cealaltă erau blocate cu o bară pusă de-a curmezişul. Chiar dacă Asher ar fi reuşit să desfacă şi cea de-a doua încuietoare, bara pusă de-a curmezişul făcea evadarea imposibilă.

Sarah se urcă din nou în cabina camionetei. Asher aprinsese lumina din interior. Părul negru, ciufulit îi scotea în evidență paloarea. Era aşa de alb la față că Sarah avu impresia că e gata să se prăbuşească. Cu toate acestea, el găsea puterea să manevreze comutatoarele şi să se concentreze asupra informațiilor ce apăreau pe monitoare.

— Ai găsit ceva? întrebă el întorcând capul spre ea.

— Nimic folositor. Tu?

— Nu prea multe. Problema e că microfoanele şi camerele de luat vederi nu au ce să recepționeze aici în remorcă, aşa că pe monitoare nu apare nimic şi echipamentul de ascultare e mut. Nu există aparate de emisie-recepție sau telefoane mobile, deci nu avem nici o cale prin care să comunicăm cu lumea exterioară. Asta e vestea proastă. Vestea bună e că există un sistem GPS în funcțiune.

— Tot e ceva.

Sarah se aplecă peste bord şi văzu o hartă colorată pe care se mişca o săgeată ce indica ruta pe care se deplasau.

— Am făcut tot drumul ăsta?

Asher încuviință din cap.

— În nord-est până la Reims şi în sud până la Troye Orleans, iar acum ne îndreptăm din nou spre nord.

— Se pare că vom trece pe la vest de Paris. Ne plimbă tot timpul ca să nu fim găsiți, nu-i aşa?

— Aşa cred. Am mai găsit ceva folositor – un interfon. Asher acționă întrerupătorul.

Într-un mic difuzor începură să se audă vocile a doi bărbați care vorbeau în franceză.

— Mecca-Cola? zicea unul dintre ei. *Merde.* Dă-mi Coca-Cola adevărată. E singurul lucru pe care americani ştiu să-l facă bine.

— Ai o slăbiciune pentru americani?

În timp ce primul francez începu să râdă în hohote, Sarah

reduse volumul.

— Ăştia sunt şoferii noştri?

Privirea lui Asher nu era amuzată deloc.

— Da. Schimbul ăsta de replici te-ar putea face să crezi că sunt nişte indivizi inofensivi, însă nu e deloc aşa. Sunt înarmați şi pregătiți să ne ucidă până la urmă. De fapt, se pare că abia aşteaptă.

— Exact ce voiam să aud. Ce crezi că-i împiedică?

— Aşteaptă să primească ordinul. Au primit un telefon însă nu era prin interfon, aşa că nu am reuşit să-l aud pe cel cu care vorbeau.

— Şeful lor?

— Cam aşa ceva. Nici un nume, bineînțeles. Rămaseră aplecați lângă difuzor, sperând că cei doi bărbați vor mai spune ceva folositor. După cinci minute, nu reuşiseră să afle în plus decât că cei doi fuseseră angajați recent. Îşi puneau întrebări în legătură cu identitatea celui care-i angajase, însă până la urmă ajunseră la concluzia că-i plătea suficient de bine ca să nu-şi mai facă probleme cu astfel de detalii.

— Era şeful lor direct, sau cineva de mai sus? întrebă ea.

— N-am avut cum să-mi dau seama.

Sarah îşi privea cu duioşie soțul. Avea fața albă ca varul.

— Ai aflat destule, acum e rândul meu. Stau eu în primul schimb.

— Nu te superi?

— O, Asher. Eşti atât de prostuț uneori. Situația e şi aşa suficient de proastă. Treci o dată înapoi pe targă. Odihneşte-te. Ai grijă de tine. Starea ta mă îngrijorează teribil.

Începuse să-l tragă de pe scaun când se opri brusc.

— Am încetinit.

Asher se lăsă iarăşi pe scaun şi în difuzor se auziră mai multe înjurături în franceză.

— Ce ticălos! spuse indignat unul dintre şoferi.

— Face exact ceea ce i se spune, la fel ca noi, zise celălalt cu o voce resemnată.

Apoi tăcere. Sarah şi Asher aşteptau. Singurul zgomot era câte o înjurătură.

După un timp, unul dintre cei doi şoferi zise:

— Aici e. Vezi?

— E ca lumea, nu? mormăi celălalt.

În timp ce camionul continua să încetinească, undeva în

apropiere se auzea un zgomot de motor care creştea în intensitate. Se auzea din ce în ce mai tare, făcând să tremure cabina. Asher apucă mâna lui Sarah şi o strânse.

— Motor de avion? întrebă aceasta îngrijorată.

— Da, spuse ei privind-o drept în ochi. Sarah încerca să-şi ascundă îngrijorarea. Da, sună a motor de avion.

40

Paris, Franța

Liz și Simon schimbaseră din nou autobuzul. El moțăia cu capul căzut pe umărul ei. Trecuseră de Peripherique și suburbia Seine-St. Denis era cufundată în întunericul orelor de dinainte de ivirea dimineții. Singurele lumini erau cele din localurile în care la ora aceea lucrau echipele de curățenie.

Coborâră din autobuz cu aproape doi kilometri înainte de aeroportul Le Bourget. Prin dreptul lor trecură două taxiuri, la mică distanță unul după celălalt. Primul ducea un client însă cel de-al doilea era gol. Șoferul trase pe dreapta oferindu-se să-i ia în mașină. Liz întoarse capul, tușind în pumn.

— *Merci, non*, îi spuse Simon șoferului.

După ce mașina se puse în mișcare, o întrebă pe Liz:

— Îl cunoșteai?

— De data asta nu.

— Norocul lui să apară aici, tocmai în momentul ăsta. Simon clătină apoi din cap, supărat. Am ajuns să ne speriem de propriile noastre umbre, ca niște pisici nervoase.

— Să nu-ți pară rău. E un mecanism de apărare. Dacă încetează să funcționeze, am încurcat-o.

Pe deasupra lor trecu o pală de vânt care făcu să freamăte frunzele copacilor și le uscă transpirația ce le acoperise fețele. În afară de ei nu mai era nici un pieton pe stradă și trotuare. Erau cufundate într-o beznă și o tăcere parcă ireale. Din când în când se opreau în curți și străduțe laterale unde așteptau pentru a se asigura că nu vine nimeni după ei.

Mergeau repede și la un moment dat Simon râse ușor.

— La ce te gândești? îl întrebă ea. Îi plăcea să-l urmărească în timp ce mergea, îi admira pașii mari și hotărâți.

— Malko, acolo, pe alee. Nu a mai avut nici o șansă în momentul în care l-ai văzut.

— Nu sunt prea sigură că ăsta e un compliment.

— Bineînțeles că e. Femeile sunt de cele mai multe ori subestimate. Chestia asta reprezintă și un avantaj, dacă știi să te folosești de ea. Și tu știi.

— Îmi creează şi neplăceri atunci când nu ştiu să recunosc pericolul.
— Te referi la ceea ce s-a întâmplat în Santa Barbara? La modul în care ai fost înşelată de decan şi de prietenul tău?
Simon fu cuprins de un val de gelozie. Se întreba ce fel de om fusese acel Kirk Tedesco. Cum, pentru numele lui Dumnezeu, fusese ea în stare să se culce cu el? Nu ştia cu siguranță dacă acest lucru se întâmplase, însă bănuia că aşa stăteau lucrurile. La urma urmei era adultă. Singură. Cu toții facem greşeli. Fără să poată împiedica acest lucru, imaginea Vierei îi apăru în fața ochilor. Simți atingerea degetelor ei, îi revăzu scânteierea fericită din privire. Încercă să alunge din memorie imaginea ei, înainte de a fi din nou năpădit de tragedia morții sale. Dar imaginile erau mai rapide decât gândul… iată – din nou flăcările care o înghițeau.
— O altă însuşire a femeilor este încrederea, spuse Liz. Am avut încredere în Kirk pentru că îmi plăcea de el şi mă simțeam bine în compania lui. Nu mi-am pus niciodată întrebări referitoare la catedra pe care o ocupa şi nici n-am suspectat că el şi decanul ar putea fi informatori. În voce i se vădea iritarea. Am fost o proastă.
— Cred că mai degrabă cei care te controlau au fost foarte buni.
— Nu. Îmi doream atât de mult o astfel de viață idilică încât m-am oferit pur şi simplu pe tavă. Nu o să uit niciodată emoția pe care am simțit-o când am aflat că am obținut catedra. A fost un eveniment care mi-a oferit o scuză foarte bună pentru a înceta să dau târcoale pe la Langley şi a fost ca un fel de diplomă de bună purtare ce mi-a dat putere să merg mai departe.
— Îți pare rău că ai primit diploma? o întrebă Simon cu blândețe.
Liz rămase tăcută câteva clipe.
— Îmi plăcea să predau. Documentarele alea de televiziune au apărut ca urmare a pasiunii cu care am făcut cercetări şi țineam mult, țineam foarte mult şi la acea latură a activității mele.
— Ai vrea să te întorci acolo?
În fața ochilor ei apăru Santa Barbara. Casa în care locuise era ascunsă sus în munții Santa Ynez şi domina oraşul. Sub ea se desfăşura panorama acoperişurilor de țiglă roşie şi a palmierilor care se înşiruiau până jos, unde uscatul plin de vegetație cobora în apa acvamarină a oceanului. Oraşul se întindea pe un platou aşezat între ocean şi munți, ca şi cum ar fi fost ținut într-o palmă protectoare. Plante exotice pline de flori creşteau din abundență datorită climatului blând – hibiscus, bougainvillea, maci mariposa

şi pasărea-paradisului.

Dintr-o dată se simţi cumplit de singură. În sufletul ei se căsca un hău – rece, gol… foarte cunoscut; îi lipsise ceva acolo, ceva greu de descris. Reuşise să ignore acest sentiment, fiind mereu ocupată cu munca la universitate, din diverse comitete, de la cursuri, cu emisiunile TV, cu antrenamentele de karate… chiar şi cu Kirk… învăluit în frumuseţea somnolentă a oraşului. În timp ce îi revenea în minte lenea plină de voioşie a lui Kirk, sentimentul de singurătate se evaporă, lăsând-o pradă unui fior rece, în ciuda nopţii calde de vară. Avusese încredere în el. Se înşelase.

Se ferea să-l privească în ochi pe Simon.

— Oamenii se duc la Santa Barbara ca să uite sau să viseze. Eu m-am dus acolo ca să uit. Habar n-am ce am să fac când se va si sfârşi totul. Tu ce ai de gând?

— Nu e o întrebare la care să mă gândesc prea mult. Sunt legat de MI6 pentru totdeauna.

— Modul în care ai spus-o seamănă cumva cu o sentinţă de închisoare pe viaţă.

El se opri locului, privind-o surprins.

— Nu asta am vrut să spun.

— Iată un sfat gratuit din partea psihiatrului de serviciu, fii mai atent la glumele pe care le fac alţii în legătură cu ei înşişi. E din nou vorba despre afurisitul ăla de subconştient. Aceste descărcări de umor autodepreciativ sugerează de cele mai multe ori, adevăruri mult mai profunde decât intenţionăm noi… sau dorim să vadă cineva, în special noi înşine.

Simon reacţionă imediat, fără nici o ezitare:

— Înţelegerea numărul doi: tu nu mă analizezi pe mine din punct de vedere psihologic şi eu nu te întreb cum se face că, dacă eşti atât de deşteaptă, te-ai încurcat cu un impostor precum Kirk.

Supărată, Liz fu gata să-i dea o replică, însă se abţinu şi începu să râdă.

— *Touche*. Sunt umilită, domnule. Îmi închid manualul de psihiatrie şi cobor ruşinată de la pupitru.

— Bună tactică, zise el zâmbind.

Liz îi întoarse zâmbetul.

Continuară să meargă un timp în tăcere. Maşinile erau din ce în ce mai rare. Copacii îşi înălţau siluetele întunecate pe fondul înstelat al cerului. Gândurile se învălmăşeau în capul ei.

— M-am tot gândit la ce mi-ai spus despre Nautilus, îi spuse lui Simon. La Dreftbury nu-l căutăm numai pe şantajist, ci şi pe

Themis şi pe Cronus şi pe oricine altcineva cu un nume din acesta grecesc. Dacă reuşim să-i identificăm, domeniul căutărilor noastre se îngustează foarte mult.

El dădu aprobator din cap.

— În mod evident va trebui să ne descurcăm fără ajutorul vreunui expert în analiza datelor sau în statistică. Trebuie totuşi să studiem documentele pe care le-am fotografiat cât mai curând posibil. S-ar putea ca împreună să ştim mai multe lucruri decât ne dăm seama.

— Sunt cu totul de acord. Cât timp mai avem până ce începe întrunirea celor din Nautilus?

El se uită la ceas. Trecuse de ora două noaptea.

— Vor începe să sosească astăzi, de pe la patru, cinci după-amiază, să se cazeze, să mai bea ceva, să joace puțin golf. În jur de ora opt se desfăşoară un banchet de deschidere în cadrul căruia va vorbi cineva. Primele prezentări în plen şi discuțiile pe grupe de lucru vor începe sâmbătă la 8:00 a. m. Adică mâine. Ultimele sunt prevăzute pentru duminică seara.

— Şi măsurile de securitate?

— De obicei securitatea este asigurată atât de firme private cât şi de serviciile publice. Nautilus apelează la serviciile unei firme de renume cum ar fi Kroll sau Wackenhut. Apoi, în funcție de țară, aceştia sunt ajutați de poliția locală sau de forțele armate, sau de amândouă. Mai mult ca sigur că şi acum măsurile de securitate vor fi foarte riguroase şi vor intra în vigoare chiar din această dimineață.

— Minunat.

— Cei din Nautilus ştiu ce fac. Poți fi sigură că în clipa de față întreaga stațiune este închisă publicului şi că oaspeții obişnuiți au fost trimişi să-şi facă bagajele. Este o procedură de rutină, la fel ca şi alegerea foarte atentă a locului de desfăşurare a întrunirilor – locațiile respective sunt ori proprietatea sau sub controlul unui dintre membrii organizației.

Liz oftă. Imediat însă simți că-şi recapătă energia.

— Iată şi circul nostru.

Circul era instalat chiar pe pista aeroportului, în parcare. Cortul mare foşnea în bătaia vântului, ca o pânză albă de corabie, în contrast cu cerul negru şi plin de stele. Într-o parte erau parcate remorcile în care dormeau artiştii, muncitorii, într-o învălmăşeală de vehicule în care cele noi reuşeau foarte greu să se distingă prin mulțimea celor vechi. Circul Astrelor nu fusese niciodată deosebit

de profitabil; se părea că acest lucru era încă valabil.

De cealaltă parte a cortului se vedeau clădirile aeroportului Le Bourget, ce se înălţau în noapte mari şi colţuroase. În jurul lor se întindeau vaste suprafeţe acoperite cu beton şi cu iarbă. Faimos datorită faptului că acolo aterizase Charles Lindbergh, la sfârşitul zborului său istoric deasupra Atlanticului, bătrânul aeroport nu mai reprezenta de mult o poartă aeriană majoră. Cu un trafic aerian de călători şi de mărfuri mai redus, Le Bourget continua însă să fie gazda celor două ediţii din fiecare an ale Salonului Aeronautic la Paris, precum şi a altor expoziţii şi evenimente cum era acest spectacol de circ.

Totul era însă acum cufundat în tăcere. Noaptea îi ajuta să-şi ascundă intenţiile.

Trecuseră mai bine de şapte ani de când Liz îl văzuse ultima oară pe Gary Faust. Fost comandant în Rezistent franceză, acesta avea probabil mai mult de optzeci de ani. Mama sa fusese franţuzoaică, iar tatăl său american şi fondaseră împreună circul pe vremea când erau tineri. Mai târziu, în timpul celui de-al doilea război mondial, Gary se folosise de circ ca de un paravan pentru grupul său de spioni şi sabotori, membri ai faimoasei Rezistenţe franceze. Pentru activitatea sa plină de curaj, Gary fusese decorat cu Legiunea De Onoare, Crucea de Război şi Medalia Rezistenţei. Era un erou al Franţei.

Dăduseră ocol cortului şi după câţiva paşi Liz zări în lumina lunii avionul, o siluetă ciudată, fantomatică. Era un Westland Lysander, model 1940, unul dintre cele două aparate de acest fel din lume care încă mai zburau.

— Ăsta e? întrebă Simon cu ochii îndreptaţi spre monoplanul cu aripă înaltă. Crezi că poate să se ridice de la sol? continuă el cu o voce destul de îngrijorată.

— Gary spune că zboară ca un vis. Atunci când reglementările din localităţile unde oprea circul permitea acest lucru, Gary obişnuia să organizeze plimbări aeriene gratuite pentru familiile amatoare. Aceste zboruri reprezentau bineînţeles şi o bună publicitate pentru circ. Mai presus de aceasta însă, lui Gary îi plăcea la nebunie să piloteze vechiul avion şi să le ofere şi altora prilejul de a trăi o fărâmă din pericolul şi euforia unui război de mult trecut.

Simon clătină neîncrezător din cap.

— Arată de parcă ar fi fost construit într-un subsol, din tablă de cutii de conserve şi pap. Cum crezi că ne poate duce aşa ceva peste

Canal?

— Ai grijă cum vorbeşti despre fetiţa mea, spuse deodată cineva într-o engleză cu un puternic accent franţuzesc. Se supără foarte repede. Dacă vrei să aibă grijă de tine trebuie s-o tratezi cu respect. Bărbatul care îşi făcuse apariţia din umbra avionului venea spre ei în pas vioi. Îmbrăcat într-o salopetă de culoare gri închis, cu o şapcă de aceeaşi culoare pe cap şi cu ochelarii de zbor atârnaţi la gât, bărbatul era masiv şi îşi ţinea spatele foarte drept.

O apucă pe Liz de umeri, o sărută pe amândoi obrajii şi apoi o îndepărtă puţin de ei ca s-o poată privi mai bine în lumina lunii.

— Deci eşti bine?

— Am băut o sticlă de vin, răspunse ea zâmbind. Cu brânză şi baghetă.

— E tot ce-şi poate dori oricare dintre noi, nu? Cine ştie ce ne poate aduce ziua de mâine?

— Mă bucur să te văd, Gary.

— Şi eu mă bucur să te văd pe tine. Îmi pare rău de mama ta. Dar poate că a fost mai bine aşa. A suferit atât de mult din cauza tatălui tău!

Gary luă mâna de pe umerii lui Liz şi-şi făcu repede o cruce.

— Nu e bine să vorbeşti morţii de rău. Îşi făcu încă o cruce şi apoi râse uşor. După toţi anii ăştia se pare că nu-mi face rău chestia asta. De ce îmi fac oare probleme? Se întoarse spre tovarăşul ei. Tu eşti Simon? Nepotul Melaniei?

Cei doi îşi strânseră mâinile.

— Vă mulţumim că aţi acceptat să ne ajutaţi, spuse Simon. Mâna bătrânului luptător era uscată şi puternică. Liz mi-a povestit că aveţi un avion perfect pentru operaţiunea noastră.

— Nu e nevoie să mai spui nimic. Gary îşi duse un deget la buze. Cu zeci de ani în urmă am învăţat că nu e bine să cunoşti detaliile unei misiuni decât în cazul în care eşti la comandă. Eşti tânăr, Simon, deci e normal să fii îngrijorat. Fără îndoială că n-ai văzut niciodată în zbor o minunăţie ca asta.

Gary bătu afectuos cu palma aripa avionului.

— Trebuie să te relaxezi şi să ai încredere. Ea şi surorile ei au adus în Franţa grupul vostru de luptători şi au dus pe furiş acasă piloţii britanici căzuţi la noi. Francezii Liberi au folosit-o pe post de avion de observare şi pentru a ne aduce nouă, luptătorii din Rezistenţă, arme şi provizii. Cum de a fost ea în stare să facă toate astea? Pentru că poate să zboare cu viteză mică şi foarte aproape de sol şi poate ateriza şi decola de pe cele mai inaccesibile

suprafețe. Acest lucru e foarte important pentru locul unde vom merge în noapte asta.

Simon cercetă cu neîncredere avionul.

— Aveți loc acolo pentru noi amândoi?

— I-am scos mitraliera din spate şi i-am mărit spațiul pentru pasageri acum patruzeci de ani, după ce am cumpărat-o dintr-un lot de materiale puse în vânzare la terminare războiului. În timpul ăsta, a fost în stare să transporte cu uşurință doi pasageri.

— Ăştia suntem noi, zise Liz şi se cățără pe aripă.

— *Oui*, ăştia sunteți voi. Grăbeşte-te, Simon. Trebuie să vă las acolo cu mult timp înaintea răsăritului, ca să am suficient timp să mă întorc neobservat.

Bătrânul ridică ochii spre cer de parcă ar fi vrut să miroase aerul nopții.

— Vom ateriza pe un câmp pe care îl ştiu eu în Northumberland. E la ferma unui vechi prieten de-al meu. Trecutul acela zbuciumat şi trecerea timpului au cimentat legăturile dintre noi, cei care am supraviețuit.

De îndată ce Simon se sui în avion, Gary se urcă şi el.

— E o misiune importantă, *hein?*

— Foarte, spuse Liz.

— *Bon*. Atunci, plecăm.

Langley, Virginia

— Fir-ar să fie. Frank Edmunds se afla în biroul său şi vorbea la telefon. Deci nici un semn?

— Am localizat Peugeot-ul într-un garaj privat din Pigalle. Probabil că Sansborough şi Childs au intrat acolo la scurtă vreme după ce m-ai trimis după ei. Oricum am cercetat cu atenție maşina şi garajul însă n-am găsit nimic care să ne indice direcția în care au apucat-o. Însă fii atent ce chestie, Frank, strada e plină de luptători antitero. Au arestat deja patru indivizi care încercau s-o şteargă şi acum fac cercetări peste tot. Singurul lucru bun a fost că zgomotul şi agitația ne-a atras şi pe noi şi aşa am reuşit să găsim maşina. După aceea însă polițiştii s-au întors acolo să facă cercetări şi a trebuit s-o ştergem rapid. N-am avut noroc, asta e.

Edmunds era convins că ceea ce se întâmplase acolo nu avea nimic de-a face cu norocul. Devenea din ce în ce mai evident că şi alții erau pe urmele celor doi şi aceşti urmăritori îi încolțiseră

probabil în garajul acela. Raportarea unei activități teroriste fusese fără îndoială o metodă inteligentă prin care cei doi reuşiseră să-i sperie pe urmăritori şi să fugă de acolo. I se părea cea mai logică explicație.

Oricum, Sansborough şi Childs reuşiseră din nou să scape din plasa întinsă de cei de la Langley. Modul în care făcuseră acest lucru era destul de neobişnuit pentru cineva care se presupunea că a luat-o razna. Edmunds se întreba din ce în ce mai mult dacă nu cumva Jaffa se înşelase. Dacă ceea ce raportase ea era adevărat? Dacă Sansborough era perfect normală?

Exista un singur mod în care putea să afle acest lucru.

— OK. Continuați cercetările. Sansborough şi Childs sunt probabil deghizați, însă ce fel de specialişti am fi noi dacă n-am fi în stare să ne dăm seama de un travesti? Ai reuşit să descoperi când a sosit Sansborough în Paris şi ce a făcut după aceea?

— Nu, Frank. Şi ştii de ce? Pentru că nu există nici o dovadă că ar fi sosit la Paris sau că a intrat în Franța. Nici cea mai mică urmă.

Vestea aceasta nu făcu decât să mărească starea de îndoială a lui Edmunds.

— Ce-ai mai aflat despre Asher Flores şi Sarah Walker.

— Şi aici e o poveste ciudată. Flores a fost într-adevăr la Paris însă s-a înregistrat acolo cu numele său real, aşa că nu prea înțeleg cum putea să fie într-o misiune sub acoperire; în orice caz, am reuşit să aflu prin intermediul contactului de la jandarmi că Flores şi soția sa s-au cazat la hotel Walhalla şi au plătit pentru o săptămână întreagă, adică până duminică. Însă ieri, joi, în camera lor a fost găsit un cadavru. Iată ce ştiu polițiştii: Walker a intrat şi a ieşit din hotel înainte de descoperirea cadavrului, însă de atunci n-a mai văzut-o nimeni. Pe Flores nu l-a mai zărit nimeni de marți seară.

Poliția a pregătit mandate de arestare pe numele lor. Asta e tot ce am reuşit să aflăm.

— Continuă săpăturile, Jeff.

Stomacul lui Edmunds începea să dea semne de nervozitate. Era semnul că se apropia o nouă criză de arsuri stomacale.

— Continuă în toate direcțiile! Şi găseşte-o odată pe Sansborough, la naiba!

— Rămâne valabil ordinul de eliminare a lui Sansborough şi a lui Childs?

Edmunds ezita. Înjurând în gând, întinse mâna după flaconul

cu Prevacid.

— Frank? Mai eşti acolo?

— Sunt aici. Edmunds înghiți o pastilă. Bău o gură de apă. Oftă adânc şi spuse: Se amână deocamdată. Să fim siguri de ce naiba se petrece înainte de a trece la măsuri extreme.

Edmunds întrerupse legătura şi formă prima cifră a numărului de interior a lui Walter Jaffa. Apoi se opri. Era oare reală povestea uimitoare a lui Sansborough? Era adevărat că femeia asta cauzase anumite neplăceri Companiei în urmă cu câțiva ani din cauza tatălui său, însă înainte de evenimentele acelea fusese una de-a lor.

Trânti receptorul în furcă. Până nu afla mai multe detalii, nu avea să-i raporteze lui Jaffa ce se întâmplase.

41

Northumberland, Anglia

Luna arunca un văl argintiu asupra zonei de graniță trasată de valea sălbatică a râului North Tyne. Micul avion trecea pe deasupra unor păduri dese, urmate de pajişti spectaculoase presărate din loc în loc cu arbuşti bătuți de vânt. În timp ce Simon urmărea peisajul, Gary Faust pilotă avionul de-a lungul râului spre domeniul întins al unei ferme, unde urma să aterizeze. În câteva secunde, roțile aparatului atinseră pista rudimentară. Avionul făcu un salt şi motorul dădu câteva rateuri, însă bătrânul luptător în Rezistență avusese dreptate – aparatul putea ateriza pe un petic de pământ.

Liz se trezi din somn, începu să caşte şi să se întindă în timp ce avionul continua să ruleze spre clădirea fermei. După ce ajunseră la capătul pistei, Faust opri motorul Mercury.

— Frumoasă aterizare, zise Simon în timp ce ieşea din carlingă.

— *Oui* şi eşti fericit că ai ajuns întreg pe *terra firma,* observă francezul nefăcând nici un efort ca să-şi ascundă zâmbetul. Simon stătuse ca pe ghimpi pe toată durata zborului.

— A fost o adevărată surpriză, zise el. Avionul este foarte solid, exact aşa cum ați spus.

Liz se uita cu atenție la el, fiindcă îşi amintise cum reacționase când îi propusese să ajungă în Anglia pe calea aerului.

— Ție nu-ți place deloc să zbori.

El ridică din umeri, îi aruncă un zâmbet stânjenit şi se îndreptară grăbiți către clădirea fermei, cu Faust mergând între ei. Copacii şi tufişurile îşi unduiau crengile în bătaia vântului nocturn. Deasupra lor, nori cenuşii alergau pe cerul plin de stele. Simon observă că, la fel ca el, Liz cerceta neîncetat casa şi clădirile din apropiere. Probabilitatea ca cineva să-i fi urmărit până aici era foarte mică. Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu-şi putea permite să se relaxeze.

Faust sunase în prealabil şi descoperise că prietenul său Paul Hamilton, fost pilot RAF decorat în timpul războiului era plecat cu avionul său De Havilland Humming Bird la un spectacol aviatic în Kent. Hamilton îi spusese însă că putea să-i folosească Jeep-ul.

Faust găsi repede cheia ascunsă în spatele unui ghiveci cu geranium, lângă uşa de la bucătărie. Intră în casă şi se întoarse imediat cu cheile de la Jeep pe care i le întinse lui Liz.

Ea îi mulțumi.

— Acolo este Bellingham? întrebă ea arătând cu capul spre nişte lumini care se vedeau în depărtare. Autostrada B6320, care trecea pe lângă acea localitate, ajungea şi în vecinătatea proprietății lordului Henry.

— *Oui*, acela e Bellingham, zise Gary şi se întoarse spre Simon. La revedere, fiule. Îi strânse mâna şi apoi o apucă de umeri pe Liz, îi sărută repede obrajii, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre avion. Noroc, le mai zise el fără să se întoarcă.

Liz şi Simon alergară spre garaj şi deschiseră uşa. Înăuntru se afla un Jeep şi o motocicletă. Se urcară în maşină şi Liz o scoase cu spatele din garaj. Simon găsi o hartă în torpedo. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când Liz îl vizitase ultima dată pe Henry, iar Simon nu mai fusese pe acolo de zece ani. Jeep-ul ajunse pe un drum asfaltat şi nu după multă vreme, intrară pe autostrada locală, cotind spre sud de-a lungul râului leneş şi pădurii dese din Parcul Național Northumberland. La ora aceea, şoselele erau aproape pustii.

— De data asta putem fi siguri că nu ne urmăreşte nimeni, spuse Liz.

— Poate doar fantomele din Border Reivers.

— Asta îmi aminteşte de poveştile pline de culoare pe care ni le spunea Henry.

El zâmbi şi se uită de jur împrejur ca şi când s-ar fi aşteptat să-i zărească pe bandiții aceia de fermieri, care timp de secole jefuiseră recoltele şi turmele de o parte şi de cealaltă a frontierei dintre Anglia şi Scoția. Conții din Northumberland – familia Percy, din care se trăgea şi Henry – stăpâniseră regiunea ca nişte adevărați suverani în acele vremuri tulburi.

Liz zâmbi şi ea, simțindu-se dintr-o dată mai liniştită. Reuşiseră să scape de cei care îi urmăreau, aşa că îşi permise câteva clipe de optimism. În adâncul sufletului era convinsă că Sarah şi Asher erau încă în viață şi îi aşteptau pe ea şi pe Simon să-i salveze şi să găsească dosarele.

După un timp, Simon reuşi să zărească masa de rocă ce semăna cu un om aplecat. Cunoscută de localnici drept Bețivul Adormit, însă descrisă în broşurile turistice drept *înțeleptul încovoiat*, aglomerația de roci marca începutul proprietății

baronului Henry Percy. Liz intră cu Jeep-ul pe drumul atât de bine cunoscut care se întindea drept ca o săgeată. Arborii de pe margine se dezvoltaseră însă atât de mult încât ramurile se frecau de marginile maşinii ca nişte degete osoase.

— Nu-mi aduc aminte de aşa ceva, spuse ea.

— Nici eu. E de necrezut că Clive a putut să lase drumul ăsta neîngrijit. Doar ştii cât era de meticulos. Din cauza crengilor, lumina lunii nu reuşea să răzbată, aşa că drumul era ca un tunel întunecat. Liz trecu farurile pe fază lungă şi mări viteza. Traversară o mică vâlcea în fundul căreia trecea un pârâu, lângă care obişnuiau să meargă la picnic când erau copii. Nu după mult timp arborii dispărură şi putură să vadă în toată splendoarea conacul Moorlands, clădirea spaţioasă care fusese locuinţa de la ţară a lui Henry până în clipa în care se pensionase şi îşi lăsase afacerile pe mâna câtorva nepoţi şi nepoate. Moorlands devenise atunci reşedinţa sa permanentă unde îşi petrecea majoritatea timpului, cu excepţia excursiilor pe care le făcea în Orientul Îndepărtat şi în Africa şi a cercetărilor antropologice pe care le întreprinsese la Las Vegas. Henry, lordul Percy, era un englez de modă veche căruia îi plăcea din când în când să evadeze. Sau cel puţin aşa îl ştiau ei.

Liz parcă maşina pe o latură a conacului, lângă nişte butuci de viţă de vie.

— Grădina zoologică nu mai este, zise Simon în timp ce ieşea din maşină. Se îndepărtă de Jeep şi se uită în direcţia în care se înălţau cândva ţarcurile şi adăposturile pentru zebre, capre din Anzi, lame şi alte animale exotice. Acum acolo se afla un simplu câmp. Mai la nord se înălţau grajdurile, însă în ţarcuri nu se vedea nici un cal.

— Nu miroase deloc a băligar, zise Liz.

— Înseamnă că şi caii s-au dus.

Pajiştea era însă tunsă cu grijă şi de-a lungul aleii pavate se înşiruiau ghivece cu flori. Clădirea cu pereţi din piatră a conacului părea să fie în bună stare şi cei doi stejari bătrâni pe care Liz şi-i amintea din copilărie erau tot acolo, mai înalţi şi mai maiestuoşi. Cu toate acestea, locul dădea impresia unei proprietăţi al cărei stăpân nu mai era la fel de grijuliu ca în tinereţe.

Se îndreptară spre intrare şi Liz ridică de jos un ziar. Văzură că era ediţia de vineri dimineaţă a ziarului *Times.*

— E un semn bun. A rămas credincios cel puţin unui ziar.

— Dă-mi-l şi mie puţin.

Simon se opri în faţa uşii, luă ziarul din mâna lui Liz şi începu

să cerceteze în lumina lunii flecare pagină a primei secțiuni.

Ea înțelese ce căuta el, trase o înjurătură şi începu şi ea să caute în secțiunea a doua. Simon fu însă cel care găsi ceea ce căutau – patru fotografii ce însoțeau două articole. Se lipi de el ca să vadă mai bine, din ce în ce mai nervoasă pe măsură ce citea: în fotografii erau ea, Sarah, Asher şi Mac – care, conform explicațiilor de sub imagine, era un om de afaceri din New Jersey, pe nume Aldo Malchinni. Unul dintre articole se referea la faptul că era căutată de către Scotland Yard în legătură cu moartea Patriciei Childs, în timp ce al doilea descria încercările poliției pariziene de a da de urma lui Sarah Walker şi a lui Asher Flores pentru a-i chestiona despre moartea lui Malchinni. În articole se scotea în evidență faptul că ea şi Sarah erau verişoare şi semănau perfect.

— Dumnezeule! oftă ea.

— Asta ar putea să-ți cauzeze necazuri. Poate că ar fi bine să nu mergi cu mine la Dreftbury. Nu trebuie…

Dintr-o dată, un reflector puternic se aprinse deasupra uşii, scăldând în lumină aleea care ducea la intrare. Liz băgă repede mâna în geanta de pe umăr şi apucă pistolul Glock, în timp ce mâna lui Simon alunecă sub jachetă, unde avea revolverul. Se uitară unul la altul.

— Suntem amândoi cam nervoşi nu? spuse ea.

El încuviință cu o mişcare a capului, îşi retrase mâna şi împături ziarul.

— Trebuie să scăpăm de ăsta.

— Cine-i acolo? Nu era vocea lui Clive.

Îşi spuseră numele. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise.

*

Henry Percy îi primise în biblioteca situată la parter, aşezat în fotoliu cu genunchii acoperiți cu un tartan Douglas. Liz şi Simon aşteptaseră în foaier şi nu-l văzuseră când coborâse. Cât timp stătuseră acolo, Simon reuşise să dosească ziarul în spatele vechiului coş pentru umbrele.

Îmbrăcat într-un halat albastru, de sub care se vedeau pijamaua şi papucii, Clive era în genunchi în fața şemineului şi încerca să aprindă focul. Fața sa uscată se întorcea din când în când spre baron pentru a vedea dacă totul era în ordine. Clive avea aproape aceeaşi vârstă ca şi Henry şi parcă se mai micşorase, deşi părea la fel de viguros şi iritabil ca întotdeauna. După modul țeapăn în care îşi ținea spatele şi după cum îşi ferea privirea se vedea clar că era nemulțumit de această vizită. Un alt servitor –

Richard – stătea în picioare în celălalt colț al bibliotecii, îmbrăcat şi el tot în halat şi papuci şi aştepta să fie solicitat. Cu peste cincizeci de ani mai tânăr decât Henry şi Clive, acesta îi întâmpinase pe Liz şi Simon la uşă.

— Lizzie! Simon! Henry întinse spre ei mâinile pătate de vârstă. Ce bine îmi pare că vă văd! O să ne facem că nu băgăm de seamă ora asta bestială. Sunt sigur că nu ați fi aici dacă nu ar fi vorba despre ceva important.

Fața sa era mai lungă şi mai îngustă decât şi-o amintea Liz, însă nu avea decât foarte puține riduri, în ciuda celor mai bine de nouăzeci de ani care trecuseră peste ea. Părul său alb şi rar era pieptănat cu grijă spre spate. Cea mai remarcabilă trăsătură a înfățişării sale continuau să fie sprâncenele groase şi stufoase, acum cărunte. Sub ele, ochii săi cenuşii deveniseră aproape incolori deşi îşi păstraseră aceeaşi uitătură care putea să bage spaima în rivali sau să topească inima unui copil.

— Este vorba despre ceva important, îl asigură Liz. Însă în acelaşi timp e minunat că putem fi din nou cu tine aici. Îi strânse o mână şi-i sărută obrazul supt.

Simon apucă cealaltă mână.

— Arăți grozav, Henry. Te rog să ne scuzi că te-am deranjat.

Henry îi răspunse cu un zâmbet.

— Nu e nici un deranj. Ceai, Clive. Te rog, adu-ne ceva fierbinte şi bun. Oolong, cred.

— Bănuiesc că nu doresc şi sandvişuri, sir, zise înțepat Clive. Ar trebui să trezesc bucătăreasa. Vă dați seama ce tămbălău ar face.

— Sandvişuri? întrebă Simon. Ar fi minunat. Îți mulțumim, Clive.

— Pot să-ți dau un pupic, în amintirea vremurilor de demult? întrebă Liz.

Clive se încruntă, însă întinse spre ea obrazul drept. Liz se aplecă spre micuțul servitor şi sărută pielea zbârcită. Clive lăsă să-i scape o umbră de zâmbet şi apoi ieşi din încăpere.

Erou al celui de-al doilea război mondial, fost membru al Parlamentului, diplomat şi om de afaceri internațional, Henry, lord Percy, era un descendent direct al celui de-al patrulea lord Percy şi în acelaşi timp primul conte de Northumberland, care murise în 1409. Fiul acestuia, Henry, fusese cel care dăduse dovadă de atâta vitejie în luptă la vârsta de numai doisprezece ani încât fusese supranumit Hotspur şi imortalizat aproape două secole mai târziu de Shakespeare în piesele sale *Henri al IV-lea* şi *Richard al II-lea.*

Înainte de a muri, Hospur avusese un fiu în afara căsătoriei cu o fată din Wark şi-i dăduse acestui copil numele său. Această ramură a familiei Percy înflorise, din ea rezultând un lung şir de negustori şi personalităţi locale care în final plecaseră la Londra să-şi încerce norocul. Bunicul Lordului Henry fusese cel care cumpărase acest conac vechi situat la sud de Wark şi adusese din nou familia pe locurile de unde plecase.

— Aşezaţi-vă. Henry arătă cu un deget spre canapeaua tapiţată cu piele din faţa sa.

Liz şi Simon se aşezară. Lemnele din cămin începuseră să trosnească, iar ceasul victorian de pe poliţă ticăia cu putere. Pereţii aveau cel puţin cinci metri înălţime şi erau acoperiţi cu rafturi din lemn pline cu volume legate în piele. În aer plutea mirosul puternic al pielii unse şi al focului din cămin.

Henry întoarse capul spre bărbatul care stătea lângă uşă.

— Richard, te rog să fii politicos şi să ieşi.

— Dar Clive a spus…

— Deocamdată eu comand aici.

Vocea era uscată şi cu un uşor tremur, însă fermitatea ei avea efectul unei ghilotine. Liz şi Simon se uitară repede unul la celălalt. Creierul lui Henry lucra încă perfect.

Strângând din fălci, Richard se înclină şi ieşi din cameră.

Liz îl urmări cum închide uşa.

— Henry, avem o problemă, începu ea.

Henry ridică mâna osoasă făcându-i semn să se oprească. Îi aruncă o privire tăioasă şi o întrebă:

— Am văzut la BBC un reportaj despre tine, Liz. Tu ai omorât-o pe Tish Childs?

Ea clipi de câteva ori, luată prin surprindere.

— Bineînţeles că nu! Doar ştii că n-aş fi putut face *niciodată* aşa ceva!

Bătrânul ridică bărbia înfruntând-o.

— Ai lucrat la CIA. E clar că ai fi putut s-o faci.

— Crima aceea nu are nimic de-a face cu pregătirea de la CIA, ce naiba. Doar ştii asta. Mă cunoşti foarte bine. Tish a fost torturată şi ucisă cu sânge rece. Cum poţi să crezi că eu aş fi fost în stare de aşa ceva?

El se uită ţintă în ochii ei şi Liz îi întoarse privirea.

În încăpere nu se mai auzea decât ticăitul ceasului de pe poliţă. Ea rezista şi nu-şi pleca ochii.

Într-un târziu, Henry văzu în ei ceva care-l convinse. Umerii i se

relaxară.

— Trebuia să te întreb. Oamenii se mai schimbă. Bătrânul zâmbi obosit. Ați venit peste mine la miezul nopții şi mi-ați trezit toată casa. E limpede că e vorba de ceva serios. M-am gândit că poate…

— Te-ai gândit greşit.

— Da. Văd că am greşit. Puneți-o pe seama apropierii morții. Trecerea anilor îl poate transforma chiar şi pe cel mai curajos om într-un fricos. Henry se sprijini pe coate. Te rog să mă ierți, draga mea Liz. Îmi pare rău.

I se umeziseră ochii.

Cuprinsă de compasiune, Liz se aplecă şi ea spre bătrân şi-l bătu uşor pe mână.

— Te ador, Henry. Te-am iubit şi te voi iubi întotdeauna. Am şi uitat ce-ai spus.

Simon îşi drese glasul.

— Îmi pare bine că s-a terminat. Şi îmi pare de asemenea bine că stai jos, Henry. Noi doi chiar avem o problemă. Eşti pregătit să asculți?

Bătrânul se aşeză mai bine în fotoliu.

— Abia aştept. A trecut foarte mult timp de când nu mi-a mai povestit nimeni ceva periculos.

— Istoria începe cu tata. Cu sinuciderea lui.

Peste fața lui Henry trecu un nor şi bătrânul strânse buzele. Atât în familiile Childs şi Percy cât şi în cele mai înalte cercuri ale Parlamentului, toată lumea ştia că puternicul Henry Percy îl tratase pe Sir Robert ca şi cum acesta ar fi fost băiatul pe care nu-l avusese niciodată.

— N-am reuşit niciodată să înțeleg de ce a făcut Robbie aşa ceva, spuse Henry. Chestiile alea cu damele de companie nu erau decât nişte minciuni ordinare.

— Mama şi el erau prea apropiați pentru ca aşa ceva să fie posibil. Ochii lui Simon fulgerară de furie.

Henry încuviință nervos cu o mişcare a capului.

— Dar după aceea, o mulțime de aşa-zişi prieteni au sugerat presei că el o înşela de ani de zile. E doar una din nenumăratele probleme ale politicii din zilele acestea – o dorință nestăpânită de a apărea în postura de „informat”. Hai să auzim despre problema aia a voastră, copii. Aş vrea să vă pot ajuta cumva.

Aeroportul Le Bourget, Franța

Cesar Duchesne stătea aproape culcat pe spate în taxiul său, cu şapca trasă în jos până la sprâncene. Geamul de lângă el era deschis. Întins în spatele volanului, Duchesne alterna perioadele de somn cu cele de veghe, trezindu-se imediat ce se înregistra vreo schimbare în zgomotele monotone ale nopții. Se odihnea şi în acelaşi timp stătea de veghe. Obiceiurile căpătate de-a lungul întregii sale cariere erau foarte folositoare.

Bineînțeles, era posibil ca pilotul avionului să rămână cu Sansborough şi cu Childs acolo unde îi dusese, însă Duchesne se îndoia de acest lucru. Omul trebuia să conducă afacerile circului. Mai mult ca sigur că se va întoarce repede, sperând că nimeni nu-i simțise lipsa.

Aşa cum anticipase Duchesne în timpul discuției cu Cronus, unul dintre şoferii săi reuşise să-i depisteze pe Sansborough şi pe Childs – când cei doi se apropiau de Place de Clichy. După aceea, urmărirea fusese preluată de o echipă nouă formată din trei şoferi de taxi, echipați cu dispozitive de vedere pe timp de noapte. Cei doi fuseseră văzuți suindu-se în autobuz, schimbându-l pentru a se urca în altul şi parcurgând pe jos ultima porțiune a drumului. Basil îl sunase şi-l informase că se întâlniseră cu un om în vârstă, se urcaseră în avionul lui şi plecaseră cu toții într-o direcție necunoscută.

Acum Duchesne aştepta singur în taxiul parcat în umbra cortului. Briza nopții mişca pânza acestuia. Frânghiile cu care era susținut clătinau stâlpii de ancorare. Duchesne era cu gândurile departe, la timpurile fericite din tinerețe când furia îi dădea putere. La vremurile când spera ca viața să ia o turnură total diferită şi când credea că fericirea era încă posibilă. Fu cuprins de un val de tristețe urmat imediat de o furie sfâşietoare. Cu ajutorul voinței sale de oțel, reuşi să se elibereze de aceste gânduri.

Rămase cu urechile ciulite, golit de orice emoție. Într-un târziu, reuşi să distingă în depărtare zumzetul motorului micului avion şi urmări aparatul cum se apropie şi aterizează nu departe de cort. Pilotul era singur. Fără Sansborough sau Childs.

Duchesne rămase pe loc, aşteptând. Avionul se opri şi fostul luptător din Rezistență ieşi din carlingă, neînarmat. Mişcările sale erau încete, bătrâneşti, foarte diferite de agilitatea care îi fusese raportată lui Duchesne. Acesta ieşi din taxi şi începu să înainteze spre pilot, trăgându-şi piciorul drept.

În lumina argintie a lunii, Faust îl văzu pe Duchesne. Se trase un pas înapoi şi privirea sa rămase fixată pe Walther-ul pe care acesta îl avea în mână.

Duchesne făcu un gest spre taxi şi ordonă în franceză:

— Urcaţi în maşină.

— Şi dacă refuz?

— Aţi trăit deja foarte mult. Poate că e suficient pentru dumneavoastră. Dacă nu, atunci o să stăm de vorbă. O să-mi spuneţi unde i-aţi dus.

Privirea bătrânului rămase fixată pe faţa lui Duchesne, ca şi când ar fi căutat în ochii lui un indiciu referitor la cât de departe era pregătit acesta să meargă. Ceea ce văzu acolo îl făcu să-şi încovoaie umerii, învins. Încuviinţă cu o mişcare scurtă a capului şi se urcă în taxi.

42

Northumberland, Anglia

Povestind pe rând, Liz şi Simon îl puseră la curent pe Henry. Clive îşi făcu apariţia cu ceaiul promis, însă fără sandvişuri. Se întoarse cu ele o oră mai târziu. Începură cu toţii să mănânce. Henry le puse continuu întrebări cu incisivitatea sa cunoscută, până când, în cele din urmă, rămase tăcut, cufundat în gânduri. Simon se duse lângă şemineu şi se sprijini de poliţă, cu privirea spre focul din vatră. Liz patrula fără odihnă prin încăpere, trăgând din când în când draperia la o parte ca să privească în întunericul nopţii.

După câtva timp, Henry dădu semne că iese în sfârşit din transă. Îşi clătină capul alb ca şi cum i-ar fi fost imposibil să creadă.

— Nu bănuiam că tatăl tău a fost Carnivorul, Liz. Când mă gândesc la toţi acei ani în care venea aici cu mama ta şi cu tine... n-aş fi crezut niciodată. Este şocant. Şi a lăsat în urma sa documente detaliate pe care acum cineva le foloseşte pentru şantaj? Scandalos! E normal ca tu să fii hotărâtă să pui mâna pe şarpele care are dosarele. Individul trebuie oprit. Henry făcu o pauză, iar când vorbi din nou, vocea sa era plină de emoţie. Şi apoi Robbie. Ce tragedie să pierzi un asemenea om valoros care a făcut atâta bine, mai ales că decizia sa de a-l lichida pe ticălosul ce ucidea băieţei a fost fără îndoială cea corectă.

Liz şi Simon se uitară surprinşi unul la celălalt.

Henry nu băgă de seamă schimbul lor de priviri.

— În ceea ce priveşte cele trei nume de Titani... îmi pare rău, dar nu am nici cea mai mică idee. Cronus, Hyperion şi Themis, nu? Parcă ar face parte dintr-un club, însă habar n-am dacă are vreo legătură cu Nautilus.

— Ai putea să ne ajuţi să descoperim cine se ascunde în spatele numelor acestora? întrebă Liz.

— Cred că nu. N-am fost niciodată bun la analize de genul ăsta. Voi trece acum la alt subiect. Vreau să vă dau o mică lecţie de istorie... Vă aduceţi aminte de povestea familiei Robson şi a oilor furate?

Liz clătină din cap.
— Îmi pare rău.
— Legenda din North Tynedale, nu? zise Simon.
— Exact.
Henry privea un punct imaginar din tavan de parcă ar fi putut vedea acolo ce se întâmplase în zilele acelea de mult apuse.
— Iată ce mi-a povestit tatăl meu... într-o noapte întunecată, bărbații din familia Robson s-au furişat peste graniță şi au intrat în Liddesdale. Acolo au fost grozav de fericiți să dea peste o turmă întreagă care aparținea familiei Graham. Normal că au trecut imediat oile peste graniță în Northumberland. Familia Robson nu avea însă de unde să ştie că oile acelea aveau scabie. Boala s-a răspândit ca o vâlvătaie printre oile din propriile lor turme, ceea ce i-a făcut să se înfurie teribil. Fără să mai stea mult pe gânduri, au trecut din nou în Liddesdale, au pus mâna pe şapte membri ai familiei Graham şi i-au spânzurat. Apoi – ca să fie siguri că toate clanurile au înțeles ideea – au lăsat şi un bilet. Textul suna cam aşa: *„Data viitoare când gentlemenii vin să ia oi, aveți grijă să nu mai aibă scabie!”*
Simon dădu sobru din cap.
— Ce-i al meu e al meu şi ce-i al tău e tot al meu. Am înțeles ce vrei să spui. Da, asta e imaginea pe care unii oameni o au despre Nautilus. Membrii organizației sunt exact ca şi Border Reivers şi tratează lumea ca şi când granițele – indiferent dacă acestea sunt morale, politice sau geografice – nu ar conta deloc. Dacă cei din Nautilus vor ceva, manipulează, dau legi sau iau pur şi simplu, fără nici o ruşine.
— Nu-mi place cum sună, Simon. Însă da, am auzit şi eu comentarii de genul acesta. Ani de zile. Însă e normal ca atunci când oamenii se lasă pradă emoțiilor, acuzațiile lor să fie exagerate. Nu s-a intenționat niciodată ca Nautilus să devină aşa ceva şi nu cred că a ajuns aşa în zilele noastre. Este foarte important ca voi să înțelegeți ce este cu adevărat ceea ce pare a fi doar un monolit misterios, cu o putere extraordinară. Rădăcinile organizației sunt foarte adânci... mergând până înainte de cel de-al doilea război mondial, până la un emigrant polonez pe nume Josef Retinger. Acesta nu era numai un spion, ci mult mai mult.
— Retinger? întrebă Liz şi se uită la Simon.
— Nici mie numele ăsta nu-mi spune nimic, zise el clătinând din cap.
— Nici nu aveți de unde să ştiți. Era unul din acei agenți care

mereu apăreau şi dispăreau în umbră. Un personaj misterios despre care se zvonea că lucrase pentru tot felul de patroni, de la francmasoni până la Vatican, de la guvernul mexican până la cel spaniol. Nimeni nu a putut spune cu siguranţă pentru cine lucra până la izbucnirea războiului, când şi-a pus forţele în slujba coaliţiei antinaziste. A fost recrutat de Whitehall şi individul a pus în mişcare pentru noi reţele de spioni pe tot cuprinsul Europei. A fost al naibii de bun şi la treaba asta. De fapt, Liz, statutul său era atât de important, încât, dacă voia să se întâlnească cu preşedintele Truman al vostru, tot ce avea de făcut era să pună mâna pe telefon şi să-l sune. A avut un rol deosebit în obţinerea victoriei de către Aliaţi.

— E impresionant ceea ce ne-ai povestit, zise Liz. Însă ce legătură are omul acesta cu Nautilus?

— Încercaţi să vă imaginaţi situaţia în care ne aflam, le spuse Henry. La trei ani după război, în 1948, Europa încă mai căuta prin ruine. Sute de mii de oameni hoinăreau pe străzi fiindcă nu aveau unde să se ducă. Nu numai că rămăseseră fără casă, dar războiul îi lăsase fără ţară. Fără nici un viitor. Era ceva... sfâşietor. Mulţi dintre ei sufereau de foame – adulţi şi copii deopotrivă. Continentul era cuprins de un val de sentimente antiamericane şi foarte mulţi intrau în partidele comuniste. Retinger se temea că în Europa va izbucni un nou război, unul şi mai devastator, fiindcă de data asta s-ar fi folosit arme nucleare. Aşa că s-a adresat celor mai importanţi oameni de afaceri, foştilor conducători militari, oamenilor politici – eminenţele cenuşii ale politicii de după război, cum îi numea presa – şi a reuşit să-i convingă că supravieţuirea Europei era în pericol. O mână de oameni s-a întâlnit astfel pentru prima dată în 1952, în jurul unei umile mese de ping-pong dintr-un mic apartament din Paris.

— În secret, presupun, zise Simon, ca să nu prindă de veste comuniştii.

— În primul rând din cauza ăsta, da.

În tot timpul acesta, Liz îl studiase cu atenţie. Bătrânul îşi ţinea capul sprijinit de spătarul fotoliului şi privirea sa avea acea incisivitate pe care ea şi-o amintea atât de bine. Deşi mâinile şi vocea lui Henry tremurau din cauza vârstei, toată făptura lui vibra de pasiune, era un om care ştia foarte multe, un adevărat vizionar. Ani de zile auzise o mulţime de lucruri despre Henry Percy, însă numai generalităţi... consiliase mai mulţi prim-miniştri britanici precum şi diferiţi şefi de state... îşi investise banii în afaceri care

contribuiseră la dezvoltarea comerțului mondial și la îmbunătățirea nivelului de trai în multe colțuri ale lumii. Și toate acestea combinate cu o modestie înnăscută. Realizările lui se datoraseră probabil și unei profunde înțelegeri a politicii din umbră, ca și în cazul lui Averell Hariman sau David Rockefeller, personalități care contribuiseră atât de mult la făurirea istoriei modeme a Americii și a Europei.

Deodată, Liz înțelese ceea ce până atunci nu fusese decât un sentiment nedeslușit… înțelese de ce vorbea el cu atâta autoritate.

— Ai fost și tu acolo, Henry, nu-i așa? Ai fost și tu printre cei invitați la Paris în jurul mesei aceleia de ping-pong.

Simon își îndreptă repede privirea întâi spre ea, apoi spre Henry.

Baronul încuviință ușor din cap. Expresia de pe fața lui era foarte serioasă.

— Foarte puțini își mai aduc aminte că Europa era la un pas de a deveni un satelit al Uniunii Sovietice. Erau timpuri grele. Dar în același timp dătătoare de speranță. Știam că ne aflăm într-un punct de răscruce al istoriei și pentru că înțelesesem pericolul, era de datoria noastră să acționăm. Timp de secole, împărați și regi încercaseră să unească Europa prin război. Știam că această unire trebuia realizată, însă nu prin alte războaie. Acestea erau prea costisitoare, prea devastatoare și de pe urma lor beneficiau prea puțini oameni. Visul nostru era o Europă integrată în mod pașnic… o mai strânsă cooperare cu America… dispariția fascismului și a comunismului. Întâlnirea s-a desfășurat foarte bine, așa că doi ani mai târziu am organizat o nouă întrunire, de data aceasta cu un caracter mai oficial, într-o stațiune situată pe coasta nordică a Franței, numită L'Hôtel Nautilus.

— De aici vine deci numele „Nautilus” spuse Simon. Liz se gândea la cu totul altceva.

— Fără îndoială că CIA a făcut parte din organizație. Principala lor misiune era să colaboreze cu diverse grupuri și personalități pentru a stopa răspândirea comunismului.

— Da. Bineînțeles. Wild Bill Donovan și Allen Dulles au fost printre cei mai activi membri și CIA a devenit unul dintre principalii noștri finanțatori. Acum însă după încheierea războiului rece, rolul ei a fost mult redus. În ceea ce privește acuzațiile tale la adresa a ceea ce este Nautilus astăzi, Simon, am impresia că te uiți numai într-o parte a ecuației. Da, ne concentrăm asupra unificării lumii industrializate. Asupra globalizării, așa cum o numești tu.

Asta fiindcă istoria ne-a învăţat că dacă naţiunile sunt lăsate să facă fiecare ce vrea, ele se izolează în interiorul graniţelor şi războaiele devin inevitabile.

— Sunt fără îndoială partizana eliminării totale a războaielor, interveni Liz, însă nu pot să nu remarc că în ultimii cincizeci de ani au fost o mulţime de războaie „mici”. Nautilus nu a fost în stare să le împiedice.

— Poate că Nautilus chiar a favorizat unele dintre aceste războaie, zise Simon.

Henry îi aruncă o privire dură lui Simon.

— Ce vrei să spui?

Simon se dezlipi de şemineu. Se aşeză din nou pe canapea, îşi încrucişă picioarele şi rămase cu privirea aţintită spre Henry.

— Poate că Nautilus consideră că micile războaie sunt necesare atunci când sunt în joc resurse petrolifere, teritorii sau alte avantaje. Una dintre rarele excepţii a fost distanţarea Europei de Statele Unite atunci când acestea au atacat Irakul. Acest dezacord a fost însă determinat mai mult de lupta pentru bogăţiile şi puterea politică din acea ţară după terminarea conflictului decât de considerente etice privind declanşarea războiului.

Liz se opri brusc din mers.

— Dacă Nautilus are aşa mare influenţă, de ce nu reuşeşte să controleze Al-Qaeda şi statele teroriste?

— Nautilus se ocupă de imaginea pe termen lung, începu Simon să explice. Al-Qaeda şi celelalte reprezintă probleme secundare pe care organizaţia ar dori să le rezolve imediat, dar nu poate deoarece conducătorii teroriştilor sunt fanatici şi nu reacţionează la metodele obişnuite – nu pot fi mituiţi pentru că ei nu vor decât să-i ucidă pe „duşmani”. Adică pe noi. În afară de asta, pe termen lung, aceşti fanatici nici nu prezintă o prea mare importanţă pentru Nautilus pentru că teroriştii şi statele teroriste joacă un rol lipsit de importanţă în economia mondială. Pe măsură ce planeta devine din ce în ce mai unificată din punct de vedere economic, aceşti terorişti ori vor fi zdrobiţi, ori vor adopta „religia” adevărată şi se vor transforma în capitalişti.

— Unificată din punct de vedere economic? întrebă Liz. Ce vrei să spui cu asta, Simon?

Henry îşi drese glasul.

— Foarte bine, Simon, te-am ascultat politicos. Acum e rândul tău. E posibil ca doi oameni care privesc aceeaşi pădure să perceapă două imagini complet diferite. Unul vede nişte umbre

sinistre, un loc ciudat plin de pericole, în timp ce celălalt vede lumina strălucitoare a soarelui filtrată printre copaci. Acolo unde tu vezi umbre şi întuneric, eu văd lumină şi speranţă.

Henry întoarse capul spre Liz.

— Simon se referea la faptul că una dintre primele creaţii ale celor din Nautilus a fost Piaţa Comună Europeană, apărută în anii ’50.

— Piaţa Comună a fost ideea celor din Nautilus? întrebă uimită Liz. Mica Piaţă Comună care s-a transformat în marea Uniune Europeană?

— Da, a fost ideea noastră şi am dezvoltat-o până am obţinut acest rezultat remarcabil: Europa este unită în sfârşit şi asta fără să se fi tras un singur foc de armă. În prezent se poartă discuţii referitoare la aşa-numitele State Unite ale Europei, aşa cum voi în America de Nord aveţi NAFTA. Şi este foarte posibil ca în următorii zece ani să ia naştere şi o zonă de comerţ liber Pacific-Asia, care să pivoteze în jurul Japoniei sau al Chinei.

Simon se strâmbă şi se simţi dator să intervină:

— Liz, să ştii că ei nu fac asta din altruism. Nautilus împarte planeta în sfere economice fiindcă membrii organizaţiei beneficiază de pe urma comerţului mondial. Dacă ceea ce am auzit eu e corect, peste câteva decenii Nautilus intenţionează să forţeze introducerea unei monede unice pentru Statele Unite şi Europa.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, zise ea imediat.

— Tot la fel se spunea şi despre euro cu zece ani în urmă, o contrazise Simon. Chiar şi cu cinci ani în urmă. Predicţii total greşite.

— Simon are dreptate, interveni Henry. Într-un articol apărut nu de mult în *The Wall Street Journal* se spunea că aşa cum euro a putut să înlocuiască francul francez, marca germană şi lira italiană, tot aşa o nouă valută mondială ar putea uni foarte uşor dolarul american, euro şi yenul japonez. Este o idee foarte bună. Am putea avea o monedă mondială, o bancă centrală mondială şi mult mai multă stabilitate. Însă asta se va întâmpla numai atunci când America nu va mai dori atât de mult să fie liderul lumii din punct de vedere militar, ci va fi mai interesată de conducerea din punct de vedere politic.

— Dacă versiunea despre globalizare a celor din Nautilus este atât de minunată, de ce atunci sărăcia s-a accentuat peste tot? Din ce cauză cele mai mari o sută de entităţi economice ale lumii nu sunt naţiuni, ci corporaţii? Multinaţionalele au devenit atât de

globale şi de puternice încât au ajuns să manipuleze politica guvernelor.

Henry îşi desfăcu braţele cu palmele în sus, într-un gest prin care făcea apel la înţelegerea lui Liz.

— Nu pleca urechea la toţi prăpăstioşii. Nautilus nu este un clan feudal. Organizaţia a fost creată pentru ca lumea să devină un loc mai sigur şi mai bun. Din cauza asta ne-am străduit atât de mult să ne ridicăm deasupra naţionalismului. Cu cât lumea industrializată este mai unită, cu atât există mai puţine şanse să izbucnească războaie, epidemii, mai puţin loc pentru sărăcie şi analfabetism. Şi – da, ai dreptate – fiecare dintre noi va face mai mulţi bani.

— Îmi plac foarte mult obiectivele voastre, spuse Simon. Însă metodele pe care le folosiţi nu funcţionează. Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială au contribuit la sărăcirea…

— Nu cred că vom reuşi să rezolvăm disputa asta acum, interveni Liz. Dădu repede ocol sofalei şi se aşeză între cei doi bărbaţi. Pari destul de obosit, Henry. În afară de asta, Simon şi cu mine avem ceva de lucru. Ţi-am spus mai devreme că bănuim că şantajistul pune la cale o nouă lovitură al cărei punct culminant se va desfăşura la Dreftbury. Ai idee despre ce ar putea fi vorba?

— Acum îmi aduc aminte. Vocea lui Henry îşi pierduse din intensitate, însă privirea îi rămăsese la fel de alertă. Cam în acelaşi timp cu moartea lui Robbie, cancelarul german şi-a dat demisia din cauza unor mărunte nereguli financiare. De asemenea, cred că tot în aceeaşi perioadă, câţiva membri ai Congresului american, atât de dreapta cât şi de stânga, au anunţat că renunţă să mai candideze pentru un nou mandat. Mi-aţi spus că Robbie era şantajat pentru a i se obţine votul într-o anumită operaţiune comercială. Nu ştim despre ce era vorba, însă e posibil ca şi ceilalţi să fi avut o legătură cu afacerea respectivă.

— Dar după aceea? întrebă Liz nerăbdătoare. Ai aflat de vreo întâmplare neobişnuită în care să fie implicată vreo persoană aflată într-o poziţie suficient de înaltă?

Henry îşi freca gânditor bărbia.

— Cred că da. Acum o lună sau două, Franco Peri – comisarul Uniunii Europene pentru probleme de competiţie – a murit brusc în Bruxelles din cauza unui atac de cord. Partea ciudată e că până atunci nu avusese niciodată probleme cardiace.

— Ai dreptate, interveni Simon. Era tânăr, în jur de patruzeci de ani. O moarte total neaşteptată. Ceva neobişnuit în legătură cu

persoana care i-a preluat funcția?

— Din contră, spuse Henry. Despre Carlo Santarosa se vorbea de mai multă vreme ca despre cea mai bună alegere la expirarea mandatului lui Peri. Din moment ce nu exista alt contracandidat serios şi Santarosa a acceptat, numirea sa s-a făcut rapid şi fără probleme.

Rămaseră cu toții tăcuți. Deodată, Liz înțelese.

— Poate că asta este!

— Ce? Simon se încruntă nedumerit.

— Da, ce? întrebă şi Henry.

— Nu înțelegeți? spuse agitată Liz. Fără îndoială că şantajistul s-a bazat pe faptul că postul va fi obținut de candidatul susținut de toți!

— Fir-ar să fie, ai dreptate, spuse Simon. Dacă şantajistul îl are cu ceva la mână pe Santarosa şi afacerea sa trebuie să primească mai întâi aprobarea Comisiei pentru probleme de competiție…

Simon se opri brusc.

— Are Santarosa puterea să facă aşa ceva, Henry?

Henry îşi împreună mâinile.

— Cred că da. Cei din comisie investighează şi fac recomandări însă cel care decide este el.

— Va veni şi el la Dreftbury? întrebă Liz.

— Predecesorii săi au participat la întâlniri, aşa că fără îndoială că şi el se pregăteşte să facă acelaşi lucru.

Liz se uită cu atenție la fața lui.

— Se vede cât eşti de obosit, Henry. Nu e bine să stai, treaz la ora asta. Te rog să te întorci în pat. Ne-ai fost de mare ajutor. Te deranjează dacă rămânem la tine câteva ore?

— Bineînțeles că nu. Poate că reuşiți şi voi să vă odihniți puțin. Cred că deja Clive a pregătit apartamentul familiei. Puteți să mergeți în vechile voastre camere. Simon, vrei să deschizi uşa aceea?

Bătrânul întinsese un deget lung spre uşa respectivă. În spatele ei, cei doi ştiau că se afla camera de lucru a lui Henry. Dar în clipa în care Simon o deschise, văzu că fusese transformată în dormitor. Lângă pat se afla un scaun cu rotile, ceea ce explica de ce nu-l văzuseră coborând scările. Dormea în încăperea aceea.

— Vrei să-l aduci aici, te rog? L-am botezat Dodd, după o altă familie de graniță. Nişte oameni plini de culoare, aceşti Dodd. Scaunele cu rotile sunt atât de plictisitoare. Încerc să le fac cât mai interesante posibil.

În timp ce Simon împingea scaunul spre el, Henry se întoarse spre Liz.

— Vrei să vezi tu dacă Clive a pregătit apartamentul? A început să-l lase memoria. Am fost nevoit să angajez mai mult personal ca să facă ce ar trebui să facă el. Poate că ai observat că proprietatea e cam neîngrijită. Henry ridică din umeri. Clive nu vrea să iasă la pensie şi eu nu vreau să-l oblig. Aşa că anumite lucruri rămân nefăcute.

— Uite aşa, zise Simon ajutându-l pe Henry să se aşeze în fotoliul cu rotile. Bătrânul era uşor ca o frunză de toamnă.

— Acum vă spun noapte bună. Pe fața bătrânului apăru un zâmbet larg. A fost nemaipomenit să vă revăd. La fel de plini de viață ca pe vremuri. Dacă plecați şi nu ne mai întâlnim la micul dejun, nu e nici o problemă. Nu e de asemenea nici o problemă dacă tu, Simon, nu reuşeşti să fii de aceeaşi părere cu mine. Poate că am reuşit să vă fiu cât de cât de folos. Să fiți atenți amândoi. E posibil ca Nautilus să se fi schimbat în rău, deşi eu sper ca acest lucru să nu se fi întâmplat. Sper din tot sufletul.

*

Rămas singur în dormitor, Henry Percy fu învăluit în tăcerea de piatră a masivului conac. Era aşezat în scaunul cu rotile, ținea în mână telefonul mobil şi asculta vocile strămoşilor săi. Se gândea din ce în ce mai mult la Hotspur în ultima vreme – un războinic respectat, însă un politician neînțeles şi-i regreta moartea prematură, petrecută înainte de a împlini patruzeci de ani. Şi uite cum el se apropia de sută. Unii mor prea devreme, alții trăiesc prea mult.

Îşi clătină capul, nevrând să se lase purtat de nostalgie. Trecuse prin prea multe ca să fie categorisit drept „prea bătrân”. Se pensionase, dar încă nu murise.

— Nu zici nimic? întrebă el aerul încremenit din încăpere. Nu ai nimic de spus? Merită să fie sacrificată o persoană pentru binele general? Sau viața este atât de sacră încât nimeni nu trebuie sacrificat, indiferent ce li se întâmplă celorlalți? Ce răspuns ai aflat de cealaltă parte a pietrei de mormânt?

Henry aşteptă o lungă bucată de vreme să primească un răspuns la dilema sa morală. În momentul în care tăcerea deveni dureroasă, formă un număr pe telefonul mobil. La capătul celălalt răspunse Sir Anthony Brookshire, însă cel care vorbi fu baronul Henry Percy.

— Aici Cronus. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai făcut, Cronus? Ai înnebunit? Cum îndrăzneşti să mă înfrunţi în halul ăsta?

— Cee?

— Ce ai auzit. Simon Childs şi Liz Sansborough fac parte din familia mea şi tu o ştii al naibii de bine. Credeai că n-o să descopăr? Credeai că o să stau cu mâinile încrucişate atunci când o să aflu? Cum ai îndrăznit să-i înscenezi lui Liz toată tărăşenia aceea? Şi să nu-mi spui că nu tu eşti la originea reacţiilor celor din MI6 şi de la Langley: Îţi acord o singură şansă şi fac asta numai pentru că eu am fost cel care te-a susţinut. Cheamă-ţi înapoi gorilele. Simon şi Liz se află sub protecţia mea. Oamenii tăi nu trebuie să se atingă nici de-un fir de păr din capul lor. Dosarele sunt ale tatălui ei. Înseamnă că sunt moştenirea ei. Dacă le găseşte, sunt ale ei.

— Şantajistul l-a ucis pe Robbie.

— Robbie e mort. Nu mai putem face nimic pentru el. Şi apoi, ştim amândoi că asta nu are nici o legătură cu ceea ce ţi-am spus. Tu vrei dosarele pentru tine!

— Nu, Cronus. Te înşeli amarnic. Nu le vreau pentru mine. Le vreau pentru Spirală. Pentru binele tuturor!

— Prostii! Îţi interzic. M-ai auzit?

— Cred că da, Cronus. Te-am auzit cât se poate de clar.

Londra, Anglia

Aflat în holul de lângă dormitor, Sir Anthony Brookshire lăsă să-i cadă mâna în care ţinea telefonul mobil.

Ticălosul bătrân! Doar se pensionase! De unde naiba aflase?

Şi deodată îşi dădu seama, pentru că exista un singur răspuns logic. Formă un număr pe mobil.

— Am descoperit unde se află Sansborough şi Childs!

43

Northumberland, Anglia

Când Liz şi Simon ajunseră la etaj, în partea din spate a conacului, Clive nu mai era acolo. Uşa care dădea spre vechiul apartament al familiei era deschisă şi înăuntru se vedea o echipă de tineri musculoşi care îndepărtau prelatele ce acoperiseră mobila şi ştergeau praful. În câteva minute, aceştia îşi terminară treaba şi în spaţioasa sufragerie se lăsă tăcerea. Uşile laterale dădeau în dormitoare. Pe latura opusă se aflau mai multe ferestre înalte. Liz şi Simon se apropiară de ele şi priviră spre heleşteul şi livada cu meri ce străluceau în lumina argintie a lunii. Ea ridică privirea spre cerul negru, unde clipeau stele din universuri îndepărtate.

Liz se răsuci pe călcâie pentru a putea gusta pe deplin plăcerea de a se afla din nou în camera aceea atât de cunoscută.

— Nu s-a schimbat deloc.

În ciuda lambriurilor din lemn închis la culoare, camera avea un aer vesel. Fotoliile şi sofaua erau tapiţate în nuanţe strălucitoare. Pe scaune şi pe jos erau aşezate perne în culori vii. Toate lămpile erau aprinse. Covoarele erau simple – fiecare într-o altă nuanţă de albastru. În cameră se aflau mai multe măsuţe pe care se puteau servi gustări sau practica diferite jocuri, în faţa ultimei ferestre se afla pupitrul demodat la care obişnuia Liz să-şi facă temele în timpul vacanţelor de primăvară.

Din cauza emoţiei, îi era greu să vorbească.

— Nu mi-am dat niciodată seama cât de mult ţinea Henry la noi.

Simon încuviinţă cu o mişcare a capului.

— E ca o capsulă a timpului. Te face să te simţi oarecum vinovat. Pe de altă parte, am trăit aici momente foarte plăcute. Cred că exact asta îşi dorea şi el. Scrabble, gin rummy şi casa plină de râsete.

— De-a v-aţi ascunselea. Îţi aduci aminte când a rămas Mick încuiat în portbagaj?

Simon râse.

— Şi ce ruşine îi era după aceea.

— Mick se supăra foarte des, zise Liz zâmbind. Din cauza

noastră.

Îşi lăsă geanta pe podea lângă pupitru şi se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi.

— Iată şi o schimbare – dulăpiorul nu mai este încuiat ca pe vremuri.

Deschise uşiţa şi începu să studieze sticlele. Pentru o clipă, se gândi să-şi pregătească obişnuitul martini. Renunţă însă şi-şi frecă fericită mâinile.

— A, da. Cragganmore. Cine poate rezista la aşa ceva? Liz scoase sticla din dulăpior. Foarte puţin cunoscut în străinătate, dar foarte preţuit în Marea Britanie, acest tip de whisky era produs într-o mică distilerie situată pe râul Spey, din Scoţia.

— Vreau şi eu un pic. Simon se aşeză la pupitru şi scoase plicul din geanta sport. Nu era ăsta whiskyul pe care-l bea tatăl tău?

— Ba da. Ai o memorie foarte bună.

— I-ai prins şi tu gustul?

— Hei! Hai să nu mai discutăm despre cât de mult semăn eu cu părinţii mei. Destul m-am chinuit singură cu chestia asta în ultimele zile, cât să-mi ajungă pentru câteva vieţi. Liz reuşi să găsească două pahare, turnă băutura şi veni cu ele la pupitru. Îi întinse unul lui Simon.

— Nu pot decât să fiu de acord cu tine, zise el şi ridică paharul în lumină.

Băutura avea culoarea bogată a aurului. Simon atinse fundul paharului de marginea superioară a paharului lui Liz. Acest gest, cu o lungă tradiţie în familiile Childs şi Sansborough, sintetiza toate lucrurile pe care le aveau în comun, evenimentele pe care le trăiseră împreună precum şi obiectivul pe care îl împărtăşeau acum amândoi.

Privirea lui Liz era foarte serioasă.

— Pentru Sarah şi Asher. Să dea Domnul să-i găsim sănătoşi şi cât mai repede.

— Şi să ne ajute Santarosa să ajungem curând la şantajistul acela nenorocit!

Sorbiră amândoi din pahare şi ea îşi concentra toate simţurile asupra băuturii. Aroma bogată îi umpluse gura. Nici cea mai mică notă discordantă.

Liz se aşeză şi îl privi pe Simon. Nu era un bărbat frumos în adevăratul sens al cuvântului. Pe lângă faptul că nu avea nişte trăsături regulate, nasul său deformat îi distrusese în totalitate orice urmă de rafinament al feţei. Liz îşi aminti că-l văzuse cum se

dezbrăca în Pigalle. Îşi aminti cum îi jucau muşchii sub piele. Picioarele sale lungi erau netede ca ale unui alergător. Era bronzat până la marginea de sus a slipului, în toată înfăţişarea lui era ceva nonconformist, de la părul des şi ochii albaştri pătrunzători, la modul firesc în care se mişca. Fusese întotdeauna o persoană atrăgătoare însă parcă atunci nu era atât de natural, atât de lipsit în aparenţă de apărare. Ceva îl făcuse să adopte anumite trăsături de personalitate care să-i ascundă adevărata fire.

— Ce ţi s-a întâmplat după ce ai împlinit douăzeci şi cinci de ani? îl întrebă ea.

— Ce?

— Când m-am întors la Londra, te-am văzut. Erai altfel.

— Chiar crezi că îmi aduc aminte de ceva întâmplat cu atâta timp în urmă?

Pe buzele lui apăru o urmă de zâmbet menit să oprească alte întrebări.

— La vârsta aceea, orice fleac ţi se pare o tragedie.

Ea continua să-l urmărească în tăcere, gândindu-se care ar fi putut fi adevărul.

— Ce-ţi mai face braţul? întrebă el schimbând subiectul.

— E foarte bine. Aproape că nu mă mai doare deloc. Chiar ăsta era adevărul sau poate Liz era atât de obosită că nici nu-şi mai dădea seama.

— Mă bucur. Hai să vedem dacă mai putem găsi ceva în fotografii. Simon alinie una lângă cealaltă, cele trei fotografii mari ale imaginilor de pe peretele din biroul baronului. Poate ne ajută dacă îmi dai mai multe detalii în legătură cu cei şase Titani despre care mi-ai povestit.

— Sigur. Numele lor erau Atlas, Cronus, Hyperion, Ocean, Prometeu şi Themis. Atlas era cel care purta pe umeri globul pământesc. Cronus era conducătorul lor. Hyperion era tatăl soarelui, al lunii şi al răsăritului. Cred că cineva ar putea face o analogie cu baronul şi ar spune că şi acesta avea puterea să cumpere soarele, luna, răsăritul şi probabil că şi toate stelele din galaxie. Ocean era râul care înconjura Pământul. Prometeu era considerat drept salvatorul omenirii. Iar Themis era în mod obişnuit echivalat cu dreptatea.

— Cu dreptatea? se strâmbă Simon. În mod sigur nu era nici urmă de dreptate în ceea ce ţi-au făcut ţie.

— Oamenii sunt foarte inventivi când e vorba să-şi justifice acţiunile. Oricum, ştim deja că Hyperion era baronul de Darmond.

Uite, a patra fotografie în care apare Mellencamp.

Liz îşi scoase markerul galben din geantă şi încercui fotografia la fel cum făcuse şi cu celelalte trei.

— În asta, baronul şi Mellencamp apar alături de preşedintele vostru şi de prim-ministrul francez. În cea de-a doua ei sunt împreună cu John Sloane, Paige Powell, finanțistul internațional Richmond Hornish, ambasadorul italian Edward Cereghino şi Christian Menchen, individul care conduce firma ce produce autovehicule.

— Cine sunt Sloan şi Powell?

— Doi jurnalişti importanți de la BBC. Au făcut acum câtiva ani un miniserial despre interdependența financiară dintre Europa şi Statele Unite. Patru dintre cei pe care i-au intervievat cu această ocazie au fost de Darmond, Hornish, Cereghino şi Menchen.

— OK, jurnaliştii ăştia nu sunt suficient de importanți pentru a se număra printre Titani, însă Menchen conduce Eisner-Moulton, nu?

Simon înțelese brusc unde bătea ea.

— Depozitul unde erau ținuți Sarah şi Asher aparținea firmei Eisner-Moulton.

— Mama mea spunea întotdeauna că nu există coincidențe.

Simon luă o foaie de hârtie din sertarul pupitrului şi începu să scrie:

Titanii:

Baronul Claude de Darmond („Hyperion" decedat).

Grey Mellencamp (posibil „Themis", decedat).

Christian Menchen – Eisner-Moulton (membru potențial).

— Uite o fotografie în care apar Mellencamp, baronul, Nicholas Inglethorpe şi un alt individ. Recunoşti fundalul?

— Dă-l încolo de fundal. Liz era gâtuită de emoție. Nu ştiu dacă am apucat să-ți spun că am făcut tot posibilul pentru a afla cine a dat ordinul de anulare a serialului meu de televiziune. Până la urmă, am reuşit să urc atât de sus pe scara corporațiilor încât am ajuns la biroul bărbatului a cărui companie deține rețeaua de televiziune.

Simon se uită fix la ea.

— Inglethorpe?

— Da! Conduce Interdirections, care deține Compass Broadcasting precum şi un mare număr de ziare, stații radio şi alte companii media. Compass şi-a pierdut foarte mult timp şi a cheltuit o mulțime de bani cu serialul meu. Nu are nici o logică să

fi oprit ei producția. Am lăsat un mesaj că vreau să vorbesc cu Inglethorpe, însă bineînțeles că el nu m-a căutat. Şi mai e încă o legătură. Era împreună cu Mellencamp în consiliul de administrație de la Aylesworth şi i-a luat locul acestuia în funcția de preşedinte. Ceea ce înseamnă că era preşedinte în momentul când mi-au dat catedra.

— Inglethorpe trebuie să fie şi el Titan. Simon îi scrise numele pe hârtie. Cine e tipul celălalt?

— Un alt american. Gregory Gilmartin de la Gilmartin Enterprises. E o firmă mare în proiecte de construcții internaționale. Sunt implicați şi în producția de apărare – tancuri, avioane.

Simon îi arătă cu degetul fundalul fotografiei.

— Vezi copacii ăştia mari din spatele lor? Sunt arbori sequoia. Sculptura aceea e o bufniță, simbolul organizației Bohemian Grove. Obişnuiesc să se întâlnească în pădurile de sequoia de la nord de San Francisco.

— Mi-aduc aminte că am citit un articol despre ei. O tabără discretă unde femeile nu au acces şi unde bărbații pot face tot felul de tâmpenii. Un club din care fac parte o mulțime de personalități care au ocazia să se cunoască mai bine. Vrei să spui că dacă atât baronul cât şi Inglethorpe au fost în Bohemian Grove şi sunt amândoi Titani, atunci şi Gilmartin trebuie să fie Titan?

— Vinovat prin asociere. Nu e o dovadă prea grozavă, însă în cazul acesta trebuie s-o luăm în considerare.

Liz se încruntă.

— Legătura e cam şubredă. Gilmartin nu este la fel de activ cum erau Mellencamp sau baronul de Darmond, sau cum sunt Christian Menchen sau Nicholas Inglethorpe. Gilmartin este liniştit, rezervat. Tatăl său era mult mai sclipitor.

— Da, dar să ştii că Gilmartin nu are influență numai în sectorul privat, ci şi în cercurile guvernamentale. Când MI6 are nevoie să-şi plaseze vreun om în Orientul Mijlociu de exemplu, ne ducem de cele mai multe ori acolo în calitate de ingineri sau tehnicieni care lucrează pentru Gilmartin, sau ca angajați într-unul din hotelurile sale. Compania construieşte cam peste tot, fiindcă sunt puternici şi au posibilitatea să ofere cele mai avantajoase contracte. Obişnuiesc să construiască hoteluri pentru personalul implicat în proiecte şi apoi pun guvernele respective să plătească pentru cazare. Aşa s-a născut lanțul lor hotelier. Bineînțeles că după ce contractul este semnat, se duc iar la

oficialitățile locale şi îi anunță că totul va costa mai mult decât calculaseră ei inițial. Te-ai aştepta ca publicul să-şi dea seama de şmecheria asta.

— OK, pune şi numele ăsta, însă cu două semne de întrebare după el.

În timp ce Simon scria, Liz se lăsă pe spate şi se întinse. Avea să fie o noapte foarte lungă.

— Hai să ne uităm şi pe documentele pe care le-ai fotografiat.

Aproape lipiți unul de celălalt începură să studieze documentele financiare şi scrisorile fotografiate. De fiecare dată când dădeau peste unul din numele de pe listă, Liz îl sublinia cu markerul. Într-un târziu dădură peste o scrisoare în care se recomanda o investiție într-un lanț de cârciumi prefabricate.

— Thomas Brookshire? întrebă Liz. De ce mi-e atât de cunoscut numele ăsta?

— Tom Brookshire e cam de vârsta mea. Din scrisoare rezultă că e vorba despre prima lui firmă. Nu are cum să fie unul dintre Titani, pentru numele lui Dumnezeu!

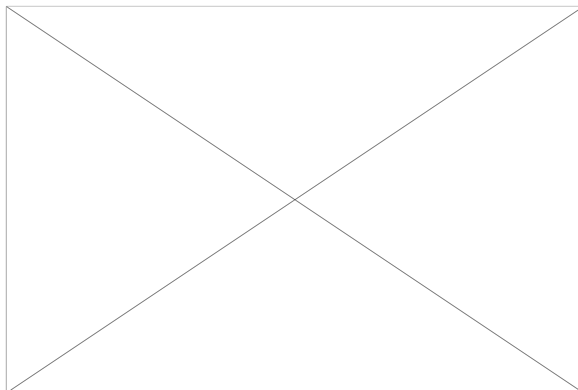
Liz puse degetul pe antetul scrisorii.

— Documentul vine de la tatăl lui. Nu luau cina Sir Anthony şi Lady Agnes cam de două ori pe an cu părinții tăi?

— Ai dreptate. A fost ministru de Finanțe şi acum este comisar al Uniunii Europene. A avut mai multe funcții în guvernele conservatoare.

Liz citi din nou scrisoarea, încercând să găsească vreun înțeles ascuns. Deodată, îşi îndreptă brusc spinarea şi arătă spre un semn din colțul din stânga jos al fotografiei.

— Simon, priveşte!

Simon se încruntă.

— Foarte bine, deci bătrânul Tony Brookshire a mâzgălit acolo semnul acela care poate fi un şarpe. Şi ce-i cu asta?

Liz nu-i răspunse fiindcă răscolea înfrigurată printre lucrurile din geantă.

— Iat-o. Era hârtia boţită pe care era scrisă adresa din Santa Barbara a decanului şi îi povesti cum o găsise pe jos după ce Mac o ajutase să pună cadavrul în portbagajul maşinii ei.

— Şi crezi că hârtia asta a căzut din hainele ucigaşului acela plătit? o întrebă Simon.

Ea păru că vrea să facă un semn afirmativ din cap, dar se opri brusc. Miji ochii.

— Aşa mi-a zis Mac şi mi s-a părut logic atunci. Am crezut că nu am observat-o când am căutat prin buzunarele mortului. Dar dacă hârtia a căzut din buzunarul lui Mac, când s-a aplecat în portbagaj? Mac lucra pentru răpitori. Pentru Titani. Emblema sau semnul lor ar putea fi acest resort sau spirală.

— Spirală?

Pulsul lui Simon se acceleră brusc fiindcă îşi adusese aminte ceva.

— Mai e ceva… Atunci când baronul se certa cu şantajistul, i-a spus că o să-l înfrunte la Dreftbury. Apoi l-a ameninţat spunându-i: *„O să le spun celor din Spirală că tu eşti acela”*. *Spirala*. Asta reprezintă semnul ăla şi pun pariu că ăsta e numele grupului din care fac parte Titanii – Spirala!

— Cred că ai dreptate. În interiorul cochiliei fiecărei scoici Nautilus se află o spirală…

— O spirală! Simon lovi cu degetul scrisoarea lui Brookshire. Asta e cheia acestui puzzle!

În câteva secunde găsiră alte zece fotografii ale unor documente ce conţineau acelaşi simbol, de fiecare dată în colţul din stânga jos, de fiecare dată mic şi desenat uşor cu creionul. Uşor de şters. Însemnat de aceeaşi mână, ca şi cum baronul ar fi marcat astfel documentele care meritau atenţia sa specială. Fiecare dintre documentele respective reprezenta ori o cerere de împrumut pentru o investiţie, ori o recomandare pentru achiziţionarea unui pachet important de acţiuni. Unele dintre ele erau direct legate de numele celor aflaţi în viaţă de pe listă – Brookshire, Gilmartin, Inglethorpe şi Menchen. Altele se refereau la parteneriate în care erau implicate câte unul din numele de pe listă, în timp ce câteva erau de la companii subsidiare, dar aflate în sfera de influenţă a

unuia sau altuia dintre cei de pe listă. Câteva cereri includeau două sau chiar mai multe nume de pe listă. Păienjenişul alianțelor multinaționale era uluitor.

Simon era tulburat.

— Până acum nu am făcut nimic altceva decât să ghicim şi să deducem. După ce am descoperit simbolul Spiralei, am primit şi confirmarea în legătură cu Sir Anthony şi ceilalți. Asta înseamnă că mai avem nevoie de un singur membru a grupului. Hai să ne mai uităm o dată la fotografiile astea patru.

Îşi îndreptară din nou atenția asupra fotografiilor pe care Liz le încercuise cu galben. În cea de-a doua se vedeau baronul, Mellencamp, cei doi jurnalişti – Sloan şi Powell, ambasadorul italian Edward Cereghino, mahărul automobilelor Christian Menchen şi legendarul finanțist Richmond Hornish.

— Parcă tocmai am citit ceva despre Hornish, nu? întrebă Liz. Începu să caute printre fotografii. Da, uite, Hornish voia ca banca să-i garanteze un nou instrument financiar. Ridică ochii spre Simon. Individul ăsta e cel care aproape că a reuşit să distrugă economia Malaysiei, prin tranzacțiile lui valutare.

— Ai dreptate. Malaysia şi alte şase țări. Acum face paradă cu donațiile lui caritabile... „cumpără calculatoare pentru copiii din Lituania... sponsorizează o universitate liberă în Bulgaria... promite burse universitare pentru copiii care termină şcoala în cartierele sărace din Chicago. Figura lui a apărut pe coperta revistei Time... a primit diplome de la biserici şi temple... a fost propus pentru Premiul Nobel pentru Pace. Încearcă să-şi cumpere respectabilitatea. Aş putea crede că e sincer, dacă nu aş şti că în acelaşi timp continuă afacerile sale veroase. Puțin îi pasă de oamenii care mor de foame din cauza lăcomiei sale.

Liz lovi cu degetul discreta spirală desenată în colțul cererii sale.

— Iată dovada. El este ultimul.

— Sunt de acord. Simon scoase o coală curată de hârtie şi începu să scrie numele în ordine alfabetică.

Titanii:

1. Brookshire, Sir Anthony – Comisar EU şi politician.

2. Gilmartin, Gregory – Gilmartin Enterprises, firmă de construcții internaționale.

3. Hornish, Richmond – Inquox şi alte firme de investiții.

4. Inglethorpe, Nicholas – imperiu media şi de comunicații care include Interdirections, ce deține Compass Broadcasting.

5. Menchen, Christian – Eisner-Moulton, automobile şi

transport.

Studiau lista şi parcă încăperea în care se aflau îşi pierduse orice urmă de substanță. Tăcerea devenise apăsătoare.

— Şantajistul e unul dintre aceşti oameni, zise ea într-un târziu şi în vocea ei se citea o urmă de uşurare fiindcă reuşiseră să ajungă în acest punct. Că se aflau atât de aproape de aflarea adevărului. Dar care din ei?

44

Undeva în nordul Europei

În starea de slăbiciune în care se găsea Asher, ar fi fost imposibil pentru ei să se opună transferului din camion în ceea ce se dovedi a fi un avion cu reacție Lear, fără nici un semn distinctiv pe fuzelaj. Singura îmbunătățire a situației în care se aflau fu că Asher primi nişte haine – o pereche de pantaloni groşi, ciorapi, pantofi şi o cămaşă, la care se adăuga jacheta pe care o găsise în camion.

După ce Asher se îmbrăcă, Sarah îi rugă pe răpitori să-l transporte cu targa până în avion. Însă cererea ei fu ignorată, în clipa în care ajunseră în sfârşit la bordul avionului, Asher era alb la față, cu tot corpul scăldat în sudoare şi clănțănea din dinți. Se prăbuşi într-un fotoliu şi Sarah îi dădu nişte calmante.

Furioasă, ea rămase de veghe, cu urechile ciulite. Avionul intră pe pistă cu două ore înainte de a decola pentru un zbor de mică durată. În afară de cei doi prizonieri, în aeronavă se mai aflau patru bărbați – doi însoțitori înarmați, plus pilotul şi copilotul care nu ieşiră din cabină pe toată durata zborului.

Din frânturile de conversație, Sarah înțelese că urmau să fie ținuți în viață numai până la finalizarea unei afaceri importante.

Avionul sosi la destinație în întunericul care preceda începutul zilei şi ateriză în mijlocul unei furtuni atât de violente, încât pentru Sarah fu imposibil să distingă vreun reper cunoscut sau vreo inscripție. Fură legați la ochi şi transferați din nou, de data asta într-un sedan puternic la volanul căruia se afla un individ pe nume Malko. Acesta era şeful celorlalți. Automobilul începu să înainteze prin ploaia care curgea şiroaie, însoțită de tunete şi de un vânt puternic ce punea la grea încercare stabilitatea maşinii. Malko, luptându-se să mențină maşina pe şosea, nu mai contenea cu înjurăturile.

În cele din urmă, maşina se opri şi zgomotul furtunii încetă brusc. Zgomotul făcut de motorul puternic al sedanului reverbera ca şi cum s-ar fi aflat în interiorul unui adăpost. Sarah reuşi să găsească mâna lui Asher, însă înainte s-o apuce, simți strânsoarea lui. Cât de reconfortant era sentimentul că este iubită, cât de

dătător de speranțe chiar şi în această situație aparent fără nici o ieşire.

Bărbații o traseră afară din maşină. După zgomote, înțelese că şi Asher era scos afară.

— Aveți grijă de el! strigă ea furioasă. E rănit!

— Ghinionul lui, răspunse o voce indiferentă.

Nişte mâini nevăzute îi forțară să coboare mai multe trepte până ajunseră într-un spațiu închis unde era mult mai rece decât în mijlocul furtunii în care aterizase avionul. Afară, vijelia îşi continua zbuciumul însă parcă se mai auzea şi altceva.. Zgomotul valurilor?

După ce o uşă grea fu închisă şi încuiată în urma lor, Sarah îşi smulse legătura de la ochi.

Asher? Întunericul din încăpere era apăsător. În aer plutea un miros umed de pământ şi piatră.

— Sunt aici. Vocea venea de undeva din dreapta ei, plină de suferință şi epuizare. Ca niciodată, Asher nu încerca să ascundă cât de mult suferă. Cu toate acestea, nu era încă pregătit să renunțe.

— Nu ştiu unde ne-au adus nenorociții ăştia, însă e aproape de ocean. Ascultă cum se sparg valurile. Zgomotul lor e mai puternic decât al ploii sau al tunetului.

— Valuri mari care se lovesc de stânci undeva sub noi. Înseamnă că suntem pe un mal înalt, chiar deasupra apei.

Ochii ei se obişnuiseră treptat cu întunericul şi putu să vadă că se aflau într-o încăpere mică şi goală. Aerul rece al mării intra prin două ferestre zăbrelite aşezate sus, aproape de tavan. Asher se prăbuşise pe podea. În încăpere nu exista nici o sursă de căldură. Într-un colț se vedeau două paturi pliante, unul lângă celălalt.

— Trebuie să facem ceva ca să te încălzeşti, spuse ea.

— Nu o să mă cert acum cu tine pe tema asta. Sunt înghețat ca un rahat.

Ea îi luă în palme mâinile reci şi-l ajută să se ridice. Asher se sprijini de ea şi se aşeză cu greu pe cel mai apropiat pat pliant.

Sarah ridică păturile.

— Câte trei pentru fiecare. Probabil că nu doresc să ne lase deocamdată să murim de frig. Însă nici nu țin să ne simțim prea confortabil.

Asher respira cu greutate.

— Mai bine mă întind înainte de a mă prăbuşi.

Sarah despături două pături şi le întinse pe patul pliant. El se

lăsă să cadă peste ele clănţănind din dinţi de durere şi ea îl acoperi cu cea de-a treia pătură. Spera ca pătura şi hainele cu care era îmbrăcat să fie suficiente. Vlăguită, se întoarse apoi către cel de-al doilea pat.

Îl pregăti în acelaşi mod şi se strecură între pături.

— Unde crezi că ne aflăm?

— Încă în Europa, răspunse el cu o voce tremurândă. Destul de departe spre nord ca să fie aşa de frig. Zborul nu a fost suficient de lung ca să avem parte de o noapte de vară în San Francisco.

Sarah clătină din cap. Asher nu se dezminţea nici în clipele acestea, nu renunţa la luptă şi nu voia să arate cât de disperat era.

— Poate că suntem în Elsinore, sugeră ea. Castelul lui Hamlet din Danemarca.

Nu primi nici un răspuns, Sarah nu reuşea să audă decât clănţănitul continuu al dinţilor lui. Era teribil de îngrijorată şi se întreba dacă frigul şi oboseala nu fuseseră prea mult pentru el. Întinse mâna şi-i atinse umărul. Asher tremura rău de tot. Sarah sări speriată din pat şi puse peste el toate păturile ei.

— Îmi p-p-p-are rău, Sarah.

— N-ai nici un motiv, dragul meu, răspunse ea şi se vârî repede sub pături, lângă el. Oricum căutam o scuză ca să fiu cât mai aproape de tine.

Foarte îngrijorată, se încolăci în jurul trupului său. Faptul că el nu zicea nimic, demonstra cât de rău se simţea. I se puse un nod în gât, îi sărută urechea îngheţată şi se lipi şi mai mult de el. Într-un târziu, Asher se opri din tremurat şi reuşi să adoarmă.

Northumberland, Anglia

— De câte ori mă uit la listă şi văd numele lui Tony Brookshire simt că mi se face greaţă. E doar un vechi prieten de familie, pentru numele lui Dumnezeu. Cum a fost posibil să-ţi controleze ţie viaţa în Santa Barbara şi s-o răpească pe Sarah? Negru la faţă de supărare, Simon trase o duşcă de whisky.

— Dacă ne luăm după ceea ce scrie în documentele baronului, se pare că îşi fac tot felul de servicii unul altuia, spuse Liz. Uite din câte consilii de administraţie fac parte mai mulţi dintre ei. Dacă lucrează împreună în mod oficial, nu e de mirare că şi legăturile lor private sunt la fel de puternice – se consultă, se informează unul pe celălalt, fac afaceri de pe urma cărora beneficiază toţi.

— Ai dreptate. Însă aici e ceva mai mult – Brookshire e singurul dintre ei care ocupă o funcție publică. Ceilalți cinci se află în fruntea unor companii multinaționale cu un buget mai mare decât al multor țări şi fiecare dintre ei acționează în alt domeniu. Prin unirea forțelor, puterea şi aria lor de influență au devenit imense.

— La fel ca Titanii din legendă. Şi uite cum se folosesc de puterea lor… Stabilesc propriile lor legi, pedepsesc după cum vor ei şi fac lumea să se mişte într-o direcție care să le asigure poziția pe timp nelimitat.

— Nu-mi place deloc cum sună toate astea. Viziunea *lor.* Controlul *lor.* Simon îşi turnă un al doilea pahar de whisky.

— Democrația moare în spatele uşilor închise. Liz îşi stăpâni cu greu un fior şi începu să bage fotografiile la loc în plic.

Simon mai puse câteva lemne în focul din cămin.

— Dacă întâlnirile celor din Nautilus sunt atât de secrete, numele codificate indică faptul că întrunirile Spiralei sunt şi mai şi.

— Mi-e teamă că aşa stau lucrurile. Liz închise lumina şi se aşeză din nou pe sofa privind gânditoare cum Simon întețea focul, bucuroasă de compania lui, dorindu-şi însă ca acest lucru să se fi întâmplat în condiții mai fericite. Dorindu-şi ca şi Sarah şi Asher să se fi aflat acolo cu ei.

După ce flăcările izbucniră victorioase, Simon se aşeză lângă ea, îşi puse picior peste picior, se lăsă pe spate şi cuprinse cu o mână marginea din spate a sofalei, destul de departe de locul în care se afla Liz. Cu mâna cealaltă strânse la piept paharul. Încăperea cufundată în umbră se încălzise, iar focul din cămin crea o senzație de linişte. Aroma buştenilor de brad îi învăluia în mod plăcut.

Oamenii moderni rămăseseră aceeaşi locuitori ai peşterilor, se gândea ea, tânjind după lumină şi căldură… dorințe ancestrale, ce ieşeau la suprafață mai ales atunci când se simțeau amenințați.

În lumina focului, părul lui Simon avea culoarea mahonului. Nasul părea mai mare şi mai deformat ca de obicei. Îşi lăsase capul pe spate şi se uita la foc. Lui Liz îi plăceau planurile aproape verticale ale feței lui care se rotunjeau numai jos, în dreptul bărbiei pătrate. Pleoapele îi atârnau grele şi fața sa era obosită. Era vlăguit şi nu ascundea deloc acest lucru.

Liz continua să-l cerceteze şi avea senzația că în fiecare clipă descoperea lucruri noi. Simon nu-şi putu stăpâni un oftat. Nu era numai un sunet care trăda oboseala, ci şi un semn al

vulnerabilităţii sale.

Imaginile începură să se deruleze cu rapiditate în faţa ochilor ei… de la apariţia lui bruscă în depozitul de lângă Londra, până la zborul lor aici pentru a-l vizita pe Henry… în toată vremea asta, el nu dăduse nici un semn de vulnerabilitate. Numai impetuozitate şi nerăbdare, care, în mod ciudat, de cele mai multe ori, dădeau rezultate. Încerca să ghicească în el băieţelul de demult, însă nu reuşea. La fel cum nu reuşea nici să revadă fetiţa care fusese ea cândva. Era un adult acum şi la fel era şi acest bărbat obosit ai cărui umeri se încovoiaseră din cauza responsabilităţilor. Se simţea atrasă de el, avea convingerea că ar fi putut să stea pentru totdeauna alături de el pe canapeaua aceea.

— O să-ţi spun un secret, dar după aceea va trebui să-mi spui şi tu mie unul. Simon întorsese capul spre ea, cu o expresie care aştepta un răspuns. *Acordul generalului.*

Era un joc pe care-l jucau în copilărie, numit aşa după fratele bunicului lor, generalul William Augustus Childs, care murise la Dunkerque. Portretul din tinereţe al acestuia atârna alături de celelalte de-a lungul scării de la Childs Hall. Regulile erau simple: fără minciuni, fără scuze şi fără provocări. Jucat întotdeauna într-o debara cu lumina stinsă, într-un loc în care secretele erau lăsate în urmă de îndată ce uşa se deschidea şi ei reveneau în lumea reală.

— Nu mai suntem înfăşuraţi în pături în debara împreună cu Mick, spuse ea.

— Şi ce-i cu asta? zise el sorbind din pahar.

— Foarte bine. Generalul îţi acordă permisiunea de a vorbi.

El puse paharul pe genunchi.

— M-ai întrebat ce s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, după ultima ta venire la Londra. Fusesem trimis în Bosnia să extrag un informator. Primisem informaţii că acoperirea acestuia fusese dată în vileag.

Simon făcu o pauză. Când începu să vorbească din nou, vocea sa era răguşită.

— Povestea mea a fost bună, însă am zis ceva nepotrivit… eram tânăr şi prost, m-am luat după o femeie pe care o întâlnisem în tren.

— Lasă-mă să ghicesc. O agentă a părţii adverse. Ceva la care trebuia să te aştepţi având în vedere circumstanţele.

Simon continuă fără să se uite la ea:

— Frumoasă, bineînţeles. Mi-am dat seama imediat ce rol joacă.

Problema a fost că m-am hotărât să intru în jocul ei.

Simon se opri din nou şi ea aşteptă tăcută să continue.

— Călătoream în calitate de expert în agricultură al ONU. Aveam bani, aşa că am invitat-o la masă în tren, am îmbătat-o şi am încercat să aflu ce urmărea. Dar tipa a reuşit să-mi administreze un somnifer. Nici până în ziua de azi nu am reuşit să-mi dau seama despre ce tip de somnifer a fost vorba sau cum a făcut-o. Normal că aveam la mine paşapoarte pentru informatorul nostru şi familia acestuia, un aparat de fotografiat în miniatură cu care să le fac poze şi lipici pentru a le lipi pe documente. După ce mi-am pierdut cunoştinţa, ea a găsit toate astea într-un compartiment special al valizei, însă documentele alea nu erau de ajuns pentru a-i dezvălui adevărata identitate a omului nostru şi locul unde urma să ne întâlnim. Numai că atunci când încercam să smulg informaţii de la ea, am pomenit despre o fabrică de sare din Tuzla, care fusese bombardată. M-am trezit abia când trenul s-a oprit brusc din cauză că teroriştii aruncaseră în aer şinele. Din cauza şocului, am fost proiectat în bancheta din faţă şi mi-am zdrobit nasul.

Simon scutură furios din cap, dezgustat.

— Femeia dispăruse. Când am ajuns la fabrică, informatorul nostru era mort. Împreună cu întreaga sa familie. Executaţi cu câte un glonţ în cap. Întinşi unul lângă celălalt. Chiar şi copilul său.

Ea trase adânc aer în piept.

— Şi te-ai simţit vinovat pentru asta.

— Normal că m-am simţit. Aroganţă. Afurisita de aroganţă. De ce nu am scăpat pur şi simplu de ea când am ajuns la Tuzla? Aş fi putut s-o fac. Dar nu, trebuia să sec mai întâi nişte informaţii de la ea. Eroul. Dar, ea a şters-o cu şase paşapoarte britanice şi cu destule indicii primite de la mine pentru ca o întreagă familie să fie eliminată.

Faţa lui era acum brăzdată de riduri adânci. Părea cu zece ani mai bătrân şi mâna în care ţinea paharul cu băutură tremura. Se uită în jos la pahar, îl dădu pe gât dintr-o sorbitură şi apoi se ridică în picioare.

— Mai vrei unul?

— Nu, mulţumesc.

Îl privi cum se duce la dulăpiorul cu băuturi şi cum îşi toarnă în pahar. Simon se îndreptă spre fereastră, dădu la o parte un colţ al draperiei şi rămase cu ochii aţintiţi în noapte.

— Nu ți-ai iertat-o niciodată, zise ea într-un târziu.
— Ceea ce am făcut a fost de neiertat.
— Şi aşa te-ai hotărât să nu-ți mai pese?
— Bineînțeles că îmi pasă. Numai că nu mă mai implic atât de mult.
— Păi uite, acum eşti implicat până peste cap. Şi ar trebui să încetezi să te acuzi pentru afacerea aceea. Nu mai poți să faci nimic. Nu poți să-i aduci înapoi. Atunci când n-ai să mai faci greşeli…
— Ştiu. O să fiu mort. Problema este că acum ştiu mai multe.
— Întâmplarea asta ți-a transformat viața. S-ar putea ca până la urmă să nu fie chiar aşa de rău. Ai învățat ceva. Sunt sigură că n-ai mai făcut niciodată de atunci o asemenea greşeală.
Liz îi studie în tăcere silueta rigidă. După un timp îi spuse:
— Şefa ta e furioasă pe tine. Voia să te trimită la Florența. S-a întâmplat ceva şi la Bratislava, nu?
Îşi aduse aminte de titlurile ziarelor – demonstrația aceea care se încheiase în mod tragic.
— Tânăra aceea care şi-a dat foc… tu erai acolo, sub acoperire. Cum o chema?
— Viera. Viera Jozef. Simon oftă adânc şi se întoarse de la fereastră. Fața sa trăda suferință.
— O cunoşteai.
— O cunoşteam chiar foarte bine. Rămas în picioare, în cealaltă parte a încăperii, Simon îi povesti tot ce se întâmplase. Nu înțeleg de ce a făcut gestul ăsta.
— Şi nu înțelegi cum de nu ți-ai dat seama, ca să poți s-o opreşti. De data asta chiar nu ai nici o vină, Simon. În Tuzla ai făcut o greşeală tragică cu care ai să trăieşti pentru tot restul vieții. Din cauza asta, toate erorile pe care le-ai făcut de atunci, normale pentru orice om care munceşte, ți s-au părut exagerat de importante. Sunt greşeli pe care le facem cu toții. Apoi Viera s-a sinucis. Pierderea ei a devenit cu atât mai apăsătoare pentru tine.
— Să ştii că nu am nevoie de psiholog.
— Nu. Însă nu ți-ar strica un prieten.
Pe fața lui apăru o umbră de zâmbet.
— Probabil că ai dreptate. Mă simt vinovat pentru că nu o iubeam deloc pe fata aceea. Dacă aş fi iubit-o, probabil că mi-aş fi dat seama de ce pune la cale.
— Acum scoți la iveală vechiul glob de sticlă. Nu aveai cum să prevezi ce s-a întâmplat Din cauza uciderii acelei familii în Tuzla

nu ți-ai reparat niciodată nasul?

— Că să-mi aduc aminte. Simon îşi frecă un deget de-a lungul nasului. De fiecare dată când mă uit în oglindă, zise el şi îşi întoarse capul în altă parte.

— O măsură extremă, dar de înțeles. Nu ştiu dacă asta te încălzeşte cu ceva, însă eu cred că ți-ai ispăşit vina cu vârf şi îndesat.

Simon întoarse din nou capul spre ea. Zâmbi uşor.

— Mă crezi sau nu, să ştii că asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Ea îi răspunse la zâmbet.

— Mai mult decât atât, te iert pentru faptul că ți-ai dezvoltat afacerea aceea pe spinarea mea când erai tânăr.

Simon se aşeză înapoi pe sofa, sorbi adânc din pahar şi se lăsă greoi pe spate.

— N-am mai povestit nimănui altcineva despre ce s-a întâmplat în Tuzla. Dar, normal, MI6 a aflat. M-au tras pe dreapta la munca de birou până i-am convins să mă trimită în interiorul mişcării antiglobalizare. Trebuia să trimită pe cineva şi eu aveam toate calitățile necesare. Cred că era vorba şi de o încercare prin care să-mi răscumpăr greşeala.

— Trei ani pe durata cărora să renunți la tot, inclusiv la propria ta identitate, sunt ai naibii de lungi. Cred că ai făcut ceva deosebit şi foarte folositor.

Liz era emoționată să descopere cât de mult suferea Simon. Îi admira această latură a personalității. Se simțea oarecum vinovată că-l considerase o persoană nepăsătoare Auzea parcă vocea tatălui ei. *Să nu te bazezi niciodată pe presupuneri.* Încăperea se umpluse de căldura şi mirosul focului şi de un ciudat sentiment de intimitate. Simțea din nou acea atracție față de el, aceeaşi încredere deplină.

— E rândul meu acum, zise ea.

— Generalul îți acordă permisiunea.

— Ceea ce vreau eu să-ți spun nu e nici pe departe la fel de dramatic ca ceea ce mi-ai mărturisit tu. Ai auzit cum a murit tatăl meu?

— N-am reuşit niciodată să înțeleg ce s-a întâmplat. Mi s-a spus că e foarte secret şi tot felul de prostii de genul ăsta.

Simon se răsuci pe sofa astfel încât s-o poată privi mai bine. Liz nu mai avea nici o urmă de machiaj pe față, după ce îşi curățase pielea în ascunzătoarea din Paris. Fața ei era cu adevărat

spectaculoasă – ochii aceia mari şi gura superbă, sprâncenele arcuite, la fel de închise la culoare ca şi părul şi bineînțeles, alunița aceea din colțul gurii. Pe măsură ce se uita la ea, în fiecare dintre aceste trăsături putea distinge o delicatețe care depăşea cu mult spectaculozitatea lor. Modul în care genele se lăsau în jos atunci când îşi cobora privirea. Roşeața din obraji cauzată de oboseală. Dăduse dovadă de foarte multă înțelegere. Avusese răbdare să-l asculte. De ani de zile nu mai simțise această nevoie să vorbească sincer despre el – de ani de zile nu mai întâlnise pe cineva dispus să-l asculte.

— După ce schema Bremner a eşuat, continuă ea, toți eram convinşi de moartea Carnivorului, însă Sarah a reuşit să dea de urma lui în Sicilia, nu departe de locul unde se născuse bunica lui. Se retrăsese acolo împreună cu cărțile sale. Mai târziu, după aceea, mama mi-a povestit că obişnuia să revină acolo din când în când deoarece se simțea atras de locurile şi de oamenii aceia. În orice caz, Sarah era convinsă că el trebuie să fie adus înapoi şi interogat, în primul rând fiindcă promisese că va accepta acest lucru şi în al doilea rând fiindcă era convinsă că el nu renunțase la ocupațiile sale. Mie nu mi-a spus nimic. Numai Asher ştia ce se petrece. Au aranjat ca CIA să-i trimită pe proprietatea lui cu un elicopter şi ceva trupe de sprijin. Ceea ce nu ştiau ei era faptul că el îşi pregătise vila şi terenul înconjurător pentru o asemenea eventualitate. În clipa în care i-a văzut, a declanşat o serie de explozii subterane.

— Aşa a murit?

Ea dădu uşor din cap.

— Sarah mi-a povestit că a fost oribil. Ca o serie de cutremure. Nu s-a găsit nici un cadavru pentru funeralii şi eu am pierdut şi ultima şansă de a mă mai întâlni cu el. După ce Sarah mi-a povestit ce s-a întâmplat, n-am mai vorbit cu ea luni de zile. Eram furioasă fiindcă eram convinsă... şi mai cred şi acum acest lucru... că dacă m-aş fi aflat eu acolo, el nu ar fi sfârşit aşa. Însă după aceea a murit şi mama şi eu am rămas singură. O avalanşă de nenorociri. Bineînțeles, Sarah a avut dreptate să încerce să-l aducă înapoi, însă ar fi trebuit să-mi spună şi mie. Bănuiesc că i-a fost teamă că n-o să fiu de acord.

— N-a vrut să se predea nici atunci în Paris cu mama ta, după ce aranjaseşi totul.

— Ştiu. M-am gândit şi eu la asta. Oricum, după ce a murit mama, mi-am dat seama că trebuie să-mi continuu viața, aşa că

am iertat-o pe Sarah. Mă simțeam vinovată față de ea pentru tot ceea ce trebuise să suporte cu Bremner şi pentru că-mi descărcasem furia asupra ei. Liz se încruntă şi rămase tăcută.

— Există în această afacere ceva care continuă să te nemulțumească.

— Soțul meu. Era... era şi el violent, zise ea cu o voce şovăitoare. Când trecea prin perioade mai grele, obişnuia să mă lovească. Abia mai târziu mi-am dat seama că nu conta ce spuneam sau făceam. Că ar fi găsit oricum un motiv ca să mă bată.

Simon îşi încleştase mâna pe pahar.

— L-ai lăsat să te lovească? Îşi dădu imediat seama unde bătea ea când începuse să-i povestească despre tatăl ei.

— E mult mai complicat decât crezi. Ştiu. „cine ar fi crezut că sunt o nevastă bătută de soț? Dura Liz. Liz specialista în karate. Liz de la CIA. Nu l-am pârât însă niciodată şi nu am ripostat la loviturile lui. Mă întreb dacă nu cumva ceva din atmosfera în care am fost crescută m-a făcut să-i suport violența. Copiii au capacitatea de a simți anumite lucruri, însă nu au cuvintele necesare pentru a le exprima. E vorba despre gorila aceea de două sute de kilograme care patrulează prin casă şi pe care toată lumea o ignoră. E ciudat, dar eram convinsă că n-o să las niciodată pe cineva să mă trateze în felul acela. Apoi el a murit. Aşa că n-am mai avut şansa să dau vreo dovadă de demnitate şi să-l părăsesc.

— N-ai mai povestit nimănui despre asta?

— Bănuiesc că mulți de la Langley ştiau ce se întâmplă. Liz ridică ochii spre Simon. În timp ce îmi luam doctoratul am urmat şedințe de terapie. M-au ajutat foarte mult. Cunosc acum tot jargonul de specialitate, modul în care se face o analiză, dar la ce-mi foloseşte? La urma urmei... m-am complăcut în situația de victimă. Şi nu, nu cred că eram moartă după el. Am încetat să-l iubesc la un moment dat, însă am fost prea proastă şi copleşită ca să fac ceva.

— Se vede că încă mai suferi din cauza asta.

— Se pare că nu, din moment ce ți-am spus şi ție ce mi s-a întâmplat. Liz zâmbi uşor.

— Ți se pare că nu mai ai mult de trăit?

— Cam aşa ceva. Dumnezeu ştie ce ne va aduce ziua de mâine.

— În orice caz nu trebuie să încercăm să ne răscumpărăm toate greşelile într-o singură noapte, nu crezi? Suntem împreună acum. Îmi plăcea foarte mult de tine când erai copil. Cred că acum îmi

placi şi mai mult.

— Îți mulțumesc. Şi eu simt la fel față de tine.

— Şi tu eşti la fel de obosită ca mine? întrebă el încet cu o voce plină de intimitate.

— Poate. Probabil. Am alarmă la ceasul de mână. O potrivesc şi putem să dormim până la răsărit. Apoi trebuie să plecăm spre Dreftbury şi să ne facem planul de acțiune.

Simon ieşi pe hol să verifice dacă totul e în ordine şi după aceea încuie uşa. În timp ce punea pe foc încă un buştean, Liz descoperi cât de mult îi plăcea sentimentul de siguranță pe care i-l oferea această cameră. Casa lui Henry. Reveniră amândoi pe sofa. Se aşezară iar unul lângă celălalt. De data asta mai aproape. Şovăind, el îi apucă mâna. Ea nu ripostă şi apoi i-o cuprinse pe a lui cu ambele mâini. Pielea lui era caldă şi uscată şi sub ea se simțeau muşchii şi tendoanele puternice. Se lăsară pe spate, ținându-se de mâini şi în timp ce focul continua să se zbuciume în cămin, căzură amândoi într-un somn agitat.

*

Lui Henry Percy nu-i plăcea că servitorii mai tineri mențineau focul aprins toată noaptea în noul său dormitor, în iulie era însă destul de frig aici şi la vârsta sa înaintată, frigul ar fi putut să-l răpună foarte uşor. Nu intenționa deocamdată să plece pe lumea cealaltă. Problema era că din cauza căldurii îl cuprindea somnul pe când citea în scaunul cu rotile.

Gemu şi se întinse ca să-şi mai potolească durerea din umăr. Ce îl făcuse să se trezească? Îşi aduse aminte că tocmai se visa călare pe motocicletă, vehiculul militar pe care îl adusese din război cu aproape şaizeci de ani în urmă. Fusese oare un vis?

Se încruntă şi rămase cu urechile ciulite. Nu se auzea nimic. Şi totuşi… parcă o motocicletă se oprise undeva în apropiere. În liniştea din încăpere se auzi un clic uşor şi imediat se simți adierea unui curent de aer. Se răsuci cu scaunul cu rotile şi rămase cu ochii ațintiți spre draperiile lungi care acopereau uşile de sticlă ce dădeau spre grădină. Se mişcaseră oare?

Pulsul i se acceleră şi simți că-l cuprinde frica. Pistolul se afla în sertarul măsuței de lângă pat. Se ridicase pe jumătate din scaunul cu rotile, când un bărbat îşi făcu apariția de după draperii.

— Bună seara, domnule, zise acesta îndreptând un pistol spre pieptul bătrânului.

Henry Percy rămase cu ochii holbați la armă, apoi ridică privirea spre fața bărbatului.

— Tu!

45

Zgomotul făcut de motorul unei motociclete încetă brusc şi Liz, cu ochii încă închişi încerca să se trezească, nu prea sigură dacă auzise într-adevăr acel sunet. Se auzeau trosnind grinzile vechi de lemn din casa lui Henry Percy şi-l simțea pe Simon aşezat lângă ea pe sofa. Capul ei era pe umărul lui; obrazul lui Simon lipit de creştetul ei. Ar fi vrut să rămână aşa pentru veşnicie. Simon mirosea plăcut, irezistibil, a alune şi stafide, cu o urmă de whisky bun. Sforăitul uşor al acestuia era un sunet foarte liniştitor şi Liz se întoarse ca să se frece cu nasul de umărul lui... şi îşi aminti...

Deschise brusc ochii. Să fi fost vorba despre un motor – al unei motociclete – ce fusese oprit înainte ca vehiculul să ajungă în apropierea clădirii? Se lăsă pe spate, adâncită în gânduri. Poate era unul dintre servitorii lui Henry care se întorsese de la o întâlnire amoroasă. Sau poate unul dintre grădinari care venise foarte devreme la muncă. Liz aştepta să audă şoapte, chicoteli, voci. Închiderea vreunei uşi. Nu se auzea însă nimic. E drept că se aflau în partea din spate a casei, la etaj. Era foarte greu să auzi de acolo ceva ce s-ar fi întâmplat la intrare, în camerele principale de jos sau chiar la bucătărie.

Având în vedere flăcările care încă mai pâlpâiau în cămin şi întunericul de afară, nici nu dormiseră prea mult. Nu era deloc sigură dacă auzise cu adevărat motorul acela. E drept că ajunsese la limita rezistenței şi simțea că-i plesneşte capul, încercă să se relaxeze, însă gândurile i se întoarseră la lunga discuție pe care o purtaseră cu Henry, în legătură cu Nautilus şi rolul lui în organizație, ca să se oprească la modul în care reuşiseră să deducă numele celor cinci care făceau parte din Spirală.

Se gândea la aceşti cinci... la cât de respectate erau numele lor pe plan internațional. La cât de bogați şi de influenți puteau fi aceşti oameni. La admirația pe care o simțeau față de ei, toți cei care încercau să ajungă în sferele rarefiate în care pluteau ei.

Aceşti oameni însă o trataseră ca pe un şoarece de laborator, aceşti oameni îl uciseseră pe Kirk, pe decan şi pe soția acestuia. Cum putuseră să facă aşa ceva? Răspunsul cel mai evident era că fuseseră mânați de lăcomie şi de ambiția de a pune mâna pe dosarele tatălui ei. Însă acesta era un motiv nesatisfăcător,

superficial. Tulburată, îşi aduse aminte de ceea ce scrisese Sofocle în *Oedip Rege: „Zeii ne opresc să înțelegem cu adevărat cine suntem!”* Asta era. Dramaturgul grec fusese un foarte bun cunoscător al sufletului omenesc, ştia că judecătorul suprem al faptelor noastre suntem noi înşine. Pentru a-şi păstra buna părere despre sine, oamenii au tendința de a-şi justifica acțiunile, chiar dacă acestea nu sunt cele mai curate. Şi cu cât sunt mai multe justificări, cu atât devin mai pricepuți şi cu atât e mai mare răul pe care-l pot justifica.

Îşi stăpâni cu greu un fior. Simon îi simți parcă neliniştea. O trase mai aproape de el şi... deodată liniştea fu spartă de zgomotul unui foc de armă.

Fu ca un cuțit care-i spintecă inima.

— Simon! Începu să-l tragă de braț.

Simon se trezise deja.

— La naiba! Ce...?

— Un foc de armă. Liz se dezlipi de ei şi alergă spre ferestrele înalte ale încăperii.

El veni imediat lângă ea.

— Ai mai auzit şi altceva?

Heleşteul şi pădurea erau la fel de încremenite, pline de umbre pe măsură ce luna cobora spre orizont. Nu se vedea nici o mişcare. Simon deschise fereastra.

— Înainte de împuşcătură, zise ea, e posibil să fi auzit motorul unei motociclete.

— Dacă ai auzit o motocicletă şi o singură împuşcătură s-ar putea să fie vorba despre un braconier. Simon ciuli urechile însă de afară nu se auzea decât cântecul greierilor.

— E posibil. Liz traversă camera şi îşi puse pe umăr geanta.

El o urmă şi-şi înşfacă geanta sport.

— Crezi că e cineva pe urmele noastre?

— Dacă greşesc, ne putem întoarce oricând aici să ne terminăm somnul.

— Bănuiesc că va trebui să mai treacă ceva timp până să avem din nou ocazia să dormim.

Complet gata de acțiune, Simon îşi verifică pistolul şi apoi se repeziră la uşă. Liz o deschise uşor şi aruncă o privire pe culoar.

— Nimeni. Vocea ei era gâtuită de emoție.

Simon împinse uşa mai mult şi cercetă prin spațiul de deasupra balamalei celălalt capăt al culoarului slab luminat.

— Nici în partea asta nu e nimeni.

Liz îşi petrecu geanta peste piept. Începu să înainteze ţinând pistolul Glock cu ambele mâini. Simon o urma cu revolverul în mână, în timp ce pistolul Uzi era la îndemână, în geanta sport. Linişte. Liz îi făcu un semn cu capul către cel mai apropiat capăt al culoarului. El încuviinţă şi începură amândoi să alerge pe covor, trecând pe lângă portretele severe ale strămoşilor lui Henry, atârnate pe lambriurile întunecate. Cândva, camerele din această aripă a clădirii se umpleau în fiecare weekend cu membri ai familiei şi cu prieteni. Acum acolo domneau pustietatea şi tăcerea.

Coridorul se termina în capul scărilor. Înaintară precauţi în deschiderea cu arcadă şi se uitară în jos şi în sus pe scările sculptate în lemn. Nici o mişcare. Nici un sunet. Tăcerea era ireală, ca liniştea apăsătoare de dinaintea furtunii. Ieşiră de sub arcadă şi începură să coboare încet pe scări. Deodată se opriră. Auziseră patru sau cinci perechi de paşi care mergeau pe podeaua de lemn.

— Nu e nici un braconier, şopti Liz. Au intrat în casă. Înainte ca Simon să poată spune ceva, o rafală violentă explodă în partea din faţă a casei. Se auzi zgomot de ferestre făcute ţăndări. Gloanţele şuierau prin aer. Se auzea scrâşnetul lemnului din care săreau aşchii şi sunetul ascuţit al gloanţelor care se loveau de metal. Aproape imediat, cei din casă răspunseră la rândul lor cu focuri de armă.

— Din cauza noastră ucigaşii au ajuns la Henry! exclamă ea.

— Fir-ar să fie!

Simon ajunse la parter dintr-o săritură.

Liz era imediat în urma lui. Alergară spre holul mare de la intrare, se strecurară în foaier şi uitându-se în toate părţile, încercară să ajungă la uşă.

O nouă rafală sparse panourile de sticlă ale ferestrelor şi se înfipse în uşa masivă de la intrare. Zgomotul era asurzitor. Aşchiile de lemn zburau prin aer ca nişte săgeţi. Liz şi Simon se aruncară în spatele plăcilor de marmură ce acopereau peretele şi-şi acoperiră capetele cu mâinile.

De îndată ce focul încetă, se târâră printre cioburile de sticlă până în camera de oaspeţi, unde trei servitori în pijama stăteau lipiţi de zid lângă ferestre, având în mâinile tremurânde nişte puşti vechi. Luna coborâse şi umplea încăperea cu o lumină argintie. O nouă rafală explodă în încăpere. O pictură atârnată pe perete se izbi de podea. O lampă din lemn fu despicată în aşchii. Când cei de afară făcură o pauză, cei din încăpere începură să tragă la nimereală spre exterior şi după câteva gloanţe, se dădură repede

înapoi.

Liz şi Simon înaintară până la Richard, care stătea ghemuit sub fereastră.

— Cine trage? îl întrebă Liz. Câţi sunt?

— Nu ştiu.

Faţa servitorului era pe jumătate cufundată în umbră. Arăta mult mai bătrân decât i se păruse atunci când îi invitase să intre în reşedinţă. Se întoarse speriat spre ea în clipa în care răsună o nouă rafală.

— O duzină. Poate şi mai mulţi. Foarte bine înarmaţi.

— Unde e Henry? întrebă îngrijorat Simon.

— E în dormitorul lui cu Clive, domnule.

Un alt glonţ trecu prin fereastră şi Richard se lipi de perete. Sticla explodă ca nişte ace de gheaţă. Richard aşteptă puţin, se ridică gata să răspundă la focurile de afară şi apoi se prăbuşi înapoi, cu faţa schimonosită de frică.

Urmară mai multe împuşcături izolate, ţintuindu-i la podea pe toţi cei aflaţi înăuntru şi găurind pereţii. În timp ce servitorii răspundeau la foc, Liz şi Simon se retraseră prin foaier până în holul de la intrare şi de acolo se duseră în ceea ce fusese pe vremuri biroul lui Henry şi care acum îi servea acestuia drept dormitor. Uşa era deschisă.

Liz încremeni îngrozită.

— O, nu! Simţi că i se pune un nod în gât şi se forţă să nu plângă.

— Henry!

Simon trase repede aer în piept.

Lordul Percy stătea întins pe spate într-o baltă de sânge nemişcat, cu faţa albă ca varul, cu ochii săi cenuşii privind fix în sus. Aşezat pe podea lângă el, cu picioarele încrucişate Clive îl ţinea de mână şi mormăia ceva. Draperiile ce acopereau uşile din sticlă ce dădeau spre grădină erau trase la o parte şi cei doi erau scăldaţi în lumina lunii.

Liz şi Simon alergară spre ei. Clive ridică privirea şi ei putură să vadă că obrajii săi zbârciţi erau scăldaţi în lacrimi, îngenunchează amândoi şi Clive închise cu blândeţe ochii lui Henry. Liz simţi o durere sfâşietoare în adâncul pieptului. Aproape imediat focuri de armă răsunară undeva afară şi gloanţele pătrunseră prin panourile uşilor de sticlă, aruncând cioburi în toate direcţiile.

Clive încercă să se ridice în picioare, dar Simon îl culcă imediat la podea.

— Stai aici! îi ordonă el, forțându-l să stea culcat.

Mai multe gloanțe se înfipseră într-un fotoliu tapițat. Puful de gâscă se ridică în aer într-un nor alb. Se auziră şi alte gloanțe cum se înfing în pereți aflați la distanță – aripa de est. Tot de acolo se auzea şi zgomotul unei uşi care fusese doborâtă la pământ.

— Au pătruns înăuntru!

Clive aruncă o privire disperată de jur împrejur, încercând să se ridice, însă Simon reuşi să-l țină țintuit de podea.

— Pe voi vă vor, spuse Clive. Plecați. Repede!

— Nu. Nu vă putem lăsa aici, se opuse Liz. Noi...

— E mort, insistă Clive. Nu mai aveți cum să-l ajutați pe Lordul Henry. Şi dacă voi nu mai sunteți aici s-ar putea să ne lase în pace!

În aripa de est se auzeau paşi alergând. Clive avea dreptate. Servitorii, cu armele lor antice, nu aveau cum să reziste atacului. Erau prea mulți atacatori – şi prea mulți servitori care să fie salvați – pentru ca Liz şi Simon să încerce să-şi forțeze norocul.

Clive se rostogoli şi se ridică.

— Plecați! Acum. Vă rog! Ca să ne putem preda!

Liz şi Simon se uitară unul la celălalt. Se ridicară repede în picioare şi alergară înapoi spre holul de la intrare în timp ce focul celor de afară scăzu în intensitate, indicând faptul că cei mai mulți dintre atacatori se aflau acum înăuntru. Era un moment de respiro de care trebuiau să profite. Trecură în fugă prin dreptul scărilor şi tocmai când ajunseră în coridor, un nou val de împuşcături erupse dinspre foaier. Se auzeau paşi ce porniseră în urmărirea lor. Ajunseră la uşa din spate, ieşiră din clădire şi începură să alerge ocolind vițele de vie spre locul unde parcaseră Jeep-ul.

Liz ajunse prima şi se aruncă la volan. Simon se prăbuşi pe locul de lângă ea. Motorul porni de la prima încercare.

În timp ce urmăritorii se înghesuiau şi ei la uşa din spate a clădirii, Liz apăsă până la podea pedala de accelerație, astfel încât maşina se răsuci aproape pe loc şi țâşni apoi pendulând stânga-dreapta până când anvelopele ajunseră pe aleea cu pietriş şi îşi recăpătară echilibrul. Simon scoase pistolul Uzi din geantă.

Liz acceleră şi maşina țâşni pe alee îndreptându-se spre şoseaua locală. Simon stătea întors cu pistolul Uzi scos pe geam, îndreptat spre urmăritori. Liz îi aruncă o privire. În lumina lunii, fața lui încordată strălucea de sudoare.

Brusc, gloanțele începură să şuiere în jurul lor. Liz mări viteza şi se uită în oglinda retrovizoare. Câteva gloanțe atinseră aripile

maşinii şi Simon trase şi el o rafală din pistolul său. Liz nu mai avu timp să vadă în oglindă dacă rafala îşi atinsese ținta fiindcă avea nevoie de toată atenția pentru a menține Jeep-ul pe aleea întunecată.

Simon continua să tragă, însă gloanțele sale nu aveau cum să-i nimerească pe urmăritori. Ieşiseră din raza lor e acțiune.

Brusc, împuşcăturile încetară.

— Se vede cumva printre ei un bărbat care şchioapătă, întrebă Liz înfrigurată. Cu piciorul drept.

— Da. E acolo. Nu şchiopăta şi bărbatul pe care l-ai văzut la depozitul Eisner-Moulton?

Simon studia silueta care se detaşase de grupul de urmăritori şi venea spre ei cu nişte mişcări ce trădau furia.

Liz încuviință.

— Cred că el a pierdut jacheta în care se afla biletul despre Spirală. N-am reuşit să-l văd prea bine atunci şi nu am timp să mă uit cu atenție la el nici acum. Se vede vreo maşină?

— Da! Vine una după noi! O dubiță se oprise în dreptul grupului de trăgători şi aceştia se urcară imediat înăuntru.

Liz stinse farurile Jeepului. Ajunseseră în tunelul format de tufişuri şi de ramurile plecate ale copacilor. Drumul din fața lor devenise negru ca smoala. Tabloul de bord a maşinii era singura sursă de lumină. Ramurile copacilor zgâriau tabla maşinii. Simon se răsucise pe scaun şi privea acum drept înainte ținându-se strâns cu o mână de mânerul portierei. Vegetația înaltă trecea în goană pe lângă ei ca o pensulă uriaşă plină cu vopsea neagră. Undeva în urmă, se vedeau farurile maşinii ce pornise în urmărirea lor.

Liz încerca să distingă drumul din fața ei. Din cauza încordării, începuseră să o usture ochii. Simon nu spunea nimic, însă tensiunea îl lipise de spătarul scaunului. Drumul era drept ca traiectoria unui glonț, aşa le spunea mereu Henry. Liz ținea mâinile strânse pe volan, se aplecase fără să-şi dea seama spre parbriz, încercând să descopere… aşteptând… da, acolo era. Un loc liber printre copaci. Strălucirea unui luciu de apă. Pârâul.

Dar la viteza lor… Nu avea prea multă importanță. Nu avea altă soluție.

— Ține-te bine!

Apăsă brusc pedala de frână şi trase de volan într-o parte. Roțile se loviră de bolovanii de pe margine, vehiculul sări cu zgomot de pe drum şi începu să coboare, aruncându-i în centurile de protecție.

Liz ținea strâns volanul şi încerca să controleze maşina care sărea peste bolovani şi se lovea de trunchiurile arbuştilor. Jeep-ul îşi continua coborârea, dar în spatele lor apăruse din nou lumina farurilor, din ce în ce mai aproape.

O lumină violentă, ca şi cum un monstru i-ar fi căutat printre copaci cu o mie de lanterne. O lumină care se apropia cu o viteză înspăimântătoare.

— Acolo! Simon arătă cu degetul spre trunchiul gros al unui castan.

— Nu vor reuşi să vadă pârâul de pe drum decât dacă sting şi ei farurile, zise Liz încercând să mențină direcția.

— Sau dacă ştiu unde să se uite.

— Mi-ai stricat toată bucuria.

Liz apăsă din nou frâna şi întoarse volanul astfel încât maşina se opri chiar lângă castan. Ramurile acestuia coborau până aproape de pământ, acoperind Jeep-ul. Maşina rămăsese înclinată cu botul spre valea unde se afla pârâul. Liz opri motorul. Acum erau cufundați în întuneric şi înconjurați de o linişte absolută.

Simon întinse mâna spre ea şi Liz i-o prinse. El îi acoperi mâna cu palma cealaltă. Lumina farurilor era tot mai puternică şi motorul maşinii urmăritorilor se auzea din ce în ce mai aproape. Întoarseră amândoi capul. Liz descoperi că, fără să vrea, încetase să mai respire. *Trage aer în piept, fir-ar să fie.*

Sus, pe drum, trecu în viteză o dubiță mare, al cărei motor puternic îşi demonstra zgomotos forța. Datorită efectului Doppler, tonalitatea sunetului scăzu imediat ce maşina trecu de ei. Pericolul trecuse, pe drum se vedeau luminile roşii de poziție ale vehiculului.

Liz trase adânc aer în piept.

— Ai văzut ce tip de maşină era?

— Nu. A trecut prea repede. Însă era destul de mare ca să încapă în ea întreaga bandă. Simon privea cum se pierdeau în depărtare luminile roşii. Eşti o şoferiță a naibii de bună.

— Mulțumesc. Îmi place să conduc. În condiții normale, adăugă ea apoi, după o scurtă pauză.

Rămăseseră țintuiți pe locurile lor ca nişte roboți scoşi din priză. Nu se auzea decât zgomotul făcut de apa pârâului.

După un timp, Simon sparse tăcerea:

— Se vor întoarce. Trebuie să ne hotărâm ce avem de făcut. Nu mai putem pleca de aici aşa cum plănuisem. Mai mult ca sigur că ne aşteaptă undeva.

— Avem un avantaj față de ei – Jeep-ul. Liz porni motorul Tracțiune integrală.

El îşi dădu imediat seama ce voia Liz să facă.

— Ai de gând să foloseşti albia pârâului?

— De ce nu? Din câte țin eu minte, panta e destul de domoală, dacă nu s-o fi schimbat de atunci.

— Ai dreptate. Nu-mi aduc nici eu aminte să fie obstacole prea mari. Să-mi spui când vrei să trec la volan.

Liz apăsă pedala de accelerație şi vehiculul se rostogol în apă. Roțile se loveau de bolovanii din albia pârâului. Roate din dreapta față alunecă într-o groapă şi aripa maşinii fii spălată de un val de apă întunecată.

O creangă de copac ce atârna deasupra apei se frecă zgomotos de capotă şi Simon băgă de seamă că Liz se uita la el. Ochii ei negri ca ai unei sălbăticiuni speriate străluceau în întuneric.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el imediat.

— Dacă într-adevăr bărbatul acela care şchioapătă lucrează pentru Spirală, atunci totul se schimbă. Liz făcu o pauză, concentrată asupra volanului. Până acum cei din Spirală ne-au apărat de şantajist fiindcă aveau nevoie de noi ca să le găsim dosarele. Atacul acesta demonstrează că şi-au schimbat planul. Acum nu numai şantajistul vrea să ne ucidă, ci şi ei. Şi dacă l-au forțat pe Henry să vorbească înainte de a-l ucide, cu siguranță că au aflat că ne îndreptăm spre Dreftbury. Ne vor aştepta acolo.

46

Drumul prin albia pârâului le luă aproape trei ore, deşi distanța era mai mică de doi kilometri. De patru ori fură nevoiți să coboare din maşină pentru a da la o parte bolovanii din calea lor. Soarele îşi anunța apariția în nuanțe strălucitoare de roz şi auriu deasupra vârfurilor copacilor şi Liz văzu o scurtătură. Scoase maşina din albie şi traversă apoi o păşune cufundată în umbră, unde păşteau mai multe căprioare care dispărură imediat ce auziră zgomotul maşinii. La capătul păşunii întâlniră din nou pârâul. Fu rândul lui Simon să treacă la volan şi nu după mult timp în față le apăru un loc unde pârâul forma o cascadă. Liz coborî din maşină şi îl ghidă de pe mal pe Simon, până ce acesta reuşi să treacă peste pragurile de piatră. Apoi făcură pană de cauciuc.

Când reuşiră în sfârşit să ajungă iar pe autostrada locală, maşina era plină de apă, lovită, cu vopseaua căzută, iar ei erau uzi leoarcă şi epuizați de atâta zgâlțâială. Nu-i urmărise însă nimeni şi nu căzuseră în nici o ambuscadă.

Bucuroşi se şterseră cu o pătură găsită pe bancheta din spate a maşinii şi-şi puseră la uscat ciorapii şi pantofii. Aflată din nou pe o şosea adevărată, Liz acceleră spre sud. I se părea că drumul e neted ca sticla. Pâlcuri de copaci se desenau din loc în loc pe cerul dimineții. Pe păşunile verzi se vedeau oi albe ieşite la păscut. În această zonă foarte slab populată şi maşinile care treceau pe şosea la ora aceea erau foarte rare.

Cu toate acestea vocea lui Liz era tensionată când îl întrebă pe Simon:

— Vezi ceva?

Simon stătea cu spatele lipit de uşă, cu pistolul în mână. Se uita înapoi pe şosea, cu o expresie hotărâtă pe față.

— Nimic deocamdată, răspunse el.

— *Deocamdată.*

— Nu trebuie să presupunem că am reuşit să scăpăm de ei.

Din nou acelaşi cuvânt – să presupunem. Liz îşi încordă falca şi încuviință cu o mişcare a capului.

— Crezi că prin Gary ne-au găsit cei din Spirală?

— E sursa cea mai logică.

— Senzația aceea că sunt urmărită în Paris... chiar şi atunci

când mergeam la aeroport... fără îndoială că nu mă înşelam. Au reuşit cumva să ne urmărească până la el. După aceea l-au făcut să le spună unde ne-a dus cu avionul. Sper că nu l-au ucis. Ultimele cuvinte fuseseră rostite aproape în şoaptă. Clipi de câteva ori ca să oprească lacrimile apărute la amintirea trupului frânt al lui Henry. Încercă să-şi alunge din gânduri moartea acestuia şi îngrijorarea pentru soarta lui Gary Faust.

— Avem nevoie se informaţii despre Dreftbury.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Un internet cafe ar fi perfect.

— Da. Am putea umbla şi pe site-ul web al Uniuni Europene. Poate reuşim să descoperim care dintre membri Spiralei are o afacere care depinde de decizia comisiei conduse de Carlo Santarosa.

— Da. Îmi place ideea, zise el zâmbindu-i uşor şi strângând în pumn patul revolverului Beretta.

Liz întoarse capul spre el.

— Cum ai de gând să pătrunzi în Dreftbury?

— O să folosesc una dintre legitimaţiile mele de la MI6. Întrunirea Nautilus era ca un magnet pentru serviciile de informaţii străine şi din această cauză serviciul de contrainformaţii britanic, MI5, va fi cu siguranţă prezent acolo. Între MI5 şi MI6 relaţiile nu erau deloc dintre cele mai cordiale, aşa că şansele ca primii să fi fost informaţi în legătură cu noul statut pe care Simon îl avea în organizaţia sa erau infime. Cei din MI6 îi considerau pe cei din MI5 drept paraziţi; cei din MI5 îi priveau pe cei din MI6 ca pe nişte snobi. După părerea lui Simon, ambele opinii erau corecte.

— Voi fi un expert în mişcarea antiglobalizare şi protecţia împotriva ascultării. MI6 se fereşte de mine acum ca de ciuma neagră, însă sunt sigur că şi ei s-ar bucura să fiu acolo.

— S-ar putea sa meargă. O să am şi eu nevoie de una din legitimaţiile tale de la MI6.

Îşi continuară drumul, la indicaţiile lui Simon, care nu slăbea nici o clipă din ochi şoseaua, până în dreptul orăşelului Hexham, unde intrară pe autostrada A69, spre vest. Treceau prin sate cu case clădite din piatră roşiatică de calcar şi pe lângă castele care pe vremuri apăraseră graniţa. Se aflau în Cumbria, regiune cu o istorie la fel de violentă ca şi Northumberland.

Ieşiră de pe autostradă în dreptul oraşului Carlisle. Pe vremuri un simplu avanpost al Zidului lui Hadrian, Carlisle era acum un

oraş cu mai mult de o sută de mii de locuitori.

— Dacă tu eşti aşa drăguț să cauți un internet cafe, eu pun benzină, zise Liz.

— Pentru tine fac orice, zâmbi ei.

Liz îi răspunse la zâmbet şi opri maşina într-o stație de benzină. În timp ce ea umplea rezervorul, Simon dădu câteva telefoane de la un post public. Liz plăti benzina şi Simon cumpără o hartă a oraşului. Se suiră în Jeep şi Simon o îndrumă spre sudul oraşului. Cafeneaua se afla pe o stradă drăguță plină cu magazine mici. Ciorapii şi pantofii se uscaseră. Se schimbară. Coborâră din maşina lovită şi Liz îşi trase mai bine pe cap bereta lui Asher şi-şi puse ochelarii lui Sarah.

Dintr-un local construit în stil tradițional unde se servea micul dejun venea miros de roşii coapte şi de ouă prăjite. Era destul de târziu, trecuse de ora nouă dimineața şi totuşi mesele erau pline cu clienți care stăteau la taclale.

Chiar lângă local se afla internet cafe-ul – *Byte Me*. În timp ce intrau, Simon cercetă strada în ambele direcții, înăuntru era zgomot şi mirosea puternic a espresso. Încăperea era decorată în stil tehno, cu o mulțime de suprafețe cromate şi cu pereții vopsiți în alb. Oameni de toate categoriile stăteau în fața celor aproximativ douăzeci de monitoare şi priveau încordați spre ecrane, cu cănile de cafea lângă ei. Fiecare terminal era dotat cu o imprimantă micuță.

În colțul cel mai îndepărtat se afla barul de unde se putea cumpăra cafea şi deasupra acestuia atârna un ecran mare de televizor. BBC transmitea ştirile. Având în vedere că rețeaua relatase despre ei cu o zi în urmă, era foarte posibil ca subiectul să fie încă în atenția celor de la ştiri.

Înjurând printre dinți, Liz îşi trase şi mai mult bereta peste urechi şi se grăbi spre singurul terminal liber, unde se aşeză în aşa fel încât să stea cu spatele spre ecranul TV. Începu imediat să tasteze codul Shay şi trecu la treabă. Nu ştia cât de mult timp putea să aibă la dispoziție, în caz că era descoperită. Terminalele erau plasate doar la câțiva zeci de centimetri unul de celălalt. Prea aproape.

Simon evaluă îngrijorat situația. Se duse la bar şi comandă două cafele cu lapte, precum şi două chifle cu brânză topită. Aşeză pe tejghea ultima bancnotă de 20 de lire pe care o mai avea. O cheltuială necesară, în caz că planul îi funcționa.

— N-am să vă dau rest. Ochii bărbatului de la tejghea erau roşii

de nesomn, iar vocea iritată.

— Nici o problemă. Ai putea cumva să dai pe CNN? Sunt înnebunit după canalul ăsta. La ora aceea matinală, cei de la CNN transmiteau ştiri internaţionale şi evenimente sportive, probabilitatea să difuzeze povestea urmării lui Liz Sansborough fiind mult mai mică decât în cazul canalului britanic.

Bărbatul rămăsese cu privirea aţintită la bancnotă.

— A, făcu Simon ca şi cum atunci şi-ar fi amintit şi te rog să păstrezi restul..

Planul se bucură de succes. Ochii bărbatului luciră scurt, bancnota dispăru şi pe ecranul televizorului apărură ştirile de la CNN. Simon se întoarse să privească încăperea. După ce ceea ce comandase fu gata, se duse lângă Liz. Pe faţa ei, privită din profil, se vedea cât e de tensionată. Simon trase un scaun şi se aşeză lângă ea.

— Mulţumesc, şopti ea. Ai descoperit ceva? întrebă Liz sorbind din cafea.

— Cinci exemplare din *Times*. Din fericire, nici unul nu pare atins. S-ar putea să avem noroc.

Liz se uită neliniştită de jur împrejur.

— Vrei să mergi înapoi la Jeep? o întrebă el. Pot să caut şi singur.

Sprâncenele ei se ridicară brusc.

— Nici să nu te gândeşti. Deghizarea mea a fost destul de bună până acum.

— Atunci hai să trecem la treabă. Ce-ai găsit? întrebă el luând o gură din cafeaua cu lapte.

— Acesta e site-ul Uniunii Europene. Verific acum Comisia pentru concurenţă. Uite-l pe Santarosa. Poate vrei să ştii cum arată comisarul.

Carlo Santarosa avea o faţă mare, mediteraneană, pielea măslinie, ochi înguşti şi întunecaţi şi tipul acela de gură ce putea foarte uşor fi dulce sau crudă, în funcţie de circumstanţe sau de capriciile sale. Avea părul cărunt şi purta ochelari cu ramă subţire.

— Nu pare să fie un tip uşor de convins, zise Simon.

— S-ar putea ca şantajistul nostru să aibă mai mult de furcă cu el decât se aşteaptă. Liz făcu clic pe un hyperlink. Uite, cazurile în care sunt încălcate legile concurenţei – sunt afişate aici. Avem noroc. Sunt acum în secţiunea antitrust şi anticarteluri. Ştii tu, cazurile în care firmele se înţeleg pe ascuns în loc să fie în competiţie una cu cealaltă şi modul în care comisia controlează

înțelegerile acestea anticompetitive. Firma Eisner-Moulton mi-a sărit aproape imediat în ochi. E acuzată că încearcă să controleze ilegal prețul automobilelor şi al camioanelor pe tot cuprinsul Europei. Numele lui Christian Menchen este menționat în mod special.

— Sună destul de rău.

— Foarte. Firma sa multinațională merge în pierdere şi a închis sau a vândut mai multe fabrici şi companii subordonate. Singurul punct luminos sunt vânzările din Europa. În cazul în care decizia comisiei este în defavoarea lui, va fi nevoit să reducă prețurile, ceea ce îl va afecta pe mai multe fronturi, inclusiv în capacitatea de a contracta alte împrumuturi cu care să contrabalanseze pierderile. Compania este uriaşă. Va supraviețui. Dacă însă tendințele nefavorabile continuă, este posibil ca Menchen să-şi piardă funcția şi spre deosebire de Statele Unite, Germania nu se poartă deloc blând cu cei învinşi.

— El este oare şantajistul nostru?

Liz îl privi posomorită.

— E posibil. Totul depinde de personalitatea individului. De ce se teme acesta. Ce doreşte să obțină. Presupunând că dosarele se află în posesia lui Menchen, atunci aceasta ar fi o ocazie nemaipomenită pentru el. N-ar avea altceva de făcut decât să-l şantajeze pe Santarosa pentru a-l convinge să decidă în favoarea firmei Eisner-Moulton şi o mare parte din problemele sale şi ale companiei ar fi rezolvate.

— Pare a fi şantajistul pe care îl căutăm. Bunul-simț îmi spune însă că trebuie să verificăm dacă nu cumva ne-a scăpa ceva. Calculatorul aflat lângă ei se eliberase. Se mută în fața lui şi intră în rețea folosind unul din numele sale false.

Tastau acum amândoi în tăcere, sorbind din când în când din cănile cu cafea.

— Uite-l şi pe vechiul tău prieten Nicholas Inglethorpe zise Simon după câteva minute. În secțiunea dedicată fuziunilor.

Comisia pentru concurență reprezenta unica instituție de control a legalității fuziunilor efectuate în interiorul Uniunii Europene.

— Comisia analizează în prezent dacă nu cumva este necesar ca conglomeratul său multinațional, să renunțe la pachetul de acțiuni în valoare de şase miliarde de dolari pe care le deține în operatorul de cablu Skycall, înainte de a-i permite să achiziționeze firma Grossblatt din Polonia. Şi aste fiindcă Grossblatt este proprietarul

unuia dintre cei mai mari competitori ai lui Inglethorpe – Polska-Storrs Media. Ar fi cea mai mare renunțare forțată înregistrată vreodată.

— Conglomeratul lui Inglethorpe are şi probleme financiare. Recesiunea economiei mondiale l-a lovit şi pe el. Mi-aduc aminte că am citit undeva că speră să se extindă în Europa de Est. Dacă pentru asta se baza pe Skycall şi Santarosa îl obligă să renunțe la ea, va fi puternic zdruncinat.

— Asta face din el cel de-al doilea membru al Spiralei care ar putea fi şantajistul.

Se priviră îngrijorați şi îşi reluară căutările. Liz rămase lipită de scaun, cu ochii pe ecran, însă Simon, o oră mai târziu, făcu o pauză şi se duse să cumpere încă două cafele cu lapte.

— Uite, iar Europa de Est, zise el după ce îşi reluă cercetarea. De data asta e vorba despre Richmond Hornish şi faimosul său proiect caritabil – calculatoarele pe care le furnizează la preț scăzut pentru toate şcolile din Bulgaria. Comisia investighează dacă nu cumva el a beneficiat de reducerea taxelor, ceea ce, potrivit lor, ar fi dezavantajat concurența.

— Adică Hornish ar fi beneficiat de comisioane?

— Cam aşa ceva. Dacă raportul Comisiei ajunge la această concluzie şi Santarosa îl aprobă, după scandalul care se va declanşa fără îndoială, Hornish poate să-şi ia rămas-bun de la Premiul Nobel pentru Pace. Şi asta după ce şi-a dedicat ultimii cinci ani pentru a-şi reface proasta reputație de mercenar al finanțelor şi pentru a demonstra că merită acest premiu.

— Deci are foarte multe de pierdut. Ar putea foarte bine să fie el şantajistul.

Simon încuviință şi se întoarseră la treabă. Parcurseră aproape în întregime site-ul şi erau gata să renunțe, când Liz dădu peste numele lui Gregory Gilmartin.

— Aproape că uitasem de fuziunea dintre Gilmartin Enterprises cu Tierney Aviation. Probabil fiindcă a primit deja aprobarea SEC[9] în Statele Unite. Nici nu ştiam că Uniunea Europeană trebuie să-şi dea şi ea acordul. Doar ambele sunt firme americane. De ce este implicată şi Europa?

— Pentru că ambele firme fac afaceri serioase aici, răspunse el,

---

[9] Securities arid Exchange Commission, agenție guvernamentală americană care verifică legalitatea tranzacțiilor şi asigură protecția investitorilor împotriva practicilor ilegale.

aşa că aprobarea SEC nu e suficientă. Comisia noastră pentru concurență nu este ca SEC a voastră – ea are posibilitatea să sancționeze firmele care abuzează de poziția dominantă pe care o au pe piață şi le poate obliga să renunțe la o parte din active. Din moment ce o fuziune a fost aprobată, comisia are foarte puține posibilități de a opri formarea unui monopol. Ea nu poate exercita un control decât înainte de fuziune, de aceea face investigații, indiferent de decizia luată de SEC. În funcție de rezultat, Santarosa decide.

— E o afacere colosală. O lovitură de patruzeci de miliarde de dolari. E aşa de mare încât Gilmartin-Tierney poate să ajungă pe unul dintre primele locuri printre firmele multinaționale. O afacere care ar duce faima lui Gregory Gilmartin pe culmi mult mai înalte decât cele atinse de tatăl şi bunicul său, sau cel puțin aşa îmi aduc aminte că am citit undeva. Bărbații Gilmartin au fost celebri, însă se pare că vrea să-i depăşească.

Simon se lăsă pe spate şi se întinse.

— Nu prea îmi place ce am descoperit – patru dintre membrii Spiralei au motive pentru care să-l şantajeze pe Santarosa. N-am reuşit să găsim un răspuns clar, fir-ar să fie.

— E uimitor câți dintre ei au afaceri care depind de deciziile acestui om. Pe de altă parte, mă gândesc că în zilele noastre e aproape imposibil să desfăşori afaceri internaționale de un asemenea nivel fără să ai de-a face cu astfel de agenții.

— Ai dreptate. Globalizarea urmăreşte eliminare barierelor economice, astfel încât corporațiile să-şi poată muta fabricile şi capitalurile în acel punct de pe glob în care găsesc mâna de lucru cea mai ieftină, piața cea mai profitabilă; impozitele cele mai scăzute. De fiecare dată când traversează o graniță riscă însă să dea peste alte reguli. Unul dintre efectele globalizării este acela că acordurile comerciale internaționale afectează capacitatea guvernelor de administra problemele interne din țările lor. De fapt, încetul cu încetul, guvernele devin nişte simple subsidiare ale piețelor financiare… sclave ale pachetelor de acțiuni şi ale investitorilor, care nu mai țin seama de nevoile reale ale cetățenilor pe care îi reprezintă.

— Hrană şi o locuință.

— Şi apă curată şi educație. Uniunea Europeană încearcă să controleze corporațiile, însă atât timp cât profitul este obiectivul numărul unu al capitalismului, companiile multinaționale vor face totul pentru profit şi vor continua să se afle în conflict cu Comisia

pentru concurență. Până la urmă – în afară de cazul în care globalizarea își va pierde totuși acest caracter mercantil – cred că companiile multinaționale le vor învinge.

— Și marea masă a oamenilor va pierde. E o perspectivă al naibii de tristă, zise ea.

— Singurul pas înainte pe care l-am făcut a fost acela de a-l elimina pe Brookshire, pentru că e singurul politician dintre ei. În mod evident că e singurul ale cărui afaceri nu depind de Santarosa. Simon îi privi cu atenție chipul. Stai în fața calculatorului de aproape două ore. Vrei să faci o pauză cât timp caut eu ceva despre Dreftbury?

— Da. Mulțumesc.

Liz se duse la bar și comandă două cafele normale. Pe ecranul de deasupra se vedea un reporter de la CNN, care, bătut de vânt undeva în Glasgow, citea lista celor așteptați să ia parte la ședința G-8, ce urma să se desfășoare acolo luni. Când reveni cu cele două pahare de cafea la calculator, pe masă erau așezate cu fața în jos patru coli de hârtie scoase la imprimantă.

— Mulțumesc, zise el după ce își primi cafeaua. Ce-ți mai aduci aminte despre Dreftbury?

Liz se așeză.

— Stațiunea este foarte frumoasă – dealuri domoale, copaci și terenuri de golf chiar pe malul mării. Hotelul este așezat pe un deal înalt și e construit pe ruinele unui castel. Drumul care duce la el oferă o priveliște spectaculoasă. De pe șosea se văd hotelul și terenurile de golf.

— Asta ne va ajuta. Simon întoarse cele patru foi de hârtie. În partea de sus a primei pagini se putea citi:

HOTELUL DREFTBURY, TERENURI DE GOLF ȘI APE TERMALE.

O STAȚIUNE DE LUX RENUMITĂ PENTRU CAMPIONATUL ORGANIZAT AICI.

Simon aranjă cele patru coli astfel încât formară un dreptunghi.

— Aceasta e o hartă a complexului. Proprietatea e destul de mare – aproape trei sute cincizeci de hectare. Hotelul central avea două aripi care se întindeau și se curbau formând un fel de „U” întors. În incintă se aflau și alte clădiri exterioare, drumuri de acces, precum și numeroase terenuri unde se puteau practica și alte sporturi.

Cu un deget, Liz îi arătă un braț de uscat care înainta în mare.

— Unul dintre terenurile de golf se extinde în peninsula asta. Faleza e înaltă și abruptă, iar în câteva locuri aproape că nu există

deloc plajă. Îmi aduc aminte că eu şi mama am încercat o dată să trecem pe acolo, dar n-am reuşit.

Pădurile care înconjurau vasta proprietate intrau în câteva locuri şi pe pământurile acesteia. Stațiunea Dreftbury era mărginită într-o parte de mare, iar în cealaltă de autostrada care venea dinspre Ballantrae şi Loch Ryan în sud şi ducea spre Troon şi Symington în nord.

— N-am reuşit să aflu nimic despre modul în care au fost repartizați oaspeții în camere.

Simon puse degetul pe hartă.

— Aici e poarta principală pe unde se intră de pe şosea iar aici e intrarea de serviciu. Aşa cum ți-am spus, măsurile de securitate vor fi foarte severe – poliția locală, probabil forțe de la Glasgow şi de la Scotland Yard şi bineînțeles, firmă privată. În weekend-ul ăsta Dreftbury poate reprezenta o țintă pentru terorişti, aşa că şi MI5 va fi prezentă acolo. Ne putem aştepta ca perimetrul să fie patrulat în permanență. Nu va fi uşor de intrat acolo, nici chiar pentru noi.

Liz dădu din cap străbătută de un fior.

— Ştiu. Trebuie să fim cu ochii în patru tot timpul.

— Hai să plecăm de aici. Trebuie să ne pregătim pentru cel mai important rol al carierei noastre.

47

Undeva în nordul Europei

Sarah se trezi brusc deşi zgomotul valurilor care loveau ritmic stâncile scăzuse în intensitate, ceea ce însemna probabil că se aflau în timpul refluxului. Lumina dimineții pătrundea printre ferestrele zăbrelite şi colora în nuanțe de roz pereții, duşumeaua şi tavanul celulei, toate din blocuri roşcate de calcar peste care se aşezase patina secolelor. Îngrijorată, Sarah se dezlipi uşor de Asher, care se părea că avusese parte de un somn bun după ce reuşise să se încălzească. Dădu ocol celulei în căutarea unei căi de ieşire, însă blocurile de calcar păreau foarte solide.

Tocmai se oprise şi examina uşa, făcută din lemn masiv, cu legături de fier, când, de cealaltă parte, se auzi scrâşnetul metalic al zăvorului. Se dădu repede înapoi şi uşa se deschise. În cadrul ei se afla unul dintre bărbații pe care îi văzuse cu o seară înainte. Acesta ținea într-o mână un pistol-mitralieră AK-47, iar în cealaltă o pungă de hârtie pe care o aruncă în interiorul celulei. În spatele lui se vedea un coridor îngust, cu tavanul jos, tipic pentru castelele medievale.

— Sandvişuri, spuse individul, aruncând o privire lipsită de interes în interiorul celulei.

Sarah îl studie cu atenție, încercând însă să pară cât mai indiferentă. Temnicerul avea sprâncene groase şi o față asimetrică. Întreaga sa făptură emana plictiseală. Ținea neglijent în mână pistolul. La brâu, într-un toc de piele, se vedea un telefon mobil.

— Mulțumesc, încercă ea să lege o conversație. E frumos afară?

El o privi ca şi cum n-ar fi fost în toate mințile şi făcu un pas înapoi.

— Hei, ripostă ea, asta e tot? Ne e foame.

— Dacă vreți să mâncați, bine. Dacă nu, iarăşi bine.

Bărbatul închise uşa şi trase zăvorul la loc.

— Mâncare? întrebă Asher de pe patul pliant. Se trezise şi se ridicase în capul oaselor.

Vocea sa avea mai multă forță decât în noaptea precedentă. Chiar dacă se afla în cealaltă parte a celulei, Sarah observă că privirea lui se limpezise. Părul lui negru şi ondulat era năclăit, însă

îi revenise culoarea în obraji. Se aşezase pe marginea patului, proptindu-se ferm cu picioarele pe duşumea şi-şi ţinea spatele drept. Arăta foarte bine dacă nu luai în seamă cearcănele de sub ochi şi cutele din jurul gurii. Razele soarelui ce intrau în celulă prin ferestrele înalte creau un joc de lumini şi umbre pe faţa lui ascuţită.

Sarah se aşeză pe pat lângă el şi începură să mănânce sandvişuri cu ou şi şuncă şi împărţiră sticla cu apă ce se găsea în pungă. Din clipa în care gardianul îşi făcuse apariţia cu mâncarea, în mintea lui Sarah începuse să se înfiripe un plan.

— S-ar putea să existe o cale de ieşire de aici, dar problema e dacă tu te simţi suficient de bine ca să-mi dai o mână de ajutor. S-ar putea să fie vorba de o luptă.

Ochii lui Asher căpătaseră strălucirea unor agate.

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Avem nevoie de o piatră mare şi ascuţită. Ceva cu aspect ameninţător. Când se întoarce gardianul, tu vei sta cu piatra ridicată, ca şi cum ai vrea să-l ataci. Având în vedere că se pare că nu intenţionează să ne omoare – cel puţin deocamdată – ar trebui să încerce să te doboare, probabil cu ajutorul armei. Deci tu va trebui să stai suficient de departe de uşă, încât el să fie nevoit să înainteze câţiva paşi. Aici intervin eu. Voi sta lipită de zid, lângă uşă. Când se repede la tine, eu îl fac să scape arma din mână cu o lovitură de picior. El se întoarce spre mine şi tu pui mâna pe armă.

Asher se dezumflase.

— Doamne Dumnezeule, Sarah. Ce te face să crezi că un asemenea plan ar putea avea şanse de reuşită?

— Gardianul. Moare de plictiseală. E neglijent, fiindcă e convins că nu reprezentăm nici un pericol pentru el.

Asher căzu pe gânduri.

— Există însă riscul ca ordinele pe care le-a primit în legătură cu noi să se fi schimbat între timp, sau ca tu să nu reuşeşti să-l loveşti suficient de tare peste mână încât să scape pistolul. Eşti sigură că te mai descurci la karate ca să reuşeşti? Vreau să spun că a trecut foarte mult timp de când ai urmat programul de antrenament.

— Să ştii că am şi alte preocupări în afară de scris şi de munca de cercetare cât timp hoinăreşti tu prin lume, îi răspunse ea cu răceală.

El înţelese că era mai înţelept să pună capăt discuţiei pentru că repetatele şi lungile lui absenţe constituiau mereu un subiect de

dispută. Se simțea vinovat fiindcă ar fi trebuit să fie şi el la curent cu faptul că ea urmase cursuri de karate în timp ce el fusese plecat. Se uită la ea cu coada ochiului. Avea încă urme de praf pe față şi expresia aceea furioasă ce indica clar că nu era dispusă să cedeze nici un pas. Îi plăcuse dintotdeauna această trăsătură a caracterului ei.

Se pregătea să-i spună acest lucru, însă Sarah i-o luă înainte:

— Problema este dacă tu eşti suficient de refăcut. Pentru că, chiar dacă planul meu funcționează, tot va trebui ca după aceea să scăpăm din locul ăsta. Şi asta ar putea să însemne că vom fi nevoiți să alergăm.

Asher încuviință cu o mişcare a capului.

— Sunt în stare să ignor durerea.

— Până devine atât de puternică încât îți pierzi cunoştința.

— Nu se va întâmpla aşa ceva, o asigură el.

Însă amândoi ştiau că era foarte posibil să se întâmple. Nu aveau însă alte opțiuni. Terminară de mâncat şi apoi trecură la treabă, cercetând pereții bucată cu bucată, în căutarea unei aşchii suficient de mare pentru a-l face pe gardian să reacționeze.

*

Razele soarelui de după-amiază încălzeau pereții de piatră ai celulei şi aerul mirosea a mare. Sarah găsise două blocuri de piatră crăpate, însă nici ea nici Asher nu reuşiseră să desprindă vreo bucată din perete. În toată celula nu exista nimic care să poată fi folosit pe post de armă şi gardianul se putea întoarce din clipă în clipă.

— M-am tot gândit, începu Asher şi am ajuns la concluzia că nu suntem în Elsinore. Cred că ne aflăm în Scoția, undeva pe coastă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai ajuns la concluzia asta? Sarah stătea pe vine şi se uita fix la el. Era ceva obişnuit pentru Asher s-o surprindă cu deducțiile sale.

— Din mai multe motive. În primul rând, afară sunt oameni care joacă golf. Am prins câteva frânturi de conversație. Golful este sportul național al Scoției. În al doilea rând, nu am fost suficient de mult în aer ca să fi putut ajunge mai departe. Şi în al treilea rând – Asher făcu o grimasă încercând să explice mai bine locul ăsta *miroase* a Scoția. Umezeala din aer. Miros de iarbă neagră. Marea zbuciumată. Falezele înalte. Răcoare, chiar dacă ne aflăm în luna iulie. Şi apoi mai este şi castelul ăsta vechi – Scoția e plină de aşa ceva. Bineînțeles e posibil să mă înşel.

Sarah ştia însă că el era convins că are dreptate. Agenții cu

adevărat valoroşi posedau ceea ce purta numele neştiinţific de fler. Datorită unei combinaţii între experienţă, trăsături moştenite şi curaj, aceştia erau în stare să găsească intuitiv răspunsuri care de cele mai multe ori se dovedeau surprinzător de corecte.

— Probabil că ai dreptate, recunoscu ea. Însă nu văd cum ar putea să ne ajute descoperirea asta.

— Da. Bănuiam că ai să spui asta. Asher se pregătea să prezică apropierea unei furtuni, când de afară ajunse până la ei o voce suficient de aproape ca să se audă destul de clar.

Sarah înălţă brusc capul.

— Îl auzi?

— Se pare că e individul care ne-a adus cu maşina de la aeroport aseară.

— Malko. Înţelegi ce spune?

— Nu, nu reuşesc...

Ea se repezi atunci la patul pliant ce rămăsese nefolosit. Avea o ramă de metal sudată, peste care era întinsă o pânză murdară. Sarah sprijini rama vertical de perete, la un unghi de aproximativ treizeci de grade.

— Vino te rog aici şi ţine-l!

— Imediat.

În timp ce Asher se aplecă peste patul pliant încercând să-l ţină pe loc, Sarah se dădu înapoi până la peretele opus, îşi făcu vânt, sări şi păşind pe pânza patului, reuşi să se apuce cu mâinile de zăbrelele de la fereastră. Rămase agăţată acolo şi-şi băgă picioarele între ramă şi pânză.

— Ce spune? o întrebă Asher.

— Şşşt!

Ştia acum cum arată acest Malko – solid, musculos, îmbrăcat într-un costum scump. Avea una din feţele acelea lungi şi lipsite de orice element spectaculos, o faţă care trecea nebăgată în seamă. Tipul de personaj care se pierdea foarte uşor în mulţime, un avantaj pentru un ucigaş plătit. Purta ochelari de soare şi vorbea la mobil. Era singur şi se plimba de-a lungul falezei. Se uita în permanenţă în toate părţile, de parcă terenul îngrijit din jur ar fi fost plin de hoarde de adversari. Nu dădea semne de nervozitate, era pur şi simplu vorba de vigilenţa unui profesionist. În spatele lui se vedea marea, cenuşie şi zbuciumată după furtuna din noaptea precedentă.

„*... în Alloway*, spunea Malko. *Totul va fi pregătit acolo.*

Nu aveţi de ce să vă faceţi probleme, sir. Avem timp suficient. Îi

voi comunica asistentului mesajul. Puteți să vă bazați pe mine." Urmă o pauză, după care Malko zise încet, forțând-o pe Sarah să se încordeze pentru a putea auzi ceva: *„Vă – mulțumesc, sir. Da, vă mulțumesc."*

După ce întrerupse legătura şi băgă telefonul în buzunar, Malko se întoarse cu fața spre mare. Bărbatul acesta îi provoca lui Sarah o senzație ciudată, era exact ca un câine de luptă pe care tocmai îl lăudase stăpânul. Brusc, Malko se răsuci pe călcâie şi dispăru cu paşi hotărâți după un colț al clădirii. Sarah coborî de pe marginea de sus a patului şi-i povesti lui Asher ce auzise.

— Nu e aşa că Alloway se află în Scoția? întrebă ea după ce termină de povestit. Locul unde s-a născut Robert Burns[10].

Ai avut dreptate în privința locului în care ne aflăm.

El încuviință cu o mişcare a capului.

— Când ai privit în direcția mării, ai văzut vreo insulă?

— Am văzut. Cred că era o insulă, deşi arăta mai mult ca o stâncă de forma unei pâini.

— Aha! Trebuie să fie vorba despre Ailsa Craig. Acum ştiu. Ne aflăm pe Firth of Clyde, în sud-vestul Scoției. Am mai fost pe aici acum câțiva ani, în drum spre Glasgow. Hai să ieşim naibii de aici. Dacă acesta e un hotel, înseamnă că au şi maşini. Eu sunt gata să evadez, tu nu?

Dreftbury, Scoția

Autostrada A77 urma conturul intrândului pe care marea îl făcea în uscat în dreptul estuarului Firth of Clyde şi şerpuia apoi printre dealurile verzi, pe care păşteau vaci colorate în alb şi maro din rasa Ayrshire. Simon se afla la volanul unu nou Land Rover, în timp ce Liz urmărea cu atenție indicatoarele rutiere, în căutarea drumului care ducea spre Dreftbury. La intervale regulate, Simon verifica în oglinda retrovizoare şoseaua din spatele lor.

De fiecare dată când îl privea, Liz avea un sentiment ciudat. La un moment dat, în cursul ultimelor patruzeci şi opt de ore, Simon încetase să mai fie o reminiscență a copilăriei. Stătea lângă ea deghizat – părul de un blond murdar, ochelari de soare, un sacou sport ieftin şi o cravată din fire sintetice. Cu fața sa mare şi nasul diform, putea foarte bine trece drept antreprenor de pompe

[10] Robert Burns – poetul național al Scoției (1759-1796) (n.tr.).

funebre sau agent guvernamental. Liz era sigură că nici măcar prietenii lui cei mai apropiați – dacă mai avea aşa ceva – nu l-ar fi recunoscu sub înfățişarea aceea.

— Te uiți la mine, zise el fără să întoarcă privirea.

— Nu te-ai înroşit.

— Trebuia să mă înroşesc?

— Îți admiram pur şi simplu noua înfățişare.

— Oh! făcu el şi-i zâmbi cu gura până la urechi.

Folosind una din identitățile lui false, închiriaseră Land Rover-ul la ieşirea din Dumfries, locul unde abandonaseră Jeep-ul. Cumpăraseră din oraş două telefoane mobile, haine şi vopsea de păr. După aceea, găsiseră un motel unde plătiseră pentru o noapte întreagă, însă nu stătuseră decât ca să se spele, să-şi vopsească părul şi să-şi schimbe hainele. Liz mai avea ceva din banii pe care îi găsise în portofelul lui Sarah şi îi împărțise cu Simon. Cu ajutorul aparatului de fotografiat pe care Simon îl avea în geantă, îşi făcuseră poze şi îşi pregătiseră două legitimații MI6 false. Ea devenise Veronica Young, iar el Douglas Kennedy.

Reveniseră apoi pe autostrada A75, merseseră spre vest spre Stranraer, în uriaşul intrând Loch Ryan, de unde cotiseră spre nord, pe A77.

— Şi eu sunt foarte impresionat de înfățişarea ta, zise Simon. Nimic nu se compară cu satisfacția de a te afişa în aceeaşi maşină cu o amazoană sexy cu părul cărunt.

— Pardon?

— La ce te aşteptai? Ai părul unei bătrâne de şaptezeci de ani şi fața unei studente. Şi costumul ăsta negru stă prea bine pe tine ca să fie convingător. Ai reuşit să obții combinația perfectă pentru un anumit gen de fantezii sexuale.

— Îți baţi joc de mine.

— Numai puțin.

— Faci abstracție de toate ridurile astea la care am muncit atâta.

— Nici nu era prea greu.

Traficul devenise din ce în ce mai aglomerat şi Simon fu nevoit să încetinească la intrarea într-o curbă largă. Liz cercetă zona. Sus, în stânga lor, pe un deal care se termina deasupra mării, apăruse o clădire impunătoare, cu pereți albi şi acoperiş din țiglă roşie, decorată cu coloane şi arcade.

— Acolo e. Ținta călătoriei noastre – hotelul Dreftbury.

Liz încuviință cu o mişcare a capului întrebându-se ce îi aştepta

acolo. Celebrele terenuri de golf ale stațiunii se întindeau în jurul complexului, ca un covor de un verde strălucitor, punctat ici şi colo de porțiunile dezgolite ale obstacolelor şi mărginite de garduri vii. Se vedeau şi câțiva jucători ce îşi legănau crosele care scânteiau în lumina soarelui pe jumătate acoperit de norii ce începuseră din nou să se adune. Mirosea a furtună şi trecerea norilor desena umbre negre pe pantele domoale ale dealurilor.

Pe Liz o năpădiseră amintirile... marele salon, barul cu minunata terasă din piatră de unde se putea admira întreaga vale şi estuarul, ascensoarele, lungile şi întortocheatele coridoare, serviciul impecabil.

Simon apăsă frâna. Fusese nevoit să încetinească la fel ca şi celelalte maşini din fața lui.

— Ce s-a întâmplat? Liz încercă să vadă ce se petrecea în față, pe autostradă, la ieşirea din curbă.

— Uite acolo răspunsul. Simon fu din nou înconjurat de amintirile legate de Viera şi în special, de noaptea aceea violentă din Bratislava. Demonstranții antiglobalizare s-au adunat aici.

Ajunseseră într-un punct de unde puteau vedea nu numai magnificul hotel, ci şi întreaga vale până la baza dealului pe care se aflau clădirile. Din vale şerpuia în sus, către hotel, o şosea cu două benzi, plină cu autovehicule. Drumul se întindea de-a lungul înaltului zid de piatră ce înconjura stațiunea. Limuzine cu geamuri fumurii îşi aşteptau rândul pentru a intra pe poarta principală, unde erau supuse unei minuțioase verificări de securitate, în timp ce camioanele şi furgonetele erau îndrumate spre intrarea de serviciu.

De cealaltă parte a drumului se aflau însă câteva mii de demonstranți, ținuți în frâu de polițişti în uniformă care instalaseră deja bariere. Îmbrăcați simplu, cu rucsacuri în spate, protestatarii strigau şi agitau pancarte. Undeva deasupra, pe coama unui alt deal, se vedea punctul de comandă, unde nişte indivizi cu binocluri la ochi şi cu aparate de emisie-recepție, dirijau mişcarea mulțimii masate lângă drum.

— Dă drumul la radio, zise Simon scurt. Văd şi reporteri de la televiziune.

În timp ce Liz căuta un post care să transmită un reportaj de la fața locului, Simon îi povesti despre frustrările antiglobaliştilor, despre furia lor îndreptată împotriva marilor agenții de presă, care le luau foarte rar în serios acuzațiile şi plângerile. Furia de a se simți marginalizați şi neluați în seamă.

— Nu mă surprinde deloc faptul că se află aici, spuse Simon. Am informat de multă vreme că se coace ceva. Încercau să găsească un prilej pentru a deschide ochii publicului şi reuniunea Nautilus e tocmai ce le trebuie. Dacă reuşesc să împiedice desfăşurarea întâlnirii…

— Uite indicatorul spre Dreftbury, îl întrerupse Liz. Găsise şi un post care transmitea de la faţa locului şi dădu sonorul mai tare.

Simon ieşi de pe autostradă şi mări viteza pe şoseaua locală. La radio se auzea vocea unei reportere care încerca să acopere vacarmul produs de claxoanele maşinilor şi de strigătele demonstranţilor.

— Din faţa exclusivistei staţiuni Dreftbury. De partea cealaltă a şoselei se află, după estimările noastre, mai bine de trei mii de demonstranţi. Câţiva au ridicat în aer un balon uriaş, de forma unui porc de culoare roz aprins. Se pare că nu le lipseşte umorul… pe porc scrie, porcul capitalist= aer cald[11]. Pe măsură ce trece timpul sosesc din ce în ce mai mulţi agitatori. Încearcă în permanenţă să treacă de baricade şi să ţâşnească spre cele două intrări în staţiune, însă sunt arestaţi înainte de a apuca să facă câţiva paşi. Sunt încărcaţi în dubiţe şi trimişi la secţia locală de poliţie. Inspectorul Hepburn, reprezentantul forţelor locale ne-a declarat că până acum nu s-au înregistrat răniţi, însă insistă ca publicul să ocolească zona. Nu putem decât să fim de acord cu inspectorul. Nu ne amintim să mai fi trăit o astfel de experienţă. O asemenea mulţime agitându-se într-un spaţiu atât de mic. Ajuns în faţa intrării de serviciu, autobuzul în care se afla orchestra de coarde din Glasgow a fost oprit şi muzicienii obligaţi să-şi prezinte instrumentele la control. Artiştii nu au fost deloc mulţumiţi de tratamentul aplicat, însă nici o persoană care intră înăuntru nu este exceptată de la control. Ne îndreptăm acum spre şirul de limuzine, unde vom încerca să stăm de vorbă cu câţiva dintre invitaţi. Este vorba despre personaje din elita mondială, care, potrivit celor afirmate de protestatari, se află aici pentru a conspira în legătură cu modul în care va fi condusă omenirea în anul următor.”

Vocea femeii scăzu în intensitate apoi se auzi din nou, strigând de data aceasta:

— „Dă-te la o parte, tinere! Suntem de la Radio Edinburgh. Nu de la poliţie. Cum îţi permiţi! Nu poţi să ne opreşti! Domnule! Domnule!”

Se auzea cum lovea cu degetul într-un parbriz.

„Vă rog să coborâţi geamul ca să vă pun câteva întrebări!”

Liz micşoră volumul şi Simon apăsă pe pedala de frână.

---

[11] În original HOT AIR – joc de cuvinte, hot air însemnând şi discuţii lipsite de sens, inutile.

Ajunseseră la capătul coloanei de vehicule ce înainta cu pas de melc spre cele două intrări.

— Bine măcar că am ajuns în dreptul zidului, zise Liz.

— Uite acolo, printre copaci.

În timp ce Land Roverul înainta bară la bară cu maşina din faţă, Liz privi spre pâlcurile dese de copaci de la marginea domeniului. De după un trunchi de copac îşi făcuse apariţia un ciobănesc german ţinut în lesă de un bărbat în uniformă neagră, cu un pistol-mitralieră pe umăr. Patrulau perimetrul. Văzu imediat şi alţi bărbaţi, alţi câini..

Simţi că i se pune un nod în gât.

— Descurajant, zise ea. Agenţi de securitate privaţi?

Simon încuviinţă.

— Am vrut să-ţi arăt ce ne aşteaptă.

*

Asher nu era un om care să se sperie prea uşor. Nu-i stătea în fire să-şi facă prea multe griji. Pentru el, îngrijorarea era un semn de nehotărâre şi de neputinţă. Însă din clipa în care Sarah fusese răpită, nodul din stomac nu-l mai părăsise. Era un semnal al fricii. Reîntâlnirea din Paris îl liniştise pentru moment, ştiind că Sarah era în viaţă. Nodul îi revenise imediat. Sarah nu scăpase din pericol şi el nu era în măsură s-o ajute.

Planul ei ar fi putut avea şanse de succes, însă bucata de rocă de care aveau nevoie întârzia să apară, deşi cercetaseră cu cea mai mare atenţie trei dintre pereţii celulei şi trecuseră acum la cei de-al patrulea. Căutau crăpături şi trăgeau de fiecare colţ ieşit în afară.

Deodată, luându-l total prin surprindere, un bloc de piatră roşie de formă neregulată, lat cam de cincisprezece centimetri, se mişcă în perete.

Asher trase puţin mai tare şi bucata de zid căzu în braţele sale.

Sarah se întoarse spre el, cu ochii cât cepele.

— Ai găsit o bucată! E perfectă!

Simon nu răspunse. Rămăsese cu ochii aţintiţi în gaura din perete.

Zgomotul metalic al zăvorului mişcat de la locul lui îl făcu să se răsucească pe călcâie.

— Vino repede aici cu piatra, îi spuse ea. Pregăteşte-te şi te prefaci că-l ataci!

— Nu! Aşteaptă. Schimbare de plan. Du-te la uşă şi poartă-te drăguţ cu el. Să nu cumva să-l ataci. Simon puse repede piatra înapoi în perete. Îşi scutură praful de pe mâini şi se culcă pe patul

pliant. Exact în clipa aceea uşa se deschise.

Sarah se afla deja acolo.

— Mulțumesc, spuse ea aceluiaşi bărbat care le adusese mâncarea şi mai devreme.

Lipsa de interes a acestuia părea că se accentuase. Avea cu el pistolul-mitralieră şi telefonul mobil. Individul mormăi ceva, îi întinse alte două sticle cu apă şi o pungă de hârtie, după care părăsi încăperea.

Se auzi din nou zăvorul tras de cealaltă parte a uşii.

— Foarte bine, zise Asher zâmbind. Îi făcea plăcere că din când în când ea îl asculta şi făcea ce-i spunea el.

Dar Sarah se răsuci furioasă.

— Sper să fi descoperit un miracol în peretele ăla.

48

Imediat după ce se înregistrase la recepție, Sir Anthony Brookshire urcase grăbit în apartamentul său, dezgustat din cauza mulțimii de agitatori fanatici care nu doreau decât să distrugă ceea ce, în mod normal, ar fi trebuit să fie un weekend liniştit, dedicat consensului şi găsirii unor soluții. Stătea acum în picioare lângă fereastră, îmbrăcat cu sacoul său favorit cu carouri şi cu petice din piele la coate. Ținea mâinile la spate şi privea în vale, unde se agitau şi urlau idioții aceia.

Era stăpânit de un sentiment ciudat, ca şi cum timpul ar fi trecut prea repede pe lângă el. La un moment dat se întâmplase ceva şi de atunci lucrurile nu mai merseseră aşa cum trebuie. Oare nu mai era în stare să țină pasul cu vremurile?

„Mi-am petrecut întreaga viață încercând să înțeleg cum funcționează lumea în care trăim, îşi spuse el. În*cercând să descopăr ce se află la baza civilizației. Care este semnificația victoriilor şi înfrângerilor noastre, ce se ascunde în spatele abilității noastre de a căuta fericirea şi de a suporta tristețea. Am crezut că, dacă facem cu toții parte din aceeaşi lume, dacă suntem reprezentanții aceleiaşi specii, e normal să acționăm cu toții în aceeaşi direcție. A fi împotriva globalizării e ca şi cum ai vrea să dai ceasul înapoi. Ca şi cum ai crede că Pământul e plat. Ca şi cum ai crede în zâne şi vrăjitoare, ca şi cum te-ai închina la nişte zei păgâni”,* încheie el şi oftă adânc.

Nu-i plăcea calea pe care apucase, însă nu vedea nici o posibilitate de întoarcere. Standardele trebuiau menținute la cel mai înalt nivel şi pentru asta era necesar ca cineva să păstreze direcția. La urma urmei, anduranța era probabil cea mai mare virtute.

— Ce vor demonstranții ăştia? întrebă el.

Cesar Duchesne aşteptase în picioare, aproape de uşă, îmbrăcat cu o jachetă de tweed şi cu pantaloni maro. Avea deasupra buzunarului de la piept un ecuson de culoare galbenă, semnul distinctiv al asistenților personalităților prezente la întrunire, deşi continua să îndeplinească funcția de responsabil cu securitatea al Spiralei.

— Vor modificarea politicii Fondului Monetar Internațional şi

Băncii Mondiale, răspunse el. Eliminarea datoriilor țărilor din lumea a treia. Stabilirea unei taxe de unu la sută pe toate tranzacțiile speculative din lume, care să constituie un fond de un trilion de dolari pentru creşterea economică a țărilor subdezvoltate. Înființarea unui tribunal asemănător celui de la Nurenberg, unde să fie judecați toți cei care, după părerea lor, sunt răspunzători pentru actuala dezordine economică la nivelul planetei şi pentru transferul de resurse de la cei săraci şi clasa de mijloc, spre cei bogați.

— Asta e tot? întrebă supărat Brookshire. Era plictisit de pretențiile acelora care nu aveau nici priceperea, nici experiența necesară pentru a înțelege complexitatea fenomenelor mondiale. Indivizii aceştia se temeau pentru propria lor supraviețuire, nu pentru cea a lumii întregi. Nişte ființe nefolositoare şi neînsemnate.

— După ce că sunt ignoranți, mai şi persistă în ignoranța asta a lor, de parcă ar fi un talisman sau o relicvă religioasă.

Nişte fanatici. Dacă vor schimbare, ar trebui să înțeleagă mai întâi cum funcționează lumea modernă! Brookshire oftă adânc, făcând o pauză. Au vreun motiv anume ca să nu ne lase în pace nici aici?

— Vor să atragă atenția asupra organizației Nautilus. Să vă forțeze pe dumneavoastră şi pe oaspeții dumneavoastră să ieşiți în fața opiniei publice. Să dea cortina la o parte, dacă vreți. Vor declanşarea unei anchete de substanță asupra activităților organizației.

— Da? Pot să fie siguri că nu vor obține nimic dacă acționează ca nişte copii răsfățați care țipă şi sar în sus. Uită-te la ei. Au nişte pumni ca ai țâncilor de doi ani.

Brookshire plecă de lângă fereastră şi se aşeză. Îl studia supărat pe omul său de încredere. Se chinuia să se calmeze, să revină la afaceri.

— Henry Percy e mort?

Duchesne înclină respectuos capul.

— Aşa cum ați ordonat.

— Şi Sansborough şi Childs?

— Au reuşit să scape.

— Ce? Duchesne, să ştii că…

Duchesne îl întrerupse însă rapid:

— Am mai multe să vă raportez. Au reuşit nu numai să ajungă la concluzia că şantajistul s-a aflat în spatele morții lui Franco Peri, petrecută cu câteva luni în urmă, ci au descoperit şi că

execuția acestuia a avut drept scop grăbirea preluării de către Carlo Santarosa a funcției de şef al Comisiei pentru concurență. Cred că au dreptate. Sunt convinşi că şantajistul are nevoie de aprobarea lui Santarosa pentru o anumită afacere importantă. Henry Percy le-a spus că Santarosa se va afla la Dreftbury.

Sir Anthony îşi aşeză coatele pe brațele fotoliului, îşi încrucişă degetele şi-şi sprijini bărbia în pumni, studiindu-l pe responsabilul cu securitatea. Acesta rămăsese în picioare într-o postură aparent relaxată. Lui Sir Anthony nu i se părea însă că omul se afla în largul lui. Pentru prima dată de când îl cunoscuse, pe fața individului se putea citi îngrijorare şi nervozitate. Foarte bine. Era absolut necesar ca Duchesne să fie mai motivat şi mai alert decât fusese până atunci, fiindcă veştile pe care i le dăduse acesta, erau cu adevărat importante.

— Deci tu crezi că vor veni şi ei aici ca să-l descopere pe şantajist prin intermediul lui Santarosa. Probabil că ai dreptate. Cine ar fi crezut că vor ajunge atât de departe? Bănuiesc că ai aranjat totul în aşa fel încât să punem mâna atât pe cei doi, cât şi pe şantajist.

Duchesne îi descrise măsurile pe care le luase şi modul în care plănuia să acționeze.

Sir Anthony făcu doar câteva modificări minore planului. De îndată ce rămase singur, se ridică din fotoliu. Fusese toată viața un vânător, se pricepea şi îi făcea plăcere să umble cu armele de foc. Primise prima puşcă la vârsta de opt ani, prima carabină la cincisprezece şi primul pistol la şaisprezece. Trase un sertar şi scoase de acolo pistolul său favorit, marca Browning.

Îl curățase şi-l încărcase înainte de a părăsi Londra. Se aştepta să nu aibă nevoie de el, însă un om înțelept îşi ia întotdeauna măsuri de prevedere. În timp ce cântărea arma în mână, îşi văzu imaginea în oglindă. Părul argintiu şi bogat, pieptănat cu grijă spre spate, capul mare, obrajii proaspăt raşi, bărbia mândră, croiala de o eleganță tradițională a hainelor. Constituția sa atletică. Şi privirea aceea hotărâtă, plină de înțelepciune, pe care o cultivase o viață întreagă. Da, era un reprezentant al vechii generații. Însă experiența sa se îmbina cu pragmatismul şi idealismul. Îi veniră în minte cuvintele pe care le rostise Platon în legătură cu democrația ateniană – *pedeapsa pentru greşeala de a nu participa la viața politică este să fii condus de nişte oameni inferiori ție.*

*

Simon înşfacă geanta sport, iar Liz îşi puse pe umăr poşeta.

Lăsară Land Rover-ul parcat pe marginea şoselei şi începură să avanseze prin zona care îi separa pe agitatorii care țipau şi îşi agitau pancartele, de forțele de securitate. Aerul mirosea a ozon şi a sudoare. Era trecut de ora cinci după amiază şi şirul de maşini care aşteptau să intre la Dreftbury se scurtase foarte mult. Cu toate acestea, era mult mai uşor să meargă pe jos.

Se apropiau de intrarea de serviciu şi polițiştii care cercetau vehiculele cu ajutorul câinilor se înmulțiseră. Agenți de securitate în civil îi percheziționau pe pasagerii maşinilor şi verificau încărcătura acestora. Unul sparse o cutie de carton plină cu lapte. Un altul tăie cu un cuțit o pungă în care se afla nişte mazăre congelată. Căutau probabil revolvere sau Semtex. În acelaşi timp, patru protestatari mai în vârstă se strecurară pe sub baricade şi traversară în fugă strada, îndreptându-se spre poartă, cu părul alb scânteind în soarele amiezii. Forțele de securitate se repeziră după ei să-i prindă.

— Asta-mi aduce aminte de cele petrecute la Bratislava în seara în care Viera şi-a dat foc, spuse Simon neliniştit. Aşa au început confruntările şi acolo. Cerceta mulțimea din spatele ochelarilor de soare, încercând să simtă tensiunea care se acumula. Erau acolo fețe pe care le recunoscu imediat, aceeaşi profesori şi laboranți, femei casnice şi studenți, germani, polonezi, slovaci, cehi şi englezi.

— Nu sunt deloc surprinsă. Protestatarii nu vor reuşi niciodată să învingă, doar ştii asta.

— Nu vor accepta niciodată aşa ceva. Uită-te la bătrânii ăia. Nu vor să renunțe cu nici un chip.

Polițiştii le puseseră cătuşe celor patru şi-i conduceau spre o dubiță. Bătrânii zâmbeau trist, ca şi cum ar fi fost dați afară de la o petrecere.

— Aceştia nu sunt agitatori. Protestatarii încep prin a dori să aibă o viață mai bună, chiar dacă modul în care văd ei această viață mai bună nu este cel mai corect. Vor să facă o revoluție pozitivă. Protestele violente nu înseamnă însă revoluție. Acest tip de proteste sunt reacționare şi se termină întotdeauna printr-o înfrângere. Singurul rezultat este o eliberare emoțională imediată. Ea este urmată de un sentiment de inutilitate, pentru că puterea pe care ei cred că o dețin pentru o clipă, se risipeşte imediat. Următorul pas este o furie fără sens.

— Ai citat din înțelepciunea profesoarei Sansborough?

— E din Martin Luther King. Bineînțeles, am parafrazat

cuvintele sale. Însă uită-te la fețele agitatorilor şi apoi la cele ale poliţiştilor. Urmăreşte-le limbajul trupurilor. Sunt ca nişte imagini în oglindă, două mulțimi în care fierbe furia.

— Dacă este atât de lipsit de sens, de ce se răzvrătesc oamenii ăştia? Simon cerceta fețele demonstranţilor şi ale celor din forțele de securitate. Deodată îl recunoscu pe Johann Josef, fratele Vierei. Solid, puţin peste un metru şaptezeci, acesta ținea în mâini o pancartă pe care era scris în engleză:

„FACEȚI CA ECONOMIA GLOBALĂ SĂ LUCREZE PENTRU CEI CARE MUNCESC!”

Fața lui Johann era schimonosită de furie. Durerea desenase urme adânci în jurul gurii. Pe piept avea o insignă de plastic pe care se vedea o fotografie a Vierei zâmbind.

— O mare parte se datorează mentalității de turmă, zise Liz. Puterea mulțimii. Însă aici intervine şi faptul că ei simt că trebuie să facă ceva. E ca atunci când cineva reuşeşte să-i facă pe oameni să se dea cu capul de pereți sau să se muşte. Ei vor cu disperare să simtă ceva, orice. Asta le provoacă o stare de eliberare. E normal ca oamenii care încearcă să îndrepte ceva sau să îmbunătățească o situație, să se simtă frustrați. E posibil să nu obțină niciodată ceea ce cer, probabil că nici nu ar fi bine să obțină. Pericolul apare în situații ca aceasta, când sunt adunați la un loc atât de mulți. Frustrarea produsă de faptul că nu sunt ascultați creşte tensiunea, se multiplică, e suficientă o scânteie şi revolta se transformă în violență. Astfel ei se eliberează, deşi nu-i tocmai ceea ce şi-au dorit. După aceea se liniştesc. Apoi tensiunea poate creşte din nou.

— Ceea ce spui tu e al naibii de deprimant.

Ea îl privi mirată potrivindu-şi ochelarii.

— Ce s-a întâmplat? Ai văzut pe cineva cunoscut, nu?

— Fratele Vierei e aici. Simon îl descrise pe Johann şi întoarse repede capul. A te uita prea mult la cineva înseamnă să-l inviți pe acesta să întoarcă privirea spre tine. Se îndoia că Johann ar fi putut să-l recunoască sub noua înfățişare, însă nu voia să rişte.

— E furios, zise Liz după ce-l analizase pe demonstrant.

— Viera s-a sacrificat şi deja a fost uitată de mass-media. Poate că el a înțeles că trebuie să rămâi în viață dacă vrei să faci ceva.

*

Liz şi Simon se apropiau de impresionantele porți de intrare de la Dreftbury. Un agent de securitate verifica portbagajul unei limuzine. Un altul se afla lângă portiera şoferului şi prin geamul

deschis, confrunta numele de pe paşapoarte cu cele de pe lista de invitaţi. Un alt agent înconjura maşina cu un câine care mirosea anvelopele şi şasiul.

De cealaltă parte a şoselei strigătele protestatarilor crescuseră în intensitate, deveniseră parcă mai furioase, iar încercările de a trece de barierele puse de poliţie erau din ce în ce mai frecvente şi mai curajoase. Simon studia nervos mulţimea agitată. Ca şi cum ar fi vrut să reflecte violenţa care putea escalada în orice moment, nori ameninţători se îngrămădeau deasupra văii. Îşi aduse aminte o veche zicală: *în Scoţia ori plouă, ori tocmai a plouat, ori tocmai urmează să plouă.*

— Uite-l şi pe omul nostru. Liz se străduia să-şi păstreze o expresie cât mai neutră. Ai memorat numărul meu de telefon?

— Da. Tu îl ştii pe al meu?

Ea încuviinţă cu o mişcare scurtă a capului şi aruncă o privire spre geanta de pe umăr unde Glock-ul era aşezat deasupra, la îndemână. Simon avea revolverul Beretta în tocul de sub jachetă, în timp ce pistolul-mitralieră Uzi se afla în geanta sport. Telefoanele mobile erau mijlocul prin intermediul căruia aveau să comunice.

Aşa cum bănuiseră, la poartă se afla şi un agent MI5. Acesta stătea mai într-o parte şi trecea neobservat de către cei care nu erau capabili să distingă anumite detalii – ţinuta relaxată, privirea plictisită cu care cerceta fiecare figură sau vehicul, croiala costumului destinată să camufleze pistolul ascuns sub braţ şi cel mai important, poziţia sa izolată. Personalul responsabil cu securitatea îi lăsase un vast spaţiu de manevră. Mare greşeală. Agentul ar fi trebuit să le fi spus că e necesar să se comporte normal, să discute cu el ca şi cum ar fi fost unul de-al lor.

Muşchii lui Liz se încordară în clipa în care un gardian solid, cu o carabină în mână, se întoarse brusc spre ei. Individul tocmai terminase de verificat o limuzină. Maşina porni spre hotel şi Liz se uită rapid la Simon, semn că pricepuse.

Îşi pregătiră legitimaţiile.

— Vă pot ajuta cu ceva? Vocea gardianului era de politeţe obosită; fusese o zi lungă pentru el. Privirea cu care îi cercetă, mai întâi pe Simon, apoi pe Liz, era pătrunzătoare.

— Da, puteţi, răspunse rece Liz, regăsindu-şi accentul englezesc.

Îi arătară legitimaţiile MI6, ţinându-le foarte jos astfel încât nimeni altcineva să nu le poată zări.

— Trebuie să vorbim cu flăcăul de acolo, spuse Simon arătă cu o mişcare a capului.

Gardianul cântărea situația şi ezita neştiind ce să facă.

Situația lua o întorsătură care nu-i plăcea deloc lui Liz.

— Îmi pare rău că nu vă putem spune mai multe, zise ea cu o voce conspirativă. Cred că mă înțelegeți. Pentru a fi sigură că individul înțelesese, în momentul în care îşi puse la loc legitimația deschise geanta astfel încât gardianul să poată vedea revolverul.

În acelaşi moment, Simon îşi puse şi el legitimația în buzunarul de la piept, lăsând să se vadă tocul în care îşi ținea pistolul.

Cei doi obținură efectul scontat. Gardianul se uită pe rând la ei. Le făcu apoi un semn cu ochiul şi îi lăsă să treacă prefăcându-se că nu ia în seamă prezența lor.

Liz răsuflă prelung.

În timp ce se apropiau de agentul MI5, pe fața lui Simon apăru zâmbetul său cel mai amabil.

— Trebuie să schimb câteva vorbe cu şeful tău, bătrâne zise el cu cel mai cultivat accent posibil.

Individul îi întrebă fără să-şi ia privirea de la poartă:

— Sunteți împreună?

— Vouă, ăstora de la MI5, v-ar trebui o doză de trezire la realitate, se răsti indignată Liz.

Agentul se îmbățoşă suficient de mult ca Liz să-şi dea seama că reuşise să producă o fisură în sentimentul de superioritate a individului. Atunci când era necesar, un agent MI5 trebuia să suporte să lucreze nu numai cu cineva din MI6, dar chiar şi cu o femeie.

— Numele? întrebă el scurt. Numerele invitațiilor?

— Kennedy, MI6, spuse Simon. Ea e Young, tot de la MI6. Nu fi pisălog.

Individul oftă prelung.

— Să vedem despre ce e vorba.

Scoaseră amândoi legitimațiile. După ce le aruncă o privire scurtă, agentul MI5 îşi îndreptă din nou atenția în direcția porții şi spuse câteva cuvinte spre microfonul pe care-l avea în buzunarul de la piept. În ureche avea o cască minusculă.

— Cineva o să vă preia la intrarea în hotel, zise el ne mai acordându-le nici o atenție.

Fără să trădeze în vreun fel sentimentul de uşurare, Liz dădu din cap de parcă ar fi salutat un portar. Începură să urce pe aleea care trecea pe lângă terenuri de golf şi tufe ornamentale tunse

perfect. Peste tot patrulau gardieni înarmați.

— Cred că a mers destul de bine, zise ea ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

— Mai avem un hop de trecut.

Pe coama dealului îi aştepta o femeie cu mâinile în şolduri. Purta un taior albastru şi o insignă de jucător de golf profesionist, însă în urechea ei se vedea o cască minusculă.

— Ce naiba căutați aici? îi luă ea în primire privindu-i drept în ochi.

— Echipa antiglobalizare, răspunse amabil Simon. Cercetare electronică şi interceptare convorbiri.

— De la sediul central au trimis mai mulți decât era nevoie pentru a-i supraveghea pe băieții de dincolo de şosea, explică Liz. Şeful s-a gândit apoi că poate ar trebui să vă oferim sprijinul.

— Bine, bine, zise femeia.

Era o ocazie foarte bună pentru a profita de dezorganizarea ce domnea în sânul MI6.

— E ziua mea norocoasă. Vă ocupați voi de supravegherea telefoanelor şi pot să-mi folosesc şi eu oamenii în misiuni obişnuite. Noroc de MI6 că ne vine în ajutor!

Femeia le descrise camera de unde se făcea monitorizară liniilor telefonice şi le dădu amândurora ecusoane de culoare verde, purtate de cei din forțele de securitate. Primirea unor forțe suplimentare nu putea decât să-l bucure pe orice şef de echipă şi nimănui nu-i făcea plăcere să fie blocat toată ziua într-o cămăruță, ascultând telefoane. Pe asta se bazaseră ei. În timp ce Liz porni în căutarea lui Santarosa, Simon o luă spre sediul de monitorizare pentru a afla numărul camerei lui Santarosa, precum şi ale celor ocupate de membrii Spiralei.

49

— Un tunel?

Sarah îşi băgă capul în gaura întunecoasă care se formase în perete în locul de unde Asher scosese bucata de calcar roşu.

— Da. Mai mult ca sigur că despre asta e vorba.

În spatele zidului se deschidea un pasaj cam de un metru înălţime, la capătul căruia se zărea o urmă de lumină. Sarah îndepărtă resturile blocului spart şi reuşi să mărească deschizătura, scoţând din perete alte trei blocuri întregi. Pentru a le crea cât mai multe neplăceri gardienilor, aşeză blocurile grele de piatră, unul peste celălalt, în faţa uşii.

— Eu intru prima, îi spuse ea lui Asher. Nu ştim unde duce tunelul ăsta.

— Dar tu suferi de claustrofobie.

— Va fi deci cu atât mai interesant. Se pare că ţi-ai mai revenit şi vei putea să mă urmezi. Nu e însă nici o ruşine dacă nu poţi. Bucata aia de piatră pe care ai scos-o prima, are un colţ destul de ascuţit ca să le atragă atenţia. Putem reveni la planul meu iniţial.

— Te ador, Sarah. Eşti dragostea vieţii mele. Din păcate, nu cred în existenţa paradisului, aşa că trebuie să scăpăm vii de aici. Calea asta e mai sigură.

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului, trase adânc aer în piept şi apoi îşi vârî capul şi umerii în deschizătură. Fu imediat învăluită de mirosul puternic de pământ şi piatră umedă şi simţi că i se opreşte respiraţia. *Eşti în stare să faci asta.* Intră cu totul în deschizătură şi începu să înainteze sprijinindu-se pe mâini. Concentrându-se asupra luminii slabe care se vedea în faţă. Îi venea foarte greu să lase în urmă celula în care fuseseră închişi şi avea senzaţia că pereţii tunelului se strâng în jurul ei. *Respiră. Târăşte-te. Respiră. Târăşte-te.*

După câteva clipe îl auzi pe Asher cum vine după ea.

— Poţi să mergi? îl întrebă ea.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine ca acum, răspunse el cu o voce chinuită.

Treptat, lumina crescu în intensitate şi după ce trecură de o curbă pe care o făcea tunelul, apărură în faţă câteva raze de soare. Se simţea şi o adiere de aer proaspăt, marin. Liz inspiră adânc

recunoscătoare.

Asher se bucura şi el de aerul proaspăt.

— Poate că totuşi raiul există.

Emoţionată, Sarah începu să înainteze mai repede. Tunelul se îngusta, însă lumina era din ce în ce mai puternică. Apropiindu-se de capăt, Sarah putu să vadă că ieşirea era blocată de un bolovan care, împreună cu rădăcinile ce atârnau în jurul lui, acţiona ca o sită în calea razelor soarelui. Se opri cu urechile ciulite, atentă la eventuale voci sau la alte sunete care să indice că dincolo de deschidere îi aştepta cineva. Nu se auzeau decât ţipetele păsărilor şi bâzâitul insectelor.

În spatele ei se auzea răsuflarea lui Asher.

— Sunt aici.

— Te doare rău?

— E o durere suportabilă.

— Bine, tu rămâi aici.

Sarah începu să rupă bucăţi de rădăcini şi să curețe pământul din deschizătură. Abia după ce obţinu un soi de fereastră cam de cincisprezece centimetri lăţime, putu să privească afară. Tunelul se deschidea pe o pantă acoperită cu iarbă şi tufişuri, suficient de abruptă ca, în cazul în care ar fi împins bolovanul care bloca trecerea, să nu-l mai poată controla şi să atragă astfel atenţia asupra lor. Ezita, fiindcă îşi dăduse seama că de îndată ce ieşeau din tunel deveneau din nou fugari. Vânaţi. Avea senzaţia că ajunseseră în acelaşi punct, că nu scăpaseră deloc de pericol.

— E vreo problemă? întrebă Asher.

— Nu, totul e minunat.

Sarah îşi schimbă poziţia corpului şi începu să împingă cu picioarele pământul din deschizătură, până când reuşi să facă o gaură de aproximativ şaizeci de centimetri, atât în lăţime, cât şi în înălţime. Se strecură apoi prin deschizătură şi rămase ghemuită o dată ce ajunse în partea cealaltă. Pe cer treceau în viteză nori întunecaţi ce acopereau ameninţător lumina soarelui.

Se afla într-un punct situat lateral şi puţin mai jos faţă de cele două ferestre cu zăbrele de la încăperea în care fuseseră închişi. Celula se dovedi a fi parţial îngropată. Probabil parte, pe vremuri, a unei pivniţe medievale. Restul zidului de piatră era acoperit de panta dealului. Deasupra se ridica însă o clădire modernă, a cărei vârstă nu depăşea sută de ani. Foarte mare, cu pereţi albi şi acoperiş din ţiglă roşie, clădirea avea o aripă ce se întindea până aproape de faleza înaltă. Se părea că ei se aflau într-o zonă mai

puțin folosită a complexului.

Îngrijorată, Sarah începu să studieze structura ce se afla chiar deasupra lor. La primul nivel se vedea o linie continuă de ferestre care reflectau lumina – o piscină acoperită. La următoarele trei niveluri ferestrele erau aşezate la intervale regulate, ca nişte ochi cercetători. Din fericire, Sarah se afla atât de aproape de perete încât ar fi fost imposibil ca cineva care s-ar fi uitat în jos s-o zărească.

— Sarah?

Şoapta lui Asher părea că vine de la o mare distanță.

— Poți să ieşi acum. Sarah se dădu într-o parte şi începu să-i descrie terenul.

Gemând, Asher încercă să-şi facă loc prin deschizătură.

Era însă mai lat în umeri decât Sarah şi se agăță de bolovanul ce bloca ieşirea. Acesta începu să se rostogolească la vale. Speriată, Sarah se aruncă peste el ca să-l oprească, însă bucata de stâncă îşi continuă drumul trăgând-o după ea. Sarah rămase întinsă cu o durere ascuțită în piept. Pus în mişcare de forța de gravitație, bolovanul prinse viteză pe pantă rostogolindu-se cu salturi din ce în ce mai mari.

Asher venise lângă ea.

— Fir-ar să fie!

Urmărea şi el cu privirea bolovanul care tocmai trecea cu zgomot printr-un tufiş.

— Îmi pare rău. Ai pățit ceva?

— N-am nimic. Sunt doar nervoasă că n-am fost în stare să-l opresc. Se uitau amândoi speriați cum bolovanul îşi continua cu zgomot drumul. Păsările amuțiseră. Într-un târziu, piatra se opri într-o tufa de grozamă. Liniştea care se lăsase dintr-o dată făcea să le țiuie urechile. Se uitară unul la celălalt şi rămaseră în aşteptare. Se părea însă că nimeni nu auzise zgomotul provocat de bolovan şi că fuga lor nu fusese descoperită.

Sarah sări în picioare.

— Se aud motoare de maşini undeva în stânga, după colț. Cred că avem şanse să scăpăm.

Sarah îi întinse mâna ca să-l ajute să se ridice.

— Ai văzut tu vreo vulpe care să-şi lingă labele rănite? O privi serios în ochi. Încă n-au pus mâna pe noi.

— Şi nici n-o să pună. Sarah începu să înainteze grăbită, dădu colțul şi ajunse pe o cărare pavată ce şerpuia înconjurând întreaga aripă de sud a clădirii.

După ce depăşi un alt colț al proprietății, Sarah se opri brusc şi se trase repede înapoi în spatele unui arbust decorativ, al cărui frunziş avea forma unui elefant. Îşi scoase apoi cu grijă capul de după frunziş şi se mai uită o dată. În fața intrării în complex, lachei în uniforma hotelului, purtând mănuşi albe, ajutau oaspeții să coboare din maşini, în timp ce, chiar deasupra aleii, bărbați şi femei în haine scumpe, cu pahare cu băutură în mâini se aplecau peste o balustradă pentru a vedea mai bine ceva ce se petrecea la o oarecare distanță de clădire. Sarah le urmări privirile şi văzu jos, pe şosea desfăşurarea de forțe ale protestatarilor. Strigătele! Vociferările acestora, amplificate de megafoane, ajunge u până la hotel.

Asher ajunse şi el lângă ea, răsuflând din greu şi strângând în mână o piatră. Avea pe față o expresie hotărâtă. Rămase cu ochii holbați când văzu ce se petrecea în vale.

— Ce naiba...?

— Sssst. Ascultă. Sarah îi făcu un semn spre cei doi bărbați de deasupra, care tocmai se aplecaseră peste balustradă, după toate aparențele ca să vadă mai bine demonstrația din vale.

— Crezi că indivizii ăştia care urlă au cea mai mică idee despre ceea ce revendică? întrebă unul din cei doi bărbați. Crezi că gândeşte vreunul dintre ei? Tipul vorbea cu accent din Chicago şi îşi ținea pe umăr haina de la costum. Sorbi nervos din paharul cu martini.

— Vai de ei! Sunt manipulați. Au impresia că noi suntem cei ce distrug națiunile, explică celălalt bărbat, care vorbea cu un accent franțuzesc. Era îmbrăcat cu o cămaşă de golf şi pantaloni imaculați de în şi avea în mână un pahar rotund.

— De asta se agită atât? pufni primul bărbat. Proştii. Cu cincizeci de ani în urmă existau în lume numai şaptezeci de țări. Acum există mai mult de două sute. Aşa distrugem națiunile?

— Ştii doar ce se spune despre lideri. Când cineva iese în fruntea turmei, are posibilitatea să vadă mai bine de acolo. Necazul e că, dacă iese în față, are spatele expus.

Cei doi bărbați începură să râdă.

— Mă bucur că ne-am întâlnit, Walter, zise cel de-al doilea. Ce păcat că ne vedem doar la reuniunile Nautilus.

Bărbații se depărtară de balustradă şi Asher rămase cu privirea ațintită spre Sarah.

— Nautilus, repetă el. Ai auzit despre organizația asta?

— Nu. Ar fi trebuit?

— Aici se întâmplă ceva. Ceva foarte serios. Cum de am ajuns noi aici? Mai mult ca sigur că dosarele sunt în posesia cuiva din Nautilus!

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce e Nautilus ăsta? întrebă Sarah.

Asher însă îşi continua raţionamentul.

— Mi se pare logic să fi fost aduşi aici dacă individul care are dosarele face parte din organizaţie. Întrunirile Nautilus se desfăşoară întotdeauna în locaţii aflate ori în posesia, ori sub controlul unuia dintre membrii organizaţiei, sau al unui guvern favorabil acesteia, astfel încât măsurile de securitate să poată fi dictate de ei.

Asher întoarse din nou capul spre intrarea în complex.

— După uniformele angajaţilor, se pare că ne aflăm la Dreftbury. E vorba de o staţiune privată. Asta înseamnă ori, că unul dintre membrii organizaţiei e proprietarul, ori că hotelul face parte dintr-un lanţ de firme ce are legături cu Nautilus.

— Renunţ să te mai întreb despre Nautilus. Poţi să-mi explici mai târziu. Însă dacă dosarele au un rol în această întrunire şi noi am fost aduşi aici, se pare că urmează să se întâmple ceva foarte important.

— Nu aici, îi reaminti Asher. În Alloway. Adu-ţi aminte că Malko a spus Alloway. Asta e mai în interior, nu departe de Ayr. Trebuie să ajungem la Alloway.

— Probabil că ai dreptate, dar cum ajungem acolo? Măsurile de securitate de aici sunt foarte severe. Nu avem nici o şansă să punem mâna pe o maşină. În plus, nu avem nici un act de identitate şi arătăm mai degrabă ca nişte terorişti decât ca nişte cetăţeni onorabili. Nimeni nu o să ne creadă. Hainele ei erau pline de noroi uscat. Asher avea nevoie urgent să se bărbierească. Obrazul său era negru din cauza bărbii care îi crescuse.

În timp ce ea încerca să-şi scuture praful de pe haine, el se uita în jos la pantalonii săi ponosiţi.

— Dacă am avea un telefon mobil, ai putea încerca să suni la Langley, spuse Sarah. Eu intru în hotel să încerc să fur unul. Tu rămâi ascuns ca să nu te vadă cineva. După cum arăţi, mai mult ca sigur că te-ar aresta imediat.

— Mda, făcu el morocănos. Ai dreptate.

Apoi, cu o mişcare bruscă, o trase lângă el şi o sărută.

— Ai grijă. Nu vreau să te pierd din nou.

*

Enorm şi elegant, holul de la intrare al hotelului emana un aer distins. În timp ce Simon dispărea pe coridorul ce ducea în aripa de nord, cu geanta sport în mână, Liz încerca să-şi reprime un profund sentiment de iminenţă a pericolului. Îşi compuse o faţă lipsită de orice expresie, îşi scoase ochelarii de soare şi-i puse pe cei ai lui Sarah şi-şi îndreptă spatele în timp ce se dădea uşor înapoi până la perete, sperând că şantajistul nu se întâlnise deja cu Santarosa într-una din încăperile din spate. Şi că ea şi Simon nu vor fi prinşi atât repede de ucigaşii plătiţi ai Spiralei sau ai şantajistului.

Constată însă repede că atunci când cei care treceau prin dreptul ei îi zăreau ecusonul, privirile lor treceau prin ea sau o ocoleau. Bun. Cu puţin noroc, devenise invizibilă cel puţin pentru participanţii la întrunire.

Din locul unde se afla putea avea o imagine asupra întregului hol. Candelabrele veneţiene şi podeaua acoperită cu parchet franţuzesc străluceau. Funcţionarii de la recepţie purtau uniforme în culorile drapelului scoţian, cel mai vechi din Europa – alb pe azuriu. Oaspeţii purtând ecusoane albastru închis se relaxau pe sofale aşezate în jurul unor generoase mese pentru cafea, pline cu pahare cu băutură, prin care razele soarelui ce pătrundeau prin uşile mari din sticlă, erau filtrate mai puternic sau mai slab, în funcţie de trecerea norilor negri pe cer. În capătul opus al sălii se deschideau cele două coridoare ce duceau spre aripile dinspre nord şi dinspre sud ale clădirii, unde ea îşi aduse aminte că se aflau lifturi, săi de şedinţe, camere de oaspeţi, săli pentru banchete, piscine şi alte facilităţi pentru refacere şi relaxare.

După ce se orientă în teren, atenţia ei se îndreptă asupra feţelor din încăpere, din care recunoscu imediat pe cele mai multe. Se aflau acolo magnaţi ai industriei şi oameni de stat, preşedinţi şi generali, exact aşa cum spusese Simon. Nici urmă însă de Carlo Santarosa. Fu cuprinsă de emoţie în clipa în care îi zări pe Richmond Hornish, puternicul finanţist şi pe Gregory Gilmartin, ţarul construcţiilor, cufundaţi într-o discuţie confidenţială, lângă una dintre ferestrele de la capătul celălalt al sălii. Mai aşteptă un minut şi apoi, văzând că nici unul din cei doi nu se întoarce, se mută în Balmoral, salonul în care se servea cafea şi începu să cerceteze chipurile celor aflaţi acolo.

— Gândiţi-vă la locul acesta ca la un loc de reculegere, îi explica Leslie Cheward, canadianul aflat în fruntea celei mai mari firme de construcţii navale din lume, noului preşedinte al Suediei.

Întrunirile Nautilus oferă o ocazie rară pentru schimbul de idei fără a fi nevoiți sa ne cenzuram. Dacă aşa ceva pare exclusivist, atunci aşa să fie. Ați dori mai degrabă să ne întâlnim pe un câmp de luptă cu pistoale-mitralieră în mâini şi cu războiul în gând?

Nu reuşise să-l găsească nici acolo pe Santarosa, aşa că se grăbi spre un afişier, unde era scris de mână programul activităților din acel weekend. La ora 8, în seara aceea, era prevăzut banchetul de deschidere, după care urma o prezentare susținută de regele softwareului, Bob Lord, despre investițiile în electronică. Sâmbătă şi duminică seminariile începeau la 7:30 şi nu se terminau înainte de 10:30 seara, cu câte o oră pauză pentru micul dejun, prânz şi cină. Subiectele ce urmau să fie discutate erau serioase – *Rolul Turciei în Orientul Mijlociu, Economia țărilor subdezvoltate din Asia, Efectele extinderii NATO, Terorismul sponsorizat de stat* şi alte teme de acest gen. Indiferent de ce se spunea despre Nautilus, se părea că membrii organizației se adunaseră acolo ca să lucreze.

Cu aceeaşi expresie neutră pe față, Liz traversă salonul până în barul Culzean. Chelneri cu ecusoane portocalii alergau de colo-colo cu băuturile comandate. Cei care stăteau la mese se lamentau din cauza demonstrației. Nici aici nu reuşi să-l găsească pe Santarosa. Acesta nu era nici pe verandă, nici în magazinul cu suveniruri.

Liz deschise o uşă şi dădu să plece, îngrijorată că nu reuşiseră să-l surprindă pe şantajist asupra faptului. Se dădu însă repede înapoi. Pentru o clipă se simți cuprinsă de frică: Malko dădea ocol salonului, trecând aproape nevăzut printre invitați. Având cam treizeci şi cinci de ani, îmbrăcat într-un costum de culoare gri, individul purta un ecuson de culoare verde exact ca al ei.

Malko era însă cel care o putea duce direct la şantajist. Liz băgă uşor mâna în geantă şi apucă pistolul. Când Malko o apucă pe coridorul ce ducea în partea de sud a complexului, se luă după el.

Pe peretele din spatele recepției se aflau două oglinzi încadrate în rame aurite frumos ornamentate. Cele două oglinzi erau de fapt două ferestre care nu lăsau lumina treacă decât într-o singură direcție. În timp ce supraveghea salonul din biroul aflat de cealaltă parte a peretelui, Duchesne primea rapoarte şi monitoriza mişcările cu un dispozitiv de urmărire. Modul în care se deghizase Sansborough era foarte bun. Părul ei era cărunt şi pieptănat sever pe spate, făcând-o să semene cu o gardiană dintr-o închisoare de înaltă securitate. Îi aprecia calitățile cameleonice. Avusese nevoie de aproape cinci minute până s-o recunoască. Duchesne îşi mai verifică o dată Walther-ul, zâmbi uşor şi se strecură afară.

50

După ce cercetă cu atenție coridorul, Simon intră în camera de serviciu unde, aplecat peste un laptop, cu căşti în urechi, un ofițer MI5 monitoriza liniile telefonice al hotelului. Agentul ridică imediat privirea spre el şi duse mâna la pistolul de la şold, însă după ce văzu legitimația pe care Simon i-o arătă, îşi continuă activitatea.

Calculatorul era conectat cu un cablu la cutia metalică fixată de perete, în care se găseau legăturile telefonice ale clădirii. Pe ecranul de culoare verde se vedea o rețea formată din două sute de pătrate albe. În fiecare pătrat era înscris numărul unei camere sau al unui birou şi numele de familie al ocupantului. În timp ce agentul de contrainformații asculta doar frânturi din conversațiile purtate între cei din hotel, programul instalat pe calculator cerceta automat toate liniile telefonice în căutarea unor cuvinte ca *pistol, armă* sau *ucide,* rostite în mai bine de o sută de limbi. În cazul în care programul – numit Black Wash – ar fi interceptat aşa ceva, la imprimanta în miniatură ar fi fost imediat tipărită o listă cu informațiile necesare – numerele de telefon între care se purta convorbirea, locul de unde se vorbea şi o transcriere a convorbirii – acestea, inclusiv semnalul audio, fiind înregistrate şi pe hard.

Trei pătrate îşi schimbară culoarea în roşu aprins şi începură să pâlpâie pe ecran. Agentul atinse imediat unul cu degetul şi ascultă câteva secunde până ce culoarea se schimbă în galben. Îl atinse apoi pe al doilea, ascultă puțin şi pătratul deveni la rândul lui galben. Îl atinse apoi pe cel de-al treilea şi obținu acelaşi rezultat. Căuta să descopere anumite accente amenințătoare în vocile celor care vorbeau sau fraze lipsite de sens ce ar fi putut indica transmiterea unor mesaje codificate.

Agentul ridică din nou privirea spre Simon.

— Te aşteptam.

— Vrei să faci o pauză?

Agenții din MI5 nu-i iubeau deloc pe cei din MI6, însă de data asta apariția lui Simon era bine venită.

— Ştii să lucrezi cu echipamentul?

— Bineînțeles.

Fără să mai arunce nici o privire înapoi, agentul ieşi grăbit din încăpere. Simon se aşeză în locul lui şi scoase repede la

imprimantă o schemă a repartiției camerelor. În drum spre camera de control, se oprise la recepție şi aflase că Santarosa şi toți membrii Spiralei sosiseră la hotel, cu o mică întârziere datorată demonstranților. Îşi puse căştile pe urechi şi atinse un nou pătrat colorat în roşu.

„... la masa numărul şapte în seara asta”, zise în germană o voce de bărbat. *„O să fie şi Kroner acolo. Hai şi tu să bem ceva...”*

Simon îşi scoase căştile şi începu să studieze pătratele de pe ecran. Reuşi să identifice imediat camerele în care se aflau comisarul Santarosa şi membrii Spiralei – Brookshire, Hornish, Inglethorpe, Menchen şi Gilmartin. Nici un careu nu era aprins. Dezamăgit, formă numărul de la camera lui Santarosa.

— Santarosa, răspunse o voce iritată.

— A, scuză-mă, bătrâne, spuse Simon cu o voce nevinovată. Cred că am greşit camera.

Carlo Santarosa trânti cu furie receptorul în furcă. Era nervos. Să fie oare din cauză că urma să se întâlnească cu şantajistul? Sau mai degrabă, având în vedere că şantajistul nu se va da de gol decât atunci când va fi între patru ochi cu el, era nervos fiindcă urma să se întâlnească cu o persoană care ştia de la început că va refuza?

Simon formă numărul de la camera lui Brookshire. De data asta întrerupse legătura de îndată ce de partea cealaltă fu ridicat receptorul. Îl sună apoi pe Hornish.

*

Nervoasă şi agitată, Sarah se deplasă fără zgomot de-a lungul holului sudic încercând să se ferească din calea celor ce îşi făceau apariția din birouri, din sălile de întrunire şi din salonul de la intrarea în hotel. Reuşi să recunoască trei dintre invitați: pe şeful comandamentului aliat NATO, pe noua şefă a puternicei Bundesbank şi pe foarte bogatul prim-ministru al Italiei, care deținea şi funcția de preşedinte în exercițiu al Uniunii Europene. Aflați în mijlocul unei discuții aprinse cei trei erau însoțiți de numeroşi asistenți. Sarah rămase e capul întors după ei, întrebându-se din nou ce putea fi această misterioasă organizație Nautilus.

Găsirea răspunsului la această întrebare mai putea însă să aştepte. De îndată ce găsi o toaletă, se grăbi să se spele, să-şi şteargă petele de noroi de pe haine. Ieşi apoi repede afară şi continuă să înainteze pe culoar, ascultând pe la uşi, încercând să le deschidă pe cele în spatele cărora nu se auzea nimic. Se

strecura înăuntru şi încerca să găsească vreun telefon mobil uitat pe birouri sau pe scaune. Căutarea ei nu se bucură de prea mare succes, însă nu se dădu bătută convinsă că până la urmă va găsi unul uitat pe undeva.

Ajunse într-o cameră fără ferestre, destinată personalului de serviciu. Începu să caute prin dulapurile angajaţilor. Nu reuşi să găsească nici un telefon. Unul din fişete era încuiat. Cu ajutorul unui cuţit reuşi să forţeze broasca. Pe raftul de sus erau îndesate cărţi, bomboane, câteva articole cosmetice, prezervative şi ţigări. Nici urmă de telefon mobil. Tot în dulap se aflau, atârnate într-un cuier, o cămaşă bărbătească şi o jachetă sport. Le pipăi buzunarele. Erau goale. Mişcând însă jacheta de la locul ei, observă o centură atârnată de acelaşi cuier. Rămase cu gura căscată. Fixat de centură era un toc în care se afla un revolver mare Colt, calibru 45. Incredibil. Excelent! Arma nu era însă încărcată.

O cercetă cu atenţie – fusese curăţată şi unsă de curând. Începu să răscolească printre lucrurile aflate în partea de jos a dulapului până găsi o cutie cu gloanţe, încărcă pistolul şi apoi începu să caute din nou prin dulapuri. Dădu peste o sacoşă din pânză plină cu aţă şi ace de cusut, scoase jumătate din conţinut şi băgă Colt-ul înăuntru.

Rămase nemişcată câteva secunde, bucuroasă că reuşise să găsească ceva folositor. Avea însă în continuare nevoie de un telefon mobil.

Ajunse la uşă şi rămase cu urechea lipită de ea. O altă uşă se închidea pe coridor. Deschise uşa câţiva milimetri. Pe coridor se vedea gardianul înarmat cu pistolul-mitralieră AK-47, care le adusese lor sandvişuri. Inima i se umplu de speranţă; individul avea în continuare telefonul mobil atârnat la centură. Scoase Colt-ul din sacoşă, aşteptă ca gardianul să treacă şi apoi ieşi fără zgomot din încăpere. Bărbatul se îndrepta spre partea din spate a clădirii, pe coridorul care se întindea de-a lungul aripii şi apoi cotea spre sala principală.

De acolo venise ea. După ce individul dispăru după colţ, începu să alerge pe urmele lui.

*

Liz continua să înainteze pe coridorul sudic, care se dovedi a fi un păienjeniş descurajant de săli de consiliu, birouri şi culoare laterale. Cu mişcări de animal de pradă, aproape invizibil, Malko trecu pe lângă un şir de cabine telefonice cu pereţi din lemn şi coti

pe unul din culoarele laterale. Când bărbatul dispăru din raza ei vizuală, Liz avu senzația că inima încetează să-i bată. Nu voia să-l piardă. Scoase revolverul şi începu să alerge. Ajunsă în locul unde începea culoarul lateral, se opri şi apoi ieşi brusc de după colț, cu arma îndreptată înainte.

Bărbatul dispăruse din nou. Unde? Îşi încordă auzul şi reuşi să distingă zgomotul unor paşi undeva în față. O uşă se închise. Alergă din nou până la următorul colț al culoarului. Ridică arma cu ambele mâini şi se răsuci de partea cealaltă a peretelui.

Rămase blocată. Sângele începu să-i zvâcnească puternic în tâmple şi îngheță de frică când îşi dădu seama că, drept în fața ochilor ei, se afla țeava unui uriaş Colt calibru 45.

Apoi văzu persoana care ținea arma în mână. Îi veni inima la loc.

— Sarah! şopti ea.

Liz era cuprinsă de uşurare şi de uimire. Era unul din acele momente în care timpul ar trebui să se oprească în loc, în care, dacă ar exista dreptate în lume, ar trebui să se poată prelungi la nesfârşit starea aceea de extaz şi de gratitudine! Sarah trăia şi prin nu ştiu ce minune, ajunsese şi ea acolo.

Nu se mai sătura privind-o.

— Dumnezeule, Sarah, te-aş fi putut ucide!

— Liz? Tu eşti?

Sarah se holba la părul cărunt şi la fața ridată a femeii din fața ei. Vocea era însă a lui Liz. La fel şi ochii şi forma feței. Ultimele trei zile lăsaseră urme adânci asupra lui Sarah, fuseseră zile pline de disperare şi de o copleşitoare frică... imaginea lui Liz în depozit, durerea care se citea pe fața ei... şi apoi, îngrijorarea că Liz va fi distrusă de aceeaşi forță care îi manipulaseră pe ea şi pe Asher.

Îşi reveni şi începu să zâmbească.

— Ăştia sunt ochelarii mei pentru calculator! Atât fu în stare să spună.

Se priveau amândouă în ochi bucuroase că se regăsiseră! Că legătura aceea profundă, plină de dragoste şi încredere, se restabilise.

Îşi aduseră însă imediat aminte unde se aflau. Şi pentru ce se aflau acolo. Cercetară rapid coridorul.

— Hai să ne ascundem undeva ca să putem vorbi! spuse repede Sarah.

Liz stătea deja cu urechea lipită de uşa camerei de alături. Dădu din cap şi deschise încet uşa. Aruncă o privire înăuntru şi apoi

scoase imediat pistolul.

Peste umărul lui Liz, Sarah putu să vadă că înăuntru se afla gardianul acela plictisit cu sprâncene groase şi faţă asimetrică. Găsise o sală de conferinţe goală şi voia să se relaxeze puţin. Tocmai se pregătea să-şi tragă un scaun în dreptul mesei unde lăsase pistolul-mitralieră alături de o revistă *Hustler.*

Auzind zgomot, bărbatul întoarse capul, cu o figură încruntată.

— Ce…?

Deodată, o observă pe Sarah. Întinse imediat mâna după pistolul-mitralieră. Un foc de armă ar fi atras imediat acolo forţele de securitate. Liz lăsă să-i cadă geanta de pe umăr, ţâşni spre el şi-i aplică cu amândoi pumnii o lovitură fulgerătoare *morote-zuki* în piept. Bărbatul se dădu câţiva paşi în spate, gata să-şi piardă echilibrul, însă reuşi să înşface arma, ceea ce o făcu pe Liz să se oprească.

Disperată, Sarah sări cu picioarele pe masă. În timp ce bărbatul se răsucea ca să facă faţă acestei noi ameninţări, ea îi aplică o lovitură *mae-geri* cu piciorul în bărbie. Capul gardianului fu dat pe spate şi individul se prăbuşi peste o măsuţă laterală. Într-o fracţiune de secundă, Liz fu lângă el şi-l sprijini în aşa fel încât bărbatul să se culce fără zgomot pe covor. Gardianul îşi pierduse cunoştinţa.

— Era cât pe ce s-o încurcăm, spuse Sarah răsuflând din greu.

Liz smulse pistolul-mitralieră din mâna bărbatului.

— Cam aşa ceva. Îl cunoşti?

Sarah sări jos de pe masă.

— Din cauza lui îndreptasem Colt-ul spre tine când ne-am ciocnit una de cealaltă. Îi povesti lui Liz care fusese rolul gardianului în celula de la subsolul hotelului, unde fusese închisă împreună cu Asher.

— E şi Asher aici? Slavă Domnului!

Sarah desfăcu tocul din piele pe care-l purta gardianul şi scoase de acolo telefonul mobil.

— Asher stă ascuns în faţa hotelului şi mă aşteaptă. Dup asta am venit aici, zise ea şi ridică telefonul. Asher vrea să sune la Langley şi să ceară ajutor.

Sarah se uită mai bine la telefon şi trase o înjurătură. Tastatura aparatului era distrusă.

— Cred că s-a zdrobit de masa pe care a căzut.

Două bucăţi din aparat se desprinseră în mâna lui Sarah.

— Fir-ar să fie! Tu nu ai un telefon mobil?

— Ba da. Hai să ne ocupăm de tipul ăsta înainte ca să-şi revină şi după aceea îți dau telefonul.

— Bine. Spune-mi şi mie ce naiba se petrece. Nu ştiu decât că e ceva în legătură cu dosarele tatălui tău.

În timp ce îl legau pe bărbat cu cordoanele pe care le tăiaseră de la draperiile celor două ferestre, Liz o puse pe scurt la curent despre Santa Barbara, Simon Childs, Nautilus, Spirala şi şantajist. Fu apoi rândul lui Sarah ca, în timp ce băgau gardianului în gură un căluş dintr-o bucată de cămaşă din geanta lui Liz, să povestească despre captivitatea în care fusese ținută împreună cu Asher.

— Mai mult ca sigur că cei de la Langley au aici pe cineva sub acoperire, având în vedere povestea cu Nautilus şi importanța participanților, spuse Liz. Asta e minunat, fiindcă avem nevoie de ajutor şi ei au încredere în Asher. Ai spus că cel care v-a adus aici se numeşte Malko. Acesta e individul pe care-l urmăream când ne-am întâlnit. Speram că mă va conduce la şantajist.

— Acum am înțeles de ce ne-a ținut în viață – voia să ne folosească drept armă împotriva ta şi a lui Simon. Am auzit o discuție pe care a avut-o cu şeful lui. S-ar putea să aibă mai mult sens pentru tine. Sarah îi repetă lui Liz cuvintele pe care le rostise Malko.

— Alloway? întrebă aceasta. Eşti sigură că asta a zis Malko?

— Da. Făceau pregătiri pentru ceva important ce urma sa aibă loc în Alloway. Dacă ceea ce ai spus tu despre Santarosa e corect, poate că şantajistul se pregăteşte să-l întâlnească acolo.

— Dar nu are sens. E prea departe. Prea complicat. De ce să se ducă tocmai acolo când sunt deja amândoi aici? Liz închise ochii. Unde mai văzuse ea cuvântul acela. Revedea în minte holul de la intrare unde era afişată planificarea seminariilor. Fiecare activitate se desfăşura într-o sală de conferințe care purta numele unei localități din Scoția.

— E vorba de *sala* Alloway. Asta el Scoase repede telefonul mobil şi-l sună pe Simon.

— Unde naiba ai fost, Liz? Am tot încercat să te sun…

— Am închis telefonul fiindcă îl urmăream pe Malko.

— Ai reuşit să dai de el? Asta e bine. Şi?

— L-am pierdut după aceea, însă am nişte veşti şi mai bune. Nu numai că Sarah şi Asher sunt în viață, dar chiar se află aici. Sarah e cu mine acum. Asher vrea să sune la Langley şi sperăm ca, dacă avem noroc, să primim în curând ajutor pentru a-i demasca pe

ticăloşii ăştia. Sarah l-a auzit pe Malko vorbind la telefon cu şeful lui. Se pare că cei doi au făcut nişte pregătiri speciale în „Alloway”, însă nu cred că s-a referit la oraşul cu numele ăsta. În afară de cazul că ai tu o idee mai bună, convingerea mea este că şantajistul a pus la cale o întâlnire cu Santarosa în sala Alloway.

— Sunt impresionat de intuiția ta. Mulțumeşte-i lui Sarah din partea mea. De aici de unde mă aflu pot să-ți raportez că Santarosa se află încă în apartamentul lui, sau se afla în urmă cu zece minute. Nu a sosit în hotel decât cu aproximativ o jumătate de oră în urmă, aşa că mă îndoiesc că a avut timp să se întâlnească cu cineva.

— Unde sunt membrii Spiralei?

— Nici unul nu se mai află în camerele lor, cu excepția lui Brookshire. Stai o secundă. Da, văd că e aici şi un program al activităților şi o hartă a camerelor. Uite, camera de lângă Alloway se numeşte Tarn o'Shanter. În seara asta nu e programată nici o activitate în cele două săli. O să pregătesc un post de ascultare în sala Tarn o'Shanter, ca să fim siguri că cel ce se află în Alloway este şantajistul şi nu cine ştie ce nevinovat care a intrat din greşeală acolo.

— Spune-mi pe unde s-o iau. Ar trebui să ajungem acolo cât mai repede.

Cele două verişoare ascunseră rapid gardianul fără cunoştință, într-un dulap pentru albituri, peste care dăduse Sarah pe când căuta un telefon mobil. Liz fugi apoi să se întâlnească cu Simon, iar Sarah, care primise de la verişoara ei telefonul mobil, porni în direcția opusă, spre uşa laterală pe unde voia să iasă afară, unde o aştepta Asher, nerăbdător să sune la Langley. Însă, în timp ce înainta pe coridor, îl văzu pe Malko ieşind dintr-un birou. Capul bărbatului se întoarse imediat spre stânga şi apoi spre dreapta coridorului, un gest automat de prevedere pentru cineva obişnuit să-şi apere întotdeauna spatele. Cu inima cât un purice, Sarah intră rapid într-o cameră plină cu echipamente de scris.

După câteva secunde îşi scoase din nou capul pe culoar şi văzu că Malko se îndrepta spre capătul coridorului. Greşise oare Liz? Era oare şantajistul aici şi nu în aripa cealaltă, unde se afla sala Alloway?

După ce Malko dispăru după colț, Sarah țâşni tulburată afară din cameră. Coridorul se termina într-un hol de forma literei T, pe o latură aflându-se uşa de sticlă ce dădea spre piscină. Când ajunse acolo, Malko dispăruse. Aerul era plin de aroma loțiunilor scumpe de masaj şi a cremelor de bronzat. Se apropie cu atenție

de uşa de sticlă. Piscina avea dimensiuni olimpice, cu trambuline pentru sărituri la capătul cel mai îndepărtat. Ceea ce era mai important pentru ea, înăuntru nu se vedea nimeni.

Cu toate acestea, pe suprafaţa de un albastru perfect a apei se vedea o uşoară tulburare. Colt-ul i se păru dintr-o dată foarte greu în mână. Ridică arma, încercând în acelaşi timp să-şi menţină picioarele relaxate, să rămână în echilibru, gata pentru a intra în acţiune. Se apropie de uşa de sticlă studiind apa. Suprafaţa acesteia se netezea treptat. Fără îndoială că micile valuri fuseseră produse de ceva. Probabil de curentul de aer stârnit de deschiderea şi închiderea rapidă a unei uşi.

Fu cuprinsă de îngrijorare. Nu mai trăsese cu un pistol de ani de zile. De la afacerea Bremner…

Încercă să-şi alunge gândurile negre şi deschise uşa. Fu învăluită de mirosul de clor care venea de la apă. Păşi înăuntru şi închise fără zgomot uşa. Suprafaţa apei se încreţi uşor, mai puţin însă de data aceasta. La extremitatea din dreapta a piscinei se vedeau aburi ieşind dintr-o cabină.

În stânga ei, dincolo de trambuline, în spatele unui perete de sticlă se aflau aparate de forţă aliniate ca nişte soldaţi de plumb uriaşi. Nu reuşi să vadă nimic altceva acolo. Pe peretele de lângă ea erau trei uşi – una care dădea în sala unde erau aparatele de forţă, alta pe care se vedea scris baia de aburi şi o a treia pe care scria birou.

Dacă Malko venise în direcţia asta, mai mult ca sigur că se afla într-una din cele trei încăperi. Biroul părea locul cel mai probabil. Sarah spera din tot sufletul ca Malko să se găsească acolo împreună cu şeful său, astfel încât ea să reuşească să-l identifice pe acesta. Începu să înainteze încet, cu inima cât un purice. Ajunsă lângă sala de forţă, se uită cu atenţie pe ferestrele mari. Nu era nimeni acolo. Se îndreptă spre baia de aburi. În uşă era tăiată o fereastră ovală. Privi înăuntru. Aerul era limpede, instalaţia de aburi nu era pornită. Băncile de lemn dinăuntru erau goale.

Mai rămânea biroul. Puse mâna pe clanţa rotundă şi o răsuci. Uşa era încuiată! Unde era atunci…?

— Ce plăcere să te întâlnesc din nou.

Era Malko, chiar în spatele ei.

Sarah încremeni locului. Blestemă în gând auzind cum se închide uşa de la baia de aburi. Probabil că fusese ascuns chiar sub fereastra ovală, imposibil să fie descoperit, în afară de cazul în care ar fi deschis uşa.

Toate astea îi trecură prin minte într-o fracțiune de secundă după ce îi auzi vocea şi înainte de a reacționa.

— Lasă jos ar… începu el.

Ea se răsuci fulgerător, se deplasă un pas înainte şi ridică piciorul pentru o nouă lovitură *mae-geri* destinată să-l lovească în bărbie. Bărbatul însă făcu o eschivă, îşi recăpătă imediat echilibrul şi-i aplică cu piciorul o lovitură laterală care îi atinse umărul şi o azvârli pe podea. Era clar că individul ştia să lupte şi era mult mai puternic decât ea.

Malko se repezi şi-i culese arma pe care ea o scăpase din mână. Sarah sări repede în picioare. Prea târziu. El o lovi din nou cu piciorul şi de data asta ea primi lovitura direct în bărbie, exact în clipa în care piscina fu luminată de un fulger orbitor, urmat imediat de un tunet asurzitor.

Gâtul ei trosni. O durere insuportabilă îi cuprinse întreg corpul. Se prăbuşi pe o parte în apa rece care o învălui imediat, în timp ce tunetul zgudui din nou sala.

*

Ploaia de vară îl udă până la piele pe Asher care stătea ghemuit în spatele tufişului decorativ. Se uită din nou la ceas întrebându-se de ce întârzia Sarah atât de mult, foarte îngrijorat pentru ea.

În trei rânduri fusese silit să intre mai adânc în tufiş atunci când echipele de securitate private se apropiaseră periculos de mult de locul unde se afla. După ce norii negri începuseră să fie sparți de lumina fulgerelor şi bubuitul tunetelor, zgomotul care venea dinspre protestatari se modificase îngrijorător. Asher îşi scoase precaut capul de după frunzişul tufişului pentru a vedea mai bine ce se petrece în vale, pe şosea. Uriaşul balon roşu ce avea forma unui porc se clătina şi se răsucea în bătaia vântului, arătând mai degrabă ca un purceluş speriat. În ciuda faptului că erau înfăşurați în folii de plastic, activiştii erau uzi până la piele şi fețele lor erau pline de ură.

Conform frânturilor de conversație pe care le auzise, fusese probabil o zi descurajantă pentru ei. Nu reuşiseră să rupă rândurile polițiştilor şi în ciuda prezenței a mii de demonstranți, nici unul dintre participanții la întrunire nu fusese împiedicat să ajungă la hotel. Ceea ce începuse triumfător se transforma încetul cu încetul într-o înfrângere ruşinoasă. Asher simțea cum creşte furia manifestanților.

Apoi fu martor la declanşarea acțiunii provocatoare a contramanifestanților.

O maşină trecu încet, aproape arogant, pe lângă şirul lung de manifestanţi uzi şi furioşi, cărora şoferul şi ocupanţii vehiculului le adresară gesturi obscene. Cea de-a doua maşină îşi făcu apoi apariţia, mergând cu aceeaşi viteză redusă, în timp ce ocupanţii repetau gesturile obscene ale celor dinaintea lor şi strigau sloganuri ce ajungeau până la hotel:

— Plecaţi acasă, ticăloşilor!

— Neputincioşii! Neputincioşii!

Această maşină fu urmată imediat de o alta.

Era prea mult. Indignarea făcu mulţimea să explodeze. Cu un urlet înspăimântător, miile de demonstranţi se repeziră ca la un semnal, înconjurară cele trei maşini, le răsturnară ca şi cum ar fi fost nişte jucării şi începură să le împingă cu forţa unui val seismic spre poliţişti şi forţele de securitate private.

Convinşi că ceea ce fusese mai greu trecuse, forţele de securitate fură atât de surprinse de ceea ce se petrecea încât fură copleşite de mulţime înainte de a putea ajunge la arme. Liniile lor fură sparte, fură împinse înapoi în grupuri răzleţe, în timp ce protestatarii triumfători se năpustiră pe poartă şi peste ziduri ca o armată cuceritoare în asaltul final asupra unei cetăţi vrăjmaşe.

Agenţii, poliţiştii şi personalul de securitate care patrulau în interiorul şi în jurul hotelului îşi părăsiră posturile şi alergară spre protestatari, însă fură repede depăşiţi de numărul acestora şi împinşi înapoi spre culmea dealului.

Asher se ascunse din nou în tufiş, aşteptând ca forţele de securitate să treacă de el. Când îşi scoase din nou capul, observă că în jur nu se mai afla nimeni. Se întrebă din nou îngrijorat unde putea să fie Sarah, când privirea i se opri asupra şirurilor de limuzine aliniate în parcare. Din punct de vedere statistic, era de aşteptat să găsească cel puţin un telefon mobil acolo. Având în vedere popularitatea de care se bucurau telefoanele de maşină, era posibil să se afle acolo şi o duzină de astfel de aparate. Deşi rana nu-i permitea, îşi forţă picioarele să se mişte mai repede. Se hotărâse să-şi acorde câteva minute pentru a căuta un telefon mobil. Apoi, dacă Sarah tot nu-şi făcea apariţia, să plece în căutarea ei.

51

În momentul în care Liz reveni în salon, fu surprinsă să constate că toți oaspeții, cu paharele de băutură în mână, se îmbulziseră spre uşile mari din sticlă şi priveau în jos, spre poalele dealului. Încăperea era plină de exclamații îngrijorate rostite în mai multe limbi. De peste tot îşi făceau apariția membri ai echipelor de securitate, atât în haine civile, cât şi în uniforme, cu armele scoase la vedere. Deplasarea atâtor oameni în aceeaşi direcție indica în mod clar că se întâmplase ceva deosebit, însă din cauza înghesuielii de la ferestre, Liz nu avea nici o şansă să vadă despre ce era vorba.

Schimbă direcția şi începu să alerge spre verandă prin spațiul dintre bar şi magazinul cu suveniruri. Ajunse afară la timp ca ultimii stropi de ploaie ce cădeau cu zgomot să ricoşeze şi să-i ude pantalonii, urmare a ruperii explozive de nori ce tocmai se terminase cu câteva clipe mai înainte. Îşi făcu loc lângă balustradă, între două femei ce se aflau deja acolo. Una dintre ele ținea mâna la gură şi privea în vale cu sprâncenele arcuite de groază. Cealaltă luă o gură zdravănă din paharul de whisky pe care-l avea în mână.

— Nu sunt în toate mințile, spuse în italiană prima femeie. Nişte nebuni!

— Sunt atât de mulți, zise tot în italiană un bărbat aflat de cealaltă parte a femeii, încât nu mai contează dacă îşi dau seama ce fac sau nu.

— Cât de mulți sunt? întrebă femeia.

— Cel puțin cinci mii, răspunse Liz în italiană, cu o voce îngrijorată. Poate chiar mai mulți.

Cei doi întoarseră automat capul spre ea şi Liz le arătă cu degetul ecusonul, după care se retrase înainte ca ei să apuce să-i pună vreo întrebare.

— Trebuie să plec.

După câțiva paşi se opri din nou. Fluviul de agitatori se scurgea peste zid şi începuse să urce dealul, în timp ce forțele de securitate, evident copleşite din punct de vedere numeric, se îndreptau spre demonstranți cu armele în mâini. Liz simți că i se zburleşte părul pe ceafa. Dacă nu se întâmpla vreun miracol, ziua

nu avea să se termine bine pentru nici una dintre părți.

Cum avea oare să influențeze această întorsătură a situației, comportamentul şantajistului? Liz se întrebă neliniştită dacă nu cumva acesta avea să renunțe la întâlnirea cu Santarosa şi să rămână în aceeaşi periculoasă stare de anonimat ca până atunci. Ajunse la concluzia că varianta aceasta era foarte puțin probabilă. Şantajistul nu avea de ales. Trebuia să meargă mai departe. Afacerea era atât de importantă pentru el încât fusese în stare să-şi pună în pericol locul pe care-l ocupa în Spirală şi să ucidă pentru ea. Fructele pe care se aştepta probabil să le culeagă în urma încheierii afacerii aveau să răsplătească cu vârf şi îndesat eforturile din acest sfârşit de săptămână.

Cuprinsă de sentimentul că ceva foarte grav urma să se petreacă, intră iar înăuntru, traversă în fugă sala de la intrare, unde până şi funcționarii de la recepție se duseseră la ferestre şi-şi lungeau gâturile să vadă ce se întâmplă afară şi se repezi spre aripa de nord a clădirii. Trecu prin fața mai multor uşi deschise, a unor birouri pustii, de parcă pe acolo ar fi trecut o furtună – sau era efectul ştirii că demonstranții au luat cu asalt stațiunea?

Cu cât înainta însă, impactul pe care evenimentele de pe deal îl aveau asupra activității din hotel era din ce în ce mai puțin vizibil. Se auzeau telefoane care sunau şi voci care răspundeau în spatele uşilor închise. Un bărbat vorbea drăgăstos cu iubita sa la un telefon montat pe hol. Un altul ieşi din cabina unui lift netezindu-şi cu mâna costumul. Ecusonul portocaliu pe care-l purta indica faptul că făcea parte din personal.

Sălile de conferință Alloway şi Tarn o'Shanter se aflau într-un păienjeniş de coridoare laterale aproape de capătul aripii. Liz se avântă în labirint, citind numerele camerelor şi încercând să-şi amintească instrucțiunile pe care i le dăduse Simon. Pe pereți erau atârnate fotografii reprezentând diverse peisaje din Scoția, iar din vaze înalte se ridicau ramuri de bobiță. În cele din urmă se opri în fața sălii denumite Tarn o'Shanter. În clipa în care duse mâna spre clanță, fu cuprinsă de un val de emoție.

Din direcția opusă, înainta, spre sala Alloway, Carlo Santarosa, comisarul Uniunii Europene pentru problemele concurenței. Pe fața sa măslinie se citea iritarea.

Fără să-i arunce nici o privire lui Liz, Santarosa bătu o singură dată, deschise uşa şi zise fără nici o altă introducere, în timp ce intra:

— Nu pot să-ți acord decât zece minute, nici unui în plus. Sunt

probleme cu demonstranții – o adevărată revoltă! Şi trebuie să mă întorc la oamenii mei. Ce e cu această dovadă atât de importantă despre care zici că o să mă convingă? Uşa se închise brusc în spatele lui.

Cu un zâmbet amar pe buze, nerăbdătoare să afle de la Simon cine era şantajistul, Liz deschise uşa sălii Tarn o'Shanter şi intră repede înăuntru. Deodată, încremeni. Suflarea i se opri. Inima i se umplu de spaimă.

— Simon!

Acesta era întins pe podea şi clipea din ochi încercând să-şi recapete cunoştința. La tâmplă avea o lovitură care începea să se învinețească. Liz ridică furioasă privirea.

Malko ținea în mână un pistol Uzi îndreptat spre inima ei.

— Felicitări, Sansborough. Ai reuşit să mă găseşti.

*

Comisarului Carlo Santarosa i se făcu rău. Se prăbuşi în fotoliul aflat în fața monitorului.

— E suficient ce ai văzut, domnule comisar?

Santarosa nici nu mai era în stare să vorbească.

— De unde ai obținut informațiile astea?

Vocea sa tremura de frică.

— Fostul dumneavoastră angajat, Carnivorul, a păstrat informații legate de afacerile sale şi eu am. Reuşit să le achiziționez. Trebuie să adaug că e vorba despre informații foarte detaliate, cu nume, date, părțile implicate şi amănunte referitoare la modul în care s-a făcut plata. Ați fi uimit să aflați ce clienți a avut, clienți care l-au folosit de cele mai multe ori din motive foarte bune şi morale. Cu toate astea, o crimă plătită tot crimă rămâne, nu? Cariera şi reputația dumneavoastră nu vor supraviețui unor asemenea dezvăluiri.

Santarosa îşi şterse fruntea cu o mână tremurândă. Fața îi era inundată de sudoare.

— Chiar dacă eu aprob fuziunea, nu înseamnă că şi comisia îşi va da automat acordul.

— Bineînțeles că şi-l va da. Totul depinde de dumneavoastră. Nu numai viitorul meu, ci şi al dumneavoastră.

Santarosa se ghemui ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac.

— Nu am nici o alternativă. Ar fi o lovitură devastatoare pentru soția mea, pentru familie, pentru…

*

În încăperea alăturată, Gino Malko se ridică din fotoliu cu

geanta sport a lui Simon în mână. O aşeză pe masa care se afla lângă el. În spatele lui, prin uşile de sticlă se vedea o alee pavată cu pietriş. În depărtare, valurile mării se zbăteau furioase, într-un amestec de verde şi maro. Pe cer continuau să treacă nori negri. Ca un vuiet îndepărtat, se auzeau vociferările celor de pe deal.

— Vărul tău a suferit o nefericită pierdere a memoriei, îi spuse Malko. Se pare că e convins că te afli încă în Paris. Dă-mi Glock-ul înapoi. I-am simțit lipsa.

Liz se holba la el.

— Ticălosule! Cum ne-ai găsit?

— Vreau pistolul. Fața lui Malko era lipsită de orice expresie. Găsirea voastră n-a fost o problemă din moment ce am avut acces la camerele de luat vederi din hotel. Clădirea e proprietatea patronului meu. Pari surprinsă. N-ai observat camerele, nu? Tehnologie de înaltă clasă. Sunt de mărimea unor ace cu gămălie, înfipte în tencuială în locul unde tavanul se uneşte cu pereții. În ceea ce priveşte deghizările voastre, trebuie să recunosc că au fost destul de bune. Însă după ce v-am studiat atât de bine pe amândoi era imposibil să mă păcăliți prea mult.

Liz trase o înjurătură în gând. Încerca cu disperare să găsească vreo stratagemă, vreo mişcare care să răstoarne situația. În acelaşi timp se gândea la ceea ce spusese Malko… la o informație importantă care se strecurase printre vorbele acestuia…

— Aruncă pistolul, îi ordonă Malko, sau îl împuşc. Cred că mă cunoşti destul de bine ca să ştii că nu glumesc. Pistoalele Glock nu trag singure. Îl vreau cât mai departe de tine.

Liz lăsă să cadă revolverul pe podea între Simon şi Malko, sperând ca primul să fie suficient de rapid încât să se răsucească şi să-l apuce. Înainte însă ca pistolul să atingă podeaua, Malko îl lovi cu piciorul şi-l aruncă mai departe. Îndreptând pistolul Uzi când spre unul când spre celălalt, Malko se duse apoi cu spatele până în locul în care căzuse arma şi o ridică de jos. Ştia exact ce avea de făcut, era un ucigaş care-şi cunoştea meseria şi ştia să se protejeze păstrând întotdeauna o distanță suficientă între el şi adversarii săi. Malko aruncă pistolul în geantă şi apucă baierele acesteia.

Făcu un gest cu pistolul în direcția lui Simon.

— Ajută-l să se ridice. Şi-a revenit.

— Unde mergem?

Liz făcu repede trei paşi şi îngenunche lângă Simon. Trebuia să tragă de timp. Trebuia să găsească ceva. Trebuia.

— Ajută-l să se ridice în picioare.
— Simon? Mă auzi?
— Ridică-l odată!
Liz începu să tragă de mâna lui Simon. Acesta trase o înjurătură. Liz se ridică în picioare şi încercă să-l tragă în sus. El clătină din cap şi înjură din nou, însă de data asta deschise ochii.
— Ar trebui să mă las de meseria asta, mormăi el.
Între timp, Malko îi ocolise ținând însă în permanență pistolul îndreptat spre ei, trecuse de uşile de sticlă şi se oprise în fața altei uşi laterale. Ciocăni uşor.
— Da? se auzi o voce de partea cealaltă.
Malko deschise uşa.
— Ați terminat? Am pus mâna pe ei. I-am dezarmat.
— Santarosa a plecat. Adu-i înăuntru.
Liz petrecu brațul lui Simon peste umărul ei. El se ridică greoi în picioare şi cei doi începură să înainteze cu paşi şovăielnici spre uşa deschisă. Deşi îl ajuta pe Simon, Liz era cu mintea în altă parte. Încerca să-şi amintească ceva ce auzise la Malko… ceva în legătură cu faptul că patronul său era proprietarul unui hotel. Era un amănunt important.
Deodată pricepu. Era evident. Strânse din fălci şi fără să-şi dea seama îl strânse şi pe Simon. Îşi aduse aminte ceva ce îi spusese el… da, dacă nu se înşela, şantajistul nu era numai proprietarul stațiunii Dreftbury, ci şi al unui vast lanț format din stațiuni şi hoteluri, multe dintre acestea fiind construite inițial pentru a-i găzdui pe constructori. Ştia acum cine era şantajistul – afacerea pe care avea nevoie s-o aprobe Santarosa valora mult mai mult decât bugetele anuale ale multor țări.

*

Sir Anthony Brookshire şi Cesar Duchesne mergeau grăbiți pe culoar. Cu fiecare pas, furia lui Sir Anthony creştea. Cei doi bărbați erau foarte apropiați ca vârstă şi înălțime, amândoi cu puțin sub un metru optzeci. Cu toate acestea, în timp ce lordul avea capul mare acoperit cu un păr cărunt şi des şi trupul subțire şi musculos, responsabilul cu securitatea era ras în cap şi avea o structură mai solidă. Sir Anthony purta sacoul său cu croială sobră, în timp ce haina pe care o purta Duchesne atârna pe el de parcă ar fi fost croită pe măsura unui brutar supraponderal. Diferența de clasă şi de sânge era evidentă. Sir Anthony se întrebă cum reuşise Duchesne să-şi rănească piciorul. Îl trăgea după el în timp ce mergea. Era un infirm.

— Eşti sigur că Santarosa se află în sala Alloway? întrebă Sir Anthony. Devenise palid gândindu-se la modul în care aroganța trădătorului pusese în pericol siguranța Spiralei. Nu putea permite ca acest lucru să se întâmple din nou.

— Aşa cum am căzut de acord, am plantat un dispozitiv de urmărire în buzunarul lui Santarosa în clipa în care a sosit. Am reuşit să fac acelaşi lucru şi în cazul lui Prometeu şi al lui Ocean, însă Themis şi Atlas şi-au trimis asistenții la recepție şi nu am reuşit deloc să-i văd. După ce s-a cazat, Santarosa a circulat prin salonul de la intrare şi apoi s-a oprit pentru scurta vreme la bar. Apoi s-a dus în camera sa de unde a ieşit cu puțin timp în urmă pentru a se îndrepta direct spre sala Alloway. Nici Prometeu, nici Ocean nu se află acolo, aşa că şantajistul este ori Themis, ori Atlas. Asta era situația când v-am sunat.

— Deci ticălosul este în sfârşit pus la zid, mârâi Sir Anthony. Are fără îndoială discul cu el fiindcă probabil se foloseşte de dosare pentru a-l „convinge" pe Santarosa. Îl iei imediat de la el şi mi-l dai mie.

— Şi dacă nu vrea să mi-l dea?

— Trebuie să ți-l dea. Cred că înțelegi ce vreau să spun.

Duchesne înclină capul.

— Ce aveți de gând să faceți cu discul?

— Asta nu te priveşte câtuşi de puțin.

Cei doi cotiră şi apucară pe alt coridor.

— Acolo este sala, spuse Duchesne.

*

Liz, continuând să îl sprijine pe Simon, se uita disperată de jur împrejur, încercând să găsească ceva care i-ar fi putut ajuta să scape. Malko însă pusese mâna pe armele lor şi rămânea în permanență în afara zonei în care l-ar fi putut ataca. Deşi începuse să meargă mai bine, Simon nu-şi revenise complet.

În camera cealaltă se auzi zgomotul făcut de cuburile de gheață dintr-un pahar.

— Gregory Gilmartin, spuse ea cu voce tare. Dosarele tatălui meu sunt la tine.

— Da, ai dreptate.

Inginerul îşi făcu apariția în cadrul uşii, slab şi îmbrăcat în costumul său ieftin, cu privirea aceea intensă specifică celor obsedați. Analiză situația dintr-o singură privire şi apoi reveni în cameră sorbind dintr-un pahar mare în timp ce Liz îl ajuta pe Simon să intre.

— Însă vom face în aşa fel încât nu numai că lumea o să creadă că dosarele sunt la voi, dar şi că sunteți gata să ucideți şi să vă dați viața pentru ele. Le făcu un semn cu mâna, invitându-i să intre. Nu vă obosiți să sperați că Santarosa va spune ceva. Ar avea foarte multe de pierdut dacă ar scoate vreo vorbă. Gilmartin scoase din buzunar un disc Zip de culoare verde şi îl puse pe masă, după care se aşeză în fața unui laptop IBM Thinkpad ultimul tip. Pe ecran se vedeau patru ferestre, fiecare dintre acestea conținând imagini diferite de pe hol. Într-una din imagini se observau două siluete. Gilmartin coborî ecranul şi sorbi din nou din pahar.

Privirea lui Liz se întoarse asupra discului.

— Acesta este? Nu se putu ea abține să întrebe.

El îi aruncă un zâmbet rece.

— N-ai minte dacă îți închipui că aş fi în stare să-l las aşa de izbelişte, mai ales într-un loc ca ăsta.

Apăsă pe un buton şi din laptop îşi făcu apariția un disc identic pe care îl puse cu grijă în buzunarul interior al hainei.

— Malko, cei doi sunt aici. Dă-le drumul înăuntru. Cu atenție. Ai o armă şi pentru mine?

Malko îi dădu pistolul lui Simon pe care-l scosese din geanta sport a acestuia. În timp ce Gilmartin îndrepta arma spre ei, Malko se duse grăbit spre uşă.

52

Cu Cesar Duchesne alături, Sir Anthony Brookshire încetini pasul şi începu să citească numele încăperilor. După un timp, ajunse în fața sălii Alloway, numele fiind gravat pe o tăbliță lucioasă din alamă. Verifică, prin haină, locul unde se afla, în toc, revolverul Browning şi se opri. Rămase pironit locului ascultând cu atenție. Vocile se auzeau din ce în ce mai aproape. Undeva se auzi cum se sparge un geam.

— Eu o să aştept aici, zise el. Intri tu primul. Îi ucizi pe toți. Dacă avem noroc, totul va fi pus pe seama atacului demonstranților.

Expresia netulburată de pe chipul lui Duchesne dispăru pentru o clipă. Pe fața înroşită a acestuia se putu citi furia ce mocnise atâta timp.

— Nu, zise el scurt. Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Uimit, Sir Anthony deschise gura să strige la el, să-i ordone să se oprească, să se întoarcă, să facă ce îi ordonase. Însă, deodată, uşa se dădu în lături. În cadrul ei se afla un bărbat solid, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, a cărui privire cenuşie era tăioasă ca oțelul.

Din spatele acestui bărbat se auzi o altă voce.

— Poftim înăuntru, Cronus. Cum de ne-ai găsit?

Sir Anthony nu ştia ce să facă. Nu se aşteptase la o asemenea întorsătură.

Bărbatul în costum îndreptă spre el țeava unui pistol Uzi.

— Acum.

Cu un nod de furie în piept, Cronus intră în încăpere. Recunoscuse vocea.

— La dracu', Atlas. Termină cu prostiile astea. Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să faci? Ştiam eu că trebuie să fie unul dintre noi. Uite ce ai făcut din organizația noastră! Oare loialitatea nu mai înseamnă chiar nimic?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Inginerul din mine este curios. Bineînțeles că mă aşteptam ca până la urmă să descoperi că e vorba de mine. Totuşi cum ai aflat? întrebă Atlas, care şedea într-un fotoliu îndreptând spre el pistolul Beretta. Ceasul Timex pe care-l avea la mână era acoperit pe jumătate de mâneca de la

cămaşa ieftină.

Malko închise uşa şi se întoarse cu fața spre interiorul camerei amenințându-i cu pistolul Uzi atât pe Sir Anthony, cât şi pe Liz şi pe Simon.

Sir Anthony continua să-l privească țintă pe Atlas.

— Duchesne a plantat un dispozitiv de urmărire asupra lui Santarosa.

— Ce drăguț, zise Gilmartin şi dădu admirativ din cap. Văd că Duchesne te-a părăsit. N-am crezut niciodată că e aşa de bun pe cât pretindeai tu. În ceea ce priveşte modul în care am ştiut că eşti în fața uşii, află că am folosit, bineînțeles, camerele de luat vederi instalate pentru securitate. Iată un exemplu perfect al puterii pe care o are tehnologia. Însă un singur lucru nu poate ea înlocui şi anume inteligența. Ceea ce ai făcut tu, Tony, este lipsit de inteligență. Nu poți să câştigi chiar toate bătăliile şi în afacerea asta cu dosarele ai mers mult prea departe. V-am lăsat pe toți în pace mai bine de cinci ani, cu excepția câtorva afaceri neaşteptate, dar necesare, pe care nu am reuşit să le rezolv cu resursele mele obişnuite. Cred însă că eşti de acord că fuziunea cu Tierney Aviation merită puțin deranj. La urma urmei îmi ies de aici mai mult de patruzeci de miliarde de dolari.

Tensiunea din încăpere creştea cu fiecare secundă şi Liz aruncă o privire în direcția uşilor de sticlă care dădeau spre grădină, cam la nouă metri în dreapta ei. Văzu un grup de protestatari trecând prin dreptul lor şi observă că aceştia culegeau pietrele ce mărgineau straturile de flori şi le îndesau în rucsacuri. Îi aruncă o privire lui Simon. Nu-şi mai clătina capul. Îl ajutase să se aşeze pe un fotoliu aflat foarte aproape de geanta sport pe care Malko o lăsase pe podea în clipa în care primise ordin să deschidă uşa. Din locul de unde se afla, Liz putea să vadă, ieşind din geantă, tocul unui pistol. Fără îndoială că era vorba de arma lui Malko, din moment ce acesta avea în mână Glock-ul.

— Asta înseamnă că o să ai monopolul în avionică.

— Este exact ce sper. Doar la asta conduce concurența, nu? O luptă economică pe viață şi pe moarte până când rămâne în picioare o singură companie... un singur om. Uită-te la consolidările care au loc în permanență. În ce scop se fac? În mod sigur nu pentru competiție. Se fac pentru dominarea piețelor şi apoi pentru obținerea monopolului. Vei descoperi cu surprindere că SEC a aprobat deja fuziunea. Santarosa şi oamenii lui din Uniunea Europeană vor asista la fuziune ca o turmă de măicuțe

speriate.

Sir Anthony, care stătea cu mâinile la spate, îşi plezni nervos palmele şi-şi împinse bărbia înainte. Întreaga sa ţinută exprima dezaprobare. Privirea i se opri flămândă pe discul Zip ce se afla pe masă.

Gilmartin clătină însă din cap.

— Nu, Tony, nu îţi aparţine. Nu te preface că eşti şocat. Mi-am dat seama de aseară că ai descoperit că şantajistul este unul dintre noi. Numai că nu reuşiseşi să afli cine anume.

Buzele magnatului se strâmbară pline de dezgust.

— Coboară de pe tronul tău olimpian, Sir Anthony, cavaler al Ordinului de Bath sau ce naiba or însemna iniţialele alea! Tu crezi că pentru bani fac eu toate astea? Că din cauza asta am intrat în Spirală? Câtă naivitate, pentru numele lui Dumnezeu!

Gilmartin mişcă plictisit mâna în care ţinea pistolul.

— Eşti un individ scârbos, Tony. Toţi sunteţi aşa. Eu însă nu sunt ca voi. Nu am nevoie de mai multă bogăţie şi nu am folosit niciodată dosarele pentru a obţine bani prin şantaj. Dorinţa mea este să fac ceva deosebit, să las ceva în urmă, aşa cum au lăsat la vremea lor şi tata şi bunicul şi străbunicul meu.

Gilmartin făcu o pauză, satisfăcut de uimirea şi respectul pe care credea că-l citeşte în ochii celor prezenţi în cameră.

— Nu voi avea numai cea mai mare companie de construcţii din lume, ci sunt pe cale să devin şi numărul unu în aeronautică. Nu voi duce civilizaţia numai în jungle şi pe vârfuri de munte, ci şi în spaţiu. De asta am făcut tot ce am făcut.

— Ai fost blestemat să laşi în urmă ceva cel puţin la fel de măreţ ca şi înaintaşii tăi, zise încet Sir Anthony. Nefericitule!

Simon dădea semne că-şi revine. Se aşeză mai bine în fotoliu şi începu să se uite de jur împrejur cu priviri piezişe. Liz îl urmărea cu coada ochiului. Puse o mână pe umărul lui şi cu un deget, îi făcu semn către uşile cu ferestre mari ce dădeau spre grădină. Simon întoarse uşor capul şi-i văzu pe demonstranţii care adunau pietre. Ridică privirea spre Liz. Ea se uita în jos la geanta sport. Liz spera din tot sufletul ca Simon să aibă în vedere faptul că ea nu mai era acelaşi trăgător redutabil ca odinioară.

— Îmi aduc şi eu contribuţia, se răsti Gilmartin.

— Chiar aşa? întrebă brusc Simon, arătând că fusese destul de conştient ca să poată urmări conversaţia. Dacă fuziunea nu ţi-ar aduce nici un profit, ai mai face-o?

— Nu asta contează, spuse Gilmartin furios. Bineînţeles că voi

obţine şi un profit. Orice firmă valoroasă aduce şi profit.

Sir Anthony îi urmărea de ceva vreme pe demonstranţi, care înaintau şi se retrăgeau apoi imediat, culegând pietre. În mintea sa încolţise un plan. Făcu un pas înainte, cu faţa congestionată, abia stăpânindu-şi furia. Pe umerii săi apăsa toată responsabilitatea eşecului suferit în recuperarea dosarelor. Devenise din nou conştient de prezenţa Browningului în tocul de sub haină. Dacă acţiunile reprobabile ale lui Atlas ieşeau la iveală, Spirala era compromisă. Prin acţiunile lui, Atlas pusese în pericol secretul organizaţiei.

Autorităţile vor începe să-şi bage nasul şi tot rolul benefic pe care Spirala ar fi trebuit să-l aibă pentru viitorul omenirii s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Nu, singura persoană de încredere care avea dreptul să deţină dosarele Carnivorului era el, Cronus. Numai el putea să cunoască secretele teribile din acele dosare. Gândurile acestea îi trecuseră de multă vreme prin minte, însă nu avusese niciodată curajul să recunoască. Acum nu mai avea altă alternativă.

— Ce ai făcut tu, Atlas, nu are nici o legătură cu scopurile nobile ale Spiralei, începu el pe un ton acuzator. Ne-ai făcut un rău imens. Ne-ai forţat să ne comportăm… să acţionăm…

— Te referi la înscenarea pusă la cale în cazul lui Sansborough? întrebă Gilmartin ridicându-se în picioare. Te referi la crime? Ticălos ipocrit! Nu te-a forţat nimeni! Ăsta eşti tu şi aşa ai fost întotdeauna. Toţi membrii Spiralei sunteţi la fel! Şi acelaşi lucru e valabil şi pentru Nautilus! Dacă aţi fi fost cu adevărat atât de altruişti cum pretinzi tu, aţi fi făcut vreuna din faptele astea reprobabile? Nu! Dintre voi, eu sunt cel mai cinstit. Eu ştiu cum funcţionează lumea în care trăim şi nu mă ascund în spatele iluziilor. Voi sunteţi cei depăşiţi de evenimente. Sunteţi…

Liz îl scutură uşor de umăr pe Simon. Acesta îşi îndreptă imediat privirea spre uşile din sticlă şi văzu cum protestatarii, cu feţele furioase, îşi iau avânt şi încep să lanseze pietrele care zburară prin aer. Geamurile explodară ţăndări, sunetul reverberând în întreaga aripă a hotelului.

Aproape în acelaşi moment, pietrele şi cioburile de sticlă pătrunseră şi în sala în care se aflau ei, lovind podiumul şi aterizând pe capătul cel mai îndepărtat al mesei de consiliu. Aerul proaspăt năvăli în încăpere prin ferestrele sparte. Imediat, de afară se auziră şi focuri de armă.

În timp ce Greg Gilmartin întoarse capul să vadă ce se întâmplă,

Sir Anthony zâmbi cu răceală, amuzat de faptul că nici Atlas, nici omul lui de încredere nu-l consideraseră suficient de periculos ca să verifice dacă nu cumva are o armă ascunsă. La ce altceva s-ar fi putut însă aştepta de la cineva ca Gilmartin? Prea arogant şi probabil prea nerăbdător ca să mai aibă capacitatea de a sesiza toate detaliile unei situații. În mod clar, foarte departe de ceea ce fusese tatăl lui. Individul acesta trebuia oprit. O dată pentru totdeauna.

Erau gânduri ce trecură prin mintea lui Cronus într-o fracțiune de secundă. Scoase cu o mişcare fulgerătoare Browning-ul, exact în secunda în care mâna lui Simon dispăru în interiorul genții aflate pe podea şi Liz țâşni în direcția lui Malko. O secundă mai târziu, Gilmartin întoarse capul, înțelese ce se petrece şi înălță imediat pistolul.

*

Sarah se afla în pragul pierderii cunoştinței. Îi era greață. O dureau bărbia şi gâtul. Se chinuia să-şi amintească: Malko o lovise cu piciorul în bărbie şi ea căzuse în apă.

Scoase un geamăt şi reuşi să deschidă ochii. Încercă să-şi dea seama unde se află.

Se vedea o măsuță pentru cafea, o lampă, o canapea. Puțin mai departe, o uşă. Se afla în camera de hotel în care o dusese Malko şi o legase de scaun. Totul arăta însă altfel acum. Lampa, un scaun şi o măsuță erau răsturnate lângă fereastră şi acoperite cu cioburi de sticlă. Din loc în loc, pe podea, se vedeau bucăți de piatră. Se auzeau focuri de armă şi strigăte. Se uită mai atentă la uşă şi descoperi că era aşezată în poziție orizontală…

Înțelese. Era culcată pe o parte, legată în continuare de scaun. Lângă ea se afla o piatră mare. Deodată îşi aduse aminte… vuietul acela de voci, strigăte, claxoane, ploaia de pietre, zgomotul de sticlă spartă produs de piatra care intrase prin fereastră, impactul care o doborâse la podea. Apoi golul şi întunericul.

Se gândi plină de amărăciune la modul stupid în care fusese păcălită. Modul în care Malko o dusese de nas cu trucul acela vechi de a se ascunde chiar sub fereastra din uşă. Norocul ei fusese că individul avea nevoie de ea în viață, cel puțin pentru o vreme. Încercă să-şi alunge frica şi întoarse capul pentru a vedea şi ce se află în cealaltă parte a camerei. Nu reuşi decât să se lovească cu obrazul de podea. Durerea îi produse un nou val de amețeală. Avea senzația că uşa orizontală se deschisese şi în încăpere îşi făcuseră apariția nişte picioare. Un bărbat, cu

pantaloni şi pantofi sport.

Simți spaima ca o gheară în piept. Încercă însă să-şi păstreze o voce cât mai calmă.

— Până la urmă te-ai hotărât să mă ucizi, Malko?

Bărbatul nu zise nimic. Picioarele se apropiau însă de ea. Sarah încercă să se răsucească pentru a-i privi fața, însă bărbatul se afla prea aproape. Sarah încerca să-şi stăpânească frica. Bărbatul ajunsese acum chiar în spatele ei.

— Malko?

*

Gino Malko se afla în spatele lui Sir Anthony, puțin într-o parte şi-şi asculta patronul cu o admirație sinceră. Nu mai lucrase niciodată pentru cineva atât de bogat şi de puternic. Fiecare cuvânt de laudă din partea unui astfel de om avea valoarea unui lingou de aur care trebuia păstrat cu grijă, ca o pavăză împotriva vântului rece al sărăciei. Malko nu dădu prea multă atenție mişcărilor pe care le făcea bătrânul Sir Anthony, iar Sansborough nu reprezenta decât un detaliu supărător de care avea să scape în curând. Întreaga lui atenție se concentra deci asupra lui Simon, asupra mâinii care se strecurase în geantă.

Într-o fracțiune de secundă, Simon decise că pistolul lui Sir Anthony era ferm țintit în direcția lui Gregory Gilmartin. Cu puțin noroc, cei doi aveau să tragă unul asupra celuilalt.

Malko trase o înjurătură şi ridică repede pistolul Uzi. Prea târziu însă.

Gloanțele porniră aproape simultan, cu un zgomot vulcanic.

Glonțul lui Simon îl lovi pe Malko drept în inimă. Sângele erupse din pieptul acestuia ca o ploaie roşie. Glonțul plecat din arma lui Malko ajunse într-o vază, care explodă ca o grenadă.

În acelaşi timp, prima lovitură a lui Sir Anthony pătrunse în cămaşa albă a lui Gilmartin, în timp ce a doua îi străbătu gâtul.

Gilmartin se prăbuşi în față cu ochii holbați, încercând să apese pe trăgaci. Arma sa slobozi un singur glonț care se înfipse în covorul scump. Sângele îi țâşni din răni ca un gheizer.

Urmă o secundă de şoc în care parcă timpul se oprise în loc. Cei trei – Liz, Sir Anthony şi Simon – stăteau nemişcați, ca şi cum încremenirea ar fi făcut mai acceptabilă fața oribilă a morții. Aerul se umpluse de mirosul fierbinte al sângelui, în timp ce praful ridicat o dată cu spargerea ferestrelor se aşeza încet pe trupurile celor doi bărbați căzuți pe podea.

Liz se mişcă prima. Smulse pistolul Uzi din degetele lipsite de

viață ale lui Malko şi-l îndreptă spre şeful Spiralei.

— Lăsați arma jos, Sir Anthony! Sau poate preferați să vă spun Cronus?

Sir Anthony clipi de câteva ori. Era ciudat, însă în minte îi reveniră nişte rânduri scrise de George Eliot. Citise cartea aceea– *Adam Bede* – într-o vară plicticoasă petrecută la Paris. *Suntem influențați de acțiunile noastre la fel de mult cum acestea sunt influențate de noi.* Sir Anthony era un om care privea viitorul cu o mare încredere. Îşi trăise viața ca pe o cursă pasionantă şi oricât de mult ar fi urât acest lucru, înțelese că la clipa aceea contribuiseră toate acțiunile sale. Simțea că undeva, la un moment dat, făcuse o greşeală teribilă. Acesta era însă un adevăr pe care nu-l putea accepta.

Se răsuci fulgerător, cu degetul apăsat pe trăgaci.

Liz văzuse însă mişcarea şi-i ghicise intențiile. Trase o rafală în direcția lui. Gloanțele pornite din țeava pistolului Uzi secerară mâna în care Sir Anthony ținea arma şi-i sfârtecară pieptul. Gloanțele pornite haotic din arma sa se înfipseră în tavan. Sir Anthony se răsuci pe călcâie şi se prăbuşi cu zgomot pe podea, în timp ce din tavan bucățile de var cădeau ca o ploaie.

Liz îl urmări cu privirea şi fu copleşită de tăcerea ciudată care se lăsase brusc în încăpere. La început nu simți decât durerea eşecului. Apoi nu rămase decât bucuria de a se afla în viață. Că Simon supraviețuise. Acesta o privea îngrijorat, îi zâmbi, dând uşor din cap.

Fața lui Simon radia de bucurie. O cuprinse de umeri, o trase aproape de el şi o sărută pe obraji. Ea îi încolăci trupul cu brațele şi se lipi strâns de ei, de parcă întreaga sa viață ar fi fost încapsulată în acea clipă.

Uşa se deschise. Instantaneu, cei doi se întoarseră cu armele ridicate.

— Sarah!

Liz îşi eliberă aerul din piept şi coborî arma.

— Slavă Domnului!

Simon lăsă şi el pistolul în jos.

Sarah păşi în încăpere mergând încet ca şi cum ar fi fost rănită. În urma ei venea un bărbat mai în vârstă, cu şapcă pe cap. Liz îşi dădu seama că-l mai văzuse în hotel, era probabil unul dintre numeroşii agenți de securitate cu ecusoane de culoare verde. Când însă bărbatul mai făcu câțiva paşi şi ajunse în dreptul lui Sarah, Liz observă că acesta şchiopăta cu piciorul drept. Nici lui Simon

nu-i scăpase acest lucru. Schimbară rapid o privire.

Sarah rămăsese cu privirea ațintită spre cadavrele întinse pe podea.

— Dumnezeule, Liz! Ce s-a întâmplat aici?

— Îți spun imediat, spuse Liz şi se adresă bărbatului: Cine sunteți? Ați avut misiunea de a ne ajuta, nu?

— Cesar Duchesne, spuse el simplu cu o voce joasă ce semăna mai mult cu un mârâit. Asta a fost misiunea mea până în clipa în care Brookshire mi-a ordonat să vă ucid.

Privirea bărbatului se oprise asupra discului verde de pe masă.

— Acesta e discul?

În mod ciudat, Liz simți că poate avea încredere în acest bărbat.

— Nu. Discul adevărat se află în buzunarul hainei lui Gilmartin. Însă îmi aparține.

— Da, aveți dreptate.

— Duchesne m-a eliberat, spuse şi Sarah. Malko a reuşit să mă ducă de nas la piscină. M-a doborât cu o lovitură de picior şi apoi m-a legat.

— Liz! Simon!

Cei doi se întoarseră brusc la auzul vocii atât de cunoscute.

În încăpere îşi făcu apariția Lordul Henry Percy împingând de roțile scaunului. Privi spre baia de sânge şi buzele i se strânseră. Îşi ținea spatele drept, o siluetă impunătoare, exact aşa cum şi-l aduceau aminte de dinainte de a fi imobilizat în scaunul cu rotile.

— Sunteți teferi? întrebă el cercetându-i cu privirea pe Liz şi Simon.

Se uită apoi spre Duchesne ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că era el.

— Duchesne m-a asigurat că nu veți păți nimic. Îmi pare rău pentru nebuneala aia de la mine de-acasă, însă el a fost cel care mi-a spus că nu trebuie să aflați nimic. Că trebuie să vă continuați cercetările. Bănuiesc că Clive şi ceilalți băieți s-au descurcat destul de bine, nu?

— Henry! exclamă supărat Simon. Eşti un ticălos. Şi noi care credeam că ai murit! Ce cauți aici?

Henry îi aruncă din nou o privire lui Duchesne.

— Tot el m-a adus aici ca să dau explicații poliției. Bătrânul întoarse apoi capul spre cadavrul lui Sir Anthony. Nu-mi vine să cred. Până la urmă s-a dovedit că Tony a fost un tip tare nesăbuit, zise el şi clătină trist din cap.

Sarah văzuse ceva pe fereastră.

— Asher l-a găsit pe agentul trimis aici de CIA, spuse ea. În câteva clipe vor fi aici. Henry, trebuie să plecăm. Trebuie să vorbeşti tu primul cu el, să pregăteşti terenul.

Henry se încruntă, încuviinţă cu o mişcare a capului şi o urmă afară din încăpere. În timp ce ei ieşeau, Duchesne se îndreptă şchiopătând spre cadavrul lui Gilmartin, îngenunche lângă el, îi pipăi haina şi se ridică ţinând discul în mână.

— Acesta este discul adevărat, zise Simon.

Duchesne nu se uită deloc în direcţia lui. Se îndreptă spre Liz cu privirea în pământ şi-i întinse discul.

Liz fu străbătută de un fior.

— Vă mulţumesc.

— Cred că ar fi bine să-l ardem, îi zise Simon. Nimeni n-ar mai trebui să fie vreodată în posesia unui lucru atât de periculos. Simon rămase cu privirea aţintită pe faţa ei, aşteptând un răspuns.

Liz nu zise însă nimic, mărginindu-se să-l urmărească cu privirea pe Duchesne care se îndrepta şchiopătând spre uşă ca şi cum ar fi vrut să-i studieze mişcările. Imediat cum ieşi din cameră, Duchesne încetă să mai şchiopăteze şi începu să meargă normal, cu paşi viguroşi şi elastici. Liz fu cuprinsă de o emoţie ciudată, ca şi cum trecutul ar fi ajuns-o din urmă. Bărbatul întoarse brusc capul, o privi drept în ochi şi-i zâmbi obosit. Apoi uşa se închise.

Liz şi Simon rămaseră singuri şi ea continua să privească în direcţia uşii închise. Simon remarcă intensitatea privirii şi liniile dure care i se formaseră în jurul gurii.

— Ce e cu tine? întrebă el. S-a întâmplat ceva. E din cauza discului? Nu vrei să-i distrugem?

Liz părea că iese ca dintr-o transă. Se întoarse şi-l privi drept în ochi. Pe faţa ei se citea tristeţe şi oboseală.

— Discul nu e la mine, Simon, spuse ea.

— Ba da, e la tine.

— Nu, dădu ea din cap. Duchesne a schimbat discurile. Mi l-a dat pe cel fals şi a plecat cu cel adevărat.

— Şi tu nu l-ai oprit? De ce?

— Pentru că l-am recunoscut. A suferit mai multe operaţii estetice de când l-am văzut ultima dată şi acum urmează iarăşi un tratament cu steroizi. Însă el era. L-am mai văzut şi înainte prefăcându-se că e şchiop. Mă întreb de când lucrează pentru Sir Anthony. Bănuiesc că m-a supravegheat în permanenţă, probabil de dinainte de a mă muta în Santa Barbara.

Ochii albaştri al lui Simon se întunecară. Vocea sa se umplu de amărăciune.

— Spune-mi că greşesc. Spune-mi că nu ştiu despre cine e vorba.

Liz se feri să-l privească în ochi.

— Discul îi aparține. Nu, nu te uita aşa la mine, Simon. Nu puteam să-l trădez. E tatăl meu. Duchesne este Carnivorul.

EPILOG

Munții Madonie, Sicilia

În depărtare se vedea vechiul oraş Gangi, parcă agățat de panta abruptă, sub piscul bătut de soare al muntelui Marone. Străzile întortocheate şi treptele săpate în peretele de calcar ce făceau legătura între terasele pe care era dispus oraşul medieval erau invizibile de pe coama dealului pe care cobora Liz cu paşi mari. Tot ce putea vedea era marea de acoperişuri din țiglă roşie, a căror culoare pălise de-a lungul secolelor. Mai devreme, în cursul aceleiaşi zile, fusese în Gangi şi întrebase peste tot despre tatăl ei, folosind atât numele real, cât şi trei dintre numele sale false – Alex Bosa, Alessandro Firenze şi Cesar Duchesne. Avea un desen în care el apărea cu înfățişarea pe care o avusese la Dreftbury.

Primarul localității, îmbrăcat în costumul negru de rigoare, o asigurase cu mândrie că îi cunoştea personal pe toți cei care locuiau în această zonă izolată, însă nu-l recunoştea pe cel din desen şi nu auzise de vreunul din cele trei nume. Bineînțeles că nici şefii Mafiei nu o putuseră ajuta şi nici carabinierii. Proprietarii de magazine şi gospodinele pe care le întrebase nu ştiau şi nu văzuseră nimic.

Pentru ea, timpul trecea îngrozitor de repede. Era deja septembrie şi se afla în Sicilia de aproape o lună. Se dusese mai întâi în oraşul Cefalu, de pe coasta nordică, deoarece acesta era locul de baştină al familiilor Firenze şi Bosa, din care se trăgea tatăl ei. Locul în care îşi construise în secret o vilă, unde se retrăsese după pensionare şi unde se presupunea că murise.

Nu reuşise să descopere nimic acolo, aşa că îşi continuase cercetările în interiorul insulei, de-a lungul şoselei SS 286, spre est şi spre vest, printre fermele şi satele izolate ce se înşiruiau pe coastele munților sălbatici din centrul Siciliei. Unele sate erau atât de mici că nu apăreau pe nici o hartă. Conform zvonurilor, Bernardo Provenzano, strălucitul „şef al şefilor”, *capo di tutti capi* în Cosa Nostra, se ascundea pe undeva prin acele sate. Provenzano reuşise să se ascundă de poliție timp de patruzeci de ani. Aici, în Sicilia, singurul aspect neobişnuit al unei astfel de dispariții era numai durata neobişnuit de lungă a acesteia. Cel care fusese *capo*

înaintea sa – prietenul lui, Salvatore Runa, cunoscut şi cu numele Bestia – stătuse ascuns numai douăzeci şi trei de ani, înainte de a fi prins în 1993.

Liz aruncă o ultimă privire în direcția oraşului Gangi şi intră pe sub porticul ce ducea la o clădire veche din piatră. În curtea prăfuită, o duzină de mese acoperite cu fețe de masă scrobite, în carouri alb-albastre, îşi aşteptau clienții. Auzise că acesta era locul unde se întâlneau, după o zi petrecută pe câmp sau în livezile de măslini, oameni veniți de la kilometri distanță, să mănânce, să bea şi să bârfească. Unii numeau locul Il Santuario, alții Il Purgatorio. Despre patronul restaurantului, un om cu o memorie prodigioasă, se spunea că are legături cu şefii mafioți.

Uşa era deschisă. Dinăuntru venea miros de usturoi, de suc condimentat de roşii şi de vin. Liz îşi pregăti un zâmbet cuceritor şi pătrunse în interiorul răcoros al clădirii, încercând să-şi ascundă nerăbdarea. Clădirea din piatră era foarte veche şi ferestrele mici lăsau să pătrundă foarte puțină lumină, încăperea era însă mare. Înăuntru se afla o singură persoană.

— Signore Aldo Cappuccio? întrebă ea.

Bărbatul stătea în picioare, în spatele unui bar de lemn. Tejgheaua era tocită din cauza coatelor şi a paharelor care se frecaseră de ea timp de zeci de ani. Patronul deschise brațele şi le aşeză pe tejghea cu palmele în sus, răspunzându-i la zâmbet ca o gazdă perfectă.

— *Buon giorno. Che cosa desidera?*

Scund şi slab, bărbatul avea înjur de cincizeci de ani, o mustață neagră, pielea măslinie şi ochii verzi. Liz nu reuşi să vadă nici o armă. În încăperea cufundată în penumbră, patronul părea mai degrabă un copil pus pe şotii decât un bărbat care se bucura de respect de ambele părți ale legii.

Era însă ceva pe fața lui care nu o putea înşela. Fața aceea nu era decât o mască, hotărî ea.

Zâmbetul ei deveni şi mai larg.

— *Buon giorno. ÎI vino della casa, per favore.*

Bărbatul se ridică pe vârfuri, ca şi cum ar fi vrut să audă mai bine.

— *Basta cosi?*

— *Şi, grazie.*

— *Buono*. Aveți un accent aproape sicilian, zise el în italiană în timp ce se întoarse după o sticlă cu vinul casei. Sunteți englezoaică, nu-i aşa? Bine ați venit în casa mea.

Bărbatul turnă trei degete de vin într-un pahar simplu, continuând să o privească în ochi.

Curioasă, Liz îi întoarse privirea.

— Sunt şi englezoaică şi americancă. Locuiesc acum în California. Îşi luă paharul, se sprijini de bar şi aruncă o privire în încăpere, încercând să-şi controleze emoţiile. După ceea ce se petrecuse la Dreftbury, de fiecare dată când ajungea la o uşă, de fiecare dată când cunoştea pe cineva, simţea impulsul să întrebe: *Îl cunoaşteţi pe tata? L-aţi văzut?*

— Aţi bătut o cale lungă până aici, zise el.

Deşi localul lui Cappuccio arăta ca o ruină pe dinafară, încăperea era foarte îngrijită, cu vaze vechi, cu scaune tapiţate cu stofa scumpă, mese lăcuite şi cu fotografii de epocă pe pereţi. Printre ramele grele ale fotografiilor se vedea o frescă înfăţişând îngeri cântând din fluiere şi harpe. Era o pictură mult mai veche decât fotografiile.

Liz îşi luă paharul şi se duse către frescă.

— Gaspare Vazzano?

— *Şi.* Cunoaşteţi opera lui Vazzano? o întrebă el venind după ea.

— Ştiam că a pictat foarte multe fresce în zona asta, însă credeam că numai în biserici. Localul dumneavoastră a fost construit probabil în secolul al XVI-lea. Vazzano se născuse la mijlocul acelui secol, în Gangi, unde Liz văzuse câteva opere de-ale sale.

— Nimeni nu ştie cu exactitate, însă aveţi dreptate. Aici anii trec unul după altul. Bărbatul plesni din degete. Uite aşa. Asta e viaţa mea, zise el şi mai pocni o dată. Şi a dumneavoastră. O zicală de pe aici spune că viaţa nu e un dar, ci o surpriză, iar moartea nu e niciodată o surpriză, însă de multe ori poate fi un dar. Ţinutul nostru e un loc aspru. O ţară dură, cu reguli dure şi cu obiceiuri şi mai dure. Îmi cunoaşteţi numele, *signorina.* Ar fi cinstit să vi-l cunosc şi eu pe-al dumneavoastră. *Come şi chiama?*

— Elizabeth Sansborough.

Liz sorbi din vin. Avea un gust aspru, era făcut din struguri de calitate, însă nu fusese lăsat prea mult să se aşeze.

— Îmi caut tatăl. Liz scoase un desen din rucsac şi îl întinse bărbatului, urmărindu-i cu atenţie expresia feţei. E posibil să folosească numele Bosa sau Firenze. Acestea sunt nume de familie. Sau poate Duchesne.

— Aşa deci. Cappuccio privi îndelung desenul. Se uită pe

îndelete la fața pătrată, la țeasta fără păr şi la trăsăturile obişnuite, lipsite de expresie. Când ridică din nou privirea, ea citi în ochii bărbatului că ştia ceva. Nu făcea nici un efort ca să ascundă acest lucru.

Liz avu senzația că se sufocă.

— Îl cunoaşteți, nu-i aşa? Unde e?

Bărbatul ridică din umeri. Pentru o fracțiune de secundă, Liz pătrunse dincolo de masca acestuia. Era un individ care calcula cu foarte mare atenție riscurile. Probabil că ajunsese la concluzia că femeia din fața lui nu reprezenta un pericol pentru el.

— Era un Bosa. Don Alessandro Bosa. Da, aşa i se spunea. I s-a mai schimbat fața de atunci. Cappuccio lovi desenul cu degetul. Îi plăcea să citească *Leopardul*, spuse el şi rămase cu privirea ațintită în gol. A, da. *„Coame golaşe de dealuri arzând galbene în soare."* Venise tocmai din Cefalu pentru a admira verile noastre.

— Unde se află acum?

Liz încerca să-şi stăpânească vocea, însă inima îi bătea puternic de emoție.

Bărbatul se încruntă.

— N-ați aflat? A murit. I-au dinamitat vila şi a murit. Cu câțiva ani în urmă. Cred că opt. A fost un eveniment de care a auzit toată lumea.

— Am auzit că a supraviețuit.

Cappuccio clătină din cap.

— Cine ar fi putut să supraviețuiască unei asemenea nenorociri? îi dădu desenul înapoi. Beți-vă vinul. Nu fiți supărată. De câtă vreme îl căutați?

— Am auzit că şi-a făcut din nou apariția.

— Eu văd numai cu ochii mei şi aud numai cu propriile mele urechi. Nu am nici o putere magică. V-am spus tot ce ştiu. Bărbatul se întoarse la bar, părând că subiectul nu-l mai interesează deloc.

Ea îi privea spatele drept şi umerii înguşti, dar musculoşi în timp ce mergea spre bar. Era un om care reuşise să creeze un fel de neutralitate într-o țară unde antipatiile şi pasiunile înăbuşite explodau foarte uşor.

— Şi nu l-ați văzut de curând? îl întrebă ea.

Cappuccio făcu un gest plictisit.

— V-am zis deja. S-a dus. E mort. Nu mai trăieşte… nici măcar pentru dumneavoastră. Întoarceți-vă acasă. Nu o să-l găsiți aici. De ce vă încăpățânați să căutați ceva ce nu mai există? Dacă e viu

într-adevăr, nu doreşte să fie găsit. Dacă e mort, lăsaţi-l să se odihnească în pace. Înapoiaţi-vă în California. Vedeţi-vă de viaţa dumneavoastră. Lăsaţi amintirile aici unde le e locul. Arătaţi-i suficient respect şi continuaţi-vă viaţa fără el.

Ea întoarse capul într-o parte. Rămase cu privirea fixată pe faţa zbârcită a unei bătrâne siciliene dintr-una din fotografiile de pe perete. Se uita la fotografie şi avea un ciudat sentiment de uşurare.

Se uită din nou la Cappuccio. Îl sfredeli cu privirea.

— Deci nu l-aţi văzut?

— Nu! Bărbatul ridică exasperat braţele. Apoi zise cu o voce calmă: în curând o să înceapă să-mi vină clienţii. Luaţi loc. Beţi-vă vinul. Am treabă. Cappuccio se apucă să scoată sticle cu vin roşu de undeva din spatele barului şi să le aşeze în spatele tejghelei, lipite de perete.

Liz înaintă spre tejghea şi puse paharul pe ea.

— *Quanto costa questo?*

El îi spuse şi Liz îi lăsă bancnotele lângă pahar, după care ieşi afară unde începuseră să se lase umbrele lungi ale înserării.

Vântul parcă se mai potolise. În timp ce traversă curtea, îşi scoase pălăria din pai şi-şi şterse fruntea, care i se umezi însă imediat. Anotimpul ploios nu începuse încă. Toată ziua vântul sirocco bătuse dinspre nordul Africii, peste dealuri şi văi, sugând până şi ultima picătură de umezeală din oameni şi pământ. Pe acele meleaguri, supărarea ţinea foarte mult. După ce fuseseră cuceriţi şi recuceriţi timp de trei sute de ani, sicilienii sfârşiră prin a accepta cu calm actele lui Dumnezeu şi ale naturii.

Trei bărbaţi de vârstă mijlocie, râzând, cu ţigările în colţul gurii, se apropiară şi se aşezară la una din mese. *Signore* Cappuccio îşi făcu apariţia şi fără să-i mai arunce lui Liz nici o privire, îi întrebă ce doresc să bea.

Liz se îndepărtă de local şi trecu pe lângă un cioban cărunt care îşi mâna turma de capre răpciugoase. Pe măsură ce se apropia noaptea, vântul îşi schimba direcţia şi începuse să bată dinspre nord. Liz îşi ridică faţa, bucuroasă să-i simtă răcoarea. Dinspre est, liniştea munţilor era tulburată de motorul unei maşini. Se uită la ceas. Da, era el şi venea la timp.

Urcă nerăbdătoare panta şi rămase în aşteptare pe coama dealului privind spre apus, unde orizontul era încărcat de nuanţele strălucitoare ale portocalelor şi lămâilor pentru care această regiune fusese atât de cunoscută cândva. Acum, mai mult de

jumătate din cei care populau zona cu zece ani înainte plecaseră prin Europa în căutare de lucru. Peste tot, oamenii îi povesteau cât de pustii rămăseseră munţii lor – nu mai erau aici decât bătrânii, leneşii şi beţivii. Globalizarea îşi făcuse simţit efectul chiar şi aici, alungându-i pe tineri şi lăsându-i pe bătrâni singuri. La fel ca trecerea anotimpurilor, globalizarea era inevitabilă. Singura întrebare care se punea era ce cale vor alege cei puternici: vor impune acest proces gradual astfel încât efectele asupra celor mulţi să fie minime, sau vor avea în vedere numai obţinerea unor profituri cât mai mari?

Liz privea dealurile peste care se lăsa întunericul şi în amintire îi reveni din nou imaginea tatălui ei. Îl vedea cum părăseşte camera de hotel de la Dreftbury. Ar fi putut să-l strige pe nume, să-l dea de gol, sau ar fi putut să-l oprească cu un foc de armă tras pe deasupra capului. Nu făcuse însă aşa ceva fiindcă el trebuia să dispară. După aceea, aşteptase mai bine de două luni, cu o durere stinsă în suflet. El nu o contactase. Atunci ea plecase în căutarea lui.

Furgoneta trase pe marginea drumului. Liz se întoarse şi alergă spre maşină.

— Vino să admirăm împreună apusul soarelui. Ai aflat ceva?

Simon îi zâmbi. Părul său ciufulit strălucea în lumina ce scădea văzând cu ochii.

— Am aflat câte ceva, zise el ieşind din maşină. Tu?

În timp ce se îndreptau amândoi spre vârful dealului, unde stătuse Liz puţin mai înainte, aceasta îi spuse lui Simon:

— Am întâlnit un om interesant. Fără îndoială că omul acela ştie ceva. Însă el e convins că tata a murit. Aşa că am ajuns la concluzia că probabil tata nu e aici.

Simon dădu din cap.

— Nici unul dintre oamenii mei nu a reuşit să descopere ceva despre Jack O'Keefe sau despre vreunul dintre camarazii acestuia, inclusiv Elaine şi George Russell. O'Keefe ar trebui să aibă peste şaptezeci de ani acum, aşa că e foarte posibil să fi murit în linişte pe undeva.

— S-ar putea însă să fie în viaţă. Împreună cu tata. Prin intermediul acestui O'Keefe trimisese Sarah mesajul care dusese la prinderea Carnivorului în vila sa din Cefalu.

Simon ridică din umeri.

— Ai dreptate. Însă dacă O'Keefe ar mai fi activ, cred că acest lucru nu ar fi scăpat informaţiilor noastre.

Liz greşise atunci când afirmase că cei din MI6 nu aveau să-l primească înapoi pe Simon. În ceea ce-i priveşte pe Sarah şi Asher, aceştia se întorseseră la Paris, hotărâţi să-şi termine vacanţa. Gary Faust era bine sănătos şi continua să zboare cu avionul său Westland Lysander oriunde circul său îşi înălţa cortul. Liz şi Simon îi cumpăraseră un alt Jeep lui Paul Hamilton şi trimiseseră nişte bani pe adresa apartamentului din Pigalle de unde luaseră hainele şi mâncarea. Agitatorii arestaţi în ziua aceea la Dreftbury fuseseră eliberaţi în scurt timp pe cauţiune, reprezentaţi de avocaţi angajaţi de un grup ce urmărea să ţină unite ramurile separate ale mişcării, în speranţa de a mări eficacitatea acesteia.

Viaţa îşi continuase astfel cursul, dictat mai degrabă de interese decât de pasiuni. Timp de câteva zile, Nautilus fusese în atenţia publicului şi natura acestui grup – după unii sinistră, după alţii plină de bune intenţii – devenise subiect de discuţie în baruri, în săli de consiliu precum şi în câteva dormitoare. Apoi undeva izbucnise un alt război local şi interesul faţă de organizaţia ce rămăsese în continuare clandestină scăzuse brusc.

Aşa cum se dovedise ulterior, Cesar Duchesne fusese singurul martor din afară la complotul sângeros pus la cale în interiorul Spiralei. Pentru autorităţi, informaţiile oferite de Henry Percy fuseseră destul de surprinzătoare, însă nu se luase nici o măsură. În ceea ce priveşte distrugerile produse de falsul atac asupra reşedinţei sale, bătrânul râsese spunând că savurase aventura şi că la ce bun avea atâţia bani dacă nu-şi putea permite din când în când câte o distracţie. Fratele lui Gregory Gilmartin preluase frâiele imperiului familiei şi continua să facă presiuni asupra comisarului Santarosa pentru o decizie favorabilă în privinţa fuziunii.

Nu fusese o surpriză pentru nimeni faptul că Richmond Hornish, Nicholas Inglethorpe şi Christian Menchen nu fuseseră tulburaţi în vreun fel şi că numai avocaţii lor avuseseră ceva de lucru. Spirala avea să-şi continue existenţa, puţin şifonată, însă de neclintit. Membrii ei se ghidau după propria regulă de aur a grupului – cel ce are banii face legile.

Liz ajunse în vârf şi-i arătă cu un gest lui Simon panorama impresionantă oferită de spinările rotunjite ale dealurilor învăluite în umbră, luminate numai pe creste de ultimele raze ale soarelui ce apunea. Era unul dintre acele momente pe care ar fi vrut să le imortalizeze, aşa cum stătea acolo lângă Simon, privind spre o lume ce părea neîntinată.

Simon îi prinse mâna, o ridică spre buze şi-i sărută degetele. Ea se lipi de el şi rămaseră amândoi ca fermecați de frumusețea sălbatică a peisajului.

— Te-ai hotărât? îl întrebă ea.

— Da. Vin la Santa Barbara cu tine.

Liz se trase într-o parte. Se uită în ochii lui şi văzu o oboseală care se accentuase începând din iulie.

— Nu mai pot continua, îi spuse el. La un moment dat, în timpul activității la MI6, am pierdut şirul. E ciudat, însă ăsta e adevărul. Vreau să văd şi ce altceva mai există pe lume.

— Mă bucur foarte mult că vii cu mine. Foarte, foarte mult. Şi eu sunt la fel de dezamăgită. De asta vreau să continui să predau. Studenții mă fac să cred că mai există speranță.

— Ştiu. Simon o apucă de mână şi o trase din nou lângă el. Soarele trecuse de partea cealaltă a dealului. Cerul era roşu.

— Ai văzut? întrebă ea.

— Nu. Ce să văd?

— Pe dealul celălalt. O scânteiere de lumină. A dispărut acum.

— Probabil un biciclist sau un păstor cu vreun obiect de metal în rucsac. Ar trebui să plecăm. Ne aşteaptă un drum lung până la Cefalu.

Ea încuviință şi Simon îşi petrecu o mână în jurul umerilor ei, ținând-o aproape în timp ce se îndreptau spre furgonetă.

Liz îi cuprinse mijlocul şi-şi potrivi pasul după al lui.

— Ştiai că în Gangi încă se mai ține un festival păgân? Creştinii nu sunt prea încântați, evident. Se numeşte Sagra della Spiga şi-n cadrul lui are loc o procesiune a vechilor zei – Pan, Bacchus şi Cerese, divintăți ale fertilității. Când am fost în oraş, un bărbat de la palatul Bongiorno mi-a povestit că pe Muntele Alburchia s-ar putea să se afle un vechi templu al fertilității construit de greci.

— De greci? Atât de departe în interiorul posesiunilor romane?

— Curios, nu-i aşa? Oriunde se duc, oamenii îşi iau şi zeii cu ei, într-o formă sau alta.

*

În timp ce cei doi continuau să vorbească cu voci joase, intime, pe dealul din față, acolo unde Liz văzuse lumina aceea, un bărbat se ghemui pe vine. Stătuse până atunci lungit pe burtă sub ramurile pline de frunze ale unui măslin şi îi urmărise pe cei doi cu ajutorul unui puternic microfon direcțional şi al unui binoclu. Pentru o clipă, se temuse că a fost descoperit. Momentul trecuse repede fiindcă Liz era atât de implicată în viitorul ei alături de

Simon. Asta era bine; exact ce voia şi el.

Bărbatul îşi trecu o mână peste părul care începuse să-i crească. În curând avea să fie din nou ca înainte, des şi cărunt, îşi reprimă dorința de a fugi după fiica sa, împachetă echipamentul şi dispăru în noapte.